

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT

DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

ET

SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE

THOMÆ STANLEII

CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA
ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIORI
EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT

VARIÆ LECTIONES

ET

NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOLOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT

SAMUEL BUTLER, A.M.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS

COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

TOM. I.

CANTABRIGIÆ.

TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.

M.DCCC.IX.

VENEUNT LONDINI APUD W. H. LUNN.

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

Quis Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.

NOBILISSIMO · DOMINO

GEORGIO · IOANNI

COMITI · SPENCER

VICECOMITI · ALTHORP · DE · ALTHORP

REGIAE · MAIESTATI · BRITANNICAE · A · SECRETIS · CONSILIIS

ILLVSTRISSIMI · ORDINIS · PERISCELIDIS

COMMILITONI

LL.D · SS · R · ET · A · S

BIBLIOTHECAE · MAGNA · PECVNIA · COMPARATAE

AC · LIBRIS · RARISSIMIS · VBERRIME · INSTRVCTAE

POSSESSORI · DIGNISSIMO

HVMANITATIS · AC · LITERARVM

ERVDITO · ATQVE · MVNIFICO · PATRONO

NOVAM · HANC · AESCHYLI · EDITIONEM

L · M · D · D · Q

SAMVEL · BVTLER.

LECTURIS.

PRIMUM operis nostri volumen, L. B. reliqui etiam tomi suo mox ordine excipient; præfationem autem pleniorem, quæ Notitiam Literariam, recensionem tum Codicum tum editionum Æschyli aliaque id genus continebit, ad finem editionis nostræ, unde huc facile transferetur a bibliopegis, necessario reservamus. Interea ad singulas tragœdias compendiorum explicationem adjecimus, quæ subsidia hujus operis satis indicabit. Nomina enim virorum illustrium ibi omissa, Scaligeri, Bentleii, Isaaci Casauboni, contracta in Scalig. Bentl. Casaub. neminem morari possunt. Monendum est tamen illud Pears. quod sæpe occurrit, Ioannem Pearsonum notare, olim Cestrensem episcopum, qui ad marginem edit. H. Steph. qua prius usus esset Is. Casaubonus, ut manus ejus abunde testatur, quasdam Lectionis Varietates adnotavit: et Ioann. Müller, cujus Notæ in Commentario Philologico leguntur, virum designare longe doctissimum, eundemque rerum Helveticarum scriptorem gravissimum, Ioannem Müllerum, Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensi præpositum, Tacitum hodiernum, qui mecum observationes suas communicare haud dedignatus est.

Habes autem, L. B. Thomæ Stanleii commentarium ex ipsius autographis, editionem alteram adornantis, plus æqua

parte auctiorem. Habes quicquid in suam editionem comparaverat Askevius. Sed revera quas lectiones Aurati, Jacobi, Jos. Scaligeri, Bourdelotii, Pearsoni, Is. Vossii commemorat Askevius, eas plerasque, si non omnes, occupaverat Stanleius in curis secundis, quocum scilicet a VV. DD. communicatæ erant. Quin ille Codex Rawlinsoniensis, quem toties laudat Askevius, erat, ipso teste, tantum editio H. Stephani cujus ad marginem conjecturæ quædam adscriptæ erant, quæ ut plurimum ab Henrico Jacob. Coll. Merton. apud Oxonienses olim socio, et clarissimo Ioanne Pearsono episcopo Cestrensi profluxerunt: quem librum Askevio mutuo dedit Thomas Rawlinson. Olim vero Thomæ Stanleii fuisse docet Askevius, quod ex manu ejus collegit. Cf. item Stanleium ad Agam. v. 214. et Anton. Wood Athen. Oxon. vol. II. col. 158. et seqq. Habes etiam Varietatem Lectionis, non solum e plurimis Codicibus quorum quatuor (Ven. 1. 2. Cant. 1. 2.) nunc primum collati sunt, sed ab omnibus Æschyli editionibus, excepta Botheana quæ nullius est auctoritatis, diligentissime ac fidelissime descriptam: conjecturas etiam VV. DD. hactenus ineditas, quas in Specimine suo venditat Askevius, nisi ubi eas præoccupaverat Stanleius in curis secundis: Notas editorum omnium ante Stanleium integras, omniumque post Stanleium, plerumque ipsorum verbis, ita selectas, ut nihil quod ad Æschylum enodandum pertineret, tolleretur; ea tantum reciderentur, quæ nimia essent et evagantia. Habes nostrum denique passim, quale quale illud fuerit, judicium interpositum, quod oratus iterum atque iterum L. B. æqui bonique consulas. Ut ut rem gessero, nihil a me acriter, nihil aspere, nihil ira aut odio dictum volui. Semper enim mihi obversabantur illa quæ a Marklando præclare dicta sunt *. *Quo eruditionis nomen, si*

---

* In Dedic. Ἱκετίδων, p. 4.

barbarorum animos retineamus? Quo simulationem rei optimæ, si absit veritas? Quid prodest, si pro mitibus probis, simplicibus, ingenuis, modestis, benevolis erga omnes homines, quales promittit literata institutio; ea nos dimittat feroces, malignos, implacabiles omnibus qui a nobis dissentire ausi fuerint, etiam in nugis? Mallem sane literas Alphabeti nescire, quam hujusmodi esse literatum. Hanc enim morum pravitatem nulla doctrina pensare potest, non si omnem noverimus scientiam, et linguis hominum et angelorum loquamur. *Enimvero res absurda est eruditio sine bonis moribus, in quibus cum primas partes teneant modestia et humanitas, si quis Homo natus, his neglectis, in ista sibi placet, nœ ille, quicunque sit, præpostere et stulte elegit, et* τετύφωται μηδὲν ἐπιστάμενος.

Hoc ego consilio, in Notis Pauwianis et Heathianis omnes eorum digladiationes, omnia in Stanleium et alios doctos viros a Pauwio conjecta opprobria, ubicunque potui, plane sustuli; aliquando autem ita corpori notarum inhærent ut omnino tolli nequeant. Quicquid denique utile existimavi, diligenter servavi, quædam etiam, etsi me judice minus utilia viderentur, tamen quia ab eruditis viris conscripta sunt, rejicere nolui; et ex toto commentatorum et editorum corpore, variisque hic inde per libros philologicos sparsim prolatis observationibus, quicquid ad Æschylum illustrandum pertineret decerpsi. *Omnes enim nobis,* ut cum Tullio nostro loquar *, *quoad facultas tulit, proposuimus, et ex nostro quoque nonnihil in commune contulimus. Quod si ea, quæ in his annotationibus exponuntur, tantopere eligenda fuerunt quanto studio electa sunt, profecto neque nos, neque alios industriæ*

* De Invent. II. Proœm.

nostræ pœnitebit. Sin autem temere aliquid alicujus præteriisse, aut non satis eleganter secuti videbimur; docti ab aliquo, facile et libenter sententiam commutabimus. Non enim parum cognosse, sed in parum cognito stulte et diu perseverasse, turpe est: propterea quod alterum communi hominum infirmitati, alterum singulari uniuscujusque vitio est attributum.

Dabam e Reg. Schol. Salop.
Idibus Juniis, M.DCCC.IX.

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ

Τ Ρ Α Γ ῼ Δ Ι Α

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩιΔΙΑΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

Προμηθεως ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένε διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ᾿ Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τε Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διΐ. Προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπό τινος οἰκείε υἱε. Τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις, παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως ἐ κεῖται. Ἡ μὲν σκηνὴ τε δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος· ὁ δὲ χορὸς συνέςηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν· τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτε ἐςι, Προμηθέως δέσις.

Ἰςέον δὲ ὅτι ἐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τε Ὠκεανε, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεςι συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι᾿ ἕ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὕροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτε ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίςῳ, ὡς ἂν ἀγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. Οὗ γενομένε, παραγίνοντο πᾶσαι αἱ Ὠκεανᾶιαι νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτε, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν

Δία δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα. Καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. Καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἅ, τε πέπονθε καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἔπαφον. Θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διῒ εἴπῃ. Καὶ μὴ βουλόμενον, βροντὴ καταῤῥαγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

ΚΡΑΤΟΣ καὶ ΒΙΑ.
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.
ΩΚΕΑΝΟΣ.
ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.
ΕΡΜΗΣ.

Προλογίζει τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α' ΚΡ. ΧΘΟΝΟΣ μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
καὶ Β. Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,
Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.
Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι, κλέψας, ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
Ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
Στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
ΗΦ. Κράτος Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς
Ἔχει τέλος δὴ, κ' οὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι·
Ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχέθειν·
„ Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
Προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ·
Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
Ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ,
Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος·
Πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν·
Ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ

Τρύσει σ᾽, ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω·
Τοιαῦτ᾽ ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.
Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
Βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
Ἀνθ᾽ ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
Πολλοὺς δ᾽ ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
Φθέγξῃ· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
,, Ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. Εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζῃ μάτην;
Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;
ΗΦ. ,, Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ᾽ ὁμιλία.
ΚΡ. Σύμφημ᾽, ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
Οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. Αἰεί τε δὴ νηλὴς σὺ, καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. Ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
ΗΦ. Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.
ΚΡ. Τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
Τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. Ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ,, Ἅπαντ᾽ ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
,, Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. Ἔγνωκα, τοῖσδε κ᾽ οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. Οὔκουν ἐπείξῃ δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
Ὡς μή σ᾽ ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;
ΗΦ. Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. Λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
Ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.
ΗΦ. Περαίνεται δὴ κ᾽ οὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.
ΚΡ. Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.
Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κᾀξ ἀμηχάνων πόρον.

ΗΦ. Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.
ΚΡ. Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
Μάθῃ σοφιςὴς ὢν Διὸς νωθέςερος.
ΗΦ. Πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
ΚΡ. Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.
ΗΦ. Αἶ αἶ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερςένω πόνων.
ΚΡ. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὑπερ-
ςένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. Ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.
ΚΡ. Ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων·
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιςῆρας βάλε.
ΗΦ. Δρᾷν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
ΚΡ. Ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός·
Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.
ΗΦ. Καί δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. Ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
Ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. Ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
Ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.
ΗΦ. Στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληςρ' ἔχει.
ΚΡ. Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προςίθει. τί σοι
Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα
Καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως
Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης.
ΠΡ. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,
Ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντίων τε κυμάτων
Ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ.
Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός·

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισι
Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
Χρόνον ἀθλεύσω· τοιόνδ' ὁ νέος
Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
Δεσμὸν ἀεικῆ.
Αἶ αἶ τὸ παρὸν, τό, τ' ἐπερχόμενον
Πῆμα στενάχω· πῆ ποτε μόχθων
Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

ΙΑΜΒΟΙ.

Καίτοι τί φημι; πάντα προὐξεπίσταμαι
Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
Πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
Αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γινώσκονθ' ὅτι
„ Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
Ἀλλ' οὔτε σιγᾶν, οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
Οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστι· θνητοῖς γὰρ γέρα
Πορὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας·
Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
Πάσης βροτοῖς πέφυκε, καὶ μέγας πόρος.
Τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
Ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.
Ἂ ἄ, ἔα ἔα.
Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς,
Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη·
Ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον·
Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσι,
Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
Φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
Πέλας οἰωνῶν· αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α΄.

ΧΟ. Μηδὲν φοβηθῇς· φιλία γὰρ ἥδε τάξις,
Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις
Προσέβα τόνδε πάγον, πατρῴας
Μόγις παρειποῦσα φρένας.
Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων,
Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ·
Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Αἶ αἶ αἶ,
Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
Τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
Χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
Πατρὸς Ὠκεανοῦ· δέρχθητ', ἐσίδεσθ'
Οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς,
Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
Φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ά.

ΧΟ. Λέυσσω Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις
Ὁμίχλη ϖροσῆξε ϖλήρης
Δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδούσῃ
Πέτραις ϖροσαυαινόμενον,
Ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.
Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' ὀλύμπου·
Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει,
Τὰ ϖρὶν δὲ ϖελώρια νῦν ἀϊστοῖ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' ἅιδου
Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
Ἀγρίως ϖελάσας, ὡς μήτε θεὸς,
Μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει.
Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα ϖέπονθα.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. Τίς ὧδε τλησικάρδιος
Θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
Θέμενος ἄγναμπτον νόον,
Δάμναται οὐρανίαν γένναν·
Οὐδὲ λήξει ϖρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ,
Ἢ ϖαλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τὶς ἀρχάν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
Ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,

Χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
Δεῖξαι τὸ νέον βέλευμ' ὑφ' ὅτε
Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
Καίτοι μ' ἐ μελιγλώσσοις πειθες
Ἐπαοιδαῖσι θέλξει, ςερεάς τ'
Οὔποτ' ἀπειλὰς πλήξας, τόδ' ἐγὼ
Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
Τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
Δύαισιν ὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
Ἄγαν δ' ἐλευθεροςομεῖς.
Ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φόβος·
Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
Πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε
Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. Ἀκίχητα γὰρ
Ἤθεα, καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνε παῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Οἶδ' ὅτι τραχὺς [τε] καὶ παρ' ἑαυτῷ
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας [ὀίω]
Μαλακογνώμων
Ἔςαι ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·
Τὴν δ' ἀτέραμνον ςορέσας ὀργὴν,
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
Σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟ. Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
Ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
Ὅυτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται·

Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτῃ λόγῳ.
ΠΡ. Ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐςὶν τάδε,
Ἄλγος δὲ σιγᾷν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
Ἐπεὶ τάχις' ἤρξαντο δαίμονες χόλε,
Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,
Ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
Σπεύδοντες ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν·
Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷςα βουλεύων, πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανȣ̃ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
Ὀυκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
Ὤιοντ' ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τὲ δεσπόσειν·
Ἐμοὶ δὲ μήτηρ, ȣ̓χ ἅπαξ μόνον, Θέμις,
Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
Τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προὐτεθεσπίκει·
Ὡς ȣ̓ κατ' ἰσχὺν, ȣ̓δὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
Χρεί' ᾖ, δόλῳ δὲ τȣ̀ς ὑπερέξοντας κρατεῖν.
Τοιαῦτ' ἐμȣ̃ λόγοισιν ἐξηγȣμένȣ,
Ὀυκ ἠξίωσαν ȣ̓δὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
Κράτιςα δή μοι τῶν παρεςώτων τότε
Ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντι μητέρα,
Ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραςατεῖν.
Ἐμαῖς δὲ βȣλαῖς, ταρτάρȣ μελαμβαθὺς
Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
Αὐτοῖσι συμμάχοισι. Τοιάδ' ἐξ ἐμȣ̃
Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
Κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδε μ' ἐξημείψατο.
„ Ἔνεςι γάρ πως τȣ̃το τῇ τυραννίδι
„ Νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
Ὃ δ' ȣ̃ν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
Αἰκίζεταί με, τȣ̃το δὴ σαφηνιῶ.
Ὅπως τάχιςα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον

Καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
Ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
Τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
Ἐγὼ δὲ τολμῆς ἐξελυσάμην βροτοὺς
Τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς ᾅδου μολεῖν.
Τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
Οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς
Ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. Σιδηρόφρων τε κὰκ πέτρας εἰργασμένος
Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
Μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
Ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἀλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.
ΧΟ. Μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
ΠΡ. Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
ΧΟ. Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;
ΠΡ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
ΧΟ. Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
ΠΡ. Πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
ΧΟ. Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
ΠΡ. Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
ΧΟ. Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
Αἰκίζεταί τε, κ' οὐδαμῆ χαλᾷ κακῶν;
Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
ΧΟ. Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
Ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
Καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν

Μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.
ΠΡ. ,, Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
,, Ἔχει, παραινεῖν νȣθετεῖν τε τȣ̀ς κακῶς
Πράσσοντας· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιςάμην.
Ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, ȣ̓κ ἀρνήσομαι·
Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὑρόμην πόνȣς·
Ου μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοιαῖσί με
Κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
Τυχόντ' ἐρήμȣ τȣ̃δ' ἀγείτονος πάγȣ.
Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ 'δύρεσθ' ἄχη,
Πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπȣ́σας τύχας
Ἀκȣ́σαθ' ὡς μάθητε διὰ τέλȣς τὸ πᾶν.
Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε
,, Τῷ νῦν μογȣ̃ντι. Ταυτά τοι πλανωμένη
,, Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Οὐκ ἀκȣ́σαις ἐπεθώϋξας
Τȣ̃το Προμηθεῦ,
Καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσσυτον
Θῶκον προλιπȣ̃σ', αἰθέρα θ' ἁγνὸν
Πόρον οἰωνῶν, ὀκρυοέσσῃ
Χθονὶ τῇδε πελῶ· τȣ̀ς σȣ̀ς δὲ πόνȣς
Χρήζω διαπαντὸς ἀκȣ̃σαι.
Β'. ΩΚ. Ηκω δολιχῆς τέρμα κελεύθȣ
Διαμειψάμενος πρός σε Προμηθεῦ,
Τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν
Γνώμῃ, ςομίων ἄτερ, εὐθύνων.
Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, ξυναλγῶ.
Τό, τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς ȣ̔́τως
Ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένȣς
Ουκ ἔςιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
Νείμαιμ', ἢ σοί.

Γνώσῃ δὲ τάδ᾽ ὡς ἔτυμ᾽, οὐδὲ μάτην
Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι· φέρε γὰρ
Σήμαιν᾽ ὅ, τι χρή σοι συμπράττειν·
Οὐ γάρ ποτ᾽ ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
Φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΡ. Ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
Ἥκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
Ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
Αὐτόκτιτ᾽ ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
Ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
Δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
Τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
Οἵαις ὑπ᾽ αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.
ΩΚ. Ὁρῶ Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
Θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
Γίνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
Νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
Εἰ δ᾽ ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
Ῥίψεις, τάχ᾽ ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
Θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
Παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
Ἀλλ᾽ ὦ ταλαίπωρ᾽, ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
Ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
Ἀρχαῖ᾽ ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
Γλώσσης, Προμηθεῦ, τα᾽πίχειρα γίνεται.
Σὺ δ᾽ οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ᾽ εἴκεις κακοῖς,
Πρὸς τοῖς παροῦσι δ᾽ ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
Οὔκουν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι

Τραχὺς μόναρχος ὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροςόμει.
" Ἦ ὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι
" Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
ΠΡ. Ζηλῶ σ' ὅθ' ὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω·
Πάντως γὰρ ὐ πείσεις νιν· ὐ γὰρ εὐπιθής.
Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.
ΩΚ. Πολλῷ γ' ἀμείνων τὺς πέλας φρενῦν ἔφυς,
Ἢ σαυτόν. ἔργῳ κ' ὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
Ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς.
Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ, τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
Δώσειν Δί', ὥςε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
ΠΡ. Τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κ' ὐδαμῆ λήξω ποτέ.
Προθυμίας γὰρ ὐδὲν ἐλλείπεις· ἀτὰρ
Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, ὐδὲν ὠφελῶν
Ἐμοὶ, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
Ἐγὼ γὰρ ὐκ εἰ δυςυχῶ, τῦδ' εἵνεκα
Θέλοιμ' ἂν ὡς πλείςοισι πημονὰς τυχεῖν.
ΩΚ. Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτυ τύχαι
Τείρυσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρυς τόπυς
Ἕςηκε κίον' ὐρανῦ τε καὶ χθονὸς
Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος ὐκ εὐάγκαλον.
Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
Ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας,
Ἑκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρύμενον
Τυφῶνα θῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέςη θεοῖς,
Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤςραπτε γοργωπὸν σέλας,

Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ·
Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται στενωπῦ πλησίον θαλασσίυ
Ἰπνέμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο·
Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς καλλικάρπυ Σικελίας λευρὰς γύας.
Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
Θερμοῖς ἀπλήστυ βέλεσι πυρπνόυ ζάλης,
Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
ΠΡ. Σὺ δ' ὐκ ἄπειρος, ὐδ' ἐμῦ διδασκάλυ
Χρῄζεις, σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
Ἐγὼ δὲ τὴν παρῦσαν ἀντλήσω τύχην,
Ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλυ.
ΩΚ. Οὔκυν Προμηθεῦ τῦτο γινώσκεις, ὅτι
„ Ὀργῆς νοσύσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
ΠΡ. „ Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
„ Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
ΩΚ. Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν, τίνα
Ὁρᾷς ἐνῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. Μόχθον περισσὸν, κυφόνυν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
„ Κέρδιστον, εὖ φρονῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
ΠΡ. Ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε.
ΩΚ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.
ΠΡ. Μὴ γάρ σε θρῆνος ὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.
ΩΚ. Ἦ τῷ νέον κρατῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;

Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροςόμει.
" Ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι
" Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
ΠΡ. Ζηλῶ σ' ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω·
Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.
ΩΚ. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
Ἢ σαυτόν. ἔργῳ κ' οὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
Ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς.
Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ, τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
Δώσειν Δί', ὥςε τωνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
ΠΡ. Τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κ' οὐδαμῆ λήξω ποτέ.
Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις· ἀτὰρ
Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν
Ἐμοὶ, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυςυχῶ, τοῦδ' εἵνεκα
Θέλοιμ' ἂν ὡς πλείςοισι πημονὰς τυχεῖν.
ΩΚ. Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
Ἕςηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
Ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας,
Ἑκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέςη θεοῖς,
Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤςραπτε γοργωπὸν σέλας,

Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ·
Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται ϛενωπȣ̃ πλησίον θαλασσίȣ
Ἰπνέμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο·
Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιϛος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς καλλικάρπȣ Σικελίας λευρὰς γύας.
Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
Θερμοῖς ἀπλήϛȣ βέλεσι πυρπνόȣ ζάλης,
Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
ΠΡ. Σὺ δ' ȣ̓κ ἄπειρος, ȣ̓δ' ἐμȣ̃ διδασκάλȣ
Χρῄζεις, σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίϛασαι·
Ἐγὼ δὲ τὴν παρȣ̃σαν ἀντλήσω τύχην,
Ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλȣ.
ΩΚ. Οὔκȣν Προμηθεῦ τȣ̃το γινώσκεις, ὅτι
,, Ὀργῆς νοσȣ́σης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
ΠΡ. ,, Ἐὰν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
,, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
ΩΚ. Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν, τίνα
Ὁρᾷς ἐνȣ̃σαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. Μόχθον περισσὸν, κȣφόνȣν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
,, Κέρδιϛον, εὖ φρονȣ̃ντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
ΠΡ. Ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε.
ΩΚ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος ϛέλλει πάλιν.
ΠΡ. Μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.
ΩΚ. Ἦ τῷ νέον κρατȣ̃ντι παγκρατεῖς ἕδρας;

ΠΡ. Τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.
ΩΚ. Ἡ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.
ΠΡ. Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.
ΩΚ. Ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον.
Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
Τετρασκελὴς οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' ἂν
Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Στένω σε τᾶς οὐλομένας
Τύχας Προμηθεῦ,
Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων
Ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος, παρειὰν
Νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς·
Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,
Ὑπερήφανον τοῖς πάρος θε-
οῖς δείκνυσιν αἰχμάν·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Πρόπασα δ' ἤδη στονόεν
Λέλακε χώρα,
Μεγαλοσχήμονά τ' ἀρ-
χαιοπρεπῆ στένουσι τὰν σὰν
Ξυνομαιμόνων τε τιμὰν,
Ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς
Ἀσίας ἕδος νέμονται,
Μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι
Συγκάμνουσι θνητοί·

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
Παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
Καὶ Σκύθης ὅμιλος,
Οἳ γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ
Μαιῶτιν ἔχουσιν λίμναν,
Ἀραβίας τ' ἄρειον ἔθνος,
Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,

ΕΠΩΔΟΣ.

Δάϊος στρατὸς,
Ὀξυπρώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπείροχον σθένος
Κραταιὸν οὐράνιόν τε πόλον
Νώτοις ὑποβαστάζει· βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
Ξυμπιτνῶν, στένει βυθὸς,
Κελαινὸς δ' ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς
Γᾶς, παγαί θ' ἁγνορρύτων ποταμῶν
Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Γ'. ΠΡ. Μήτι χλιδῇ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδίᾳ
Σιγᾶν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
Ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσελούμενον.
Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
Τίς ἄλλος, ἢ 'γὼ, παντελῶς διώρισεν;
Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
Ὑμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πήματα

Ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,
Ἔννους ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
Λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
Ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
Οἳ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
Κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
Ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
Ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κ' οὔτε πλινθυφεῖς
Δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν·
Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥς τ' ἀείσυροι
Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
Θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
Ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
Ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
Μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν·
Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
Ζεύγλαισι δουλεύοντα σώμασίν θ', ὅπως
Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
Γένωνθ'· ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους
Ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.
ΧΟ. Πέπονθας ἀεικὲς πῆμ', ἀποσφαλεὶς φρενῶν
„ Πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, ἐς νόσον
„ Πεσὼν ἀθυμεῖς καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
„ Εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσῃ πλέον
Οἵας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμησάμην.
Τὸ μὲν μέγιστον, εἴτις εἰς νόσον πέσοι,
Ουκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον,
Ου χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
Χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφίσιν
Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
Ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
Ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους,
Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
Ἔχουσ' ἕκαστοι καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι·
Σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
Ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσι πρὸς ἡδονὴν,
Χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν,
Κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ· καὶ μακρὰν
Ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
Ὥδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
Οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
ΧΟ. Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ

Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.

ΠΡ. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος
Κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς,
Δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω·
„ Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

ΧΟ. Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;

ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐριννύες.

ΧΟ. Τούτων ἄρ' ὁ Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος.

ΠΡ. Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟ. Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;

ΠΡ. Τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.

ΧΟ. Ἦπου τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις.

ΠΡ. Ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
Ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ,
Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

ΑΝΤΙΣΤΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ ά.

ΧΟ. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος
Ἀντίπαλον Ζεὺς,
Μηδ' ἐλιννύσαιμι
Θεοὺς ὁσίαις
Θοίναις ποτινισσομένα
Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβεστον πόρον,
Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
Ἀλλά μοι τόδε μένοι,
Καὶ μήποτ' ἐκτακείη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ά.

„ Ἡδύ τι θαρσαλέαις
„ Τὸν μακρὸν τείνειν βίον
„ Ἐλπίσι, φαναῖς
„ Θυμὸν ἀλδαίνȣσαν
„ Ἐν εὐφροσύναις.
Φρίσσω δέ σε δερκομένη
Μυρίοις μόχθοις δια-
κναιόμενον.
Ζῆνα γὰρ ȣ̓ τρομέων,
Ἰδίᾳ γνώμῃ σέβῃ
Θνατȣ̀ς ἄγαν Προμηθεῦ.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ πȣ τίς ἀλκὰ,
Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις· ȣ̓δ' ἐδέρχθης
Ὀλιγοδρανίην ἄκικυν,
Ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν
Γένος ἐμπεποδισμένον·
Οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν
Θνατῶν παρεξίασι βȣλαί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Ἔμαθον τάδε, σὰς
Προσιδȣ̃σ' ὀλοὰς τύχας Προμηθεῦ.
Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
Τόδ', ἐκεῖνό θ' ὅ, τ' ἀμφὶ λοετρά τε καὶ λέχος
Σὸν ὑμεναιȣ̃ν ἰότητι γάμων,
Ὅτε τὴν ὁμοπάτριον
Ἕδνοις ἤγαγες Ἡσιόνην
Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Δ'. ΙΩ. Τίς γῆ, τί γένος, τίνα φῶ λεύσσειν
Τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι
Χειμαζόμενον; τίνος ἀμπλακίας
Ποινὰις ὀλέκῃ; σήμηνον ὅπῃ
Γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἆ ἆ, ἔα ἔα·
Χρίει τὶς αὖ με τάλαιναν οἶστρος,
Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ' ὦ δᾶ,
Φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.
Ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
Ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.
Ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν
Κυνηγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν
Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ
Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον· ἰὼ ἰὼ, ποῖ ποῖ,
Πῶ πῶ πῶ πῆ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάνοι.
Τί ποτέ μ' ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε,
Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν
Ἁμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν; ἓ ἕ.
Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
Παράκοπον ὧδε τείρεις;
Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
Ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν, μηδέ μοι
Φθονήσῃς εὐγμάτων ἄναξ.
Ἄδδην με πολύπλαγκτοι πλάναι
Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπῃ
Πημονὰς ἀλύξω.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟ. Κλύεις πρόσφθεγμα τᾶς βουκέρω παρθένου;
ΠΡ. Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης
Τῆς Ἰναχείης; ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
Ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΙΩ. Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις,
Εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ τίς ὤν, τίς ἄρα μ' ὦ τάλας
Τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς;
Θεόσσυτον δὲ νόσον ὠνόμασας,
Ἃ μαραίνει με χρίουσα
Κέντροισι φοιταλέοισιν, ἒ ἔ.
Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις
Λαβρόσσυτος ἦλθον,
Ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα.
Δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἳ, ἒ ἒ, οἷ' ἐγὼ, μογοῦσιν;
Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
Ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
Τί μὴ χρή· τί φάρμακον νόσου,
Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα, θρόει,
Φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΡ. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ, τι χρῄζεις μαθεῖν,
„ Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
„ Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα·
Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.
ΙΩ. Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεὶς,
Τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;
ΠΡ. Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

ΙΩ. Οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
ΠΡ. Λέγ᾽ ἥντιν᾽ αἰτῇ· πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου·
ΙΩ. Σήμηνον ὅςις ἐν φάραγγί σ᾽ ὤχμασε.
ΠΡ. Βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίςου δὲ χείρ.
ΙΩ. Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
ΙΩ. Καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
Δεῖξον τίς ἔςαι τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
ΠΡ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
ΙΩ. Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ᾽ ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. Ἀλλ᾽ οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
ΠΡ. Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ᾽ ὀκνῶ θράξαι φρένας.
ΙΩ. Μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. Ἐπεὶ προθυμῇ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. Μήπω γε· μοῖραν δ᾽ ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
Τὴν τῆσδε πρῶτον ἱςορήσωμεν νόσον,
Αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
Τὰ λοιπὰ δ᾽ ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ᾽ ὑπουργῆσαι χάριν,
Ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
„ Ὡς ἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι τύχας
„ Ἐνταῦθ᾽ ὅπη μέλλει τὶς οἴσεσθαι δάκρυ
„ Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
ΙΩ. Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑμῖν ἀπιςῆσαί με χρὴ,
Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρήζετε,
Πεύσεσθε· καί τοι καὶ λέγουσ᾽ ὀδύρομαι
Θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.
Ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολεύμεναι
Ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν
Λείοισι μύθοις· ὦ μέγ᾽ εὐδαίμων κόρη,
Τί παρθενεύῃ δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου

Τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ συναίρεσθαι Κύπριν
Θέλει· σὺ δ', ὦ ϖαῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέχος
Τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε ϖρὸς Λέρνης βαθὺν
Λειμῶνα, ϖοίμνας βουστάσεις τε ϖρὸς ϖατρὸς,
Ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ ϖόθου·
Τοιοῖσδε ϖάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
Ξυνειχόμην δύστηνος, ἔς τε δὴ ϖατρὶ
Ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
Ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ, κἀπὶ Δωδώνην ϖυκνοὺς
Θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
Δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσι ϖράττειν φίλα.
Ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
Χρησμοὺς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
Τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ
Σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
Ἔξω δόμων τε καὶ ϖάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
Ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.
Κ' εἰ μὴ θέλοι, ϖυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
Κεραυνὸν, ὃς ϖᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
Τοιοῖσδε ϖεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν,
Ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων
Ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς ϖρὸς βίαν ϖράσσειν τάδε.
Εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
Ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
Μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
Ἤισσον ϖρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
Λέρνης ἄκρην τε· βουκόλος δὲ γηγενὴς
Ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὡμάρτει, ϖυκνοῖς
Ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος
Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστρόπληξ δ' ἐγὼ

Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
Κλύεις τὰ πραχθέντ᾽, εἰ δ᾽ ἔχεις εἰπεῖν ὅ, τι
Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ᾽ οἰκτίσας
,, Ξύνθαλπε μυθοῖς ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
,, Αἴσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΧΟ. Ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
Οὔποτ᾽ οὔποτ᾽ ηὐχόμην ξένους μολεῖσθαι λόγους
Ἐς ἀκοὰν ἐμὰν, οὐδ᾽ ὧδε δυσθέατα
Καὶ δύσοιστα πήματα, λύματα, δείματ᾽ ἀμφήκει
Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν·
Ἰὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
Πέφρικ᾽, εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΡ. Πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τὶς εἶ·
Ἐπίσχες ἔς τ᾽ ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.
ΧΟ. ,, Λέγ᾽, ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τι γλυκὺ,
,, Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς.
ΠΡ. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ᾽ ἐμοῦ πάρα
Κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ᾽ ἐχρῄζετε
Τὸν ἀμφ᾽ ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης·
Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ᾽, οἷα χρὴ πάθη
Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε την νεάνιδα.
Σὺ δ᾽, Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
Θυμῷ βάλ᾽, ὡς ἂν τέρματ᾽ ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
Πρῶτον μὲν ἐνθένδ᾽ ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
Στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ᾽ ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ᾽ ἀφίξῃ Νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
Πεδάρσιοι ναίουσ᾽ ἐπ᾽ εὐκύκλοις ὄχοις,
Ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
Οἷς μὴ πελάζειν· ἀλλ᾽ ἁλιστόνοις πόδας

Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή.
Ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
Ὃν μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, ἐς μεσημβρινὴν
Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Ἥξεις στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος
Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν·
Αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·
Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
Ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'· ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
Βίαιος εἶναι, τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
Χρῄζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέῤῥιψε πλάνας.
Πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
Μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
Εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.

ΙΩ. Ἰώ μοι μοι. ἒ ἒ ἔ ἔ.

ΠΡ. Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ· τί που
Δράσεις ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;

ΧΟ. Ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

Μάςιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
Κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ, τι
Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
,, Ξύνθαλπε μυθοῖς ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
,, Αἴσχιςον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΧΟ. Ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
Οὔποτ' οὔποτ' ηὐχόμην ξένους μολεῖσθαι λόγους
Ἐς ἀκοὰν ἐμὰν, οὐδ' ὧδε δυσθέατα
Καὶ δύσοιςα πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν·
Ἰὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
Πέφρικ', εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΡ. Πρό γε ςενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ·
Ἐπίσχες ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.
ΧΟ. ,, Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τι γλυκὺ,
,, Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίςασθαι τορῶς.
ΠΡ. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
Κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης·
Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε την νεάνιδα.
Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
Θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
Στρέψασα σαυτὴν, ςεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξῃ Νομάδας, οἳ πλεκτὰς ςέγας
Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
Ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
Οἷς μὴ πελάζειν· ἀλλ' ἁλιςόνοις πόδας

Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή.
Ἀνήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
Ὃν μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, ἐς μεσημβρινὴν
Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Ἥξεις στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος
Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν·
Αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·
Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
Ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'· ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
Βίαιος εἶναι, τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
Χρῄζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας.
Πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
Μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
Εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.

ΙΩ. Ἰώ μοι μοι. ἒ ἒ ἔ ἔ.

ΠΡ. Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ· τί που
Δράσεις ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;

ΧΟ. Ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

ΠΡ. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.
ΙΩ. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
Ὅπως πέδῳ σκήψασα, τῶν πάντων πόνων
„ Ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν,
„ Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
ΠΡ. Ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
Ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον·
Αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή·
Νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
Μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.
ΙΩ. Ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
Ἥδοιμ' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν·
Πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;
ΠΡ. Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.
ΙΩ. Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;
ΠΡ. Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.
ΙΩ. Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.
ΠΡ. Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.
ΙΩ. Θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.
ΠΡ. Τί δ' ὅντιν; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε.
ΙΩ. Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;
ΠΡ. Ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
ΙΩ. Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;
ΠΡ. Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ·
ΙΩ. Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.
ΙΩ. Πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΠΡ. Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. Ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.
ΠΡ. Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. Μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει.
ΠΡ. Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι·

ΙΩ. Ποίοιν πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδε.
ΠΡ. Δίδωμ'· ἑλȣ̃ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
Φράσω σαφηνω̃ς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. Τȣ́των σὺ τὴν μὲν τη̃δε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγȣς·
Καὶ τη̃δε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
Ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τȣ̃το γὰρ ποθω̃.
ΠΡ. Ἐπεὶ προθυμει̃σθ', ȣ̓κ ἐναντιώσομαι
Τὸ μὴ ȣ̓ γεγωνει̃ν πα̃ν ὅσον προσχρῄζετε.
Σοὶ πρω̃τον, Ἰοι̃, πολύδονον πλάνην φράσω,
Ἣν ἐγγράφȣ σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενω̃ν.
Ὅταν περάσῃς ῥει̃θρον ἠπείρων ὅρον,
Πρὸς ἀντολὰς φλογωπὰς ἡλιοστιβει̃ς
Πόντȣ περω̃σα φλοι̃σβον, ἕς τ' ἂν ἐξίκῃ
Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
Αἱ Φορκίδες ναίȣσι δηναιαὶ κόραι
Τρει̃ς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
Μονόδοντες, ἃς ȣ̓́θ' ἥλιος προσδέρκεται
Ἀκτι̃σιν, ȣ̓́θ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
Πέλας δ' ἀδελφαὶ τω̃νδε τρει̃ς κατάπτεροι,
Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγει̃ς,
Ἃς θνητὸς ȣ̓δεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς·
Τοιȣ̃το μέν σοι τȣ̃το φρȣ́ριον λέγω.
Ἄλλην δ' ἄκȣσον δυσχερη̃ θεωρίαν.
Ὀξυστόμȣς γὰρ Ζηνὸς ἀκραγει̃ς κύνας
Γρυ̃πας φύλαξαι, τόν τε μȣνω̃πα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόῤῥυτον
Οἰκȣ̃σιν ἀμφὶ να̃μα Πλȣ́τωνος πόρȣ·
Τȣ́τοις σὺ μὴ πέλαζε· τηλȣρὸν δὲ γη̃ν
Ἥξεις κελαινὸν φυ̃λον, οἳ πρὸς ἡλίȣ
Ναίȣσι πηγαι̃ς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
Τȣ́τȣ παρ' ὄχθας ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
Καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρω̃ν ἄπο

Ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
Οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
Τῶν δ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
Ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

ΧΟ. Εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
Ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
Δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.

ΠΡ. Τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω,
Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
Ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
Μαντεῖα θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,
Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες·
Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κ' οὐδὲν αἰνικτηρίως
Προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
Μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι·
Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
Κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
Ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζῃ δρόμοις·
Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
Ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,

Ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
Ἔςιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς,
Νείλȣ πρὸς αὐτῷ ςόματι καὶ προσχώματι·
Ἐνταῦθα δή σε Ζεύς τίθησιν ἔμφρονα,
Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θίγων μόνον.
Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ὃς καρπώσεται
Ὅσην πλατύῤῥȣς Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
Πέμπτη δ᾽ ἀπ᾽ αὐτȣ̃ γέννα πεντηκοντόπαις
Πάλιν πρὸς Ἄργος ȣ̓χ ἑκȣ̃σ᾽ ἐλεύσεται
Θηλύσπορος, φεύγȣσα συγγενῆ γάμον
Ἀνεψιῶν· οἱ δ᾽ ἐπτοημένοι φρένας,
Κίρκοι πελειῶν ȣ̓ μακρὰν λελειμμένοι,
Ἥξȣσι θηρεύσοντες ȣ̓ θηρασίμȣς
Γάμȣς, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρȣρήτῳ θράσει.
Γυνὴ γὰρ ἄνδρ᾽ ἕκαςον αἰῶνος ςερεῖ,
Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος·
Τοιάδ᾽ ἐπ᾽ ἐχθρȣ̀ς τȣ̀ς ἐμȣ̀ς ἔλθοι Κύπρις·
Μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
Κτεῖναι σύνευνον, ἀλλ᾽ ἀπαμβλυνθήσεται
Γνωμῶν· δυεῖν δὲ θάτερον βȣλήσεται,
Κλύειν ἄναλκις μᾶλλον, ἢ μιαιφόνος·
Αὕτη κατ᾽ Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
Μακρȣ̃ λόγȣ δεῖ ταῦτ᾽ ἐπεξελθεῖν τορῶς.
Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς
Τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ᾽ ἐμὲ
Λύσει· τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
Μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
Ὅπως δὲ χ᾽ ὤπη, ταῦτα δεῖ μακρȣ̃ λόγȣ
Εἰπεῖν, σύ τ᾽ ȣ̓δὲν, ἐκμαθȣ̃σα, κερδανεῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΙΩ. Ἐλελελελελεῦ,
Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἶστρου δ' ἄρδις
Χρίει μ' ἄπυρος·
Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.
Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης
Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν,
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ
Τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
„ Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ.
„ Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,
„ Μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων
„ Ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μήποτε μήποτέ μ' ὦ
Μοῖραι
Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν.
Μηδὲ πλασθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.
Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν
Εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμῳ δαπτομέναν
Δυσπλάγχνοις Ἥρας ἀλατείαισι πόνων.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐμοὶ δ᾽ ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος
Ἄφοϐος, ȣ̓ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων
Θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.
Ἀπόλεμος ὅδε γ᾽ ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος· ȣ̓δ᾽ ἔχω τίς ἂν γενοίμαν.
Τὰν Διὸς γὰρ ȣ̓χ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ᾽ ἄν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ἐ. ΠΡ. Ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν,
Ἔςαι ταπεινὸς, οἷον ἐξαρτύεται
Γάμον γαμεῖν· ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
Θρόνων τ᾽ ἄϊςον ἐκϐαλεῖ· πατρὸς δ᾽ ἀρὰ
Κρόνȣ τότ᾽ ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
Ἣν ἐκπιτνῶν ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν ȣ̓δεὶς θεῶν
Δύναιτ᾽ ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμȣ̃, δεῖξαι σαφῶς.
Ἐγὼ τάδ᾽ οἶδα, χ᾽ ᾧ τρόπῳ, πρὸς ταῦτα νῦν
Θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
Πιςὸς, τινάσσων τ᾽ ἐν χεροῖν πυρπνόον βέλος.
Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ᾽ ἐπαρκέσει τὸ μὴ ȣ̓
Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ᾽ ȣ̓κ ἀνασχετά·
Τοῖον παλαιςὴν νῦν παρασκευάζεται
Ἐπ᾽ αὐτὸς αὑτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
Ὃς δὴ κεραυνȣ̃ κρείσσον᾽ εὑρήσει φλόγα,
Βροντῆς θ᾽ ὑπερϐάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται
„ Ὅσον τό, τ᾽ ἄρχειν καὶ τὸ δȣλεύειν δίχα.
ΧΟ. Σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ᾽ ἐπιγλωσσᾷ Διός.

ΠΡ. Ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω.
ΧΟ. Καὶ προσδοκᾷν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;
ΠΡ. Καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.
ΧΟ. Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
ΠΡ. Τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον.
ΧΟ. Ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι.
ΠΡ. Ὡδ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.
ΧΟ. Οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.
ΠΡ. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί.
Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
Πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.
ΕΡ. Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις
Πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
Πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
Αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
Ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζέυς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.
ΠΡ. Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
Ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
Τρίτον δὲ τὸν νῦν τυραννοῦντ' ἐπόψομαι
Αἴσχιστα ταὶ τάχιστα· μή τι τοὶ δοκω
Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;

Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω· σὺ δὲ
Κέλευθον ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν.
Πεύσῃ γὰρ οὐδὲν ὧν ἂν ἱστορῇς ἐμέ.

ΕΡ. Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

ΠΡ. Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
Ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

ΕΡ. Χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.

ΠΡ. Χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἴδοιμι· καί σε δ' ἐν τούτοις λέγω.

ΕΡ. Ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;

ΠΡ. Ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
Ὅσοι παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

ΕΡ. Κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ μικρὰν νόσον.

ΠΡ. Νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

ΕΡ. Εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς.

ΠΡ. Ὤ μοι. ΕΡ. Τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.

ΠΡ. Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ΕΡ. Καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

ΠΡ. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην.

ΕΡ. Ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ.

ΠΡ. Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.

ΕΡ. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

ΠΡ. Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, καὶ ἔτι τοῦδ' ἀνούστερος,
Εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα;
Οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσα φλὸξ,

Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
Χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥςε καὶ φράσαι
Πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ΕΡ. Ὅρα νῦν εἴ τοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

ΠΡ. Ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

ΕΡ. Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

ΠΡ. Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
Εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς ἐγὼ Διὸς
Γνώμην φοβηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,
Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα ςυγούμενον
Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

ΕΡ. Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσῃ λιταῖς
Ἐμαῖς· δακὼν δὲ ςόμιον ὡς νεοζυγὴς
Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.
Ἀτὰρ σφοδρύνῃ γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.
„ Αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς,
„ Αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖζον σθένει.
Σκέψαι δ' ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
Ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
Τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαςάσει.
Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου,
Ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
Πτηνὸς κύων δαφοινὸς αἰετὸς λάβρως
Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος.

Κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.
Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
Φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἄιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ ταρτάρου βάθη.
Πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
Τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ· σὺ δὲ
Πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
Εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.
ΧΟ. Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
Λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
„ Πείθου· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
Ὅδ' ἐθώϋξεν· πάσχειν δὲ κακῶς
Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
Πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ
Δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ
Τ' ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Ἀυταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
Συγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
Ἄστρων διόδους, ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
Τοὐμὸν, ἀνάγκης στεῤῥαῖς δίναις·
Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.
ΕΡ. Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων

Βȣλεύματ' ἔπη τ' ἐςὶν ἀκȣ͂σαι.
Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν;
Εἰ δ' εὐτυχῆ, τί χαλᾷ μανιῶν;
Ἀλλ' ȣ͂ν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
Συγκάμνȣσαι ταῖς τȣ͂δε, τόπων
Μετά πȣ χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
Μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
ΧΟ. Ἄλλο τὶ φώνει καὶ παραμυθȣ͂
Μ' ὅ, τι καὶ πείσεις· ȣ̓ γὰρ δή πȣ
Τȣ͂τό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
Μετὰ τȣ͂δ' ὅ, τι χρὴ, πάσχειν ἐθέλω·
Τȣ̀ς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
Κ' ȣ̓κ ἔςι νόσος
Τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
ΕΡ. Ἀλλ' ȣ͂ν μέμνησθ' ἅτ' ἐγὼ προλέγω·
Μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι,
Μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπη-
θ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
Πῆμ' εἰσέβαλε· μὴ δῆτ', αὐταὶ
Δ' ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ
Κ' ȣ̓κ ἐξαίφνης, ȣ̓δὲ λαθραίως
Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
Ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.
ΠΡ. Καὶ μὴν ἔργῳ κ' ȣ̓κ ἔτι μύθῳ
Χθὼν σεσάλευται·
Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
Βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπȣσι
Στεροπῆς ζάπυροι, ςρόμβοι δὲ κόνιν
Εἱλίσσȣσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
Ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
Τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
Ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
Αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

FRAGMENTA TRAGŒDIARUM DEPERDITARUM

PRIMÆ AC TERTIÆ.

Fragmentum primæ tragœdiæ, quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ.—A. Gellius N. A. XIII. 18.

Σιγῶν θ᾽ ὅπȣ δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Fragmenta tertiæ tragœdiæ, quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ.

In veteribus aliquibus MSS. Promethei vincti, inter personas dramatis recensentur Γῆ et Ἡρακλῆς, *Terra* et *Hercules*: quos, cum in ista tragœdia non reperiantur, ad Prometheum solutum pertinuisse verisimile est. De Hercule satis liquet ex Strabon. IV. de campo lapidoso Massiliam inter et Rhodani ostia.

I.

Strabo. IV .p. 183. Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν, ἢ παρ᾽ ἄλλȣ παραλαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε. Φησὶ γȣ̃ν Προμηθεὺς παρ᾽ αὐτῷ, καθηγȣ́μενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ Καυκάσȣ πρὸς τὰς Ἑσπερίδας·

Ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον ϛρατὸν,
Ἔνθ᾽ ȣ̓ μάχης, σάφ᾽ οἶδα, καὶ θȣ̃ρός περ ὢν
Μέμψῃ· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν
Ἐνταῦθ᾽· ἑλέσθαι δ᾽ ȣ̓́τιν᾽ ἐκ γαίας λίθον
Ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρος ἐϛὶ μαλθακός.
Ἰδὼν δ᾽ ἀμηχανȣ̃ντά σ᾽ ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
Νεφέλην δ᾽ ὑποσχὼν νιφάδι ϛρογγύλων πέτρων
Ὑπόσκιον θήσει χθόνα οἷς ἔπειτα συμ-
βαλὼν δηώσεις ῥαδίως Λιγὺν ϛρατόν.

II.

Strabo. I. p. 33. Οὕτω τὰ μεσημβρινὰ πάντα, Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι, τὰ πρὸς Ὠκεανῷ. Μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα. Ὅ, τε γὰρ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν ȣ̓́τω.

Φοινικόπεδόν τ᾽ ἐρυθρᾶς ἱερὸν
Χεῦμα θαλάσσης,

Χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ
Λίμναν παντοτρόφων Αἰθιόπων,
Ἵν' ὁ παντόπτης
Ἥλιος αἰεὶ χρῶτ' ἀθάνατον
Κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
Μαλακῦ προχοαῖς ἀναπάυει.

III.

Plutarch. *de Fortuna.* p. 98. Νῦν δὲ ὐκ ἀπο τύχης ὐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατῦμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς, τυτέςιν ὁ λογισμὸς, ἄιτιος,

Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γόνας
Δὺς, ἀντίδυλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα

κατ' Αἰσχύλον.

IV.

Arrianus *in Periplo Ponti Euxini.* p. 12.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ τὸν Φάσιν ὅρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ποιεῖ. Λέγυσιν γῦν αὐτῷ οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα, ὅτι

——— ἥκομεν
Τὺς σὺς ἄθλυς τύσδε, Προμηθεῦ,
Δεσμῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

Ἔπειτα καταλέγυσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον·

Τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης
Μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

V.

Galenus *de Morb. Epidem.* VI. p. 385.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ

Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε καὶ πρώτιςα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοαῖσιν, εὐλαβῦ

Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω.

VI.

Idem mox subdit

Ἐξευλαβȣ̃ δὲ μή σε προσβάλλῃ ςόμα
Πέμφιξ·

VII.

Steph. *Byzant.* in v. ABIOI. Αἰσχύλος τε Γαβίȣς φησὶν διὰ τȣ̃ γ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐνδικώτατον
Θνητῶν ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίȣς, ἵν' ȣ̓́τ' ἄροτρον ȣ̓́τε γαπόνος
Τέμνει δίκελλ' ἄρȣραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρȣσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

VIII.

Hesych. in v. Ἐισαφάσματα· ἐισπτήματα· ἀπὸ τȣ̃ ἐισαφιέναι· ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ.

IX.

Hyginus. *Astronom. Poetic.* VI. Engonasin. Æschylus in fabulâ quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ Herculem ait esse non cum dracone sed cum Liguribus depugnantem. Cujus belli in hac fabula Æschylum meminisse testis est etiam Dionysius Halicarnassensis, Antiquit. Rom. I. 27.

X.

Scholiastes Apollonii *Argonaut.* IV. 284. Τὸν Ἴςρον φησὶν ἐκ τῶν ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· ȣ̓́τω δὲ εἶπεν, ἀκολȣθῶν Αἰσχύλῳ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τȣ̃το.

XI.

Coronas capiti impositas in honorem Promethei docet, Athenæus Deipnosoph. XV. 4.

XII.

CICERO *Tusc. Disp.* II. 10. Veniat Æschylus non poeta solum, sed etiam Pythagoreus; sic enim accepimus. Quo modo fert apud eum Prometheus dolorem quem excipit ob furtum Lemnium,

Unde ignem cluet mortalibus
Clam Divis, doctu' Prometheus
Clepsisse dolo, pœnasque Jovi
Fato expendisse supremo.

Has igitur pœnas pendens, affixus ad Caucasum hæc dicit,

Titanum soboles, socia nostri sanguinis,
Generata Cœlo, adspicite religatum asperis
Vinctumque saxis, navem ut horrisono freto
Noctem paventes timidi adnectunt navitæ.
Saturnius me sic infixit Jupiter,
Jovisque numen Mulciberi adscivit manus.
Hos ille cuneos fabricà crudeli inserens,
Perrupit artus; qua miser solertià
Transverberatus castrum hoc Furiarum incolo.
Jam tertio me quoque funesto die,
Tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus,
Jovis satelles pastu dilaniat fero.
Tum jecore opimo farta et satiata affatim,
Clangorem fundit vastum, et sublimè advolans
Pinnatà caudà nostrum adulat sanguinem.
Cum vero adesum inflatu renovatum est jecur,
Tum rursus tetros avida se ad pastus refert.
Sic hunc custodem mœsti cruciatus alo:
Qui me perenni vivum fœdat miseria.
Namque, ut videtis, vinclis constrictus Jovis,
Arcere nequeo diram volucrem a pectore.
Sic me ipse viduus pestes accipio anxias,
Amore mortis terminum anquirens mali.
Sed longe a letho numine aspellor Jovis.
Atque hæc vetusta sæclis glomerata horridis,
Luctifica clades nostro infixa est corpori:
E quo liquatæ solis ardore excidunt
Guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucasi.

ΕΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΑ ΔΕΣΜΩΤΗΝ

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΩΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΤΑ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΩΤΑ.

Α'.

ϟ. 1. ΤΗΛΟΥΡΟΝ ΠΕΔΟΝ. Τὸν Καύκασον λέγει. Ἰςέον δὲ ὅτι ἐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Ἐυρωπαίοις τέρμασι τῦ ὠκεανῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἐςὶ συμβαλεῖν. ΤΗΛΟΥΡΟΝ δὲ διὰ τὸ πολὺ τῦ ὄρυς ἐνταῦθα ἐκάλεσεν, ἤγυν τὸ ἐπὶ πολὺ διῆκον, καὶ ἕλκον τὰ οἰκεῖα ὅρια μακράν· ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν, ἀφ' ἓ πόῤῥω τὶς ὁρᾷν δύναται.

2. ΣΚΥΘΗΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ. Ἤγυν τὴν Σκυθικὴν ὁδόν. Ἵνα γὰρ ἀπαραμύθητος ἦν ὁ Προμηθεὺς, διὰ τῦτο ἐς ἐκείνυς ἄγυσιν· ὡς καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτυ λέγει. Ἢ διὰ τῦτο Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε, διότι Σκύθαι κατῴκυν τὸν Καύκασον· ἢ διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἀπάνθρωπον τῦ τόπυ· ὅτι δὲ τοιῦτος ὁ τόπος ἐκεῖνος, δῆλον ἀπὸ τῦ εἰπεῖν, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

3. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Ἐντολάς· γράφεται καὶ ἐπιτολὰς δίχα τῦ σ, κατὰ τὺς Ἀθηναίυς.

5. ΛΕΩΡΓΟΝ. Τὸν Προμηθέα λέγει τὸν ὀφείλοντα ἔργον λάεσιν ἤτοι λίθοις, ἀντὶ τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βυλεύματα. Ἢ τὸν τυς λαὺς ἐργασάμενον, ἤγυν τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος. Ὅυτος γὰρ μυθέυεται πλάσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλως· Λεωργὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόντα διὰ τῦ πυρός. Ἢ τὸν ἄξιον γινέσθαι ἔργον καὶ παρχιάλωμα λάων, τῦτ' ἔςι λίθων. Ἄλλως. Λεωργὸν τὸν λαῶν ἔργον ὀφείλοντα γινέσθαι.

7. ΤΟ ΣΟΝ ΓΑΡ ΑΝΘΟΣ. Ταῦτα πρὸς ἐρεθισμὸν τῦ Ἡφαίςυ φασὶ τὸ Κράτος, καὶ ἡ Βία, ἵνα σπυδαῖον αὐτὸν ἀπεργάσωνται πρὸς τὸν τῦ Προμηθέως ἀνασκολόπισιν· ταῦτα γὰρ ἐρεθίζει τὸν Ἥφαιςον, ὡς εἰ ἔλεγε, τὸν σὸν κόσμον· παρὰ τὸ Ὁμήρυ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

9. ΣΦΕ. Τὸ χ διὰ τὸ σφέ.

11. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ. Ὀυ μόνον διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, ἄγνωςον ὂν τοῖς ἀνθρώποις, κεκόλασαι Προμηθεὺς, ἀλλ' ὅτι καὶ βῦν ποτε τεθυκότων ἑαυτοῖς τῶν θεῶν, αὐτὸς διανομεὺς καταςὰς, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἔγκατα παρέθηκε μόνα, τῷ δὲ Διῒ κῶλα πιμελῇ κεκαλυμμένα, τὰ κρέα πάντα αὐτὸς κατεδηδοκώς.

12. ΚΡΑΤΟΣ ΒΙΑ ΤΕ ΣΦΩΙΝ. Ἡ μὲν παρὰ τῦ Διὸς ἐντολὴ δι' ὑμῶν ἀγγελθεῖσά μοι, φησὶν ὁ Ἥφαιςος, ἔχει ἤδη τέλος· ὐδὲν ἐμποδών ἐςι τῦ γενέσθαι καὶ πληρωθῆναι αὐτήν· ἐγὼ δὲ ἀπρόθυμός εἰμι τὸν Προμηθέα δῆσαι καὶ ἀνασκολοπίσαι ἐν τῷ δυσχειμέρῳ τύτῳ ὄρει, τὰ γὰρ ὑψηλόκρημνα ὄρη δυσχείμερα εἰσιν· ὅμως ἀναγκαῖόν ἐςι τῦτο ποιῆσαι. Τὸ γὰρ ἔξω ὤρας καὶ φροντίδος τίθεσθαι καὶ ποιεῖσθαι τὰς τῦ πατρὸς Διὸς προςάξεις, τῦτο γάρ ἐςι τὸ ἐξωριάζειν πατρὸς λόγυς, ἤτοι παραβλέπεσθαι, χαλεπὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

14. ΣΥΓΓΕΝΗ ΘΕΟΝ. Τὸν ἀπὸ μιᾶς ὁρμώμενον τέχνης.

15. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩι. Ἄνω ἄβατον καὶ ὑψηλόκρημνον αὐτὴν εἶπεν· ὧδε προσαναπληρῶσι τὸ δυσχειμέρῳ.

18. ΤΗΣ ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ ΘΕΜΙΔΟΣ. Πρὸς τὸν Προμηθέα ἀποςρέφει ὁ Ἥφαιςος τὸν λόγον, Θέμιδός τε παῖδα αὐτὸν εἶπε, τῆς Δικαιοσύνης τῆς ὀρθὰ καὶ δίκαια βυλευομένης. Πῶς δέ φησι τὸν Προμηθέα υἱὸν τῆς Θέμιδος, δέον ἀντιςρόφως λέγειν· ἐκ προμηθείας γὰρ καὶ σκέψεως τὸ δίκαιον εὕρηται· καί φαμεν ὡς αἴτιον τὸ δίκαιον τῦ προμηθεῖσθαι, διὰ τῦτο καὶ τὸν Προμηθέα Δίκης υἱὸν λέγομεν· ἐπεὶ καὶ ὁ κλινοποιὸς πρῶτον ἔννοιαν λαμβάνει τῆς ἀνθρώπων ἀναπαύσεως, εἶτα ἐπιχειρεῖ καὶ κλίνην ποιεῖ·

καὶ ἔςι τῷ μὲν ἔργῳ πρῶτον ἡ κλίνη, τῇ δὲ διανοίᾳ ἡ τῦ ἀνθρώπυ ἀνάπαυσις. Ἄλλως. Ἐπιςροφὴ πρὸς τὸν Προμηθέα. Θέμιδος δὲ τὸν Προμηθέα φησὶ καὶ ἐ Κλυμένης.

22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Φλογιζόμενος· ςαθέυειν γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν, φασὶν οἱ Ἀττικοί.

24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Ἡ ὡς λειμὼν, τοῖς ἄςροις ποικιλλομένη· ἢ ποικίλον ἔνδυμα ἔχυσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἄςροις. ΦΑΟΣ. Τῦ ἡλίυ.

25. ΠΑΧΝΗΝ Θ' ΕΩΑΝ ΗΛΙΟΣ ΣΚΕΔΑι ΠΑΛΙΝ. Ἐκ διαδοχῆς μετα τὴν νύκτα σκεδάσει. Ἐν νυκτὶ ἴσμεν ὅτι γίνεται ἡ πάχνη· ταύτην ἐν, φησὶν, ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἀνατέλλων ὁ ἥλιος ἀποσκεδάσει σοι καὶ διασκορπίσει. ΕΩΑΝ. Τὴν ὑπὸ ἐω γενομένην, ἤτοι τὴν πρωϊνήν· δηλοῖ δὲ, ὅτι ὐδὲ νὺξ, ὐδὲ ἡμέρα ἔςαι αὐτῷ μετὰ περιχαρείας.

27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ ποίησων λωφῆσαι Ἡρακλῆς. Φασὶ γὰρ μετὰ ταῦτα γενόμενον τὸν Ἡρακλέα πρὸς τὸ καθᾶραι τῶν κακύργων καὶ λῃςῶν τὴν γῆν ἀφ' ἑαυτῦ κεκλημένην, καὶ πρὸς πᾶν μέρος γῆς πορευόμενον, παραγενέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν χώραν καθ' ἣν ὁ Προμηθεὺς ἐδέδετο· ἰδόντα δὲ αὐτὸν ταις πέτραις προσηλωμένον, καὶ ὑπὸ γυπὸς τὸ ἧπαρ κειρόμενον, ὑπεραλγῆσαί τε αὐτῦ, καὶ βέλει γῦπα φονευσάμενον, ἀνελευθερῶσαι τὸν Προμηθέα τῦ ἀποκείρεσθαι τὸ ἧπαρ αὐτῦ, καὶ μέντοι καὶ ἀπολῦσαι.

28. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΠΗΥΡΩ. Τοιύτων, φησὶν, ἐπέτυχες, φιλάνθρωπος γενόμενος. Ἐν ἤθει δὲ ὁ λόγος· οἷον τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο, καὶ τοιύτων ἐπέτυχες ἀγαθῶν, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις δέδωκας τὴν τῦ πυρὸς χρῆσιν, τιμῶν αὐτὺς, τῶν δὲ μεγίςων θεῶν τὴν ὀργὴν μὴ πτοόμενος.

31. ΑΝΘ' ΩΝ ΑΤΕΡΠΗ. Τῦτό φησιν, ἀνθ' ὧν σὺ ἔπραξας τολμηρῶς, φρυρήσεις ταύτην τὴν ἀτερπῆ πέτραν, ὀρθὸς ἱςάμενος ἄϋπνος, ὐδέποτε καθήμενος· ἣν ὐ δυνήσῃ παρατραπῆναι. ΑΤΕΡΠΗ διὰ τὰ ἐπαγόμενα.

33. ΠΟΛΛΟΥΣ Δ' ΟΔΥΡΜΟΥΣ. Προαναφωνεῖ τὰς μονωδίας αὐτῦ.

34. ΔΙΟΣ ΓΑΡ ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΦΡΕΝΕΣ. Χαλεπαί εἰσι καὶ ἀκαταφρόνητοι αἱ τῦ Διὸς προςαγαὶ, καὶ εἰ παραιτηθεῖεν, κακῦ πρόξενοι γίνονται. Ἢ, ἀμετακίνητοί εἰσιν οἱ τῦ Διὸς λογισμοὶ, καθ' ὧν ὀργισθῇ. Πᾶς δὲ νεωςὶ κρατήσας περισσῶς χρῆται τῇ ἐξυσίᾳ, ἵνα φοβερὸς δόξῃ τοῖς ὑπὸ χεῖρα· καὶ ὁ Ζεὺς νεωςὶ ἐπέβη τῆς βασιλείας.

35. ΑΠΑΣ ΔΕ ΤΡΑΧΥΣ. Χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσιν ἀπειλαὶ τῶν νέων. Ταῦτα δέ φησιν ὡς νεωςὶ τῦ Διὸς τὸν πατέρα ἐκβαλόντος.

39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ. Ὁ Ἥφαιςός φησιν ὅτι ἰσχυρὸν καὶ βίαιον ἡ συγγένεια, καὶ ἡ ἐκ παλαιῦ συνήθεια, καὶ ὁμιλία καί συναναςροφή. Ταῦτα δέ φησι πρὸς τὸ Κράτος, εἰπὸν πρὸς αὐτὸν, διὰ τί οἰκτίζῃ τὸν Προμηθέα; Τὸ δέ φησι πρὸς τὸν Ἥφαιςον, ὅτι ἀληθῶς λέγεις ταῦτα. Φησι δὲ τὸ ΣΥΓΓΕΝΕΣ, ὅτι πυρὸς ταμίας ἐςὶ καὶ αὐτός. ΔΕΙΝΟΝ. Δυσχερές.

40. ΑΝΗΚΟΥΣΤΕΙΝ. Τὸ δὲ ἀνηκυςεῖν τῆς τῦ πατρὸς Διὸς κελευσέως, δυνατὸν ἐςι πῶς; Ἐρώτησις ἔχυσα τὸ ἄλυτον, οἷόν τε πῶς; δύναται δὲ νοηθῆναι καὶ ὕτως, κατ' ἐρώτησιν ἁπλῆν δοκῦσαν ἔχειν τὸ ἄλυτον, ὡς καὶ ἐν τῷ, πῶς ἂν ἔπειτα Ὀδυσσῆος λαθοίμην; Ὡς γὰρ μὴ δυνατὸν λαθέσθαι ἠρώτα.

42. ΑΙΕΙ ΤΕ ΔΗ ΝΗΛΗΣ ΣΥ. Πρὸς τὸν Δία τῦτο φησὶν, ὐ πρὸς τὸ Κράτος. Τὸ γὰρ κράτος, ἤτοι ἡ τῦ Διὸς ἐξυσία, αὐτός ἐςιν ὁ Ζεύς· πρὸς αὐτὸν ὖν τὸν λόγον ποιεῖται· εἰ γὰρ πρὸς τὸ Κράτος ἔλεγεν, ὐδετέρως ὤφειλε τὸν λόγον ἀποδῦναι.

45. Ω ΠΟΛΛΑ ΜΙΣΗΘΕΙΣΑ. Ἐνταῦθα μὴ δυνάμενος ὁ Ἥφαιςος ἀντειπεῖν, πρὸς τὴν ἑαυτῦ τέχνην τὴν χαλκευτικὴν ἀνάγει τὴν ἀρὰν, καὶ μισητὴν ἀποκαλεῖ, διότι μέλλει προσηλῶσαι τὸν Προμηθέα. Τὸ δὲ Κράτος βυλόμενον δηλῶσαι ὅτι ὐχ ἡ αὐτῦ τέχνη ἦν αἰτία τῦ δῆσαι τὸν Προμηθέα, ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν Δία ὑποταγὴ, φησὶ, τὴν

σὴν τέχνην μισητὴν ἀποκαλεῖς; οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σὴ τέχνη αἰτία τῶν παρόντων πόνων, ἤτοι τῆς δεσέως τοῦ Προμηθέως, ὡς ἁπλῶς διὰ λόγου ἐστὶν εἰπεῖν. ΧΕΙΡΩΝΑΞΙΑ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία· καὶ χειρῶναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος· ἢ, ὁ τεχνίτης, ὁ χειρῶν μόνων δεσπόζων. Ἠνίξατο δὲ ὅτι τὴν αἰτίαν τοῦ Διὸς εἰς τὴν τέχνην μετήγαγεν.

49. ΑΠΑΝΤ᾽ ΕΠΡΑΧΘΗ. Τινές φασιν ὅτι πάντα ἐκ μοιρῶν δέδοται τοῖς θεοῖς, πλὴν τοῦ ἄρχειν. Τὸ δὲ ΕΠΡΑΧΘΗ, ἀντὶ τοῦ ὥρισται, τετύπωται.

54. ΨΑΛΙΑ. Κυρίως τὰ περιστόμια τῶν ἵππων.

57. Κ᾽ ΟΥ ΜΑΤᾼ. Οὐ μάτην γίνεται.

61. ΠΟΡΠΑΣΟΝ. Περόνησον.

62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Ἀπατεών.

63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔΕ. Πλὴν τοῦ Προμηθέως.

64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΝΥΝ ΣΦΗΝΟΣ. Στεῤῥοῦ ἥλου σιδηροῦ. ΑΥΘΑΔΗ ΓΝΑΘΟΝ. Ἤτοι, ἐξοχὴν πετρίνην, δια τῶν στέρνων αὐτοῦ βάλε, περόνα, δέσμει ἀσφαλῶς. Ἢ, τὸ ἄκρον τοῦ σιδηροῦ ἥλου καὶ τὴν ὀξύτητα. Ἢ, τὴν ἀναιδῆ καὶ στωμύλον αὐτοῦ γνάθον καὶ παρειὰν μέχρι τοῦ στήθους διάπειρον· τουτέστιν, ἕως καὶ αὐτῶν τῶν στέρνων κατελθέτω ἡ περόνη. Κατὰ τῶν στέρνων δὲ, φησὶ, περόνα αὐτὸν, ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ ἡ ἀγχίνοια καὶ ἡ βουλὴ ἔγκειται, τοῖς περὶ τὴν καρδίαν τόποις.

67. ΣΥ Δ᾽ ΑΥ ΚΑΤΟΚΝΕΙΣ. Ὀκνεῖς τέλεον ἀποδεῖν.

68. ΟΠΩΣ. Λείπει τὸ σκόπει, ὅρα.

69. ΟΡᾼΣ ΘΕΑΜΑ. Λίαν ἀσφαλῶς ὁ Ἥφαιστος πεδῶν τὸν Προμηθέα, φησὶν, ὁρᾷς θέαμα ὀδυνηρὸν καὶ ὀφθαλμοῖς οὐκ ἀνεκτὸν μεθεῖναι. Τὸ δὲ Κράτος φησὶν, ὁρῶ τοῦτον τὸν Προμηθέα ἀπολαύοντα ὧν ἐστιν ἄξιος.

71. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ. Δεσμά. ἀντὶ τοῦ, δέσμευε αὐτὸν καὶ παρὰ τὰς πλευράς. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ, διαζωστρὰς, ἤτοι δεσμούς.

72. ΔΡᾼΝ ΤΑΥΤ᾽ ΑΝΑΓΚΗ. Ἀναγκαῖόν ἐστι ποιῆσαι τοῦτο, ἤτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστῆρας. Σὺ οὖν μὴ πρόστασσέ μοι συνεχῶς καὶ λίαν. Τὸ δὲ φησὶ πρὸς αὐτὸν, οὕτως δὴ κελεύσω, ἔτι δὲ καὶ κραυγάσω, περόνησον.

74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Διὰ τοῦ χώρει κάτω, τὸ μέγεθος ἐνέφηνε τοῦ δεσμευομένου θεοῦ. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Ἀντὶ τοῦ κρίκωσον.

76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ ΝΥΝ ΘΕΙΝΕ. Τοῦ Ἡφαίστου εἰπόντος ὅτι καλῶς ἤδη πέπρακται τὸ ἔργον, ὅτε καὶ ὁ Προμηθεὺς ἀσφαλῶς διεπερονήθη, φησὶ τὸ τοῦ Διὸς Κράτος πρὸς αὐτὸν, ἐπειδὴ ἀρκούντως τῷ βάρει τοὺς κίρκους ἐνέβαλες, νῦν τύπτε ἰσχυρῶς τὰς διατόρους πέδας, τὰς διαπειρούσας, καὶ τιτρωσκούσας, ἤτοι τοὺς δεσμοὺς τοὺς σιδηροῦς. Ἢ, διατόρους πέδας, τὰς διατετορνευμένας.

77. ΩΣ Ο᾽ ΥΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. Καλῶς, φησὶ, καὶ στερεῶς τύπτε τὰς πέδας τοῦ Προμηθέως. ὁ γὰρ προστάξας τοῦτο τὸ ἔργον, ἤγουν ὁ Ζεὺς, δεινός ἐστι καὶ βαρύς· ἢ, ὁ τοῦ ἔργου ἐπιστάτης· ἢ, ὁ ζημιωτὴς, καὶ ὁ ἐκδικητής. Ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ Κράτους, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος· ἐκτραπέλου μέντοι πάντως πεποιημένου τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἀναιδοῦς· ἁρμόζεται τῇ μορφῇ σου καὶ προσήκοντα ταῦτα πάντα τὰ τραχέα ῥήματα. Τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν, σὺ γίνου μαλθακὸς καὶ εὐγνώμων, ἐμοὶ δὲ ἕνεκα τῆς αὐθαδίας μὴ ἐπονείδιζε τὰ ἐκ φυσέως προσόντα. Ἄλλως, οὑπιτιμητὴς, ὁ ἐπιτιμᾷν μέλλων σοι, εἴγε ἀμελήσεις, ὁ Ζεύς.

81. ΩΣ ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Ἐν χερσὶ καὶ ποσὶ τὰ δεσμὰ ἔχει.

82. ΕΝΤΑΥΘΑ ΝΥΝ ΥΒΡΙΖΕ. Ἰδὼν τὸ Κράτος ἀσφαλῶς δεσμηθέντα τὸν Προμηθέα, φησὶ πρὸς αὐτὸν, νῦν ὕβριζε καὶ καταφρόνει τοῦ Διός. Ἐνταῦθα καὶ κλέπτων τὴν τιμὴν τοῦ Διὸς δίδου τοῖς ἀνθρώποις· πῶς δύνανταί σε οἱ ἄνθρωποι ἐλευθερῶσαι τούτων τῶν δεσμῶν; ψευδῶς ὀνομάζουσί σε οἱ θεοὶ Προμηθέα, χρεία γάρ σοι ἑτέρου προμηθέως, δυναμένου σοι σαφηνίσαι ποίῳ τρόπῳ ἐλευθερωθήσῃ τῶνδε τῶν δεσμῶν. Ἀπὸ τοῦ οἰκείου

ὀνόματος διαβάλλει αὐτὸν, ὅτι προνοητὴς ὢν τῶν μελλόντων· τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Προμηθέως ὄνομα· ὐ προενόησε τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβῆναι, ὥτε δύναται ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι ἀπὸ τῶν δεσμῶν.

85. ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ. Ἐυφυῶς ἀπὸ τῦ ὀνόματος ἔλαβε τὸ νόημα. Προμηθεὺς γάρ ἐςιν ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τροπῆ τῦ δ, εἰς τὸ θ. ΤΕΧΝΗΣ. Τῶν δεσμῶν.

88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Ἁρμοζόντως φησὶν ὁ ποιητὴς μηδ' εὐθὺς ἀντειπεῖν τὸν Προμηθέα, ἵνα μὴ δόξῃ ἄφρων καὶ αὐθάδης· μετὰ δὲ τὸ ὑποχωρῆσαι τὺς κολαςὰς, προσμαρτύρεται τὸν αἰθέρα, καὶ τὺς ανέμυς, ἤτοι τὰ ἀέρια ςοιχεῖα· τὺς ποταμὺς καὶ τὰς πηγὰς, τὴν ὑγρὰν φύσιν· καὶ τὴν γῆν, τὴν ξηρὰν φύσιν· καὶ τῦ ἡλίυ τὴν φύσιν. Καὶ λέγει αὐτοῖς, θεάσασθέ με, οἷα πάσχω κακὰ καὶ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ἐγὼ θεὸς ὤν. Ἀλλάσσει δὲ εὐθὺς τὴν λέξιν, καί φησι, δέρχθητε, ἀντὶ τῦ ἴδετε, οἵαις τιμωρίαις διακοπτόμενος κακοπαθήσω ἐς τὸν διηνεκῆ χρόνον. Τοιῦτον γὰρ δεσμὸν ἐξεῦρεν ἐπὶ μοὶ ὁ νέος ἡγεμὼν τῶν θεῶν, ἤγυν ὁ Ζεύς. Ἄλλως. Τεχνικὸν τὸ μὴ εὐθὺς εἰσάγειν λαλῦν τὸ συνεκτικὸν πρόσωπον, πρὸς ἐρεθισμὸν τῦ ἀκροατῦ· μεγαλοφυῶς δὲ τὰ τέσσαρα ςοιχεῖα ἐπικαλεῖται μονος. Δεῖ δὲ, παντων ἀποςαντων.

90. ΓΕΛΑΣΜΑ. Καλῶς εἶπε τὸ γέλασμα χῦμα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελώντων, καὶ διαχεομένων. Ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι εὐφραινομένης τῆς καρδίας γελῶσι, γελῶντες δὲ διαχέονται καὶ εὐρύτατοι ποιῦνται τῶν ςομάτων αὐτῶν· ὥσπερ πάλιν οἱ λυπύμενοι συςέλλονται, τῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐμφύτυ θερμῦ αἵματος συςελλομένυ· ὕτω καὶ τὸ κῦμα ὡσανεὶ γελᾷ καὶ διαχέεται, συχνὸν ἐρχόμενον καὶ ἐπάλληλον. Ἄλλως. Γέλασμα, διάχυμα.

91. ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Ἤλλαξε τὴν φράσιν.

94. ΤΟΝ ΜΥΡΙΕΤΗ. Πολυετῆ. Ἐν γὰρ τῷ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν.

100. ΤΩΝΔ' ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Ἀντὶ τῦ ἐπιτελεσθῆναι. Ὡς τόδε, Νόςον ὃν ἐκ Τροίας ἐπετέλλετο Παλλὰς Ἀθήνη.

101. ΚΑΙΤΟΙ ΤΙ ΦΗΜΙ. Ἀποδυρόμενος ὁ Προμηθεὺς, ὡσανεὶ ἄγνοιαν προβαλλόμενος τῆς τελευτῆς καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ κακῶν, ἐρωτᾷ πότε ἥξει ἐλευθερία τῶν δεσμῶν· εἶτα γνὺς ὡς αὐτός ἐςιν ὁ Προμηθεὺς, καὶ ὐ μόνον τὰ αὐτῷ συμβησόμενα ἐπίςαται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέροις, φησὶ, τί φημι ἐγώ; τὰ πάντα ἐπίςαμαι ἀκριβῶς· τὰ μέλλοντα δέ μοι συμβήσεσθαι, ὐδεμίαν βλάβην κομίσυσί μοι.

102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκριβῶς. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Νέον, πρόσφατον, ὐ προορατόν μοι.

106. ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΝ. Ὄυτε σιγᾷν δύναμαι, ἀλγῶ γάρ· ὔτε μὴ ἐλέγχειν, εὐλαβῦμαι γὰρ Δία.

110. ΠΗΓΗΝ ΚΛΟΠΑΙΑΝ. Πᾶσα ὐσία μείωσιν πάσχει· τὸ δὲ πῦρ ἐν ὅσῳ κἂν τὸ τυχὸν ἔχῃ, πάλιν αὔξεται. Ὁ εἰδὼς πρῶτος ὁ ποιητὴς εἶπε, Σπέρμα πυρός· καὶ τὸ σπέρμα γὰρ ἐξ ἐλαχίςυ αὔξεται. Πρὸς τῦτο ὖν ἀντεμηχανήσατο Αἰσχύλος, πηγὴν εἰπών· καὶ αὐτὴ γὰρ ἐκ τυ τυχόντος αὔξεται.

114. Α, Α. Ἐκπλήξεως ἐπιῤῥήματα.

115. ΤΙΣ ΑΧΩ, ΤΙΣ ΟΔΜΑ. Ἴσως αἱ Ὠκεανίδες εὐωδίας ἔπνεον. Αἰσθητὴ δὲ ἡ ὀσμὴ, ὐχ ὁρατή· διὸ καὶ ἀφεγγῆ ταύτην φησίν· ὡς ἀθεώρητον ὖσαν διὰ τῆς ὀσμῆς προνοεῖν τὴν τῶν Ὠκεανίδων ἄφιξιν.

116. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Ἡμιθέων.

117. ΤΕΡΜΟΝΙΟΝ ΕΠΙ ΠΑΓΟΝ. Ἐπὶ τελευταῖον μέρος τῆς γῆς· ἐπειδὴ τέλος τῆς οἰκυμένης ὁ Καύκασος. Ἢ, ὖ ἐγὼ πρὸς τὸ πέρας εἰμὶ δεδεμένος· ἐπὶ γὰρ ἄκρυ προσδέδεται.

119. ΟΡΑΤΕ ΔΕΣΜΩΤΗΝ. Διὰ τῦτο Δεσμώτης ἐπιγέγραπται.

120. ΠΑΣΙ ΘΕΟΙΣ ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ. Πάντες οἱ θεοὶ ὀργίζονται τῷ Προμηθεῖ

ὰ τὸ πῦρ. Ἐκ γὰρ τούτου πάντα ῥᾷστα εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐκέτι ἔθυον συνεχῶς. Φασὶ γὰρ τὸν Προμηθέα κεκλοφέναι ἀπὸ τοῦ Διὸς τὸ πῦρ, βαλεῖν τε νάρθηκι, καὶ τοῖς ἀνθρώποις καταγαγεῖν. Τοῦτο δὲ μυθῶδες. Τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· πῦρ καλεῖται ἡ γνῶσις, διὰ τὸ δραστήριον. Προμηθεὺς δὲ καλεῖται ἡ προμήθεια, καὶ ἡ πρωτόπλασις, ἣν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ ἔχειν καὶ φυλάττειν, καὶ μὴ τινος φροντίζειν. Ὁ δὲ, ταύτην λαβὼν οὐκ ἐφύλαξεν, ἀλλ' ἤρξατο φροντίζειν, καὶ λέγειν τὰ μὴ δέοντα, καὶ προβουλεύειν. Οὕτως οὖν κλέπτης λέγεται τῆς προμηθείας τῶν θεῶν. Ὅτι δέ νάρθηκι ἔβαλε τὸ πῦρ, καὶ αὐτὸ προσφόρως· ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας σοφότητος τοῦ νοὸς, ἤρξατο φροντίζειν, καὶ προλέγειν τὰ μὴ δέοντα.

124. ΦΕΥ ΦΕΥ. Πλησιέστερον γενομένης τῆς τῶν Ὠκεανίδων πληθύος, ἤδη καὶ τῆς τῶν πτερύγων ἠχοῦς αἰσθάνεται, καί φησι, τί δή ἐστι τὸ κίνημα τῶν ὀρνίων, ὅπερ ἀκούω πλησίον; ὑποσυρίζει γὰρ ὁ αἰθὴρ ἐλαφραῖς πνοαῖς πτερύγων. Φησὶν οὖν ὁ χορὸς τῶν Ὠκεανίδων πρὸς αὐτὸν, Μηδαμῶς φοβηθῇς Προμηθεῦ· προσέβη γὰρ ἐνταῦθα πληθὺς φίλων ἐν ταχυτάτῃ κινήσει τῶν πτερύγων, μόλις πείσασα τὴν τοῦ πατρὸς Ὠκεανοῦ διάνοιαν. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κίνημα πλήθους. Παραγώγως. Ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται.

126. ΡΙΠΑΙΣ. Ὁρμαῖς.

128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. Ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν, καὶ ἠράσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ. Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηρεῖ. Ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ, Οὐδ' αὖ ἰάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. ΦΙΛΙΑ ΓΑΡ ΗΔΕ. Αὕτη ἡ φάλαγξ, ἡ συστοιχία, ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς· ταῦτα δέ φασιν ἀεροδρομοῦσαι διά τινος μηχανῆς. Ἄτοπον γὰρ κάτωθεν διαλέγεσθαι τῷ Προμηθεῖ τῷ ἐφ' ὕψους ὄντι. Ἐν ὅσῳ δὲ Ὠκεανῷ προσλαλεῖ, κατίασιν ἐπὶ γῆν.

132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ ΑΥΡΑΙ. Ἐκόμισαν δὲ ἐμὲ ἐνταῦθα αἱ ταχύταται πνοαὶ τῶν ἀνέμων. Ἡνίκα γὰρ ἐπασσαλεύου τῇ πέτρᾳ προσηλώμενος, ὁ κτύπος τοῦ σιδήρου διῆλθεν εἰς τὸν ἐσώτατον τόπον τῶν ἡμετέρων οἰκημάτων. Τοῦτο δὲ δηλοῖ ὅτι καὶ μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ κτύπος ἀφίκετο.

134. ΘΕΜΕΡΩΠΙΝ. Γράφεται θερμερῶπιν. Τὴν ἐπικειμένην θερμότητα τῷ προσώπῳ, ἤτοι τὴν ἐρυθρότητα, ἣν οὐκ ἔνεστιν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, οὔπω γὰρ συνεζεύχθη ἀνδρὶ ὥστε τρέφειν διὰ τοῦ αἵματος ἑαυτῆς τὸ παιδίον, οὔτε καταμήνια βλέπει δι' ὧν τρέφεται τὸ ἔμβρυον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ αἷμα διὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξέρχεται· ἡ δὲ γαμηθεῖσα, χλωριάσασα τὴν ὄψιν ἐστὶ, ὡς ἀπολείποντος τοῦ αἵματος αὐτῆς καὶ τρέφοντος τὸ ἔμβρυον. Ἐκεῖ γὰρ κατέρχεται ἅπαν τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ αὐτὴ μένει χλωρὰ βλέπουσα διὰ καταμήνια δι' ὧν τρέφεται τὸ παιδίον. Ἔχει γάρ τι ἐρύθημα ἡ παρθένος ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, ὃ οὐκ ἔστιν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν. Ἀποστῆσαι δέ με καὶ ἀποῤῥίψαι πεποίηκε τὴν πολλὴν θερμὴν αἰδῶ, ἤγουν τὴν καλλίστην, τὴν ἐξ ἀναδοσέως αἵματος γινομένην, καὶ τολμηρότερον ἐνταῦθα παρεῖναι. ΗΛΘΟΝ δὲ καὶ ὥρμησα ΑΠΕΔΙΛΟΣ ΟΧΩι ΠΤΕΡΩΤΩι, ἤγουν τῇ δι' ἀέρος πτήσει. Διὰ τοῦτο δὲ δηλοῖ ὡς σπουδαίως παρεγίνοντο· ὥστε οὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυναθῆναι βαλεῖν. Ἄλλως. Ὄχῳ πτερωτῷ, ταῖς πτέρυξιν αἷς ἐποχοῦνται οἱ ἱπτάμενοι. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΛΟΣ. Ὥστε γείτονές ἄξωτοι ἔχιον.

136. ΑΙ, ΑΙ. Φεῦ, φεῦ, τέκνα τῆς πολυτέκνου Τηθύος, ἤγουν τῆς γῆς, καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ τοῦ περικυκλοῦντος πᾶσαν τὴν γῆν.

139. ΑΚΟΙΜΗΤΩι. Γαληνώδει, πολυκοιμήτῳ, ἠρεμαίῳ ῥεύματι ἤτοι πολυησύχῳ· ἵνα τὴν ἀκαλαῤῥείτην δηλώσῃ. Τὸ γὰρ α, κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Εἰ γὰρ ἦν ταραχώδες τὸ τοῦ Ὠκεανοῦ ῥεῦμα κυκλοῦντος πᾶσαν τὴν γῆν, ἀνάγκη ἦν καὶ τὴν γῆν κυμαίνεσθαι, ὡς ἐν αὐτῷ ἀναπεπταμένην· ὑδάτων δὲ ἀρεταὶ τέσσαρες, τὸ ψυχρὸν, τὸ λευκὸν, τὸ ἡδὺ, καὶ τὸ ἠρεμαῖον τῆς ῥεύσεως.

143. ΑΖΗΛΟΝ. Χαλεπὴν, κακόζηλον φυλακὴν βαςάζω, ὅ ἐςι, φρουρήσω τὴν πέτραν.

144. ΛΕΥΣΣΩ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Βλέπω ὦ Προμηθεῦ ἃ πάσχεις φοβερά· ἤγουν φόβου ἄξια. Εἰσῆλθε δὲ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων, εἰσιδόσῃ τὸ σὸν σῶμα πρὸς τῇ πέτρᾳ ξηραινόμενον καὶ κατατηκόμενον, ταῖς τοῦ σιδήρου δεσμοῦ βλάβαις. Νέοι γὰρ βασιλεῖς κρατοῦσι τοῦ ὀλύμπου. Λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Δία· ἤδη γὰρ ἔῤῥιψε τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κρόνον τῆς βασιλείας, καὶ νέοις νόμοις καὶ ἀσυνήθεσι τὰ πάντα διεξάγει ἀδίκως. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ δὲ λέγονται οἱ κυβερνῆται τῶν νηῶν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τρέπουσι τὴν ναῦν ἔνθα βούλονται, οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς ποιεῖ ἃ βούλεται.

145. ΟΜΙΧΛΗ. Ταύτην τροπικὴν ἀπὸ τοῦ νέφους καὶ τῆς ὁμίχλης· ἐκ τούτων γὰρ τὸ ὕδωρ καταῤῥήγνυται· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα νέφους ἐπιγεγονότος, δάκρυα καταχέουσιν οἱ ἄνθρωποι.

148. ΑΔΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣΙ. Ἰσχυροδέτοις.

151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ πέλω, τὸ πλησιάζω, καὶ ὥρα ἡ φροντίς. Ἄλλως. Πελώρια λέγει τοὺς Τιτᾶνας· πρὶν γὰρ, ὡς λέγουσι τινες, οἱ Τιτᾶνες ἐβασίλευον· ἐλθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τούτους, ἐβασίλευσε. Πελώρια οὖν λέγει καὶ Τιτᾶνας, καὶ νόμους αὐτῶν.

152. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ΥΠΟ ΓΗΝ. Εἴθε, φησὶν, οὕτως ἀπηνῶς ὑπολαβών με ὁ Ζεὺς τοιούτοις ἀλύτοις δεσμοῖς, ἔπεμψεν ἂν ὑπὸ τὴν γῆν κάτωθεν τοῦ τοὺς νεκροὺς δεχομένου ᾅδου. Λέγει δὲ εἰς τὸν ἀκατανόητον καὶ ἀμέτρητον τάρταρον· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ θεοί εἰσιν, ὁ Πλούτων, ἡ Περσεφόνη, καὶ ἄλλοι. ΩΣ ΜΗΤΕ ΘΕΟΣ. Καλῶς οὐκ ἐπήνεγκε μήτε τις ἄνθρωπος.

157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜΑ. Ὥσπερ εἴδωλον κρέμαμαι ὑπὸ τὸν ἀέρα, ἐπίχαρτα πεπονθὼς τοῖς ἐχθροῖς.

162. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. Πλὴν Διός.

164. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΓΕΝΝΑΝ. Τὴν Τιτανικὴν τὴν ἐξ οὐρανοῦ.

166. ΠΑΛΑΜΑι. Μηχανῇ. Ἡ αὐτὸν καθέλῃ τις τῆς βασιλείας.

167. Η ΜΗΝ ΕΤ' ΕΜΟΥ. Ἐμοῦ χρείαν ἕξει ὁ ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ὁ διοικητὴς καὶ ἡγεμὼν τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς, καίτοι αἰκιζόμενός με, ἤγουν δεσμῶν, ἰσχυραῖς γυοπέδαις καὶ δεσμοῖς τῶν μελῶν· ἢ, αἰκιζομένου ἐμοῦ παρ' ἐκείνου ἕξει δὲ χρείαν ἐμοῦ, δεῖξαι αὐτῷ τὸ νεωςὶ ἀποσυλήσοντα τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ βούλευμα, ὑφ' οὗ τὴν ἀρχὴν μέλλει ἀφαιρεθῆναι. Λέγει δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Θέτιδος ὃν ἔσχεν ὁ Ζεύς. Οὗτος γὰρ ἐρασθεὶς αὐτῆς, ἐδίωκεν αὐτὴν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, ὅπως συγγένηται αὐτῇ· ἐκωλύθη δὲ ὑπὸ Προμηθέως, εἰπόντος αὐτῷ, ὁ μέλλων γεννηθῆναι ἐξ αὐτῆς, ἔςαι κρείττων κατὰ πολὺ τοῦ ἰδίου πατέρος. Φοβηθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς περὶ τῆς βασιλείας, ἀπέσχετο τῆς πρὸς Θέτιδα συνουσίας. Φησὶν οὖν ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ἕξει ποτὲ χρείαν ἐμοῦ ὁ πρῶτος τῶν θεῶν, δεῖξαι αὐτῷ τὸν ἀφ' οὗ ἀφαιρεθήσεται τὴν βουλευτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἐξουσίαν, τὰς τιμάς· οὐδαμῶς δέ με τοῖς μειλιχίοις καὶ γλυκέσι ῥήμασι τῆς οἰκείας πειθοῦς θέλξει, ἤγουν ἀπατήσει· οὔτε μὴν δι' ἀπειλῶν πτήξει ἐμὲ εἰπεῖν αὐτῷ, πρὶν ἂν λύσῃ με τούτων τῶν ἀγρίων δεσμῶν, βουληθῇ δὲ δοῦναι ἐμοὶ αντίκτησιν καὶ ἀνταπόδοσιν ταύτης τῆς τιμωρίας ἣν ἐτιμωρήσατό με.

170. ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Θέτιδος φησί. Ἄλλως. Τὸ νεωςὶ μηχανώμενον κατ' αὐτοῦ.

171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Ἀποσυληθήσεται. ΠΕΙΘΟΥΣ. Πειθοῖ γὰρ ἢ βίᾳ πείθομεν. Ὡς ὁ ποιητὴς, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. ΘΕΛΞΕΙ. Οὐ θέλξει ἐμὲ ταῖς ἐπαοιδαῖς ὥςε μηνῦσαι τοῦτον, πρὶν ἂν χαλάσῃ, καὶ τὰ ἑξῆς.

175. ΠΡΙΝ ΑΝ. Τοῦτο τῆς μεγαλοφυΐας Αἰσχύλου καὶ Προμηθέως ἄξιον, τὸ μετὰ τὴν λύσιν ποινὰς αἰτεῖν τὸν Δία.

178. ΣΥ ΜΕΝ ΘΡΑΣΥΣ ΤΕ. Σὺ μὲν εὔτολμος καὶ ἀναιδὴς γίνῃ, καὶ ὐδαμῶς ἐπικάμπτῃ, ταῖς πικραῖς ταύταις αἰκίαις καταπονύμενος καὶ πιεζόμενος. Ἐγὼ δὲ λίαν φοβῦμαι περὶ ταῖς σαῖς τύχαις, καὶ λογίζομαι ποῖ ποτε παύσονται καὶ ἀλλοιωθήσονται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν προσορμιζομένων νηῶν. Ἤγυν, τί δεῖ σε τέρμα καὶ τέλος ἰδῶν τῶνδε τῶν πόνων; Ἀκαμπῆ γὰρ καὶ σκληρὰν ψυχὴν ἔχει ὁ Ζεύς. Ἄλλως. Ἐγὼ ἀπορῶ, φησὶν, εἰ ὅλως σε ὁ Ζεὺς ἀπολύσει τῶν δεσμῶν· σὺ δὲ καὶ ὑπέτυχα λαβεῖν ἀξιοῖς, ὥσπερ ἀγνοῶν τὸν τῦ Διὸς τρόπον. Τὸ δὲ ΚΕΔΣΑΝΤΑ, ἀντὶ τῦ παυσάμενον. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ. Παῤῥησιάζῃ.

181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΦΟΒΟΣ. Ὁ διατορεῖν δυνάμενος καὶ τιτρώσκειν.

185. ΚΕΑΡ ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Ὀυ μύθῳ παραγόμενον, καὶ πειθόμενον, παρὰ τὸ, Ὁ τοι σθένος ὐκ ἐπιεικτόν.

186. ΟΙΔ᾽ ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ ΤΕ. Οἶδα, φησὶν ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ἀμετάβλητός ἐστιν ὁ Ζεὺς, καὶ τὸ δόξαν αὐτῷ δίκαιον νομίζει εἶναι, ἀλλ᾽ ὅμως ἔσαι πραῢς, ὅταν τῦτον τὸν τρόπον ῥαισθῇ καὶ κρατηθῇ, τὴν δὲ σκληρὰν καὶ ἀκατάπαυστον αὐτῦ ὀργὴν καταπραΰνῃ· καὶ ἥξει ἐμοὶ εἰς φιλίαν καὶ συντυχίαν ἀναγκαζόμενος ἀναγκαζομένῳ. Ἢ, ποθῶν μαθεῖν τὰ περὶ ἑαυτῦ, συνέλθῃ ἐμοὶ ποθῦντι λυθῆναι τῶν δεσμῶν. ΚΑΙ ΠΑΡ᾽ ΕΑΥΤΩι ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Πάντα δικαίως οἰόμενος ποιεῖν, αὐτὸς ἑαυτῷ ἀρέσκων, καὶ δίκαιον νομίζων εἶναι ὅπερ ἂν βύληται πράττειν.

188. ΟΤΑΝ ΤΑΥΤΗι ΡΑΙΣΘΗι. Ὅυτω τυφθῇ ἀπὸ τῦ ἀναγκαίυ ὥσπερ ἀπὸ ῥαιςῆρος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σιδηρῶν.

193. ΠΑΝΤ᾽ ἘΚΚΑΛΥΨΟΝ. Ἐκκάλυψον καὶ φανέρωσον καὶ εἰπὲ ἡμῖν πᾶσαν αἰτίαν, καὶ τὸν τρόπον, ἐν ποίῳ πταίσματι λαβών σε ὁ Ζεὺς αἰκίζεται καὶ τιμωρεῖ ὅτως ἀτίμως καὶ ὀδυνηρῶς· δίδαξον ἡμᾶς τόδε, εἰ μὴ βλάπτῃ καὶ ὡσανεὶ αἰσχύνῃ τῷ λόγῳ, καὶ τῷ φανερῶσαι. Βυλόμενος τοίνυν ὁ ποιητὴς διδάξαι τὴν ὑπόθεσιν, προσεποιήσατο ἐρωτῆσαι αὐτὸν τὸν Προμηθέα τὰς Ὠκεανίδας. Ἄλλως. Τὴν ὑπόθεσιν Ὠκεανὸς βυλόμενος διδάξαι, τὸ πάρεργον τῦ γυναικώδυς ἤθυς προσέλαβεν· ὐκ ἂν γὰρ ὁ Ὠκεανὸς ἠξίωσεν ἐρωτῆσαι, εἰδώς.

197. ΑΛΓΕΙΝΑ ΜΕΝ ΜΟΙ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ ΕΣΤΙΝ ΤΑΔΕ. Ἄλγυς μὲν αἴτια ὑπάρχυσί μοι ἐν τῷ λέγειν ταῦτα, λύπη δὲ πάλιν ἐςὶ σιγᾷν τινα τὰς οἰκείας λύπας, καὶ τὺς ἑαυτῦ πόνυς. Εἰ γάρ τις ἐκκαλύπτει πρός τινα τὴν ἑαυτῦ θλίψιν, δέχεται παρηγορίαν τινὰ, παραμυθύμενος παρ᾽ ἐκείνυ· πανταχόθεν δέ μοι δυςυχῆσαι ἐπῆλθε· καὶ λεγόμενα ταῦτα, λυπηρά εἰσι· καὶ σιωπώμενα, ἀλγεινά.

199. ΕΠΕΙ ΤΑΧΙΣΤ᾽ ΗΡΞΑΝΤΟ. Ἐπεὶ, φησὶν, ἔρις καὶ ςάσις τοῖς θεοῖς ἐγένετο, τοῖς μὲν ἐθέλυσιν ἐκβαλεῖν τῆς βασιλείας τὸν Κρόνον, τοῖς δὲ μὴ, ἐγὼ συμβυλεύων τύτοις τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πείθειν ὐκ εἶχον. Ἀπὸ τύτων δὲ προλέγει τὰς εὐεργεσίας γινομένας τῷ Διῒ παρ᾽ αὐτῦ, ἵνα ἀχάριςον καὶ ἀγνώμονα αὐτὸν δείξῃ. ΑΙΜΥΛΑΣ. Συντὰς, τὰς ἐμὰς δηλοῖ.

209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. Ἐμοὶ, φησὶν ὁ Προμηθεὺς, ἡ μήτηρ προεῖπε τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Τὸ δὲ, ὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις, ἀλλὰ καὶ Γαῖα, ὕτω νοητέον, ἡ καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ, καὶ Θέμις καὶ Γαῖα λέγεται, ὐ καινόν· καὶ γὰρ ἄλλην μορφὴν ἔχυσιν οἱ θεοὶ, πολλοῖς δὲ ἐν ὀνόμασι καταμερίζονται. Ἄλλως. Ἐμοὶ δὲ προεῖπε τὸ μέλλον ὥσπερ γενήσεται, ἡ μήτηρ, ὐ μόνον Θέμις λεγομένη, ἐλλειπτικῶς κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλὰ καὶ Γῆ, καὶ τῦτο ἐλλειπτικῶς, ἡ Γαῖα προσέτι· μορφὴν γὰρ πολλῶν ὀνομάτων κατέχει· λέγεται δὲ καὶ ζείδωρος, καὶ βωτιάνειρα. Ἄλλως. Τὸ θεῖον φύσει μὲν ἐςὶν ἓν, ὀνόμασι δὲ πολυμερές. Ἡ ὕτως, ἐμοὶ δὲ ἡ Θέμις, ὡς μήτηρ, μέλλοι τι προεῖπε, καὶ τελεσθήσεται. Τὸ δὲ, ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ, λέγει, ὅτι τὴν μητέρα αὐτῦ καὶ Γῆν καὶ Θέμιν ὠνόμασι.

219. ΕΜΑΙΣ ΔΕ ΒΟΥΛΑΙΣ. Διὰ τῶν ἐμῶν βελῶν, φησὶ, καλύπτει καὶ κατέχει ὁ κατώτατος τόπος τῦ ᾅδε, ὁ σκοτεινότατος, τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, σὺν τοῖς συμμάχοις τοῖς Τιτᾶσιν.

224. ΕΝΕΣΤΙ ΓΑΡ ΠΩΣ. Τῦτο φυσικῶς πρόσεςι τοῖς τυραννῦσι, τὸ ἐπιλανθάνεσθαι τῶν οἰκείων φίλων, καὶ τιμωρεῖν ἐκείνες ὡς ὑπόπτες. Τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα, τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἄγνωςον ἦν, ὗτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτὸ, πρὸ αὐτῦ δὲ ὁ Αρχίλοχος, λέγων, Μεγάλης δ' ὐκ ἐρῶ τυραννίδος. ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΕΝΑΙ. Ἀμνημονεῖν τῶν φίλων.

226. Ο Δ' ΟΥΝ ΕΡΩΤΑΤ'. Ὅπερ δὲ ἐρωτᾶτέ με, ἤγυν δι' ἣν αἰτίαν κολάζει με ὁ Ζεὺς, λέξω. Ἄλλως· κατ' ἐρώτησιν ἑρμηνευτέον, ἐρωτᾶτέ με· πρὸς τὰς Ὠκεανίδας φησι· καθ' ἣν αἰτίαν, δι' ὃν τρόπον ὕτως ὁ Ζεὺς τιμωρεῖ με; τῦτο ἐρῶ ὑμῖν.

228. ΟΠΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ. Τὸ ὅπως ἀντὶ τῦ παρωχηκότος, ἡνίκα ἐνιδρύνθη τῷ τῦ πατρὸς αὐτῦ θρόνῳ, ἤγυν ἐδράξατο ὁ Ζεὺς τῆς τῦ πατρὸς αὐτῦ Κρόνυ ἐξυσίας, τηνικαῦτα μερίζει καὶ διανέμει γέρα τοῖς θεοῖς. Ἤγυν ἐξυσίας, τιμὰς, δυνάμεις· ἄλλῳ ἄλλας, καὶ ἄλλῳ ἄλλας. Καὶ ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ, ἤγυν ἠσφαλίζετο, ἤδραιυ τὴν ἑαυτῦ βασιλείαν, καὶ τὰς τάξεις ἔνεμε τῆς ἀρχῆς. Τὸ ΟΠΩΣ ὖν, ἀντὶ τῦ ἐπειδή.

231. ΒΡΟΤΩΝ ΔΕ ΤΩΝ ΤΑΛΑΙΠΩΡΩΝ. Μισοπονήρως καὶ φιλανθρώπως ταλαιπώρων προσέθηκε. Τῶν δὲ τλησπαθῶν ἀνθρώπων ὐδένα ἔσχε λόγον, ἀλλ' ἤθελε τὸ πᾶν γένος αὐτῶν, τὸ τότε ὄν, ἀφανίσαι, καὶ ἄλλο γεννῆσαι καὶ πλάσαι νέον. Καὶ τύτοις τοῖς βυλεύμασι καὶ λόγοις τῦ Διὸς ὐκ ἄλλος ὐδεὶς ἀνθίςατο καὶ ἠναντιῦτο. Ἐγὼ δὲ καὶ τολμῆς, ἤγυν τολμηρὸς, ἐλυτρωσάμην καὶ ἔσωσα τὺς ἀνθρώπυς τῦ μὴ φθαρέντας αὐτὺς εἰς τὸν ᾅδην παραγενέσθαι. Διὰ τῦτο καταπονῦμαι καὶ δαμάζομαι τοιαύταις βλάβαις, ἀλγειναῖς μὲν ὕσαις τοῖς πάσχυσι ταύτας, ἐλέυς δὲ ἀξίαις τοῖς βλέπυσι. Καὶ τὺς βροτὺς οἰκτισάμενος, αὐτὸς οἴκτυ ὐκ ἠξιώθην, ἀλλ' ἀπηνῶς ἐῤῥύθμισμαι, ἤγυν ἐςαύρωμαι καὶ ἐκτέταμαι. Τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν ἐςίν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

235. ΕΓΩ ΔΕ. Τινὲς ἀντί τῦ, ἐγὼ δ' ἐτόλμησα, καὶ τὸ ἑξῆς μετὰ ἤθυς. Δύναται καὶ ΤΟΛΜΗΣ εἶναι, ὡς τιμήεις τιμῆς.

237. ΤΩι ΤΟΙ. Δύναται ἀντωνυμία εἶναι ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἡ τοι. ΕΡΡΥΘΜΙΣΜΑΙ. Ἐςαύρωμαι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ. Ὁ τῶν Ὠκεανίδων γυναικῶν χορὸς ἰδὼν τὸν Προμηθέα κακῶς καὶ ἀθλίως πάσχοντα, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ἔςιν ἄγαν σκληρόψυχος καὶ ἀμείλικτος ὅςις ὐ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς. Ἐγὼ γὰρ ὔτε εἰσιδεῖν ἤθελον ταῦτα, εἰσιδῦσά τε ἠνιάθην τὴν ψυχήν.

247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ. Ἐπεὶ προηγήσατο ὁ Προμηθεὺς, καὶ εἶπεν ὅτι ἀντέλεγον τῷ Διῒ, καὶ ὐκ εἴασα τὺς ἀνθρώπυς πάλιν διαφθαρῆναι, διὰ τῦτό με ἐτιμώρησεν ὁ Ζεὺς ὕτως· ἐρωτᾷ πάλιν αὐτὸν ὁ χορὸς, μὴ γὰρ ἕτερόν τι ἥμαρτες ἁμάρτημα; ὁ δέ φησιν, ἐποίησα τὺς ἀνθρώπυς μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τὸν θάνατον, κατοικίσας ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας τυφλάς. Ἤγυν ἐν αὐτοῖς ἐποίησα τὸ νομίζειν καὶ ἐλπίζειν μὴ σήμερον ἢ αὔριον θανεῖν, ἢ τόνδε τὸν καιρὸν, καὶ ὕτω δι' ὅλυ βίυ κοπιᾷν.

248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ. Πρότερον, φησὶν, οἱ ἄνθρωποι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸν θάνατον, ὐκ ἐξήρχοντο εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ ναυτίλλεσθαι, ἢ ἄλλο τι ποιεῖν, φοβύμενοι τὸν θάνατον, μὴ ἐπέλθῃ αὐτοῖς. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ποιήσας ἀπροόπτον, καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐνθεὶς τῦ ζῆν, καὶ μὴ γινώσκειν πότε μέλλει αὐτοῖς ἐπελθεῖν ὁ θάνατος, αὐτὺς παρώτρυνα.

252. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣΔΕ. Καὶ ἔτι ἐγὼ, φησὶν, ἀνθρώποις παρέσχον καὶ ἔδωκα τὸ πῦρ. Εἶτα ἔφη ὁ χορὸς ὅτι καὶ νῦν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ φλόγας ἐκπέμπον πῦρ. Ὁ δὲ φησὶν, ἀφ' ὗ πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

253. ΦΛΟΓΩΠΟΝ. Δύο εἰσὶν ὀνόματα τῷ πυρὶ, τὸ στοιχειακὸν, καὶ τὸ διακονικόν. Καὶ στοιχειακὸν μὲν πῦρ, αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ὁ αἰθὴρ, διακονικὸν δὲ, αὐτὸ τὸ πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμετέραν χρησιμεῦον· ὅπερ φλογωπὸν ὁ Αἰσχύλος φησὶ, τουτέστι λαμπρὸν, παρὰ τὸ ὑποκεῖσθαι τῇ ὀπωπῇ, καὶ λάμπειν. Τὸ γὰρ αἰθέριον οὐχ ὑποπίπτει τῇ ὁράσει.

256. ΧΑΛΑι ΚΑΚΩΝ. Συνήθης αὐτᾷ ἡ χαλᾷ φωνή.

261. ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ. Ὅμηρος, Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν.

265. ΤΑΥΘ' ΑΠΑΝΤΑ. Τιμωρησόμενος.

268. ΟΥ ΜΗΝ ΤΙ ΠΟΙΝΑΙΣ. Ὅτι μὲν, φησὶν, ἥμαρτον, οἶδα καὶ αὐτὸς, οὐ μὴν δὲ ὑπελάμβανον τοιαύταις τιμωρηθήσεσθαί με, καὶ κατισχναίνεσθαι, ἤγουν κρατεῖσθαι καὶ δεσμεῖσθαι, ἐν πέτραις πεδαρσίοις, καὶ ὑπαιρομέναις τῆς γῆς, ἤτοι ὑψηλαῖς, ἐντυχόντα τοῦ πάγου καὶ τοῦ τόπου τούτου τοῦ μὴ κατοίκους ἔχοντος.

271. ΜΗ 'ΔΥΡΕΣΘ' ΑΧΗ. Μὴ ὀδύρεσθε ἃ νῦν πάσχω κακά. Πρὸς τὴν γῆν δὲ βᾶσαι καὶ πορευθεῖσαι· ἀέριαι γὰρ ἐφέροντο· ἀκούσατε ἅπαν τὸ ἐμόν. Φησὶ δὲ, πρὸς τὴν γῆν βᾶσαι, ὅτι βούλεται στῆσαι τὸν χορὸν, ὅπως τὸ στάσιμον ᾄσῃ. Γέγραπται δὲ καὶ βλάβας, ἀντὶ τοῦ τύχας.

275. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Ἡ περὶ τὰ αὐτὰ πλανωμένη πημονὴ, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοις προσιζάνει. Ἄλλως. Οὐκέτι ἐπιμένει μὲν ἡ θλῖψις περὶ ἓν ἱσαμένη. Ἤτοι, οὐκ ἐφ' ἑνὶ κακῷ ἀνιῶμαι, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις ἀσχάλλω, καὶ ἅπαντα ὑμῖν ἀφηγήσασθαι βούλομαι. Ἄλλως. Τὸ ταῦτα, ἀντὶ τοῦ αὕτη ἡ βλάβη, οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἐγένετο, ἀλλὰ περιερχομένη, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ πλανωμένη, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον ἀπέρχεται.

277. ΟΥΚ ΑΚΟΥΣΑΙΣ ΕΠΕΘΩΥΞΑΣ ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Οὐ ἀκούσαις καὶ μὴ βουλομέναις ἡμῖν τοῦτο εἴπας, ὦ Προμηθεῦ, δηλονότι τὸ, ἔλθετε καὶ ἀκούσατε, ἵνα μάθητε ἅπαν τὸ κατ' ἐμέ· ἀλλὰ θέλομεν τοῦτο καὶ ἡμεῖς

279. ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΛΑΦΡΩι ΠΟΔΙ. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνηγῶν. Νῦν, φασὶν ὁ χορὸς, ἐπεὶ καλεῖς πρὸς σαυτὸν ἡμᾶς, ἐν ταχύτητι ποδὸς, τῇ ἀερίᾳ πτήσει, τὸν κραιπνόσσυτον, τὸν ταχινῶς κινούμενον θρόνον τὸν ἁγνὸν πόρον τῶν οἰωνῶν ἤγουν τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ τὴν πορείαν ποιοῦνται τὰ ὄρνεα, λιποῦσα, προσπελάζω ταύτῃ τῇ τραχείᾳ γῇ· λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Καύκασον, οὐ γὰρ πᾶσα γῆ τραχεῖα· τοὺς σοὺς δὲ πόνους θέλω ἀκοῦσαι.

Β'.

284. ΗΚΩ ΔΟΛΙΧΗΣ. Ὁ Ὠκεανός φησι πρὸς τὸν Προμηθέα, ἥκω πρός σε, διαμειψάμενος καὶ διελθὼν τὸ τέρμα καὶ τὸ τέλος τῆς δολιχῆς καὶ μακρᾶς ὁδοῦ. Καιρὸν δὲ δίδωσι τῷ χορῷ καθῆκασθαι τῆς μηχανῆς Ὠκεανὸς ἐλθών. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς, ὅπουγε Ὅμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς τὸν σύλλογον τῶν θεῶν.

286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΟΙΩΝΟΝ ΤΟΝΔΕ. Ἤτοι τοῦτον τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον οἰωνὸν τὸν γρύπα, διευθύνων καὶ ἄγων γνώμῃ καὶ θελήσει οἰκείᾳ, χωρὶς χαλινῶν. Ἤτοι αὐθαίρετον, οὐ βίᾳ, χωρὶς χαλινοῦ. Ἐπὶ γρυπὸς γὰρ τετρασκελοῦς ὀχεῖται ὁ Ὠκεανός.

288. ΤΑΙΣ ΣΑΙΣ ΔΕ ΤΥΧΑΙΣ. Ταῖς σαῖς, φησὶ, κακοπαθείαις, γίνωσκε, ἀνιῶμαι. Ἡ γὰρ συγγένειά με ἀναγκάζει λυπεῖσθαι· καὶ χωρὶς τοῦ εἶναί σε συγγενῆ μοι, οὐκ ἔστιν εὑρεθῆναι ᾧ ἂν πλείονα παρέχοιμι φιλίαν ἢ σοί. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο, ὡς εἴπον, ὁ ποιητής· ὁ γὰρ Ὅμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς σύλλογον τῶν θεῶν.

219. ΕΜΑΙΣ ΔΕ ΒΟΥΛΑΙΣ. Διὰ τῶν ἐμῶν βελῶν, φησὶ, καλύπτει καὶ κατέχει ὁ κατώτατος τόπος τῦ ᾅδυ, ὁ σκοτεινότατος, τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, σὺν τοῖς συμμάχοις τοῖς Τιτᾶσιν.

224. ΕΝΕΣΤΙ ΓΑΡ ΠΩΣ. Τῦτο φυσικῶς πρόσεςι τοῖς τυραννῦσι, τὸ ἐπιλανθάνεσθαι τῶν οἰκείων φίλων, καὶ τιμωρεῖν ἐκείνυς ὡς ὑπόπτυς. Τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα, τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἄγνωςον ἦν, ἅτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτὸ, πρὸ αὐτῦ δὲ ὁ Αρχίλοχος, λέγων, Μεγάλης δ' ὐκ ἐρῶ τυραννίδος. ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΕΝΑΙ. Ἀμνημονεῖν τῶν φίλων.

226. Ο Δ' ΟΥΝ ΕΡΩΤΑΤ'. Ὅπερ δὲ ἐρωτᾶτέ με, ἤγυν δι' ἣν αἰτίαν κολάζει με ὁ Ζεὺς, λέξω. Ἄλλως· κατ' ἐρώτησιν ἑρμηνευτέον, ἐρωτᾶτέ με· πρὸς τὰς Ὠκεανίδας φησί· καθ' ἣν αἰτίαν, δι' ὃν τρόπον ὕτως ὁ Ζεὺς τιμωρεῖ με; τῦτο ἐρῶ ὑμῖν.

228. ΟΠΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ. Τὸ ὅπως ἀντὶ τῦ παρῳχηκότος, ἡνίκα ἐνιδρύνθη τῷ τῦ πατρὸς αὐτῦ θρόνῳ, ἤγυν ἐδέξατο ὁ Ζεὺς τῆς τῦ πατρὸς αὐτῦ Κρόνυ ἐξυσίας, τηνικαῦτα μερίζει καὶ διανέμει γέρα τοῖς θεοῖς. Ἤγυν ἐξυσίας, τιμὰς, δυνάμεις· ἄλλῳ ἄλλας, καὶ ἄλλῳ ἄλλας. Καὶ ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ, ἤγυν ἠσφαλίζετο, ἤδραιυ τὴν ἑαυτῦ βασιλείαν, καὶ τὰς τάξεις ἔνεμε τῆς ἀρχῆς. Τὸ ΟΠΩΣ ὖν, ἀντὶ τῦ ἐπειδή.

231. ΒΡΟΤΩΝ ΔΕ ΤΩΝ ΤΑΛΑΙΠΩΡΩΝ. Μισοπονήρως καὶ φιλανθρώπως ταλαιπώρων προσέθηκε. Τῶν δὲ τληπαθῶν ἀνθρώπων ὐδένα ἔσχε λόγον, ἀλλ' ἤθελε τὸ πᾶν γένος αὐτῶν, τὸ τότε ὂν, ἀφανίσαι, καὶ ἄλλο γεννῆσαι καὶ πλάσαι νέον. Καὶ τύτοις τοῖς βυλεύμασι καὶ λόγοις τῦ Διὸς ὐκ ἄλλος ὐδεὶς ἀνθίςατο καὶ ἠναντιῦτο. Ἐγὼ δὲ καὶ τολμῆς, ἤγυν τολμηρὸς, ἐλυτρωσάμην καὶ ἔσωσα τὺς ἀνθρώπυς τῦ μὴ φθαρέντας αὐτὺς εἰς τὸν ᾅδην παραγενέσθαι. Διὰ τῦτο καταπονῦμαι καὶ δαμάζομαι τοιαύταις βλάβαις, ἀλγειναῖς μὲν ὔσαις τοῖς πάσχυσι ταύτας, ἐλέυς δὲ ἀξίαις τοῖς βλέπυσι. Καὶ τὺς βροτὺς οἰκτισάμενος, αὐτὸς οἴκτυ ὐκ ἠξιώθην, ἀλλ' ἀπηνῶς ἐῤῥύθμισμαι, ἤγυν ἐςαύρωμαι καὶ ἐκτέταμαι. Τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν ἐςίν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

235. ΕΓΩ ΔΕ. Τινὲς ἀντί τῦ, ἐγὼ δ' ἐτόλμησα, καὶ τὸ ἑξῆς μετὰ ἤθυς. Δύναται καὶ ΤΟΛΜΗΣ εἶναι, ὡς τιμήεις τιμῆς.

237. ΤΩι ΤΟΙ. Δύναται ἀντωνυμία εἶναι ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἡ τοι. ΕΡΡΥΘΜΙΣΜΑΙ. Ἐςαύρωμαι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ. Ὁ τῶν Ὠκεανίδων γυναικῶν χορὸς ἰδὼν τὸν Προμηθέα κακῶς καὶ ἀθλίως πάσχοντα, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ἔςιν ἄγαν σκληρόψυχος καὶ ἀμείλικτος ὅςις ὐ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς. Ἐγὼ γὰρ ὔτε εἰσιδεῖν ἤθελον ταῦτα, εἰσιδῦσά τε ἠνιάθην τὴν ψυχήν.

247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ. Ἐπεὶ προηγήσατο ὁ Προμηθεὺς, καὶ εἶπεν ὅτι ἀντέλεγον τῷ Διῒ, καὶ ὐκ εἴασα τὺς ἀνθρώπυς πάλιν διαφθαρῆναι, διὰ τῦτό με ἐτιμώρησεν ὁ Ζεὺς ὕτως· ἐρωτᾷ πάλιν αὐτὸν ὁ χορὸς, μὴ γὰρ ἕτερόν τι ἥμαρτες ἁμάρτημα; ὁ δέ φησιν, ἐποίησα τὺς ἀνθρώπυς μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τὸν θάνατον, κατοικίσας ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας τυφλάς. Ἤγυν ἐν αὐτοῖς ἐποίησα τὸ νομίζειν καὶ ἐλπίζειν μὴ σήμερον ἢ αὔριον θανεῖν, ἢ τόνδε τὸν καιρὸν, καὶ ὕτω δι' ὅλυ βίυ κοπιᾷν.

248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ. Πρότερον, φησὶν, οἱ ἄνθρωποι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸν θάνατον, ὐκ ἐξήρχοντο εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ ναυτίλλεσθαι, ἢ ἄλλο τι ποιεῖν, φοβύμενοι τὸν θάνατον, μὴ ἐπέλθῃ αὐτοῖς. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ποιήσας ἀπρόοπτον, καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐνθεὶς τῦ ζῇν, καὶ μὴ γινώσκειν πότε μέλλει αὐτοῖς ἐπελθεῖν ὁ θάνατος, αὐτὺς παρώτρυνα.

252. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣΔΕ. Καὶ ἔτι ἐγὼ, φησὶν, ἀνθρώποις παρέσχον καὶ ἔδωκα τὸ πῦρ. Εἶτα ἔφη ὁ χορὸς ὅτι καὶ νῦν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ φλόγας ἐκπέμπον πῦρ. Ὁ δὲ φησιν, ἀφ' οὗ πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

253. ΦΛΟΓΩΠΟΝ. Δύο εἰσὶν ὀνόματα τῷ πυρὶ, τὸ στοιχειακὸν, καὶ τὸ διακονικόν. Καὶ στοιχειακὸν μὲν πῦρ, αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ὁ αἰθὴρ, διακονικὸν δὲ, αὐτὸ τὸ πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμετέραν χρησιμεῦον· ὅπερ φλογωπὸν ὁ Αἰσχύλος φησὶ, τουτέστι λαμπρὸν, παρὰ τὸ ὑποκεῖσθαι τῇ ὀπωπῇ, καὶ λάμπειν. Τὸ γὰρ αἰθέριον οὐχ ὑποπίπτει τῇ ὁράσει.

256. ΧΑΛΑι ΚΑΚΩΝ. Συνήθως αὐτῷ ἡ χαλῷ φωνή.

261. ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ. Ὅμηρος, Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν.

265. ΤΑΥΘ' ΑΠΑΝΤΑ. Τιμωρησόμενος.

268. ΟΥ ΜΗΝ ΤΙ ΠΟΙΝΑΙΣ. Ὅτι μὲν, φησὶν, ἥμαρτον, οἶδα καὶ αὐτὸς, οὐ μὴν δὲ ὑπελάμβανον τοιαύταις τιμωρηθήσεσθαί με, καὶ κατισχαίνεσθαι, ἤγουν κρατεῖσθαι καὶ δεσμεῖσθαι, ἐν πέτραις πεδαρσίοις, καὶ ὑπαιρομέναις τῆς γῆς, ἤτοι ὑψηλαῖς, ἐπιτυχόντα τοῦ πάγου καὶ τοῦ τόπου τούτου τοῦ μὴ κατοίκους ἔχοντος.

271. ΜΗ 'ΔΥΡΕΣΘ' ΑΧΗ. Μὴ ὀδύρεσθε ἃ νῦν πάσχω κακά. Πρὸς τὴν γῆν δὲ βᾶσαι καὶ πορευθεῖσαι· αἰέριαι γὰρ ἐφέροντο· ἀκούσατε ἅπαν τὸ ἐμόν. Φησὶ δὲ, πρὸς τὴν γῆν βᾶσαι, ὅτι βούλεται στῆσαι τὸν χορὸν, ὅπως τὸ στάσιμον ᾄσῃ. Γέγραπται δὲ καὶ βλάβας, ἀντὶ τοῦ τύχας.

275. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Ἡ περὶ τὰ αὐτὰ πλανωμένη πημονὴ, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοις προσιζάνει. Ἄλλως. Οὐκέτι ἐπιμένει μὲν ἡ θλίψις περὶ ἓν ἱσαμένη. Ἤτοι, οὐκ ἐφ' ἑνὶ κακῷ ἀνιῶμαι, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις ἀσχάλλω, καὶ ἅπαντα ὑμῖν ἀφηγήσασθαι βούλομαι. Ἄλλως. Τὸ ταῦτα, ἀντὶ τοῦ αὕτη ἡ βλάβη, οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἐγένετο, ἀλλὰ περιερχομένη, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ πλανωμένη, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον ἀπέρχεται.

277. ΟΥΚ ΑΚΟΥΣΑΙΣ ΕΠΕΘΩΥΞΑΣ ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Οὐ ἀκούσαις καὶ μὴ βουλομέναις ἡμῖν τοῦτο εἶπας, ὦ Προμηθεῦ, δηλονότι τὸ, ἔλθετε καὶ ἀκούσατε, ὅπως μάθητε ἅπαν τὸ κατ' ἐμέ· ἀλλὰ θέλομεν τοῦτο καὶ ἡμεῖς

279. ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΛΑΦΡΩι ΠΟΔΙ. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνηγῶν. Νῦν, φησὶν ὁ χορὸς, ἐπεὶ καλεῖς πρὸς σαυτὸν ἡμᾶς, ἐν ταχύτητι ποδὸς, τῇ αἰερίᾳ πτήσει, τὸν κραιπνόσσυτον, τὸν ταχινῶς κινούμενον θρόνον τὸν ἁγνὸν πόρον τῶν οἰωνῶν ἤγουν τὸν αἰέρα, ἐν ᾧ τὴν πορείαν ποιοῦνται τὰ ὄρνεα, λιποῦσα, προσπελάζω ταύτῃ τῇ τραχείᾳ γῇ· λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Καύκασον, οὐ γὰρ πᾶσα γῆ τραχεῖα· τοὺς σοὺς δὲ πόνους θέλω ἀκοῦσαι.

B'.

284. ΗΚΩ ΔΟΛΙΧΗΣ. Ὁ Ὠκεανός φησι πρὸς τὸν Προμηθέα, ἥκω πρός σε, διαμειψάμενος καὶ διελθὼν τὸ τέρμα καὶ τὸ τέλος τῆς δολιχῆς καὶ μακρᾶς ὁδοῦ. Καιρὸν δὲ δίδωσι τῷ χορῷ καθήκασθαι τῆς μηχανῆς Ὠκεανὸς ἐλθών. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς, ὅπουγε Ὅμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς τὸν σύλλογον τῶν θεῶν.

286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΟΙΩΝΟΝ ΤΟΝΔΕ. Ἤτοι τοῦτον τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον οἰωνὸν τὸν γρῦπα, διευθύνων καὶ ἄγων γνώμῃ καὶ θελήσει οἰκείᾳ, χωρὶς χαλινῶν. Ἤτοι αὐθαίρετον, οὐ βίᾳ, χωρὶς χαλινοῦ. Ἐπὶ γρυπὸς γὰρ τετρασκελοῦς ὀχεῖται ὁ Ὠκεανός.

288. ΤΑΙΣ ΣΑΙΣ ΔΕ ΤΥΧΑΙΣ. Ταῖς σαῖς, φησὶ, κακοπαθείαις, γίνωσκε, συναλγῶ. Ἡ γὰρ συγγένειά με ἀναγκάζει λυπεῖσθαι· καὶ χωρὶς τοῦ εἶναί σε συγγενῆ μου, οὐκ ἔστιν εὑρεθῆναι ᾧ ἂν πλείονα παρέχοιμι φιλίαν ἢ σοί. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο, ὡς εἶπον, ὁ ποιητής· ὁ γὰρ Ὅμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς σύλλογον τῶν θεῶν.

291. ΜΕΙΖΟΝΑ ΜΟΙΡΑΝ. Λείπει, φιλίας.

293. ΓΝΩΣΗι ΔΕ. Γνώσῃ δὲ, φησὶ, τὴν πρὸς ἐμᾶ διάθεσιν ἀληθῆ, καὶ ὡς ἐ μάτην σοι διὰ λόγυ χαρίζομαι· φέρε γὰρ, εἰπὲ τί σοι πρέπει συμπράττειν. Οὐ γὰρ πρός με λέξεις ὡς ἄλλος τὶς φίλος ἐςὶ βεβαιότερος παρὰ τὸν Ὠκεανόν.

294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ ἐκ ἔργοις.

298. ΕΑ, ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Δυσχεραίνει ὁ Προμηθεὺς εἴ πως τὸ ἴδιον ἀξίωμα ἐκ ἐτήρησεν ὁ Ὠκεανός. Φησὶ δὲ, τί τῦτο πρᾶγμα; καὶ σὺ ἥκεις ἰδεῖν τὺς ἐμὺς πόνυς; πῶς ἐκαρτέρησας, καταλείψας τὸ ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα τὸ ὀνομαζόμενον ὠκεάνιον, καὶ τὰ αὐτόκτιτα ἄντρα, τὰ αὐτοκατασκεύαςα, καὶ πετρηρεφῆ, τὰ πέτραις ἐςεγασμένα, ἐλθεῖν εἰς τὴν γῆν τὴν σιδηρομήτορα, τὴν γεννῶσαν τὸν σίδηρον. Λέγει δὲ τὴν Σκυθίαν. Οἱ γὰρ Χάλυβες, Σκυθικὸν ἔθνος, καὶ πολὺς ἐν Σκυθίᾳ σίδηρος. Ἢ παραγένυ, φησὶ, θεωρήσων τὰς ἐμὰς δυστυχίας, καὶ συλλυπύμενος τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ἴδε ἐν θέαμα, ἤτοι παράδοξον τέρας, καὶ ἐμὲ τὸν φίλον τῦ Διός, τὸν τὴν τυραννίδα καὶ τὴν βασιλείαν οἰκονομήσαντα, καὶ συνεργήσαντα εἰς ταύτην, ποίαις βλάβαις ὑπ᾽ αὐτῦ τῦ Διὸς δαμάζομαι.

307. ΟΡΩ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Σκόπησον τὰ τῶν ῥητόρων καλὰ παρὰ πρώτοις εὑρεθέντα τοῖς τραγικοῖς. Εἰπόντος τῦ Προμηθέως πρὸς τὸν Ὠκεανὸν, ἴδε οἷα πάσχω, καὶ οἵαις βλάβαις ὑπὸ τῦ Διὸς δαμάζομαι, φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς αὐτὸν, ὁρῶ οἷα πάσχεις, καὶ παραινέσαι ἐθέλω τὰ ἀγαθὰ, καίπερ φρονίμῳ ὄντι· γνῶθι σαυτὸν καὶ νόησον ὅτι ἥττων εἶ τῦ Διός· καὶ ἄλλαξον τὺς τρόπυς, καὶ κτῆσον ἄλλυς νέυς· ἐπεὶ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς νέος. Εἰ δὲ ὕτω τραχεῖς καὶ σκληρὺς καὶ ἀναιδεῖς λόγυς, τεθηγμένυς, ἤγυν δυναμένυς λυπῆσαι, ῥίψεις· ἀντὶ τῦ, ἐκπέμψεις τῦ ςόματός συ· τάχα ἂν καὶ μακρὰν συ καθήμενος ὁ Ζεὺς ἀκύῃ, ὥςε τὴν νῦν προσῦσαν ὀργὴν αὐτῷ, παίγνιον εἶναι δοκεῖν σοι, ἄλλα δὲ χαλεπώτερα πάθης.

308. ΠΟΙΚΙΛΩι. Συνετῷ.

309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Γνῶθι σεαυτόν, Ὡς ὁ ποιητής, Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο. Γνῶθι σεαυτὸν, ὅτι ἥττων εἶ τῦ Διός.

317. ΑΡΧΑΙ᾽ ΙΣΩΣ. Ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρὰ, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν ἀπλύςατοι καὶ εὐήθεις. Ἢ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι τοιῦτοί εἰσι.

318. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΝ. Γνωμικῶς φησι, τῆς μεγαλοῤῥημονύσης γλώσσης, ὦ Προμηθεῦ, τὰ ἐπιτίμιά ἐςιν οἷα πάσχεις νῦν, αὐτὸς ἀντιλέγων πρὶν τῷ Διΐ. Σὺ δὲ καὶ τοιαῦτα πάσχων, ὐκέτι ταπεινὸς εἶ, ὐδ᾽ ὑποτάσσῃ· σὺν οἷς δὲ πάσχεις κακοῖς, θέλεις λαβεῖν καὶ ἕτερα. Ἀλλ᾽ ἐὰν μοι πεισθῇς, ὐ βλάψεις σεαυτὸν, καὶ ὐ πρὸς κέντρα τὸν πόδα ἐκτενεῖς· ὁρῶν ὅτι κυριεύων πάντων, χαλεπὸς καὶ ὀργίλος θεὸς ὁ Ζεὺς, ὅτι μόνος ἄρχει τῶν ἄλλων πάντων, ὐδ᾽ ἔςιν ὑπεύθυνος, ἤτοι ἐξυσιαζόμενος παρά τινος· ἢ, ὃν ὐ δύναταί τις τιμωρήσασθαι· καὶ νῦν μὲν ἐγὼ ἀπέρχομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ πειράσομαι ἐὰν ἰσχύσω, τύτων ἀπολῦσαί σε τῶν δεσμῶν. Σὺ δὲ μὴ μεγαλοῤῥημόνει, μηδ᾽ ὑπέρογκα καὶ αὐθάδη λάλει· ἢ, φρόνιμος ὢν, ὐκ οἶδας ὅτι βλάπτεταί τις ἐκ γλώσσης ἀκολάςυ καὶ φλυάρυ;

320. ΣΥ Δ᾽ ΟΥΔΕΠΩ. Λείπει, θέλεις εἶναι.

323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ. Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτείνει ὁ βῦς· λακτίζει γὰρ κεντύμενος ὑπὸ κέντρυ. Ὥςε λακτίζει πρὸς κέντρον, καὶ τὸ κῶλον αἱμάσσει. Ὁ γὰρ πρὸς κέντρα λακτίζων, τὺς ἰδίυς πόδας αἱμάσσει. Φησὶν ὖν, ἐάν μοι μὴ πεισθῇς, βλάψεις σεαυτόν.

330. ΖΗΛΩ Σ᾽. Θαυμάζω σε πῶς ὐδὲν πέπονθας ὑπὸ Διὸς, συναλγῶν μοι. Ἄλλως. Ζηλῶ σε, φησὶν, ὅτι καὶ τὰ περὶ σεαυτῦ ποιήσας, κεκόμισαι χάριν ἐξ ἐμῦ. Καὶ νῦν δὲ ὐκ ἐάσω σε προσκρύειν Διῒ ὑπερ ἐμῦ. Προγινώσκων δὲ ὅτι ὐ πείσει τὸν Δία, ἀπείργει αὐτόν. Ἄλλως. Θαυμάζω πῶς ὑπάρχεις

ἐκτὸς αἰτίας καὶ μέμψεως παρὰ τῷ Διῒ, καὶ ἐδὲν ὑπ' αὐτῦ δεινὸν πεποιθὼς ἐμοὶ συναλγεῖς. Ἄλλως. Ἐπαινῶ σε, φησὶν, ὅτι ἐκτὸς ὑπάρχεις μέμψεως, ἐπεὶ ἦν σοι δυνατὸν ἐπ' ἐμοὶ ποιήσας καὶ συναλγήσας ἐφ' οἷς πάσχω κακοῖς· καὶ νῦν ἄφες τὸ προσελθεῖν τῷ Διῒ, δυσωπήσων αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῦ, ἵνα ἀπολύσῃ με τῶν δεσμῶν. Πάντως γὰρ ἐ καταπείσεις αὐτὸν, σκληρὸς γάρ ἐςι καὶ ἐκ εὐκαμπής. Σὺ δὲ ἐπιτήρει καὶ περίβλεπε μή τι ἐν τῇ ὁδῷ βλαβήσῃ.

335. ΠΟΛΛΩ Γ' ΑΜΕΙΝΩΝ. Εἰπόντος τῦ Προμηθέως πρὸς τὸν Ὠκεανὸν, ἄφες τὸ προσελθεῖν τῷ Διῒ, ἱκετεύσων αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῦ, ἐ γὰρ ἄν τι πείσῃς αὐτὸν, σὺ δὲ πρόσεχε μήτι βλαβυθῇς ἐν τῇ ὁδῷ, φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς αὐτὸν, ὅτι κατὰ πολὺ ἐγεννήθης κρείττων καὶ βελτίων εἰς τὸ φρονίμως ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν ἑτέρως παρὰ σεαυτόν· τῦτο δὲ ἐξ ἔργων αὐτῶν νοῶ ἀληθῶς καὶ ἐκ ἀπὸ λόγυ· ἐμὲ δὲ προθυμέμενον ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Δία, μηδαμῶς κωλύσῃς. Θαῤῥῶ γὰρ ταύτην τὴν δωρεὰν, ἤτοι τὸ ἀπολῦσαί τῶν δεσμῶν, ἐμοὶ δώσειν αὐτόν.

340. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ΕΠΑΙΝΩ. Εἰς ταῦτα μέν σε ἐπαινῶ, ὅτι πᾶσαν προθυμίαν καὶ σπεδὴν δεικνύεις ὑπὲρ ἐμῦ, καὶ ἐ δὲ παύσομαί ποτε τῦ ἐπαινεῖν σε· Ἀλλὰ μηδὲν πόνει ὑπὲρ ἐμῦ. Εἴτι γὰρ ἂν καὶ πράξῃς, πρὸς ὠφέλειαν ἐμὴν σπεύδων, μάτην ποιήσεις· προγινώσκει γὰρ ὅτι ἐ πείσει τὸν Δία.

345. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Ἐγὼ, φησὶ, καὶ ἐὰν δυςυχῶ, καὶ τοιαύτας βλάβας πάσχω, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῦτο, ἵνα καὶ ἄλλοι τὰ ὅμοια ἐμοὶ πάσχωσι θέλω· ἢ, καὶ ἄλλες ἐπιτυχεῖν τῆς ὁμοίας βλάβης. Ἄλλως. Προμηθικῶς· ἐ γὰρ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον λογισμὸν πολλὲς αὐτῷ συνατυχεῖν ἐ βέλεται ὁ Προμηθεύς.

347. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. Ἰαπετὸς ὁ τῦ Κρόνυ ἀδελφὸς ἐκ θυγατρὸς τῦ Ὠκεανῦ, Κλυμένης λεγομένης, ἔσχεν Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον καὶ Προμηθέα. Καὶ τὸν μὲν Προμηθέα προσήλωσεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἐπίβυλον αὐτῷ καὶ ἐχθρὸν φανέντα, ὡς καὶ τὲς λοιπὲς ἀδελφές· τὸν δὲ Ἄτλαντα ἐποίησεν ἐπ' ὤμων βαςάζειν τὸν ἐρανόν· τὸν δὲ Μενοίτιον ἐκεραύνωσε. Φησὶν ἐν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθέα, δαμάζεσί με καὶ ἀνιῶσιν αἱ δυςυχίαι τῦ ἀδελφῦ τῦ Ἄτλαντος, ὅςις πρὸς τὲς δυτικὲς τόπες ἵςαται ἐν ὤμοις βαςάζων τῦ ἐρανῦ καὶ γῆς κιόνας, βάρος δυσμεταχείριςον καὶ ἐ ῥᾳδίως βαςαζόμενον.

351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Μυθεύεται ὅτι Τιτᾶνες, τῦ Οὐρανῦ καὶ τῆς Γῆς ὄντες, ἀντῆραν πόλεμον τῷ Διῒ, καὶ ἀντέςησαν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ δέκα ἔτη ἐμάχοντο, καὶ λύσις τῦ πολέμε ἐκ ἦν, ἀλλ' ἴσος ἦν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς Τιτᾶσιν ὁ πόλεμος, ὁ Ζεὺς συνεργὲς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τὲς τρεῖς μονοφθάλμες Κύκλωπας, τὸν Βρόντην, τὸν Στερόπην, καὶ τὸν Ἄργον· καὶ τὲς τρεῖς ἑκατόγχειρας, τὸν Κοῖον, τὸν Βριάρεων, καὶ τὸν Γύγην· οἵτινες καὶ ἔτοι παῖδες τῦ Οὐρανῦ καὶ τῆς Γῆς ἐχρημάτιζον· καὶ νέκταρ κεράσας, ηὔφρανε, καὶ πρὸς τὴν μάχην προέτρεψε· καὶ πόλεμον συναράξας μετὰ κρότε τὲς Τιτᾶνας κατετροπώσατο, καὶ τῇ γῇ προσέδησε, καὶ κατεταρτάρωσε. Μετὰ ταῦτα ἡ Γῆ εὐνῇ μιγεῖσα τῷ Ταρτάρῳ, τὸν ἑκατοντακέφαλον Τυφῶνα ἐγέννησεν, ἁπάντων θηρίων ἀγρίων ἔχοντα κεφαλὰς, καὶ τέρας δεινὸν καὶ παμμιγὲς χρηματίζοντα, καὶ ἐξ ὀφθαλμῶν σέλας καταπληκτικὸν ἀςράπτοντα. Οὗτος πάλιν ἑτέραν μάχην τῷ Διῒ συνῆψε· κεραυνωθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην, τῷ ταρτάρῳ ἐκρύβη. Ἐξ ἔ μυθολογεῖται πάντας τὲς ἀνέμες σφοδρὲς κυΐσκεσθαι, χωρὶς ζεφύρε καὶ βοῤῥᾶ· Θεογνεῖς γὰρ ἔτοι. Ἰςέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφὼς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Καὶ Ἡσίοδος, Τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον.

353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Φησὶν ἐν ὁ Ὠκεανὸς, ᾤκτείρησα καὶ τὸν Τυφῶνα τὸν οἰκήτορα τῶν Κιλικίων σπηλαίων, τὸν ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντα, τὸν ὁρμητικὸν πρὸς πόλεμον, ὃς πᾶσι τοῖς θεοῖς ἀντέςη, καταπληκτικαῖς σιαγόσιν ἠχῶν φόνον·

γράφεται καὶ φόβον· ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ ἤςραπτε σέλας καταπληκτικόν. Ἀλλ' ἦλθε τὸ τῦ Διὸς βέλος ὁ κεραυνὸς, καὶ ἔπαυσεν αὐτὸν τῶν κενοδόξων καὶ μεγάλων κομπασμάτων. Εἰς αὐτὰς γὰρ τὰς φρένας πληγεὶς ὑπὸ τῦ κεραυνῦ κατεκάη· καὶ νῦν κεῖται πλησίον τῦ Σικελικῦ πορθμῦ τῦ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας, δέμας ἀχρεῖον, καὶ παρήορον, ἤγυν ἔκλυτον, ἢ ἐκλελυμένον καὶ ἡπλωμένον. Γράφεται δὲ καὶ πανάωρον, ἀντὶ τῦ παντελῶς ἀφρόντιςον καὶ μηδεμιᾶς φροντίδος ἄξιον. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ δέμας ἐπὶ τῦ ἀψύχυ λαμβάνει ὗτος ὁ ποιητής.

355. ΣΜΕΡΔΝΑΙΣΙ. Ἤγυν ἐκπληκτικαῖς, παρὰ τὸ μερίζειν, καὶ δονεῖν τὸ ταράσσειν· τὸ γὰρ καταπληκτικὸν, ποιεῖ τὸν δειλὸν μερίζεσθαι εἰς φόβυς, καὶ ἄλλας ἐννοίας. Ὀυ μὴν ἐλεητὸς ὁ τοιῦτος, ἀλλ' ὁ ποιητὴς φύσει τοῖς τεραςίοις ἐξαιρόμενος, ὐ λεπτολογεῖται τὰ πράγματα.

358. ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Τὸ πῦρ τὸ ποιῦν τὺς ἀνθρώπυς ἀγρυπνεῖν, καὶ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ ἐργάζεσθαι. Λέγυσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ Αἴτνῃ ἡμέρας ἐκθρώσκει καπνὸς, νυκτὸς δὲ φλόξ. Ἄλλως. Ἄγρυπνον βέλος, ἄπαυςον, ἄσβεςον.

359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Ἔςιν εἶδος κεραυνῦ πρηςὴρ, ὁ καὶ πυρσὸς καλύμενος, ὃς καταφερομένυ τῦ παντὸς καὶ ἐκπυρωθέντος γίνεται, καὶ λεπτυνθέντος, σκηπτὸς, ὁ καὶ καταιβάτης γίνεται, καὶ ἄργος, ὃς διὰ τὴν παχυλεπτότητα ὐ φλέγει. Μέλαινος δὲ ψολόεις, ὁ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλύμενος, ἑλίκιος, ὅτι ςροφεῖται καὶ βιαίως ποιεῖ διὰ μέσην παχύτητα καὶ ὑγρότητα καὶ πυκνότητα τῦ αέρος ἀντωθέμενος.

362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Κατεκάη. Ψεψαλὸς λέγεται ὁ μικρὸς σπινθὴρ, ἀπὸ τῦ φλέγειν τῷ ἅψασθαι. ΚΑΙ ΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. Ἤτοι ἐξησθένησε, καὶ ἀφῆκε τὴν δύναμιν ὃν τόπον καὶ οἱ ἐμβρόντητοι. Οἱ γὰρ βροντῆς ξηρᾶς ἀκύοντες ἐκπλήττονται.

366. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Χαλκεύει. Μύδρος καλεῖται ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος, παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ ὕδωρ. Ὁ γὰρ πεπυρακτωμένος σίδηρος ὐδ' ὅλως ὑγρῦ τινος μετέχει ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ξηρῦ.

367. ΕΝΘΕΝ ΕΚΡΑΓΗΣΟΝΤΑΙ ΠΟΤΕ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὄρος ἐςὶ τὸ καλύμενον Αἴτνη, ἐξ ὗ πῦρ πολὺ ἀναδίδοται ἐκρέον ποταμηδόν. Ἐκ τύτυ ὖν, φησὶ, ποτὲ ἐκχυθήσονται ποταμοὶ πυρὸς, κατεσθίοντες πᾶσαν γῆν τῆς καλλικάρπυ Σικελίας. Ζάλην δὲ πυρίπνοον λέγει τὴν ἀνάδοσιν καὶ τὴν ἀνακάχλασιν τῦ Αἰτναίυ πυρός· θερμὴν δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἐκεῖσε καυθῆναι τὸν Τυφῶνα· ἄπληςον δὲ, διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, ὐ κορέννυται, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ πλεῖον καταφλέγει τὰ προςυχόντα, καὶ ὐχ ἵςαται. Ἄλλως. Ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι. Ποταμὺς δὲ πυρὸς τὺς κατὰ Σικελίαν ῥύακάς φησι, περὶ ὧν ἠκύομεν πάλαι. Καὶ κατὰ τὺς Ἱέρωνος χρόνυς κατὰ τὸ μέσον ῥυέντες, πολλὰ διέφθειραν χωρία, ὅθεν τό, τε θεῖον καὶ τὰ πυρεῖα. Γῆ γάρ ἐςι παρακείμενον ἔχυσα πῦρ, ὅ ἐςι κατὰ παράθεσιν τῆς γῆς. Ἄλλο δέ ἐςι πῦρ τὸ κατὰ κρᾶσιν τῦ ὕδατος, ὃ ποταμὺς τῦ πυρὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Αἰσχύλος φασί.

371. ΖΑΛΗΣ. Συςροφῆς, ταραχῆς.

376. ΛΩΦΗΣΗι. Ἡσυχάσῃ.

377. ΟΥΚΟΥΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Ἐιπόντος τῦ Προμηθέως ὅτι ἐγὼ τὴν παρῦσαν ὑπομενῶ τύχην, ἕως ἂν ὁ νῦς τῦ Διὸς παυθήσεται τῆς ὀργῆς, φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς αὐτὸν, σὺ δὲ τῦτο γινώσκεις, ὦ Προμηθεῦ, ὅτι οἱ λόγοι παράκλητοι θεραπεύυσι τὴν ὀργὴν ἀγρίαν καὶ ἐπαιρομένην.

378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ. Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἴαται νόσυς, Ψυχῆς γὰρ ὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Ὅμηρος, ἦτό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις.

379. ΕΝ ΚΑΙΡΩι. Τῦτό φησιν ὁ Προμηθεὺς ἐάν τις ὐκ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῦ θυμῦ ἀλλὰ μετὰ τὸ παυθῆναι καὶ οἱονεὶ μικρὸν ἡμερωθῆναι μειλίσσῃ καὶ λόγοις παρακλητικοῖς

χρῆται πρὸς αὐτὸν, ἀναγκαίως πείθει αὐτόν. Νῦν δὲ ἔτι ἐν ἀκμῇ ἐστιν ὁ τοῦ Διὸς χόλος, καὶ οὐ πείσεται, εἰ μὴ ὥριμος γένηται ἡ ὀργὴ, καὶ οἱονεὶ μαλακισθῇ. Τοῦτο καὶ Ἱπποκράτης, Πέπονα φαρμακεύειν, μὴ ὠμά. ΜΑΛΘΑΣΣΗι. Ἀγαθύνῃ, καταπραΰνῃ.

380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα.

381. ΕΝ ΤΩι ΠΡΟΘΥΜΕΙΣΘΑΙ. Γράφεται καὶ προμηθεῖσθαι. Ἤγουν ἐν τῷ προνοεῖσθαί σου καὶ πειρᾶσθαι τὸν Δία πείθειν, τίνα βλάβην ἐνυπάρχουσαν νοεῖς, εἰπέ μοι.

384. ΕΑ ΜΕ. Ἄφες, φησὶν, ἐμὲ παρακινδυνεύσειν ὑπὲρ σοῦ, καὶ δοκεῖν τοῖς πολλοῖς ἄφρονα εἶναι, εὖ φρονοῦντά σοι. Ἐπεὶ ἄμεινόν μοι ἐστὶ καλὰ φρονοῦντα καὶ σοι ὠφέλιμα, δοκεῖν ἄφρονα τοῖς πολλοῖς.

392. ΣΤΕΛΛΟΥ, ΚΟΜΙΖΟΥ. Πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ φύλαττε τὸν παρόντα νοῦν· ἤγουν τὸ δόξαν νῦν ἀγαθὸν καὶ νοηθὲν ἐν ἡμῖν, τουτέστι τὸ μὴ ἀπελθεῖν εἰς τὸν Δία.

393. ΟΡΜΩΜΕΝΩι ΜΟΙ. Ἄτοπον ἦν τὸν πάντων γένεσιν ἔχοντα, χρονίζειν ἐπὶ τῆς κινήσεως, εἰ καί τις ἥλιον εἰσαγαγὼν, ἐπὶ πολὺ τὸν κόσμον ἀνήλιον εἴασε. Δεῖ οὖν μεμετρημένως τὰ τοιαῦτα ποιεῖσθαι. Τοῦτο δὲ φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθέα, ὅτι οὐκ ἀκαίρως μοι εἶπας, ἄπελθε, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ θέλοντι τοῦτο ποιῆσαι· καὶ γὰρ ὁ τετρασκελὴς οἰωνὸς ὁ γρὺψ ᾧ ἐποχοῦμαι, διακόπτει τὴν ὁμαλὴν ὁδὸν τοῦ αἰθέρος ἐν τοῖς οἰκείοις πτεροῖς· ἤτοι ἄρχεται πέτεσθαι· καὶ δὲ ἄσμενος καὶ χαρίεις ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις σταθήσεται.

394. ΨΑΥΕΙ ΠΤΕΡΟΙΣ. Γράφεται καὶ ψαίρει. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις αὕτη.

397. ΣΤΕΝΩ ΣΕ. Τὸ στάσιμον ᾄδει ὁ χορὸς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν ἐπὶ τῆς γῆς κατεληλυθυῖς, καὶ φησι πρὸς τὸν Προμηθέα, στενάζω, καὶ κλαίω σε, ὦ Προμηθεῦ, ἕνεκα τῆς ὀλεθρίας τύχης ἧς πάσχεις. Ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν δακρυσίστακτον στάζουσα ῥεῦμα, τὴν ἐμὴν παρειὰν ἔβρεξα ὑγραῖς πηγαῖς, ἤτοι δάκρυσιν. Ἀμέγαρτα γὰρ καὶ ἀφθόνητα κακὰ, ἃ οὐδεὶς ζηλώσει, δείκνυσιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς τοῖς πρώην θεοῖς, ἰδίοις νόμοις ἰσχυροποιῶν τὴν ὑπερήφανον ἀρχὴν, ἢ τὴν βίαν, ὥσπερ Πίνδαρος αἰχματὰν κεραυνὸν τὸν βίαιον λέγει· ἅπασα δὲ χώρα ἤδη λέλακε καὶ ἠχεῖ ἤχημα στονόεν στεναγμῶν γέμον τε καὶ ὀικτρὸν, καὶ στενάζουσι τὴν μεγάλην τε καὶ περιφανοῦς σχήματος οὖσαν τιμὴν τὴν σὴν καὶ τῶν σῶν ξυνομαιμόνων, ἤτοι τῶν ἀδελφῶν σου, τοῦ Ἄτλαντος καὶ τοῦ Μενοιτίου· ὧν τὸν μὲν Ἄτλαντα ἐποίησε βαστάζειν τὸν οὐρανὸν, τὸν δὲ ἐκεραύνωσε· σὲ δὲ δεσμεῖ ἐνταῦθα εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος. Οὗτοι δὲ παῖδες ἦσαν τοῦ Ἰαπετοῦ, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κρόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Διός.

400. ΡΑΔΙΝΩΝ. Εὐκινήτων. ΡΕΟΣ. Ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω ῥέος, ὡς κλέπτω κλέπος. Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων.

405. ΑΙΧΜΑΝ. Τὴν βίαν. Καὶ Πίνδαρος αἰχματὰν κεραυνὸν, τὸν βίαιον.

408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ. Μεγάλου σχήματος οὖσαν.

411. ΟΠΟΣΟΙ Τ' ΕΠΟΙΚΟΝ. Ὅσοι τε ἄνθρωποι κατοικοῦσι τὸ ἔδαφος καὶ τὸν χῶρον τῆς καθαρᾶς Ἀσίας, συγκάμνουσιν ἡμῖν, καὶ συνανιῶνται ταῖς σαῖς βλάβαις ταῖς μετεχούσαις μεγάλων στεναγμάτων. Παρθένοι τε αἱ ἐγκάτοικοι τῆς Κολχίδος, ἤγουν αἱ Ἀμαζόνες, αἱ ἄτρεστοι καὶ ἄφοβοι ἐν ταῖς μάχαις, ἀνιῶνται τοῖς σοῖς κακοῖς, καὶ ὁ Σκυθικὸς ὅμιλος, οἵτινες κατοικοῦσι τὸν ἔσχατον τόπον τῆς γῆς περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Τὸ ἄρειόν τε καὶ πολεμικὸν γένος τῆς Ἀραβίας, λέγει δὲ τοὺς Τρωγλοδύτας, οἵτινές τε πλησίον τοῦ Καυκάσου νέμονται καὶ οἰκοῦσι πόλιν ὑψίκρημνον, στρατὸς πολεμικὸς βρέμων καὶ ἠχεῖ ἐν ὀξυχμαῖς καὶ κονταρίοις, ἤγουν οἱ Κόλχοι. ΑΓΝΑΣ ΑΣΙΑΣ. Ἁγνὴν λέγει τὴν Ἀσίαν διὰ τὸ προφερεστέραν εἶναι πασῶν, καὶ διὰ τὸ μεγάλας πόλεις καὶ πλουσίας ἔχειν.

420. ΑΡΑΒΙΑΣ. Πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνῴκισεν; ὁ Στράβων φησὶν, οἱ Τρωγλοδύται μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Καυκασίας. ΑΡΕΙΟΝ. Τὸ ἀρῆϊον.

424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὀξυκεράτοις.

433. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Καθαρὸν ῥεῦμα ἐχόντων.

Γ΄.

435. ΜΗ ΤΙ ΧΛΙΔΗι. Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθαδίαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Σοφοκλέους· ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρ' Αἰσχύλῳ· ἢ διὰ περίσκεψιν, ὡς ὁ Ζεὺς παρὰ τῷ ποιητῇ, πρὸς τὴν τοῦ τῆς Θέτιδος αἴτησιν. Τοῦτο δέ φησιν ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορὸν, μή με δοκεῖτε σιγᾷν ἢ ἐν ὑπερηφανείᾳ, ἢ ἐν αὐθαδίᾳ, ἤτοι ἐκ κενοδοξίας, μὴ συνομιλοῦντα ὑμῖν, καὶ καταλέγοντα τὰ ἐμά· ἐν συννοίᾳ δὲ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, βλέπων ἐμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελέμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι· ὕβρισται δὲ ὁ Προμηθεὺς μέμψιν ἀνθρώπων ἔχων.

438. ΚΑΙ ΤΟΙ ΘΕΟΙΣΙ. Καί τοι τίς, φησὶ, διώρισε τιμὰς ἄλλος τοῖς νέοις τούτοις θεοῖς; τοῦτο δὲ λέγει πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον ἀποτεινόμενος, διὰ τὸ συμβαλεῖν αὐτῷ τῷ Διῒ κατὰ τῶν Τιτάνων· ἢ, ὅτι εἰ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπένειμεν ἑκάστῳ θεῷ τιμὴν, ἀλλὰ σχεδὸν οὐ Διὸς, ἀλλὰ Προμηθέως τὸ κατόρθωμα· οὗτος γὰρ τὸ προσῆκον ἀξίωμα διετάξατο ἑκάστῳ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σιωπῶ, φησίν· ἐν γινωσκούσαις γὰρ ὑμῖν λέγειν τοιαῦτα περισσὸν λεγω· λέξω δὲ τὰς ἀνθρώπων βλάβας, ἃς εἶχον πρώην, διὰ τὸ μηδὲν τῶν συμφερόντων εἰδέναι, ἀλλὰ μάθετε ὅτι αὐτοὺς μωροὺς ὄντας τὸ πρὶν, φρονίμους ἐποίησα καὶ γνώσεως παντοίας μετέχοντας. Λέξω δὲ ταῦτα οὐχὶ μεμφόμενος τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ διηγούμενος ὅσα ἀγαθὰ δέδωκα αὐτοῖς, οἵτινες πρῶτα μὲν βλέποντες οὐκ ἔβλεπον, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἤκουον· διότι νοῦν καὶ φρόνησιν οὐκ εἶχον· νοῦς γὰρ ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· ἀλλὰ διήρχοντο πάντα τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς ὅμοιοι ὀνείροις καὶ φαντάσμασιν, ἤτοι μηδὲν ὄντες, καὶ τὴν διὰ πλίνθων κατεσκευασμένην οἰκίαν οὐκ ἔκτισαν ἢ ἔγνωσαν. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ, ἤτοι θέρμην ἔχοντας, ἢ προσηλωμένους ἀντὶ τοῦ ἥλοις πεπαρμένους· οὔτε τὴν διὰ ξύλων κατασκευὴν, ὑποκάτω τε τῆς γῆς κατῴκουν ἐν ἐνδοτάτοις τόποις σπηλαίων, ὥσπερ οἱ ἀεὶ συρόμενοι, ἢ ἀεὶ ἕρποντες, μύρμηκες. Ἦν δὲ αὐτοῖς οὐδὲν σημεῖον καὶ δεῖγμα οὔτε χειμῶνος οὔτε τοῦ ἄνθη ἔχοντος ἔαρος, οὔτε τοῦ θέρους, ἀλλὰ χωρὶς νοὸς καὶ φρονήσεως ἐποίουν πάντα, ἕως οὗ σφὶν καὶ αὐτὸς τὰς ἀνατολὰς τῶν ἄστρων ἔδειξα καὶ τὰς δυσγνώστους δύσεις.

449. ΕΦΥΡΟΝ. Πάνυ εὐφυὲς τὸ ἔφυρον ἐκ μεταφορᾶς τῆς γυναικὸς, ὅταν μέλλῃ ζυμῶσαι, μιγνυούσης ἄλευρον, ὕδωρ, ἅλας, καὶ ποιούσης τὸν ἄρτον. Μὴ γινώσκοντες γὰρ ἐκεῖνοι τὸ πῶς συντελοῦσι τὸ καθ' ἓν ἔμισγον τὰ πάντα, διά τοι τοῦτο λέγει τὸ ἔφυρον.

450. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ. Πρὸς ἥλιον ὁρῶντας. Καὶ Εὔπολις, Αὐλὴ πρόσηλος.

451. ΩΣΤ' ΑΕΙΣΥΡΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ. Οἱ ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἕρποντες. Ἢ ἀήσυροι, ἤγουν οἱ κοῦφοι καὶ οἱονεὶ πτερωτοί.

453. ΟΥΤΕ ΧΕΙΜΑΤΟΣ ΤΕΚΜΑΡ. Οὐ διεγίνωσκον διὰ τῶν ἄστρων τοὺς καιρούς.

457. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσκαταλήπτους, δυσγνώστους, οἷον ὅτι Ὠρίων ὅταν δύνῃ, χειμῶνα ποιεῖ. Ταύτην τὴν εὕρεσιν καὶ Παλαμήδῃ προσῆψεν. Ἴσως δὲ κἀκεῖνος ὑπὸ Προμηθέως ἔμαθε ταῦτα, οἷον καὶ ἐπὶ Πλειάδων, ὅταν γὰρ αὐταὶ ἀνατέλλουσι τὴν ἑωθινὴν ἀνατολὴν τῷ πρωῒ κατὰ Μάϊον μῆνα εἰς τὴν ιβ καὶ εἰς τὴν ιγ, τότε δὲ ἄρχεσθαι τοῦ ἀμήτου ἢ τοῦ θέρους, καὶ πάλιν μελλουσῶν δύναι ἢ κρυβῆναι τὴν ἑσπερίαν δύσιν, ἤτοι τὸ Ὀκτώβριος καὶ Νοέμβριος, ποιεῖ ἀρχὴν ἀρότου ἢ τοῦ σπείρειν.

458. ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΞΟΧΟΝ ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Καὶ δὴ καὶ μηχανήματα ἐξεῦρον αὐτοῖς, καὶ γραμμάτων συνθέσεις ἐδίδαξα. Γράφεται καὶ νοσφισμάτων· καὶ γάρ τις μέτρον γινώσκων τῶν πραγμάτων αὐτῷ, ὅποτε τῷ εἰκότος ἐκπέσοι.

460. ΜΝΗΜΗΝ Θ' ΑΠΑΝΤΩΝ. Ἐγὼ, φησὶ, καὶ μνήμην ἁπάντων λόγων μητέρα τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξα, καὶ ἔζευξα πρῶτος τ' ἐν ζυγοῖς κνώδαλα, καὶ βόας δουλεύοντας καὶ ἐν ζεύγλαις καὶ ἐν σώμασι· ὅπερ τοῖς ἀνθρώποις κουφίσαι τῶν πόνων τυγχάνουσι τῶν πολλῶν, καὶ ἐφ' ἅρματα ἤγαγον ταῖς ἡνίαις ὑποτασσομένους τοὺς ἵππους, ὅπερ ἐστὶ καλλώπισμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Καὶ τὰ ἐν θαλάσσῃ δὲ πλανώμενα καὶ περινόμενα ὀχήματα καὶ ἅρματα τῶν ναυτίλων· ἤγουν τὰς ναῦς· τὰ λινόπτερα, τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα ὡς πτερὰ, οὐδεὶς ἄλλος ἐφεῦρε χωρὶς ἐμοῦ.

465. ΥΠΕΡΠΛΟΥΤΟΥ ΧΛΙΔΗΣ. Τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι ἵπποις, πλουσίων ἐστί.

471. ΠΕΠΟΝΘΑΣ ΑΕΙΚΕΣ ΠΗΜΑ. Ὁ χορὸς ἀκούσας τῶν τοῦ Προμηθέως κατορθωμάτων τῶν ἄνωθεν λεγομένων, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ἔπαθες βλάβος ἀπρεπὲς, μὴ καλῶς φρονῶν, ἀλλ' ἀφρόνως ἀντιλέγων τῷ Διῒ, καὶ ἀνθιστάμενος αὐτῷ. Ἢ, ἔπαθες βλάβην ἀπρεπῆ. Τὸ δὲ πλανᾷ, δηλοῖ, ὅτι ἀποσφαλεὶς τῶν φρενῶν οὐχ εὑρίσκεις ἐν φρονήσει μηχάνημα, δι' οὗ ἂν ἀπαλλαγῇς· ὥσπερ δέ τις ἄτεχνος ἰατρὸς, εἰς νόσον πεσὼν, ἀθυμεῖς, καὶ οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ποίοις μηχανήμασιν σεαυτὸν θεραπεύσεις. Ἄλλως. Τοῦτο διὰ τὸ φιλονεικῆσαι Διΐ. Μεσολαβοῦσι δὲ αἱ τοῦ χοροῦ τὴν ἔκθεσιν τῶν κατορθωμάτων, διαναπαύουσαι τὸν ὑποκριτὴν Αἰσχύλου.

475. ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΜΟΥ ΚΛΥΟΥΣΑΙ. Τὰ ἄλλα μου σοφίσματα ἀκούουσαι, πλέον θαυμάσετε οἵας τέχνας καὶ μηχανὰς ἐβουλευσάμην. Τὸ μὲν μέγιστον, εἴτις ἀῤῥωστήσειεν, οὐκ ἦν οὐδὲν βοήθημα θεραπείας οὔτε διὰ βρώσεως προσφερόμενον, οὔτε δι' ἐπιχρίσεως ἔξωθεν, οὔτε διὰ πόσεως, τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ πιστὸν, ἀπὸ τοῦ πίω πίσω ῥήματος· ἀλλὰ πάντες διεφθείροντο τῇ ἐνδείᾳ τῶν φαρμακων, πρὶν ἂν ἐγὼ ἔδειξα αὐτοῖς κεράσματα καὶ θεραπείας πραΰνοσας τὰς νόσους, αἷς θεραπείαις πάσαν ἀπολύουσι βλάβην τῶν νόσων. Τρόπους δὲ πολλοὺς τῆς μαντικῆς ἐκόσμησα.

480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Κατεσκελετοῦντο, κατεφθίνοντο.

483. ΕΣΤΟΙΧΙΣΑ. Διεκόσμησα καὶ διεταξάμην καὶ ἔκρινα πρῶτος αὐτὸς τινας τῶν ὀνείρων δεῖ εἰς πέρας ἐξελθεῖν καὶ φανερῶς γεγενῆσθαι, καὶ τίνας μή· μαντείας τε δυσκόλους εἰς κατάληψιν καὶ γνῶσιν ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἤγουν τοῖς ἀνθρώποις, τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν γινόμενα σημεῖα καὶ τεκμήρια. Καὶ ἀκριβῶς ἐδίδαξα καὶ ἑρμήνευσα τὴν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν τῶν ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἐχόντων· οἵτινές τε δεξιοὶ, καὶ οἵτινες εὐώνυμοι, ἤτοι τὴν δεξιὰν αὐτὴν καὶ ἀριστερὰν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν, καὶ τὴν διαγωγὴν ἥντινα ἔχουσιν ἕκαστοι· καὶ τίνες πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν ἔχθραι, καὶ φιλίαι, μίση, καὶ συνελεύσεις. Τὸ γὰρ συνδιάγειν ὁμοῦ τοὺς οἰωνοὺς, καὶ τὸ ἔχθραν ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ἢ καὶ φιλίαν, σημαντικὰ μαντείων, καὶ ἀδήλων τεκμήρια παρὰ τοῖς μάντεσι πέφυκεν. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλὰ καὶ διάφορα εἴδη μαντείων καθεστήκασιν, ἐνταῦθα δὲ περὶ τούτων μόνων διαλαμβάνει, περὶ τοῦ ὀνειροκριτικοῦ, τοῦ οἰωνιστικοῦ, τοῦ ἡπατοσκοπικοῦ, καὶ τοῦ θυτικοῦ. Ἤγουν τοῦ κρίνειν ἀπὸ τῶν ὀνείρων τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ ἀπὸ τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν, τῆς τοιᾶσδε ἢ τοιᾶσδε, ὃ μέλλει συμβῆναι τεκμαίρεσθαι. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀνατομῆς τῶν ζώων τὰ ὅμοια ποιεῖν. Σχίζοντες γὰρ μέσον τὰ ἱερεῖα ἔβλεπον τὴν θέσιν τῶν ἐντοσθίων πάντων. Καὶ ἐκ τούτου ἐτεκμαίροντο τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων, οἷον τῆς χολῆς ἐμβληθείσης καὶ ἀνατιναχθείσης πρὸς τὸ τῶν πολεμίων μέρος, ἧτταν τούτων ἐσήμαινεν. Ἄλλως. Ἐστοίχισα, κατὰ στοῖχον ἔδειξα, πολλὰ γὰρ εἴδη μαντικῆς· εἰκαστικὸν, ἐπιπνευστικὸν, ἀστρονομικόν.

485. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσνοήτους.

486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ. Τοὺς ἐξ ὑπαντήσεως.

491. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Ὁμόνοιαι.

492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Τὴν διὰ σπλάγχνων σκέψιν.

493. ΔΑΙΜΟΣΙ ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ. Εὐπρόσδεκτα θεοῖς.

495. ΚΝΙΣΣΗι ΤΕ ΚΩΛΑ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΑ. Τὰ τῶν μηρῶν ὀςᾶ συγκεκαλυμμένα κνίσσῃ. Ἢ, τὰ μηρία πῶς δεῖ συγκαλύπτειν κνίσσῃ, τῷ ἄνωθεν ἐπιτεθειμένῳ αὐτῶν λίπει· καὶ τὴν μακρὰν ὀσφὺν, γαςέρα, κοιλίαν, πυρώσας, καὶ εἰς πῦρ ἐμβαλὼν, ὡδήγησα τὰς ἀνθρώπους εἰς τέχνην δυσκόλως νοουμένην· ἤτοι τὴν θυματικὴν μαντείαν. Εὐκίνητος γὰρ ὖσα καὶ σπέρματα ἔχυσα ἡ γαςὴρ, θύεται θεοῖς, ἀφ᾿ ὖ καὶ κλόνις ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀεικίνητον. Καὶ τὰ φλογωπὰ σήματα, ἤτοι τὰς διὰ πυρὸς μαντείας, τυφλὰς ὖσας πρὶν, καὶ ὐ φαινομένας, διὰ τὸ μὴ γινώσκεσθαι, βλέψαι ἐποίησα, καὶ εἰς τὸ ἐμφανὲς ἤγαγον καὶ πᾶσιν ὑπέδειξα.

497. ΩΔΩΣΑ ΘΝΗΤΟΥΣ. Εἰς γνῶσιν καὶ ὁδὸν ἤγαγον.

498. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Τυφλὰ, ἐκ τῦ ἀργὸν τὸ λευκόν. Λεύκωμα νόσος γίνεται περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅσπερ ἀβλεψίαν ποιεῖ. Διὰ τῦτο νῦν τὰ σκοτεινὰ φησὶν ἐπάργεμα, κατὰ ἀντίφρασιν· ἀργὸν γὰρ λέγεται τὸ λευκόν. Ἄλλως. Ἐπάργεμα κυρίως τὰ λευκωματισθέντα, παρὰ τὸ ἀργόν.

499. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝ ΔΗ ΤΑΥΤΑ. Ταῦτα μὲν, φησὶν, ὅσα εἶπον, ὕτως ἔχυσιν. Τίς δὲ εἴποι ἄλλον τινὰ πρὸ ἐμῦ ἐξευρεῖν τὰ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα κεκρυμμένα ὑποκάτω τῆς γῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, χαλκὸν, σίδηρον, καὶ ἄλλα τινά; ὐδεὶς εἴποι, τῦτο σαφῶς γινώσκω, ἐὰν μὴ μάτην φλυαρῇ. Ἐν ὀλίγῳ λόγῳ συλλήβδην μάθε ὅτι πάσας τέχνας ἐγὼ ἐφεῦρον.

506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ ΜΕΝ ΩΦΕΛΕΙ. Μὴ νῦν, φησὶ, τὰς ἀνθρώπους ὠφέλει πέρα τῦ προσήκοντος καὶ τῦ δέοντος, σαυτῦ δὲ ἀφροντίςει κακῶς πάσχοντος. Ὡς λίαν ἐγὼ ἐλπίζω τοῖς λόγοις οἷς λέγεις, τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ εὔελπίς εἰμὶ τῶνδε, ἤγυν τύτων ὧν λέγεις· ὡς καὶ λυθήσῃ τῶν δεσμῶν, καὶ πλέον τῦ Διὸς ἰσχύσεις.

510. ΩΥ ΤΑΥΤΑ ΤΑΥΤΗι. Ὀυ ταῦτα ὕτως πέπρωται, ἵνα ἡ τελεσφόρος μοῖρα ταχέως τὰ κατ᾿ ἐμὲ κράνῃ καὶ πληρώσῃ. Ὅ ἐςιν, ὕπω μοι λυθῆναι μεμείραται. ἐν γὰρ τῷ ἑξῆς δράματι λύεται, ὅπερ ἐμφαίνει Αἰσχύλος.

514. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗΣ. Τίς τῆς ἀνάγκης κρατεῖ καὶ δεσπόζει;

516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ᾿ Ο ΖΕΥΣ. Εἰ θέλει σε πρὸ μοίρας λῦσαι, ὐ δύναται ὁ Ζεὺς τῦτο ποιῆσαι.

517. ΟΥΚΟΥΝ ΑΝ. Προαναφωνεῖ τὸν ἔρωτα τῆς Θέτιδος.

518. ΤΙ ΓΑΡ ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Τί ὖν ὑπόκειται τῷ Διῒ; ὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ ἀεὶ ἄρχειν. Φησὶν ὖν ὁ Προμηθεὺς, ὡς εἴτε κρατήσειεν ἀεὶ, εἴτε μὴ, ὐδαμῶς μάθῃς ἂν ἐξ ἐμῦ· μηδὲ παρακάλει με ὑπὲρ τύτυ, ἐκφωνεῖν λεληθότα τὸν τῆς Θέτιδος ἔρωτα.

520. ΞΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Ἐν ἑαυτῷ κρύπτεις

521. ΑΛΛΟΥ ΛΟΓΟΥ. Τῷ ἑξῆς δράματι φυλάττει τὰς λόγυς.

525. ΜΗΔΑΜ᾿ Ο ΠΑΝΤΑ ΝΕΜΩΝ. Ὁ πάντα κρατῶν, φησὶ, καὶ διοικῶν Ζεὺς μηδέ ποτε ἀντίπαλον κράτος, οἱονεὶ ἐχθρὸν, ποιήσειε τῇ ἐμῇ γνώμῃ, ἤγυν, μηδέ ποτε ἐναντίος μοι γένηται. Μηδὲ βραδύναιμι νισσομένη καὶ πορευομένη πρὸς θεὰς ἱεραῖς θοίναις, καὶ θυσίαις βυφόνοις, ταῖς μεγάλυς ποιύσαις φόνυς καὶ σφαγὰς τῶν ἱερείων. Ἤτοι, μηδέποτε παυσαίμην τῦ τιμᾶν τὰς θεὰς, καὶ θυσίας τύτοις προσφέρειν, περὶ τὸν τῦ Ὠκεανῦ πόρον, μηδὲ διὰ λόγων εἰς αὐτὰς ποτε τὰς θεὰς ἁμαρτήσαιμι. Ἀλλά μοι τόδε, τῦτ᾿ ἔςι τὸ τιμᾶν αὐτὰς, εἴη διὰ παντὸς, καὶ μήποτ᾿ ἐκτακείη, τῦτ᾿ ἔςι, μηδέποτε πληρωθείη· ἐκ μεταφορᾶς τῦ κηρῦ· τὸ γὰρ τήκεσθαι, ἐπὶ τῦ κηρῦ καὶ τῆς χιόνος κυρίως λέγεται.

536. ΗΔΥ ΤΙ ΘΑΡΣΑΛΕΑΙΣ. Εὐφραντὸν τὸ ἐλπίσι θαῤῥαλέαις τὸν μακρὸν

πόνων βίον, ἐν εὐφροσύναις φανεραῖς τρέφουσαν τὴν ψυχὴν ἐμήν. Ἄλλως. Καλὸν, τὸ ἀπὸ ἀγαθῦ συνειδότος ἀγαθὸν ἐλπίζειν πείσεσθαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

541. ΦΡΙΣΣΩ ΔΕ ΣΕ. Δειλιῶ καὶ τρέμω, βλέπυσά σε διακοπτόμενον μυρίοις πόνοις. Τὸν Δία γὰρ ὐ φοβύμενος, ἐν ἰδίᾳ γνώμῃ, καὶ αὐθαιρέτως, ἄγαν ὑπερβολικῶς σέβῃ καὶ τιμᾷς τὺς ἀνθρώπυς, ἄγαν φιλάνθρωπος εἶ.

547. ΦΕΡ', ΟΠΩΣ ΑΧΑΡΙΣ. Φέρε σκόπησον ὅτι ἡ χάρις ἣν ἐχαρίσω τοῖς ἀνθρώποις, ἄχαρις ἦν, καὶ ἀμείψασθαί σε μὴ δυναμένη. Πῶς γὰρ θεῷ βοηθήσει ἄνθρωπος;

549. ΟΥΔ' ΕΔΕΡΧΘΗΣ. Οὐδὲ προεσκόπησας ἀσθενέσι χαριζόμενος.

551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Ὅτι σκιαῖς ὀνείρων οἱ ἄνθρωποι παρεμφερεῖς, κατὰ τὸν Πίνδαρον. ΑΛΑΟΝ ΓΕΝΟΣ. Ἀπροόρατον τῦ μέλλοντος.

553. ΟΥΠΟΤΕ ΤΑΝ ΔΙΟΣ. Ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἱμαρμένης ὄνομα, Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν, ἀλλ' ὐ τὴν εἱμαρμένην· φησὶ δὲ ὅτι ὔποτε αἱ τῶν ἀνθρώπων βυλαὶ διαφεύγυσι τὴν μοῖραν, ἀλλ' ὃ αἱ μοῖραι βύλονται, τῦτο καὶ ποιῦσιν. Ἔμαθον ταῦτα ὕτως, καὶ τὰς σὰς ὀλεθρίας ἰδῦσα τύχας, ὦ Προμηθεῦ.

557. ΤΟ ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΔΕ ΜΟΙ ΜΕΛΟΣ. Τῦτό φησιν, ὅτι ἐπεγίνετο καὶ ἐπῆλθέ μοι τὸ δισσὸν μέλος, τῦτο ὃ νῦν θρηνῶ ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ᾖδον περὶ τὸν καιρὸν τῦ σῦ γάμυ, ὅτε τὴν Ἡσιόνην πρὸς γάμον ἤγαγες· ὐ γὰρ μόνη καθαρά μοι ἡ ἡδονὴ ἐκείνη καθέστηκεν, ἀλλ' ἔχει ἐν ταυτῷ καὶ τὸ λυπηρόν. Τῦτ' ἔστιν, ὁμῦ προσεγίνετό μοι καὶ ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ θλίψις διά σε. Ἄλλως. Τὸ δισσὸν μέλος ἐπῆλθε, τόδε καὶ τῦτο ὅπερ νῦν τραγῳδῶ ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, ἐκεῖνό τε ὅπερ ἐτραγῴδυν περὶ τὰ λυτρὰ καὶ τὴν κοίτην ἐν ἰότητι γάμων, τυτέστιν ἐν συνόδῳ καὶ συνελεύσει, παρὰ τὸ ἰέναι πρὸς συνυσίαν, ὅτι ἤγαγες δάμαρτα καὶ γυναῖκα ὁμόλεκτρον τὴν ὁμοπάτριον ἡμῖν Ἡσιόνην ἔδνοις καταπείσας. Ἕδνα δέ εἰσι τὰ ἐπὶ προικὶ διδόμενα πράγματα. Ἄλλως. Τὸ διαμφίδιον, διὰ παντὸς κεχωρισμένον, ἐναντίον τοῖς νῦν. Τότε γὰρ γαμῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχῦντί σοι θρῆνον.

559. ΙΟΤΗΤΙ ΓΑΜΩΝ. Πορεία, ἤγυν ἐν συνόδῳ γάμων, παρὰ τὸ ἰέναι πρὸς συνυσίαν.

562. ΠΙΘΩΝ ΔΑΜΑΡΤΑ. Ἕδνοις πιθὼν τὴν ἐσομένην σοι δάμαρτα κοινόλεκτρον. Ἢ, τὴν κοινόλεκτρον τῦ Ὠκεανῦ Τηθὺν πείσας.

Δ'.

563. ΤΙΣ ΓΗ, ΤΙ ΓΕΝΟΣ. Τὸ τῆς Ἰῦς ἐπεισόδιον μονῳδεῖ μὲν, ἔχει δὲ πρὸς ὑποκείμενον συνάφειαν, ὅτι μαντεύεται αὐτῇ Προμηθεὺς τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Ὥσπερ ἀπ' αὐτῆς ἔσαι τρισκαιδέκατος κατὰ γενεὰν, ὃς αὐτῷ ὕστερον τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐπαμυνεῖ· ἄλλως τε αὐτὴ ὑπὸ Διὸς φησὶν ἠδικῆσθαι, καὶ διὰ τῦτο παραμυθεῖται τὸν Προμηθέα. Λέγει δὲ περὶ τῦ Ἡρακλέυς· ὗτος γὰρ ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν. Φασὶ δὲ ὅτι ἡ Ἰὼ ἡ τῦ Ἰνάχυ θυγάτηρ ἐρασθεῖσα παρὰ Διὸς, ἐπεὶ τῦτο ἔγνω ἡ Ἥρα καὶ ἔμελλε καταλαμβάνεσθαι παρ' αὐτῆς, μετεβλήθη παρὰ τῦ Διὸς εἰς βῦν, ἵνα μὴ γνωσθῇ τίς ἐστι. Ἡ Ἥρα δὲ προσελθῦσα τῷ Διῒ, ἐζήτησε ταύτην, καὶ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτῦ· καὶ δέδωκεν Ἄργῳ τῷ πανόπτῃ φυλάττειν αὐτήν. Ὁ δὲ Ζεὺς πάλιν ἐρασθεὶς αὐτῆς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν, ἀφελέσθαι ταύτην τῦ Ἄργυ καὶ διακομίσαι αὐτῷ· καὶ ἐπεὶ ἄλλως λαθεῖν Ἄργον τὸν πανόπτην ὐκ ἦν, διὰ βολῆς λιθίας τῦτον ἀνῄρηκεν. Οὗ τὸ φάσμα ἡ Ἥρα τῇ Ἰοῖ, καὶ μετὰ τὸν αὐτῦ θάνατον, παρεδείκνυεν, ἐπὶ τῷ μάλιστα ἐκφοβεῖν αὐτήν. Ἡ δὲ πολλὰ πλανηθεῖσα καὶ εἰς διαφόρυς τόπυς, τὸ τελευταῖον ἀπῆρε καὶ πρὸς τὸν Καύκασον, ὀψομένη τὸν Προμηθέα.

564. ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Τοῖς ὀρείοις.

569. ΧΡΙΕΙ ΤΙΣ. Κεντρίζει, κεντᾷ μέ τις τὴν ἀθλίαν οἶςρος. Τῦτο δὲ εἶπε παραδηλῶν καὶ δεικνύων τὸ χρίει τις ἄν με. Αὐτὴ δὲ ἐμμανὴς ἔσα ὑπὸ τῦ οἴςρυ, φαντάζεται.

570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Τινὲς ὕτω φασὶν, ἄλευ' ἀντὶ τῦ ἀναχώρει, καὶ ἔκκλινε. Τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἄλευε. Τὸ δὲ ὦ δᾶ, αντὶ τῦ ὦ γῆ, Δωρικῶς. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν φασὶ, καὶ τὸν γνόφον, δνόφον. Ἄλλοι δὲ γράφυσιν Ἀλευάδα, πατρωνυμικὸν ἀπὸ τῆς Ἀλεύας εὐθείας. Ἤτοι φοβῦμαι τὸ εἴδωλον Ἄργυ τῦ Ἀλευάδα καὶ τῦ υἱῦ τῦ Ἀλέυα. Ὁ γὰρ Ἀλέυας, πατὴρ ἦν τῦ πανόπτυ. Ἢ, ὃν δεῖ φυλάξασθαι καὶ ἐκκλῖναι. Φαντάζεται γὰρ αὐτὸν καὶ μετὰ θάνατον φοβυμένη.

571. ΤΟΝ ΜΥΡΙΩΠΟΝ. Πολυόφθαλμον. Πολλὺς γὰρ ὀφθαλμὺς εἶχεν ὁ Ἄργος, ὡς μυθεύεται· ὅθεν καὶ πανόπτης ἐλέγετο. Βύτην δὲ αὐτὸν καλεῖ ἤτοι βυκόλον, διὰ τὸ αὐτῆς τῆς Ἰῦς ἐπιςατεῖν μεταβληθείσης εἰς βῦν.

573. ΟΝ ΟΥΔΕ ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ. Ὅντινα τὸν Ἄργον ὐδὲ θανόντα ᾅδης κατέχει, ἀλλ' ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνερχόμενος, ἐμὲ τὴν ἀθλίαν ὀπίσω καταδιώκει, καὶ ποιεῖ πλανᾶσθαι νῆςιν.

576. ΥΠΟ ΔΕ ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Ἀλλ' ὐκ ἐμοὶ, διὰ τὸ νηςεύειν. Ἄλλως. Ὅτι μετὰ κηρῦ ἦν πεπλασμένος ὁ δόναξ. ΟΤΤΟΒΕΙ. Ἠχεῖ. ΔΟΝΑΞ. Ἡ σύριγξ. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα αὐτὸν εἰσάγει. Εἰπὼν δὲ αὐτὸν βύταν, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ. Αὐλῦσι γὰρ ἑπόμενοι τοῖς ποιμνίοις οἱ βυκόλοι.

577. ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Ἔπειτα, φησὶ, καὶ ἡ σύριγξ ἠχεῖ· τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ δόναξ. Τὸ δὲ ἀχέτας, ἀντὶ τῦ πολυήχητος. Ὃς πρὸς ἑσπέραν ἐςὶν αὐλικὸς τοῖς ποιμέσι διὰ τὴν τῶν ποιμνίων εἰσαγωγήν· Ἄλλως. Ὠιδὴν, ὅθεν καὶ τὸ νόμιον μέλος, τοιαύτην ᾠδὴν ᾄδυσιν οἱ ποιμένες ὁπόταν τὰ θρέμματα ἐπὶ τὴν μάνδραν κατάγυσι κοιμηθησόμενα, ὐ μὲν δὲ οἷον ὁπόταν εἰς νομὴν αὐτὰ ἐξάγυσι.

580. ΕΥΡΩΝ ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ. Παρὰ τὸ, Ὡς εἴτι κακὸν ῥέξυσαν ἐνωπῇ. Οὐ δι' ἀκοῆς τι μαθὼν φαῦλον περὶ ἐμῦ.

583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Παρακεκομμένην μέρος τῦ νῦ.

592. ΤΗΣ ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Διὰ τῦ τὸν πατέρα αὐτῆς ὀνομάσαι, ἐνέφηνεν ἑαυτὸν μάντιν. Ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ ὁ Τειρεσίας, Νόςον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.

596. ΕΙΠΕ ΜΟΙ ΤΑι ΜΟΓΕΡΑ. Εἰπέ μοι τῇ ἀθλίᾳ. Τίς ὢν σὺ ὕτως ἀληθῶς προσφωνεῖς καὶ ὀνομάζεις ἐμὲ, τὴν ἐκ θεᾶς τε τῆς Ἥρας ἐπελθῦσαν μοι νόσον εἴρηκας; λέγει δὲ τὸν τῆς πλάνης οἶςρον. Ἥτις μαραίνει καὶ καίει με κεντῦσα βέλεσι φοιταλέοις, τοῖς ποιῦσιν ἐμὲ ἀπανταχῦ πορεύεσθαι πλανωμένην.

601. ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΕ ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΑΙΚΙΑΙΣ. Ἐν μάςιξι δὲ σκιρτημάτων, τῶν ἀπὸ τῦ οἴςρυ κινήσεων καὶ πλανῶν, νήςισιν, ἤγυν ποιύσαις ἐμὲ ἀσιτεῖν, παραγενόμην λαβρόσσυτος καὶ ταχεῖα καὶ ἄγαν ὁρμητικὴ, δαμασθεῖσα μήδεσι καὶ βυλεύμασι τῆς Ἥρας ἐπικότοις καὶ ὀργίλοις, καὶ μανικοῖς. Γέγραπται δὲ καὶ νήςησιν διὰ τῦ η, ἤγυν ποιύσαις ἐμὲ πλανᾶσθαι τῇδε κᾀκεῖσε, ἀπὸ τῦ νη, ςερητικῦ μορίυ, καὶ τῦ ςάσις.

604. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΩΝ. Τίνες ὅλως τῶν δυσδαιμόνων τοιαῦτα μογῦσιν οἷα ἐγώ;

610. ΛΕΞΩ ΤΟΡΩΣ ΣΟΙ. Φανερῶς καὶ διαδήλως ἐρῶ σοι, ὐκ ἐμπλέκων λόγυς ψευδεῖς τῷ πιθανῷ ὥςε τύτυς δοκεῖν ἀληθεύειν. Ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ καὶ ἀψευδεῖ ταῦτα φράσαιμι, ὥσπερ πρέπει τὺς φίλυς ἀνοίγειν τὸ ςόμα πρὸς φίλυς, ἤτοι λαλεῖν.

611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρῶτον μὲν αἰνίγμασι γεγράφασιν, ὕςερον δὲ καθόλυ φανερῶς ἐχρῶντο τῷ λόγῳ.

614. Ω ΚΟΙΝΟΝ ΩΦΕΛΗΜΑ. Ὦ κοινὴ ὠφέλεια γεγονὼς ὅλυ τῦ γένυς τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιε Προμηθεῦ, χάριν τινὸς καὶ ὑπὲρ ποίυ ἁμαρτήματος ἀνταποδίδωσι ταύτην τὴν τιμωρίαν; τίνος ἕνεκα τιμωρῇ;

616. ΑΡΜΟΙ ΠΕΠΑΥΜΑΙ. Νεωςὶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἁρμοζομένων νέον. Ἢ, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ τῷ μέλλοντι καὶ τῷ ἐνεςῶτι, ἅμα γὰρ εἶπεν καὶ ἅμα παρῆλθον.

617. ΟΥΚΟΥΝ ΠΟΡΟΙΣ ΑΝ. Τί ἂν παράσχοις ἐμοὶ, φησὶ, ταύτην τὴν δωρεὰν, ἤτοι τὸ ἀναδεῖξαί μοι τίς ὁ δεσμῶν σε ἐν τῷ Καυκάσῳ; τὸ δὲ δωρεὰν, ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ κακῦ. Ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Κρύπτομεν ἀνιηρὰ Ποσειδῶνος ἄνακτος δῶρα.

619. ΩΧΜΑΣΕ. Ἐποίησεν ἀναβασταχθῆναι. Ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον, ἢ παρὰ τὸ ἔχειν, ἔχημα, καὶ ἔχμα κατὰ συγκοπήν.

620. ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΜΕΝ ΤΟ ΔΙΟΝ. Πρὸς τὴν τῆς Ἰῦς ἐρώτησιν ἀποκριθεὶς ὁ Προμηθεὺς, εἰπύσης τίς σε ὤχμασε καὶ προσέδησεν ἐν τῷ ὄρει, φησὶν, ὅτι τὸ Δῖον βύλευμα, ἤτοι ἡ βυλὴ μὲν τῦ Διός, τὴν δέσιν ἐπεβυλεύσατό μοι, ἡ χεὶρ δὲ τῦ Ἡφαίςυ ἐνεργήσασα αὐτῷ καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν δέσιν, προσπελάσαι ἐμοὶ μοῖραν θανατηφόρον καὶ κῆρα.

622. ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΑΡΚΩ. Διὰ τὸ μὴ ταυτολογῆσαι.

623. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΓΕ ΤΟΥΤΟΙΣ. Καὶ σὺν τύτοις δίδαξόν με ποῖος χρόνος γενήσεται πλήρωμα τῆς ἐμῆς πλάνης, ἀντὶ τῦ ἐν ποίῳ τῦ πλανᾶσθαι παυσθήσομαι.

625. ΤΟ ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ. Εἶτα φησὶν ὁ Προμηθεὺς πρὸς αὐτὴν, ὅτι κρεῖσσόν ἐςι μὴ μαθεῖν ταῦτα παρὰ τὸ μαθεῖν. Ἡ δὲ πάλιν πρὸς αὐτὸν, μηδέν μοι ἀποκρύψης ὅπερ μέλλω παθεῖν. Ἄλλως. Ἐπιχείρειόν ἐςι δόγμα, ἀναιρῦν τὴν μαντικήν. Εἱμαρμένης γὰρ, φησὶ, πάντα κρατύσης, πρὸ καιρῦ λελύπηκας, εἰπὼν τὴν συμφορὰν, τὸ χρηςὸν δὲ, τὴν ἡδονὴν, ἐξέλυσας. Λέγυσι δὲ καὶ ὅτι ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.

629. ΘΡΑΞΑΙ. Ταράξαι.

630. ΓΛΥΚΥ. Τὸ ἀκύειν.

632. ΜΗΠΩΓΕ. Ὁ χορὸς λέγει, μήπω εἴπης τὰ τῆς Ἰῦς, ἀλλὰ δὸς κἀμοὶ μερίδα ἡδονῆς ἔχειν, τῷ ἀκῦσαι τῶν ταύτης παθῶν. Ἀπ' αὐτῆς δὲ πρῶτον λεγύσης τὰς πολυφθόρυς ἑαυτῆς τύχας, μάθωμεν καὶ ἀκύσωμεν τὴν αὐτῆς νόσον· τὰ ἐπίλοιπα δὲ τῶν ἄθλων καὶ τῶν πόνων, ὧν μέλλει ἔτι παθεῖν, διδαχθήτω παρὰ σῦ. Τῦτο δὲ λέγει, ἅμα καὶ σαφηνίζων τῷ ἀκροατῇ τὰ πράγματα διὰ τῶν τῆς Ἰῦς, καὶ Προμηθέα παραμυθύμενος, ὅπως ἐν τῷ μεταξὺ τά τε τῆς Ἰῦς ῥηθείη, εἶτα πάλιν τὰ παρ' αὐτῦ, καὶ ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς τάξεως ἡδονὴν ποιήσῃ τὺς ἀκύοντας.

637. ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Εἰκότως φησὶ τὸν Ἴναχον ποταμὸν ἀδελφὸν εἶναι τῶν Ὠκεανίδων, ἐπειδή φασι τὸν Ὠκεανὸν πατέρα εἶναι πάσης ὑγρᾶς ὐσίας.

638. ΩΣ ΑΠΟΚΛΑΥΣΑΙ. Τῦτο τοιῦτό ἐςιν, ὅτι πᾶς ὃς μέλλει οἴσεσθαι δάκρυ, καὶ οἰκτειρηθῆναι παρὰ τῶν ἀκυόντων, ἀξίαν τριβὴν καὶ ἐπιμονὴν τῆς διηγήσεως ἔχει ἐκεῖ. Ἡ σύνταξις, ἐνταῦθα ὅπυ μέλλει τὶς οἰκτειρηθεῖναι παρὰ τῶν ἀκυόντων, ἤγυν, ὅπυ εἰσὶν ἀκροαταὶ συμπαθεῖς καὶ οἰκτίρμονες, ἀξίαν καὶ πρέπυσαν σχολὴν ἔχει ἀποκλαῦσαι καὶ θρηνῆσαι τὰς οἰκείας τύχας.

641. ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΠΩΣ. Ἡ Ἰὼ φησι πρὸς τὸν χορὸν, ὐκ οἶδα πῶς ἀπειθήσω ὑμῖν θέλυσι μαθεῖν τὰ περὶ ἐμῦ. Ἐν λόγῳ δὲ ἀληθεῖ μαθήσεσθε ἅπαν ὅπερ θέλετε. Καί τοι καὶ εἰς δάκρυα ἐμβάλλομαι, διηγυμένη τὴν ἐκ θεῶν ἐπελθῦσάν μοι ζάλην, καὶ τὸν κλύδωνα τῶν συμφορῶν, καὶ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐμῆς μορφῆς, ὅθεν μοι ἐπῆλθεν. Εἶτα ἀφηγεῖται τὴν πᾶσαν ὑπόθεσιν, τὸν τῦ Διὸς ἔρωτα πρὸς αὐτὴν, τὴν τῦ πατρὸς Ἰνάχυ πρὸς τὴν Πυθῶ ἀποςολὴν, τὴν τῦ Ἀπόλλωνος μαντείαν, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐκδιώξιν ἀπὸ τῦ οἴκυ τῦ πατρὸς, καὶ μεταβολὴν εἰς βῦν, καὶ τὴν τῦ Ἄργυ τῦ πανόπτυ φυλακὴν, καὶ λέγει, ἀεὶ ὄψεις νυκτεριναὶ, ὄνειροι ἀναςρεφόμενοι εἰς τὺς ἐμὺς

οἴκυς, ἔλεγον ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρός ἐμὲ, Ὦ μεγάλως ἐυτυχὴς κόρη, τί παρθένος μένεις ἐπὶ πολὺ, δυνατῦ σοι ὄντος γάμυ μεγίςυ τυχεῖν; ὁ γὰρ Ζεὺς κατακαίεται βέλει τῦ σῦ ἔρωτος, καὶ θέλει συμβοηθῆσαι αὐτῷ καὶ τὴν Αφροδίτην· σὺ δὲ μὴ ἀποῤῥίψῃς τὴν τῦ Διὸς συνυσίαν, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς τῆς Λέρνης πηγὴν, ἵνα ὁ Ζεὺς παυθῇ τῦ ἔρωτος.

643. ΛΕΓΟΥΣ' ΟΔΥΡΟΜΑΙ. Γέγραπται, αἰσχύνομαι.

648. Ω ΜΕΓ' ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Λείπει, τάδε λέγυσαι.

651. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Συνυσιάσαι.

652. ΜΗ 'ΠΟΛΑΚΤΙΣΗιΣ. Ὡς ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων.

653. ΑΛΛ' ΕΞΕΛΘΕ ΠΡΟΣ. Παρὰ τὸ, Ἀλλ' ἴομεν πλυνέυσαι.

656. ΤΟΙΟΙΣΔΕ ΠΑΣΑΣ ΕΥΦΡΟΝΑΣ ΟΝΕΙΡΑΣΙ. Τοιύτοις ὀνείροις συνειχόμην ἡ αθλία κατὰ πᾶσας νύκτας, ἕς τε καὶ ἕως ὗ ὑπέμεινα ταῦτα ἀναγγεῖλαι καὶ εἰπεῖν τῷ πατρί μυ. Ὁ δὲ πατήρ μυ εἰς τὴν Πυθὼ καὶ εἰς τὴν γῆν τῆς Δωδώνης, εἰς τὰ τῦ Ἀπολλωνος μαντεῖα ἔπεμπε πολλὺς θεοπρόπυς, ἢ θεωρὺς μηνυτὰς τῶν μαντείων, ἵνα μάθῃ τί ποιήσει ἢ εἴπῃ· ὑπέςρεψαν δὲ καὶ ἦλθον οἱ ἀποςαλέντες παρ' ἐκείνυ, ἀναγγέλλοντες καὶ μηνύοντες μαντείας ποικίλυς καὶ αἰνιγματώδεις καὶ ἀσαφεῖς. Τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἀσήμυς, ἀντὶ τῦ ὐ φανερύς. Τὸ δὲ, δυσκρίτως εἰρημένυς, ἀντὶ τῦ αἰνιγματωδῶς καὶ λοξῶς λεχθέντας. Ὕςερον δὲ ἦλθε τῷ Ἰνάχῳ μαντεία φανερὰ, λέγυσα καὶ παραινῦσα ἐκβάλλειν ἐμὲ τῶν τε οἴκων πόῤῥω καὶ τῆς πατρίδος, ἀπόλυτον πλανᾶσθαι ἕως ἐσχάτυ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ ὐ θέλῃ, εἰς αὐτὸν τὸν πυρὸς ὄψιν ἔχοντα κεραυνὸν τῦ Διὸς ἐπελθεῖν, ὃς πᾶν τὸ γένος αὐτῦ ἀφανίσει. Ἄλλως. Ἀναχρονισμός· ὔπω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον.

670. ΤΟΙΟΙΣΔΕ ΠΕΙΣΘΕΙΣ. Τοιαύταις μαντείαις τῦ Ἀπόλλωνος πεισθεὶς ὁ πατήρ μυ Ἴναχος, ἐξεδίωξέ με ἀπὸ οἴκων ἄκυσαν ἄκων, μήτε ἐκεῖνος θέλων, μήτε ἐμὲ ἐθέλυσαν· ἀλλ' ἐβίαζεν αὐτὸν κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ποιεῖν ὁ τῦ Διὸς χαλινὸς, κατὰ περίφρασιν αὐτὸς ὁ Ζεὺς, τὸ βύλημα τῦ Διός. Τηνικαῦτα δὲ μετάμειψις καὶ ἀλλοίωσις γέγονε τῆς ἐμῆς μορφῆς· μετεβλήθην γὰρ εἰς βῦν, καὶ αἱ φρένες διεςραμμέναι ἦσαν ἐμοί. Οὐ γὰρ εἶχον πεφρενῶσθαι ἀνθρωπίνως.

675. ΚΕΡΑΣΤΙΣ. Ἤτοι κέρατα ἔχυσα, βῦς κερασφόρος γενομένη, ὡς βλέπετε, τρωθεῖσα μύωπι ὀξυςόμῳ, τῷ οἴςρῳ ὀξέως δάκνοντι, μανικῶς ἥσσον, ἀντὶ τῦ ἤισσον, ὥρμων καὶ ἐκινύμην, πρός τε τὸν ῥῦν τῆς Κέγχρης, ἥτις κρήνη ἐςὶν Ἄργυς, καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγήν.

679. ΑΚΡΑΤΟΣ. Ὁ μηδὲν ἡμερότητος ἐν ἑαυτῷ φέρων, ἀλλ' ἄκρατος ὢν τὴν ὀργὴν, ἤτοι ἀκαταπόνητος, μὴ κρατύμενος.

682. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΞ. Οἰςρόπληξ, ὁ ὑπὸ οἴςρυ πλησσόμενος· καὶ βυπλὴξ, ὁ τὸν βῦν πλήσσων.

684. ΚΛΥΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΧΘΕΝΤΑ. Καταλέξασα καὶ προειπῦσα ἃ πέπονθε, νῦν φησὶ πρὸς τὸν Προμηθέα, ἤκυσας ἃ πέπονθα, ἀντὶ τῦ ταῦτά ἐςιν ἃ εἶπόν σοι τὰ ἐμὰ τληπαθήματα, εἰ δὲ ἄλλο τι ἔχεις σὺ εἰπεῖν ἐπίλοιπον τῶν ἐμῶν πόνων, σήμαινε, δείκνυε, λέγε μοι· μηδὲ οἰκτίσας, ξύνθαλπε λόγοις ψευδέσι. Οἱονεὶ, μή με αἰδύμενος, μηδ' ἐλεῶν, παρηγόρει λόγοις. Παρὰ τὸ, Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον.

687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Τὺς ψευδεῖς.

688. ΑΠΕΧΕ. Σιώπα.

695. ΠΡΟ ΓΕ ΣΤΕΝΑΖΕΙΣ. Ἤτοι πρὶν μάθῃς καὶ τὰ λοιπὰ, δυσφορεῖς καὶ θαυμάζεις ταῦτα, καὶ περίφοβος εἶ· καρτέρησον ἕως ὗ καὶ τὰ λοιπὰ μάθῃς. Ἡ δέ φησι, λέγε· τοῖς γὰρ κακῶς πάσχυσιν εὐφραντὸν τὸ προγινώσκειν καὶ εἴ τι ἄλλο λυπηρὸν μέλλυσι παθεῖν.

699. ΤΗΝ ΠΡΙΝ ΓΕ ΧΡΕΙΑΝ. Ὑμεῖς μὲν ὧν ὃ ἐχρήζετε, ἐτύχετε, καὶ ἤδη τὸ παρ' ὑμῶν ζητέμενον ἤνυσαι. Τῦτο δὲ ἦν, τὸ μαθεῖν τὰ τῆς Ἰῦς καὶ ὅσα πέπονθεν, πλὴν ἐξ αὐτῆς, καὶ μὴ παρ' ἄλλε τινός.

704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Ἀποςρέφει τὸν λόγον πρὸς αὐτήν.

706. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ. Ἀποφέρεται συνήθως εἰς τὸ διαγράφειν ὄρη, ποταμὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα, γνωςὰ, καὶ ἄγνωςα.

708. ΟΙ ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Οἵτινες οἱ Σκύθαι ναίεσι καὶ κατοικῦσι πλεκτὰς ςέγας, πεδάρσιοι δηλονότι, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαιρόμενοι καὶ ὑψέμενοι. Καὶ γὰρ ἐπάνω ἁμαξῶν, τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, τὰς σκηνὰς οἱ Σκύθαι ποιῦνται τόξα ἔχοντες.

710. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Τὺς ὤμυς δηλονότι.

711. ΟΙΣ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕΙΝ. Οἷςισι τοῖς Σκύθαις μὴ προσπέλαζε καὶ πλησίαζε, διότι ἀναιρεῖται τῶν ξένων εἰσίν· ἀλλὰ χρίμπτυσα καὶ προσεγγίζυσα ταῖς ῥαχίαις, καὶ ταῖς θαλασσίαις πέτραις ἉΛΙΣΤΟΝΟΙΣ, ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ςεναζέσαις καὶ ἠχέσαις, ἐκπέρα τὴν χθόνα καὶ τὴν γῆν τῶν γυπόδων. Τὴν γὰρ αἰτιατικὴν τὸ γύποδας ἀντὶ γενικῆς νοεῖ κατ' ἀντίπτωσιν. Ἄλλως. Ὑπὸ ἁλὸς πιασσομέναις. Μὴ δι' ὀρεινῶν, φησὶ, τόπων πορεύε, ἀλλὰ δι' ἐναλίων. ΓΥΠΟΔΑΣ. Γύποδες ὄνομα ἔθνυς. Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ γύποδας τὸ γυ ποιῦνται γε, καὶ τὸν τόνον κατεβιβάζοντες, λέγυσιν ὅτως, ἀλιςόνοις γε πόδας χρίμπτυσα ῥαχίαισιν, ἤτοι προσεγγίζυσα τὺς πόδας ταῖς ῥαχίαις πέτραις. Ἄλλοι δὲ γυμνόποδας, κατὰ γυμνὺς πόδας, ἐξεδέξαντο, κατὰ συγκοπήν.

713. ΛΑΙΑΣ ΔΕ ΧΕΙΡΟΣ. Ἐν τοῖς ἀριςεροῖς δὲ, φησὶ, κατοικῦσιν οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι Χάλυβες, ὓς πρέπει φυλάξασθαι, ἤγυν ἀποφεύγειν, καὶ μὴ προσέλθεῖν αὐτοῖς, ὅτι ἀνήμεροί εἰσιν, ὐδὲ τοῖς ξένοις πλησιαζόμενοι, ἤτοι ὑπὸ τῶν ξένων, βλάπτονται γὰρ παρ' αὐτῶν οἱ ἐκεῖσε ἀφικόμενοι.

715. ΠΡΟΣΠΛΑΣΤΟΙ. Προσπελαςοί. Ἀδικῦνται γὰρ οἱ ἐκεῖσε ἀφικνύμενοι.

716. ΗΞΕΙΣ Δ' ΥΒΡΙΣΤΗΝ. Ὑβριςὴν ποταμὸν τὸν Ἄραξιν φησίν. Ἄραξις δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠχεῖν τὰ κύματα αὐτῦ. Τῷ γὰρ ὀνόματι τῦτυ καὶ πρᾶξις συνᾴδυσά ἐςι. Καὶ τῦτο δηλοῖ τὸ ὐ ψευδώνυμον. Ἤτοι ὐ μάτην λέγεται Ἄραξις. Ὃν μὴ περάσῃς· δύσκολος γὰρ καὶ ὐκ εὔβατός ἐςι.

718. ΠΡΙΝ ΑΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ. Ἤτοι, πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῦ Καυκάσυ. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς ἐν τινι μέρει καὶ ἀκρωρείᾳ τῦ Καυκάσυ ἐςαυρώθη. Ὁ δὲ Καύκασος ὄρος ἀπέραντον.

722. ΕΝΘ' ΑΜΑΖΟΝΩΝ. Ὡς τὸ πρῶτον τῶν Ἀμαζόνων ἐν Σκυθίᾳ οἰκυσῶν. Ὅπυ εὑρήσεις τὸν ςυγάνορα, ἤγυν τὺς ἄνδρας μισῦντα, ςρατὸν τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες καὶ Ἀμαζονίδες κατοικίσυσι ποτὲ τὴν Θεμίσκυραν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, πόλιν, ὅπυ ἐςὶν ἡ τραχεῖα τῆς θαλάττης γνάθος. Ὀξεῖα σιαγὼν, διὰ τὸ τὺς εἰς αὐτὴν πλέοντας καταναλίσκειν. Γνάθος ὖν εἶπε, διότι Σαλμυδησσία θάλασσα τοιῦτον σχῆμα ἔχει οἷον καὶ ἡ τῦ ὄνυ γνάθος. Τὸ δὲ ἐχθρόξενος καὶ μητρυιὰ νεῶν τροπικῶς εἴρηκεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κακῶς καὶ ἀπεχθῶς διακειμένων πρὸς τὺς προγόνυς αὐτῶν. Οἱ γὰρ ἐκεῖσε διαπλέοντες καταποντίζονται. Ἄλλως. Τὸ σχῆμα ἀναχρονισμός· τὸ γὰρ πολλοῖς χρόνοις πρότερον γενόμενον, ὡς γενησόμενον λέγει. Καὶ γὰρ πρὸ τῦ Αἰσχύλυ αἱ Ἀμαζόνες ἀφεῖσαι τὴν ἰδίαν πατρίδα κατῴκισαν εἰς Θεμίσκυραν πλησίον τῦ Θερμώδοντος ποταμῦ. Νῦν δὲ λέγει καὶ μέλλυσι κατοικῆσαι, ὡς τὸ πρότερον τῶν Ἀμαζόνων ἐν Σκυθίᾳ οἰκυσῶν. Λέγονται δὲ Ἀμαζόνες ἢ ὅτι μαζοῖς καὶ ἄρτοις ὐκ ἐχρῶντο, ἢ ὅτι ἔκαιον τὺς μαζὺς, ἢ ὅτι ὐδ' ὅλως εἶχον μαζὺς, ἢ ὅτι μαζῶν ὐκ ἐθήλαζον, ἀλλὰ φοράδων γάλα ἤσθιον, ὥσαι νεογνοί.

725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ ΓΝΑΘΟΣ. Ὡς τὸ πολέμου στόμα, διὰ τὸ πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν ἐμπίπτον καταναλίσκειν.

727. ΑΥΤΑΙ Σ' ΟΔΗΓΗΣΟΥΣΙ. Αἱ Ἀμαζόνες ὡς γυναῖκες γυναῖκας ὁδηγήσουσι.

728. ΠΥΛΑΙΣ. Ἐξόδοις.

729. ΚΙΜΜΕΡΙΚΟΝ. Τοὺς Κιμμερίους οἱ πολλοὶ ἔθνος φασὶν ὑπάρχειν πρὸς τὸν Ταῦρον τὸν Σκυθικὸν καὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην· οἵπερ ἀφώτιστοί εἰσιν, ἥλιον οὐχ ὁρῶντες, ἐν σκότῳ δὲ διάγουσιν ὡς ἐν γε νυκτί. Ἄλλως. Τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορόν φησιν, ὅς ἐστι πλήρωμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

740. ΣΟΙ ΜΗΔΕΠΩ 'Ν ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Διττὸν ἐστι τοῦτο· ἃ εἶπον, ἀληθῆ λίαν νόμιζε. Καὶ γὰρ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς λόγοις τῶν προοιμίων αὐτῶν, ἔλεγον ψευδῆ· ἡνίκα δὲ περὶ τῶν πραγμάτων γυμνῶς ἔλεγον, γυμνῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐν τούτοις ἐχρῶντο. Ἢ, ὅτι οὐδὲ χώραν ταῦτα ἔχουσι προοιμίου· ἃ γὰρ εἶπον, μικρά ἐστι πρὸς τὰ ἄλλα. Ἄλλως. Ὅσα ἤκουσας, ὡς προοίμιον ἀκούειν σε χρή. Ἢ, μηδ' ὅλον τὸ προοίμιον δι' αὐτῶν πεπληρῶσθαι.

741. ΙΩ ΜΟΙ, ΜΟΙ. Ἐπὶ τοῖς ῥηθησομένοις δυσχεραίνει ἡ Ἰώ.

742. ΣΥ Δ' ΑΥ ΚΕΚΡΑΓΑΣ. Ἀποκλαίεται ὁ Προμηθεὺς, βλέπων αὐτὴν κακῶς πάσχουσαν παρὰ τοῦ Διός. ΚΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗι. Ποιᾶς φωνῆς καὶ στεναγμοῦ εἶδος.

744. Η ΓΑΡ ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ. Ὁ χορὸς ἀκούσας τοῦ Προμηθέως εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰὼ, σὺ δὲ κλαίεις ἐπὶ τούτοις οἷς ἤκουσας, τί ποιήσεις λοιπὸν ἐὰν μάθῃς καὶ ἃ μέλλεις ἔτι παθεῖν· φησὶ πρὸς αὐτὸν κατ' ἐρώτησιν, ἆρα λέξεις τι ἐπίλοιπον τῶν βλαβῶν ταύτῃ; ἀντὶ τοῦ, ἄλλο τι λυπηρὸν ἐρεῖς αὐτῇ; ὁ δὲ Προμηθεὺς ἀποκριθεὶς λέγει, δυσχείμερόν γέ τι πέλαγος τῆς ἀτηρᾶς καὶ βλαβερᾶς δύης καὶ κακοπαθείας εἴποιμι ἂν, ἤτοι πλῆθος τῶν ἐσομένων αὐτῇ κακῶν. Τὸ δὲ ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ, πρὸς τὴν τῶν κακῶν αὐτῆς ποιότητα ἔφη.

746. ΤΙ ΔΗΤ' ΕΜΟΙ ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Ἀκούσασα ἡ Ἰὼ τοῦ Προμηθέως εἰπόντος ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ μέλλει παθεῖν αὐτὴ, φησὶ, ποία μοι ὠφέλεια τοῦ ζῆν, ἀλλ' οὐ ταχέως ἔῤῥιψα ἐμαυτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς τραχείας πέτρας καὶ ὑψηλῆς ὅπου ἦν ἐσταυρωμένος ὁ Προμηθεύς· ὡς ἂν εἰς τὴν γῆν καταπεσοῦσα καὶ φονευθεῖσα, ἀπηλλάγην τῶν πολλῶν πόνων. Κρεῖσσον γὰρ καὶ βέλτιον ἅπαξ ἀποθανεῖν παρ' ὁ ζῆν, καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας κακοπαθεῖν.

751. Η ΔΥΣΠΕΤΩΣ. Ὁ Προμηθεὺς ἰδὼν τὴν Ἰὼ λυπουμένην δι' ἃ πάσχει κακὰ, φησὶ πρὸς αὐτὴν, δυσχερῶς ἂν τὰς ἐμὰς κακοπαθείας ἔφερες. Τὸ γὰρ φέροις, ἀντὶ τοῦ ἔφερες· τοῦτο δὲ Ἀττικὸν, τὸ τοὺς εὐκτικοὺς ἐνεστῶτας ἀντὶ τῶν παρῳχημένων λαμβάνεσθαι. Ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔστι πεπρωμένον ἀποθανεῖν, οἷα θεῷ. Τοῦτο γὰρ τὸ θανεῖν, ἦν ἄν μοι ἐλευθερία τῶν δεινῶν· νῦν δὲ οὐκ ἄλλο τι τέλος πρόκειται τῶν ἐμῶν κακοπαθειῶν, πρὶν ἂν ὁ Ζεὺς ἐκβληθῇ τῆς βασιλείας.

757. ΤΗΝΔ' ΙΔΟΥΣΑ ΣΥΜΦΟΡΑΝ. Ἤτοι ἐκπεσεῖν τὸν Δία τῆς βασιλείας τῶν θεῶν συμφορὰν λέγει, τὴν σύμβασιν, ὡς ἀπιστοῦσα τῷ μέλλειν πεσεῖν τὸν Δία ἐκ τῆς βασιλείας, πῶς οὐκ ἂν εὐφράνθην ἐγὼ ἐξ αὐτοῦ πολλὰ κακὰ καὶ ἐπαχθῆ πάσχουσα;

759. ΩΣ ΤΟΙΝΥΝ ΟΝΤΩΝ. Ἤτοι ὡς βεβαίων καὶ ἀληθινῶν καὶ ἡδρασμένων καὶ ἐνεστώτων τούτων τῶν ὄντων πάρεστι μαθεῖν.

761. ΚΕΝΟΦΡΟΝΩΝ. Οὐκ εἰδὼς γὰρ λήψεται Θέτιν, ἥτις τέξεται τὸν ἐκβαλοῦντα αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.

762. ΕΙ ΜΗΤΙΣ ΒΛΑΒΗ. Σοὶ τῷ λέγοντι καὶ ἐμοί.

764. ΘΕΟΡΤΟΝ, Η ΒΡΟΤΕΙΟΝ. Ζηλοτυποῦσα ἐρωτᾷ ἡ Ἰὼ τὸν Προμηθέα, εἰ ὁ γάμος ὃν μέλλει γαμῆσαι ὁ Ζεὺς, ἔσται ἤτοι θεᾶς τινος, ἢ ἀνθρώπου. Εἰπέ μοι, εἰ ἔστι δυνατὸν ῥηθῆναι τοῦτο. Ὁ δέ φησι πρὸς αὐτὴν, τί δ' ὅντινα; ἀντὶ τοῦ, διατί

ἐρωτᾷ· ὅντινα καὶ ποῖον γάμον γαμήσει ὁ Ζεύς; οὐ γὰρ πρέπει λέγεσθαι τοῦτο. Εἶτα πάλιν ἐρωτᾷ ἡ Ἰὼ, ἆρα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἥρας ἐκβληθήσεται τῆς βασιλείας; ὁ δὲ Προμηθεὺς ἀξυμφανῶς φησὶν, ἥτις τέξεται παῖδα κρείττονα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐκεῖνος καταβιβάσει τῆς βασιλείας αὐτόν. ΘΕΟΡΤΟΝ, ἀπὸ τοῦ θεοῦ κινηθέντα, ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, καὶ τοῦ θεός.

768. ΟΥΔ' ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΩι. Τῷ Διΐ τίς ἀποδίωξις τῆς τοιαύτης τύχης, ἤτοι τοῦ μὴ συνελθεῖν τοιούτῳ γάμῳ. Τίς οὖν ἐστιν ὅστις μέλλει λῦσαί σε ἀπὸ τῶν δεσμῶν, μὴ βουλομένου τοῦ Διὸς καὶ θέλοντος;

774. ΕΥΞΥΜΒΛΗΤΟΣ. Νοητή.

781. ΤΟΥΤΩΝ ΣΥ ΤΗΝ ΜΕΝ ΤΗιΔΕ. Ἀκούσας ὁ χορὸς τοῦ Προμηθέως εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰὼ, δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι, φησὶν ἐνταῦθα πρὸς αὐτὸν, τὴν μὲν μίαν χάριν θέλησον πληρῶσαι τῇ Ἰοῖ, ἤτοι τὸ εἰπεῖν αὐτῇ τὴν λοιπὴν πλάνην ἣν ἔτι μέλλει πλανηθῆναι· ἐμοὶ δὲ τὴν ἑτέραν, ἤτοι τὸ ἀναδιδάξαι με τίς ὁ μέλλων λῦσαί σε· τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. Εἶτα κοινῶς πρός τε τὸν χορὸν καὶ τὴν Ἰὼ φησὶν ὁ Προμηθεὺς, ἐπεὶ θέλετε καὶ προθυμεῖσθε μαθεῖν, οὐκ ἀνθιστῶ ὑμῖν εἰς τὸ εἰπεῖν καὶ σαφηνίσαι πᾶν ὅσον θέλετε μαθεῖν. Καὶ πρῶτόν σοι ὦ Ἰοῖ ἐρῶ τὴν πολύστροφον πλάνην, ἥντινα ἐγγράφου σὺ ἐν ταῖς δέλτοις καὶ τοῖς βιβλίοις τῆς διανοίας σου.

788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ. Ταῖς μνήμοσι καὶ ταῖς μνημονευτικαῖς· οὕτω δὲ καὶ Πίνδαρός φησι, Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται, τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν αἰνιττόμενος. Τοῦτο δέ φησιν, ἐγγράφου ταῖς σαῖς διανοίαις τὴν σὴν πολυστροφῆ πλάνην ὅταν περάσῃς τὸν ποταμὸν τὸν Τάναϊν· τοῦτον γὰρ λέγει ὅρον καὶ ὁρισμὸν καὶ διαχωρισμὸν τῶν ἠπείρων ἤτοι τῶν δύο γαιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ ὁ Περιηγητής φησιν, Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει. Ὁ δὲ Νεῖλος τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Λιβύην πρὸς ἀνατολάς.

789. ΡΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΟΡΟΝ. Τὸν Τάναϊν ποταμὸν, κατὰ τὸ, Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει.

790. ΦΛΟΓΩΠΑΣ, ΗΛΙΟΣΤΙΒΕΙΣ. Ἤγουν πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ἔνθα βαδίζει ὁ ἥλιος.

792. ΠΡΟΣ ΓΟΡΓΟΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ. Ἥτις Κισθήνη πόλις ἐστὶ, περὶ τὰ μέρη δὲ αὐτῆς κατοικοῦσιν αἱ Φορκίδες καὶ αἱ Γοργόνες οὕτω καλούμεναι, θυγατέρες Φόρκυνος τοῦ υἱοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, καὶ Κητοῦς τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς· αὐτὴ γὰρ συμμιγεὶς ταύτας ἀπέτεκε. Καὶ αἱ μὲν Φορκίδες ἦσαν τρεῖς, ἡ Ἐνυὼ, ἡ Πεφρηδὼ, καὶ ἡ Δεινώ· καὶ εἶχον εἶδος κύκνων· ἦσαν δὲ καὶ μονόδοντες· εἶχον δὲ καὶ αἱ τρεῖς ὀφθαλμὸν ἕνα, καὶ ἑτέρα παρ' ἑτέρας λαμβάνουσα τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἤθελεν, ἔβλεπεν. Αἱ Γοργόνες ἦσαν, Ἀσθενὼ, ἡ Εὐρυαλεία, καὶ ἡ Μέδουσα· εἶχον δὲ καὶ αὗται ἕνα ὀφθαλμὸν, ὥσπερ αἱ Φορκίδες. Ἦσαν δὲ πτερωταὶ, καὶ τρίχας δράκοντος ἔχουσαι· ἃς εἴτις εἶδεν ἄνθρωπος, εὐθὺς ἐτελεύτα· εἶχον δὲ καὶ συῶν μεγάλων ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας αἷς ἐπέτοντο. Κισθήνη δὲ πόλις Λιβύης, ἢ Αἰθιοπίας. Φησὶ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, τοιούτων μέν σοι λέγω τοῦτο ἄξιον φυλάξασθαι, ἄλλην δὲ μάθε δυσχερῆ καὶ κακίστην ὄψιν, φύλαξαι δὲ μήπως ἀπέλθῃς ἔνθα εἰσὶν οἱ ἀκραγεῖς κύνες· ἤγουν οἱ γρύπες, οἱ ἀεὶ κράζοντες λίαν, ἢ οὐ κράζοντες. Περὶ ὧν Ἡσίοδος πρῶτος ἐτερατεύσατο. Φύλαξαι καὶ τὸν μονῶπα στρατὸν, ἤτοι τὸν μονόφθαλμον, τῶν Ἀριμασπῶν τὸν ἐν τοῖς ἵπποις βαίνοντα, ἤτοι τὸν πολεμικόν. Οἵτινες οἰκοῦσι παρὰ τὸ νᾶμα τοῦ πόρου καὶ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ Πλούτωνος. Πλούτων δὲ ἐστὶ ποταμὸς Αἰθιοπίας. Οὕτως δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ πολὺν ἐκεῖσε καταῤῥεῖν τὸν χρυσόν. Τούτοις σὺ μὴ πέλαζε φησὶν, οἷς εἶπω Ἀριμασποῖς σὺ μὴ πλησιάσῃς. Εἰς μακρὰν δὲ γῆν ἔλθῃς καὶ εἰς τὸ κελαινὸν φῦλον, ἤτοι εἰς τὸ μέλαν γένος, γένος δὲ λέγει τοὺς Αἰθίοπας.

794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Τῦτο κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρα λαμβάνυσαι, ἐφύλασσον.

800. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Καταγωγὴν, ἣν ὀφείλεις φυλάξασθαι.

807. ΚΕΛΑΙΝΟΝ ΦΥΛΟΝ. Ἤτοι εἰς τὸ μέλαν γένος. Λέγει τὺς Αἰθίοπας, οἵτινες κατοικῦσι πρὸς ταῖς πηγαῖς τῦ ἡλίυ, ἔνθα ἐςὶ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ λεγόμενος Αἰθίοψ. Καὶ περὶ τὰς ὄχθας καὶ τὰ χείλη τύτυ τῦ Αἰθίοπος ποταμῦ ἕρπε καὶ βάδιζε, ἕως ἂν ἐξέλθης τὸν καταβασμόν. Ὁ δὲ καταβασμὸς, ὄρος ἐςὶν ὁρίζον καὶ διαχωρίζον Λιβύην καὶ Αἴγυπτον, ὅπυ εἰς τὸν καταβασμὸν τῦ ὄρυς ἐκπέμπει ὁ Νεῖλος γλυκὺ ῥεῦμα, τίμιον τοῖς ἐκεῖ ὖσιν, ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν βυβλίνων. Ἡ δὲ Βέβλος πόλις ἐςὶν Αἰγύπτυ.

810. ΒΥΒΛΙΝΩΝ ΟΡΩΝ. Ἀπὸ τῆς γινομένης παρ' αὐτοῖς βύβλυ ἔπλασαν τὰ βύβλινα ὄρη.

812. ΟΥΤΟΣ Σ' ΟΔΩΣΕΙ. Οὗτος, φησὶν, ὁ καταβασμὸς ὁδηγήσει σε, καὶ ἄξει εἰς τὴν γῆν τὴν Νειλῶτιν, ἤγυν τὴν Αἰγυπτίαν, καὶ τὴν τρίγωνον. Καὶ διὰ τῦτο λέγεται τρίγωνος αὕτη, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ὁ Νεῖλος ἐξερχόμενος κατὰ καιρὸν, τὰ τῆς Αἰγύπτυ πάντα πεδία καταρδεύει. Ἔνθα καὶ ἔςιν ἰδεῖν ἔριν πρὸς ἀλλήλυς τῶν Αἰγυπτίων, φιλονεικύντων ὡς τῦ μὲν τὴν γῆν πλεῖον, τῦ δὲ ἧτῖον ἢ ὐδ' ὀλίγον καταρδεύει. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὄρυς ταῖς αὐτῶν γαῖς ἐπιθεῖναι σπυδάζοντες, σχηματογραφῦντες αὐτὰς ἐνεχάρασσον, τὴν μὲν τρίγωνον, ἑτέραν δὲ τετράγωνον σχηματίζοντες, ἀφ' ὧν καὶ τοῖς φιλοσόφοις τὰ γραμμικὰ σχήματα ἐφευρέθησαν.

814. ΚΤΙΣΑΙ. Ἀντὶ τῦ οἰκίσαι.

815. ΨΕΛΛΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΟΝ. Τύτων ἅ σοι εἶπον εἴτι δύσγνωςον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψελλιζόντων παιδίων, καὶ ἄγνωςον ποιύντων τὸ ἀληθές· πάλιν ἐρώτησον, καὶ διασαφηνίσω σοι τῦτο.

818. ΕΙ ΜΕΝ ΤΙ ΤΗιΔΕ ΛΟΙΠΟΝ. Ὁ χορός φησι πρὸς τὸν Προμηθέα, εἰ μέν τι καὶ ἕτερον μέλλεις εἰπεῖν τῇ Ἰοῖ, καὶ ὐκ ἔφθης εἰπεῖν, ἐπὶ τῷ παραδραμεῖν τὸν σὸν λογισμὸν, πάλιν εἰπὲ αὐτῇ καὶ τῦτο· εἰ δὲ πάντα εἶπες, πλήρωσον καὶ ἡμῖν τὴν χάριν ἣν ἐζητῦμεν. Μέμνησαι δέ πυ τίς ἐςιν αὕτη. Λέγει δὲ τὸ εἰπεῖν τίς ἐςιν ὁ μέλλων λῦσαι αὐτὸν τῦ δεσμῦ. ΠΑΡΕΙΜΕΝΟΝ. Ὁ παρῆκας. Φιλανθρώπως δὲ αἱ Ὠκεανίδες ἡγῦνται χάριν ἰδίαν τὸ ἀκῦσαι περὶ τῆς λύσεως αὐτῦ.

822. ΤΟ ΠΑΝ ΠΟΡΕΙΑΣ ΗΔΕ ΤΕΡΜ' ΑΚΗΚΟΕΝ. Ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορόν φησιν, ἡ Ἰὼ ἅπαν πλήρωμα τῆς ἑαυτῆς πλάνης μεμάθηκεν. Ἵνα δὲ γνῷ καὶ μάθῃ ὅτι ὐ ψευδῶς ταῦτα εἶπον αὐτῇ, φράσω καὶ διηγήσομαι καὶ ἃ ἐκακοπάθησε πρὸ τῦ ἐλθεῖν ἐνταῦθα, δὺς τεκμήριον καὶ σημεῖον τῶν ἐμῶν λόγων ὅτι ἀληθεῖς εἰσι, τῦτο, τὸ εἰπεῖν τὰ προγεγονότα εἰς αὐτήν. Τὺς μὲν ὖν πολλὺς λόγυς ἐάσω, πρὸς αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον τῶν σῶν πλανημάτων πορεύομαι.

828. ΕΠΕΙ ΓΑΡ ΗΛΘΕΣ ΠΡΟΣ ΜΟΛΟΣΣΑ ΔΑΠΕΔΑ. Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς τὴν γῆν τῶν Μολοσσῶν, καὶ περὶ τὴν Δωδώνην τὸ ὄρος.

829. ΤΗΝ ΑΙΠΥΝΩΤΟΝ. Ὑψηλὴν, ὅπυ μαντεῖά εἰσι. Ἄλλως. Τὴν ὑψηλόνωτον, ἢ τὴν τραχεῖαν. Παρὰ τὸ αἶπος.

830. ΘΩΚΟΣ. Θρόνος τῦ Θεσπρωτῦ Διός.

831. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ. Αἱ προσαγορεύυσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, αἱ ἔμφωνοι· ἄπιςον γὰρ τέρας τὸ τὰς δρῦς ἐκπέμπειν φωνάς· ὑφ' ὧν μαντεῖον ἐξέλθῃ σοι φανερῶς, καὶ ὐκ αἰνιγματωδῶς, ὅτι μέλλεις γενέσθαι γυνὴ τῦ Διός.

834. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ. Εἰς μνήμην ἔρχεται καὶ εὐφραίνει σε, διὰ τὸ εἶναι ἀληθές. Ἄλλως· προσσαίνει, ὑπομιμνήσκει καὶ εὐφραίνει σε. Χαίρει γὰρ ὀνομασθεῖσα γυνὴ τῦ Διός.

836. ΜΕΓΑΝ ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Ἐντεῦθεν καὶ ἀπὸ τούτου παραγινομένη, τὴν παραθαλασσίαν ὁδὸν βαδίσας πρὸς τὴν μέγαν κόλπον τῆς Ῥέας. Ἀφ᾽ οὗ κλυδωνίζῃ ἐν πλανωμένοις δρόμοις. Λέγει δὲ τὸν νῦν καλούμενον Ἰόνιον. Πάλαι γὰρ οὗτος Ῥέας κόλπος ἐλέγετο. Καὶ Ἀπολλώνιος, Κρονίην ἅλα, τὸν Ἰονιῶν φησιν. Οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο.

838. ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Ἀντὶ τοῦ ὕστερον, ὁ θαλάσσιος οὗτος κόλπος Ἰόνιον πέλαγος ὀνομασθήσεται ἀπὸ σοῦ, μνημόνευμα τῆς σῆς πορείας.

842. ΤΟΥ ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Τοῦ φανεροῦ. Ἀντὶ τοῦ, καὶ τὰ κρυπτὰ οἶδεν ἡ ἐμὴ φρήν.

845. ΕΣΤΙΝ ΠΟΛΙΣ ΚΑΝΩΒΟΣ. Ἀναχρονισμός. Ἔστι δὲ καὶ σχῆμα διηγηματικὸν τῆς τῶν Αἰγυπτίων χθονός, οὐχὶ πάσης.

846. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Σημείωσαι ὅτι προσχώματα λέγονται οἱ ἀναχωματισμοὶ καὶ οἱονεὶ ὑπερανεστηκότες τόποι. Λέγεται δὲ πρόσχωμα ἐκεῖνο ἔνθα καταῤῥέει τὸ ὕδωρ, καὶ ἰλὺν πηλὸν καὶ ψάμμον σωρηδὸν ἐπιτίθησιν. Ἄλλως. Ἐν ὑψηλῷ γάρ ἐστι προσχώματι, τῷ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐτησίῳ προσθήματι τοῦ χώματος.

847. ΕΜΦΡΟΝΑ. Ἀνθρωπόμορφον.

850. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Μελάντεροι γάρ εἰσιν οἱ Αἰγύπτιοι.

852. ΠΕΜΠΤΗ Δ᾽ ΑΠ᾽ ΑΥΤΟΥ. Πέμπτη δέ, φησί, γέννα ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου πεντήκοντα παῖδας ἔχουσα, πάλιν μὴ θέλουσα παραγενήσεται εἰς τὸ Ἄργος, φεύγουσα τὸν συγγενικὸν γάμον τῶν ἀνεψιῶν. Πέμπτην δὲ γενεὰν λέγει ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου θυγατέρας, πῶς δὲ πέμπτη γενεὰ ἦσαν αὗται ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου μάνθανε, τὰς πεντήκοντα τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας. Πρώτη γενεά, Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναός, οὗ αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, ἃς ὁ ποιητὴς πέμπτην γενεὰν ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου ὠνόμασεν. Ἱστορεῖται δὲ ἀδελφοὺς εἶναι Αἴγυπτον καὶ Δαναόν, παῖδας δὲ Ἀγχινόης καὶ Βήλου, υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης· ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ χώρα Λιβύη ὠνόμασται, ὃς Βῆλος τὸν μὲν ἕνα παῖδα αὐτοῦ Δαναὸν ἐν Αἰγύπτῳ κατῴκισεν, τὸν δὲ ἕτερον, ἤγουν τὸν Αἴγυπτον, ἐν Ἀραβίᾳ. Ὅστις τοὺς Μελάμποδας χειρωσάμενος, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν χώραν αὐτῶν ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μέν, πεντήκοντα παῖδες, Δαναῷ δὲ θυγατέρες πεντήκοντα. Ἐπεὶ δὲ μέσον αὐτῶν φιλονεικία ἐγένετο, ἑκάστου τῆς ἀρχῆς ὄγκον ἐφέλκοντος πρὸς ἑαυτόν, φοβηθεὶς ὁ Δαναὸς μήπως ἀναιρεθήσεται ὑπὸ τῶν υἱῶν Αἰγύπτου· ἦν γὰρ χρησμὸς αὐτῷ δοθεὶς πάλαι περὶ τούτου· ναῦν κατεσκεύασε τὴν κληθεῖσαν πεντηκόντορον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ὧν ἐγέννησε θυγατέρων· ᾗ τὰς οἰκείας κόρας ἐνθέμενος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῄει, φυγὼν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Αἴγυπτον· ὅς, ὡς εἴπομεν ἄνωθεν, εἶχεν υἱοὺς πεντήκοντα, οἳ τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας ἐζήτουν ἐπὶ τῷ συνοικῆσαι αὐταῖς. Καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς τῆς ἱστορίας οὕτως ἔχει. Ὁ δὲ παρὼν ποιητής φησι, διὰ τοῦτο ἐλεύσεται εἰς τὸ Ἄργος ἡ θηλύσπορος γέννα, ἡ πέμπτη ἀπὸ Ἐπάφου, ἤγουν αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, διὰ τὸ μὴ θέλειν συνελθεῖν εἰς γάμον τοῖς ἐξαδέλφοις αὐτῶν. Τέως οὖν ὕστερον σπεισαμένων τοῦ τε Δαναοῦ καὶ τοῦ Αἰγύπτου, ἔδωκεν ὁ Δαναὸς τὰς οἰκείας θυγατέρας εἰς γάμον τοῖς υἱοῖς Αἰγύπτου· ἐπεὶ δὲ ἐπτοεῖτο, κατὰ τὸν χρησμόν, ὅτι ἀναιρεθήσεται ὑπὸ ἑνὸς ἐκείνων, παρήγγειλε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ ἀνελεῖν νυκτὸς τοὺς νυμφίους. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι οὕτως ἐποίησαν, μία δὲ θελχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, οὐκ ἀνεῖλε τὸν ἑαυτῆς νυμφίον, ἀλλ᾽ εἴασε ζῆν· περὶ ἧς καὶ ὁ ποιητής φησι.

856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Πελείας τὰς νύμφας, ἤτοι τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας· ἀφροδισιαστικὸν γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο, ἡ περιστερά· κίρκους δέ, ἤτοι ἀετούς, τοὺς νυμφίους, ἤγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἁρπακτικόν, λέγει.

858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ. Αὐτοῖς σώμασι τιμωρηθήσονται θεῶν ἠμαστισάντων αὐτοῖς.

860. ΝΥΚΤΙΦΡΟΥΡΗΤΩι. Τῷ νυκτὸς ἐπιτηρήσαντι· νυκτὸς γὰρ ἀνεῖλον αὐτοὺς.

863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΥΣ. Ἡ Ἀφροδίτη ἐπιστάτις τοῦ ἀφροδισίων ἐστὶν· αὕτη γὰρ γάμων ἔφορος, ἡδείας τὰς συνουσίας ποιοῦσα. Νῦν δὲ λέγει ὁ Προμηθεὺς ὅτι αἰτία θανάτου γένοιτο Ἀφροδίτη τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς, ἤγουν τοῖς τοῦ Αἰγύπτου υἱοῖς. Ἐχθροὺς δὲ καλεῖ αὐτοὺς, ὡς καταγομένους ἀπὸ τοῦ Διός.

868. ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ. Τὸν Ἄβαντα.

874. ΟΠΩΣ ΔΕ Χ' ΩΠΗ. Ὅπως δὲ ἔχω τύχης καὶ δι' ἣν αἰτίαν λυθήσομαι, μακροῦ καὶ πολλοῦ λόγου ἂν τοῦτο εἴη.

876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΥ. Θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.

877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Σπασμὸς τοῦ ἐγκεφάλου.

878. ΟΙΣΤΡΟΥ Δ' ΑΡΔΙΣ. Ἡ ἀκμὴ τοῦ πάθους.

879. ΑΠΥΡΟΣ. Πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους. Ἢ, ἄπυρος, δίκην πυρὸς ἐμπιπρῶσα καὶ κατακαίουσα, καίτοι μὴ ἔχουσα πῦρ.

880. ΚΑΡΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩι. Ἀντὶ τοῦ, παράφρων γίνεται ὑπὸ τοῦ φόβου, ἡ καρδία μου διαπαντὸς ἐκ τοῦ φόβου λακτίζει, σφύζει καὶ πάλλεται καὶ λακτίζει τὴν φρένα μου· περὶ γὰρ τὴν καρδίαν αἱ φρένες εἰσί. Τινὲς δὲ λακτίζει φρένα, φασὶν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖ παραφρονεῖν ὑπὸ τοῦ πάθους.

881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ. Οὐκ εἰμὶ ἐν τῷ καθεστῶτι.

882. ΕΞΩ ΔΕ ΔΡΟΜΟΥ. Τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ.

883. ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Ὑπὸ τῆς μανίας οὐ κατέχουσα τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ παίουσα.

884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι. Τοῦτ' ἔστιν, ὑπὸ ὀδύνης πολλὰ μάταια λαλῶ.

886. Η ΣΟΦΟΣ. Τὸν Πιττακὸν λέγει, ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ δύο γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί· τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας· ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις· καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί· ἀπελθὼν ἐκεῖνος, ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε· καὶ αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇ δὴ πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικὶ, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίᾳ. Τοῦτο οὖν ὁ Χορὸς ἐνθυμούμενος, λέγει ὅτι σοφὸς ἦν ἐκεῖνος ὁ εἰπὼν τὸ ἐπὶ μακρῷ χρόνῳ καὶ ἀριστεύειν καὶ εὐημερεῖν τοὺς τοῖς ἀξίοις τοῦ γένους αὐτῶν ἐπιγαμβρεύοντας. Ἐὰν γὰρ ἡ Ἰὼ συνεμίγη τινι ἀνδρὶ ἀξίῳ ὄντι τοῦ γένους αὐτῆς, καὶ πόῤῥω ἦν τῆς μίξεως τοῦ Διός, οὐκ ἂν νῦν ἐπλανᾶτο.

889. ΩΣ ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ. Καὶ Πίνδαρος, Χρὴ δὲ καθ' ἑαυτὸν παντὸς ὁρᾶν μέτρον· εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότητα ἀθρόαν ἔβαλον. ΚΑΘ' ΑΥΤΟΝ. Κατὰ τὰ ἴδια μέτρα.

890. ΠΛΟΥΤΩι ΔΙΑΘΡΥΠΤΟΜΕΝΩΝ. Ἐντρυφώντων.

892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Τροπικόν ἐστιν ἐκ τῶν ἀπόρων γυναικῶν, αἳ οἰκείαις χερσὶ νήθουσιν ἔρια, καὶ ἑαυταῖς ἐκ τούτων τροφὴν πορίζονται. Ἄλλως. Εὐτελῆ, διὰ τῶν χειρῶν νήθοντα, ἢ ἄλλως ἐργαζόμενον. Κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικὸς, ἡ νήθουσα ταῖς χερσὶ τὰ πρὸς τροφὴν κομίζεται.

894. ΜΗΠΟΤΕ ΜΗΠΟΤΕ Μ' Ω ΜΟΙΡΑΙ. Ὁ Χορός φησι, βλέπων τὴν Ἰὼ κακῶς πάσχουσαν διὰ τὸ ἐρασθῆναι αὐτῆς τὸν Δία, εἴθε ὦ μοῖραι, μὴ ἴδοιτέ με ποτὲ ὑπάρχουσαν εὐνάτειραν καὶ σύγκοιτον τοῦ Διός· ἤτοι, μὴ ἐρασθείη μου ὁ Ζεύς ποτε, μηδὲ πλασθείην, καὶ προσπελάσω καὶ προσεγγίσω ἐν τινὶ γαμέτῃ τῶν ἐξ οὐρανοῦ·

ἤγυν τινὶ ὐρανίῳ Θεῷ ἔχοντι γυναῖκα, τῦτο γάρ ἐςι τὸ γαμέτα. Ἤ, μηδὲ δι' ἔχθρας γινόμην ὁμευνέτη τινι τῶν ὐρανίων. Φοβῦμαι γὰρ βλέπυσα τὴν τῆς Ἰῦς παρθενίαν τὴν ἀςεργάνορα· ἣν ὐ ςέργει ὁ γενόμενος αὐτῆς ἀνήρ· ἤ, τὴν ὑπὸ ἀρσένων λίαν ςεργομένην· τῷ γάμῳ τῦ Διὸς δαπτομένην, καὶ ἐν ἀλητείαις καὶ πλάναις πόνων δυσπλάγχνοις Ἥρας, ἤτοι ἀφορήτοις, ἃς ὔτις ἐνεγκεῖν ἐν τοῖς αὐτῦ σπλάγχνοις δύναιτο. Μηδὲ ὁ ἔρως τῶν κρειτ]όνων θεῶν ἐπίδοι με. Εἶτα παρακατιὼν, ἑφερμηνεύων τὸ ἔρως, φησὶν, ὅς ἐςιν ὄμμα ἄφυκτον.

898. ΓΑΜΩι ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ. Ἅμα τῷ γάμῳ. Λείπει γὰρ τὸ ἅμα.

903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ. Ἀκαταμάχητος. Ὃν καὶ πολλὰ μηχανησαμένη, ὐ φεύξομαι. Ἄλλως. Ὁ πρὸς κρείσσονας πόλεμος, ἀκαταμάχητος. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Οἷον, ὗτος ὁ πόλεμος ὁ ἐρωτικός ἐςι πόρον διδὺς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, καὶ οἷον εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν, καὶ πόριμος αὐτοῖς. Ψαύυσι γὰρ καὶ τῶν ἀψαύςων οἱ λίχνοι οἱ ὀφθαλμοί.

Ε'.

906. Η ΜΗΝ ΕΤΙ. Ὅπερ προείρηκεν Προμηθεὺς ἐν οἷς ἔλεγεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκβληθήσεται τῆς βασιλείας, εἰς γάμον συνελθὼν τῇ Θέτιδι, τῦτο καὶ ἐνταῦθα πάλιν φησί. Λέγει ὖν ὅτι ὄντως δὴ ὁ Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης καὶ ἐπηρμένος ὢν καὶ ὑπέρογκος, ἔςαι ταπεινός. Ἑτοιμάζεται γὰρ γάμον γαμεῖν, ὅς αὐτὸν βασιλείας ῥίψει· καὶ τότε πληρωθήσεται ἡ τῦ Κρόνυ κατάρα ἣν εἶπεν ἐπ' αὐτῷ Διῒ, ἐκπίπτοντος τῶν μακροχρονίων καὶ παλαιῶν θρόνων τῆς βασιλείας. Ἀποτροπὴν δὲ καὶ ἐκφυγὴν καὶ προφύλαξιν τῶν ἀπὸ τῦ εἰρημένυ γάμυ κακοπαθειῶν μελλυσῶν ἐπελθεῖν αὐτῷ, ὐδεὶς τῶν θεῶν ἰσχύσει ἀποδεῖξαι χωρὶς ἐμῦ. Ἐγὼ ταῦτα γινώσκω, καὶ ποίῳ τρόπῳ γενήσεται. Πρὸς ταῦτα ὖν καθήσθω νῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τῆς γῆς ὑπεραιρομένοις τόποις· ἢ ἐν τῷ ὑψηλῷ ὀλύμπῳ· πιςὸς καὶ θαῤῥῶν, ἢ πυςὸς, περίπυςος καὶ διάδηλος, καὶ ἔντιμος ἐν βρονταῖς, ἤγυν διὰ τὸ ποιεῖν βροντὰς μεγαλυνόμενος, καὶ ἐκπέμπων βέλος πυρπνόον καὶ πυρὸς πνέον· λέγει δὲ τὸν κεραυνόν· ὐδὲν γὰρ ταῦτα αὐτῷ βοηθήσει εἰς τὸ μὴ καταπεσεῖν πτώματα ἀνυπομόνητα καὶ ἀναφόρητα. Τοιῦτον ἀντίπαλον καὶ ἀντίμαχον νῦν εὐτρεπίζει αὐτὸς ἑαυτῷ, ὅςις καὶ ὑπὲρ κεραυνὸν καταφλέξει αὐτὸν, καὶ τὸν γενναῖον κτύπον τῆς βροντῆς καὶ τὴν τρίαιναν, αἰχμὴν τῦ Ποσειδῶνος, δι' ἧς σαλεύει τὴν γῆν, διασκεδάσει καὶ ἀφανίσει καὶ διαλύσει. Λέγει δὲ ὃν ἔμελλε γεννῆσαι ὁ Ζεὺς μιγεὶς τῇ Θέτιδι.

921. ΟΣ ΔΗ ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Ταῦτα αἰνιγματωδῶς φησι, καὶ διὰ τὺς Κύκλωπας, τὸν Βρόντην καὶ τὸν Στερόπην, οἳ ἀδελφοὶ ἦσαν τῦ Κρόνυ τῦ πατρὸς τῦ Διός. Εἶχον δὲ πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν τοῖς μετώποις. Οὓς ὁ Κρόνος μὲν τῷ ταρτάρῳ προσέδησεν, ὡς ἐπιβύλυς πτοόμενος· ὁ δὲ Ζεὺς τῆς βασιλείας κρατήσας, τὸν μὲν πατέρα Κρόνον εἰς τάρταρον κατάγει, τὺς δὲ εἰρημένυς ἀνάγει καὶ συνεργὺς τῦ κράτυς ἔχει· τὸν μὲν, βροντὴν μηχανώμενον αὐτῷ· τὸν δὲ Στερόπην, ἀςραπὴν, εἰς ἐκφόβησιν πάντων τῶν ἄλλων θεῶν. Φησὶν ὖν ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ὁ μέλλων γεννηθῆναι ἀπὸ τῦ Διὸς συνευνασθέντος τῇ Θέτιδι, καὶ ὕςερον ὑπὲρ τὸν Στερόπην καὶ τὸν Βρόντην ἔςαι. Ἐπεὶ δὲ ᾤετο καὶ τὸν Ποσειδῶνα φοβηθῆναι αὐτῷ τῷ Διῒ, ὡς ἀδελφὸν αὐτῦ ὄντα, φησὶν ὅτι ὐδὲ ἡ τὴν γῆν σαλεύυσα τρίαινα τῦ Ποσειδῶνος ἔςαι τῷ Διῒ εἰς βοήθειαν. Τρίαιναν δέ λέγυσι κρατεῖν τὸν Ποσειδῶνα, ἢ διὰ τὸ τρίτον ςοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμναῖον.

927. ΕΠΙΓΛΩΣΣΑι. Τῇ γλώτ]ῃ κατηγορεῖς, ἐποιωνίζῃ κατὰ τῦ Διὸς ἃ βύλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Ἔςι δὲ τὸ, ἐπιγλωσσᾷ Διὸς, κατ' ἐρώτησιν.

933. ΑΛΛ' ΑΘΛΟΝ ΑΝ ΣΟΙ. Ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἐςι σοὶ πεπρωμένον ἀποθανεῖν, πόροι καὶ παράσχοι, ἤγουν δώσει σοι πόνον, ἀλλ' ἀλγεινότερον καὶ λυπηρότερον τούτου ὃ νῦν πάσχεις. Ὥσπερ δὲ ὁ βελτίων τοῦ βελτίονος κλίνεται, καὶ ὁ καλλίων καλλίονος, ἔχουσι δὲ τὰς αἰτιατικὰς βελτίω, καλλίω, οὕτω καὶ τὸ ἀλγίω αἰτιατική ἐςιν ἀπὸ τῆς ἀλγίων εὐθείας.

934. ΩΔ' ΟΥΝ ΠΟΙΕΙΤΩ. Οὕτως ὑπερηφάνως καὶ ἀφόβως.

935. ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Οἱ σέβοντες, οἱ τιμῶντες τὴν Ἀδράςειαν ἤτοι τὴν τύχην. ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Δίκην τὴν Ἄδραςον τιμωρήσασαν. Θεὰ γάρ ἐςι τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα. Ἄλλως. Παραινεῖ ποιεῖσθαι μήποτέ τις νεμεσήσῃ δικαίως αὐτῷ, ὡς τὸν Δία ὑβρίζοντι. Ἄλλως. Τὴν Ἀδράςειαν, ἤτοι τὴν τύχην, τὴν μὴ ἐῶσαν ἡμᾶς δρᾷν τὸ θελητόν.

936. ΣΕΒΟΥ, ΠΡΟΣΕΥΧΟΥ. Σὺ σέβου καὶ κολάκευε καὶ θέλγε τὸν Δία τὸν ἀεὶ κρατοῦντα· τοῦτο δὲ κατ' εἰρωνείαν φησὶν, ἐλπίζει γὰρ ὅσον οὔπω ἀπὸ τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖν αὐτόν. Ἐμοὶ δὲ μικρὸν καὶ ὀλίγον, ἢ οὐδ' ὅλως φροντίς ἐςι τοῦ Διός. Τοῦτον τὸν καιρὸν δράτω καὶ πραττέτω ἃ βούλεται, καὶ βασιλευέτω· ἐπὶ πολὺ γὰρ οὐκ ἄρξει καὶ βασιλεύσει τοῖς θεοῖς. Ἀλλὰ βλέπω τοῦτον τὸν ἄγγελον τοῦ Διός· λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν· πάντως τι νέον ἦλθε μηνύσων ἐμοί.

940. ΤΡΟΧΙΝ. Ἄγγελον, ἀπὸ τοῦ τρέχειν. Δηλοῖ δὲ τὸν σπουδαῖον οἰκέτην, τὸν σπουδαίως πράττοντα τὰ προςάγματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μὴ βραδύνοντα καὶ χρονίζοντα.

944. ΤΟΝ ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Γράφεται ἡμέροις. Ἤγουν τοῖς ἀνθρώποις. Ἢ, τοῖς ἡμέροις, πρὸς ἀντιδιαςολὴν τῶν ἀγρίων ζώων, ἢ τοῖς ἐφημέροις.

948. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Ὁ Ζεὺς ὁ πατὴρ τῶν θεῶν κελεύει σοι εἰπεῖν οὕςινας λέγεις γάμους, καὶ τοὺς ἀνθρώπους παρ' ὧν ἐκεῖνος τῆς βασιλείας ἐκβληθῇ· καὶ ταῦτα μέντοι λέγε μηδ' ὅλως αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' αὐτὰ ἐκεῖνα ἕκαςα φανερά.

949. ΜΗΔΕ ΜΟΙ ΔΙΠΛΑΣ. Μηδὲ ἐμοὶ, ὦ Προμηθεῦ, προξενήσῃς καὶ δώσῃς διπλᾶς ὁδούς. Ἤτοι, μὴ ποιήσῃς ἀπελθεῖν κενὸν, καὶ πάλιν πεμφθῆναι πρός σε. Βλέπεις γὰρ ὅτι τοῖς τοιούτοις ὁ Ζεὺς οὐ καταπραΰνεται. Ἄλλως. Μὴ κάματόν μοι διπλοῦν προξενήσῃς, δεύτερόν με ποιῶν ὑποςρέψαι. Τοῦτο δὲ αἰνίττεται διὰ τοῦ λόγου, μὴ βούλοιό με αὖθις ἀπελθεῖν κενὸν πρὸς τὸν Δία. Ἤγουν, ἅπερ εἶπας κατὰ τοῦ Διὸς, μὴ κρύψῃς, ἵνα μὴ κἀκεῖνος πάλιν με πρός σε πέμψῃ.

951. ΖΕΥΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Τοῖς μὴ πειθομένοις αὐτῷ ἢ τοῖς ψευδέσι λόγοις χρωμένοις οὐ κάμπτεται, οὔτε μειλίσσεται, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ θυμοῦται καὶ ἀμείλικτος γίνεται τοῖς τοιούτοις.

952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Κατ' εἰρωνείαν ὁ Προμηθεὺς, μὴ, φησὶν, ὁ μῦθος καὶ ὁ λόγος οὗτος, προσήκων τῶν θεῶν, τοῦ Ἑρμοῦ. Ταῦτα δὲ λέγει καταγελῶν αὐτοῦ. Ἢ τὸ ἐςὶ καὶ καλῶς εἰρημένος, καὶ φρονήσεως γέμων, ὡς ῥηθεὶς ὑπὸ ὑπηρέτου τῶν θεῶν; ἢ τὸ σεμνόςομος, ἀντὶ τοῦ κενόδοξος καὶ ἐπηρμένος καὶ γέμων οἰήσεως.

954. ΝΕΟΝ ΝΕΟΙ. Νῦν νέοι θεοὶ βασιλεύετε, καὶ νομίζετε χωρὶς πένθους ἀεὶ κατοικεῖν τὰς τοῦ ὀλύμπου ἀκρωρείας καὶ μέρη· ἐκ τούτων δὲ τῶν ὀλύμπου μερῶν καὶ ἀκρωρειῶν κατενόησα καὶ εἶδον δύο τυράννους ἐκπεσόντας καὶ ἐκβληθέντας τῆς βασιλείας· λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὸν Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον ὃν ἔῤῥιψεν ὁ Ζεύς· τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυραννοῦντα, Δία, θεάσομαι ἐκπεσόντα, καὶ κακῶς, καὶ ἐφυβρίςως, καὶ συντόμως. Μὴ δοκῶ σοι φοβεῖσθαι τοὺς νέους θεούς; ἐγὼ πολλοῦ ἐλλείπω τοῦ φοβεῖσθαι αὐτούς. Σὺ δὲ τὴν ὁδὸν ἣν ἐβάδισας ἐρχόμενος ἐνταῦθα, πάλιν βάδιζε. Οὐδὲν γὰρ ἐρῶ σοι ὧν ἐμὲ ἐρωτᾷς.

955. ΠΕΡΓΑΜΑ. Ἁπλῶς τὰς τοῦ οὐρανοῦ ἀκρωρείας· κατεχρήσατο δέ.

957. ΤΡΙΤΟΝ. Ἐβασίλευσε πρῶτον μὲν ὁ Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμης, ἔπειτα Κρόνος καὶ Ῥέα. Μετὰ ταῦτα δὲ Ζεὺς καὶ Ἥρα.

960. ΠΟΛΛΟΥ ΓΕ ΚΑΙ. Σημείωσαι, πολλοῦ ἐλλείπω, ἀντὶ τοῦ, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἤ, πολλοῦ γε καὶ δέω.

963. ΤΟΙΟΙΣΔΕ. Ἐν ταύταις ταῖς κενοδοξίαις καὶ ὑπερηφανίαις καὶ ἀναισχυντίαις, καὶ πρὶν σαυτὸν εἰσήγαγες καὶ ἐνέδησας εἰς τὰς βλάβας ἃς πάσχεις νῦν.

965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Τοῦτό φησιν ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἑρμῆν, σαφῶς γίνωσκε ὅτι οὐκ ἂν ἀλλάξαιμι τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν. Ἤγουν, οὐ προτιμήσομαι τὸ λατρεύειν τῷ Διΐ, τὸ ὑπηρετεῖν αὐτῷ καὶ εἶναι ἄγγελος αὐτοῦ, ὥσπερ σύ, τοῦ πάσχειν οὕτω κακῶς. Τοῦτ' ἔστι, κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διῒ ὡς σύ, τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ πάσχειν κακῶς.

970. ΧΛΙΔΑΝ ΕΟΙΚΑΣ. Ἀκούσας ὁ Ἑρμῆς τοῦ Προμηθέως εἰπόντος ὅτι κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ προσηλῶσθαι τῇδε τῇ πέτρᾳ, παρ' ὃ ἀγγελιοφόρον εἶναί με τοῦ Διός· φησὶ πρὸς αὐτόν, ὅτι ἔοικας τρυφᾶν, καὶ χαίρειν τοῖς κακοῖς οἷς πάσχεις. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Προμηθεύς φησι πρὸς αὐτόν, τρυφῶ καὶ χαίρω τοιαῦτα πάσχων κακά; οὕτως εἴθε μοι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἴδοιμι τρυφῶντας, καί σε μετὰ τούτων.

975. ΟΣΟΙ ΠΑΘΟΝΤΕΣ. Συνῆλθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν Τιτάνων.

976. ΚΑΓΩ Σ' ΕΓΩ. Νοῶ σε, φησίν, ἐγώ, μεμηνότα καὶ παραφρονοῦντα, καὶ πάσχοντα νόσον κακήν. Ὁ Ἑρμῆς ταῦτα λέγει πρὸς τὸν Προμηθέα, ὁ δὲ πρὸς αὐτόν, ἔστω νοσεῖν με, κατά σε κριτήν, εἰ νόσημά ἐστι καὶ παραφροσύνη, μανία, τὸ μισεῖν τοὺς ἐχθρούς. Οὔ φησιν, ὁρῶ, ἀλλά, κλύω. Οὐ γὰρ δι' ἔργων ὕβριζεν ὁ Προμηθεὺς τοὺς θεούς, ἀλλὰ διὰ λόγων.

979. ΤΟΔΕ ΖΕΥΣ. Τὸ ὤ μοι λέγειν.

980. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΙ. Κἀκεῖνος οὖν τῷ χρόνῳ μαθήσεται τὸ στενάζειν.

981. ΚΑΙ ΜΗΝ. Σὺ δὲ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου παιδεύῃ.

982. ΣΕ ΓΑΡ. Κακῶς λέγεις μὴ φρονεῖν ἐμέ· εἰ γὰρ ἐγὼ ἐφρόνουν, ὑπηρέτῃ σοὶ ὄντι οὐκ ἂν διελέχθην.

984. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΦΕΙΛΩΝ. Τοῦτο ἐν εἰρωνείᾳ.

991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ ΦΛΟΞ. Γράφεται, αἰθεροῦσσα.

992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩι. Λευκῇ καὶ ταχείᾳ.

997. ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΑΙ. Τεθεώρηται.

1005. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΔΕΩ. Ποιῆσαι τοῦτο.

1006. ΛΕΓΩΝ ΕΟΙΚΑ. Πολλά, φησί, λέγω, καὶ ἔοικα ταῦτα λέγειν μάτην. Οὐδὲν γὰρ μαλθάσσῃ καὶ πραΰνῃ καὶ ἐνδίδως τῆς ἐνστάσεως, ἀλλ' ὥσπερ νεωστὶ ἀχθεὶς εἰς ζυγὸν πῶλος, δάκνων τὸν χαλινόν, βιάζῃ σύ, καὶ ἀνθίστασαι, καὶ πρὸς τοὺς χαλινοὺς ἀντιμάχῃ, καὶ σφοδρύνῃ καὶ θρασύνῃ ἐν οὐδαμινῷ σοφίσματι, καὶ μὴ δυναμένῳ ὠφελῆσαι· ὃ εἶπε περὶ τοῦ Διός. ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΕΡΕΙΝ. Γράφεται, ἀλλ' ἐρεῖν μάτην.

1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ ΣΘΕΝΕΙ. Ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί.

1013. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. Σκόπησον ποταπὸς χειμὼν καὶ ζάλη τῶν ἀθλίων, καὶ τῶν κακῶν τρικυμία ἄφυκτος, ἣν οὐ δυνήσῃ ἐκφυγεῖν, ἔπεισι καὶ ἐπέρχεται ἐπί σε. Πρῶτα μὲν τὴν ὀκρίδα φάραγγα· τραχεῖαν δὲ λέγει φάραγγα τὸ τραχὺ ὄρος τὸν Καύκασον· βροντῇ καὶ κεραυνῷ διασχίσει ὁ Ζεύς, καὶ ἔνδον ταύτης καλύψει τὸ σὸν σῶμα. Ἡ πετραία δὲ ἀγκάλη καὶ κοιλότης σε βαστάσει καὶ δέξεται. Πολὺ δὲ μῆκος χρόνου τελειώσας, ἄψορρον καὶ ὀπισθόρμητον ἥξεις ἐς φάος.

1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ ΣΕ. Ἤγουν τὸ ἀπόῤῥηγμα καὶ κοίλωμα τῆς πέτρας. Τοῦτο γοῦν φησι, χάσματος γινομένου, μετέωρος ἔσῃ, κρεμάμενος τῶν χειρῶν.

1021. ΠΤΗΝΟΣ ΚΥΩΝ. Μυθεύεται ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς ὄρος τὸν Καύκασον προσηλώσας τὸν Προμηθέα μέσον κίονος, ἐποίησεν ἀετὸν κατέρχεσθαι καὶ ἐσθίειν καθ' ἡμέραν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ, διὰ πάσης μὲν ἡμέρας βιβρωσκόμενον, νυκτὸς δὲ πάλιν ἀναπληρούμενον, καὶ οἷον ἀνακαινιζόμενον, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν ἀετὸν, ἀπέκτεινε, τὸν Προμηθέα δὲ κακῆς μερίμνης ἀπέλυσε. Ταῦτα δὲ ἦν πάσχων ὁ Προμηθεὺς, διὰ δύο αἰτίας, μίαν μὲν, ὅτι τὸ πῦρ κεκρυμμένον ὂν παρὰ τοῦ Διὸς δολίως ἀποκλέψας οὗτος, ἐν νάρθηκι κατήγαγε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τοῦτο, δι' οὗ αἱ τέχναι πᾶσαι ἀνύονται· ἑτέραν δὲ, ὅτι βοῦν μέγαν θύσαντες οἱ θεοὶ περὶ τὴν Σικυόνα τὴν πόλιν, τὸν Προμηθέα μεριστὴν τῶν κρεάτων ἐποίησαν, οὗτος δὲ ὀστᾶ μόνα τῇ πιμελῇ δολίως συγκαλύψας, εἰς τὴν τῶν ἑτέρων θεῶν μοῖραν ἔγκατα καὶ σάρκας παρέθετο, τῷ δὲ Διῒ μόνῳ τὰ ὀστᾶ πρὸς εὐωχίαν παρέθετο, ὁ δὲ ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ οὕτως αὐτὸν ἐτιμώρησεν. Ἄλλως. Τοῦτό φησιν, ὅτι τοῦ Διὸς κύων ἀετός· τῷ Διῒ γὰρ ὁ ἀετὸς ἀνατίθεται, ὡς ζῶον βασιλικόν· διακόψει μέγα ῥάκος τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστι μέρος καὶ ἀπόκομμα, ἐρχόμενος ἄκλητος εὐωχητής· ἐκθοινήσεται δὲ καὶ φάγεται τὸ ἧπαρ τὸ ἐκ τῆς βρώσεως μελαινόμενον. Τοῦ τοιούτου δὲ δεσμοῦ καὶ τῆς τοιαύτης κακοπαθείας μηδέν τι προσδόκα τέλος, πρὶν ἄν τις τῶν θεῶν διάδοχος φανῇ τῶν σῶν πόνων, καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν ᾅδην θελήσῃ παραγενέσθαι, καὶ εἰς τὸν τάρταρον. Τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ βοηθοῦντος αὐτῷ, πεισομένου ταῦτα πάντα. Ὁ μέλλων βοηθῆσαί σοι, φησὶ, καὶ ἀπολυτρῶσαί σε τοῦ πόνου τούτου, εἰς τὸν ᾅδην ἥξει καὶ ταρταρωθήσεται.

1029. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΒΟΥΛΕΥΕ. Πρὸς ταῦτα βουλεύου, καὶ σκόπει τὸ προσῆκον, ὅτι ταῦτα ἃ σοι λέγω, οὐκ εἰσὶ πεπλασμένα καὶ ψευδῆ, ἀλλὰ λίαν ἀληθῆ. Τὸ γὰρ Δῖον στόμα, ἤτοι τὸ τοῦ Διὸς, οὐκ ἐπίσταται ψευδολογεῖν, ἀλλὰ πᾶν ὃ ἂν εἴπῃ, εἰς τέλος καὶ πλήρωμα ἄγει. Σὺ δὲ ἐπιτήρει καὶ πρόσεχε, μηδὲ τὴν αὐθαδίαν ἡγήσῃ ποτε κρείττονα τῆς εὐβουλίας.

1042. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ', ΕΠ' ΕΜΟΙ. Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν ἐπ' ἐμοὶ ἡ ἑλικοειδὴς τοῦ πυρὸς καταφορά· ΑΜΦΗΚΗΣ δὲ ἐστιν ὁ ὀξύς· ὁ αἰθὴρ δὲ, καὶ ὁ ἀὴρ ἐρεθιζέσθω καὶ κινείσθω ἐν βροντῇ, σφακέλῳ τε ἀγρίων ἀνέμων, τοῦτ' ἔστι συντόνῳ κινήσει. Σφάκελος δὲ κυρίως ἡ σῆψις τοῦ ἐγκεφάλου. Τὴν γῆν δὲ ἐκ τῶν πυθμένων καὶ τῶν κατωτάτων τόπων σὺν αὐτοῖς θεμελίοις κραδαίνοι καὶ κινήσειεν· τὸ κῦμα δὲ τῆς θαλάσσης ἐν τραχεῖ ῥεύματι συγχώσειεν ἐμὲ, καὶ τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν ἀναῤῥίψῃ εἰς τὰς διόδους τῶν οὐρανίων ἄστρων· ἤτοι εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅπου εἰσὶ τὰ ἄστρα.

1048. ΣΥΓΧΩΣΕΙΕ. Συγκαλύψειε.

1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Παραφρονεῖν.

1057. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΥΜΕΙΣ Γ' ΑΙ ΠΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Πρὸς Ὠκεανίδας φησὶν ὁ Ἑρμῆς, ἀλλ' οὖν ὑμεῖς, ὦ γυναῖκες συλλυπούμεναι καὶ συγκακοπαθοῦσαι ταῖς τοῦ Προμηθέως βλάβαις, ὑποχωρεῖτε ταχύτατα ἐκ τῶν ἐνταῦθα τόπων, μὴ τὰς φρένας ὑμῶν ματαίας καὶ μωρὰς ἢ παραπλῆγας ποιήσῃ τὸ ὄχημα τῆς τοῦ Διὸς βροντῆς, τὸ ἀτέραμνον καὶ σκληρὸν καὶ μέγα.

1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. Ἄλλο τι λέγε, καὶ παραμυθοῦ, καὶ παραλογίζου καὶ ἀπάτα ἐμὲ, εἰς ὅπερ καὶ πείσεις καταλεῖψαι τὸν Προμηθέα. Οὐ γὰρ τοῦτο τὸ ἔπος, δηλαδὴ τὸ, μὴ ἠλιθιώσῃ τὰς φρένας ὑμῶν τὸ τῆς βροντῆς ὄχημα, τλητὸν καὶ ὑπομονητὸν καὶ καρτερικὸν παρέῤῥιψας· καὶ παρήγαγες εἰς τὸ καταλεῖψαι τὸν Προμηθέα.

1065. ΚΑΚΟΤΗΤ' ΑΣΚΕΙΝ. Κακίαν ἀγαπᾷν καὶ μισεῖν τοῦτον.

1066. ΜΕΤΑ ΤΟΥΔΕ. Συμπάσχειν αὐτῷ οὐ παραιτοῦμαι.

1070. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΜΕΜΝΗΣΘ' ΑΤΤ' ΕΓΩ. Ἀλλ' ὖν μέμνησθε ἅπερ προλέγω ἡμῖν, μηδὲ παρ' ἄτης θηραθεῖσαι, ἤγυν εἰς βλάβην ἐμπεσῦσαι, μέμψησθε τὴν δυςυχίαν ἣν μέλλετε παθεῖν. Μηδὲ εἴπητε ποτὲ, ὅτι ὑμᾶς ὁ Ζεὺς εἰς ἀπροσδόκητον ἢ ἀνέλπιςον καὶ αἰφνίδιον βλάβος εισέβαλεν, μηδαμῶς εἴπετε τῦτο. Αὐταὶ δὲ ὑμᾶς αὐτὰς, λείπει τὸ αἰτιᾶσθε. Εἰδυῖαι γὰρ καὶ ἐπιςάμεναι, καὶ ὖκ ἀγνοῦσαι, ὐδὲ ἐξαίφνης καὶ λαθραίως ἐμπλεχθήσεσθε εἰς τὸ δίκτυον τῆς βλάβης τὸ ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ, Οὗ τέλος ὖχ εὑρήσετε.

1079. ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΡΓΩι. Καὶ δὴ ἐν ἔργοις αὐτοῖς, ὖκ ἐν μύθῳ· ὡς ἁπλῶς ἐμῦ λέγοντος ὅτι μέλλει γενέσθαι τάδε· ἡ γῆ σεσάλευται· ἡ τῆς βροντῆς δὲ φωνὴ ἡ βρύχυσα, παραμυκᾶται καὶ ἠχεῖ καὶ βοᾷ. Ἐκλάμπυσι δὲ καὶ αἱ πολύπυροι ἕλικες τῆς ςεροπῆς, ἤτοι αἱ ἑλικοειδεῖς κατὰ τὰ νέφη τῶν ἀςραπῶν κινήσεις· οἱ ςρόμβοι δὲ καὶ αἱ ἑλίξεις τῶν ἀνέμων συςρέφυσι τὴν κόνιν· σκιρτᾷ δὲ τῶν ἀνέμων πάντων τὰ πνεύματα ἀποδεικνύντα πρὸς ἄλληλα ςάσιν ἀντίπνυν· ἤγυν, τῇ ἐναντίᾳ ἀλλήλων πνοῇ πρὸς ἄλληλα ἀνθιςάμενα· ξυντετάρακται δὲ ὁ ἀὴρ ἐν τῇ θαλάσσῃ. Τοιαύτη ἐπ' ἐμοὶ ἐπέρχεται καὶ κινεῖται ῥιπὴ καὶ κίνησις καὶ ζάλη καὶ τρίχωμα ἀπὸ τῦ Διὸς, κατασκευάζυσά μοι φόβον.

Αἴτνα τίς ἐςιν Ἰταλῶν ὄρος μέγα,
Ἐξ ἧς καταῤῥεῖ παμφάγυ πυρὸς νάμα
Μέχρι πολίχνης Κατάνης λεγομένης.
Ῥοιβδεῖ δὲ δεινῶς ὡς ποταμὸς, ἐκρέον
Πνεῦμα γὰρ ἐκ γῆς ἐκπεσὸν ταῖς κοιλάσι
Κισσήρεως νάφθης τε πεπληρωμέναις
Χωρῦν σοβερῶς ἐκπυρῦται τῇ βίᾳ·
Εὑρὸν δὲ ταῖς ςήραγξιν ὕδωρ ἐκρέον
Τὸ πνεῦμα παντάπασιν ἐῤῥαιόμενον
Ἀναφλογωθὲν ἐξάναπται πῦρ ῥέον.

1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ ΣΕΒΑΣ. Περιφραςικῶς, ὦ μήτηρ ἐμὴ Θέμις.

ΣΧΟΛΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Α'.

ϛ. 1. ΧΘΟΝΟΣ. Γῆς. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Ὑψηλὸν, μακρὸν, ἀφ' ὃ τῆλε καὶ μακρὰν ὁρᾷν τις δύναται. Λέγει δὲ τὸν Καύκασον, ἢ τὸ ἀκρόθεν ὁρώμενον τὰ οἰκεῖα ὅρια, ἤγουν τὸ μακρὸν καὶ εἰς πολὺ τεταμένον· ἢ διὰ τὸ πολὺ τῦ ὄρυς ἐκάλεσεν αὐτὸ τηλυρὸν, τὸ ἐπὶ πολὺ ἕλκον, ἢ διὰ τὸ ὕψος. Ἰςέον ὅτι ἐν τῷ Καυκάσῳ φησὶ ὁ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις τέρμασι τῦ ὠκεανῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἐςὶ συμβαλεῖν.

2. ΣΚΥΘΗΝ ΟΙΜΟΝ. Σκυθικὴν ὁδὸν, ἢ διὰ τὸ ἀπαραμύθητον τῦ διθησομένυ· καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτυ λέγει· ἢ ὅτι ἐπειδὴ Σκύθαι κατῴκυν τὸν Καύκασον, οἳ καὶ ἄγριοι καὶ ἀπάνθρωποι, Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε. ΑΒΑΤΟΝ. Εἰς ἣν ὐδεὶς βαίνει, διὰ τὸ τραχύ.

3. ΧΡΗ. Πρέπει. ΜΕΛΕΙΝ. Διὰ φροντίδος ἔχειν· ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ Ἐντολάς.

4. ΠΑΤΗΡ. Ὁ Ζεύς. ΕΦΕΙΤΟ. Ἐνετείλατο. ΤΟΝΔΕ. Τὸν Προμηθέα.

5. ΤΟΝ ΛΕΩΡΓΟΝ. Τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόμενον διὰ τῦ πυρός. ἢ τὸν ἄξιον ἔργον καὶ παρανάλωμα λίθων γενέσθαι, ὡς κλέπτην καὶ θεῶν παρήκοον. ΟΧΜΑΣΑΙ. Δῆσαι, προσπῆξαι.

6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΙΣ. Σιδηρέοις, ςἐῤῥαῖς. Ἀδάμας λίθος ὅτω ςεῤῥὸς ὡς μὴ δύνασθαι ὑπὸ σιδήρυ τμηθῆναι, αἵματι δὲ τράγυ ἢ λέοντος μαλάσσεται· διὰ τὸ τὸν μὲν ἀδάμαντα ψυχρὸν καὶ ξηρὸν ἄγαν εἶναι, τὸ δ' αἷμα θερμὸν καὶ ὑγρὸν ἄγαν εἶναι. ΠΕΔΗΣΙΝ. Δέσμαις. ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ. Στεῤῥαῖς.

7. ΑΝΘΟΣ. Καλλώπισμα. ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ. Δι' ὃ πᾶσαι γίνονται αἱ τέχναι.

8. ΘΝΗΤΟΙΣΙ. Ἀνθρώποις. ΩΠΑΣΕ. Παρέσχε. ΤΟΙΑΣ. Τοιαύτης.

9. ΣΦΕ. Αὐτόν. ΔΕΙ. Πρέπει. ΔΟΥΝΑΙ ΤΙΜΗΝ. Παρασχεῖν τιμωρίαν.

10. ΩΣ. Ἵνα. ΔΙΔΑΧΘΗι. Μάθῃ καὶ νοήσῃ. ΤΥΡΑΝΝΙΔΑ. Τὴν ἀρχὴν, ἢ τὴν βασιλείαν.

11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Σέβειν, τιμᾷν.

12. ΣΦΩΙΝ. Ἡμῖν. ΕΝΤΟΛΗ. Ὁ ὁρισμος.

14. ΕΙΜΙ. Ὑπάρχω.

15. ΔΗΣΑΙ. Δεσμεῦσαι. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩι. Κακὴν ἐχέσῃ χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι ἀεὶ καλύπτεσθαι.

16. ΑΝΑΓΚΗ. Ὑπάρχει. ΤΩΝ. Ὧν εἴπατε. ΤΟΛΜΑΝ ΣΧΕΘΕΙΝ. Ἐπιχείρησιν ἔχειν.

17. ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ. Ἄθετον καὶ ἔξω ὥρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι.

18. ΤΗΣ ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ. Τῆς ἀληθὲς βυλευομένης. ΑΙΠΥΜΗΤΑ. Μεγαλόβυλε.

19. ΧΑΛΚΕΥΜΑΣΙ. Σιδηροῖς δεσμοῖς.

20. ΠΡΟΣΠΑΣΣΑΛΕΥΣΩ. Προσηλώσω. ΠΑΓΩι. Ὄρει.

21. ΙΝ'. Ὅπυ. ΦΩΝΗΝ. Ἀκέσῃ δηλονότι. ΤΟΥ. Τινός. ΒΡΟΤΩΝ. Ἀπό.

22. ΟΨΕΙ. Θεάσει. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Ἱςάμενος καὶ φλογιζόμενος· ςαθεύειν φασὶν Ἀττικοὶ τὸ κατὰ μικρὸν καίεσθαι, ἀπὸ τῦ ἵςημι ςήσω, καὶ τῦ αἴθω τὸ καίω, γινόμενον.

23. ΧΡΟΙΑΣ ΑΜΕΙΨΕΙΣ ΑΝΘΟΣ. Εἴδυς ἀλλάξεις τὴν λαμπρότητα. ΑΣΜΕΝΩι. Χαίροντι.

24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Ἡ ποικίλον ἔνδυμα ἔχυσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἄςροις. ΦΑΟΣ. Τὴν ἡμέραν.

25. ΠΑΧΝΗΝ Θ' ΕΩιΑΝ. Δρόσον πρωϊνήν. ΣΚΕΔΑι. Σκιδάσει.

26. ΑΧΘΗΔΩΝ. Το βάρος.

27. ΤΡΥΣΕΙ. Δαμάσει. Ἀπορῦσιν ἐνταῦθα, πῶς ἀνωτάτω λέγων ἀσμένῳ τῷ Προμηθεῖ ἐπέρχεσθαι τὴν νύκτα, νῦν φησι δαμάσειν αὐτὸν τὸ ἀεὶ ἐνιςάμενον βάρος. Καί φαμεν ὅτι ἐν μὲν ἀρχῇ ἥ τε νὺξ καὶ ἡμέρα ἡδίςαι ἂν δοκοῖεν, αὐτῷ τῆς μὲν νυκτὸς ἀπαλλαγὴν παρεχέσης τῦ ἐφ' ἡμέραν καύσονος, τῆς δὲ ἡμέρας τῦ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ψύχυς, ἐν δὲ τῷ μέσῳ βαρεῖαι καὶ δυσχερεῖς. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ παύσων σε τέτυ. ΟΥ ΠΕΦΥΚΕ ΠΩ. Οὐχ ἐγεννήθην ἀκμήν· ἔςι δὲ ὁ Ἡρακλῆς.

28. ΑΠΗΥΡΩ. Ἀπήλαυσας.

29. ΘΕΟΣ. Ὤν. ΥΠΟΠΤΗΣΣΩΝ. Φοβύμενος. ΧΟΛΟΝ. Τὴν ὀργήν.

30. ΩΠΑΣΑΣ. Παρέσχες. ΠΕΡΑΝ ΔΙΚΗΣ. Ἐπέκεινα τῦ δικαίυ. Ὁ γὰρ ἐκ ἠβύλετο ὁ Ζεὺς, ἄδικόν τε ἦν καὶ παράνομον.

31. ΑΝΘ' ΩΝ. Δι' ὧν. ΑΤΕΡΠΗ. Ἀηδῆ. Δέον ἀτερπὴς εἰπεῖν, ἀτερπῆ πρὸς τὴν πέτραν ἐπήνεγκεν. Τὸ δὲ φρυρήσεις ἀντὶ τῦ φυλάξεις, καὶ περὶ αὐτὴν εἰσμενεῖς. Ὁ γάρ τις φρυρεῖ τῦτο καὶ οἰκεῖ.

32. ΟΡΘΟΣΤΑΔΗΝ. Ὀρθὸς ἱςάμενος. ΟΥ ΚΑΜΠΤΩΝ ΓΟΝΥ. Οὐ κλίνων.

33. ΓΟΟΥΣ. Θρήνυς. ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ. Δέον ἀνωφελεῖ εἰπεῖν ἀνωφελεῖς εἶπεν, ἀλλὰ τὺς γόυς.

34. ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ. Ἀμετάτρεπτοι καὶ δυσκόλως πρὸς συμπάθειαν καὶ πρὸς συμπλοκὰς ἔχυσαι. Παραίτησις γῦν ἡ συγγνώμη· ἢ δυσκόλως παραιτυμέναι καὶ ἀφιεῖσαι ἃ ἂν ἐκτήσαντο. Παραίτησις γὰρ καὶ ἡ ἄφεσις, παραιτῦμαι τὸ ἀπολογῦμαι, τὸ συγγνωμονῶ, τὸ αἰτῶ, καὶ τὸ ἀφίημι.

35. ΤΡΑΧΥΣ. Ἀκαμπὴς, σκληρὸς, ἀπηνής. ΝΕΟΝ. Νεωςί.

36. ΕΙΕΝ. Ἔςω ταῦτα. ΜΑΤΗΝ. Ματαίως καὶ ἀκαίρως.

37. ΤΙ. Διά. Ἐντεῦθεν ἐπεγείρει τὸν Ἥφαιςον εἰς θυμόν. ΕΧΘΙΣΤΟΝ. Ἐχθρότατον. ΟΥ ΣΤΥΓΕΙΣ. Οὐ μισεῖς.

38. ΟΣΤΙΣ. Ὁποῖος. ΤΟ ΣΟΝ ΓΕΡΑΣ. Ἤτοι τὸ πῦρ, τῦτο γὰρ ἀνατίθεται Ἡφαίςῳ.

39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ. Μέγα τι πρὸς οἶκτον ἐγεῖραι ἡ πρώην συναναςροφή.

40. ΣΥΜΦΗΜ'. Συνομολογῶ. ΑΝΗΚΟΥΣΤΕΙΝ. Παρακύειν.

41. ΟΙΟΝ. Δυνατόν. ΤΟΥΤΟ. Τὸ παρακύειν. ΔΕΙΜΑΙΝΕΙΣ. Φοβῆ. ΠΛΕΟΝ. Τῆς συγγενείας.

42. ΑΙΕΙ ΤΕ. Διὰ τῦτο ἀρσενικῶς ταῦτα ἐξήνεγκεν, ἢ πρὸς τὸν Δία ἀποδεδωκὼς ταῦτα. Τὸ γὰρ Κράτος, ἤτοι τῦ Διὸς ἡ ἐξυσία, αὐτός ἐςιν ὁ Ζεύς. ΝΗΛΗΣ. Ἀπηνής. ΠΛΕΩΣ. Πεπληρωμένος.

43. ΑΚΟΣ. Ὠφέλεια.

44. ΜΗ ΠΟΝΕΙ ΜΑΤΗΝ. Μὴ ἐνέργει, μὴ ποίει ματαίως.

45. ΜΙΣΗΘΕΙΣΑ. Ὑπ' ἐμῦ. ΧΕΙΡΩΝΑΞΙΑ. Βάναυσος τέχνη.

46. ΝΙΝ. Αὐτήν. ΩΣ ΑΠΛΩι. Ἐν ὀλίγῳ.

47. ΠΑΡΟΝΤΩΝ. Τῷ Προμηθεῖ.

48. ΕΜΠΑΣ. Ὅμως. ΩΦΕΛΕ. Εἴθε ἔμελλε.

49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Ὅλα ἐγεγόνει ἐκ μοίρας. ΠΛΗΝ ΚΟΙΡΑΝΕΙΝ. Εἰ μὴ ἄρχειν. Εἰπόντος Ἡφαίςυ περὶ αὐτῦ τέχνης ὡς εἴθειν ταύτην λαχεῖν ἕτερον, τὸ Κράτος φησὶν ὡς ἅπαντα ἐπράχθη καὶ ἐγεγόνει τοῖς θεοῖς πλὴν τῦ κοιρανεῖν καὶ ἄρχειν. Τυτέςι, ἅπαντα δέδοται τοῖς θεοῖς, ὅπλα μὲν Ἄρει, Ἀρτέμιδι δὲ τόξα, Ἀπόλλωνι δὲ μυσικὴ, σοὶ δὲ ἣν ἔχεις τέχνην, καὶ ἕτερα ἑτέροις· τὸ δὲ βασιλεύειν μόνῳ ὁ Ζεὺς

ἐκληρώσατο. Ἐπεὶ ἂν ὅτω ταῦτ᾽ ἔχει, ἀνάγκη καὶ σοὶ ἥνπερ ἔλαχες τέχνην στέργειν, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπιτεταγμένα σοι ἐκτελεῖν.

50. ΟΥΤΙΣ ΕΣΤΙ. Οὐδεὶς ὑπάρχει.

51. ΕΓΝΩΚΑ. Ἐνόησα. ΤΟΙΣ. Ὧν εἴρηκας. ΕΧΩ. Δύναμαι.

52. ΕΠΕΙΞΗι. Σπουδάσῃ. ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΝ. Περιθεῖναι.

53. ΩΣ. Ἵνα. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Βραδύνοντα. ΠΡΟΣΔΕΡΧΘΗι. Θεάσηται.

54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ. Ἕτοιμα εἰς χεῖρας. ΨΑΛΙΑ. Αἱ πέδαι. Ψάλια κυρίως τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων, ἐνταῦθα δὲ τὰ σιδηρᾶ δεσμά.

55. ΝΙΝ. Αὐτόν. ΑΜΦΙ. Περί. ΧΕΡΣΙΝ. Αὐτοῦ. ΕΓΚΡΑΤΕΙ ΣΘΕΝΕΙ. Ἰσχυροτάτῃ δυνάμει.

56. ΡΑΙΣΤΗΡΙ. Ἐν σφύρᾳ. ΘΕΙΝΕ. Τύπτε. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ. Προσήλου.

57. ΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ. Τελεῖται. ΜΑΤΑι. Μάτην πράττεται.

58. ΑΡΑΣΣΕ. Πλῆττε. ΜΗΔΑΜΗ ΧΑΛΑι. Ἐν οὐδενὶ μέρει τῶν δεσμῶν ἄφεσιν δίδου· τὸ χάλα ἐκ μεταφορᾶς τῆς νηός.

59. ΔΕΙΝΟΣ. Ἐπιτήδειος. ΕΥΡΕΙΝ. Εἰς τό. ΠΟΡΟΝ. Μηχανήν.

60. ΑΡΑΡΕΝ. Ἥρμοσαι. ΩΛΕΝΗ. Ἀγκάλη.

61. ΠΟΡΠΑΣΟΝ. Προσάρμοσον.

62. ΜΑΘΗι. Νοήσῃ. ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΩΝ. Ἀπατεὼν ὑπάρχων. ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Χαυνότερος. Τουτέστι, ἵνα γνώῃ ὡς εἰ καὶ τὸν Δία ἀπειλεῖ καὶ σοφίζεται, ἀλλ᾽ οὐδέν τι τελέσαι δύναται, ἐλάττων τούτου τυγχάνων. Ἢ οὕτως, ὅτι ἵνα μάθῃ νωθέστερον καὶ ἀμελέστερον καὶ ῥαθυμότερον πρὸς τὸν Δία σοφίζεσθαι. Τουτέστι, ἵνα παντελῶς ἀφίσταται τοῦ τοιαῦτα ποιεῖν πρὸς αὐτόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἶναι, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὢν εἰπών, ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον.

63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔ᾽. Εἰ μὴ τοῦ Προμηθέως. ΜΕΜΨΑΙΤΟ. Κατηγορήσῃ.

64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ. Σιδηρώδους καὶ στερροῦ. ΣΦΗΝΟΣ. Τοῦ ἥλου. ΑΥΘΑΔΗ. Τραχεῖαν. ΓΝΑΘΟΝ. Στόμα.

65. ΔΙΑΜΠΑΞ. Δι᾽ ὅλου. ΠΑΣΣΑΛΕΥ᾽. Διαπείρα. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ. Ἰσχυρῶς.

66. ΣΩΝ. Ἕνεκα.

67. ΚΑΤΟΚΝΕΙΣ. Ὀκνηρῶς διάκεισαι πρὸς τὸ ἔργον.

68. ΣΤΕΝΕΙΣ. Τὸ λυπεῖσθαι. ΟΠΩΣ. Ὅρα. Ἀτίκως. ΟΙΚΤΙΕΙΣ. Ἐλεήσεις.

70. ΚΥΡΟΥΝΤΑ. Ἐπιτυγχάνοντα.

71. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ. Δεσμούς.

72. ΕΓΚΕΛΕΥ᾽ ΑΓΑΝ. Πρόστασσε λίαν.

73. Η ΜΕΝ. Ὄντως. ΚΑΠΙΘΩΥΞΩ. Ἐπεμβριμήσομαι. ΠΡΟΣ. Πρὸς τούτοις.

74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Ἐν τῷ βάθει. Ἐπειδήπερ ἄνω περὶ τὰς πλευρὰς μασχαλιστῆρας ἐνέβαλεν, ἔδει δὲ καὶ πρὸς τοὺς πόδας τοῦτο ποιῆσαι, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτόν φησιν ὡς ἐπειδήπερ τὰ ἄνω καλῶς προσηλώθησαν, χώρει κάτω τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς πόδας ποιῆσαι, διὰ τοῦ χώρει κάτω τὸ μέγεθος ἐνέφηνε τοῦ δεσμουμένου θεοῦ. Χωρῶ τὸ δέχομαι, οἷον, τοσοῦτον ὕδωρ τόδε τὸ ἄγγος χωρεῖ· καὶ χώρα ἡ ἄδεια, καὶ ἐλευθερίαν ἐγχωρεῖν τὸ ἐνδέχεσθαι· χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ᾽ οὗ συγχωρῶ ὅταν ἑκὼν ἐκλύω, καὶ παραχωρῶ ὅταν ἄκων ἀπολύω, καὶ προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ ἀναχωρεῖ τὸ αὐτό. Χώρει ἀντὶ τοῦ ἀφίστασαι, ὑποχώρει ἀντὶ τοῦ ὑπέρχου. ΚΡΙΚΩΣΟΝ ΒΙΑι. Δέσμευσον αὐτὸν βιαίως.

75. ΟΥ ΜΑΚΡΩι ΠΟΝΩι. Ἀλλὰ συντόμως.

76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ ΘΕΙΝΕ. Ἰσχυρῶς τύπτε. ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ ΠΕΔΑΣ. Τὰς μεγάλας δεσμάς.

77. ΩΣ Ο ΥΠΙΤΙΜΗΤΗΣ ΓΕ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΒΑΡΥΣ. Ὅτι ὁ ἐξεταςὴς καὶ εὐθύνας ἐπάξων εἰ φαῦλα φωράσεται, χαλεπὸς, ἀνύποιςος.

78. ΟΜΟΙΑ ΜΟΡΦΗι. Ἁρμόζοντα τῷ ἀγρίῳ σώματι τὰ τραχία ῥήματά σου. ΜΟΡΦΗι. Τῇ σῇ. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Βοᾷ.

79. ΜΑΛΘΑΚΙΖΟΥ. Ταπεινοῦ. ΑΥΘΑΔΙΑΝ. Ἀλαζονείαν.

80. ΜΗ' ΠΙΠΛΗΣΣΕ ΜΟΙ. Ὀνειδιςικῶς πρόφερε.

81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Ἀποχωρῶμεν. ΩΣ. Ἐπεί. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Ἐν τοῖς ἄρθροις αὐτοῦ τοῖς ποσίν. ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡ'. Δεσμά.

82. ΕΝΤΑΥΘΑ. Τούτοις συνὼν τοῖς δεσμοῖς. ΥΒΡΙΖΕ. Θρασύνου καὶ μεῖζον θεῶν φρόνει.

83. ΣΥΛΩΝ. Κλέπτων. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ ΠΡΟΣΤΙΘΕΙ. Τοῖς θνητοῖς δίδου.

84. ΟΙΟΙΤΕ. Δυνατοί. ΑΠΑΝΤΛΗΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.

85. ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ. Ψευδῶς. ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Οἱ θεοί.

86. ΑΥΤΟΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Χρεία ἐςὶ προμηθείας. Ἡ δὲ σύνταξις, ὡς τὸ, χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σὲ, δοτικὴν γὰρ ἔδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς εἰς.

87. ΟΤΩ. Τίνι. ΕΚΚΥΛΙΣΘΗΣΗι. Ἐλευθερωθήσῃ. ΤΕΧΝΗΣ. Τῆς τοῦ Ἡφαίςου.

88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Νῦν τὰ τέσσαρα ἐπιβοᾶται πρὸς δικτον ςοιχεῖα, πῦρ, ἀέρα, ὕδωρ, γῆν, ἐπειδὴ καὶ ἥλιος διὰ τούτων διέρχεται, καὶ τῶν ἑκάςοτε γιγνομένων ἐςὶ θεατὴς, προσειλῆφει καὶ τοῦτον τῇ ἐπικλήσει. ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ. Ταχεῖαι, καὶ τάχος τοῖς πτεροῖς τῶν ὀρνέων παρέχουσαι.

89. ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΕ ΠΗΓΑΙ. Ὦ. ΠΟΝΤΙΩΝ. Τῶν θαλασσίων.

90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Ἄπειρον χῦμα, πλάτος. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελώντων, οἱ γὰρ γελῶντες ἐξήπλωνται. ΠΑΜΜΗΤΟΡ. Ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφὸς ζώων λέγω καὶ σπερμάτων καὶ ἀνθρώπων.

91. ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Τὸν πάντ' ἐφορῶντα· τὸν πάντα βλέποντα, ἢ τὸν ὑπὸ πάντων βλεπόμενον.

92. ΙΔΕΣΘΕ. Θεάσασθε. ΘΕΟΣ. Ὤν.

93. ΔΕΡΧΘΗΘ'. Θεάσασθε. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Τιμωρίαις.

94. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΣ. Διακοπτόμενος καὶ πρὸς ταλαιπωρῶν. ΜΥΡΙΕΤΗ. Πολύν· τρεῖς μυριάδας αὐτόν φασι δεδέσθαι.

95. ΑΕΘΛΕΥΣΩ. Μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάξω.

96. ΤΑΓΟΣ. Ἡγεμών. ΕΞΕΥΡ'. Ἐμηχανήσατο.

97. ΑΕΙΚΗ. Ἀπρεπῆ.

98. ΤΟ ΠΑΡΟΝ. Τὸ ἐνεςάμενον. ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Μέλλον.

99. ΠΟΤΕ. Ἄρα.

100. ΧΡΗ. Ἀπόκειται. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Φανῆναι.

101. ΤΙ ΦΗΜΙ. Τοῦτο.

102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκριβῶς. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Ἀπροσδόκητον, ἄγνωςον.

103. ΠΗΜ'. Βλάβη. ΗΞΕΙ. Ἐπέλθῃ.

104. ΑΙΣΑΝ ΦΕΡΕΙΝ ΩΣ ΡΑΣΤΑ. Μοῖραν ὑπομένειν εὐκόλως.

105. ΑΝΑΓΚΗΣ. Τῆς βίας. ΑΔΗΡΙΤΟΝ. Ἀμάχητον. ΣΘΕΝΟΣ. Δύναμις.

106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ. Ἔξεςί μοι τάσδε τὰς τύχας λέγειν τε καὶ σιγᾶν. Σιγῶν

μὲν ὅτι μὴ βȣλομένȣ τȣ̃ Διὸς τὸ πῦρ ἔκλεψα, λέγειν δὲ ὅτι τοῖς βροτοῖς γέρα παρίσχον, καὶ πρὸς αὐτȣ̀ς ἐφιλανθρωπευσάμην δȣ́ς τε τὸ πῦρ καὶ πάνθ' ὅσα προσῆκε σφὰς εἰδέναι διδάξας. ΣΙΓΑΙΝ. Σιωπᾶν. ΤΥΧΑΣ. Τὰς ἐμὰς δυστυχίας.

107. ΟΙΟΝ. Δυνατόν. ΤΑΣ. Ταύτας. ΓΕΡΑ. Τιμάς.

108. ΠΟΡΩΝ. Παρασχὼν, δȣ̀ς ἐγώ. ΥΠΕΖΕΥΓΜΑΙ. Συνέζευγμένος εἰμί.

109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Νάρθηκα μέσον. ΘΗΡΩΜΑΙ. Μετὰ μηχανῆς λαμβάνω. ΠΥΡΟΣ. Τȣ̃ τοῖς ἀνθρώποις ἀεὶ ἐσομένȣ.

110. ΠΗΓΗΝ ΚΛΟΠΑΙΑΝ. Ῥίζαν καὶ ἀρχήν· πηγὴν κλοπαίαν εἶπεν ὅτι πᾶσα ȣ̓σία μέτρον δέχεται, τὸ δὲ πῦρ ἂν τὸ τυχὸν εὑρεθῇ, ἤτοι σμικρότατος σπινθὴρ ὅλῃ τῇ βίᾳ αὔξεται. Πάλιν πηγὴν ȣ̃ν εἶπε πυρὸς, ὅτι πολὺ αὔξεται ἐκ μικρȣ̃. Δέον εἰπεῖν κλοπαίȣ κλοπαίαν εἶπε πρὸς τὸ πηγήν. Τοιȣ̃τον δέ ἐςι καὶ τὸ ναρθηκοπλήρωτον, ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν ἐντὸς νάρθηκος. Ἔςι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, τό τε κλοπαιὰν τό τε ναρθηκοπλήρωτον, οἱονεὶ ἐπεξήγησις τȣ̃ θηρῶμαι, εἰπὼν γὰρ θηρῶμαι δὲ πηγὴν πυρὸς, ὤφειλεν εἰπεῖν καὶ τίνα τρόπον ἐθηράσατο.

111. ΠΟΡΟΣ. Πορισμὸς τȣ̃ ζῆν.

112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Τοιῶνδε ἁμαρτημάτων ποινὰς ἔδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς τὸ ποινὰς τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν. ΠΟΙΝΑΣ. Βλαβάς. ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ. Ἕνεκα. ΤΙΝΩ. Δίδωμι.

113. ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ. Ὑπὸ τὴν αἰθρίαν, ὑποκάτω τȣ̃ αἰθέρος, ἐκτὸς ςέγης τινός. ΠΑΣΣΑΛΕΥΤΟΣ. Πασσαλευόμενος κεκαρφομένος.

114. Α, Α. Ἐκπληκτικόν.

115. ΑΧΩ. Φωνή. ΟΔΜΑ. Ὀσμή. Ἴσως αἱ Ὠκεανίδες εὐωδίαν ἔπνεον, αἰσθητὸν δὲ ἡ ὀσμὴ, ȣ̓χ' ὁρατὴ, διὸ καὶ ἀφεγῆ ταύτην φησὶν ὡς ἀθεώρητον, διὰ τῆς ὀσμῆς ȣ̃ν προνοεῖται τὴν τῶν Ὠκεανίδων ἄφιξιν. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Προσῆλθε. ΑΦΕΓΓΗΣ. Ἀόρατος.

116. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Ἐκ θεȣ̃ ὁρμηθεῖσα. ΒΡΟΤΕΙΟΣ. Ἀνθρωπίνη. ΚΕΚΡΑΜΜΕΝΗ. Ἡρωϊκή.

117. ΙΚΕΤΟ. Ἦλθε. ΤΕΡΜΟΝΙΟΝ. Τὸν τελευταῖον. ΠΑΓΟΝ. Τὸν τραχὺν καὶ κρημνώδη τόπον.

118. ΠΟΝΩΝ. Τῶν κακοπαθειῶν. ΘΕΩΡΟΣ. Θεατής.

119. ΟΡΑΤΕ. Πρὸς τὴν ὑποληφθεῖσαν αὐτῷ φαντασίαν τȣ̃το λέγει. ΔΥΣΠΟΤΜΟΝ. Δυςυχῆ. Τὸ δύσποτμον ȣ̓ πρὸς τὸν δεσμώτην, πρὸς τὸν θεὸν συντακτέον.

120. ΠΑΣΙ ΘΕΟΙΣ. Πάντες γὰρ οἱ θεοὶ ὠργίζοντο πρὸς τὸν Προμηθέα διὰ τὸ πῦρ, ἐκ τȣ́τȣ γὰρ πάντα ῥᾷςα εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ȣ̓κέτι ἔθυον αὐτοῖς.

121. ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ. Ἐν ἔχθρᾳ. ΕΙΣΙΧΝΕΥΣΙ. Διάγȣσι. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσιχνεῦσιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν ὁπόσοι Διὸς φίλοι, ἦσαν γὰρ καὶ ἕτεροι οἱ ȣ̓ προσεῖχον Διῒ, τοιȣ̃τοι δὲ οἱ Τιτᾶνες.

123. ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Ἀγάπην ἣν εἶχον εἰς τȣ̀ς βροτȣ́ς.

124. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κίνημα, ὁρμήν.

125. ΠΕΛΑΣ. Τȣ̃ Καυκάσȣ. ΟΙΩΝΩΝ. Ὀρνέων. ΑΙΘΗΡ. Ὁ ἀήρ. ΕΛΑΦΡΑΙΣ. Ἐλαφρῶν.

126. ΠΤΕΡΥΓΩΝ. Ἐκ τῶν πτερύγων γινομέναις.

127. ΦΟΒΕΡΟΝ. Φόβȣ ἄξιον. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. Τὸ εἰσερχόμενον.

128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Ὅρα ἵνα μή. ΦΙΛΙΑ. Φιλική. ΗΔΕ ΤΑΞΙΣ. Ἤτοι τὸ ἡμέτερον τάγμα.

129. ΘΟΑΙΣ ΑΜΙΛΛΑΙΣ. Ταχείαις σπȣδαῖς.

130. ΠΡΟΣΕΒΑ ΤΟΝΔΕ ΠΑΓΟΝ. Προσῆλθε τὸν κρημνώδη τόπον.
131. ΠΑΡΕΙΠΟΥΣΑ. Καταπείσασα.
132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ. Ταχεῖαι. ΑΥΡΑΙ. Τῦ ἀέρος πνοαί.
133. ΑΧΩ. Ἡ βοή. ΧΑΛΥΒΟΣ. Τῦ σιδήρυ. Ἰςέον ὅτι πρῶτον ὁ σίδηρος ἐν Χάλυψι, ἔθνος ἔνθα ὁ σίδηρος ἐγίνετο, ὅταν δὲ προσεχαρῶτο ὁ κτύπος τῦ σιδήρυ ἠκύετο ἐκεῖ. ΔΙΗΞΕΝ. Διῆλθεν. ΑΝΤΡΩΝ ΜΥΧΟΝ. Τῶν ἐντὸς τῶν πηγῶν κοιλωμάτων, ἔνθα φασὶ κατοικεῖν τὰς Νύμφας.
134. ΤΗΝ ΘΕΡΜΕΡΩΠΙΝ ΑΙΔΩ. Εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἐμέ· περιφραςικῶς. Ἀπισείσατό μυ τὴν παρθένοις πρέπυσαν αἰδῶ, τὴν ἐπικειμένην θερμότητα τῷ προσώπῳ, ἤτοι τὴν ἐρυθρότητα ἣν ὐκ ἔξεςιν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ.
135. ΣΥΘΗΝ. Ὥρμησα. ΑΠΕΔΙΛΟΣ. Ἀσάνδαλος. Διὰ τῦτο δῆλον ὅτι σπυδαίως παραγίνοντο ὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυνηθεῖσαι βαλεῖν. ΟΧΩι. Ἅρματι. ΠΤΕΡΩΤΩι. Τοῖς πτεροῖς. Ὄχημα γὰρ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερά, ὥσπερ τοῖς ἱππεῦσιν οἱ ἵπποι.
136. ΑΙ, ΑΙ. Τὰ εἰς αι λήγοντα δίφθογγα ἐπιῤῥήματα ἐπὶ τέλυς ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται· ἀτταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῦ βαβαὶ, καὶ, ἐπίῤῥημα καταθετικὸν, καὶ ὐαί. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΥ ΤΗΘΥΟΣ. Τῆς παμμήτορος γῆς.
138. ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Συςρεφομένυ.
139. ΧΘΟΝ'. Γῆς. ΑΚΟΙΜΗΤΩι. Ἀπαύςῳ.
141. ΟΙΩι. Καὶ ὁποίῳ. ΠΡΟΣΠΟΡΠΑΤΟΣ. Κεκαρφομένος.
143. ΦΡΟΥΡΑΝ ΑΖΗΛΟΝ ΟΧΗΣΩ. Οἴκησιν κακὴν, ἣν ὐδεὶς ζηλώσει, φυλάξω.
144. ΛΕΥΣΣΩ. Βλέπω. ΟΣΣΟΙΣ. Ὀφθαλμοῖς.
145. ΟΜΙΧΛΗ. Νέφος λύπης. ΠΡΟΣΗιΞΕ. Προσῆλθε.
146. ΕΙΣΙΔΟΥΣΗι. Καὶ εἰσιδύσῃ τὸ σῃ ῃ, καὶ εἰσιδῦσι τὸ σι ῖ· καὶ τὸ ῖ μὲν πρὸς τὸ ὀφθαλμοῖς, τὸ δὲ ῃ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Τὸ γὰρ προσῆλθε τοῖς ἐμοῖς ὄσσοις, ὐκ ἔςιν ἕτερον ἢ ἐμοί.
147. ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Ξηραινόμενον, καὶ προσταλαιπωρῦν.
148. ΑΥΜΑΙΣ. Βλάβαις, κολάσεσι.
149. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ. Ἄρχοντες, ἤτοι ὁ Ζεύς. ΟΛΥΜΠΟΥ. Τῦ ὐρανῦ.
150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ. Νέοις. ΑΘΕΣΜΩΣ. Ἀνόμως, καὶ ἔξω τῦ νόμυ καθ' ὃν ἦρχον ὅ, τε Οὐρανὸς καὶ ὁ Κρονος.
151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Τὰ κεφάλαια, τόν τε Κρόνον, τύς τε Τιτᾶνας.
152. ΕΙ ΓΑΡ Εἴθε. ΝΕΡΘΕΝ. Ὑποκάτω.
153. ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ. Ἀτελῆ διὰ τὸ βάθος.
154. ΤΑΡΤΑΡΟΝ. Λέγω. ΗΚΕΝ. Ἔπεμψεν ὁ Ζεύς.
155. ΑΓΡΙΩΣ. Ἀπηνῶς. ΠΕΛΑΣΑΣ. Ἐκεῖσε. ΩΣ. Ἵνα.
156. ΕΠΕΓΗΘΕΙ. Ἐπέχαιρε.
157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜ'. Ἐναέριον κρέμασμα ὑπάρχων.
158. ΕΠΙΧΑΡΤΑ. Εὐφρόσυνα.
159. ΩΔΕ ΤΑΗΣΙΚΑΡΔΙΟΣ. Οὕτως σκληρογνώμων καὶ ἀπηνόφρων.
160. ΕΠΙΧΑΡΗ. Ἄξια χαρᾶς.
161. ΞΥΝΑΣΧΑΛΑι. Συλλυπεῖται.
162. ΤΕΟΙΣΙ. Ἰδίοις. ΕΠΙΚΟΤΩΣ. Ὀργίλως.
163. ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ. Ἀκαμπῆ, σκληρόν.

164. ΔΑΜΝΕΤΑΙ. Δαμάζει. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΓΕΝΝΑΝ. Τὺς ὐρανῦ ἀπογόνυς θεύς.

165. ΟΥΔΕ ΛΗΞΕΙ. Τῦ δαμάζειν. ΚΟΡΕΣΗι ΚΕΑΡ. Ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῦ.

166. ΠΑΛΑΜΑι. Μηχανῇ· παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι. ΔΥΣΑΛΩΤΟΝ ΕΛΗι. Δυσπόρθητον πορθήσῃ. ΑΡΧΗΝ. Αὐτῦ.

167. Η ΜΗΝ ΕΤ'. Ὄντως εἰς τὸ ἑξῆς. ΚΡΑΤΕΡΑΙΣ. Ἰσχυραῖς, μεγάλαις.

168. ΕΝ ΓΥΙΟΠΕΔΑΙΣ. Δέσμαις. ΑΙΚΙΖΟΜΕΝΟΥ. Κολαζομένυ καὶ καταβαλλομένυ.

169. ΜΑΚΑΡΩΝ ΠΡΥΤΑΝΙΣ. Ὁ θεῶν διοικητὴς καὶ ἄρχων Ζεύς.

170. ΔΕΙΞΑΙ. Αὐτῷ. ΟΤΟΥ. Τίνος.

171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Ἀφαιρεθήσεται. Τὸ ἀποσυλᾶται ὐχὶ ἀντὶ τῦ ἀποσυληθήσεται εἴπομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Οὐ γάρ ἐστιν ἀντιχρονισμὸς ὥς τινές φασιν, ἀλλὰ διὰ τῦτο ἀποσυλᾶται εἶπε, καὶ ὐκ ἀποσυληθήσεται, ἐπειδὴ ὃ ἀπόκειται γενήσεσθαι, κἂν ὔπω πάρεστι, κατ' αὐτὸ τῦτο, ὅτι ἀπόκειται, τῦ ἐνεστῶτος χώραν ἐπέχει.

172. ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ. Θελκτικαῖς.

173. ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙ.. Λόγοις. ΘΕΛΞΕΙ. Ἀπατήσει καὶ ὑπάξεται.

174. ΑΠΕΙΛΑΣ. Αὐτῦ. ΠΤΗΞΑΣ. Φοβηθεις. ΤΟΔ'. Τὸ βέλευμα.

175. ΚΑΤΑΜΗΝΥΣΩ. Ἐξειπῶ αὐτῷ.

176. ΧΑΛΑΣΗι. Λύσῃ. ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ. Χάριτας ἀντιδιδόναι.

177. ΤΗΣ Δ' ΑΙΚΙΑΣ. Ἧς πάσχω.

178. ΘΡΑΣΥΣ. Εἶ.

179. ΔΥΑΙΣΙΝ. Κακοπαθείαις αἷς σύνει. ΕΠΙΧΑΛΑιΣ. Ἐνδιδῶς.

180. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ. Σοβαρῶς καὶ ὑπεροπτικῶς φθέγγεις, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλευθέρων τοιύτων ὄντων. Τοῖς γὰρ δύλοις πεπληχέναι καὶ τρέμειν πάρεστι διὰ τὴν δυλίαν.

181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Μέγας.

182. ΔΕΔΙΑ. Φοβῦμαι.

183. ΠΑ. Ὅπυ. ΤΩΝΔΕ ΠΟΝΩΝ. Οὓς πάσχεις. ΧΡΗ. Ἀπόκειται.

184. ΤΕΡΜΑ. Τέλος. ΚΕΛΣΑΝΤ'. Καταντήσαντα. ΑΚΙΧΗΤΑ. Ἀκατανόητα.

185. ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Ἀπαράκλητον λόγοις.

186. ΟΙΔ'. Γινώσκω. ΤΡΑΧΥΣ. Σκληρός ἐστι. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩι ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Τὸ γὰρ αὐτῷ δόξαν δίκαιον ἡγεῖται, κἂν ἀδικώτατον ᾖ.

187. ΕΜΠΑΣ. Ὅμως. ΟΙΩ. Ὑπολαμβάνω.

188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Ταπεινός.

189. ΡΑΙΣΘΗι. Οὕτως ὡς ἔφην δαμασθῇ.

190. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Σκλῆραν καὶ ἄκαμπτον. ΣΤΟΡΕΣΑΣ. Μαλακίσας καὶ καταβαλών.

191. ΑΡΘΜΟΝ. Ἕνωσιν.

192. ΗΞΕΙ. Ἐλεύσεται ἵνα αὐτῷ ἀπαλλαγὴν φράσω.

193. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. Φανέρωσον. ΓΕΓΩΝ'. Εἰπέ.

194. ΑΙΤΙΑΜΑΤΙ. Μέμψει.

195. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Κολάζει.

196. ΔΙΔΑΞΟΝ. Τῦτο. ΛΟΓΩι. Τῇ περὶ τύτων διηγήσει.

197. ΑΛΓΕΙΝΑ. Λυπηρά.
198. ΑΛΓΟΣ. Λύπη. ΠΑΝΤΑΧΗ ΔΥΣΠΟΤΜΑ. Ἐν τῷ λέγειν καὶ ἐν τῷ μὴ λέγειν δυσχερῆ καὶ βαρύτατα.
199. ΧΟΛΟΝ. Τὴν πρὸς ἀλλήλους ὀργήν.
200. ΣΤΑΣΙΣ. Μάχη. ΕΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣΙ. Τοῦτο διὰ μέσου. ΩΡΟΘΥΝΕΤΟ. Διηγείρετο.
201. ΕΔΡΗΣ. Τοῦ τῆς ἀρχῆς θρόνου.
202. ΩΣ ΖΕΥΣ ΑΝΑΣΣΟΙ. Ἵνα ὁ Ζεὺς βασιλεύοι. ΤΟΥΜΠΑΛΙΝ. Τὸ ἐναντίον.
203. ΩΣ. Ἵνα.
204. ΕΝΤΑΥΘ᾽. Εἰς τοῦτο, ἢ τότε. ΤΑ ΛΩΙΣΤΑ. Τὰ ὠφέλιμα. ΠΙΘΕΙΝ. Καταπεῖσαι.
206. ΑΙΜΥΛΑΣ. Ποταπὰς ἀπατηλάς. ΜΗΧΑΝΑΣ. Ἃς αὐτοῖς ἐμηχανώμην βουλάς.
207. ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. Φαυλίσαντες. ΚΑΡΤΕΡΟΙΣ. Σοβαροῖς.
208. ΩΙΟΝΤ᾽. Ὑπελάμβανον. ΑΜΟΧΘΕΙ. Ἀπονητεί.
209. ΟΥΧ ΑΠΑΞ ΜΟΝΟΝ. Οὐ μόνον καλουμένη.
210. ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Ἓν πρόσωπον.
211. Η ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ. Ὅπου τελεσθείη. ΠΡΟΥΤΕΘΕΣΠΙΚΕΙ. Προυμαντεύσατο.
212. ΩΣ. Ὅτι. ΟΥ ΚΑΤ᾽ ΙΣΧΥΝ. Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ οὐ πρὸς τὸ σύναγκες συνάπτεται τῇ ἐννοίᾳ, εἰπὼν γὰρ ἀνωτάτω τὸ ἐνταῦθ᾽ ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων, τὴν μὲν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὴν δὲ ἔννοιαν οὐκ ἀπέδωκεν, οὐ γὰρ εἶπε τίνες ἦσαν αἱ συμβολαὶ ἃς πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο, ἀλλ᾽ ἁπλῶς λῷστα εἶπε, νῦν δὲ πολλὰ διὰ μέσου θεὶς ἀποκαλύπτει ἃ συνεβούλευε, λέγων πρὸς αὐτοὺς ὡς οὐ χρὴ τὸν περιποιούμενον ἑαυτῷ ἀρχὴν, οὐκ ἐν θρασύτητι καὶ γνώμης ὑπερκοτίᾳ καὶ μετὰ δόλου περιποιεῖσθαι, ἀλλὰ μεταχειρίσεσι καὶ ἐπιτηδειότητι.
213. ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ. Τοὺς μεγάλους. ΚΡΑΤΕΙΝ. Ἄρχειν.
214. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Παραινοῦντος καὶ λέγοντος.
216. ΠΑΡΕΣΤΩΤΩΝ. Τῶν ἐνισταμένων πραγμάτων.
218. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Συμμαχεῖν.
219. ΜΕΛΑΜΒΑΘΥΣ. Ὁ σκοτεινὸς διὰ τὸ βάθος.
220. ΚΕΥΘΜΩΝ. Ὁ κατώτατος τόπος. ΠΑΛΑΙΓΕΝΗ. Τὸν παλαιὸν κατὰ τὴν γένναν.
221. ΑΥΤΟΙΣΙ. Σύν. ΣΥΜΜΑΧΟΙΣΙ. Αὐτοῦ.
222. Ο ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. Ζεύς.
223. ΠΟΙΝΑΙΣ ΤΑΙΣΔΕ. Αἷς σύνειμι. ΑΝΤΗΜΕΙΨΑΤΟ. Ἀντεδεξιώσατο.
226. Ο Δ᾽ ΟΥΝ. Ὅπερ. ΑΙΤΙΑΝ. Μέμψιν.
228. ΟΠΩΣ. Ἐπεί. ΤΟΝ ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΘΡΟΝΟΝ. Τὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου.
229. ΝΕΜΕΙ. Μεμερισμένως παρέχει.
230. ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ. Διεμέριζε κατὰ τάξιν.
231. ΛΟΓΟΝ. Φροντίδα.
232. ΑΙΣΤΩΣΑΣ. Ἀφανίσας. ΓΕΝΟΣ. Τούτων.
233. ΑΛΛΟ. Γένος. ΦΙΤΥΣΑΙ. Ποιῆσαι, γεννῆσαι, ἐξ οὗ καὶ φύτωρ ὁ πατήρ.
234. ΤΟΙΣΙΝ. Ἥγουν τῇ τοιαύτῃ βουλῇ. ΑΝΤΕΒΑΙΝΕ. Ἐναντιοῦτο.

235. ΤΟΛΜΗΣ. Ὁ τολμητίας. ἘΞΕΛΥΣΑΜΗΝ. Ἐλευθέρωσα.
236. ΔΙΑΡΡΑΙΣΘΕΝΤΑΣ. Φθαρέντας ὑπὸ Διός.
237. ΤΩι. Οὗ ἕνεκα. ΚΑΜΠΤΟΜΑΙ. Ταλαιπωρῶ, καταβάλλομαι, δαμάζομαι.
238. ΠΑΣΧΕΙΝ. Αὐτάς.
239. ΟΙΚΤΩι. Ἐλέῳ.
241. ΩΔ' ΕΡΡΥΘΜΙΣΜΑΙ. Οὕτως ἢ ἐνταῦθα ἐτάχθην. ΖΗΝΟΣ. Ὑπὸ τοῦ Διός. ΔΥΣΚΛΕΗΣ. Ἄδοξος.
242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ. Σκληρὸς, ἄκαμπτος τὰ φρονήματα, καὶ ὥσπερ ἀπὸ πετρῶν συμπαγεὶς τὸν νοῦν.
243. ΣΥΝΑΣΧΑΛΛΑι. Συμπάσχει.
244. ΜΟΧΘΟΙΣ. Δυστυχίαις.
245. ΗΛΓΥΝΘΗΝ. Ἐλυπήθην, ἔπαθον. ΚΕΑΡ. Τὴν ψυχήν.
246. ΕΛΕΕΙΝΟΣ ΕΙΣΟΡΑιΝ. Βλέπειν αὐτοὺς ἐμέ· εἶτα οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ὑμεῖς συναλγήσατε ἐν πρώτοις οὖσαι τῶν φίλων.
247. ΤΩΝ. Ὧν φῄς. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. Ἐπέκεινα.
248. ΠΡΟΣΔΕΡΚΕΣΘΑΙ. Προβλέπειν.
249. ΦΑΡΜΑΚΟΝ. Θεραπείαν.
250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ. Εἰ γὰρ εἶχον οἱ ἄνθρωποι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, καὶ μὴ ἐλπίσι ἐβουκολοῦντο, ὁ μὲν προσδοκῶν εὐδαίμων γενήσεσθαι, καὶ περιεῖναι, καὶ ζῆν ἀεὶ, ὁ δὲ αὐτὸ τοῦτο, καὶ ὅτι πλούσιος ἔσται, λύπαις ἂν καὶ ὀδυρμοῖς τὸν πάντα αἰῶνα διέφερον. ΚΑΤΩιΚΙΣΑ. Ἐνέβαλον.
252. ΤΟΙΣ. Οἷς ἔφην. ΣΦΙΝ. Αὐτοῖς. ὬΠΑΣΑ. Παρέσχον.
253. ΦΛΟΓΩΠΟΝ. Λαμπρὸν, φωτεινόν. ΕΦΗΜΕΡΟΙ. Ἄνθρωποι.
256. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Κολάζει. ΧΑΛΑι. Ἐνδίδωσι.
257. ΑΘΛΟΥ ΤΕΡΜΑ. Τοῦ καμάτου τέλος.
258. ΟΥΚ ΑΛΛΟ Γ' ΟΥΔΕΝ. Τέλος.
259. ΤΙΣ ΕΛΠΙΣ. Ἐστί σοι.
260. ΩΣ. Ὅτι. ΟΥΤ' ΕΜΟΙ ΛΕΓΕΙΝ ΚΑΘ' ΗΔΟΝΗΝ. Οὐ γὰρ τοῖς σοῖς κακοῖς ἥδομαι.
261. ΤΑΥΤΑ. Τὸ περὶ τούτων λέγει.
262. ΜΕΘΩΜΕΝ. Ἀφῶμεν. ΑΘΛΟΥ. Τοῦ καμάτου.
263. ΕΛΑΦΡΟΝ. Ῥᾴδιον. ΟΣΤΙΣ. Ὁποῖος. ΠΗΜΑΤΩΝ. Συμφορῶν. ΠΟΔΑ. Τὸν αὐτοῦ.
264. ΠΑΡΑΙΝΕΙΝ. Συμβουλεύειν. ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ. Διδάσκειν.
265. ΤΑΥΘ' ΑΠΑΝΤΑ. Ἃ νῦν πάσχω.
266. ΕΚΩΝ. Ἑκούσιος, ἢ θέλων.
267. ΑΡΗΓΩΝ. Βοηθῶν. ΠΟΝΟΥΣ. Λύπας καὶ συμφοράς.
268. ΠΟΙΝΑΙΣ. Τιμωρίαις. ΩιΟΜΗΝ. Ἐνόμιζον.
269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. Κρατεῖσθαι καὶ προσπαλαίειν. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ. Ταῖς ὑψηλαῖς, ταῖς ἄνω αἰρομέναις.
270. ΤΥΧΟΝΤ'. Ἐπιτυχόντα. ΕΡΗΜΟΥ. Μεμονωμένου. ΠΑΓΟΥ. Τοῦ κρημνώδους ὄρους.
271. ΠΑΡΟΝΤΑ. Τὰ νῦν ἐνεστῶτα. ᾿ΔΥΡΕΣΘΕ. Θρηνεῖτε. ΑΧΗ. Θλίψεις.
272. ΠΕΔΟΙ ΒΑΣΑΙ. Ἐν τῷ πεδίῳ ἐλθοῦσαι. ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΡΠΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Τὰς προσερχομένας δυστυχίας.
273. ΩΣ. Ἵνα. ΤΟ ΠΑΝ. Τὸ κατ' ἐμὲ πάθος.

274. ΠΕΙΘΕΣΘΕ. Μάθετε. ΣΥΜΠΟΝΗΣΑΤΕ. Συγκοπιάσατε ἐμοί.

275. ΜΟΓΟΥΝΤΙ. Κακοπαθοῦντι. ΤΑΥΤΑ. Ὅμοια. ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Περιερχομένη μετὰ πλάνης.

276. ΠΡΟΣ ΑΛΛΟΥ'. Ἐν ἄλλῳ καιρῷ. ΑΛΛΟΝ. Πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον. ΠΗΜΟΝΗ. Ἡ δυςυχία. ΠΡΟΣΙΖΑΝΕΙ. Προσέρχεται, προσκάθηται. Ἡ πημονὴ καὶ ἡ δυςυχία ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσιζάνει πλανωμένη καὶ φερομένη, ἤγουν ἄςατός ἐςι, καὶ ἐκ ἂν τῷ αὐτῷ καταφέρεται. Ἐπεὶ ἂν ταῦθ' ὅτως ἔχει, δεῖ καὶ ὑμᾶς ἐμοὶ συμπονεῖν δυςυχοῦντι, ἵνα καὶ ὑμῖν εἴποτε ἂν συμβαίη· τὸ γὰρ τῆς τυχης ἄδηλον· τὸ ὑμᾶς παραμυθησόμενον ἔχοιτε.

279. ΕΛΑΦΡΩι ΠΟΔΙ. Ἐν τοῖς πτεροῖς. ΚΡΑΙΠΝΟΣΣΥΤΟΝ. Ταχύ. Δέον κραιπνοσσύτως προλιποῦσαι εἰπεῖν, κραιπνόσσυτον εἶπε πρὸς τὸ θῶκον.

280. ΘΩΚΟΝ ΠΡΟΛΙΠΟΥΣ'. Τὴν ἐν τῷ ἀέρι ςάσιν ἀφεῖσαι. ΑΙΘΕΡΑ ΑΓΝΟΝ. Τὸν ἀέρα καθαρόν.

281. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Τὴν πορείαν τῶν ὀρνέων. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗι ΧΘΟΝΙ. Τῇ χαλεπῇ καὶ σκληρᾷ καὶ πετρώδει, λέγω δὲ τῷ Καυκάσῳ.

282. ΠΕΛΩ. Πλησιάζω.

283. ΧΡΗιΖΩ ΔΙΑΠΑΝΤΟΣ ΑΚΟΥΣΑΙ. Θέλω δι' ὅλυ μαθεῖν.

Β'.

284. ΗΚΩ. Ἦλθον. ΔΟΛΙΧΗΣ ΤΕΡΜΑ ΚΕΛΕΥΘΟΥ. Μακρᾶς τέλος ὁδῦ.

285. ΔΙΑΜΕΙΨΑΜΕΝΟΣ. Διελθών.

286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΤΟΝΔ' ΟΙΩΝΟΝ. Τὸν ταχὺν ταῖς πτέρυξι γῦπα ᾧ ἐπωχεῖτο.

287. ΓΝΩΜΗι. Θελήματι ἐμῷ. ΣΤΟΜΙΩΝ ΑΤΕΡ. Χαλινῶν χωρίς. ΕΥΘΥΝΩΝ. Διεξάγων.

288. ΤΥΧΑΙΣ. Δυςυχίαις. ΙΣΘΙ. Γίνωσκε. ΞΥΝΑΛΓΩ. Λυποῦμαι.

289. ΔΟΚΩ. Νομίζω. ΞΥΓΓΕΝΕΣ. Ἡ συγγένεια. Οὐρανῦ γὰρ ἀμφότερα ἔκγονα.

290. ΕΣΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. Συμπάσχειν σοί.

291. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ. Ἄλλος τίς. ΟΤΩι. Ὥτινι. ΜΟΙΡΑΝ. Μερίδα.

292. ΝΕΙΜΑΙΜ'. Δώσαιμι. Ἤ. Παρά.

293. ΓΝΩΣΗι. Μαθήσῃ. ΩΣ ΕΤΥΜ'. Ὅτι ἀληθῆ. ΜΑΤΗΝ. Ἤτοι ψευδῶς.

294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Χαρίζεσθαι διὰ γλώττης.

295. ΣΗΜΑΙΝ'. Δηλῦ. ΣΥΜΠΡΑΤΤΕΙΝ. Συναγωνίζεσθαι.

296. ΕΡΕΙΣ. Λέξεις. ΩΣ. Ὅτι. ΩΚΕΑΝΟΥ. Ἐμῦ.

297. ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΣ. Μονιμώτερος.

298. ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Ὁρῶ.

299. ΗΚΕΙΣ. Ἦλθες. ΕΠΟΠΤΗΣ. Θεατής. ΛΙΠΩΝ. Ἀφείς.

300. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΡΕΥΜΑ. Τὸ ὠκεάνειον ἀπό σῦ καλόυμενον. ΠΕΤΡΗΡΕΦΗ. Πετρώδη.

301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ'. Αὐτοκατασκεύαςα. ΣΙΔΗΡΟΜΗΤΟΡΑ. Τὴν ἐργαζομένην τὸν σίδηρον. Τὴν τῆς Σκυθίας χαλυβικὴν γῆν, ἐν ᾗ πρῶτον ὁ σίδηρος εὑρηται. Λέγει δὲ τὸν Καύκασον, περὶ αὐτὸν γὰρ οἱ Χάλυβες.

302. ΑΙΑΝ. Τὴν γῆν. Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΥΧΑΣ ΕΜΑΣ ΑΦΙΞΑΙ ΚΑΙ ΞΥΝΑΣΧΑΛΩΝ ΚΑΚΟΙΣ. Ὅπως ἰδὼν τὰς τύχας ἐμὰς ἦλθες καὶ λυπέμενος τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

304. ΔΕΡΚΟΥ. Βλέπε. ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΦΙΛΟΝ. Ἐμὲ ὄντα τοῦ Διὸς φίλον.

305. ΣΥΓΚΑΤΑΣΤΗΣΑΝΤΑ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΔΑ. Συγκατεργασάμενον αὐτῷ τὴν ἀρχήν.

306. ΟΙΑΙΣ ΠΗΜΟΝΑΙΣΙ. Δι' ὁποίων βλαβῶν. ΚΑΜΠΤΟΜΑΙ. Δαμάζομαι.

307. ΠΕΡΑΙΝΕΣΑΙ. Συμβουλεῦσαι.

308. ΤΑ ΛΩΙΣΤΑ. Τὰ κάλλιστα. ΟΝΤΙ. Σοί. ΠΟΙΚΙΛΩι. Συνετῷ.

309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Ὡς ἐλάττων Διὸς εἶ. ΜΕΘΑΡΜΟΣΑΙ. Μετάβαλε.

310. ΤΡΟΠΟΥΣ ΝΕΟΥΣ. Ποταπούς. Νέον φρόνημα κτῆσαι, τὸ πρῶτον ἀφείς.

311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ. Ἀκήρυς καὶ ὑβριστικούς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου σιδήρου καὶ ἐστομωμένου.

312. ΡΙΨΕΙΣ. Λέξεις πρὸς τὸν Δία.

313. ΘΑΚΩΝ. Καθήμενος. ΧΟΛΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΜΟΧΘΩΝ. Τὴν λύπην τῶν νῦν δυστυχιῶν.

314. ΠΑΙΔΙΑΝ ΕΙΝΑΙ. Παίγνιον πρὸς τὰ μέλλοντα καταλήψεσθαί σε κακὰ παρ' αὐτοῦ.

315. ΟΡΓΑΣ. Κατὰ Διός.

316. ΠΗΜΑΤΩΝ. Ὧν πάσχεις. ΑΠΑΛΛΑΓΑΣ. Ἐλευθερίαν.

317. ΑΡΧΑΙ'. Μωρά. Ἀρχαῖα τὰ μωρά, παρ' ὅσον οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἁπλῶς καὶ ἀποικίλτως ἔζων, οἱ δ' ὕστερον φρονήσει καὶ περιττότητι νοῦ. ΛΕΓΩΝ ΤΑΔΕ. Ἃ λέγω.

318. ΥΨΗΓΟΡΟΥ. Μεγαλαύχου καὶ σοβαροῦ.

319. ΤΑΠΙΧΕΙΡΑ. Τὰ ἆθλα καὶ ἐπιτίμια.

320. ΟΥΔΕΠΩ ΤΑΠΕΙΝΟΣ. Ἐγένου. ΕΙΚΕΙΣ. Ὑποτάσσῃ καὶ ἐπιχαλᾷς.

321. ΑΛΛΑ. Κακά.

322. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐδαμῶς.

323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Πρὸς ἀκάνθας τὸν πόδα ἐξάξεις. Ἔστι δὲ παροιμία εἰρημένη ἐκ τῶν βοῶν τῶν κεντουμένων ὄπισθεν, καὶ ἐν τῷ λακτίζειν τοὺς ἰδίους πόδας αἱμασσόντων τῷ κέντρῳ.

324. ΤΡΑΧΥΣ ΜΟΝΑΡΧΟΣ. Ἀκαμπὴς βασιλεύς. ΟΥΔ' ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. Δυνατὸς ὑπ' εὐθύνην ἐλθεῖν ἐάν τι παρὰ δίκην ἐργάσηται.

325. ΕΙΜΙ. Ἀπέρχομαι πρὸς αὐτόν.

326. ΤΩΝ. Ἐκ τούτων. ΕΚΛΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.

327. ΗΣΥΧΑΖΕ. Ἡσύχως ἔχε. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Θρασυστόμει.

328. ΟΙΣΘ'. Γινώσκεις. ΠΕΡΙΣΣΟΦΡΩΝ. Λίαν συνετός.

329. ΜΑΤΑΙΑι. Τῇ παρὰ καιρὸν κομπαζούσῃ.

330. ΖΗΛΩ Σ'. Θαυμάζω σε Ὠκεανέ, ὅτι ἐκτὸς αἰτίας καὶ μέμψεως ὑπάρχεις τῷ Διΐ, καὶ οὐδὲν κακὸν ἀπ' αὐτοῦ πέπονθας συναλγῶν ἐμοί.

331. ΜΕΤΑΣΧΩΝ. Τῶν κατ' ἐμὲ κοινωνήσας. ΤΕΤΟΛΜΗΚΩΣ. Ὑπομείνας δι' ὧν συνήλγησας.

332. ΒΑΣΟΝ. Ἐλθεῖν πρὸς αὐτόν. ΜΕΛΗΣΑΤΩ. Διὰ φροντίδος ἔστω τοῦτο.

333. ΝΙΝ. Αὐτόν.

334. ΠΑΠΤΑΙΝΕ. Φυλάττου. ΠΗΜΑΝΘΗιΣ. Βλαβῇς. ΟΔΩι. Τῇ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς αὐτόν.

335. ΑΜΕΙΝΩΝ. Κρείττων. ΦΡΕΝΟΥΝ. Σωφρονίζειν.

336. ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΑΙ. Τῦτο.

337. ΟΡΜΩΜΕΝΟΝ. Κινέμενον ἐλθεῖν ὑπὲρ σοῦ πρὸς αὐτόν. ΑΝΤΙΣΠΑΣΗΙΣ. Κωλύσεις καὶ ἀποσπάσης τῦτυ.

338. ΑΥΧΩ. Θαῤῥῶ· ὃ γὰρ θαῤῥεῖ τις καὶ καυχᾶται.

339. ΤΩΝ. Ἐκ. ΕΚΛΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.

340. ΛΗΞΩ. Παύσω.

341. ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ. Τῆς ὑπὲρ ἐμῦ.

342. ΜΑΤΗΝ. Οὐ γὰρ εἰσακυσθήσῃ. ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΩΝ. Ἐμέ.

344. ΕΚΠΟΔΩΝ. Μακρὰν ἐκείνυ.

345. ΕΙ. Ἐπειδή. ΤΟΥΔ' ΕΙΝΕΚΑ. Τῦ δυςυχεῖν.

346. ΩΣ ΠΛΕΙΣΤΟΙΣΙ. Ἡ τὸ ὡς ἀντὶ τῦ λίαν, ἢ τοιαύτην σημασίαν ἐνταῦθα ἔχει ὥσπερ φαμὲν τὸ ὡς ἐν τοῖς παρῦσι, τότε γὰρ τὸ ὡς ὥσπερ ἔμφασιν ἐνέχει, καί ἐςιν ἐκ παραλλήλυ, καὶ τῦτο μὲν φασί τινες, τὸ δὲ ἀληθὲς τὸ ὡς ἀντὶ τῦ λίαν ἐςὶ, σὺ δὲ μὴ ἀκύων λίαν πλείςοις νομίζῃς λέγειν τὸν Προμηθέα μὴ ἐθέλειν μὲν λίαν πολλοῖς βλάβας ἀλλὰ δηλονότι ὀλίγοις· ἀλλ' ὕτως ἔχει, ὐ θέλοιμι ἂν λίαν πλείςοις ἀνθρώποις πημονὰς, ἤγυν ὕτε πλείςοις ὕτ' ὀλίγοις, τυχεῖν τύτων δηλονότι, ἤτοι πημονὰς πρὸς τὸ τυχεῖν, πρέπει γὰρ καὶ τὸ τυχεῖν πρὸς αἰτιατικὴν ἅπαξ. ΠΛΕΙΣΤΟΙΣ. Ἀνθρώποις. ΠΗΜΟΝΑΣ. Βλάβας.

347. ΟΥ ΔΗΤ'. Πεισθήσομαί σοι. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ. Τῦ σῦ ἀδελφῦ δυςυχίαι.

348. ΤΕΙΡΟΥΣ'. Λυπῦσι. ΕΣΠΕΡΟΥΣ. Δυτικύς.

349. ΕΣΤΗΚΕ. Ἐςάθη.

350. ΕΡΕΙΔΩΝ. Βαςάζων. ΟΥΚ ΕΥΑΓΚΑΛΟΝ. Ἀλλὰ δυσβάςακτον, κατεδικάσθη γὰρ ὑπὸ Διὸς ὑπανέχειν τὸν ὐρανὸν δίκην κίονος.

351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Τὸν γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον.

352. ΔΑΙΟΝ. Πολεμικὸν ἢ καυςικόν.

353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντα. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Βιαίως πιεζόμενον ἐν Αἴτνῃ.

354. ΤΥΦΩΝΑ. Ὁ Τυφὼς ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη, ἐν Σικελίᾳ δὲ κεκεραύνωται ἐν τοῖς ποσὶ τῦ ὄρυς τῆς Αἴτνης, ἔνθα φασὶ καθήμενον τὸν Ἥφαιςον χαλκεύειν. Καλεῖται δὲ ὁ τόπος ὗτος κρατῆρες, διὰ τὸ μεςὸν εἶναι πυρός. ΘΟΥΡΟΝ. Ὁρμητικὸν, θρασύν. ΑΝΤΕΣΤΗ. Ἠναντίωτο.

355. ΣΜΕΡΔΝΑΙΣΙ ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ. Καταπληκτικαῖς γνάθοις. ΣΥΡΙΖΩΝ. Ἐκπνέων. Εἰκότως εἶπε τὸ συρίζων ἐπειδὴ ὀφέων κεφαλὰς εἶχε, τύτων δέ ἐςι τὸ συρίζειν.

356. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ. Αὐτῦ. ΗΣΤΡΑΠΤΕ. Ἀπέλαμπε. ΓΟΡΓΩΠΟΝ. Καταπληκτικόν.

357. ΕΚΠΕΡΣΩΝ. Μέλλων καταβαλεῖν:

358. ΑΥΤΩι. Τῷ Τυφῶνι. ΑΓΡΥΠΝΟΝ. Ἀκάματον, ἄσβεςον.

359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ. Τῦτο ὄνομα κεραυνῦ, ὥσπερ καὶ τὸ ψολόεις.

360. ΕΞΕΠΛΗΞΕ. Μετ' ἐκπλήξεως ἔπαυσε.

361. ΚΟΜΠΑΣΜΑΤΩΝ. Οἷς ἐχρῆτο ἀπειλῶν τῷ Διΐ. ΦΡΕΝΑΣ ΕΙΣ ΑΥΤΑΣ ΤΥΠΕΙΣ. Εἰς αὐτὸν τὸν νῦν πληγεὶς, παράφορος γενόμενος τῷ ἀπροσδοκήτῳ τῆς πληγῆς.

362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Κατεκάη, φεψαλὸς γὰρ ὁ μικρὸς σπινθήρ. ΕΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. Παρεςράπη, ἐξησθένησε, ὥσπερ οἱ βροντῶν ἤχῳ παταχθέντες.

363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ. Ἄτιμον, ἀπόβλητον, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξιύμενον.

364. ΣΤΕΝΩΠΟΥ. Τȣ̃ Σικελικȣ̃.

365. ΙΠΝΟΥΜΕΝΟΣ. Καιόμενος· ἰπνὸς γὰρ καὶ ἴπνος ὁ φȣ̃ρνος, ἐκ γὰρ τȣ̃ ἴπτω τὸ βλάπ7ω ȣ̓ μόνον τὸ ἰάπ7ω γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἶπ7ος ἡ παγὶς τῶν μυῶν, καὶ ἰπ7ȣ̃ν ῥῆμα τὸ βλάπ7ειν, παρά τε ἄλλοις καὶ τῷδε τῷ Αἰσχύλῳ, καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ὡς τὸ, Ἰπ7ȣ́μενος ταῖς συμφοραῖς. Ἐκ τȣ̃ ἴπ7ω δὲ καὶ ἶψ ὁ σκώληξ, ὁ τοῖς κέρασιν ἐμφυόμενος, ὡς τὸ, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

366. ΚΟΡΥΦΑΙΣ. Αὐτῆς τῆς Αἴτνης. ΗΜΕΝΟΣ. Καθήμενος. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Σφυρηλατεῖ.

367. ΕΝΘΕΝ ΕΚΡΑΓΗΣΟΝΤΑΙ. Ἐκ τῆς Αἴτνης ἐκσπασθήσονται. Τȣ̃το δὲ γέγονε κατὰ τȣ̀ς Ἱέρωνος χρόνȣς, ὅτε καὶ Αἰσχύλος ἤκμαζε.

368. ΠΟΤΑΜΟΙ. Ἐπιῤῥέȣσι τȣ̀ς ποταμȣ̀ς. ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ. Ἐσθίοντες.

369. ΛΕΥΡΑΣ ΓΥΑΣ. Πλατείας χώρας.

370. ΕΞΑΝΑΖΕΣΕΙ ΧΟΛΟΝ. Ἀναδώσει μανίαν, ὀργήν.

371. ΘΕΡΜΗΣ. Καυστικῆς. ΑΠΛΕΙΣΤΟΥ. Ἀκορέστȣ, ἀκρατήτȣ, τὸ γὰρ πῦρ εὑρὸν ὕλην ȣ̈τω βακχεύει ὡς μηδένα τῶν πάντων ἐπισχεῖν αὐτὸ δύνασθαι.

372. ΚΑΙΠΕΡ. Ὅμως. ΗΝΘΡΑΚΩΜΕΝΟΣ. Κεκαυμένος.

374. ΟΠΩΣ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ. Ὡς γινώσκεις.

375. ΠΑΡΟΥΣΑΝ. Ἐμοί. ΑΝΤΛΗΣΩ. Καρτερήσω, διέλθω.

376. ΛΩΦΗΣΗι. Παύσῃ. ΧΟΛΟΥ. Τῆς κατ' ἐμȣ̃ ὀργῆς.

377. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐδαμῶς.

378. ΕΙΣΙΝ. Ὑπάρχȣσιν.

379. ΕΝ ΚΑΙΡΩι. Δέοντι. ΜΑΛΘΑΣΣΗι. Καταπραΰνοι.

380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Αὐξόμενον καὶ ζέοντα. ΙΣΧΝΑΙΝΗι. Ὑποκλίνῃ καὶ παύειν ἐπιχειρῇ.

382. ΕΝΟΥΣΑΝ. Ὑπάρχȣσαν.

383. ΜΟΧΘΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΝ. Μόνον μάταιον ὁρῶ. ΕΥΗΘΙΑΝ. Μωρίαν. Ἐπίθετον δὲ ταύτης τὸ κȣφόνȣν.

384. ΤΗΝ ΝΟΣΟΝ. Τὴν τιμωρίαν.

385. ΕΥ ΦΡΟΝΟΥΝΤΑ. Ὅσον τὸ ἐπί σοι. ΔΟΚΕΙΝ. Σοί. ΦΡΟΝΕΙΝ. Ἐμέ.

386. ΕΜΟΝ ΔΟΚΗΣΕΙ. Εἰ γὰρ αὐτὸ τὸ τȣ̃ Διὸς ἄκαμπ7ον εἰδὼς, σὲ ὑπὲρ ἐμȣ̃ πρὸς αὐτὸν σπεύδοντα ȣ̓κ ἐπίσχω, πᾶσιν ἂν δόξω μηδὲν τῶν δεόντων ἐπίστασαι, καὶ Προμηθεὺς μάτην καλεῖσθαι. ΔΟΚΗΣΕΙ. Δόξει. ΑΜΠΛΑΚΗΜ'. Ἁμαρτία αὕτη.

387. ΣΑΦΩΣ. Φανερῶς. ΣΤΕΛΛΕΙ. Πέμπει.

388. ΘΡΗΝΟΣ ΟΥΜΟΣ. Τὸ ὑπὲρ ἐμȣ̃ θρηνεῖν καὶ ἀποκλαίεσθαι.

389. Η. Ἆρα. ΤΩι ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΙ. Βάλῃ εἰς ἔχθραν. ΠΑΓΚΡΑΤΕΙΣ ΕΔΡΑΣ. Μονάρχȣς.

390. ΤΟΥΤΟΥ. Τȣ̃ Διός. ΜΗΠΟΤ'. Ἵνα. ΑΧΘΕΣΘΗι. Λυπηθῇ.

392. ΣΤΕΛΛΟΥ. Ἀπέρχȣ. ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΝΟΥΝ. Ὁ νῦν σοι δοκεῖ. Λέγω δὴ τὸ μὴ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃς.

393. ΟΡΜΩΜΕΝΩι. Πρὸς τὴν ὁδόν. ΕΘΩΥΞΑΣ. Εἶπας.

394. ΛΕΥΡΟΝ. Λεπτὸν καὶ πλατύν. ΟΙΜΟΝ. Πορείαν. ΨΑΥΕΙ. Τὸ ψαύει ȣ̓ μόνον γενικῇ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ. Ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι αἰσθήσεις, πλὴν τῆς ὁράσεως, ἐκείνη γὰρ μόνη αἰτιατικὴ ἅτε βασιλικωτέρα τῶν ἄλλων, καὶ ὑφ' ἑνὸς ἵδρυσθαι μόνον προσήκȣσα, ἀλλ' ȣ̓κ ἄνω καὶ κάτω φέρεσθαι. ΠΤΕΡΟΙΣ. Διὰ τῶν πτερῶν.

395. ΟΙΩΝΟΣ. Ὀρνέον. ΑΣΜΕΝΟΣ. Μετὰ περιχαρίας.

396. ΣΤΑΘΜΟΙΣ. Τῇ φάτνῃ αὐτῦ. ΚΑΜΨΕΙΕΝ ΓΟΝΥ. Κλίνειεν τὸ γόνυ αὐτῦ.

397. ΟΥΛΟΜΕΝΑΣ ΤΥΧΑΣ. Καθ᾽ ὅλυ καὶ μέρος τᾶς ἀξίας φθορᾶς.

399. ΔΑΚΡΥΣΙΣΤΑΚΤΟΝ. Ἐν δάκρυσι ςαζόμενον. Τὸ δακρυσίςακτον ἢ πρὸς τὸ ρέος ἢ πρὸς τὸ παρειὰν συντακτέον. ΑΠ᾽ ΟΣΣΩΝ. Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

400. ΡΑΔΙΝΩΝ. Ἁπαλῶν, παρθενικῶν. ΛΕΙΒΟΜΕΝΑ ΡΕΟΣ. Στάζυσα ρεῦμα.

401. ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΓΞΑ ΠΗΓΑΙΣ. Ὑγροῖς ἔβρεξα ρεύμασι δακρύων.

402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. Ἀφθόνητα, μεγάλα ἄπερ πάσχεις.

403. ΙΔΙΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ ΚΡΑΤΥΝΩΝ. Ἤτοι τῷ οἰκείῳ θελήματι ἄρχων.

404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ. Ὑπεροπτικὴν, τραχεῖαν. ΠΑΡΟΣ. Πρώην.

405. ΑΙΧΜΑΝ. Ἐξυσίαν.

406. ΠΡΟΠΑΣΑ. Ὅλη. ΣΤΟΝΟΕΝ ΛΕΛΑΚΕ ΧΩΡΑ. Θρηνητικὸν ἤχησε χώρα. Ὁ πρῶτον κατὰ ἄθροισιν εἰπὼν χώραν, εἶτα ἐπὶ μερισμὸν ἐπήνεγκεν ὑπόσοι.

408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ. Μεγάλην. ΑΡΧΑΙΟΠΡΕΠΗ ΤΙΜΑΝ. Τὴν παλαιὰν τιμάν.

410. ΞΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ. Τῦ Ἄτλαντος καὶ τῦ Τύφωνος.

411. ΟΠΟΣΟΙ Τ᾽ ΕΠΟΙΚΟΝ. Ἐγκάτοικοι. ΑΓΝΑΣ. Καθαρᾶς, διὰ τὴν τῦ Ἡλίυ ἀνατολήν.

412. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Οἰκῦσι.

413. ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΝΟΙΣΙ. Τῶν μεγάλων δεομένοις ςεναγμάτων. ΠΗΜΑΣΙ. Δυςυχήμασι.

414. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΙ. Συμπάσχυσι.

415. ΚΟΛΧΙΔΟΣ. Ἥτις ἔνεςι ἐν Σκυθίᾳ. ΕΝΟΙΚΟΙ. Ἐγκάτοικοι.

416. ΠΑΡΘΕΝΟΙ. Αἱ Ἀμαζόνες συγκάμνυσι. ΜΑΧΑΙΣ ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Ἀκαταγώνιςοι. ΣΚΥΘΗΣ ΟΜΙΛΟΣ. Συγκάμνει.

418. ΕΣΧΑΤΟΝ. Ἀκρότατον. ΑΜΦΙ. Περὶ τήν.

419. ΕΧΟΥΣΙ. Οἰκῦσι.

420. ΑΡΕΙΟΝ ΑΝΘΟΣ. Τὸ πολεμικὸν καὶ ἐξαίρετον γένος συγκάμνει.

421. ΥΨΙΚΡΗΜΝΟΝ. Τὸ τραχὺ καὶ κρημνῶδες. ΠΟΛΙΣΜΑ. Κατοικίαν τῆς Κολχίδος.

422. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Οἰκῦσι.

423. ΔΑΙΟΣ. Πολεμικός. ΣΤΡΑΤΟΣ. Οἱ Κολχοὶ συμκάμνυσι.

424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὀξέα βέλη ἐχύσαις. ΒΡΕΜΩΝ. Ἠχῶν.

425. ΠΡΟΣΘΕΝ ΑΛΛΩΝ. Πρότερον.

426. ΔΑΜΕΝΤ᾽. Κολασθέντα. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ. Μεγάλαις καὶ ἰσχυραῖς.

427. ΤΙΤΑΝΑ. Τὸν Τιτᾶνα. ΛΥΜΑΙΣ. Βλάβαις.

428. ΑΤΛΑΝΘ᾽. Εἰσιδόμην, ἀπὸ κοινῦ. Οὐ μόνον Ἄτλας Ἄτλαντος, ἀλλὰ καὶ Ἄτλας Ἄτλα, καὶ μαρτυρεῖ τὸ Ἀτλαγενάων, οἱ πολλοὶ δὲ ἀγνοῦντες ἐνταῦθα Ἄτλαντα λέγυσι, ὐκ εἰδότες ὅτι τὸ θ τε ἐςιν, ἢ τὸ Τιτᾶνα μὴ ἐκληπτέον εἰς τὸν Τιφῶνα, ἀλλὰ συναπτέον πρὸς τὸν Ἄτλαντα, καὶ ὕτως ὐκ ἂν τὸ θ ἀντὶ τῦ τε εἴποις, ἀλλὰ Ἄτλαντα. Ὅτι δὲ μέγα σθένος καὶ τὸ κραταιὸν ὐράνιον πόλον ἐκ παραλλήλυ, ἐνέβαλε δὲ διὰ μέσυ τὴν τῦ Ἄτλαντος ἱςορίαν. ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ. Μέγα.

429. ΚΡΑΤΑΙΟΝ. Ἰσχυρόν. ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΠΟΛΟΝ. Τὴν ὐρανίαν σφαῖραν.

430. ΥΠΟΣΤΕΝΑΖΕΙ. Μετ' ὠδίνης ὑπανέχει. ΒΟΑι. Διὰ τὸ σὸν πάθος.

431. ΞΥΜΠΙΤΝΩΝ. Συμπίπτων, συγκρούων.

432. ΚΕΛΑΙΝΟΣ. Μέλας. ΥΠΟΒΡΕΜΕΙ. Ὑπηχεῖ.

433. ΓΑΣ. Γῆς. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Τῶν καθαρῶν ῥεόντων.

434. ΑΛΓΟΣ. Τὸ σόν. ΟΙΚΤΡΟΝ. Πικρόν.

Γ'.

435. ΧΛΙΔΗι. Αἰκισμῷ, θρύψει, τρυφῇ. ΑΥΘΑΔΙΑ. Ὑπεροψίᾳ, ὑπερηφανίᾳ, ἢ μωρίᾳ.

436. ΣΥΝΝΟΙΑι. Κατὰ νοῦν φροντίδι. ΔΑΠΤΟΜΑΙ. Τιτρώσκομαι.

437. ΩΔΕ ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Ἐνταῦθα καρφούμενον.

438. ΓΕΡΑ. Τιμάς. Ὁ μὲν Ζεὺς ἀπονέμει τὰς τιμάς. Οὗτος δὲ κατὰ τὸ προσῆκον τοῖς πᾶσι διετάξατο, ἢ τὸ θεοῖς τοῖς νέοις διὰ τὸν Δία μόνον νοητέον, αὐτῷ γὰρ τὴν βασιλείαν, ὡς καὶ πρόσθεν ἔφην, Προμηθεὺς συγκατεσκεύασεν, ἵν' ἢ τὸ διώρισεν ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένα τῶν ἄλλων αὐτῷ παρέσχεν.

439. Η'. Παρά. ΠΑΝΤΕΛΩΣ. Τελείως. ΔΙΩΡΙΣΕΝ. Διεμέρισεν κατ' ἀξίαν.

440. ΕΙΔΥΙΑΙΣΙΝ. Γινωσκούσαις.

441. ΠΗΜΑΤΑ. Ἅπερ ἔπασχον πρότερον, ἢ ἅπερ ἔπαθον ἐξ ἐμοῦ πάθη. Λέγει δὲ εἰρωνικῶς.

442. ΩΣ ΣΦΑΣ ΝΗΠΙΟΥΣ. Πῶς αὐτοὺς ἄφρονας.

443. ΕΝΝΟΥΣ ΕΘΗΚΑ. Συνετοὺς ἐποίησα. ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Μετόχους.

445. ΔΕΔΩΚ'. Αὐτοῖς. ΕΥΝΟΙΑΝ. Τὸ φίλτρον.

446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. Τοῖς ὀφθαλμοῖς.

447. ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΑΛΙΓΚΙΟΙ ΜΟΡΦΑΙΣΙ. Ὅμοιοι εἰδώλοις. ΒΙΟΝ. Ζωήν.

449. ΕΦΥΡΟΝ. Ἔμισγον, ἐκύκων. Ἤγουν οὐ χειμῶνα, οὐκ ἔαρ, οὐ θέρος, οὐ φθινόπωρον ἴσασιν ὡς ἑκάστῳ τὰ πρόσφορα τεχνάζεσθαι. ΕΙΚΗ. Μάτην.

450. ΟΥΤΕ ΠΛΙΝΘΥΦΕΙΣ ΔΟΜΟΥΣ ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ ΙΣΑΝ, ΟΥ ΞΥΛΟΥΡΓΙΑΝ. Πεπαρμένους, ἢ θέρμης ἐμποιητικούς. Τὸ δὲ ἴσαν ἀντὶ τοῦ ἔκτισαν. Τὸ δὲ ξυλουργίαν ἀντὶ τοῦ ξυλοκατάσκευον οἰκίαν.

451. ΚΑΤΩΡΥΧΕΣ ΕΝΑΙΟΝ. Ὑπὸ γῆν κατορωρυγμένην κατῴκουν. ΩΣ. Καθά. ΑΕΙΣΥΡΟΙ. Ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἕρποντες.

452. ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ ΑΝΗΛΙΟΙΣ. Εἰσόδοις καὶ ὀπαῖς σκοτειναῖς.

453. ΧΕΙΜΑΤΟΣ ΤΕΚΜΑΡ. Χειμῶνος σημεῖον.

454. ΑΝΘΕΜΩΔΟΥΣ ΗΡΟΣ. Τέκμαρ ἄνθη ἔχοντος ἔαρος. ΚΑΡΠΙΜΟΥ. Τοῦ τοὺς καρποὺς φέροντος.

455. ΒΕΒΑΙΟΝ. Πιστόν. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Χωρὶς φρονήσεως, σκέψεως.

456. ΕΠΡΑΣΣΟΝ. Ἐποίουν. ΕΣ ΤΕ. Ἕως ἄν. ΣΦΙΝ. Αὐτοῖς. ΑΝΤΟΛΑΣ. Δι' ὧν τοὺς καιροὺς γινώσκοιεν.

457. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσγνώστους. ΔΥΣΕΙΣ. Αὐτῶν.

458. ΕΞΟΧΟΝ ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Ὑπέρτατον τῶν ἄλλων μηχανημάτων.

459. ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Συνθήκας.

460. ΑΠΑΝΤΩΝ. Ὧν εἶδον καὶ ἤκουσαν. ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ'. Καὶ λόγων μέτρα. Τὴν συνεκτικωτάτην μητέρα, ἢ τὴν τῶν μουσῶν μητέρα· ὁ γὰρ μνημονικώτατος σοφώτατός τ' ἐστι, καὶ πάνθ' ὅσα βούλεται πράττει.

461. ΚΑΙΖΕΥΞΑ. Οὐ μόνον τὸ ζεύγνυσθαι ὑπηρετοῦντα ἀνθρώποις πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπισάττεσθαι καὶ φόρτους ἐπάνω σωμάτων αἴρειν σκευοφοροῦντα. Ἢ πρὸς τὸ δουλεύοντα ῥικτίον, ἵν᾿ ᾖ τὸ σώμασι διὰ τοὺς ἵππους, οὕτω καὶ ὑφ᾿ ἅρματι ἤγαγον φιληνίους ἵππους, ὅπως ἐν τοῖς σώμασι γένωνται διάδοχοι μεγίστων μοχθημάτων τοῖς θνητοῖς. Κρεῖττον δὲ τοῦτο τοῦ προτέρου, ὥστε τὸ δουλεύοντα ἀντὶ τοῦ ὑπείκοντα. ΚΝΩΔΑΛΑ. Βόας.

462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγμασι. ΣΩΜΑΣΙ. Διὰ σωμάτων. ΟΠΩΣ. Ἵνα.

463. ΔΙΑΔΟΧΟΙ. Κουφισταὶ, ἀπὸ μέρους δεχόμενοι, αἴροντες αὐτοὺς καὶ ἐκ λύοντες κοπιοῦσθαι.

464. ΦΙΛΗΝΙΟΥΣ. Τοὺς φιλοῦντας καὶ ἐθίζοντας τοὺς χαλινούς.

465. ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΠΛΟΥΤΟΥ ΧΛΙΔΗΣ. Καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς.

466. ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΑΓΚΤΑ. Τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐρχόμενα.

467. ΛΙΝΟΠΤΕΡ᾿. Τὰ δίκην πτερῶν λινᾶ ἱστία ἔχοντα. ΝΑΥΤΙΛΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ. Τὰ σκάμματα οἷς ἐποχοῦνται ναῦται.

469. ΣΟΦΙΣΜ᾿. Τέχνασμα καὶ πανουργίαν.

470. ΤΗΣ ΝΥΝ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΠΗΜΟΝΗΣ ΑΠΑΛΛΑΓΩ. Τοῦ τούτου δεσμοῦ ἐλευθερωθῶ.

471. ΑΕΙΚΕΣ. Ἀπρεπὲς καὶ ἀνάρμοστον. ΑΠΟΣΦΑΛΕΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. Πεσὼν τοῦ λογισμοῦ.

472. ΠΛΑΝΑι. Εὕρηται καὶ πλάνᾳ καὶ πλανᾷ, πρὸς μὲν οὖν τὸ πλάνῃ οὕτω λέγε, ἀποσφαλεὶς φρενῶν ἐν πλάνῃ, τουτέστιν ἐκπεσὼν καὶ πλανηθεὶς τοῦ φρονεῖν. Εἰ δὲ πλανᾷ γράψεις πρὸς τὸ σῆμα στίξας, ἀσυνδέτως τὸ λοιπὸν ἐρεῖς, οὕτω ἀποσφαλεὶς καὶ ἐκπεσὼν τῶν φρενῶν πλανᾷ καὶ πεπλανημένους δόλους φέρῃ.

473. ΑΘΥΜΕΙΣ. Δυσχεραίνεις καὶ ὀλιγοψυχεῖς.

474. ΙΑΣΙΜΟΣ. Τεθεραπευμένος ἔσῃ.

475. ΠΛΕΟΝ. Ἢ νῦν ἐθαύμασας.

476. ΠΟΡΟΥΣ. Μηχανάς. ΕΜΗΣΑΜΗΝ. Ἐνέβαλον αὐτοῖς κατὰ τὴν πρᾶξιν.

477. ΕΙΤΙΣ. Αὐτῶν. ΠΕΣΟΙ. Ἔπεσε.

478. ΑΛΕΞΗΜ᾿. Ἀποσβεσις τῆς νόσου ὃ φαγὼν ῥαΐσει τῆς νόσου καὶ παύσεται.

479. ΧΡΙΣΤΟΝ. Χριόμενον. ΠΙΣΤΟΝ. Πινόμενον.

480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Ἀπέθνησκον, οἱ γὰρ θανόντες ξηροί εἰσι.

481. ΚΡΑΣΕΙΣ ΗΠΙΩΝ ΑΚΕΣΜΑΤΩΝ. Κεράσματα μαλακῶν θεραπευμάτων.

482. ΑΙΣ. Κράσεσι. ΕΞΑΜΥΝΟΝΤΑΙ. Καταγωνίζωνται.

483. ΕΣΤΟΙΧΙΣΑ. Ἔταξα.

484. ΕΚΡΙΝΑ. Διωρισμένως εἶπον. ΧΡΗ. Ἀπόκειται.

485. ΥΠΑΡ. Φανερῶς. ΚΛΕΙΔΟΝΑΣ ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Μαντείας δυσγνώστους.

486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ. Τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι᾿ ὧν δεῖ συμβάλλειν καὶ μαντεύεσθαι

487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Ἀγκύλους ἐχόντων ὄνυχας. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκριβῶς. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ σκέπτομαι καὶ τοῦ θεωρῶ, ὁ ἐσκεμμένα καὶ μετὰ τοῦ μάλα προσέχοντος τὰ πράγματα βλέπων.

488. ΔΙΩΡΙΣ᾿. Διωρισμένως καὶ κεχωρισμένως ἔταξα πρὸς μαντείαν.

489. ΕΥΩΝΥΜΟΙ. Κακομάντεις. Δέον εἰπεῖν καὶ οἵτινές εἰσιν εὐώνυμοι, εὐώνυμους εἶπε πρὸς τὸ διώρισα. Ὥσπερ καὶ προϊὼν ἐρεῖ τὸ λειότητα καὶ τὸ ποικίλην μορφίαν. ΔΙΑΙΤΑΝ. Διαγωγήν.

490. ΕΚΑΣΤΟΙ. Τούτων.

491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. Φιλίαι. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Κοινωνίαι· καὶ συναγελασμοί.

492. ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Ὁμαλότητα. ΧΡΟΙΑΝ ΤΙΝΑ. Μαντείαν ποίαν.

493. ΕΙΗ. Ταῦτα τὰ εὔσπλαγχνα.

494. ΛΟΒΟΥ. Τοῦ ἄκρου τοῦ ἥπατος.

495. ΚΩΛΑ. Τὰ τῶν μηρῶν ὀστᾶ. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΑ. Περικεκαλυμμένα. ΜΑΚΡΑΝ. Μεγάλαν.

496. ΟΣΦΥΝ. Τὴν κοιλίαν, τὴν κύστιν. ΠΥΡΩΣΑΣ. Καύσας. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ. Δυσκατανόητον. Τὴν θυτικὴν μαντείαν.

497. ΩΔΩΣΑ. Ὡδοποίησα καὶ ὡδήγησα. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ. Τὰ διὰ τῆς φλογὸς γινόμενα σημεῖα πρὸς τὸ μαντεύεσθαι.

498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Ἐφανέρωσα. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Σκοτεινὰ, τυφλὰ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένου ἐπιχύματος.

499. ΤΑΥΤ'. Ἃ ἔφην. ΕΝΕΡΘΕ. Ὑποκάτω.

500. ΩΦΕΛΗΜΑΤΑ. Ἐγνώρισα, ἀπὸ κοινοῦ.

502. ΠΑΡΟΙΘΕΝ. Πρόσθεν.

503. ΜΑΤΗΝ ΦΛΥΣΑΙ. Ψευδῶς φλυαρῆσαι.

504. ΒΡΑΧΕΙ ΜΥΘΩι. Συντόμῳ λόγῳ, συλληπτικῶς καὶ ἡνωμένως.

505. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ. Τοῖς ἀνθρώποις.

506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. Μὴ τὴν σὴν πρὸς ἀνθρώπους φιλανθρωπίαν διεξιὼν διάτριβε, ἡ γὰρ τοιαύτη διατριβὴ ἔξω τοῦ πρέποντός ἐστιν, ἀλλὰ δεῖ καὶ σαυτοῦ πεποιῆσθαι φροντίδα. ΚΑΙΡΟΥ ΠΕΡΑ. Ἔξω τοῦ πρέποντος.

507. ΑΚΗΔΕΙ. Ἀμέλει. ΩΣ. Ὅτι.

508. ΕΥΕΛΠΙΣ ΕΙΜΙ. Λίαν ἐλπίζω. ΤΩΝ. Ἀπὸ τούτων.

509. ΜΕΙΟΝ. Ἔλαττον.

510. ΤΑΥΤΑ. Τὸ εὐθῦναί με οὕτως ἤγουν νῦν. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. Ἡ εἰς τέλος φέρουσα πάντα.

511. ΚΡΑΝΑΙ. Τελέσαι. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Μεμοίραται.

512. ΔΥΑΙΣ ΚΑΜΦΘΕΙΣ. Κακοπαθίαις κατεργασθεὶς, ταλαιπωρήσας. ΦΥΓΓΑΝΩ. Φεύξομαι.

513. ΤΕΧΝΗ Δ' ΑΝΑΓΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ. Καὶ ἡ ἐμὴ τέχνη πρὸς τὴν τῶν μοιρῶν ἀνάγκην οὐδέν τι πράξαι δύναται.

514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Κύριος καὶ διοικητής.

515. ΜΟΙΡΑΙ. Κλωθὼ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος. ΜΝΗΜΟΝΕΣ ΕΡΙΝΝΥΕΣ. Αἱ μνημονεύουσαι τῶν παρ' ἀνθρώποις κακῶν, καὶ ἀντιδιδοῦσαι, Ἀλεκτὼ, Μέγαιρα καὶ Τισιφόνη.

517. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ. Αὐτῷ μοῖραν.

518. ΤΙ ΓΑΡ ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Ποῖον πεπρωμένον. ΠΛΗΝ. Εἰ μή.

519. ΠΥΘΟΙΟ. Μάθης.

520. ΗΠΟΥ. Ὄντως. ΣΕΜΝΟΝ. Μέγα. ΞΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Κατέχεις παρὰ σαυτῷ καὶ οὐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν

521. ΤΟΝΔ'. Τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς πεπρωμένης.

522. ΚΑΙΡΟΣ ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Πρέπον λέγειν. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΕΟΣ. Ἄξιος ὑπάρχει κρύπτεσθαι.

523. ΣΩΖΩΝ. Φυλάττων παρ' ἐμαυτοῦ καὶ μὴ ἐκφαίνων.

524. ΕΚΦΥΓΓΑΝΩ. Ἐκφεύξομαι, ἵνα γὰρ αὐτὸν εἴπω ἐκλύσεταί με Ζεὺς τοῦ δεσμοῦ.

525. ΜΗΔΑΜ'. Εἰς φόβον ἐλθὼν ὁ Χορὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Προμηθέα ὁμιλίαν

φησὶ, μήποτε γένοιτο ὁ Ζεὺς ἐχθρὸς ἔμοιγε, μήδε παυσαίμην πρὸς τὺς θεὺς ἐρχομένη ἐν θυσίαις μεγάλαις ὁσίαις παρὰ τὸν Ὠκεανὸν, τυτέςι, μήποτε παυσαίμην τῆς πρὸς θεὺς τιμῆς. ΠΑΝΤΑ ΝΕΜΩΝ. Ἐξάγων, ἢ πάντα οἰκῶν.

527. ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Ἐχθρόν.

528. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙΜΙ. Ἀργήσαιμι καὶ ἀμελήσαιμι.

529. ΟΣΙΑΙΣ. Ἐντίμοις, μεγάλαις.

530. ΘΟΙΝΑΙΣ. Θυσίαις. ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΗ. Προσερχομένη.

531. ΒΟΥΦΟΝΟΙΣ. Ἢ μεγάλαις, ἢ ταῖς ἐκ βοῶν γινομέναις. ΠΑΤΡΟΣ. Ἡμῶν.

532. ΑΣΒΕΣΤΟΝ. Ἀκατάπαυςον.

533. ΜΗΔ' ΑΛΙΤΟΙΜΙ ΛΟΓΟΙΣ. Μήδε προσκρέσαιμι πρὸς αὐτὺς ἐν τοῖς πρὸς τὸν Προμηθέα λόγοις.

534. ΤΟΔΕ. Τὸ τιμᾷν τὺς θεύς.

536. ΗΔΥ. Εὐφραντόν. ΘΑΡΣΑΛΕΑΙΣ. Ποιέσαις θάῤῥος.

537. ΤΟΝ ΜΑΚΡΟΝ. Τὸν πολύν. ΤΕΙΝΕΙΝ ΒΙΟΝ. Διαβιβάζειν.

538. ΦΑΝΑΙΣ. Σαφεςάταις.

539. ΘΥΜΟΝ ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. Τὴν ψυχὴν αὔξυσαν.

540. ΕΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΙΣ. Ἃς ἔχω εἰς τὺς θεὺς τιμαῖς.

541. ΦΡΙΣΣΩ. Τρέμω.

542. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΝ. Κατεργαζόμενον.

545. ΙΔΙΑι ΓΝΩΜΗι. Ἰδίῳ θελήματι. ΣΕΒΗι. Τιμᾷς.

547. ΦΕΡ'. Ἴδε, σκόπησον. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Τῶν βροτῶν, ἐςί.

548. Ω ΦΙΛΟΣ. Φέρε, ὦ φίλος, ἐπειδὴ ἣν εἰς τὺς βροτὺς πεποίηκας χάριν, ἄχαρις καὶ ὐκ ἀποδεκτὴ ἔδοξε τῷ Διΐ, εἰπὲ τί δύνανται νῦν οἱ ἄνθρωποι βοηθῆσαί σοι κακῶς δι' ἐκείνυς πάσχοντι. Ἢ ὕτως, ἐπειδὴ ἡ εἰς τὺς βροτὺς χάρις ἄχαρις ἔδοξε, καὶ ὐδ' ἡντιναῦν ἀπ' αὐτῶν ἂν ἔχοις ὠφέλειαν διὰ τύτυς παθὼν, λέξον τίς ἄλλη ἀλκὴ καὶ τῶν παρόντων ἀπαλλαγή ἐςί σοι. ΑΛΚΑ ΤΙΣ ΕΦΑΜΕΡΙΩΝ. Βοήθεια, δύναμις ἀνθρώπων.

549. ΑΡΗΞΙΣ. Βοήθεια. ΕΔΕΡΧΘΗΣ. Ἐθεάσω.

550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ἀσθενῆ δύναμιν. ΑΚΙΚΥΝ. Φαύλην ἰσχύν.

551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Ἰσχὺν ἀνυπόςατον. Αι. Ἥτινι. ΦΩΤΩΝ. Ἀνθρώπων. ΑΛΑΟΝ. Τυφλὸν καὶ μάταιον.

552. ΕΜΠΕΠΟΔΙΣΜΕΝΟΝ. Κεκρατημένον ἐςί.

553. ΟΥΠΟΤΕ. Ὃν ὁ Ζεὺς κολάζει ὐδεὶς ἀνθρώπων ἐξελεῖν δύναται. ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Τὸν ὅρον, τὸ θέλημα.

554. ΠΑΡΕΞΙΑΣΙ. Ὑπερβαίνυσιν.

555. ΤΑΔΕ. Ἃ φημι.

556. ΟΛΟΑΣ. Ὀλεθρίας.

557. ΤΟ ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΔΕ ΜΟΙ. Τὸ διπλῦν μέλος ἐπῆλθέ μοι, τόδε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι περὶ τὰ σὰ λυτρὰ ὑμεναίυν, καὶ ὅτι περὶ τὸ σὸν λέχος, ὅτε τὴν Ἡσιόνην καταπείσας ἐν δώροις ἤγαγες γυναῖκα ὁμόλεκτρον, ἥτις ἦν μία τῶν Ὠκεανίδων ὥσπερ καὶ ἡμεῖς· τῦτο γὰρ λέγει τὸ ὁμοπάτριον. Τὸ τόδε καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀσύνδετον. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Ἐπῆλθε κατὰ νῦν.

558. ΟΤΕ. Ὁπότε. ΚΑΙ ΛΕΧΟΣ. Καὶ περί.

559. ΥΜΕΝΑΙΟΥΝ. Κατὰ τὸν σὸν γάμον ᾖδον. ΙΟΤΗΤΙ ΓΑΜΩΝ. Συνελεύσει.

560. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΝ. Τὴν ταυτῦ πατρὸς ἡμῖν.

561. ΕΔΝΟΙΣ. Ἔδνα ἀπὸ τοῦ ἰδνεῖν τὴν εὐνὴν, ἢ τὸ ἴδιον ἰκνίον τὸν αἰγιαλέα.
562. ΠΙΘΩΝ. Καταπείσας αὐτήν. ΚΟΙΝΟΛΕΚΤΡΟΝ. Ὁμόκοιτον.

Δ΄.

563. ΤΙΣ ΓΗ. Ἐστὶν ἣ βαίνω. ΤΙ ΓΕΝΟΣ. Τὸ ἐνταῦθα οἰκοῦν. ΦΩ. Εἴπω. ΛΕΥΣΣΕΙΝ. Βλέπειν.

564. ΕΝ ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΟΡΕΙΟΙΣ. Ἡ στέῤῥοις, ἢ ἐν τῇ τοῦ Καυκάσου πέτρᾳ προσηλῶσθαι τοῦτό φησι.

565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Πάσχοντα. ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ. Τίνος ἀμπλακίας ἤγουν πταίσματος κολάσεως; ὀλέκῃ καὶ φθείρῃ; ἤγουν τί πταίσας καὶ κολασθεὶς ἐνταῦθα προσήλωσαι; καὶ εἰ μὲν περισπᾶται τὸ ποινᾶς, οὕτως. Εἰ δὲ βαρύνεται, οὕτως, τίνος πταίσματος ὀλέκῃ καὶ μετὰ φθορᾶς δίδως ποινάς;

566. ΟΛΕΚΗι. Πάσχεις. ΣΗΜΗΝΟΝ ΟΠΗ. Εἰπὲ ποῦ.

567. Η ΜΟΓΕΡΑ. Ἡ ἀθλία.

568. Α, Α, ΕΑ, ΕΑ. Φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.

569. ΧΡΙΕΙ ΤΙΣ ΜΕ ΤΑΛΑΙΝΑΝ ΟΙΣΤΡΟΣ. Κεντεῖ, διεγείρει, ἤγουν οἰστρῶμαι καὶ ἀναβακχεύομαι, φαντάζομαι τὴν τοῦ Ἄργου εἰκόνα. Ἐπειδὴ ὑπὸ Διὸς ἐρασθεῖσα Ἰὼ εἰς βοῦν ὑπ' αὐτοῦ μετεβλήθη ἵνα λαθῇ τὴν Ἥραν, γνοῦσα αὕτη ταύτῃ ἐπέστησε κύνα Ἄργον καλούμενον, ὃν Ἑρμῆς ἀνελὼν Διὸς προστάγματι, Ἀργειφόντης κέκληται. Ἥρα δὲ ἐποίησε τὴν Ἰὼ καὶ ἀποθανόντα αὐτὸν δοκεῖν ὁρᾶν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸν ταὼ ἀνθρώποις ἔδειξε τῶν αὐτοῦ πεποικιλμένων πτερῶν ὥσπερ τισὶν ὀφθαλμοῖς.

570. ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Φεῦ ὦ γῆ, ἢ τοῦ Ἀλευάδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεύα.

571. ΤΟΝ ΜΥΡΙΩΠΟΝ. Τὸν διὰ παντὸς τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα. ΒΟΥΤΑΝ. Βόσκον.

572. Ο ΔΕ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ. Πρὸ ὀφθαλμῶν. ΔΟΛΕΡΟΝ. Κακὸν, εἰς οἶστρον γάρ με φανεὶς ἐπαίρει.

573. ΟΥΔΕ ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ ΓΑΙΑ ΚΕΥΘΕΙ. Κρύπτει, ἀλλ' ὡς ζῶν μοι φαντάζεται.

574. ΕΞ ΕΝΕΡΩΝ ΠΕΡΩΝ. Ἐκ τῶν νεκρῶν ἐρχόμενος.

575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ, ΠΛΑΝΑι ΤΕ ΝΗΣΤΙΝ. Ἀνιχνεύει καὶ πανταχῇ φοιτώσῃ παρίσταται καὶ πλανᾶσθαι ποιεῖ νῆστιν καὶ ἐστερημένην σιτίων ἢ στάσεως.

576. ΥΠΟ ΔΕ ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ ΟΤΤΟΒΕΙ ΔΟΝΑΞ. Ὁ ἐν ταῖς ὀπαῖς παρακείμενον ἔχων κηρὸν ὑπηχεῖ αὐλός.

577. ΑΧΕΤΑΣ. Καὶ ἐμμελής. ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Κατὰ τὴν. Διὰ τοῦτο λέγει τοῦτο ἐπειδὴ νὺξ ἦν ὅτε ἐκεῖσε κατέλαβεν, ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ ποιμένες αὐλοῦσι παυσάμενοι τῆς νομῆς· ἢ ὅτι πᾶν μέλος ἐπαγωγόν ἐστι πρὸς ὕπνον, σαῖνον καὶ κατακλῶν τοὺς ἀκούοντας. Ἐστὶ δὲ τὸν νόμον πρὸς τὸ ὑποτιθεῖ. ΙΩ, ΙΩ, ΠΟΙ, ΠΟΙ, ΠΟΠΟΙ, ΠΟΠΟΙ. Φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.

578. ΤΗΛΕΠΛΑΓΚΤΟΙ ΠΛΑΝΟΙ. Μακρὰν πλανῶντες. Εὕρηται δὲ οὐ μόνον πλάνη, ἀλλὰ καὶ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος· καὶ μαρτυρεῖ Ἰσοκράτης λέγων τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.

579. ΚΡΟΝΙΕ. Ζεῦ.

580. ΕΝΕΖΕΥΞΑΣ. Ἐνέβαλες.

581. ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ. Πταίσασαν.

582. ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΩι ΔΕΙΜΑΤΙ. Δι' οἴστρου ἐλαύνοντι καὶ ἀναβακχεύοντι φοβήματι ὃ πάσχω Ἄργον φανταζομένη.

583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Μανικὴν καὶ παρακεκομμένην τὸν νῦν.

585. ΠΟΝΤΙΟΙΣ ΔΑΚΕΣΙ. Θαλασσίοις θηρίοις. ΒΟΡΑΝ. Τροφήν.

586. ΕΥΓΜΑΤΩΝ. Εὐχῶν.

587. ΑΔΔΗΝ. Δαψιλῶς καὶ ἀρκούντως. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙ. Πολλαχῆ γῆς φέρουσαι.

589. ΟΠΗ ΠΗΜΟΝΑΣ ΑΛΥΞΩ. Τὰς παρεςώσας ἐμοὶ κακοδαιμονίας ἐκφεύξομαι.

590. ΚΛΥΕΙΣ ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ. Ἀκέεις τὲς λόγες. ΒΟΥΚΕΡΩ. Τῆς εἰς βῶν μεταβληθείσης.

591. ΟΥ ΚΛΥΩ. Οὐκ ἀκέω. ΟΙΣΤΡΟΔΙΝΗΤΟΥ. Τῆς ἐν μανίᾳ ςρεφομένης.

592. ΤΗΣ ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Τῆς θυγατέρος τε Ἰνάχε. Η ΔΙΟΣ ΘΑΛΠΕΙ ΚΕΑΡ. Ἥτις τε Διὸς μαραίνει, ἐκκαίει, τὴν ψυχὴν τῷ ἔρωτι αὐτῆς.

593. ΥΠΕΡΜΗΚΕΙΣ ΔΡΟΜΟΥΣ. Τὴν μακρὰν πλάνην.

594. ΣΤΥΓΗΤΟΣ. Μεμισημένη καὶ ζηλοτυπεμένη. ΒΙΑΖΕΤΑΙ. Διέρχεται.

595. ΑΠΥΕΙΣ. Φωνεῖς.

596. ΤΑι ΜΟΓΕΡΑι. Τῇ ἀθλίᾳ. Μ'. Πρὸς ἐμέ.

597. ΕΤΗΤΥΜΑ. Ἀληθῆ. ΠΡΟΣΘΡΟΕΙΣ. Προσφθέγγη, προσαγορεύεις.

598. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ. Θεόθεν ἀπὸ τῆς Ἥρας ὁρμωμένην.

599. ΜΑΡΑΙΝΕΙ. Τήκει καὶ καταβάλλει. ΧΡΙΟΥΣΑ. Κεντέσα.

600. ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙ. Ὁρμητικοῖς.

601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΑΙΚΙΑΙΣ. Ἐςερημέναις τροφῆς καὶ ςάσεως.

602. ΛΑΒΡΟΣΣΥΤΟΣ. Λίαν ὁρμωμένη.

603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ ΜΗΔΕΣΙ. Ὀργίλαις βελαῖς Ἥρας.

604. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΩΝ ΔΕ ΤΙΝΕΣ. Εἰσὶ, ἤτοι δυσδαίμονες. Ε, Ε. Φεῦ, φεῦ. ΜΟΓΟΥΣΙΝ. Πάσχεσιν.

605. ΤΟΡΩΣ ΤΕΚΜΗΡΟΝ. Ἀληθῶς, σαφῶς διασάφησον.

606. ΕΠΑΜΜΕΝΕΙ. Ἀπόκειται.

607. ΧΡΗ. Ἀπόκειται. ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΝΟΣΟΥ. Θεραπεία καὶ ἀπαλλαγὴ τῆς μορφῆς ἀλλοιώσεως, καὶ μανίας..

609. ΦΡΑΖΕ ΤΑι ΔΥΣΠΛΑΝΩι. Λέγε ἐμοὶ τῇ κακῶς καὶ μανικῶς πεπλανημένη.

610. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς.

611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤ'. Οὐκ αἰνιγματωδῶς καὶ ἀσαφῶς φράζω. ΑΠΛΩι ΛΟΓΩι. Σαφεῖ.

612. ΩΣΠΕΡ. Καθά.

613. ΠΥΡΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΟΤΗΡ' ΟΡΑιΣ. Τῦτο λέγει δεικνὺς αὐτῇ ὅτι τῷ τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτῃ ὁμιλεῖ, καὶ διὰ τῦτο ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἄνθρωπός ἐςι ἐκ ἂν ἀπατηθείη.

615. ΤΛΗΜΟΝ. Ἄθλιε διὰ τὰ παρόντα. ΤΟΥ ΔΙΚΗΝ ΠΑΣΧΕΙΣ ΤΑΔΕ. Τίνος πλαίσματος τὴν τιμωρίαν πάσχεις, τετέςι τί ἁμαρτὼν πάσχεις ταῦτα τὰ δυςυχήματα· κόλασιν τε πλαίσματος. Τὸ γὰρ ὕτως ἀθλίως προσηλῶσθαί σε κόλασίς ἐςί τινος ἁμαρτίας· τίς ἂν ἐςὶν αὐτή;

616. ΑΡΜΟΙ. Ἀπείρηκα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμάτων.

617. ΠΟΡΟΙΣ. Παράσχοις.

618. ΑΙΤΗι. Ζητεῖς. ΠΑΝ ΓΑΡ. Ὁ θέλοις μάθοις. ΜΕΥ. Ἐμῦ.

619. ΣΗΜΗΝΟΝ. Εἰπέ. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ. Ἐν τῷ κρημνώδει τόπῳ τέτῳ. ΟΧΜΑΣΕΝ. Προσεπαττάλευσεν.

686. ΞΥΝΘΑΛΠΕ ΜΥΘΟΙΣ. Βοήθει, παράμυθε.
687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ. Τὺς ψευδεῖς.
688. ΕΑ, ΕΑ. Φεῦ, φεῦ. Ἐπιῤῥηματικόν.
689. ΟΥΠΟΤ'. Οὐδέποτε. ΞΕΝΟΥΣ. Ἀλλοτρίυς. ΜΟΛΕΙΣΘΑΙ. Ἐλθεῖν.
690. ΕΙΣ ΑΚΟΑΝ ΕΜΑΝ. Εἰς τὴν ἀκοὴν ἐμήν. ΩΔΕ ΔΥΣΘΕΑΤΑ. Οὕτως δυσθεώρητα.
691. ΔΥΣΟΙΣΤΑ. Ἀφόρητα. ΠΗΜΑΤΑ, ΛΥΜΑΤΑ, ΔΕΙΜΑΤΑ. Βλάβας, φθοράς, φόβυς. ΑΜΦΗΚΕΙ. Ἀμφοτέρωθεν πλήττοντι.
693. ΙΩ. Φεῦ. ΜΟΙΡΑ. Τύχη.
694. ΠΕΦΡΙΚ'. Ἐφοβήθην.
695. ΣΤΕΝΑΖΕΙΣ. Θρηνεῖς. ΠΛΕΑ. Πεπληρωμένη.
696. ΕΠΙΣΧΕΣ. Πρόσμεινον ἢ κράτησον τὸ στενάζειν. ΠΡΟΣΜΑΘΟΙΣ. Ἐξ ἐμῦ.
697. ΛΕΓΕ. Ταῦτα. ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Ἐμέ.
698. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. Τὸ ὑπόλοιπον. ΠΡΟΥΞΕΠΙΣΤΑΣΘΑΙ ΤΟΡΩΣ. Γινώσκειν ἀληθῶς, βεβαίως.
699. ΤΗΝ ΠΡΙΝΓΕ ΧΡΕΙΑΝ. Τῦ ἀκῦσαι τῆς Ἰῦς. ΗΝΥΣΑΣΘ' ΕΜΟΥ ΠΑΡΑ. Ἐτελειώσατε ὅσον παρ' ἐμῦ.
700. ΚΟΥΦΩΣ. Ἐλαφρῶς, εὐκόλως. ΤΗΣΔΕ ΠΡΩΤ'. Ταύτης καταρχάς.
701. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗΣ. Διεξηγυμένης.
702. ΟΙΑ ΧΡΗ. Ὁποῖα ἀπόκειται.
703. ΤΛΗΝΑΙ. Ὑπομεῖναι, παθεῖν. ΠΡΟΣ ΗΡΑΣ. Παρὰ τῆς Ἥρας. ΤΗΝ. Τὴν Ἰῶν.
704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Ὦ σπέρμα τῦ Ἰνάχυ.
705. ΘΥΜΩι. Ἐν τῷ σῷ λογισμῷ. ΩΣ. Ἵνα. ΤΕΡΜΑΤ'. Τὰ σημεῖα.
706. ΕΝΘΕΝΔ'. Ἐκ τύτυ.
707. ΣΤΕΙΧ'. Πορεύυ. ΑΝΗΡΟΤΟΥΣ. Τὺς μὴ ἀροτριῶντας. ΓΥΑΣ. Ἔθνος.
708. ΣΚΥΘΑΣ. Εἰς τὺς Σκύθας. ΑΦΙΞΗι. Μέλλεις ἐλθεῖν. ΝΟΜΑΔΑΣ. Τὸν νομαδικὸν βίον βιῦντας. ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Πεπληγμένας οἰκίας.
709. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙ. Ἐν πεδίῳ αἰρόμενοι. ΕΠ' ΕΥΚΥΚΛΟΙΣ ΟΧΟΙΣ. Καλὺς τροχὺς ἔχυσι ἐν τοῖς ἅρμασι.
710. ΕΚΗΒΟΛΟΙΣ. Μακρόθεν βάλλυσι. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Παρεσκευασμένοι.
711. ΜΗ ΠΕΛΑΖΕΙΝ. Μὴ θέλε πλησιάζειν. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ. Ταῖς στεναγμόν σοι ποιύσαις ἐν τῷ πλανᾶσθαι διέρχεσθαι δι' αὐτῶν.
712. ΧΡΙΜΠΤΟΥΣΑ. Πλησιάζυσα. ΡΑΧΙΑΙΣΙΝ. Διὰ τῶν ῥαχῶν. ΕΚΠΕΡΑιΝ. Θέλε. ΧΘΟΝΑ. Τὴν αὐτῶν.
713. ΛΑΙΑΣ. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. ΣΙΔΗΡΟΤΕΚΤΟΝΕΣ. Οἱ τὸν σίδηρον κατασκευάζοντες.
714. ΟΙΚΟΥΣΙ. Κατοικῦσι.
715. ΑΝΗΜΕΡΟΙ. Ἄγριοί εἰσι. ΠΡΟΣΠΛΑΣΤΟΙ ΞΕΝΟΙΣ. Πλησιαστοὶ τοῖς ξένοις.
716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ ΠΟΤΑΜΟΝ ΟΥ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ. Ὃς διὰ τὸ ἐξάγεσθαι τῶν ὀρῶν καὶ κατακλύζειν τὰ παρατυχόντα ὕτω καλεῖται. Ὑβριστὴς διὰ τὸ τὰ πέριξ ὀλλύειν καὶ διαφθείρειν, ἀτάκτῳ φορᾷ, ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀληθῶς ἴσχει Ἄραξις, ὅπερ ἀπὸ τῦ ἀράσσω τὸ πλήττω γίνεται.
717. ΜΗ. Ὅρα ἵνα. ΕΥΒΑΤΟΣ. Εὔκολος. ΠΕΡΑιΝ. Εἰς αὐτόν.

718. ΠΡΙΝ. Μέχρι. ΜΟΛΗιΣ. Ἔλθοις.

719. ΕΝΘΑ. Ὅπυ. ΠΟΤΑΜΟΣ. Ὁ Ὑβριςής. ΕΚΦΥΣΑι ΜΕΝΟΣ. Ἐξάγει τὴν ὁρμὴν τῦ ῥεύματος.

720. ΚΡΟΤΑΦΩΝ ΑΠ' ΑΥΤΩΝ. Τῶν ὀφρύων τῦ Καυκάσυ. ΑΣΤΡΟΓΕΙΤΟΝΑΣ. Τὰς μέχρις ἀςέρων διηκύσας.

721. ΚΟΡΥΦΑΣ. Τῦ Καυκάσυ. ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΑΝ. Ὑπερβᾶσαν.

722. ΒΗΝΑΙ. Πορευθῆναι.

723. ΣΤΥΓΑΝΟΡΑ. Τὸν τὺς ἄνδρας ςυγῶντα. ΘΕΜΙΣΚΥΡΑΝ. Πόλιν Σκυθίας.

724. ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Μέλλυσιν οἰκήσειν.

725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ. Ἡ Σαλμυδησία ἐςὶ ῥαχία ἀκρωτηριώδης ἐοικυῖα ἐπὶ γνάθῳ. Καλεῖται δὲ ἀπό τινος Σαλμυδησῦ ποταμῦ ἐντεῦθεν ἐκρέοντος εἰς τὴν θάλασσαν. ΓΝΑΘΟΣ. Ἐοικυῖα.

726. ΕΧΘΡΟΞΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗιΣΙ. Ἐνταυθα πλεῖςα ναυάγια νεῶν γίνεται.

727. ΜΑΛ' ΑΣΜΕΝΩΣ. Φιλήσυσι ὡς γυναῖκα.

728. ΛΙΜΝΗΣ. Τῆς Μαιώτιδος.

729. ΘΡΑΣΥΣΠΛΑΓΧΝΩΣ. Θαρσαλέως.

730. ΑΥΛΩΝ'. Τὸ ςενὸν ὃ πρόσθεν ἰσθμὸν ἐκάλει.

731. ΕΣΤΑΙ. Γενήσεται.

732. ΕΠΩΝΥΜΟΣ. Σῦ τῆς βοός.

733. ΚΕΚΛΗΣΕΤΑΙ. Οὗτος ὁ ἰσθμός.

734. ΗΠΕΙΡΟΝ. Εἰς γῆν. ΑΣΙΑΔ'. Ἀνατολῆς.

735. ΤΥΡΑΝΝΟΣ. Ὁ Ζεύς. ΟΜΩΣ. Ὁμοίως.

736. ΒΙΑΙΟΣ. Σκληρὸς δυνάςης. ΤΗι ΓΑΡ ΘΝΗΤΗι. Ταύτῃ τῇ Ἰοῖ. ΘΕΟΣ. Ὤν.

737. ΕΠΕΡΡΙΨΕ. Ἐπέφερε.

738. ΠΙΚΡΟΥ. Λυπηρῦ, ἀηδῦς. ΕΚΥΡΣΑΣ. Ἔτυχες.

739. ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ. Ἀνδρός.

740. ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ. Νόμιζε. ΜΗΔΕΠΩ 'Ν ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Τοσῦτοι γάρ εἰσιν ὓς μέλλεις ἀκῦσαι, ὡς ὐδὲ προοίμια τύτων εἶναι ὓς ἤκυσας.

741. ΙΩ, ΙΩ. Φεῦ, φεῦ. Ε, Ε. Φεῦ.

742. ΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗι. Ἀχθομένη.

743. ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΥΝΘΑΝΗι. Τὰ ἐπίλοιπά σοι μάθῃς.

744. Η. Ὄντως, ἄρα.

745. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ. Τὸ ἄγριον. ΑΤΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Σκληρᾶς καὶ ἀφορήτυ δυςυχίας.

746. ΖΗιΝ ΚΕΡΔΟΣ. Τὸ ζῆν ὠφέλεια. ΕΝ ΤΑΧΕΙ. Συντόμως.

747. ΣΤΥΦΛΟΥ. Σκληρᾶς.

748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Πεσῦσα βαρέως.

749. ΑΠΗΛΛΑΓΗΝ. Ἐλευθερώθην.

751. Η. Ὄντως, ἄρα. ΔΥΣΠΕΤΩΣ. Δυσκόλως. ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ ΑΘΛΟΥΣ. Τὰς ἐμὰς δυςυχίας δίκην ἀγῶνος ὑφίςασαι.

752. ΟΤΩι. Ἐμοί. ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ. Μεμοιρασμένον.

753. ΑΥΤΗ. Τό ἀποθανεῖν. Ἀπέδωκε τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ ἀπαλλαγὴν ὥσπερ τὸ ξύλινον μόρον εὑρόντες ἣν καλέυσι παγίδα.

754. ΤΕΡΜΑ. Τέλος. ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Φανερόν.

756. Η. Ὄντως.

757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Εὐφρανθείην.
758. ΕΚ ΔΙΟΣ. Ὑπὸ τῦ Διός.
759. ΤΩΝΔ'. Ὧν ὁ Ζεὺς πείσεται, λέγω τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.
760. ΠΡΟΣ ΤΟΥ. Παρὰ τίνος φησὶ ἀφαιρεθήσεται τὰ σκῆπτρα, τύραννα τυτέςι τυραννικῶς· ὅτως γὰρ ἔμελλεν εἰπεῖν· νῦν δὲ πρὸς τὸ σκῆπτρα τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν. Ἢ, τὰ τύραννα σκῆπτρα ἀντὶ τῦ βασιλικά.
761. ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥ. Τινὲς λέγυσι τὸ πρὸς, ὁ πρὸς τὸ αὐτῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸ βυλευμάτων, ὅτω, αὐτὸς πρὸς τῶν βυλευμάτων αὐτῦ τῶν κενοφρόνων, σὺ δὲ πρὸς τὸ αὐτῦ σύναπτε, ἵν' ᾖ τὸ κενοφρόνων βυλευμάτων ἑρμηνεία τῦ πρὸς αὐτῦ. ΑΥΤΟΥ. Παρανοίᾳ. ΚΕΝΟΦΡΟΝΩΝ. Ἐκ τῶν ματαιοφρόνων.
763. ΑΣΧΑΛΑι. Λυπηθήσεται.
764. ΘΕΟΡΤΟΝ. Ἐκ Θεῦ ὁρμώμενον, ἤτοι θεῖον. ΡΗΤΟΝ. Δυνάμενον ῥηθῆναι.
765. ΤΙ Δ' ΟΝΤΙΝΑ. Ἐρωτᾷς. ΡΗΤΟΝ ΑΥΔΑΣΘΑΙ. Ἄξιον λέγεσθαι.
766. ΠΡΟΣ. Παρά. ΕΞΑΝΙΣΤΑΤΑΙ. Εἰκότως εἶπε τὸ ἐξανίςαται. Ἐπειδὴ γὰρ θρόνων εἰρήκει ἐν δὲ τοῖς θρόνοις καθήμενα, διὰ τῦτο ἐξανίςαται εἶπεν, ἀντὶ τῦ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσεται.
767. Η ΤΕΞΕΤΑΙ. Ἥτις τέξεται. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἰσχυρότερον.
768. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. Ἀποφυγή.
769. ΟΥ ΔΗΤΑ. Οὐδαμῶς. ΛΥΘΩ. Ἐλευθερωθῶ.
770. ΑΚΟΝΤΟΣ. Μὴ θέλοντος.
771. ΤΩΝ. Ὑπό. ΕΚΓΟΝΩΝ. Ἀπό. ΧΡΕΩΝ. Πρέπον.
772. Η' ΜΟΣ. Ὁ ἐμός. ΚΑΚΩΝ. Ἀπὸ τῶν.
773. ΤΡΙΤΟΣ ΔΕ ΓΕΝΝΑΝ ΠΡΟΣ ΔΕΚ'. Τρισκαιδέκατος. Ἀπὸ Ἰῦς Ἔπαφος, ὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, ὗ Δαναὸς, ὗ Ὑπερμνήςρα, ἡ μὴ κτείνασα τὸν Λιγύα τὸν ὁμόζυγον, ἧς Ἄβας, ὗ Προῖτος, ὗ Ἀκρίσιος, ὗ Δανάη, ἧς Περσεὺς, ὗ Ἠλεκτρίων, ὗ Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς.
774. ΕΥΞΥΜΒΛΗΤΟΣ. Εὔγνωςος.
775. ΚΑΙ ΜΗΔΕ. Ἐπεὶ ἃ λέγω ὁ γινώσκεις.
776. ΠΡΟΤΕΙΝΩΝ. Ἐξ ἁπλῶν διδὺς.
777. ΔΩΡΗΣΟΜΑΙ. Δεξιώσομαι.
778. ΠΟΙΟΙΝ. Λόγοιν. ΑΙΡΕΣΙΝ. Ἐκλογὴν, πρόκρισιν.
779. ΠΟΝΩΝ. Τῶν σῶν κόπων.
780. ΣΑΦΗΝΩΣ. Φανερῶς.
781. ΤΗι ΔΕ. Τῇ Ἰοῖ.
782. ΜΗΔ' ΑΤΙΜΑΣΗιΣ ΛΟΓΟΥΣ. Μὴ ἀπορρίψῃς καὶ μὴ ἐθελήσῃς εἰπεῖν.
783. ΓΕΓΩΝΕ. Εἰπέ.
784. ΤΟΝ ΛΥΣΟΝΤΑ. Τὸν ἐλευθερώσαντα. ΠΟΘΩ. Ἀγαπῶ.
785. ΠΡΟΘΥΜΕΙΣΘ'. Προθυμίαν ἔχετε. ΟΥΚ ΕΝΑΝΤΙΩΣΟΜΑΙ. Ὑμῖν.
786. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Λέγειν
787. ΙΟΙ. Ὦ. ΠΟΛΥΔΟΝΟΝ. Πολυτάραχον.
788. ΕΓΓΡΑΦΟΥ. Ἐγχάραττε. ΜΝΗΜΟΣΙ. Μνημονευτικαῖς.
789. ΡΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΟΝ ΟΡΟΝ. Τὸν Ἑλλήσποντον· τὸν Τάναϊν· τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης ὁρισμόν.
791. ΠΟΝΤΟΥ. Τῦ Βοσπόρυ. ΕΞΙΚΗι. Ἐξέλθῃς.
792. ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Κισθίνη πόλις Αἰθιοπίας, περὶ δὲ αὐτὴν εἰσὶ τὰ Γοργόνεια πεδία, ἐν οἷς κατοικῦσι Δινώ, Πεφρηδὼ καὶ Ἐνυώ, αἱ τῦ Φόρκυνος τῦ υἱῦ τῦ

Ποσειδῶνος καὶ Γῆς, ὃς μιγεὶς τῷ ἑαυτῷ ἀδελφῇ Κητοῖ ταύτας ἀπέτικε, κατῴκων δὲ ὑπὸ γῆν, καὶ ὅτε ἡλίῳ ὅτε σελήνῃ ἦσαν θεαταὶ, κυκνόμορφοι δὲ ἦσαν διὰ τὴν λευκότητα.

793. ΔΗΝΑΙΑΙ. Ἀθάνατοι.

794. ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Κτησάμεναι.

795. ΠΡΟΣΔΕΡΧΕΤΑΙ. Βλέπει αὐτάς.

796. ΜΗΝΗ. Ἡ σελήνη.

797. ΚΑΤΑΠΤΕΡΟΙ. Πτερωταί.

798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Ἀντὶ γὰρ πλοκάμων ὄφεις ἔχουσιν ἐξαπτομένους ταῖς κεφαλαῖς.

799. ΟΥΔΕΙΣ ΕΙΣΙΔΩΝ ΕΞΕΙ ΠΝΟΑΣ. Λιθοῦται γὰρ αὐτίκα.

800. ΤΟΥΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Ἐνταῦθα τὸ ὅταν ἀποδίδοται, καὶ οὐχ᾽ ὡς φασί τινες, ὄπισθε, λέγοντες οὕτω, ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσι δέλτοις φρενῶν, τοῦτο, ὅταν περάσῃς τὸν τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης διορισμὸν Τάναϊν. Ἀλλ᾽ εἰπὼν ὅταν περάσῃς τὸν Τάναϊν ἕς τ᾽ ἂν εἰς τὰς Φόρκυνος θυγατέρας καὶ ἐς τὰς Γοργόνας ἀφίξῃ, ἐπιφέρει τοῦτο· τοιοῦτον μέν σοι φρούριον λέγω, τουτέστιν ἃς ἄνωθεν εἶπον Γοργόνας καὶ Φορκίδας δεῖ σε φυλάττεσθαι, ἵνα μὴ τὸ ζῆν ἀπολέσῃς· δόξει δέ τισι τοῦτο δυσχερὲς, πλὴν οὐ τοῖς ἄριστα μεταχειριζομένοις τοὺς λόγους.

802. ΟΞΥΣΤΟΜΟΥΣ. Ὀξυόδοντας. ΑΚΡΑΓΕΙΣ. Ἀφώνους.

803. ΜΟΥΝΩΠΑ. Μονόφθαλμον.

804. ΑΡΙΜΑΣΠΟΝ. Ἀριμασποὶ καλοῦνται διὰ τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχειν. Ἄρι γὰρ κατὰ γλῶσσαν τὸ ἓν, καὶ μασπὸς ὁ ὀφθαλμὸς καὶ αὐτὸ κατὰ γλῶσσαν. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ᾽. Ἱππικόν.

805 ΝΑΜΑ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πολὺν ἐν τούτῳ χρυσὸν εὑρίσκεσθαι τοῦτο τὸ ὄνομα ἐσχηκώς. Ἕτεροι δὲ τὸν Πλούτωνα οὐκ ὄνομα ποταμοῦ φασὶ, ἀλλὰ τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ὃς διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον πλοῦτον καὶ χρυσοῤῥόαν καλεῖται· σὺ δὲ μὴ τοῦτο νόει, ἀλλ᾽ ἕτερον.

806. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Μακράν.

807. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Μέλαν.

808. ΠΗΓΑΙΣ. Ταῖς ἀρχαῖς.

809. ΕΡΦ᾽. Βάδιζε. ΕΞΙΚΗι. Ἐξέλθῃς.

810. ΚΑΤΑΒΑΣΜΟΝ. Ὄρος διορίζον Λιβύην καὶ Ἀσίαν.

811. ΣΕΠΤΟΝ. Σεβάσμιον διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον.

812. ΟΔΩΣΕΙ. Ὁδηγήσει. ΤΡΙΓΩΝΟΝ ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Τὴν Αἴγυπτον, ἣν καὶ Δέλτα καλοῦσιν.

813. ΝΕΙΛΩΤΙΝ. Ὑπὸ Νείλου ἀρδευομένην.

814. ΚΤΙΣΑΙ. Ποιῆσαι.

815. ΨΕΛΛΟΝ. Δύσγνωστον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ψελλιζόντων παίδων.

817. ΣΧΟΛΗ. Ἄδεια. Η. Παρό.

818. ΠΑΡΕΙΜΕΝΟΝ. Παροφθὲν, παραλελειμμένον.

819. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Λέγειν.

820. ΕΙΡΗΚΑΣ. Εἶπας. ΑΥ. Πάλιν.

821. ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ. Σέ. ΔΕ ΠΟΥ. Ἴσως.

822. ΤΟ ΠΑΝ. Ὅλον. ΗΔΕ. Αὕτη. ΤΕΡΜΑ. Τέλος.

823. ΕΙΔΗι. Γνώσῃ.

824. ΜΟΛΕΙΝ ΔΕΥΡ᾽. Ἐλθεῖν ἐνταῦθα. ΦΡΑΣΩ. Λέξω.

825. ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΟΥΤΟ. Τὸ τὰ πρόσθεν ἐρεῖν. ΜΥΘΩΝ ΕΜΩΝ. Οὓς ἔφην αὐτῇ περὶ τῆς λύπης, πλάνης.

826. ΟΧΛΟΝ. Τὸ πλῆθος. ΕΚΛΕΙΨΩ. Καταλείψω.

827. ΕΙΜΙ. Ἐλεύσομαι.

828. ΕΠΕΙ. Ἀφ' ὗ. ΜΟΛΟΣΣΑ. Μεταξὺ Θετταλίαν καὶ Αἰτωλίαν οἱ Μολοσσοί.

829. ΤΗΝ ΑΙΠΥΝΩΤΟΝ. Τὴν ὑψηλήν. ΑΜΦΙ. Περί.

830. ΘΕΣΠΡΩΤΟΥ ΔΙΟΣ. Ἀπὸ Θεσπρωτίδος γῆς ὠνομασμένυ.

831. ΤΕΡΑΣ Τ' ΑΠΙΣΤΟΝ ΑΙ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ ΔΡΥΕΣ. Ἀπιςῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δρῦν φωνικὴν, καὶ ἰδόντες ἐκπλήττονται. Τὸ δὲ προσήγοροι, ἀντὶ τῦ φωνικαί.

832. ΥΦ' ΩΝ. Δρυῶν. ΛΑΜΠΡΩΣ. Φανερά. ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Αἰνιγματωδῶς καὶ ἀσαφῶς.

833. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΘΗΣ. Ἐκλήθης. ΚΛΕΙΝΗ ΔΑΜΑΡ. Ἔνδοξος γυνή.

834. ΤΩΝΔΕ. Ἐκ τύτων. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ. Κολακεύει. Τῦτο διὰ μέσυ· λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τύτων ἀντὶ τῦ θέλγει καὶ κατέχει καὶ ἐκ ἄλλης τινὸς ἢ σῦ ταῦτα γνωρίζεις πάθη.

835. ΟΙΣΤΡΗΣΑΣΑ. Ὑπὸ οἴςρυ βακχευθεῖσα.

836. ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΗΙΞΑΣ. Ὁδὸν ἦλθες. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Τὸν Ἰόνιον κόλπον. Ῥέας κόλπον, ἀπὸ τῦ ἐκεῖσε τὴν Ῥέαν τιμᾶσθαι.

837. ΑΦ' ΟΥ. Καιρῦ, ἢ τῦ Ἰονίυ. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. Πολυςρόφοις.

838. ΧΡΟΝΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Εἰς τόν. ΠΟΝΤΙΟΣ ΜΥΧΟΣ. Τῆς θαλάσσης τὸ βάθος.

839. ΕΠΙΣΤΑΣ' Γίνωσκε. ΚΕΚΛΗΣΕΤΑΙ. Ὀνομασθήσεται.

840. ΠΟΡΕΙΑΣ. Διαβάσεως. ΜΝΗΜΑ. Μνήμην.

841. ΦΡΕΝΟΣ. Διανοίας.

842. ΩΣ ΔΕΡΚΕΤΑΙ. Ὅτι βλέπει. ΤΟΥ ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Τῦ φανέντος.

843. ΦΡΑΣΩ. Εἴπω.

844. ΕΣ ΤΑΥΤΟΝ. Ἐκεῖσε ὅθεν τὺς λόγυς ἀφῆκα.

845. ΕΣΤΙ. Ὑπάρχει. ΚΑΝΩΒΟΣ. Ὀνομαζομένη. Κάνωβος ἦν κυβερνήτης τῶν νεῶν Μενελάυ, ὃν μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἀπόβασιν ἐν τύτῳ τῷ τόπῳ ὄφις δακὼν ἀναιρεῖ. Καὶ Μενέλαος νεὼν αὐτῦ καὶ πόλιν κτίζει ἐπώνυμον. ΕΣΧΑΤΗ ΧΘΟΝΟΣ. Τελευταία τῆς γῆς.

847. ΕΝΤΑΥΘΑ. Ἐν τῷ ςόματι τῦ Νείλυ.

848. ΕΠΑΦΩΝ. Ἐφαψάμενος. ΑΤΑΡΒΕΙ. Χωρὶς φόβυ. Τὸ ἀταρβεῖ χειρὶ λέγει ἀντὶ τῦ ὐκ ἐπὶ κακῷ, ἀλλ' ἐπὶ καλῷ αὐτῆς θίγων.

849. ΤΩΝ. Ἀπό. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Τῶν παιδίων. Γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς, αὕτη γὰρ ἀντὶ σπέρματος ἤρκεσεν.

850. ΤΕΞΕΙΣ. Μέλλεις γεννῆσαι. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Τὸν μέλανα. ΚΑΡΠΩΣΕΤΑΙ. Κτήσεται.

851. ΧΘΟΝΑ. Τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν.

852. ΠΕΜΠΤΗ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ ΓΕΝΝΑ. Πέμπτην γένναν τὸν Δαναὸν λέγει φεύγοντα εἰς Ἄργος διὰ τὸ μὴ βύλεσθαι τῶν αὐτῦ θυγατέρων γάμον συνάψαι τοῖς αὐτῦ ἀδελφῦ Αἰγύπτυ παισί. Γεγράφαμεν δὲ τὴν ἱςορίαν ἐν τῇ Εὐριπίδυ Ἑκάβῃ.

853. ΠΑΛΙΝ. Ἐκ δευτέρυ.

854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ. Ὁ Δαναός.

855. ΑΝΕΨΙΩΝ. Ἐξαδέλφων. ΕΠΤΟΗΜΕΝΟΙ. Περιεσπασμένοι, καὶ πεφροντισμένοι.

856. ΚΙΡΚΟΙ. Ὀξύπτεροι ἀετοί. ΠΕΔΕΙΩΝ. Περιςερῶν. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. Οὐ πολύ. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Ἐναπολειφθέντες.

857. ΘΗΡΕΥΣΟΝΤΕΣ. Κυνηγήσοντες. Ἐκεῖνοι γὰρ ἠγρεύθησαν ὑπ' αὐταῖς. ΟΥ ΘΗΡΑΣΙΜΟΥΣ. Οὐκ ἀξίους ὄντας ὥστε θηραθῆναι ἤγουν γενέσθαι.

858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ ΕΞΕΙ ΘΕΟΣ. Φθονήσας τοῖς αὐτοῖς σώματα, ἀπώλεσεν αὐτά.

859. ΠΕΛΑΣΓΙΑ. Ἡ γῆ, ἤτοι τὸ Ἄργος. ΔΕΞΕΤΑΙ. Τὰ αὐτῶν σώματα. ΘΗΛΥΚΤΟΝΩι. Αἱ Δαναΐδες γὰρ αὐτοὺς ὤλεσαν ἐν νυκτί.

860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Πολέμῳ δαμασθέντων. ΝΥΚΤΙΦΡΟΥΡΗΤΩι. Ἐν τῇ νυκτὶ φρουρουμένῳ.

861. ΑΙΩΝΟΣ. Τῆς κατ' αὐτὸν ζωῆς.

862. ΔΙΘΗΚΤΟΝ. Δίστομον. ΒΑΨΑΣΑ. Θήσασα.

863. ΤΟΙΑ. Τοιαύτη. ΚΥΠΡΙΣ. Ἀφροδίτη, ἔρως.

864. ΜΙΑΝ ΔΕ. Τὴν Ὑπερμνήστραν. Αὕτη γὰρ μιγεῖσα ἔλεον ἴσχεν αὐτοῦ. ΙΜΕΡΟΣ ΘΕΛΞΕΙ. Ἐπιθυμία κρατήσει.

865. ΣΥΝΕΥΝΟΝ. Τὸν Λυγκέα. ΑΠΑΜΒΛΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἐξασθενήσει κτεῖναι τὸν ἄνδρα.

866. ΓΝΩΜΩΝ. Γνωμῶν. ΔΥΕΙΝ. Δυοῖν. ΒΟΥΛΗΣΕΤΑΙ. Θελήσει.

867. ΚΛΥΕΙΝ. Ὀνομάζεσθαι. Η. Παρό.

869. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς καὶ καταληπτῶς.

870. ΣΠΟΡΑΣ. Ἐκ τῆς. ΦΥΣΕΤΑΙ ΘΡΑΣΥΣ. Γεννηθήσεται ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς.

871. ΚΛΕΙΝΟΣ. Ἔνδοξος.

872. ΛΥΣΕΙ. Ἐλευθερώσει, τοξεύσας τοῦμὸν ἧπαρ ἐσθίοντα αἰτόν· τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται.

873. ΤΙΤΑΝΙΣ ΘΕΜΙΣ. Ἡ καταχθόνιος δαίμων.

874. ΟΠΩΣ ΔΕ. Γενήσεται ταῦτα. Τὸ ὅπως καὶ τὸ ὅπη ἀντὶ τοῦ πῶς ἐστιν, οὐκ ἐκ παραλλήλου, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἔμφασιν ἔχει, τὸ καθ' ὅντινα τρόπον ἡ λύσις ἔσται, εἴτε δι' ὅπλων, εἴτε διὰ χειρῶν. Τὸ δὲ δεύτερον παριστᾷ, τί βουλόμενος Ἡρακλῆς παραγίνηται Καυκάσῳ. ΔΕΙ. Χρεία ἐστί.

875. ΕΚΜΑΘΟΥΣΑ. Ἐξ ἐμοῦ.

876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΥ. Φεῦ, φεῦ.

877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Πάθος κατὰ τὸν ἐγκέφαλον.

878. ΘΑΛΠΟΥΣ'. Ὑποκκαίουσι. ΑΡΔΙΣ. Βέλος.

879. ΧΡΙΕΙ. Κεντεῖ, νύττει.

880. ΚΑΡΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩι ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Τύπτει· φόβου γὰρ τῇ καρδίᾳ συμβάντος, ἤδη παλλομένη τὰς γείτονας φρένας πλήττει. Φρένες δέ εἰσι ἡ περὶ τὸ ἧπαρ ὑμένωσις τυλιγμός. Ἤ, ὅτι τῆς καρδίας πασχούσης ἀχλὺς ἀναθυμιάσεως πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ἀνιοῦσα συνθολεῖ τὰς φρένας καὶ τοῦ καθεστηκότος ἐξίστησι.

881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ. Περιφέρεται. ΕΛΙΓΔΗΝ. Περιεστραμμένως.

882. ΔΡΟΜΟΥ. Τοῦ καθεστηκότος.

883. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΜΑΡΓΩι. Διὰ τῆς φορᾶς τῆς μανικῆς τῆς ἐμῆς. ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Οὖσα.

884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Λόγοι δὲ προσκρούουσι πρὸς κύμασι στυγῆς καὶ χαλεπῆς μανίας θολεροὶ καὶ συγκεχυμένοι. Τουτέστιν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος τῆς μανίας ἀναταραχθεῖσα τὸν λογισμὸν, θολεροὺς λόγους προΐεται. ΘΟΛΕΡΟΙ. Τεταραγμένοι, ἄδηλοι. ΠΑΙΟΥΣΙΝ ΕΙΚΗ. Πράττουσι μάτην.

885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΤΗΣ. Λυπηρᾶς κινήμασιν βλάβης.

886. Η. Ὄντως. ΗΝ. Ὑπῆρχε.

887. ΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΕΝ ΓΝΩΜΑι. Καὶ καταρχὰς ἐνόησε τοῦτο.

889. ΩΣ ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. Ὅτι συγγένειαν ποιήσασθαι οἷος αὐτός ἐστι. ΑΡΙΣΤΕΥΕΙ ΜΑΚΡΩι. Ἄριστόν ἐστι καταπολύ.

890. ΔΙΑΘΡΥΠΤΟΜΕΝΩΝ. Τρυφώντων, σοβούντων.

891. ΜΕΓΑΛΥΝΟΜΕΝΩΝ. Μεταιρομένων καὶ μεγαλαυχούντων.

892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Χειροτεχνίτην. ΕΡΑΣΤΕΥΣΑΙ. Ἐπιθυμῆσαι· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἰὼ ὁμιλήσασαν Διΐ, τὰ ἐρωτικὰ διὰ τοῦτο ταῦτα παθοῦσα.

895. ΕΥΝΑΤΕΙΡΑΝ. Ἔγκοιτον. ΠΕΛΟΥΣΑΝ. Ὑπάρχουσαν.

896. ΠΛΑΣΘΕΙΗΝ. Πλησιάσαιμι.

897. ΤΑΡΒΩ ΓΑΡ. Ἡ δὲ σύνταξις οὕτω, ταρβῶ καὶ γὰρ καὶ φοβοῦμαι τὴν ἀστεργάνορα παρθενίαν τῆς Ἰοῦς· εἰσορῶσα αὐτὴν δαπτομένην καὶ δαμαζομένην ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Διός. Ἢ, τὸ ἀστεργάνορα ἐπίθετον παρθενίας. Πᾶσα γὰρ παρθενία οὐ στέργει τοὺς ἄνδρας, ἡ γὰρ μὴ πρὸς αὐτοὺς τὸ παράπαν συνάφεια οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἢ παρθενία ἐστίν. Ἢ, πρὸς μὲν ταρβῶ ὑποστικτέον, παρὰ δὲ τὸ ὁρῶσα συναπτέον τὸ ἀστεργάνορα παρθενίαν. ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ. Ἣν οὐκ ἔστερξεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὁ Ζεύς.

898. ΓΑΜΩι ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ. Τὴν παρθενίαν δηλοῖ ἀφανιζομένην.

899. ΔΥΣΠΛΑΓΧΝΟΙΣ ΗΡΑΣ ΑΛΑΤΕΙΑΙΣΙ. Κακοσπλάγχναις ἤτοι ὀργίλαις πλάναις ἃς Ἰοῖ περιέβαλλε.

900. ΟΜΑΛΟΣ. Ἥσυχος, κακῶν ἄπειρος.

901. ΑΦΟΒΟΣ. Εἰμί. ΟΥ ΔΕΔΙΑ. Οὐ φοβοῦμαι.

902. ΑΦΥΚΤΟΝ. Ὃ οὐδεὶς δύναται φυγεῖν. ΠΡΟΣΔΕΡΧΟΙΤΟ. Θεάσαιτο.

903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ. Ἄμαχος.

904. ΠΟΡΙΜΟΣ. Ὁ τῶν θεῶν· ἐφευρεταὶ μηχανῶν, ἔνθα γὰρ οὐ δύναταί τις εὑρεῖν μηχανὴν, οἱ θεοὶ εὑρίσκουσιν ἐρῶντες· καὶ μαρτυρεῖ Ζεὺς, χρυσὸς γινόμενος καὶ καταῤῥυεὶς ἀπὸ τοῦ τέγους πρὸς τὴν Ἀκρισίου Δανάην ἐντὸς οὖσαν πύργου χαλκοῦ. Ὁ γὰρ πατὴρ Ἀκρίσιος χρησμὸν λαβὼν ὡς ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καθελῇ αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, καθεῖρξε τὸν παῖδα.

905. ΜΗΤΙΝ. Βουλήν. ΟΠΗ. Ὅπου.

Ε'.

906. Η ΜΗΝ. Ὄντως. ΑΥΘΑΔΗΣ. Ἀκρατόστομος.

907. ΕΣΤΑΙ. Γενήσεται. ΕΞΑΡΤΥΕΤΑΙ. Ἑτοιμάζεται, κατασκευάζει.

908. ΟΣ. Ὁ γάμος.

909. ΑΙΣΤΟΝ. Ἀφανῆ.

910. ΚΡΑΝΘΗΣΕΤΑΙ. Τελεσθήσεται.

911. ΕΚΠΙΤΝΩΝ. Ὑπ' αὐτοῦ ἐκπίπτων. ΗΡΑΤΟ. Αὐτῷ. ΔΗΝΑΙΩΝ. Τῶν παλαιῶν, ἀρχαίων.

912. ΜΟΧΘΩΝ ΕΚΤΡΟΠΗΝ. Δυστυχιῶν ἐκφυγήν.

913. ΑΥΤΩι. Τῷ Διΐ. ΣΑΦΩΣ. Φανερῶς.

914. ΟΙΔΑ. Γινώσκω. Ωι ΤΡΟΠΩι. Ἐκφύγοι.

915. ΘΑΡΣΩΝ. Ἐπαιρόμενος καὶ κομπάζων. ΤΟΙΣ ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ ΚΤΥΠΟΙΣ. Ταῖς ἐν τῷ ὑψηλῷ ὑπ' αὐτοῦ γινομέναις βρονταῖς.

916. ΠΙΣΤΟΣ. Θαρσαλέος, βέβαιος ὤν. ΤΙΝΑΣΣΩΝ. Κινῶν. ΠΥΡΠΝΟΟΝ ΒΕΛΟΣ. Τὸν κεραυνόν.

917. ΤΑΥΤ'. Αἱ βρονταὶ καὶ ὁ κεραυνός.

918. ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΕΤΑ. Ἀλλ' ἀφόρητα.

919. ΤΟΙΟΝ. Τοιοῦτον. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ. Εὐτρεπίζει.

920. ΔΥΣΜΑΧΩΤΑΤΟΝ. Δυσκαταγώνιστον.

921. ΚΡΕΙΣΣΟΝ. Ἐπικρατέστερον.

922. ΚΑΡΤΕΡΟΝ. Ἰσχυρόν.

923. ΘΑΛΑΣΣΙΑΝ. Ἐκ τῆς θαλάσσης. ΤΙΝΑΚΤΕΙΡΑΝ ΝΟΣΟΝ. Δυναμιν ἀπλῶν ἢ διδόναι.

924. ΤΡΙΑΙΝΑΝ. Κάμακα. ΣΚΕΔΑι. Σκορπίσει.

925. ΠΤΑΙΣΑΣ. Προσκρούσας. ΤΩιΔΕ ΠΡΟΣ ΚΑΚΩι. Παρὰ τῷ κακῷ. Ἐμπέσῃ γὰρ ἂν τῇδε τῇ δυστυχίᾳ ἀπὸ τῆς κακίας αὐτῦ. Ἢ, τὸ πρὸς κακῷ ἀντὶ τῦ ἐκ τῦ προσπταῖσαι καὶ δυστυχῆσαι καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν. Πρὸς μὲν ὖν τὸ πρῶτον ὑπόστιξον εἰς τὸ πρὸς κακῷ, πρὸς δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὸ τῷδε.

926. ΟΣΟΝ. Καλὸν ὑπάρχει. ΔΙΧΑ. Κεχωρισμένως.

927. ΧΡΗιΖΕΙΣ. Ἐπιποθεῖς. ΕΠΙΓΛΩΣΣΑι. Καταβοᾷς.

928. ΑΠΕΡ. Ἐκεῖνα λέγω.

929. ΠΡΟΣΔΟΚΑιΝ. Ἐλπίζειν. ΧΡΗ. Πρέπει.

930. ΤΩΝΔ'. Ὧν λέγω. ΔΥΣΛΟΦΩΤΕΡΟΥΣ. Ἀφορητοτέρυς καὶ δυσβαστακτοτέρυς.

931. ΤΑΡΒΕΙΣ. Εἰς φόβον πίπτεις.

932. ΜΟΡΣΙΜΟΝ. Μεμοιρασμένον.

933 ΑΘΛΟΝ. Ἢν μανθάνης κάματον.

934. ΠΑΝΤΑ. Ὅσα ἂν ποιήσει. ΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ. Ἐλπιστά.

935. ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Ἀδράστεια ἔφορος μέμψεως. Λέγει ὖν ὡς οἱ μὴ μεμφθῆναι σπυδάζοντες φρονιμοί εἰσι.

936. ΣΕΒΟΥ. Τίμα. ΘΩΠΤΕ. Κολάκευε. ΑΕΙ. Τὸ ἀεὶ πρὸς τὸ σέβυ καὶ ὁ πρὸς τὸ κρατῦντα, ἀεὶ τὸν διαλέγειν ἐπεὶ τάχιστ' αὐτὸν ἐκπεσεῖσθαι τῆς ἀρχῆς διατείνεται.

937. ΖΗΝΟΣ. Περί.

938. ΤΟΝ ΒΡΑΧΥΝ. Τὸν ὀλίγον.

939. ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΙ. Καθὰ θέλει. ΔΑΡΟΝ. Ἐπιπολύ. ΘΕΟΙΣ. Δέον θεῶν εἰπεῖν, θεοῖς εἶπεν Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ἐκεῖνος γάρ τινα δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγει· ἔστι δὲ πλαγιασμός.

940. ΤΡΟΧΙΝ. Τὸν ἄγγελον.

941. ΤΥΡΑΝΝΟΥ. Τῦ Διός. ΔΙΑΚΟΝΟΝ. Ὑπηρέτην.

942. ΠΑΝΤΩΣ. Ὁμολογυμένως. ΚΑΙΝΟΝ. Νέον. ΑΓΓΕΛΩΝ. Μηνύων.

943. ΣΕ ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Εἰρωνικῶς τῦτο λέγει.

944. ΤΟΝ ΕΞΑΜΑΡΤΟΝΤ'. Τὸν πταίσαντα. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Ἀνθρώποις.

945. ΠΟΡΟΝΤΑ. Παράσχοντα.

946. ΑΝΩΓΕ. Ἐκέλευσε.

947. ΑΥΔΑιΝ. Λέγειν. ΩΝ Ἀφ'.

948. ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Μηδαμῶς αἰνιγματωδῶς.

949. ΑΥΘ' ΕΚΑΣΤΑ. Φανερά. ΜΗΔΕ ΜΟΙ ΔΙΠΛΑΣ ΟΔΟΥΣ. Εἰ γὰρ ἀσαφῶς εἴποις, πέμψει με πάλιν ὁ Ζεὺς πρὸς σε ἵνα σαφῶς εἴποις.

951. ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Τοῖς ἀσαφέσι. ΜΑΛΘΑΚΙΖΕΤΑΙ. Ἀπατᾶται καὶ παράγεται.

952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ. Εἰρωνικῶς. ΠΛΕΩΣ. Πεπληρωμένος.

953. Ο ΜΥΘΟΣ. Ὁ λόγος. ΩΣ. Καθά.

954. ΝΕΟΝ. Νεωστί· ὁ γὰρ ἀρχαία ὑμῶν ἡ βασιλεία.

955. ΝΑΙΕΙΝ ΑΠΕΝΘΗ ΠΕΡΓΑΜΑ. Ἐπειδὴ ναίειν εἶπε, ὁ δὲ ναίων ἐντὸς τοίχυς ναίει, διὰ τῦτο πέργαμα εἶπε· λέγει δὲ τὸν ὐρανόν. ΑΠΕΝΘΗ. Ποταπά.

956. ΗιΣΘΟΜΗΝ. Ἔγνων.

957. ΤΟΝ ΝΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΥΝΤ'. Τὸν Δία. ΕΠΟΨΟΜΑΙ. Ἐκπεσεῖν.

961. ΕΓΚΟΝΕΙ ΠΑΛΙΝ. Σπεύδων ἀπέρχε.

962. ΑΝ ΙΣΤΟΡῌΣ. Ζητῇς.

963. ΠΡΙΝ. Ὅτι τὸ πῦρ κέκλοφας. ΑΥΘΑΔΙΣΜΑΣΙΝ. Κομπάσμασιν· ἔλεγ' ὡς δικαίως κέκλοφε.

964. ΕΣ ΤΑΣΔΕ. Ἐν αἷς νῦν τυγχάνεις.

966. ΑΛΛΑΞΑΙΜ'. Οὐ μόνον ἐπὶ τῦ ἀλλάτ]ω τὸ διδόμενον ἐςὶ γενικὴ καὶ τὸ λαμβανόμενον αἰτιατικὴ, ἀλλὰ καὶ τὔμπαλιν, ὡς κἀνταῦθα καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ Χρύσεα χαλκείων ἀλλάξατο. Ἐκεῖ γὰρ ὁ Γλαῦκος χρύσεα δὺς χάλκεα ἔλαβεν.

967. ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ. Προσταλαιπωρεῖν.

968. ΦΥΝΑΙ. Λέξαι.

969. ΤΟΥΣ ΥΒΡΙΖΟΝΤΑΣ. Ἑρμῆς γὰρ πρόσθεν τῦτον ὑβρίσας τοιαῦτα παρ' αὐτῦ ἤκυσεν.

970. ΧΛΙΔΑΝ. Τρυφᾶν καὶ εἰς ὐδὲν ταῦτα λογίζεσθαι. ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙ ΠΡΑΓΜΑΣΙ. Ταῖς προσέσαις σοι νῦν δυςυχίαις.

972. ΟΥΤΩΣ. Ὧδε.

973. Η. Ὄντως.

974. ΕΧΘΑΙΡΩ. Μισῶ.

975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ ΕΥ. Παρ' ἐμῦ. ΚΑΚΟΥΣΙ. Κακοποιῦσι. ΕΚΔΙΚΩΣ. Ἀδίκως.

976. ΚΛΥΩ. Αἰσθάνομαι. ΜΕΜΗΝΟΤ'. Μαινόμενον.

977. ΕΙ. Ἐὰν ὑπάρχει. ΣΤΥΓΕΙΝ. Μισεῖν.

978. ΕΙΗΣ ΦΟΡΗΤΟΣ ΟΥΚ ΑΝ. Εἰ τοσύτοις συνὼν κακοῖς θρασύνῃ, τί ποτ' ἂν ἔδράσης εὐτυχῶν; ΦΟΡΗΤΟΣ. Ὑπομονητός.

979. ῼΜΟΙ. Φεῦ. ΤΟΔΕ. Τὸ ὤμοι.

980. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΙ ΠΑΝΘ'. Ὥςε κἀκεῖνος τῦτο μαθήσεται.

981. ΟΥΠΩ ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ. Ἐπειδὴ δυςυχῶν ὐχ' ὑποκλίνῃ ταῖς συμφοραῖς, ἀλλὰ τῦ Διὸς καταφέρῃ, ὥσπερ ὐκ εἰδὼς ὅτι σῦ μείζων ἰσχύει. ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ. Γινώσκεις.

982. ΣΕ ΓΑΡ. Εἰκότα λέγει.

984. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΦΕΙΛΩΝ. Εἰπόντος Ἑρμῦ πρὸς τὸν Προμηθέα ὡς ἔοικας ὐδὲν ἐρεῖν ὧν χρήζει πατὴρ, ὗτος εἰρωνευόμενός φησι πρὸς αὐτὸν, καὶ μὴν ὀφείλων καὶ χρεωςῶν αὐτῷ χάριν, τίνοιμι ἂν καὶ ἀνταποδοίην· ὅπερ ὁ Ἑρμῆς γνῦς ἐν εἰρωνείᾳ ῥηθέν· ὐ γὰρ ὤφειλε Προμηθεὺς ὐδ' οτιῦν τῷ Διΐ· αἰτιᾶται τῦτον κερτομήσαντα εἰρωνευσάμενον αὐτὸν ὡς παῖδα ὄντα, εἰ μηδὲν ἐπῄσθαιτο ὅτι ψεύδεται. Παῖδα ἀντὶ τῦ δῦλον νοῦσιν, ἵν' εἴη ὁ λόγος διὰ τὴν τῦ Ἑρμῦ δυλείαν, ὅτι σὺ μὲν ὡς δῦλος πάντα ὀφείλεις ὑπηρετεῖν αὐτῷ, ἐγὼ δὲ ὔ. Ὅπερ ἐξελέγχεται διὰ τῆς τῦ Προμηθέως κατασκευῆς.

985. ΩΣ. Καθά.

986. ΠΑΙΣ. Δῦλος, μωρός.

987. ΠΕΥΣΕΙΣΘΑΙ. Μαθεῖν.

988. ΑΙΚΙΣΜ'. Κόλασις.

989. ΓΕΓΩΝΗΣΑΙ. Φωνῆσαι.

990. ΧΑΛΑΣΘῌ ΔΕΣΜΑ ΛΥΜΑΝΤΗΡΙΑ. Τῦ προσόντος ἐμοὶ δεσμῦ ἐκλυθῦ.

991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ ΦΛΟΞ. Ἀςραπαί τε καὶ κέραυνος.

992. ΝΙΦΑΔΙ. Χιόνι. ΒΡΟΝΤΗΜΑΣΙ ΧΘΟΝΙΟΙΣ. Σεισμοῖς. Ἐπειδὴ αἱ βρονταὶ ἄνωθεν γίνονται ῥηγνυμένων νεφῶν, διὰ τῦτο βροντήμασι χθονίοις εἶπεν ἀντὶ τῦ τῷ τὴν γῆν κινῦντι σεισμῷ.

993. ΚΥΚΑΤΩ. Ταρασσέτω.

994. ΓΝΑΜΨΕΙ. Ἐπικλάσει. ΦΡΑΣΑΙ. Εἰπεῖν.
995. ΧΡΕΩΝ. Ἀποκείμενον. ΝΙΝ. Αὐτόν.
996. ΤΑΥΤΑ. Ἃ φῄς. ΑΡΩΓΑ. Κερδαίνειν γὰρ ὐδὲν ταῦτα βοῶν.
997. ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΤΑΔΕ. Ὅτι ὐδὲν ὠφελῦμαι ἐκ λόγων.
1000. ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. Παρ᾽ ἃ φρονῶ πείθειν ἐπιχειρῶ.
1001. ΕΝΝΟΙΑ. Γνῶσις. ΩΣ. Ὅτι.
1003. ΛΙΠΑΡΗΣΩ. Παρακαλῶ σε. ΣΤΥΓΟΥΜΕΝΟΝ. Μισύμενον.
1005. ΛΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι. ΔΕΩ. Ἐλλείπω.
1007. ΤΕΓΓΗι. Μεταβολὴν δέχῃ.
1010. ΣΦΟΔΡΥΝΗι. Κομπάζῃ καὶ ἐπαίρῃ. ΑΣΘΕΝΕΙ ΣΟΦΙΣΜΑΤΙ. ὑγιεῖ [illegible]άτῃ.
1011. ΑΥΘΑΔΙΑ. Μωρία.
1013. ΠΕΙΣΘΗιΣ. Καταπεισθῇς.
1014. ΟΙΟΣ. Ὁποῖος. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ἦχος.
1015. ΕΠΕΙΣ᾽. Ἐπεισέρχεται. ΟΚΡΙΔΑ. Τραχεῖαν καὶ χαλεπήν.
1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ᾽ ΑΓΚΑΛΗ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΕΙ. Ἐντὸς αὐτῆς τριβήσῃ.
1019. ΕΚΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ. Ἐκτελέσας ἐντός.
1020. ΑΨΟΡΡΟΝ. Ὀπισθόρμητον.
1021. ΔΑΦΟΙΝΟΣ. Φονικός. ΑΙΕΤΟΣ. Ὁ αἰετὸς ἀνάκειται τῷ Διΐ· κύνα δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, ἢ διότι ἀναιδῶς ἔμελλε τῷ Προμηθεῖ ἐπιτίθεσθαι ὃν ἐτόξευσεν Ἡρακλῆς, ὅτι τὸν περὶ τῶν μήλων ἆθλον ἐπόνει ὃς ἑνδέκατος ἦν αὐτῷ. Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθέως ἧπαρ τῷ αἰετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληρῦτο πάλιν νυκτὶ καὶ ἄρτιον ἦν. ΛΑΒΡΟΣ. Λαιμαργός.
1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Διακόψει. ΡΑΚΟΣ. Τὸ δέρμα.
1023. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ. Δαιτυμὼν διὰ πάσης τῆς ἡμέρας.
1024. ΚΕΛΑΙΝΟΒΡΩΤΟΝ. Μέλαν. ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Καταφάγοι.
1025. ΤΟΥ ΣΟΥ ΔΕ ΜΟΧΘΟΥ. Τῆς σῆς δυστυχίας. ΤΕΡΜΑ ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΔΟΚΑ. Μὴ ἀπαλλαγὴν ἔλπιζε τῆς συμφορᾶς ταύτης, εἰ μή τις τῶν θεῶν ἐθελήσει κινδυνεῦσαι ὀλόμενος ἀπαλλάξαι τῶν κακῶν, ὐδέποτε ἔσαι ὡς τῦδ᾽ αὐτὸς εὖ ἴσθι, λελύσῃ.
1027. ΑΝΑΥΓΗΤΟΝ. Σκοτεινόν.
1028. ΚΝΕΦΑΙΑ. Σκοτεινά.
1029. ΒΟΥΛΕΥ᾽. Τὰ συμφέροντά σοι. ΩΣ. Ὅτι.
1030. ΚΟΜΠΟΣ. Τὸ κόμπος εἶπε κατὰ τὴν τῦ Προμηθέως δόξαν. Ὤιετο γὰρ Ἑρμῆν μάτην πρὸς αὐτὸν ταῦτα κομπάζειν. ΕΙΡΗΜΕΝΟΣ. Ἀληθὴς καὶ ὐ μάταιος.
1031. ΨΕΥΔΗΓΟΡΕΙΝ ΓΑΡ. Ψευδῆ λέγειν ὐκ ἐπίσαται. Ἐκεῖνος γὰρ προσέταξέ μοι ταῦτά σοι φάναι.
1032. ΠΑΝ ΕΠΟΣ. Ὃ ἂν εἴποι.
1033. ΠΑΠΤΑΙΝΕ. Σκόπει. ΦΡΟΝΤΙΖΕ. Τῦ λυσιτελῦντος.
1034. ΑΜΕΙΝΟΝ᾽. Κρείττονα.
1035. ΟΥΚ ΑΚΑΙΡΑ. Ἀλλὰ ἔγκαιρα.
1037. ΕΡΕΥΝΑιΝ. Ζητεῖν.
1038. ΣΟΦΩι. Οἷος αὐτὸς εἶ.
1039. ΕΙΔΟΤΙ. Γινώσκοντι.
1040. ΕΘΩΥΞΕ. Εἶπε.
1041. ΑΕΙΚΕΣ. Ἀπρεπές.
1042. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ᾽. Διὰ τῦτο.

1043. ΑΜΦΗΚΗΣ. Δι' ὅλυ καυστικός. ΑΙΘΗΡ. Ἀήρ.
1044. ΕΡΕΘΙΖΕΣΘΩ ΒΡΟΝΤΗι. Κινείσθω ἐν βροντῇ. ΣΦΑΚΕΛΩι. Συστροφῇ.
1045. ΠΥΘΜΕΝΩΝ. Τῶν βαθυτάτων τόπων.
1046. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Κραδαινέτω καὶ κινήτω.
1047. ΤΡΑΧΕΙ ΡΟΘΙΩι. Σφοδρῷ ῥεύματι.
1048. ΣΥΓΧΩΣΕΙΕΝ. Συγχωσάτω αὐτήν.
1049. ΔΙΟΔΟΥΣ. Εἰς τὰς διεξόδυς. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Σκοτεινόν.
1050. ΑΡΔΗΝ ΡΙΨΕΙΕ. Ὁμῦ ῥιψάτω.
1051. ΔΙΝΑΙΣ. Συστροφαῖς.
1053. ΦΡΕΝΟΠΛΗΚΤΩΝ. Τῶν μανικῶν.
1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Λῆρον.
1056. ΕΙ Δ' ΕΥΤΥΧΗ. Σοί. Ἥγυν εἰ τὴν παρῦσαν συμφορὰν ἐν εὐτυχίας ἡγοῖο μέρει, τί μανιῶν ὑφίεσαι, τυτέστιν ἀτεχνῶς μαινόμενος εἶ, καὶ ὐ καθ' ὅτιῦν σωφρονεῖς. ΤΙ ΧΑΛΑι. Ὑφίεσαι.
1057. ΠΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Δυστυχίαις.
1058. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΑΙ. Κοπιῶσαι.
1059. ΜΕΤΑ ΠΟΥ ΧΩΡΕΙΤ'. Εἰκότως ἐνταῦθα πεποίηκε τὸ ἐπιεργατὸν κίνησιν παρεισγυώμενος καὶ μετανάστασιν τῷ Χορῷ. ΘΟΩΣ. Ταχέως.
1060. ΗΛΙΘΙΩΣΗι. Εἰς ἀναισθησίαν ἄξῃ.
1061. ΜΥΚΗΜΑ. Κτύπος. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Σκληρὸν, σφοδρόν.
1062. ΠΑΡΑΜΥΘΟΥ. Παράπειθε.
1064. ΤΛΗΤΟΝ. Ἀνεκτὸν ἡμῖν. ΠΑΡΕΣΥΡΑΣ. Ἐξήνεγκας.
1065. ΚΑΚΟΤΗΤ' ΑΣΚΕΙΝ. Τὸ γὰρ προδιδόναι τὺς φίλυς εἰς τῦτο φέρει.
1066. ΧΡΗ. Ἀπόκειται.
1067. ΠΡΟΔΟΤΑΣ. Τῶν φίλων.
1069. ΤΗΣ. Τῆς προδοσίας.
1070. ΜΕΜΝΗΣΘ'. Ἐνθυμεῖσθε.
1072. ΜΕΜΨΗΣΘΕ. Κατηγορήσητε.
1073. ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ. Ἄσκοπον.
1075. ΥΜΑΣ ΑΥΤΑΣ. Ἐμβαλεῖτε.
1077. ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ. Ἀδιέξοδον.
1078. ΥΠ' ΑΝΟΙΑΣ. Τῶν ὑμῶν.
1079. ΜΥΘΩι. Λόγῳ.
1080. ΧΘΩΝ. Ἡ γῆ.
1082. ΕΛΙΚΕΣ. Συστροφαί.
1083. ΣΤΕΡΟΠΗΣ. Ἀστραπῆς. ΖΑΠΥΡΟΙ. Λίαν καυστικοί. ΣΤΡΟΜΒΟΙ. Καταιγίδες ἀέρων.
1084. ΕΛΙΣΣΟΥΣΙΝ. Συστρέφυσιν.
1086. ΣΤΑΣΙΝ. Ταραχήν. ΑΝΤΙΠΝΟΥΝ. Ἐναντίαν ἀλλήλοις.
1087. ΑΙΘΗΡ. Ἀήρ.
1088. ΡΙΠΗ. Ὁρμή.
1089. ΤΕΥΧΟΥΣΑ. Κατασκευάζυσα.
1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ ΣΕΒΑΣ. Σεβασμία μήτηρ. Ω ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΜΙΣ. Δίκη. Ἡ, ἣν πάντες Θέμιν ἡγῦνται, ἢ, ἡ τὸ δίκαιον πᾶσι ποιῦσα, ἢ, ἡ δικαιοσύνη πάντ' ἰσορῶσα, ὃ καὶ κρεῖττον.
1091. ΚΟΙΝΟΝ ΦΑΟΣ ΕΙΛΙΣΣΟΝ. Εἰς πάντας φῶς συστρέφον.
1092. ΩΣ. Πῶς. ΠΑΣΧΩ. Κάμνω.

ΣΧΟΛΙΑ ΤΡΙΤΑ.

Α'.

ϛ. 1. ΧΘΟΝΟΣ. Περάσαντες τὸ πολὺ διάϛημα τῆς χθονός. Τϐτέϛι πόῤῥω ἀφοριώμενοι. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Τὸ ὄρος τϐ Καυκάσϐ. Ἀπὸ τϐ τῆλε καὶ ὁρῶ. Ἤ, τὸ τῆλε καὶ μακρὰν τῶν ὁρίων ἡμῶν. Ἄλλως, τηλϐρὸν εἶπεν εἰς τὸ ἀπαραμύθητον τϐ δεθησομένϐ· καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτϐ λέγει. Ἤ, εἰς τὸ τηλϐ τὸν ὅρον ἔχον, ὅ ἐϛι πόῤῥω· τϐτέϛι τὸ μακρὰν ᾠκισμένον.

2. ΣΚΥΘΗΝ. Σκυθικὸν, τὸ ἀπόλυτον ἀντὶ κτητικϐ ἁπλϐν. ΑΒΑΤΟΝ. Δύσβατον.

3. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Επιτέλλειν, τὸ προϛάσσειν, καὶ ἐντέλλεσθαι· ἐξ αὐτϐ δὲ προσθέσει τϐ σ ἐπιϛολὴ ἡ ἐντολή. Ἐπιϛολὰς, ἀντιπ]ωτικὸν, τῶν ἐπιϛολῶν, τῆς προϛάξεως.

4. ΕΦΕΙΤΟ. Ἐδίδϐ, ἐνετείλατο, ἐκέλευσεν.

5. ΥΨΗΛΟΚΡΗΜΝΟΙΣ. Ταῖς ἐχϐσαις ὑψηλϐς κρημνϐς. ΛΕΩΡΓΟΝ. Τὸν Προμηθέα, πανϐργον. Ἄλλως, ὡς ὀφείλοντα γενέσθαι ἔργον λαϐ, οἱονεὶ τὸν ἄξιον λιθασθῆναι· ἢ, τὸν τϐς λαϐς ἐργαζόμενον· μυθεύεται γὰρ καὶ λίθϐς πλάσαι τϐς ἀνθρώπϐς. ΟΧΜΑΣΑΙ. Συνδῆσαι, κατέχειν.

6. ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ. Ἀναῤῥαγέσι, ταῖς μὴ ἐχϐσαις φύσιν ῥηγνῦσθαι. ΠΕΤΡΑΙΣ. Τϐτο δηλοῖ τὸ ἐκ δευτέρϐ πέτραις· ϐ μόνον ταῖς πέτραις ϐσαις ὑψηλοκρήμνοις, ἀλλὰ καὶ πέτραις ἐμπέδοις καὶ ϛερεαῖς· εἰσὶ γὰρ ἐν ὄρει πέτραι.

7. ΑΝΘΟΣ. Καὶ καλλωπισμὸν ἀφείλετο. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τϐ Διὸς, ἄγνωϛον ὂν πρὶν τοῖς ἀνθρώποις παρέσχεν, ὡς ἂν δι' αὐτϐ πάντα ἐργάζοιντο. Ἄνθος δὲ λέγει τὸ πῦρ διὰ τὸ ἀνάπ]εον, οἷον ἀνθεῖν, ἔπειτα δὲ μαραίνεσθαι. ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ. Τϐ αἰτίϐ πάσης τέχνης.

9. ΑΜΑΡΤΙΑΣ. Ἕνεκα. ΔΕΙ. Ἀπόκειται, ἐνδέχεται. ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ. Τιμωρηθῆναι. Τῆς τοιαύτης ϐν ἁμαρτίας ἐνδέχεται δϐναι δίκην.

10. ΤΗΝ ΔΙΟΣ ΤΥΡΑΝΝΙΔΑ. Σημειῶσαι, ὅτι τὸ τύραννος ὄνομα βασιλικὸν ἦν τοῖς παλαιοῖς, νῦν δὲ βλασφημεῖται, ὥσπερ καὶ τὸ χυδαῖοι ἀντὶ τϐ πεπληθυσμένοι πάλαι λεγόμενον· νῦν δὲ ἀντὶ τϐ ϐδαμινοί· πολλοϛὸς ϐχ ὡς πάλαι, ὁ πολὺς, ὁ ἔνδοξος, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὤν· ὠμὸς ϐχ ὁ ϛερεὸς, ἀλλ' ὁ φαυλότατος νῦν· ἐξαίσιον, τὸ ἔξω τϐ δικαίϐ, νῦν δὲ ἀντὶ τϐ μέγα, καὶ ξένον.

11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Ὑπομένειν, ἢ φιλεῖν, τιμᾷν. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ. Τϐ φιλεῖν τϐς ἀνθρώπϐς. Δριμεῖα λέξις.

13. ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ. Ἕξει πλήρωμα.

14. ΑΤΟΛΜΟΣ. Δειλός. Οὐ τολμῶ.

15. ΔΗΣΑΙ ΒΙΑι. Περιφραϛικῶς. ΠΡΟΣ ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩι. Ἐν δυσχείμῳ.

16. ΑΝΑΓΚΗ. Ἀπαραίτητον ὑπάρχει. ΤΩΝΔΕ. Πραγμάτων. ΣΧΕΘΕΙΝ. Κρατεῖν, ἔχειν.

17. ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ. Καὶ ἔξω ὥρας τίθεναι, καὶ ἀποβάλλειν, ἔξω φροντίδος ποιεῖν, ἀποῤῥίπ]ειν, βαρὺ καὶ χαλεπὸν καὶ ἐπικίνδυνον ὑπάρχει.

18. ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ. Ἤ, τῆς ὑψηλῆς, ἢ, τῆς ὑψηλὰ βϐλευομένης καὶ ὀρθὰ, ἢ χαλεπὰ, ἢ καὶ ϛρεβλά.

19. ΔΥΣΛΥΤΟΙΣ. Ἀλύτοις, ἀφύκτοις.

20. ΑΠΑΝΘΡΩΠΩι ΠΑΓΩι. Τῷ ἀπὸ καὶ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἢ τῷ ἔχοντι ἀνθρώπϐς ἀπανθρώπϐς· σκληρῷ, ἀγροίκῳ βϐνῷ.

21. ΙΝ'. Ἀντὶ τῦ ὡς καὶ ἀντὶ καθά· εὑρίσκεται γῦν ἀντὶ ὅπυ, καὶ ἧ, λαμβάνεται καὶ ἀντί τῦ αὐτῦ. ΟΥΤΕ ΦΩΝΗΝ. Κατὰ ἀναλογίαν λείπει τὸ ἀκύσεις.

22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Ὀπλώμενος, φλογιζόμενος· ςαθεύειν γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον οπ̃λᾶν. Ἄλλως. Σταθευτὸς, ἀπὸ τῦ ἵςημι ςήσω, καὶ τῦ εὕω τὸ φλογίζω, ὁ ἐν τῷ ἵςασθαι φλογιζόμενος. Ἀτ̃ικὴ ἡ λέξις· ἢ τὰ κατ' ολίγον ἐψυγμένα καθὰ παρὰ τῦ κοινοῖς ἕψηται. ΦΟΙΒΗ. Ἀντὶ τῦ καυςικῆ, λαμπρᾶ.

23. ΑΣΜΕΝΩι. Μετὰ περιχαρείας διάγοντι· διὰ τὸ μὴ καίεσθαι τὴν νύκτα παρὰ ἡλίυ.

24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Ποικιλολειμωνῖτις ῦσα. Ἤ, καὶ ἔχυσα ποικίλα εἵματα καὶ ἱμάτια διὰ τὰ ἄςρα. Ὁ δὲ Σοφόκλης, μέλαιναν.

25. ΠΑΧΝΗΝ. Ἐν νυκτὶ γενομένην. Εὔδηλον γὰρ ὅτι ἡ πάχνη κατὰ τὴν νύκτα γίνεται.

26. ΑΧΘΗΔΩΝ. Βαρύτης, βάρος, ἤγυν τῆς ἐνταῦθα δήσεως.

27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ παύσων, ὁ λυτρώσων, ὁ λῆξαι ποιήσων, ἀπὸ τῦ τραχήλυ ἄχθος ἀποθησόμενον. Ἔνταυθα ῦν τὸν Ἡρακλέα αἰνιτ̃όμενος λέγει, ὅτι ὔπω γεγένηται ὁ παύσων σε τῆς ταλαιπωρίας, ἢ τῆς τιμωρίας.

28. ΑΠΗΥΡΩ. Ἀπέλαβες καὶ απηλαύσας, Προμηθεῦ, ἕνεκα τῦ φιλεῖν τῦς ἀνθρώπυς.

29. ΘΕΟΣ. Ὑπάρχων σὺ πρὸς πλείονα λύπην.

30. ΠΕΡΑ ΔΙΚΗΣ. Πέραν, ἔξω δικαιοσύνης, τῦ δικαίυ.

31. ΑΝΘ' ΩΝ. Ἕνεκα τύτων. ΑΧΑΡΗ. Ἀτερπῆ. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ. Κατοικήσεις, φυλάξεις, τηρήσεις. ΠΕΤΡΑΝ. Τὸν Καύκασον.

34. ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ Δυσπαράτρεπ̃οι, δυσπαράκλητοι, ἀσυγνωμόνητοι. Παραιτῦμαι, τὸ συγνώμην αἰτῶ, ὡς Ἀριςείδης, παραιτεῖσθαι μὲν ὐκ οἶδα. Δυσπαραίτητος δὲ ὁ κριτὴς ὁ εἰς συγνώμην δύσκολος. ΦΡΕΝΕΣ. Οἱ λογισμοί.

35. ΑΠΑΣ. Ὅλος. ΤΡΑΧΥΣ. Ἀπηνὴς, ἄγριος. ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΗι. Νεωςὶ κρατήσῃ, βασιλεύῃ, βασιλεύσῃ.

36. ΕΙΕΝ. Ὑπαρχέτωσαν, ἀπόθεσις τὸ σχῆμα. Ἄλλως. Τὸ εἶεν, Ἀτ̃ικόν ἐςιν ὁμῦ καὶ ῥητορικόν. Χρῶνται γὰρ τύτῳ οἱ ῥήτορες ἐν σχήματι ὑπογραφῆς ὁμῦ καὶ ἐπιγραφῆς. Ὅταν γὰρ μέλλωσι δύο τινὰς ὑποθέσεις εἰπεῖν ἀλληλενδέτυς καὶ συνεχεῖς, πληρώσωσι δὲ τὴν μίαν ὑπόθεσιν, καὶ τῆς ἑτέρας κατάρξασθαι μέλλωσι, τιθέασι τὸ εἶεν, ὡς ἐν σχήματι τῆς ὑπογραφῆς, ὁμῦ καὶ ἐπιγραφῆς, τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συνεχῶς ὑποθέσεως. Κεῖται δὲ τὸ εἶεν ἀντὶ καὶ ταῦτα μὲν ὕτως ἐχέτωσαν.

37. ΕΧΘΙΣΤΟΝ. Ἀπὸ τῦ ἔχω τὸ κρατῶ, ἔχος, καὶ πλεονασμῷ ἔχθος.

39. ΔΕΙΝΟΝ. Χαλεπὸν, ἰσχυρόν· ὑπάρχει συναναςροφὴ δεινή.

40. ΣΥΜΦΗΜ'. Ὁμολογῶ.

41. ΟΙΟΝΤΕ ΠΩΣ. Θαυμάσιον μέγα πῶς. Οἷόντε πῶς; σημειῶσαι ὅτι τὸ οἷον, τὸ δυνατὸν, χωρὶς τῆς τε συλλαβῆς ὐ γράφεται.

49. ΑΠΑΝΤ'. Ἅπαντα, φησὶν, ἐτυπώθησαν καὶ ὡρίσθησαν καὶ ἐπράχθησαν ὑπὸ τῶν μοιρῶν πλὴν τῦ κοιρανεῖν τῶν θεῶν, ἤγυν τῦ ἄρχειν αὐτῶν. Ἤ, τὸ πλὴν ἀντὶ τῦ ὅμως, ὅ ἐςιν ὕτω· πάντα μὲν ὑπὸ τῶν μοιρῶν ὁρίζονται, ὅμως δὲ οἱ θεοὶ ἄρχυσι καὶ ὁρίζυσι τὴν τύτων ἔχειν πρᾶξιν· ἐλεύθερος δὲ, ἤτοι μὴ ἀγόμενος ὕτις ἐςὶ, χωρὶς τῦ Διός. Τῦτο δὲ λέγει, ὅτι οἱ λοιποὶ θεοὶ ἄρχυσι μὲν, ἀλλ' ἄνευ τῆς τῦ Διὸς βυλῆς ὐδεὶς δύναταί τι ποιῆσαι. Οἷς συγκατατιθέμενος καὶ ὁ Ἥφαιςος, φησὶν, ἔγνων ὅτι ὕτως ἔχει τὰ τῶν θεῶν καὶ ὐκ ἀντιλέγω. Πρὸς ὃν τὸ Κράτος φησιν, σὺ σπεῦδεις λοιπὸν δεσμῆσαι τὸν Προμηθέα, ἵνα μὴ ὁ πατὴρ ἴδῃ σε βραδύνοντα καὶ ἀμελῦντα τῶν αὐτῦ πράξεων. Ἄλλως. Ἅπαντα, φησὶ, τοῖς θεοῖς πέπρακται καὶ τετέλεςαι καὶ τέλεια εἰσὶ πλὴν τῆς κοιρανίας, αὐτὴ γὰρ ἄδηλος τοῖς θεοῖς πλὴν τῦ Διός. Ἢ ὕτως,

ὃ καὶ κρεῖττον· ἅπαντα τοῖς θεοῖς δέδοται τὰ καλὰ πλὴν καὶ χωρὶς τοῦ ἄρχειν ἑαυτῶν, καὶ μὴ ἔχειν τὸν δεσπόζοντα. Διὸ ἐπάγει ὡς οὐδεὶς ἐλεύθερος εἰ μὴ Ζεύς.

53. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Ἐλιννύω ἀπὸ τοῦ ἐλίσσω, καὶ τοῦ ἀνύω. Εἰώθασι γὰρ οἱ μέλλοντες ἀνύσαι τι, ἀνασκοπεῖν πρῶτον καὶ οἷον ἐμβραδύνειν.

54. ΨΑΛΙΑ. Οὐχὶ ἧλος, ἀλλ' ἕτερά τινα σιδήρεια, εἶδος ἔχοντα τοιοῦτον ὥστε ἁρμόσαι τῇ μασχάλῃ καὶ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος· λέγονται κυρίως τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων.

57. Κ' ΟΥ ΜΑΤΑι. Ἀρξάμενος δεσμεῖν τὸν Προμηθέα ὁ Ἥφαιστος φησὶν, ἰδοὺ, πράττεται τὸ προστεταγμένον, καὶ οὐκ ἀναβάλλεταί μοι τόδε τὸ ἔργον, καὶ ἀσφαλῶς καὶ οὐ μάτην ἐργάζεταί μοι ἡ δέσις.

59. ΔΕΙΝΟΣ. Δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι καὶ παντοίας εὑρῆσαι μηχάνας. Ἢ, μηχανικὸς ὢν ὁ Προμηθεὺς, εἰ μὴ στεῤῥῶς προσηλωθῇ, λύσεως μηχανὴν εὑρήσει.

60. ΑΡΑΡΕΝ. Ὁ Ἥφαιστος ὅτι φησὶν, οὗτος ὁ σιδηροῦς δεσμὸς ἀσφαλῶς ἡρμόσθη καὶ ἐνεπάγη, τὸ δὲ τοῦ Διὸς Κράτος φησὶ πρὸς αὐτὸν, καὶ ταύτην τὴν σιδηρὰν ὠλένην, ἤγουν τὸν κρίκον, πορόνησον ἀσφαλῶς, ἵνα, δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι καὶ ἐφευρεῖν τέχνας, νοήσῃ καὶ μάθῃ ἐλάττων ὢν καὶ ἐπιδεέστερος ὢν τοῦ Διός. Εἶτα ὡσανεὶ βεβαιῶν ὁ Ἥφαιστος ὅτι ἀσφαλῶς αὐτὸν προσεδησε, φησὶ, πλὴν ἕνεκα τούτου, οὐδεὶς ἂν μέμψαιτό μοι δικαίως, ὡς μὴ καλῶς αὐτὸν προσηλώσαντι.

61. ΠΟΡΠΑΣΟΝ. Πόρπαξ οὐχ ὁ ἧλος, ἀλλ' ἄλλο τι σίδηρον κατεσκευασμένον.

64. ΣΦΗΝΟΣ. Στερεοῦ ἥλου σιδηροῦ.

71. ΑΛΛ' ΑΜΦΙ. Ἀλλὰ βάλε τῷ περὶ τας πλευρὰς αὐτοῦ μασχαλιστῆρι διαζῶστρας ἤτοι δεσμά. Ἀνάγκη γάρ ἐστι ποιῆσαι τοῦτο, ἤτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστῆρας.

74. ΚΑΤΩ. Ἐν βάθει τὴν κρίκον πορόνησον.

81. ἘΠΙΠΛΗΣΣΕ. Ἐπιπλήσσω, τὸ ὀνειδίζω, δοτικῇ· ἐπιπλήσσω δὲ τὸ τύπτω, αἰτιατικῇ.

81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Βαδίζωμεν, ὑποχωρῶμεν, συμβουλευτικόν. Ἐπεὶ ποσὶ καὶ χερσὶ τὰ δεσμὰ ἔχει, τουτέστιν ἅπαν τὸ σῶμα προσήλωται, ἀναχωρῆσαι χρεία.

83. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ. Ἐφήμεροι κυρίως λέγονται οἱ κώνωπες οἵτινες ὄντες ἔσωθεν τοῦ πίθου ζῶσι, ἀποσκεπάσαντος δὲ τοῦ πίθου, καὶ ἰδόντας αὐτοὺς τὸ φῶς, οὐκέτι ζῶσιν· ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐφήμεροι.

86. ΔΕΙ. Χρεία γάρ σοι ἀνθρώπου συμβουλευομένου τίνι τρόπῳ ἐκβληθῇς τοῦ τεχνηέντως κατεσκευασμένου δεσμοῦ.

88. ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ. Οἱ ἄνεμοι κατὰ μὲν Ἀναξαγόραν ἐκ τῆς γῆς γίνονται, καθ' Ὅμηρον δὲ, Πρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἀναξαγόρας τὸ ὑλικόν φησιν αἴτιον τῶν ἀνέμων, Ὅμηρος δὲ τὸ ποιητικὸν, μᾶλλον δὲ ἀμφότεροι τότε ὑλικὸν αἴτιον καὶ ποιητικόν· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ λέγειν, τοὺς ἀνέμους ἰκμένους, ἤτοι ἰκμώδεις· καὶ καθύγρους, τὸ ὑλικὸν αὐτῶν αἴτιον λέγειν τὴν ἰκμάδα καὶ δρόσον. Ἐκ δὲ τοῦ λέγειν αὐτοὺς ὁρμᾶν πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, τὸ ποιητικόν φησιν αἴτιον. Ἰκμὰς γὰρ λεπτυνθεῖσα ἀὴρ γίνεται, ἀὴρ δὲ ἔτι ἀναχθεὶς καὶ λεπτυνθεὶς, πνεῦμα.

98. ΑΙ, ΑΙ. Φεῦ, φεῦ, στενάζω καὶ τὸ παρὸν, καὶ τὸ ἐπερχόμενον πῆμα.

102. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Τὸ ἀπροόρατον, ἀπὸ τῆς πρὸ προθέσεως καὶ τοῦ αἶνος, ὁ λόγος, ἤγουν τὸ μὴ γενόμενον εἰς ἐμὲ καὶ δεύτερον καὶ ἄλλο. Διότι ἐγὼ προγινώσκω τὰ πάντα.

103. ΧΡΗ. Χρὴ δὲ ἑκαστῷ ὑπομένειν τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ τύχην καὶ μοῖραν ὥσπερ κἀμοί. Ὑπομένειν δὲ ὡς λίαν γιγνώσκων τὸ τῆς ἀνάγκης σθένος, ἤγουν τὴν δύναμιν τῆς εἱμαρμένης ἀκαταμάχητον οὖσαν καὶ ἀήττητον.

106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑιΝ. Ὅμως οὔτε σιγᾷν δύναμαι τὰς τυχάς· ἀλγῶ γάρ· οὔτε μη σιγᾶν, ἤτοι λαλεῖν· εὐλαβοῦμαι γὰρ τὸν Δία. Ἄλλως. Ἀλλ' οὐ

δύναμαι ταύτας τὰς τύχας σιγῆσαι· ἐὰν γὰρ ταύτας σιγήσω, λύπην τῇ ψυχῇ μοι φέρω. Τὸ τοσῦτον γάρ τις λυπεῖται ἐκ τῆς ἐνθλίψεως, ὁ συγχαίρει ὅταν ἔκδηλα ποιῇ, καὶ πρὸς ἕτερον λέγῃ τὰ λυποῦντα αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ σιγήσω, ἤτοι ἐὰν λαλήσω καὶ εἴπω τὰ λυποῦντά με, τὸν Δία παροτρύνω εἰς ὀργὴν ἐμήν.

110. ΠΗΓΗΝ. Θηρῶμαι δὲ καὶ σφετερίζομαι καὶ παρέχω τοῖς ἀνθρώποις πηγὴν πυρὸς κλοπαίαν τῷ νάρθηκι, ἤγουν ἔσω νάρθηκος, ἀντὶ τοῦ βαλών. Πηγὴν δὲ πυρὸς εἶπεν, ὅτι πᾶσα οὐσία μείωσιν δέχεται, τὸ δὲ πῦρ κἂν τὸ τυχὸν εὑρέθῃ, ἤτοι σμικρότατος σπινθὴρ, ὑποτέθῃ δὲ ὕλῃ τινι, πάλιν αὔξεται. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπε πηγὴν πυρὸς, ὅτι ἐκ τοῦ μικροῦ αὔξεται.

112. ΤΟΙΑΔΕ. Ἐγὼ γὰρ παρασχὼν τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν τὴν διὰ τοῦ πυρὸς λέγω ἐνεπάγην ταύταις ταῖς συμφοραῖς.

118. ΕΠΙ. Ἡ ἐπὶ, ὅταν στάσεως μετὰ γενικῆς, ὅταν δὲ κινήσεως μετὰ αἰτιατικῆς. ΠΑΓΟΝ. Ἐπὶ τέλει τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ Καύκασος. Πάγος δὲ παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα· ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν τῶν ὀρῶν κατέρχεσθαι.

122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Ἀπὸ τοῦ οἴχω, οἰχνῶ, ὥσπερ καὶ ἴκω ἰχνῶ. Σχῆμα τὸ λεγόμενον καινοπρεπές. Ἔστι δὲ τῶν Ἀττικῶν, τοῦτο γὰρ πρὸς τὸν νοῦν καὶ τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως ἀφορῶσιν.

132. ΚΡΑΙΝΠΟΦΟΡΟΙ. Κραιπνὸν το ταχὺ, ἀπὸ τοῦ κάρτα πνεῖν.

133. ΧΑΛΥΒΟΣ. Ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τὸ παράγωγον. Χάλυβες γὰρ ἔθνος καὶ ἐκ τούτων εὑρέθη ὁ σίδηρος. Χάλυβες, ἔθνος ἐν ᾧ γίνεται ὁ σίδηρος, ἤγουν πρῶτον εὑρέθη.

140. ΠΑΤΡΟΣ ΩΚΕΑΝΟΥ. Ὠκεανὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς υἱὸς ὁ πρῶτος γήμας Τηθὺν τὴν ἀδελφὴν τάδε γεννᾷ τὰ τέκνα· τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς τὰς οὔσας ἐν τῷ κόσμῳ. Ὧν καὶ Πλουτὼ, καὶ Περσηὶς καὶ Μῆτις, καὶ Ἀσία, καὶ Στὺξ, ὁμοῦ καὶ Καλυψώ. Τὰς δ' ἄλλας ἐατέον. ΔΕΡΧΘΗΤ'. Ἴδετέ με οἵῳ προσηλωμένος δεσμῷ τῆς ἐξοχῆς ταύτης τοῦ ὄρους κακὴν τήρησιν βαστάζω.

144. ΟΣΣΟΙΣ. Ἡ στικτέον εἰς τὸ φοβερὰ ἵνα ᾖ ἡ σύνταξις οὕτως. Ὦ Προμηθεῦ, λεύσσω καὶ βλέπω ἃ πάσχεις, δηλονότι φοβερὰ καὶ ἄξια φόβου. Τὸ δὲ δε ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς οὕτως, εἰσῆλθε γὰρ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρους δακρύων.

151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Πελώριον δὲ λέγει τὸν Γίγαντα, πρὶν γὰρ ὡς λέγουσί τινες, οἱ Τιτᾶνες ἐβασίλευον· ἐλθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τούτους ἐβασίλευσε. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ πέλω, τὸ πλησιάζω καὶ ὤρα ἡ φροντίς. Τῶν γὰρ μεγάλων πάντες φροντίζουσιν. Ἡ ἀπὸ τοῦ πέλας, ἤγουν ἐγγὺς εἶναι τοῦ Ὠρίωνος.

157. ΝΥΝ. Νῦν δὲ πέπονθα ὁ τάλας κίνυγμα ὡσανεὶ κρέμασμα αἰθέριον, ἤγουν εἴδωλον τοῖς ἄλλοις θεοῖς τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς. Κίνυγμα, τὸ κίνημα, καί ἐστι πρωτότυπον τὸ κινῶ ἐξ οὗ κινύω καὶ κίνυμι, τὸ δὲ κίνυμα ποιὰ φωνὴ ἐν τῷ ἀέρι μετὰ ῥάβδου γινομένη. Οὗ χρῆσις ἐν τῷ· κεκίνυντο φάλαγγες, ἅ ἐστι κατὰ νοῦν. Ἐκ δὲ τοῦ κινύω παράγεται τὸ κινύσσω, ἀφ' οὗ καὶ κίνυγμα τὸ αἰθέριον εἴδωλον. Κατὰ τὸ αἰθύσσω αἴθυγμα, πλύσσω πλύγμα, πλυγμὸν καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, πυγμὴ, καὶ ξύσμα, ξυσμή.

159. ΤΙΣ. Ὁ Χορός φησι πρὸς τὸν Προμηθέα, τίς ἀπὸ τῶν θεῶν οὕτως ὑπάρχει λιθοκάρδιος ὥς τινὶ ἐπιχαρῆ, ἤγουν πρόξενα χαρᾶς ὑπάρχουσι ταῦτα ἃ πάσχεις; τίς ὁ μὴ συμπάσχει καὶ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς χωρὶς μόνου τοῦ Διός; Οὗτος γὰρ θέμενος καὶ οἱονεὶ σχὼν ἀκαμπῆ ψυχὴν, ἐπικότως καὶ ὀργίλως δάμναται καὶ δαμάζει τὴν οὐρανίαν γένναν, ἤγουν τὸ γένος θεῶν. Οὐδὲ παυθήσεται τοῦ τυραννεῖν ἕως οὗ λάβῃ κόρον τῆς τυραννίδος καὶ ἐπιθέσεως· ἢ ἐν δυνάμει ἰσχυρᾷ ἀφέληταί τις τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν δυσάλωτον καὶ δυσκόλως ἀφαιρεθησομένην διὰ τὸ ἀνδρεῖον αὐτοῦ.

Β'.

* * * * *

Γ'.

528. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙΜΙ. Ὀκνοῖμι, λήγοιμι, σχολάζοιμι, βραδύνοιμι, ἐγχρονίζοιμι.
550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ὀλίγην δύναμιν, ἀπὸ δραίνω ἢ δράω.

Δ'.

601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΑΙΚΙΑΙΣ. Πληγαῖς, μάστιξι.
712. ΡΑΧΙΑΙΣΙΝ. Πᾶς πετρώδης αἰγιαλός ᾧ προσάρακτον τί κῦμα.

Ε'.

955. ΠΕΡΓΑΜΑ. Τὰ ὑψηλά.
1007. ΜΑΛΘΑΣΣΗι ΛΙΤΑΙΣ. Εἴκεις.
1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ ΡΑΚΟΣ. Διακόψει τὸ δέρμα.
1046. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Ταράσσοι, τινάσσοι.
1050. ΑΡΔΗΝ. Σφοδρῶς.

Ad calcem MS. Regii.

Ἀνθ' ὧν τὸ πῦρ δέδωκας ἀνθρώπων γένει
Τρύχῃ βίᾳ φάραγγι προσπεπηγμένος,
Τὸ πῦρ, Προμήθευ, ὃ βρότοις ἐχάρισω
Ὕλη πρὸς ἀκάμαντον εὑρέθη φλέγα.
Αἴσχυλε, τί φῆς; τοὺς θεούς σου προσφέρεις
Πάσχοντας; αἰσχρῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπων
Καὶ πῶς ἄρα λέληθας σεαυτὸν εἰς τέλος,
Θεοὺς σεβάζειν τοὺς παθητοὺς τὴν φύσιν,
Καὶ μὴ δυνάτους ἐκφυγεῖν τιμωρίας.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

PROMETHEUS VINCTUS

EX INTERPRETATIONE LATINA EMENDATA

VIRI ILLUSTRIS

THOMÆ STANLEII:

EJUSDEM

COMMENTARIUS PERPETUUS

CUM ACCESSIONIBUS AMPLISSIMIS

AD FIDEM AUTOGRAPHI MS. NUNC PRIMUM EDITIS.

ARGUMENTUM ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ

PROMETHEI VINCTI.

DUM Prometheus, quod ignem suffuratus esset, in Scythia vinciretur, Io vagabunda ab eo certior fit, quod Ægyptum perveniens ex contactu Jovis pariet Epaphum. Mercurius autem introducitur, minatus eum fulmine ictum iri, nisi quæ Jovi eventura sint enuntiet; prædixerat enim Prometheus Jovem imperio a filio proprio exutum iri. Tandem Prometheus tonitru facto disparet.

Est autem fabula in transitu apud Sophoclem in Colchis, apud Euripidem vero omnino non extat. Scena fabulæ in Scythia ponitur ad montem Caucasum. Chorus autem constat ex Nymphis Oceanitidibus: Summa ejus est, Promethei religatio.

Sciendum tamen quod non secundum vulgarem opinionem in Caucaso vinciri dicit Prometheum, sed ad Europæas partes Oceani, ut ex iis quæ ad Io dicuntur licet conjicere.

ALITER.

CUM Prometheus ignem Jovi surreptum hominibus tribuisset, cujus ope omne genus artium invenerunt, Jupiter ira commotus tradidit eum ministris suis quos Vim et Robur nominant, et Vulcano, ut ad montem Caucasum abducentes ferreis eum vinculis ibi constringerent. Quo facto, adsunt omnes marinæ Nymphæ, ut ei solatium præbeant, et mox ipse etiam Oceanus advenit, qui Prometheo ostendit velle se Jovem cum precibus adire, ab eoque impetrare quo a vinculis liberaretur: non sinit Prometheus, utpote qui animum Jovis ferum nec flecti facilem probe cognosceret. Secedente autem Oceano, advenit Io Inachi filia palabunda, ab eoque intelligit et quæ mala tulerit, et quæ latura sit, et quod unus ex illius posteris ipsum liberaturus sit, qui erat Hercules Jovis filius; quodque ex contrectatione Jovis ipsa sit Epaphum paritura. Cæterum Prometheo nimis libere adversus Jovem verba proferenti, quasi a filio quem ipse procreabit, imperio fuerit exuendus, aliaque contumeliis plena loquenti occurrit Mercurius a Jove missus, qui ei fulmen minitatur, ni velit quæ eventura sint Jovi enarrare, eumque renuentem tonitru diruptis nubibus exterminat.

Scena Fabulæ in Scythia constituitur ad montem Caucasum. Nomen tragœdiæ PROMETHEUS VINCTUS.

Fabulæ Personæ.

ROBUR et VIS.
VULCANUS.
PROMETHEUS.
CHORUS NYMPHARUM OCEANITIDUM.
OCEANUS.
IO FILIA INACHI.
MERCURIUS.

Præfatur Vis et Robur.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

PROMETHEUS VINCTUS.

IAMBI.

I. ROB. et VIS. IN extremum quidem venimus terræ solum,
Scythicam in viam, aviam in solitudinem.
Tibi vero, Vulcane, oportet curæ esse mandata
Quæ tibi pater commisit, hunc ad petras
Præcelsas populificum ut constringas,
Vinculorum adamantinorum firmissimis pedicis.
Tuum enim florem, ignis omnium artificis jubar,
Cum clepsisset, hominibus divisit; hujusmodi autem
Delicti oportet ipsum diis pœnas expendere,
Ut discat Jovis imperium
Boni consulere, et desistere a studio erga homines benevolo.

VULC. Robur et Vis, quoad vos quidem mandatum Jovis
Est expeditum, neque quidquam adhuc impedimento fuit :
Ego autem non sustineo cognatum deum
Alligare per vim, rupis ad præruptum tempestuosum.
Omnino vero necesse est ut ad hæc me obfirmem.
„ Negligere enim mandata patris grave est.
Themidis recte-consultricis fili altum-sapiens,
Invitum te invitus tenacibus ferramentis
Compingam ad hanc solitariam crepidinem,
Ubi neque vocem, neque cujusquam mortalium formam
Videbis, sed tostus fervida solis flamma
Coloris alterabis florem : quin cupido tibi
Nox variegata occultabit lucem,
Pruinamque matutinam rursus sol dissipabit;
Semper autem præsentis mali molestia
Te cruciabit, quia qui compescat ista nullibi est.
Talia consequutus es ob humanum ingenium tuum.
Deus enim cum esses, nec iram deorum pertimesceres,
Mortalibus ultra fas divisisti dona.
Quapropter hanc inamabilem custodies petram
Erectus, insomnis, non flectens genu.

Plorationes autem et luctus multos inutiles
Ejulabis[1]: Jovis enim animus placatu difficilis est:
,, Rigidus vero omnis qui modo cœpit imperare.
ROB. Siet: quid tu cunctaris, et frustra miseraris?
Cur non istum diis invisissimum odisti deum,
Qui tuum hominibus prodidit peculium?
VULC. ,, At magnam vim habet cognatio et consuetudo.
ROB. Fateor; at repugnare mandatis patris
Quo potis es modo; annon hoc metuis magis?
VULC. Tu semper immisericors et audaciæ plenus.
ROB. Quippe hunc deflere nullum est remedium: proinde tu
Ne frustra agas quæ nihil prosunt.
VULC. O multum exosa manuum solertia.
ROB. Quid eam detestaris? nam revera
Harum rerum nullo modo ars ipsa causa est.
VULC. Utinam tamen quis alius eam sortitus esset.
ROB. ,, Omnia sunt diis concessa præterquam imperare.
,, Nam nullus est liber nisi Jupiter.
VULC. Novi, neque his habeo quod dicam contra.
ROB. Quin ergo pergis vincula isti circumjicere,
Ne te animadvertat cunctari pater?
VULC. Atqui licet parata brachialia intueri.
ROB. Circumjiciens ea manibus, vi valida
Malleo tunde, et affige ad petras.
VULC. Perficitur negotium hoc, neque frustra est.
ROB. Tunde amplius, constringe, nusquam laxes.
Peritus est enim inveniendi viam etiam ex rebus desperatissimis.
VULC. Aptatur hoc brachium inextricabiliter.
ROB. Hoc etiam nunc infibulare firmiter, ut
Discat se esse Jove minus solertem veteratorem.
VULC. Te excepto nullus alius jure culpaverit me.
ROB. Nunc clavi adamantini audacem mandibulam
Valide trans pectus fige.
VULC. Heu, heu, Prometheu, ingemisco propter tuos labores.
ROB. Tu vero rursus cunctaris, et super hostibus Jovis
Ingemiscis? vide ne tui ipsius misereare postea.
VULC. Cernis spectaculum oculis, horribile aspectu.
ROB. Cerno istum meritis digna consecuturum.
Sed conjice circum latera catenas axillares.

[1] MS. Efferes.

VULC. Necesse est ut ista peragam, ne nimis imperes.
ROB. Profecto imperabo, et insuper acclamabo:
Degredere, et crura circumstringe fortiter.
VULC. Atqui peractum est hoc opus haud magno labore.
ROB. Strenue nunc impinge penetrantes compedes,
Quippe horum censor operum gravis est.
VULC. Lingua tua garrit similia formæ tuæ.
ROB. Tu malacissare; hanc vero meam pervicaciam,
Et animi asperitatem ne impingas mihi.
VULC. Discedamus[1], quoniam membra irretitus est.
ROB. Hic nunc proterve gestias, et deorum dona
Furatus conferas mortalibus. Quid tibi
Homines possunt ab istis laboribus detrahere?
Falso te dii Promethea
Vocant; tu enim ipse eges Prometheo *qui te doceat*
Quo pacto evolvaris ex ista fortuna.
PROM. O æther divine, et flatus celeribus alis,
Fluviorumque fontes, marinorumque fluctuum
Crispatio innumerabilis, et terra omniparens,
Invoco etiam Solis orbem omnium inspectorem.
Videte qualia ipse deus a diis patior:

ANAPÆSTI.

Aspicite qualibus plagis
Peresus, myriadum annorum
Tempus tolerabo: talem iste novitius
Deorum dux adversus me excogitavit
Captivitatem immitem.
Heu heu, et præsentem et futuram
Calamitatem ingemisco: quando tandem ærumnarum
Istarum terminos oportet existere?

IAMBI.

Quanquam quid hæc dico? omnia præcipio
Accurate quæ sunt futura, nec mihi inopinato
Malum ullum eveniet: cæterum destinatam oportet
Facillime ferre sortem, gnarum quod
" Necessitatis est inexpugnabile robur.
Sed neque tacere, neque non tacere fortunam

[1] MS. Migremus.

Hanc possibile mihi est; nam quia hominibus dona
Contribui, difficultatibus hisce implicitus sum miser:
Et quod cleperem ferula-conceptum ignis
Fontem furtivum, qui magister artis
Omnis, et hominibus magnum vectigal.
Tales pœnas pro delictis luo
Sub dio vinculis affixus.
Heu heu, ah ah.
Quis sonus, quis odor obscurus advolavit ad me,
Divinusne an mortalis, an medioxumus,
Attigit ad rupem extremam,
Laborum meorum spectator, an quid aliud volens?
Videtis vinctum me, infelicem deum,

ANAPÆSTI.

Istum Jovis hostem, istum omnibus diis
Odio habitum, quotquot
Jovis aulam ingrediuntur,
Propter nimium erga homines amorem.
Heu heu, quemnam rursus audio
Strepitum volucrum prope? nam æther levibus
Alarum ictibus stridet.
Omne quod adpropinquat incutit mihi terrorem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. Ne metuas; hæc enim cohors amica
Velocibus certaminibus alarum
Advenit ad hanc rupem, paterno
Animo ægre persuaso.
Auræ autem veloces me miserunt:
Nam ferri sonitus penetravit secessum antrorum,
Et excussit mihi erubescentem verecundiam[3]:
Proripui vero me discalceata curru alato.

ANAPÆSTI.

PROM. Heu heu,
Progenies Thetidis fœcundæ,

[3] MS. *Pallescere me fecit præ timore.*

Et circumfluentis omnem
Terram fluxu irrequieto filiæ
Patris Oceani, aspicite
Quali vinculo constrictus,
In summa scopuli hujus cavitate
Præsidium inoptabile obibo.

ANTISTROPHE 1.

CHOR. Video Prometheu: sed meis horrenda oculis
Irruit caligo, lachrymarum
Plena, cum conspexi corpus tuum
Ad petras exsiccatum
Hisce adamantinis noxis. *i. e. clavis noxiis.*
Nam novi gubernatores obtinent Olympum,
Novisque legibus Jupiter inique imperat:
Quæ olim sancita, nunc obliterat.

ANAPÆSTI.

PROM. Quod si[4] me subtus terram, et infra Orcum
Defunctos recipientem, in interminabilem
Tartarum demisisset, vinculis indissolubilibus
Inclementer applicitum, ut neque deus,
Neque quis alius hisce insultaret:
Nunc vero miser subdiale motaculum
Sustineo inimicis meis grata.

STROPHE 2.

CHOR. Quis est adeo duri cordis
Deorum, cui hæc sint jucunda?
Quis non compatitur malis
Tuis, præter Jovem? at ille perpetuo præ ira
Animum inflexibilem reddens,
Domat cœlicolarum genus:
Neque prius desinet quin aut ipse satiarit cor suum,
Aut quis arte aliqua occuparit imperium hoc obtentu
difficile.

ANAPÆSTI.

PROM. Profecto me adhuc, quamlibet validis
Hisce compedibus contumeliose tractato,

[4] MS. Utinam.

Opus habebit deorum Princeps,
Ad indicandum consilium novum quo
Sceptro et honore spoliabitur.
Nec tum me mellifluis Suadæ
Incantationibus demulcebit: nec rigidas
Minas unquam expavescens, hoc ego
Indicabo, priusquam ex sævis
Vinculis me laxarit, et mihi pœnas pendere
Hujus ignominiæ voluerit.

ANTISTROPHE 2.

CHOR. Tu quidem audax es, et ob acerbas
Calamitates nihil remittis,
Sed nimis libere loqueris.
At meum animum sollicitat acutus timor:
Nam metuo sorti tuæ,
Quo tandem appulsum oportet te horum laborum
Cernere eventum. Intractabiles enim
Affectus et cor inexorabile habet Saturni filius.

ANAPÆSTI.

PROM. Scio esse asperum, et penes se
Jus habere Jovem; attamen arbitror
Mollior
Evadet, tum quando hoc modo contusus fuerit:
Et sedata acerba indignatione,
In concordiam et amicitiam mecum
Tandem cupido cupidus redibit.

IAMBI.

CHOR. Rem omnem aperi et clare nobis profer,
Quali in delicto te deprehensum Jupiter
Adeo ignominiose et acerbe affligit:
Doce nos, si nihil offenderis ista narratione.

PROM. Tristia quidem mihi hæc dictu sunt,
Sed etiam triste est tacere, ita ubique res meæ infelices sunt.
Ubi primum dii cœperant indignari,
Et seditio inter ipsos excitabatur,
Alii volebant Saturnum deturbare solio,
Ut scilicet Jupiter regnaret: alii contra

Annitebantur ne Jupiter unquam diis imperaret;
Ibi ego optime consulens, permovere
Titanas, Cœli et Terræ filios,
Non potui: sed illi blandas rationes
Negligentes ex suis vehementibus spiritibus,
Putabant, sine negotio, per vim se dominaturos.
Sed mihi mater, non semel tantum Themis,
Quæ et Terra, multarum appellationum una forma,
Ut res eventura esset prædixerat:
Quod non per vim, neque cum potentia,
Sed dolo oporteret eos vincere qui rerum essent potituri.
Talia me verbis exponentem,
Non dignabantur prorsus vel adspicere.
Ideo mihi tum in præsenti rerum statu consultissimum
Videbatur esse, ut assumpta matre,
Sponte cupienti Jovi adsisterem.
Atque ita meis consiliis, Tartari valde profundæ
Latebræ occultant Saturnum antiquum,
Una cum auxiliaribus. Talibus a me
Beneficiis affectus ille deorum rex,
Gravibus hisce pœnis me remuneravit.
„ Nam inest quodammodo imperantibus
„ Hic morbus, ut non fidem habeant[1] amicis.
Cæterum quod interrogatis qua de causa
Me cruciat, hoc jam exponam.
Quamprimum in paterno solio
Consedit, statim diis distribuit prœmia
Alia aliis, et ita stabiliebat
Principatum: miserorum autem mortalium rationem
Non habebat ullam, sed deleto isto genere
Universo, volebat aliud novum producere.
Atque his præter me resistebat nemo.
Ipse vero audax liberavi homines
Ne extincti ad Inferos descenderent.
Hinc talibus calamitatibus premor,
Et toleratu tristibus, et visu miserabilibus.
Hominum autem misertus, misericordiam assequi
Non sum dignus habitus, sed crudeliter
Ita concinnatus sum, Jovi spectaculum inglorium.
CHOR. Ille ferreo est animo et ex petra factus

[1] MS. Non fidant.

Prometheu, qui tuis non condolet
Ærumnis: etenim et hæc non aspexisse cuperem,
Et postquam aspexi corde constristata sum.
PROM. Amicis quidem sum ego miserabilis aspectu.
CHOR. Nunquid etiam ultra hæc progressus es?
PROM. Impedivi homines ne fata prospicerent.
CHOR. Quo invento hujus morbi remedio?
PROM. Spes cæcas in ipsis collocavi.
CHOR. Magnum hoc commodum quo mortales donasti.
PROM. Ad hæc ego ipsis ignem exhibui.
CHOR. Nunc ergo ignem flammeum habent mortales?
PROM. A quo quidem multas ediscent artes.
CHOR. Talia igitur ob delicta te Jupiter
Cruciat, nec quicquam de malis laxat?
Neque hujus conflictus tibi propositus terminus?
PROM. Nullus alius, nisi quando ipsi videbitur.
CHOR. Sed quomodo videbitur? quæ spes? non cernis te
Deliquisse? quomodo autem deliqueris, neque mihi dicere
Volupe est, et tibi triste: sed hæc
Missa faciamus: tu vero laborum quære solutionem.
PROM. „ Facile est si quis extra mala pedem
„ Habeat, monere et instruere male
„ Habentes. Ego vero sciebam hæc omnia.
Sponte sponte deliqui, non inficiabor:
Sed opitulando hominibus, ipse nactus sum mala.
Non tamen putabam me pœnis talibus
Maceratum iri ad petras editas,
Sortitum rupem hanc desertam et solitariam.
Et vos quidem præsentia mala ne mihi defleatis:
Verum descendentes in terram sortem adventantem
Percipite, ut perfecte totum cognoscatis.
Obsequimini mihi obsequimini, compatimini
„ Jam laboranti. Nam ita pererrans
„ Infortunium alias alteri assidet.

ANAPÆSTI.

CHOR. Non invitis dixisti
Hoc Prometheu.
Et nunc pede facili celeriter-mobilem
Sedem relinquens, aeremque purum

Campum volucrum, ad asperam
Hanc terram accedo : quin tuos labores
Cupio integre cognoscere.

II. OCEAN. Venio longum itineris spatium
Emensus, Prometheu, ad te,
Hunc alitem velocibus pennis
Imperio sine lupatis gubernando :
Scias vero me compati sorti tuæ.
Ad hoc enim, arbitror, me cognatio
Impellit : et extra genus,
Non est cui potiores partes
Impartirem, *cui plus deferam,* quam tibi.
Quam vera hæc sint cognosces, neque frustra
Adblandiri meum est. Agedum
Indica in quo sit tibi succurrendum.
Nunquam enim dices quod Oceano
Firmior tibi sit amicus.

IAMBI.

PROM. Heu, quid hoc rei ? et tu laborum meorum
Venis inspector ? quomodo sustinuisti relinquens
Cognominem fluxum, et petris obsita
Sponte-fabricata antra, hanc ferri-genitricem
Accedere in terram ? ecquid spectaturus fortunam
Advenisti meam, et compassurus malis ?
Intuere spectaculum : amicum hunc Jovis,
Qui una constitui regnum ejus,
Qualibus ab ipso miseriis incurvor.

OCEAN. Video Prometheu : et quidem suggerere tibi
Volo optima, licet versuto.
Cognosce teipsum, et adapta mores
Novos ; nam et novus est rex inter deos.
Sin ita aspera et aculeata verba
Projeceris, forsan te etiam longe superius
Sedens Jupiter audierit, ut tibi amaritudo
Præsens laborum videatur esse ludus.
Proinde miser, quas habes iras dimitte,
Et quæras ab hisce solutionem calamitatibus.
Delira forsan videor tibi fari :
Talis vero nimis altiloquæ
Linguæ, Prometheu, merces evenit.

Tu autem neutiquam es humilis, nec cedis malis,
Sed ad præsentia adsciscere alia cupis.
Nequaquam tamen, me monitore usus,
Contra stimulos pedem protendes, cernens quod
Monarcha asper nulli obnoxius imperet.
Proinde ego jam ibo, et tentabo,
Si modo possim te hisce pœnis exsolvere.
Tu vero quiesce, neque nimis pervicaciter loquaris.
„ An non accurate nosti, cum sis abundanter sapiens, quod
„ Linguæ temerariæ damnum instat?

PROM. Felicem te puto quod extra culpam sies,
Cum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis mecum.
At nunc omitte, neque sit tibi mei cura.
Omnino enim non persuadebis ei, quia non est exorabilis.
Sed videas ne quid ipse incommoderis hoc itinere.

OCEAN. Longe melior es ad consulendum proximis,
Quam tibimet; hoc re non verbo conjicio.
Sed tu me gliscentem neutiquam retrahas.
Nam dico, audacter dico hanc gratiam mihi
Jovem daturum, ut te ex hisce malis liberet.

PROM. Ob hæc quidem te probo, neque unquam desinam *probare:*
Nam alacritate non deficis; veruntamen
Nihil coneris; quia frustra, nihil me juvans,
Laborabis, siquidem velis laborare.
Proinde quiesce, et te hinc amove:
Ego enim etsi infelix sim, non ideo
Velim quam plurimis calamitates contingere.

OCEAN. Non sane: quia me etiam infortunia fratris
Atlantis affligunt, qui in locis Hesperiis
Stat, cœli et terræ columnam
Humeris sustinens, onus difficulter portabile.
Et terrigenam illum incolam Ciliciæ
Antrorum conspectus, commiseratus sum, hostile prodigium,
Centicipitem vi domitum
Typhona impetuosum, qui cunctis restitit diis,
Horrendis buccis cædem spirans,

Ex oculis autem fulgurabat visu-terribilem splendorem,
Tanquam Jovis imperium vi eversurus.
Sed in illum irruit Jovis vigilans telum,
Fulmen caducum exspirans flammam,
Quod ei excussit grandisonas
Jactationes; nam usque ad ipsa præcordia ictus
Ambustus et tonitruo fractus est viribus:
Et nunc inutili atque inhonoro corpore
Jacet prope fretum maritimum
Sub radicibus Ætnæis tostus.
In verticibus autem summis sedens laminas ignitas subigit
Vulcanus, unde olim cum-fragore-erumpent
Fluvii ignis, feris maxillis vorantes
Feracis Siciliæ arva spatiosa.
Talem Typhon ebulliet indignationem
Fervidus inexplebilis ejaculationibus procellæ flammivomæ,
Jovis licet fulmine concrematus.

PROM. Tu vero non es imperitus, neque me præceptore
Eges; teipsum serva quocunque scis modo.
Ego autem hoc præsens infortunium exantlabo,
Donec Jovis mens iram deponat.

OCEAN. Non ergo Prometheu hoc nosti, quod
„ Iræ concitatæ medici sunt orationes?

PROM. „ Si quis tempestive cor molliat,
„ Et non tumentem animum vi attenuet.

OCEAN. At in conando et audendo, quodnam
Cernas inesse damnum, doce me

PROM. Laborem supervacuum, et cum levitate stultitiam.

OCEAN. Sine me hoc morbo laborare, quia
„ Utilissimum est, recte-sapientem non videri sapere.

PROM. Meum videbitur delictum esse hoc.

OCEAN. Manifeste domum tua me remittit oratio.

PROM. Vide enim ne te mei commiseratio in odium conjiciat.

OCEAN. Num ejus qui nuper obtinuit omnia-gubernantem thronum?

PROM. Hujus cave ne unquam exacerbetur animus.

OCEAN. Tua, Prometheu, calamitas mihi est magistra.

PROM. Ito, revertere, retine hanc mentem.

OCEAN. Propenso mihi renuntiasti hæc verba.

Nam viam aeris amplam attingit pennis
Quadricruris ales, et jam libens
In stabulis propriis inclinaverit genua.

EPODICA.

STROPHE.

CHOR. Deploro tibi exitialem
Fortunam, Prometheu,
Et lachrymas stillantem ab oculis
Teneris libans fluxum, genas
Humidis fontibus tinxi.
Nam stupenda hæc Jupiter
Propriis legibus administrans,
Insolentem ostentat decessoribus
Diis potentiam.

ANTISTROPHE.

Tota vero etiamnum lugubriter
Regio insonuit,
Magnificamque et
Antiquam deflet tuam
Fratrumque dignitatem,
Et quotquot inquilini sacræ
Asiæ solum incolunt,
Graviter-gemendis malis tuis
Compatiuntur mortales:

TROCHÆI.

Et terræ Colchidos incolæ
Virgines, in pugnis intrepidæ,
Et plebs Scythiæ,
Qui extremum terræ tractum circa
Mæotidem paludem occupant:
Et Arabiæ gens mavortia,
Quique editam civitatem
Prope Caucasum incolunt,

EPODUS.

Exercitus pugnax,
Acuminatarum cuspidum [6].

[6] MS. Acuminatarum cuspidum hastis fremens.

Alium quîdem solum deorum antea in laboribus
Domitum adamantinis
Corruptelis, Titanem vidi
Atlantem, qui semper supereminens robur
Firmum et cœlestem polum
Humeris ingemiscens sustinet; mugit vero marinus fluctus
Collisus, suspirat fundus,
Et ater Orci secessus fremit
Subtus terram, fontesque fluviorum limpidorum
Deplorant dolorem miserabilem.

I A M B I.

II. PROM. Nequaquam existimate fastu aut arrogantia
Me tacere; sed cogitatione mordetur animus,
Dum meipsum intueor ita ludibrio exceptum.
Atqui istis novis diis munera
Quis alius, quam ego, universim distribuit?
Sed ea taceo: etenim scientibus illa
Vobis dicerem. Cæterum hominum incommoda
Audite, ut ipsos rudes prius existentes,
Intelligentes effeci, et mente præditos.
Dicam vero, nullam reprehensionem in homines habens,
Sed in iis quæ dedi benevolentiam commemorans:
Qui primum quidem videntes, frustra videbant,
Audientes non audiebant: sed somniorum
Imaginibus similes longo tempore
Omnia temere commiscebant; neque lateritias
Domos subdiales sciebant, nec operam tignoriam:
Sed subterranei habitabant, velut rapaces
Formicæ in secessibus antrorum opacis.
Et nullum erat eis neque hiemis signum,
Neque floridi veris, neque frugiferæ
Æstatis certum: sed sine ratione omnia
Agebant, donec ego ipsis ortus
Astrorum indicavi, et occasus judicatu-difficiles.
Ad hæc numerum *i. e. Arithmeticam*, artium præstantissimam
Eis inveni, literarumque connexiones,
Et memoriam omnium effectricem Musarum matrem:

Primus etiam ad juga copulavi animalia
Jugis et corporibus servientia, ut
Hominum loco maximos labores
Susciperent: ad currus adjunxi frena tolerantes
Equos, ornamentum prædivitis luxuriæ.
Marivaga vero, nullus a me alius,
Linivola[7] invenit nautarum vehicula.
Hujusmodi artificia miser cum ego invenerim
Hominibus, ipse non habeo solertiam, qua
Liberer ab hoc nunc præsenti malo.
CHOR. Indignum pateris exitium, mente hallucinatus.
„ Erras, malus vero medicus qui in morbum
„ Prolapsus animum despondes, nec potes invenire
„ Quibus tute remediis sis curabilis.
PROM. Reliqua ex me audiens mirabere magis
Quales artes et dolos excogitarim.
Hoc maximum; si quis in morbum incideret
Non erat remedium ullum, neque esculentum,
Neque unguentum, neque poculentum, sed pharmacorum
Inopia exsiccabantur, antequam ego eis
Monstravi salubrium medicamentorum compositiones,
Quibus omnes profligarent morbos.
Modos etiam multos vaticinii ordinavi,
Et primus definivi somniorum quænam oporteat
Rata evenire, et omina judicatu-difficilia
Explicui ipsis, signaque in viis obvia;
Tum alitum aduncis unguibus volatum accurate
Distinxi, et qui natura dextri,
Et qui sinistri, et qualem vitæ rationem
Quique haberent, et quæ inter se invicem
Inimicitiæ, benevolentiæque et consessus:
Viscerumque lævitatem, et quo colore
Prædita diis volupe essent,
Fellis etiam, et jecinoris variegatam speciem,
Membraque nidore cooperta, et longum
Lumbum comburendo in artem inventu difficilem
Perduxi homines, et signa flammea
Revelavi, ante caligine-obducta.

[7] MS. Velivola.

Atque talia quidem hæc: subtus vero terram
Hominibus abdita commoda,
Æs, ferrum, argentum et aurum, quis
Dixerit se eruisse ante me?
Nemo, sat scio, nisi qui frustra blaterare volet.
Uno autem verbo cuncta summatim accipe,
Omnes artes mortalibus a Prometheo.
CHOR. Ne deinceps homines juves ultra quam convenit,
Teipsum vero infeliciter agentem negligas. Quia ego
Bonæ sum spei te ex hisce vinculis etiamnum
Solutum, nihilo minus Jove valiturum.
PROM. Non hæc ita ut sors perfica
Absolvat fatatum est, sed infinitis cladibus
Et miseriis incurvatus, ita demum vincula evadam.
„ Ars vero longe est imbecillior necessitate.
CHOR. Quis est ergo necessitatis gubernator?
PROM. Parcæ triformes, *i. e. tres*, memoresque Erinnyes.
CHOR. Hisne ergo Jupiter impotentior?
PROM. Non sane effugerit ille fato destinatum.
CHOR. Quid aliud Jovi destinatum quam semper imperare?
PROM. Hoc tu jam non audieris, ne instes.
CHOR. Num grave quid est quod ita abscondis?
PROM. Recordamini alius sermonis, hunc minime
Tempus est efferre, sed est occultandus
Quam maxime: nam hunc retinendo, ego
Effugiam vincula ignominiosa et miserias.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. Neutiquam omnia-administrans
Vim suam meæ voluntati
Opponat Jupiter:
Neque ego cessarim
Ad deos sacris
Victimis accedere,
Boum mactatorum apud patris Oceani
Fluxum perennem:
Neque peccem verbis.
Sed mihi hoc maneat,
Nec unquam effluat.

ANTISTROPHE 1.

„ Jucundum spe erecta
„ Longam vitam
„ Producere, clara
„ Animum ampliantem
„ Hilaritate.
Ego vero inhorresco te intuens
Infinitis laboribus
Dilaceratum.
Jovem enim non expavescens,
Proprio genio colis
Homines nimis Prometheu.

STROPHE 2.

Age quam ingrata
Gratia, o amice, dic quod unquam robur,
Quod auxilium mortalium: non aspexisti
Impotentiam imbellem,
Somnio parem, qua improvidum hominum
Genus est impeditum?
Nunquam Jovis ordinationem
Antevertunt hominum consilia.

ANTISTROPHE 2.

Hæc didici, tuam
Exitialem intuens sortem Prometheu:
Sed ad me advolavit cantio discrepans
Ab illa quam circum lavacra et lectum
Tuum canebam, lubentia nuptiali,
Quando eodem patre prognatam
Duxisti Hesionem, dotalibus
Persuasam, uxorem consortem tori.

ANAPÆSTI.

IV. 10. Quæ tellus? quod genus *hominum?* quem dicam me videre
Istum in vinculis petrosis
Hiemantem? cujus delicti
Pœnis peris? ostende ubi
Terrarum ærumnosa errem.

MONOSTROPHICA.

Heu heu, ah ah.
Rursus me miseram œstrus quispiam stimulat;
Spectrum Argi terrigenæ avertas o Terra.
Inhorresco illum multioculum bubulcum intuens.
Incedit ille fraudulentum oculum habens;
Quem ne defunctum quidem occultat terra.
Sed ab inferis commeans me miseram
Exagitat, et errare facit famelicam per maritimam
Arenam: fistula vero cera-compacta
Vocalis submurmurat carmen somniferum. Heu heu, quo quo,
Ubi ubi, ubi, quo me longivagi errores impellunt?
Quid unquam fili Saturni, quid unquam,
Quid unquam deprehendens me delinquentem intricasti
Hisce calamitatibus? heu heu.
Ab œstro illato terrore miseram
Amentem itane vexas?
Da *me*, marinis monstris pabulum: ne mihi
Invideas hæc vota rex.
Satis me errores multivagi
Exercuerunt, nec scire possum qui
Ærumnas evitem.

IAMBI.

CHOR. Audin' alloquutionem virginis illius cornigeræ?
PROM. Quomodo non audiam illam œstro percitam puellam
Inachida, quæ Jovis calfacit cor
Amore, et nunc longinquis cursibus
Junoni invisa, per vim exercetur?

MONOSTROPHICA.

IO. Unde tu patris mei nomen pronuntias?
Dic mihi infelici, quis tu? quis miser me
Miseram adeo vere alloqueris?
Etiam divinitus-immissum morbum edixisti,
Qui me pungens tabefacit
Stimulis furialibus, heu heu.
Ideo famelicis flagris saltuum

Cursu-concita veni,
Domita consiliis infensis.
Quinam autem infelicium sunt, heu heu, qui perinde ac ego laborant?
Sed mihi diserte significa
Quid me adhuc manet pati,
Quid non oportet: quod remedium morbi,
Indica, si scis, edissere,
Dic vagabundæ virgini.

I A M B I.

PROM. Dicam tibi plane rem omnem quam scire expetis;
„ Ænigmate non involvens, sed sermone simplici,
„ Sicut ad amicos os aperire expedit.
Datorem ignis mortalibus cernis Prometheum.
IO. O qui in adjumentum commune hominibus apparuisti
Miser Prometheu, cujus causa hæc pateris?
PROM. Modo desii meas deflere ærumnas.
IO. Non præbueris mihi hoc officii?
PROM. Dic quod postulas; nam quidvis ex me percipies.
IO. Indica quis in prærupta illa rupe te alligavit.
PROM. Jovis quidem consilium, Vulcani vero manus.
IO. Sed qualium delictorum pœnas luis?
PROM. Tantum duntaxat tibi enarrasse satis est.
IO. Quin ad hæc etiam indica quod tempus mihi
Finis erit vagationis miseræ.
PROM. Satius est te ignorare hæc quam cognoscere.
IO. Ne tu id me celes quod sum passura.
PROM. Atqui haud invideo tibi hoc officii.
IO. Cur ergo cunctaris quin efferas rem omnem?
PROM. Invidia nulla; sed vereor animum turbare tuum.
IO. Ne de me sollicitus sis magis quam dulce est mihi.
PROM. Quia cupis, dicendum est; ergo audias.
CHOR. Nondum quidem, sed et mihi partem voluptatis præbeas,
Prius hujus cognoscamus morbum,
Ipsa exponente ærumnas exitiales:
Reliqua vero certamina ex te edoceantur.
PROM. Tuum est, Io, eis hoc indulgere officii
Cum ob alia, tum quia sunt patris sorores.
„ Quia deflere et deplorare casus *suos*
„ Ibi, ubi est quis relaturus lachrymas

„ Ab auditoribus, habet operæ pretium.
10. Non scio quomodo debeam vobis refragari:
Sed sermone perspicuo totum quod cupitis
Cognoscetis; tametsi doleam etiam enarrans
Unde divinitus-immissa tempestas, et permutatio
Formæ mihi calamitosæ accidit.
Nam semper nocturnæ visiones ventitantes
In thalamos meos, demulcebant me
Lenibus verbis: O perbeata puella,
Cur diu permanes virgo, cum liceat tibi conjugium
Nancisci præstantissimum? Jupiter enim jaculo desiderii
A te misso, incaluit, et Venerem communicare
Cupit: tu autem puera, ne apolactises, *recalcitres*, cubile
Jovis, sed exeas ad Lernæ profundum
Pratum, et pascua et bovilia patris,
Ut Jovis oculus deponat desiderium.
Talibus somniis totas noctes
Misera occupabar, donec patri
Auderem narrare somnia noctu ventitantia.
Ille autem ad Pytho et in Dodonam crebros
Oraculorum-consultores mittebat, ut cognosceret quid
Agendo aut loquendo gratificaretur diis.
Illi reversi nuntiarunt ambigui-sensus
Oracula, obscure et intricate prolata.
Tandem apertum vaticinium venit Inacho
Diserte præcipiens et jubens
Extra domum et patriam me pellere,
Ut libera errem in extremis terræ finibus.
Quod'si nolit, a Jove venire flammeum
Fulmen, quod totam familiam delebit.
Talibus persuasus Apollinis vaticiniis,
Expulit et exclusit me domo
Invitam invitus: quia coëgit eum
Jovis imperium per vim hæc facere.
Statim vero forma et animus perversi
Fiebant, et cornuta, ut videtis, acuto
Stimulata œstro, saltu lymphatico
Ferebar ad potu-salubrem fluxum Cenchreæ,
Altumque Lernæ *fontem:* bubulcus vero terrigena
Intemperans ira Argus insequebatur, multis

Oculis observans gressus meos.
Inopinatum autem eum et repentinum fatum
Vita privavit: ego vero œstro percita
Flagro divino de terra in terram agitor.
Audis quæ acta sunt, si autem habeas dicere quid
De malis reliquum sit, indices, nec me cujus es misertus
„ Demulceas verbis fallacibus. Nam luem
„ Turpissimam judico orationem compositam.

SYSTEMA.

CHOR. Mitte, mitte: desiste, heu:
Nunquam nunquam optarim tam insolitam orationem pervenire
Ad aures meas, neque ita tristia visu
Et intolerabilia damna, piacula, terricula ancipiti
Stimulo refrigerare animum meum.
Heu heu, fatum, fatum,
Inhorrui cum aspexerim negotium Ius.

IAMBI.

PROM. Ante ingemiscis, et terrore plena es,
Cohibe *te*, donec reliqua etiam addiscas.
CHOR. „ Dicas, edoceas: nam ægrotantibus dulce est
„ Clare in antecessum nosse mali residuum.
PROM. Priorem petitionem obtinuistis a me
Facile; primum enim hanc audire voluistis
Ad se pertinentes ærumnas declarantem,
Reliqua nunc accipite, qualia oportet mala
A Junone hanc juvenculam pati.
Tu vero Inachi seminium verba mea
Animo conde, ut exitus ediscas itineris.
Primum quidem hinc ad exortum solis
Conversa transi inarata juga:
Accedes vero ad Scythas Nomadas, qui casas vitiles
Incolunt sublimes super rotundis curribus,
Arcubus longe-jaculantibus instructi:
Quibus ne propinques, sed pedes ad fluctisona
Tesqua declinans terram pertranseas.
Ad sinistram autem manum fabri ferrarii
Chalybes habitant, a quibus oportet te cavere.
Sunt enim immites et inaccessi peregrinis.

Pervenies etiam ad fluvium insolentem haud falso nomine,
Quem ne transeas; quia non est facilis vadatu,
Priusquam ad ipsum venias Caucasum, montium
Altissimum, ubi fluvius effundit vim
Ex lateribus editioribus: sed oportet astris-vicina
Transcendentem cacumina ad meridianam
Viam tendere, ubi ad Amazonum aciem
Virorum adversatricem appuleris, quæ aliquando Themiscyram
Circa Thermodontem incolent, ubi
Est asper ponti Salmydessius sinus
Nautis inhospitalis, noverca navium:
Istæ te deducent et valde lubenter.
In ipsis autem angustis portis paludis Isthmum
Cimmericum attinges, quem oportet te audacter
Deserentem trajicere angustias Mæoticas:
Erit vero hominibus fama in æternum ingens
Tui transitus, nam Bosphorus cognomine
Indigitabitur. Solum autem Europæ relinquens
Pervenies in continentem Asiaticam; nunquid vobis videtur
Deorum gubernator in omnibus simul
Violentus esse? huic enim mortali Deus
Commisceri volens, eam in istos conjecit errores.
Acerbum comparasti, o puella, conjugii tui
Procum; quas enim jam audisti narrationes
Puta tibi esse ne procemia quidem eorum quæ dicenda sunt.

IO. Hei mihi, mihi: eheu eheu.

PROM. Tu rursus exclamas et singultis; quid
Facies ubi reliqua auscultes mala?

CHOR. Num quid reliquum est mali quod illi dicas?

PROM. Imo tempestuosum mare noxiæ calamitatis.

IO. Quid ergo lucri mihi vivere, quin potius illico
De hac aspera petra memet projecerim,
Ut in terram decidens, ab omnibus malis
,, Liberarer? Nam satius est semel mori
,, Quam diebus *vitæ* omnibus mala perpeti.

PROM. Næ ægre ferres meas afflictiones,
Cui non est fato-concessum mori:

Hoc enim fuerit malorum liberatio:
Nunc vero nullus est finis mihi propositus
Laborum, antequam Jupiter regno excidat.
IO. Nunquid aliquando erit ut Jupiter e principatu excidat?
Gauderem, puto, istam conspicata cladem;
Quippe ni, cum a Jove malis afficiar?
PROM. Hæc igitur ita esse cognoscere potes.
IO. A quo spoliabitur sceptro regio?
PROM. Ipse a suis judicii-inanibus consiliis.
IO. Quomodo indica, nisi quid inest incommodi.
PROM. Tale junget conjugium, cujus olim pœnitebit.
IO. Divinumne, an humanum? dicas, si fas dicere.
PROM. Quid quale illud sit *quæris*? non licet efferre.
IO. Nunquid per uxorem regno deturbabitur?
PROM. Quæ scilicet pariet filium patre præstantiorem.
IO. An illi nulla est hujus calamitatis aversio?
PROM. Non sane, priusquam ego ex vinculis solutus fuero.
IO. Quis ergo est te soluturus invito Jove?
PROM. Oportet esse quendam ex posteris tuis.
IO. Quid ais? meusne filius te liberabit a malis?
PROM. Tertius genere a decem aliis generationibus.
IO. Hæc vaticinatio non adhuc est facilis intellectu.
PROM. Quin neque tuas anquiras ærumnas.
IO Ne me porrecto beneficio continuo prives.
PROM. Duarum narrationum alterutra te donabo.
IO. Quarum? indica et da mihi delectum.
PROM. Contribuo: elige aut reliquos labores tibi
Aperte indicabo, aut eum qui me soluturus est.
CHOR. Harum quidem istam illi, hanc autem mihi gratiam
Concedas, neque posthabeas petitionem.
Isti quidem narres reliquam errationem,
Mihi vero liberatorem; hoc enim cupio.
PROM. Quandoquidem cupitis, non refragabor
Quin exponam omne quicquid est quod vultis insuper.
Tibi, Io, primum edisseram multiplicem errorem,
Quem tu inscribas memori mentis tabula.
Quando transieris fluvium continentium terminum,
Ad ortum lucidum solis-orbitæ
Maris trajiciens fremitum, donec pervenias
Ad campos Gorgonios Cisthinæ, ubi

Phorcides puellæ longævæ[8] habitant
Tres cygniformes, oculum communem possidentes
Et dentem unum, quas neque unquam sol aspicit
Radiis, neque nocturna luna.
Prope autem harum sorores tres aligeræ,
Anguicomæ viris-invisæ Gorgones,
Quas homo nullus conspicatus retinebit spiritum.
Talem tibi hujus indico præcautionem.
Aliud vero audias ingratum spectaculum.
Voraces enim mutos Jovis canes
Gryphes caveto, et monoculum[9] exercitum
Arimasporum equestrem, qui aurifluum
Habitant juxta laticem Plutonis alvei:
Hos tu ne adpetas. Sed in longinquam terram
Ad populum nigrum pervenies, qui ad solis
Degunt fontes, ubi fluvius Æthiops.
Hujus incedas juxta ripas, donec attingas
Catabasmum, ubi de montibus byblinis
Nilus effundit fluxum venerandum potu-jucundum.
Hic te ducet in terram triquetram
Nilotida, ubi longam coloniam
Condere tibi, Io, et filiis *tuis*, est fato concessum.
Horum si quid est tibi imperfectum et inventu-difficile,
Repetas et planius ediscas:
Quippe mihi plus adest otii quam velim.
CHOR. Si quid huic reliquum aut omissum
Narrare potes de vagatione valde perniciosa,
Narra; sin autem omnia exposuisti, nobis vicissim officium
Præsta quod petimus, siquidem meministi.
PROM. Hæc terminum percepit totius vagationis suæ:
Sed ut sciat se non frustra audire me,
Quæ prius exantlavit quam huc venit, exponam,
Hoc ei exhibens signum *veritatis* orationis meæ.
Sed omittam verborum turbam plurimam,
Et pergam ad ipsum errorum terminum.
Postquam pervenisti in regionem Molossam,
Et ad eminentem Dodonam, ubi

[8] MS. Vetula. [9] MS. Unoculum.

Et oraculum et sedes Jovis Thesproti,
Miraculumque incredibile, quercus adloquaces,
A quibus tu clare et non ænigmatice
Salutata es inclyta Jovis futura
Conjux, si modo quid hoc adblanditur tibi,
Inde œstro concita littoralem
Viam emensa es ad magnum Rheæ sinum,
Unde retrovagis cursibus vexaris.
In posterum autem secessus *ille* maritimus
Pro certo hoc scias, vocabitur Ionius,
Monimentum tui itineris omnibus hominibus.
Hæc tibi sunt signa, quod mens mea
Cernat plus quam quod apparet.
Reliqua deinceps in communi vobis et isti dicam,
Reversus ad tractum priorum sermonum.
Urbs est Canobus terræ extrema,
Ad ipsum Nili ostium et aggerem sita:
Ibi quidem Jupiter te efficiet mentis compotem,
Placida tantum attrectans et palpans manu.
Cognominem vero prolificationi Jovis
Paries nigrum Epaphum, qui fruetur *tanta*,
Quantam latifluus Nilus irrigat, terra.
Ab illo generatio quinta liberorum quinquaginta
Redibit Argos non lubens
Fœminina, fugiens cognatas nuptias
Patruelium: illi autem animis attonitis,
Ut circi non procul relicti a columbis,
Insectabuntur captantes non captandas
Nuptias, ast invidebit eis deus corpora:
Pelasga vero *terra* excipiet fœmineo
Ferro domitos, noctis-observatrici audacia.
Mulier enim quæque suum virum vita privabit,
Anceps gladium cæde tingens:
Talis eveniat hostibus meis Venus.
Unam tamen puellarum amor demulcebit, ut non
Maritum occidat, sed languescet
A proposito; et ex duobus alterum eliget,
Cluere potius ignava, quam cæde polluta.
Hæc in Argo[1] regium pariet genus.

[1] MS. Argis.

Ad hæc clare enarranda opus fuerit longa oratione.
Ex hac quidem stirpe nascetur fortis *ille*, *et*
Celebris-arcubus, qui me ex hisce laboribus
Liberabit: hujusmodi oraculum mihi grandæva
Mater illa Themis Titania exposuit:
Quomodo autem et quando, hæc longa oratione
Indiguerint ad narrandum, et tu, iis cognitis, nihil juvabere.

ANAPÆSTI.

IO. Heu, heu, heu, heu, heu!
Me rursus spacelus et phrenetici
Furores urunt, œstri quidem acies
Ardentissima me stimulat;
Cor vero præ metu præcordia verberat.
Oculi autem volutim rotantur
Et extra orbitam feror, rabiei
Impetu insano, linguæ impotens:
Voces vero turbidæ temere allidunt
Ad fluctus noxæ exosæ.

EPODICA.

STROPHE.

CHOR. Revera sapiens, sapiens revera fuit,
Qui primus in animo
Hoc gessit et lingua edisseruit,
„ Quod affinitatem contrahere sibi comparem longe præstet,
„ Et neque divitiis diffluens,
„ Neque genere elatum
„ Cerdoni sit affectandum conjugium.

ANTISTROPHE.

Nunquam nunquam me, O
Fata,
Conspiciatis factam Jovis lecti concubinam:
Neque marito copuler cuipiam e cœlicolis.
Nam exhorreo non-contentam-viris virginitatem
Ius, *eam* videns ob conjugium laceratam
Immitibus Junonis erroribus laborum.

EPODUS.

Mihi vero quia æquale conjugium
Securum, non vereor: neque potentiorum
Deorum amor, oculus inevitabilis, aspiciat me.
Hoc enim bellum nebellum [1], intricatio
Inextricabilis, nec scio qualis forem.
Nam haud novi quomodo Jovis effugerim consilium.

IAMBI.

V. PROM. Profecto Jupiter, licet adhuc mente pervicaci,
Fiet humilis, quales instituit
Nuptias nubere: quæ ipsum ex regno
Et soliis evanidum ejicient; et imprecatio patris
Saturni tum jam omnino perficietur,
Quam imprecabatur antiquis soliis excidens.
Horum laborum aversionem nullus deorum
Præter me poterit ei plane indicare.
Ego hæc novi, et quomodo *perficientur:* proinde jam
Confidenter sedeat aëriis ictibus
Fretus, et vibrans manibus ignivomum jaculum.
Nam id ei nihil opitulabitur, quo minus
Inhoneste ruina cadat intolerabili:
Talem adversarium nunc præparat
Ipse sibi, monstrum inexpugnabile;
Qui præstantiorem fulmine inveniet flammam,
Ictumque validum superantem tonitru,
Et morbum marinum terræ concussorem
Tridentem, illam Neptuni hastam dissipabit.
Illisus autem huic malo, discet
„ Quantum imperare et parere distant.
CHOR. Tu itaque quæ cupis, illa Jovi ominaris.
PROM. Quæ fient, præterea autem quæ vellem loquor.
CHOR. Expectandum igitur Jovi aliquem dominaturum?
PROM. Etiam et his labores importabiliores sustinebit.
CHOR. Quomodo non metuis, talia projiciens verba?
PROM. Quid *ego* metuam, cui non est fatale mori.
CHOR. At tibi ærumnam ista graviorem inferre potest.
PROM. Quin ita faciat, omnia mihi expectanda.
CHOR. Qui colunt vindictæ deam, sapiunt.

[1] MS. Bellum non debellandum.

PROM. Cole, invoca, palpa istum æternum gubernatorem.
Mihi autem Jupiter minus nihilo est curæ.
Agat, imperet hoc brevi tempore
Ut vult; non enim diu imperabit diis.
Sed enim conspicio illum Jovis cursorem,
Illum novitii regis ministrum:
Omnino nuntiatum quid novi venit.
MERC. Te illum veteratorem illum peracerbe acerbum,
Qui deliquisti adversus deos, qui hominibus
Præbuisti dona, illum ignis furem dico;
Pater te jussit quas jactitas nuptias
Edisserere, et a quibus ille excidat imperio;
Et hæc quidem nullatenus obscure
Sed singula eloquere plane; neque mihi duplices
Prometheu, proponas vias; cernis enim quod
Jupiter talibus non emollitur.
PROM. Graviloqua et confidentiæ plena
Est hæc oratio, sicut deorum famuli.
Nuperum imperium novitii obtinetis, quinetiam putatis
Vos incolere arces nulli dolori pervias: non ex his ego
Reges duos excidisse vidi?
Et hunc jam regnantem tertium aspiciam
Turpissime et citissime: nunquid tibi videor
Metuere et formidare novos de s?
Immo multum et omnino absum *a metu:* proinde tu
Qua venisti via, eam repetas festinanter
Nam nihil eorum quæ ex me scisciteris[a] cognosces.
MERC. At tali etiam prius pervicacia
Temet conjecisti in has infelicitates.
PROM. Tuo obsequio meam hanc miseriam,
Pro certo habe, non ego permutarim.
Satius enim duco huic mancipari petræ,
Quam Jovi patri *tuo* esse fidum nuntium.
Ita cum procacibus procaciter agendum.
MERC. Videris deliciari præsentibus malis.
PROM. Delicior? sic deliciantes meos
Videam hostes: et te inter eos dico.
MERC. Nunquid et me ob has calamitates incusas?
PROM. Uno verbo omnes odi deos,
Quicunque beneficiis affecti, me injurie affligunt.

[a] MS. De quibus me interrogabis.

MERC. Percipio te insanire morbum non exiguum.
PROM. Laborem sane morbo, si morbus odisse hostes.
MERC. Non tolerandus esses, si feliciter ageres.
PROM. Hei mihi! MERC. Hoc verbum Jupiter ignorat.
PROM. Ast tempus senescens omnia edocet.
MERC. Atqui tu nondum didicisti sanus esse.
PROM. Te enim, ministrum, non alloquutus fuissem.
MERC. Nihil videris dicere eorum quæ vult pater.
PROM. Siquidem deberem ei persolverem gratias.
MERC. Nimirum conviciaris me perinde ac si essem puer.
PROM. Annon tu es puer, atque eo etiam insipientior,
Si speras te aliquid ex me cogniturum?
Non est vexatio neque machinatio, qua
Jupiter me inducet hæc enunciare,
Priusquam laxata fuerint vincula pessundantia.
Præter hæc, projiciatur comburens flamma,
Alisque-alba nive et terræ
Motibus misceat et concutiat omnia:
Nihil enim horum me flectet, ut dicam
Per quem oporteat eum excidere regno.
MERC. Perspice, quæso, num hæc tibi profutura videantur.
PROM. Hæc sunt dudum perspecta et deliberata.
MERC. Sustineas, o vanissime, sustineas aliquando
Præsentes ærumnas recte æstimare.
PROM. Tu mihi velut fluctus[4], molestus es frustra,
persuadendo.
Nunquam tibi hoc subeat me Jovis
Mandati metu, effœminatum fore,
Et isti valde-inviso supplicaturum
Muliebribus manuum supinationibus,
Ut me solvat ab hisce vinculis: ab hoc omnino absum.
MERC. Videor colloquendo multa et frustra dicere;
Nihil enim maceraris et emolliris monitionibus
Meis: sed frænum mandens tanquam nuper jugatus
Pullus, reniteris et habenis repugnas.
Sed ferocis conatu invalido.
,, Nam pervicacia non-recte-sapienti,
,, Ipsa per se minimo minus valet.
Considera vero si non parueris monitis meis,
Qualis tempestas et malorum inundatio

[4] MS. Fluctui laboras frustra.

In te irruet inevitabilis: primum enim asperam
Rupem hanc tonitru et fulminis flamma
Pater diffringet, et abscondet corpus tuum,
Petrosus autem sinus te excipiet.
Et longo temporis defunctus spatio,
Denuo prodibis in lucem; sed Jovis
Volucer canis, aquila cædis avida, corporis
Rapaciter fragmentum magnum dilacerabit,
Conviva quotidianus non vocatus adventans:
Jecur vero, dapes nigras, epulabitur.
Neque hujus ærumnæ finem aliquem expectes,
Priusquam deorum aliquis successor tuorum laborum
Appareat, et velit descendere ad haud illustrabilem
Orcum, et ad tenebrosa profunda tartari.
De his delibera; quia hic non est fictitius
Verborum ornatus, sed serio enuntiatus:
Nam mentiri nescit[s] os
Jovis, sed perficit omne verbum. Tu vero
Dispice et cura; neque pervicaciam unquam
Existimes meliorem bono consilio.

CHOR. Nobis quidem Mercurius videtur non intempestiva
Fari; jubet enim te pervicacia
Deposita, investigare sapiens consilium.
„ Obtempera, turpe est enim sapienti in peccato
persistere.

ANAPÆSTI.

PROM. Scienti mihi hæc mandata
Iste exposuit, sed male tractari
Hostem ab hostibus, nihil est absurdi.
Porro, in me projiciatur
Ignis anceps capillitium, æther vero
Concutiatur tonitru, et turbine
Furentium ventorum, terram autem ex fundo
Cum radicibus labefactet ventus,
Fluctum vero maris horrendo impetu,
Astrorumque cœlestium
Cursus commisceat, atque in atrum
Tartarum penitus projiciat corpus
Meum, necessitatis rigidis turbinibus:

[s] MS. Nequit.

Omnino tamen me non extinguet.
MERC. Tales nimirum phreneticorum
Cogitationes et voces licet audire.
Quid enim abest a delirio?
Quod si felix esset, quid de insania remitteret?
Vos vero quæ ærumnis
Hujus compatimini, locis
Ex his celeriter aliquo discedite;
Ne animos vestros attonitos reddat
Mugitus tonitru horridus.
CHOR. Aliud quid loquaris et suadeas
Mihi quod et persuadebis: nam
Hunc sermonem adduxisti non ferendum;
Quomodo jubes me inhonesta sequi?
Cum hoc volo perpeti, quicquid oporteat;
Didici enim odisse desertores.
Nec datur vitium
Quod magis quam hoc despuam.
MERC. Sed memineritis quæ ego præmoneo;
Neque a malo deprehensæ,
Incusetis fortunam, neque dicatis unquam
Jovem vos in improvisum
Infortunium conjecisse; non, inquam, sed vos
Vosmet: scientes enim
Neque ex improviso, neque clam
In inextricabilem laqueum calamitatis
Incogitantia involvemini.
PROM. Atqui facto et non amplius verbo
Terra concussa est:
Et reboat fremens sonus
Tonitru, glomerationes vero emicant
Coruscationis igneæ, turbines autem pulverem
Circumagitant; et exsiliunt ventorum
Omnium flatus, in se mutuo
Ex-adverso-spirantem discordiam exercentes:
Æther verò mari est confusus.
Talis impetus in me cœlitus
Terrorem incutiens aperte venit.
O mater mea veneranda, o omnium
Communem lucem circumvolvens æther,
Cernis quam injusta patiar.

FRAGMENTA.

Fragmentum tragœdiæ quæ inscribitur Prometheus ignifer.

A. Gell. l. c. Silens ubi oportet et loquens opportuna.

Fragmenta tragœdiæ quæ inscribitur Prometheus solutus.

I.

Strabo l. c. Æschylus quidem intelligens difficulter causas rei exponi posse, aut ita ab alio accipiens, in fabulam detorsit. Nam apud eum Prometheus Herculi exponens iter a Caucaso ad Hesperidas, in hanc loquitur sententiam.

Venies ad Ligurum intrepidum exercitum,
Ubi pugnam, id satis novi, quamvis bellicosus sis,
Non culpabis; decretum enim est hic a te spicula relinquenda.
Nullum vero invenies lapidem quem e terra
Avellas, quoniam tota regio mollis est.
Cernens vero te Jupiter in angustiis, miserebitur,
Nubemque subtendens imbre rotundorum lapidum
Obscuram reddet terram, quibus postea pugna
Contendens facile superabis Ligusticum exercitum.

II.

Ita quæ ad Oceanum versus meridiem sita sunt, omnia Æthiopiæ appellatione fuisse notata. Hæc testimoniis comprobari possunt. Sic enim loquitur Æschylus Prometheo Soluto:

Purpurea arena sacrum Rubri
Fluentum maris,
Atqueære micantem vicinum Oceano
Lacum Æthiopum cunctiferorum,
Ubi omnituens
Sol perpetuo vultum immortalem
Laboremque equorum calidis aquæ
Mollis effusionibus permulcet.

III.

Plutarch. l. c. Nunc quod potiores sumus, iisque imperamus, non casu aut fortuito fit, sed Prometheus, id est rationis usus, hoc efficit,

Equorum asinorumque coitus et taurorum fœtus
Præbens, vice servorum qui labores subeant,

secundum Æschylum.

IV.

Arrian. l. c. Æschylus in tragœdia quæ inscribitur Prometheus Solutus, Phasin Europæ atque Asiæ terminum facit. Sic enim Titanas loquentes introducit,

—— pervenimus
Tuos labores hosce, Prometheu,
Et vinculorum pœnam hanc ut videamus.

Deinde commemorant quantam regionem peragrarint,

Duplicem terræ Europæ
Asiæque magnum terminum Phasin.

V.

Galen. l. c. Æschylus in Prometheo,

Contende hac recta: quamprimum quidem
Ad Boreæ veneris flatus, cave
Fremitum ingruentem ne te rapiat
Procelloso flatu statim evertens.

VI.

Bene cave ne tibi in faciem incidat.
Gutta.

VII.

Steph. *Byzant.* l. c. Et Æschylus in Prometheo Soluto eos cum G, Gabios vocat.

Deinde accedet ad populum justissimum
Omnium mortalium, et maxime hospitalem,
Gabios; ubi neque aratrum neque
Ligo proscindit terram, verum spontanea
Arva proferunt victum uberem mortalibus.

XII.

Locum illustrem ex Prometheo Soluto, apud Ciceronem, Attio interprete, vide supra.

IN PROMETH. VINCTUM

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

TIT. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. *Prometheus religatus.* Ita reddunt Attius et Martialis. Nonnulli e sanctis Patribus Promethei vincula fabulosa cum passione Domini nostri conferunt, hisce forsan aut similibus rationibus perducti: Christus est ὁ Λόγος, Σοφία Πατρὸς, quem et a Pythagora Σοφίαν dictum volunt aliqui: eo non abludit Promethei nomen; ambo φιλάνθρωποι. Causam δέσεως Prometheæ ab aliis novam et longe diversam statuit Æschylus, sed huic analogiæ valde congruentem; nimirum quod cum Jupiter totum genus humanum ibat perditum, obstiterit Prometheus mortales liberans ab Orco, ℣. 235.

Ἐγὼ δὲ τολμῆς ἐξελυσάμην βροτὺς,
Τῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς ᾅδυ μολεῖν.

Λωργὸν itaque, Promethei epithetum, interpretatur Suidas τὸν ὑπὲρ τῦ λαῦ ἀποθνήσκοντα. Quod ad supplicii genus attinet, præruptæ rupi Caucaseæ, cruci simplici, ut ita dicam, ex qua prima ac rudi specie ad compactam ventum fuisse docet Lipsius de Cruce I. 5. affixus ac suspensus est Prometheus, ignis suffurati pœnas luens; cruce enim plectebantur latrones: ideoque eum Lucianus σταυρωθέντα vocat; et Tertullianus adversus Marcionem I. 1. *cruces Caucasorum* dixit. Quo allusit et Martialis I. Spectac. epigr. 7.

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Assiduam nudo pectore pavit avem;
Nuda Caledonio sic ubera præbuit ursæ
Non falsa pendens in cruce Laureolus.

[Seneca, Controvers. X. 5. quæ Parrhasii Prometheus inscribitur, *Inter altaria,* inquit, *Olynthii senis crucem posuit.*]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Vetus esse hoc argumentum sane ante Sophoclis et Euripidis Fabulas deperditas, satis liquet ex iis quæ de Sophoclis Colchis et Euripidis tragœdiis sequuntur.

Ibid. ΙΣΤΕΟΝ ΔΕ ΟΤΙ ΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΝ ΚΑΥΚΑΣΩι. Recte quidem et apposite ab auctore argumenti observatum est, secundum communem sententiam Prometheum Caucaso monti alligatum, at apud Æschylum potius ad Europæas Oceani partes vinctum videri: recteque hæc ab omnibus Scholiastis

ad primum tragœdiæ versum annotantur. Sciendum est itaque primo, veteres omnes, tum Græcos tum Latinos, Prometheum Caucaso alligatum uno ore tradidisse: unde apud Lucianum dialogus quo res integra narratur duplici titulo pari jure insignitur, aut Προμηθεὺς sc. aut Καύκασος. Inde Tertullianus intelligendus de *crucibus Caucasorum*, cui hæreticus Marcion, Ponto oriundus, dicitur *Caucaso abruptior, penes quem verus Prometheus, Deus omnipotens, blasphemiis lancinatur.* Observandum secundo, duos ab historicis Caucasos memorari, quorum alter Colchicus sit, alter Indicus, et utrique fabulam hanc de Prometheo ab aliquibus assignari. At quod de Indico narratur omnino commentum est, ab assentatoribus Alexandri certissime confictum. Nam cum Macedones montem eum quem Alexander cum exercitu superavit Caucasum nominarunt, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἠμωδὸν καὶ Ἴμαον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι· Μακεδόνες δὲ Καύκασον, Strabo XV. p. 689, qui Alexandrum inter Deos referre cupiebant, omnia de Baccho et Hercule ad eum transferebant: quinetiam locum ipsum ostendebant quo Prometheus vinctus est; Strabo XV. p. 688. Ἰδόντες σπήλαιον ἐν τοῖς Παροπαμισσάδαις ἱερὸν, τοῦτο ἐνεδείξαντο Προμηθέως δεσμωτήριον. Arrianus V. Ἀναβάσ. Φημίσαι ὅτι τοῦτο ἄρα ἦν τοῦ Προμηθέως τὸ ἄντρον, ἵνα ἐδέδετο· καὶ ὁ αἰετὸς ὅτι ἐκεῖσε ἐφοίτα, δαισόμενος τῶν σπλάγχνων τοῦ Προμηθέως· καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὅτι ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τόν τε αἰετὸν ἀπέκτεινε, καὶ τὸν Προμηθέα τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε. Hoc itaque omnino rejiciendum, utpote a fœda et imperita assentatione profectum, ut est a Strabone optime observatum, XI. p. 505. Ἡ δόξα τοῦ ὄρους καὶ τοὔνομα καὶ τὸ τὸν Προμηθέα παραδίδοσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, χαριεῖσθαί τι τῷ βασιλεῖ ὑπέλαβον· τοὔνομα τοῦ ὄρους μετενέγκαντες εἰς τὴν Ἰνδικήν. Verum hoc ipsum commentum eo luculentius argumentum est, constantem Græcorum sententiam fuisse, Prometheum in monte Caucaso vinctum perhiberi; erat autem ille Colchicus, non Indicus, cujus nomen ante res Alexandri Græcis omnino inauditum. Prometheus apud Lucianum, in Dial. Prom. de seipso, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου. De Colchico igitur Caucaso, qui inter Caspium fretum et Pontum attollitur, accepere veteres. Interim tamen non est inde concludendum Prometheum Æschyli in eo Caucaso Colchico alligari, aut rem omnem hujus fabulæ ad fretum Caspium fieri. Nam, ut observavit vetus argumenti auctor, ea quæ ab ipso Prometheo dicuntur satis ostendunt eum longe a mari Caspio, in Europæis partibus vinctum. In Scythia quidem hæc omnia geri satis ubique manifestum est: sed eam cum nomino, non illam nobis a Ptolemæo repræsentatam intelligo, qui nobis duplicem quidem Scythiam dedit, Geogr.

VI. 14. extra Imaum montem unam, intra eundem alteram, sed utramque Asiaticam; nam hanc quæ occidentalior est ita describit, ἡ ἐντὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθία περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως Σαρματίᾳ τῇ ἐν Ἀσίᾳ. Terminatur igitur Scythia ab occasu Sarmatia Asiatica, adeoque ne ad fines Asiæ pertingit, nedum ad partes aliquas Europæas extenditur. Aliter omnino Æschylus usurpat: cum Robur et Vis Σκύθην ἐς οἶμον se advenisse dicunt, ut ex sequentibus patet. Ubi diligenter notandum, Scythiam veterum neque Asiæ neque Europæ soli adjudicatam, sed utriusque partem septentrionalem eo nomine insignitam: Ἅπαντας μὲν δὴ τοὺς προσβοῤῥοὺς κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας ἐκάλουν, inquit Strabo XI. p. 507. Imo Herodotus Æschylo nostro ætate proximus ita Scythiam describit, ut ad Istrum usque ab occasu pertingat, de quo ille, πρῶτος δὲ τὸ ἀφ' ἑσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥέων κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε· et apud eum Darius in expeditione illa adversus Scythas, Bosporum trajicit, et in Europam exercitum ducit. Habemus igitur ætate Æschyli Scythiam Europæam ab Istro usque ad Tanaim, in qua Prometheum versus Oceanum ex mente Tragici alligatum affirmamus; quod postea toti tragœdiæ, præsertim vero orationi Promethei de itinere Ius, illustrandæ inserviat.

Ibid. ΩΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩ ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ. Ut v. 717.

Ὃν (Araxin) μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν
Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς ——

DRAM. PERS. ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ. Duas esse personas negat Stephanus, vel saltem ita duas esse velit ut pro una censeri debeant: cum tamen satis notum sit duos fuisse Pallantis et Stygis filios. Apollodor. I. Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῶν Ὠκεανοῦ, Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία.

[Hesych. Κράτος· βασιλεία, ἰσχὺς, δύναμις, δόξα, ἐξουσία.

ΒΙΑ. Hesych. Βία· Δύναμις, ἰσχὺς, ἀνάγκη. Etymolog. Βία. Σημαίνει βία, τὴν δύναμιν· ὡς τὸ, Σὴ δὲ βίη λέλειπται — καὶ τὴν ἐκ δυναστείας ἀδικίαν, ὡς τὸ, τὴν ῥὰ βίῃ αἔκοντος ἀπηύρων — καὶ, Βίῃ εἰν ἀγορῇ σχολιὰς κρίνωσι θέμιστας; — τὴν ἀδικίαν· — καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς· — ἀμφότερα παρὰ τὴν ἴαν, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βία. τὸ δὲ μετὰ δυναμέως καὶ βιαστικῶς τι πράττειν, βία εἴρηται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Etymolog. Προμηθεύς· κατὰ μεταβολὴν, Προμηδεὺς, ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τὰ βουλεύματα. v. 101. πάντα προυξεπίσταμαι.

ΧΟΡΟΣ. Etymolog. Χορός. οἶμαι παρὰ τὸ χαίρειν· ἢ ἐκ τοῦ χῶρος· ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. ἢ χαίρω χάρος καὶ χορός· ἢ παρὰ τὸ χεὶρ χειρὸς, χορός.

ΩΚΕΑΝΟΣ. Etymolog. Ὠκεανός· παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύτειν ὁ οὐρανὸς νενόμισται· ἢ παρὰ τὸ ὠκέως νάειν. ἢ παρὰ τὸ ὠκὺς καὶ τὸ ἀγνύω, ὁ ταχέως φέρων.

ΕΡΜΗΣ. Etymolog. Ἑρμῆς, ἀπὸ τοῦ εἴρω λέγω, ἢ τὸ ἁρμόζω· ὅθεν ἔρματα, διὰ τὸ ἔρυμα ἡμῶν εἶναι καὶ ὀχύρωμα τοῦ βίου, μέγιστον γὰρ τῷ βίῳ λόγος εὑρέθη. Ἡ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, Ἑρμῆς, ὁ τοῦ λόγου ἔφορος. ἢ ὅτι μέγιστον ἐστὶν ἕρμα τῶν περὶ τὸν βίον.]

[ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ. Prologus ad fabulas Latinorum est inventum: Græci vero, argumentum aut siluerunt, aut illi qui primus scenam ingreditur partes illas assignant, ut populum de re agenda instrueret. Κράτος itaque hic cum Vulcano exponit scenam fabulæ, quo scilicet in loco orbis terrarum hæc peragi censenda sunt; quorsum illuc venerint, atque eodem negotio populum docet, aut saltem præparat ad id quod in scenam veniat representandum.]

[ΣΧΟΛ. α. Hæc Scholia Triclinii, ni fallor, sunt, quoad maximam partem. Ipsemet fatetur se scripsisse Scholia in Æschylum. Vide ex ejus Scholiis in Sophoclis Œdip. Tyrann. ỷ. 187. Quin a Christiano quodam saltem nonnulla conscripta fuisse conjicere est ex iis quæ adducuntur in Agamemn. ỷ. 171. ex Psalmis, ut puto, desumpta.]

I.

ỷ. 1. ΧΘΟΝΟΣ ΜΕΝ. Scholiastes Aristophanis ad Ranas, Æschylum ἐριβρεμέταν a Poeta dictum ostendens διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες, ob tonitrua verborum et sublimem sonitum, sex priores hujus tragœdiæ versus citat ut Æschyleæ grandiloquentiæ exemplum præbeat, non magno quidem judicio: certe in quatuor prioribus nihil admodum sonorum, nihil quod supra Euripidem, nedum supra Sophoclem, se attollat; in duobus proximis est quidem Æschyleæ grandiloquentiæ aliquid, sed quod ab eodem sexcentis in locis superetur; ut si totam periocham a Scholiaste citatam spectes, nullo modo pro exemplo τοῦ βροντώδους καὶ κομπώδους adduci mereatur.

Ibid. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Τηλουρὸν neque cum Scholiaste ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quasi idem esset ac τηλεφανὲς, τηλέσκοπον et τηλωπὸν, neque ἀπὸ τοῦ ὄρους· sed vel, quod verisimilius, ἀπὸ τοῦ ὅρου deducimus, ita enim Hesychius, Τηλουρὸν, πόρρω ἀφωρισμένον, et Τηλουρὸς, μακρόθεν ἀποθεὶς, vel a τηλοῦ τηλουρὸς terminatione adjectiva, ut a τόλμη τολμηρὸς, *remotus, extremus:* paulo post τερμόνιον appellavit, ỷ. 117. ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. Omnino πέδον τηλουρὸν idem quod πάγος τερμόνιος, *extrema terra;* alibi γᾶς ἔσχατον πόρον nominavit. In hunc plane modum hæc intelligenda esse suadent ea quæ ipse de Æthiopibus habet, ỷ. 806.

——— τηλουρὸν δὲ γῆν
Ἥξεις κελαινὸν φῦλον·

ponit in remotissimis mundi partibus versus Septentrionem Scythas, versus meridiem Æthiopas; quæ veterum Geographia est: Strabo I. 34. *a*. Anonym. de vita Pythag. c. 21. Neque tantum si scenam in extremis Europæis partibus statuamus, constabit hæc interpretatio, sed vel si ad Caucasum; nam Prometheum vinctum refert Strabo ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, XI. p. 507, et Theocrit. Idyll. Ζ'. ϋ. 74. Καύκασον ἐσχατόωντα nominat, hoc est, ex Scholiastæ mente, τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. [Quum locum longissime remotum intelligi voluerint, ἐπ' ἔσχατα γῆς, *ad extrema terræ*, dixerunt antiqui. Theocr. in Syracusiis ϋ. 8.

Τᾶνθ' ὁ παράφορος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἴλεον οὐκ οἴκησιν.

Cicero, *in ultimas terras*. In Verr. 6. *Quemadmodum accepturas hoc nationes cæteras, quemadmodum hujus tui facti famam in regna aliorum atque in ultimas terras perventuram putasti*. Idem pro P. Sylla. *Amandare in ultimas terras*. Plaut. Mostellaria, IV. 3.

Non equidem in Ægyptum hinc modo vectus fui,
Sed etiam in terras solas atque ultimas
Sum circumvectus.

Utrumque, et τὸ ἄβατον et τὸ τηλουρὸν optime expressum. Vide etiam ϋ. 667. γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.]

Ibid. ΠΕΔΟΝ. Χθονὸς πέδον dixit pro χθόνα· ut in Sept. ad Theb. γαίας πέδον, et Persis, γῆς Ἀχαΐδος πέδον. Id autem Græci uno verbo complectuntur, sc. δάπεδον· quod nihil aliud quam δᾶς, id est γῆς, πέδον· ut Δαμάτηρ quasi γῆ μήτηρ. Unde priori longa noster recte, ϋ. 828.

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα.

In veteri MS. de Glossis, inter vocabula Atheniensibus propria ponitur Πέδον, γῆ.

ϋ. 2. ΣΚΥΘΗΝ. Videtur Poeta in ratione temporum peccare; appellat enim Scythiam tempore Promethei, quem tredecim generationibus Herculem antecessisse ait, cum ipsa Scythia a filio Herculis nomen obtinuerit. Stephan. Ἐκαλοῦντο πρότερον Νομαῖοι, Σκύθαι δὲ ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. Atque ideo cautius loquitur Herodotus de adventu Herculis in eam regionem; ἐνθεῦτεν τὸν Ἡρακλέα ἀπικέσθαι ἐς τὴν νῦν Σκυθικὴν χώρην καλεομένην. Apud eum enim ipsi Græci ad Pontum habitantes narrant, Scythas a juniori Herculis ex Echidna filio nominatos. Sed si hæc concedantur, neque nomen Scythiæ antiquius Hercule sit, pariter etiam Poetæ nostro concedendum est ita loqui κατὰ πρόληψιν historiæ, ut et reliqui poetæ etiam castigatissimi loquuntur. Vide A. Gell. X. 16. Et appositissimum est quod notat Velleius Paterculus I. 3. *Neque est quod*

miremur ab Homero nominari Corinthum: nam ex persona poetæ et hanc urbem et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat, quibus vocabantur ætate ejus, multum post Ilium captum conditæ.

Ibid. ΣΚΥΘΗΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ. Pro Σκυθικόν· idque veteres Critici inobservatum præterire noluerunt. Eustath. ad Iliad. Ω'. Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· οἷον Ἕλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικὸν, ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τῦ ἀνθρώπινον, Ἑλλάδα διάλεκτον, δῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. Et rursus ad Il. A'. Ὥσπερ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ Σκύθης οἶμος, ὁ Σκυθικὸς, καὶ δῦλον δέ πυ γένος, τὸ δυλικὸν, ὕτω καὶ κασίγνητος φόνος, κτητικῶς ὁ κασιγνητικός. Observavit idem etiam Stephanus: καὶ Σκύθης ὅμιλος, καὶ Σκύθην ἐς οἶμον, καὶ Σκύθης ὁ σίδηρος. quæ omnia in Æschylo inveniuntur; duo quidem priora in hac ipsa tragœdia, tertium in Sept. ad Thebas, v. 821.

Δισσὼ στρατηγὼ διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ.

Ita LYCOPHRON γωρυτὸν Σκύθην dixit, ut et δράκοντα et χῶρον, de Achille, ✗. 200.

Χ' ὦ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων Σκύθην.

Pari ratione Martialis Græcos secutus, IV. 28.

Indos Sardonychas, Scythas smaragdos.

[Eustathius ad illud Dionysii, v. 74. Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος.— ἤτοι, inquit, τὸ Γαλατικὸν πέλαγος, ἀντὶ κτητικῦ γὰρ εἴρηται, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος Σκύθην οἶμον λέγει τὸν Σκυθικόν. Sic Plautus Trinumm. IV. 2. *Arabiam terram* dixit: A. Gellius, *terram Græciam.* Vir doctiss. Isaacus Casaubonus, Lection. Theocritic. c. 1. Cum ait Theocritus — ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον Τὰν Σικελάν, Et alibi ἰσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα, accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τῦ παραγώγυ. "Alia est enim Græcorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut sæpe, confundunt. Græci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro. 2. Sed hæc est poetarum licentia: Sic dixit Æschylus initio Promethei vincti Σκύθην οἶμον, Dionysius Afer Γαλάτην ῥόον, Alcæus in Epigrammate, Πέρσαν στρατὸν, et aliquanto durius poetarum princeps, γυναῖκα μαζόν· Iliad A'. γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Similia his apud Latinos, *Arcadium magistrum,* dixit Virgilius, et *laticem Lyæum,* pro Arcadico et Lyæo. Horatius *Stertinium acumen* et *Sulpitia horrea,* pro Stertinianis et Sulpitianis. Persius *juvenes curas* et *heroas sensus,* quod affine est illi prope παρακινδυνευομένῳ dicto veteris Scriptoris in superioribus Eustathii verbis, ἄνθρωπον ἦθος." Hactenus vir. doctissimus.]

Ibid. ΑΒΑΤΟΝ ΕΙΣ ΕΡΗΜΙΑΝ. Hesych. Ἀδιόδευτον, ἀπέρατον.

[Suidas: βατὸς· ὁ βάσιμος τόπος. *Pervius, permeabilis locus. Locus per quem ire possumus.*] Scythas antiquos non fuisse ex Herodoto liquet, IV. 141. V. 34. nec nisi annos mille ante Darium, Ib. 121. 22. Imo Græci ab Hercule deducunt. Attamen non est quod poeta hoc factum velit antequam Scythia habitaretur, nam et Io ad Scythas pervenire statim vult: sed potius ἄβατον ἐρημίαν ultra Scythiam habitabilem intelligit. Τῶν Σκυθῶν ἐρημίας meminit Strabo I. p. 50. *Inhabitabilis ejus prima pars,* inquit Plinius H. N. VI. 17. *a Scythico promontorio ob nives; proxima inculta sævitia gentium.* Adeo sane deserta ut in proverbium transierit. Aristoph. Acharn. ϒ. 703.

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κῦφον, ἥλικον Θουκυδίδην,
Ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ.

Ubi Scholiastes, ἐςὶ δὲ παροιμία, Ἡ Σκυθῶν ἐρημία, τουτέςι, ἔρημον ὄντα.

[Plutarch. in Contradict. Stoic. p. 1043. Ὁ δὲ Χρύσιππος ἕνεκα χρηματισμοῦ τὸν σοφὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς Παντικάπαιον ὠθεῖ, καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν. Panticapæum urbs Scythiæ ad Bosporum, auctore Stephano. Meminit et hujus adagii Q. Curtius VII. 33. apud quem *Scytharum solitudines,* inquit Scytharum legatus, *Græcis etiam proverbiis audio eludi: Nos deserta et humano cultu vacua magis quam urbes et opulentos agros sequimur.* Proverb Vatican. Σκυθῶν ἐρημία. ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων, καὶ τὰ ἐρημότερά φασι τῆς Σκυθίας ἐρημίας εἶναι. *De quibusdam desertis ab omnibus sic est dici solitum; Scythico deserto deserta magis.* Ἄβατον vero ἐρημίαν expressit Lucret. I. 925.

Avia Pieridum peragro loca, nullius ante
Trita solo. Et Tibullus IV. 76.
Qua nulla humano sit via trita pede.]

ϒ. 3. ΜΕΛΕΙΝ. Euripid. Bacch. ϒ. 450.

—— σοὶ δὲ τἄλλα χρὴ μέλειν.

Aristoph. Thesmoph. ϒ. 959.

Πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
Ἐς τὰς ὥρας ξυντυχόμενος
Τοιαῦτα μέλλειν (leg. μέλειν) θαμ' ἑαυτῷ.

Ibid. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Alii ἐπιτολάς· frustra, et contra quam veteres legerunt. Hesych. Ἐπιςολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. Eustath. Ἐπιτέλλειν, τὸ προςάττειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι. Ἐξ αὐτοῦ δὲ προσθέσει τοῦ σ παρ' Αἰσχύλῳ, ἐπιςολὴ ἡ ἐντολή. Minus recte tamen ab ἐπιτέλλειν potius quam ab ἐπιςέλλειν deducit Eustathius, quod et monuit Henricus Stephanus: cum et apud ipsum Æschylum eodem sensu reperimus ἐπέςαλται λέγειν Sept. Theb. et ἐπέςαλται τέλος, Eumen. quem et plus semel hanc usurpasse vocem satis liquet: ut in Persis, ϒ. 785.

Κ' ὃ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς;

et in Supplic. ℣. 1019.

Μόνον φυλάξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός.

Reliquis etiam Tragicis in usu: Sophocl. in Andromeda, teste Phrynicho,

Μηδὲν φοβεῖσθαι προστφάτους ἐπιστολάς·

Eurip. Bacch. ℣. 442.

——Πενθέως δ' ὅς μ' ἔπεμψ' ἐπιστολαῖς·

et in Androm. ℣. 965.

Ἦλθον δὲ τὰς σὰς ὃ μένων ἐπιστολάς.

Sic etiam loquuntur aliquoties solutæ orationis scriptores. Herodotus, ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου ἔλεγε ταῦτα. Xenoph. de Cyri pædia V. Ἐρόμενος τὸν Κυαξάρην κατὰ τὴν Κύρου ἐπιστολήν. Suidas, Ἐπιστολή, ἐντολή, ἐπίσκηψις. Ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. Ὁ τὰς ἐπιστολὰς θεοῦ φυλάττων.

℣. 4. ΑΣ ΣΟΙ ΠΑΤΗΡ ΕΦΕΙΤΟ. Sc. Jupiter, quem sæpe hic patrem nominat. Quod hic vocat Κράτος, ἐπιστολὰς πατρὸς, Vulcanus mox ἐντολὴν Διός. [Themistius, Oratione de Theodosii clementia. Θεία δὲ μονὴ καὶ τοῦ Πατρὸς ἐπωνυμία· πατέρα γὰρ ἀνθρώπων καὶ τὸν Δία οἱ ποιηταὶ ἐπονομάζουσι. Vide Diogenem apud Stobæum. Plato, Timæo. Τὸν μὲν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα ἐς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Philo de temulentia. Τοῦ δὲ παντὸς ἀρχηγέτης ὁ κτίστης καὶ πατὴρ αὐτοῦ. Tritissimum est illud Homericum πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Ennio — *divumque hominumque pater rex.*
Virgilio — *hominum pater atque Deorum.*

Hinc Jupiter, Jovis pater, vel Ζευπάτωρ, alias *Diespiter* seu Διϊπάτωρ. Eustathius ad Iliad. Θ'. ex Etymologo quodam. Πατὴρ θεὸς μὲν ὡς τὸ πᾶν τηρῶν· ἄνθρωπος δὲ ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. Quin a Virgilio, inquit Servius, *pæne omnibus Diis nomen paternum additur, ut fiant venerabiliores.* Et ante Virgilium Lucilius, I. 3.

Ut nemo sit nostrum quin pater optimu' divum,
Ut Neptunu' pater, Liber, Saturnu' pater, Mars,
Janu', Quirinu' pater, nomen dicatur ad unum.]

℣. 5. ΛΕΩΡΓΟΝ. Hesych. λεωργὸν, et postea λεωργὸς, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Idem, λαοργὸς, ἀνόσιος, Σικελοί. Suidas, τὸν πάντολμον, τὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντα, ἢ τὸν λαοῖς παρασχόντα τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πυρός. Etymolog. Λεωργὸς, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάστης. Ἐπίθετον Προμηθέως, παρὰ Αἰσχύλῳ. Tatiano hoc sensu ἀνθρωποποιὸς dicitur; καὶ τὸν ἀνθρωποποιὸν Προμηθέα καταφαγὼν αὐτὸς τετίμηται. Ἔργα λεωργὰ opera facinorosa. Archilochus apud Clementem Strom. V.

Ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν ὠρανῶ κράτος,
Σὺ δ᾽ ἔργα ἐπ᾽ ὠρανῶ; ὁρᾷς;
Λεωργὰ καὶ ἃ θέμις.

[Porro Xenophon pro audaci utitur. Apomnem. I. Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατόν τε εἶναι καὶ λεωργότατον. Pollux. III. c. 28. Τὸ γὰρ λεωργὸς παρὰ Ξενοφῶντι, φορτικόν. *Apud Xenophontem, grave.* Λεωργὸς etiam dicitur ὁ ἐργαζόμενος τὴν λείαν· Et apud Hesych. Λεωργός· q. d. *Prædo, Raptor;* qui alienam messem convectat aut prædas agit, ὁ λῃστής. Cruce plectebantur latrones; Prometheus pœnas dedit ignis suffurati; διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ. Argum. Barthius Adversar. VII. 11. hunc versum sic reddit. *Maleficum, sontem; quippe Dei Summi despectorem.*]

[Ibid. ΟΧΜΑΣΑΙ Hesiod. Theogon. ℣. 521.

Δῆσε δ᾽ ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον᾽ ἐλάσσας.]

v. 6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ. Lectio verior, e Scholiaste Aristophanis elicita, in Ranas: at Codices MSS. habent, Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις. Forsan tamen legendum, Ἀδαμαντίνων δέσμοισιν ἀῤῥήκτοις πεδῶν. Ita Simonides de muliere,

Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄῤῥηκτον πέδη.

Ἀδάμας secundum Hesychium est γένος σιδήρου. Ex ferro sane constabant Promethei vincula, quæ ℣. 19. χαλκεύματα dicuntur; unde *illi ferreum annulum dedit antiquitas,* Plin. H. N. XXXIII. 1. [Sed et de adamante Plinius H. N. XXXVII. 4. *Incudibus adamantes deprehenduntur, ita respuentes ictum, ut ferrum utrinque dissultet, incudesque etiam ipsæ dissiliant. Quippe duritia inenarrabilis est, simulque ignium victrix natura et nunquam incalescens: unde et nomen, indomita vis, Græca interpretatione accepit.* Hinc quicquid invictum atque inexpugnabile, id adamantinum vocamus. Hesiod.

Ἀλλ᾽ ἀδάμαντος ἔχει κρατερόφρονα θυμόν.

Theocr. in Amaryllide. ℣. 39.

Καί κε μ᾽ ἴσως ποτίδῃ, ἐπεὶ ὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.

Eodem pertinet quod Homerus Vulcanum fingit adamantinis vinculis irretientem Venerem et Martem: et quod Virgilius portas et columnas inferorum ex adamante fabricatus est.]

[Ibid. ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ. In Supplic. ℣. 198. ἄῤῥηκτον σάκος.]

℣. 7. ΤΟ ΣΟΝ. Non Vulcani solum, sed et Minervæ, Plato. Sunt vero qui Prometheum caput Jovis secuisse narrant cum Minerva nasceretur. Pind. Schol. Ol. VII. 70. Prometheum vero ignis inventorem negabant Argivi, et Phoroneum fuisse asserebant, Pausan. II. 19.

Ibid. ΑΝΘΟΣ. Σεμνοποιεῖται, inquit Eustathius ad Iliad. Α΄. τὸ πῦρ ὥς τι καλλιστεῖον τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τῦ Προμηθέως δοθέν. Hesych. πυρὸς ἄνθος· τὸ λαμπρότατον. Inter oracula Zoroastri,

Ἔνθεν συρόμενος πρηστὴρ ἀμυδροῦ (ita legend.) πυρὸς ἄνθος.

Et rursus,

——ὄφρα κεράσῃ
Πηγαίως κρατῆρας ἑῦ πυρὸς ἄνθος ἐπίσχων.

Et rursus,

Πολὺ δρεπτόμενοι πυρὸς ἄνθος
Ἀκοιμήτυ χρόνυ· ἀκμὴ ἀρχεγόνυ ἰδέας
Πρώτη πατρὸς ἔβλυσε· τᾶς δ᾽ αὐτοθαλὴς πηγή.

Lege et distingue,

—— πῦλυ
Δρεπτόμενοι πυρὸς ἄνθος ἀκοιμήτυ χρόνυ. Ἀκμὴ
Ἀρχεγόνυ ἰδέας πρώτη πατρὸς ἔβλυσε· τᾶς δὲ
Αὐτοθαλὴς πηγή.

[Homeri versum quem citat Scholiastes α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο παύσατο δὲ φλόξ, repudiat vir doctus, Henr. Stephanus, Eustathii auctoritate fretus, qui ridiculam hanc lectionem veteribus videri asserit: agnoscit tamen illam Plutarch. p. 934. ἐν τῷ περὶ τῦ ἐμφαινομένυ προσώπυ ἐν κύκλῳ σελήνης.]

Ibid. ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ ΠΥΡΟΣ ΣΕΛΑΣ. Πυρὸς duo genera, στοιχειακὸν et διακονικόν. Utriusque inventor Prometheus secundum Æschylum, qui illud πάντεχνον appellat, hoc φλογωπὸν, ϔ. 253. Stoicis qui haud raro cum Pythagoricis coincidunt, τεχνικὸν et ἀτεχνικὸν, vel, interprete Cicerone, *artificiosum* et *inartificiosum*. Ex igne artificioso constare animam putabant, Stob. eclog. Phys. imo et ipsum Solem, cujus ignis similis est eorum ignium qui sunt in corporibus animantum, Cicer. Natur. deor. II. 15. Optime hæc quadrant cum fabula Promethea. Fulgent. Mythol. II. 9. *Prometheum aiunt hominem ex luto finxisse, quem quidem inanimatum atque insensibilem fecerat; cujus opus Minerva mirata, spopondit ei ut si quid vellet de cælestibus donis ad suum opus adjuvandum inquireret: Ille nihil se scire ait quæ bona in cælestibus haberentur; sed, si fieri posset, se usque ad superos elevaret, atque exinde si quid suæ figulinæ congruum cerneret melius iniret.*

ϔ. 8. ΘΝΗΤΟΙΣΙ ΚΛΕΨΑΣ. Attius ad verbum, Cic. Tusc. II. 10.

——*unde ignes mortalibus*
Divisse cluat doctus Prometheus,
Clepsisse dolo, pœnasque Jovi
Fato expendisse supremo.

Cicero ad Herenn. IV. *Prometheus, cum mortalibus ignem dividere* (ὀπάζειν) *vellet.* Ingeniose in hac re lusit Clemens Stromat. I. Ἔστι δὲ καὶ ἡ φιλοσοφία ἡ κλαπεῖσα, καθάπερ ὑπὸ Προμηθέως, πῦρ ὀλίγον εἰς φῶς ἐπιτήδειον χρησίμως ζωπυρούμενον, ἴχνος τι σοφίας, καὶ κίνησις παρὰ Θεοῦ. Ταῦτα δ' ἂν εἶεν κλέπται καὶ λῃσταὶ οἱ παρ' Ἕλλησι φιλόσοφοι, καὶ πρὸ τῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας παρὰ τῶν Ἑβραϊκῶν προφητῶν μέρη τῆς ἀληθείας οὐ κατ' ἐπίγνωσιν λαβόντες. [Plato in Protagora; Εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οἴκημα τὸ κοινὸν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνείτην, λαθὼν εἰσέρχεται, καὶ κλέψας τήν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου, καὶ τὴν ἄλλην τῆς Ἀθηνᾶς, δίδωσιν ἀνθρώπῳ· καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται. Προμηθέα δὲ δι' Ἐπιμηθέα ὕστερον· ᾗπερ λέγεται· κλοπῆς δίκη μετῆλθεν.]

Ibid. ΩΠΑΣΕΝ. Et ℣. 252. πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. [Etymolog. Ὀπάζω· τὸ περιποιεῖν καὶ διδόναι· ὡς τὸ, Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι κῦδος ὀπάζει.]

[℣. 9. ΑΜΑΡΤΙΑΣ. Prometh. de se ipso. ℣. 266. Ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον.]

[Ibid. ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ. Δίκας τίνειν. Eurip. in Oreste. Ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει. Idem.

Εὖ φασὶ πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
Διδόντα.

Virg. Æn. IV. 396.
Dabis improbe pœnas.]

Hesych. Ὤπασεν, ἐχαρίζετο. Horat. Od. I. 3.
Audax Iapeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.

℣. 11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Agam. ℣. 1577.

——ἐγὼ δ' οὖν
Ἐθέλω δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν
Ὅρκους θεμένα, τάδε μὲν στέργειν.

[Eumenid. ℣. 973.
Στέργω δ' ὄμματα πειθοῦς.]

℣. 13. ΔΗ. Pro ἤδη, ut ℣. 57.
Περαίνεται δὴ κ' οὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.

Ibid. Κ' ΟΥΔΕΝ ΕΜΠΟΔΩΝ ΕΤΙ, *neque quicquam adhuc impedimento fuit.* Garbitius, *nec est quid amplius ante pedes et reliquum quod sit expediendum.* Minus recte. Monent Grammatici ἐμποδὼν dici ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον· ἀπὸ τῶν ἐν ποσὶ κειμένων καὶ οὐκ ἐώντων βαδίζειν. Euseb. hist. 116. a. Ἐκράτει δὲ γνώμης, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν ἦν αὐτῷ μὴ οὐχὶ ἐν ἔργῳ χωρεῖν. [Jul. Pollux. Onomast. II. 4. Τούτοις ἂν προσήκοι ὥσπερ ἐμποδία, ἐμποδίσματα, ἐμποδίζειν. *Huc etiam pertinent impedimenta, remora:* (atque inde ni fallor, ipsum Latinum *impedire,*) Idem V. 29.

Κωλύματα. Ἐμποδίσματα, ἐμπόδια, ἐναντία, ἐναντιώματα, ἐμποδών, &c. Etymolog. Ἐμποδών. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ οἱ ἄλλοι, ἀντὶ τῦ ἐμποδίῳ· ἐν δευτέρῳ φιλοσοφυμένων, περὶ τῶν φιλοσόφων. Τίς γὰρ αὐτῶν ὐχὶ καὶ ἔγημεν καὶ παῖδας ἀνείλατο, καὶ ὐσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος.]

ỷ. 14. [ΣΥΓΓΕΝΗ ΘΕΟΝ. Et mox ipse Prometheus ỷ. 92.

Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.]

Prometheum inter deos recenset Catullus in nupt. Pelei et Thetid. sic et Sophocles, Oedip. Col. ỷ. 55.

Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐς', ἔχει δέ νιν
Σεμνὸς Ποσειδῶν, ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς. ——

Ubi Scholiastes τὸ πυρφόρος θεὸς de Vulcano perperam interpretatur: quæ vero subdit ex Apollodoro magis ad rem nostram; Prometheum in Academia coli una cum Minerva et Vulcano. Cognatos vero fuisse patet ex Apollodoro I. Τεκνοῖ δὲ, Cœlus, αὖθις ἐκ γῆς παῖδας μὲν τὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανὸν, Κοῖον, Ὑπερίωνα, Κρεῖον, Ἰαπετὸν, καὶ νεώτατον ἁπάντων Κρόνον. Japetus igitur pater Promethei, et Saturnus Vulcani avus, fratres germani. [Meminit etiam aræ Prometheo dicatæ Pausanias in Attic. I. 30. Ἀκαδημίᾳ δὲ, inquit, ἐςι Προμηθέως βωμὸς, καὶ θέυσιν ἀπ' αὐτῦ πρὸς τὴν πόλιν, ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Frustra itaque conqueritur sub persona Promethei Lucianus, in Dialogo cognomine, nullam sibi aram extructam esse; μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν, inquit, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχῦ ἐςὶ, Προμηθέως δὲ, ὐδαμῶς. Frustra etiam Lactantius Prometheum inter Deos habitum fuisse negat. Quod jampridem observavit vir cl. Joh. Brodæus, Miscellan. I. 18. Multo rectius vetus ille Grammaticus, quisquis fuit, Prometheos Æschyli ejus generis Tragædiarum fuisse monet, quæ ex Diis solis constabant. Καὶ τίνες ἤδη τῶν τραγῳδιῶν διὰ μόνων οἰκονομῦνται θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. Neque objiciat aliquis quod Ius personam hanc in fabulam introduxerit poeta, ut et Terram et Herculem in Prometheum λυόμενον, et Satyros in πυρφόρον, cum hi omnes pro Diis habiti fuerint.]

ỷ. 15. ΦΑΡΑΓΓΙ. Lucianus in eadem re, κατὰ μέσον ἐνταῦθα πυ ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἂν ἐςαυρώθη. Porro, secundum Eustathium, ἡ φάραγξ ἡ ὀρεινὴ παρωνυμία ἐςὶ τῆς ἐν ζώοις φάρυγγος· prærupta quædam cavitas haud procul a vertice montis: noster postea, ỷ. 142.

Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις.

[ỷ. 18. ΘΕΜΙΔΟΣ ΑΙΠΥΜΗΤΑ ΠΑΙ. V. cl. Jer. Hoelzlinus in Apollon. III. 1085. *Prometheus omnium veterum consensu filius fertur Japeti; quamobrem Madai videtur fuisse, sive Medus, cujus nomen fabulosi Græci postea suum fecerunt.* De matre Promethei

Etymolog. Magn. Προμηθέως μήτηρ ἡ Ἀσία, ὡς Λυκόφρων· καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἀσία ὠνόμασται.]

℣. 20. ΑΠΑΝΘΡΩΠΩι ΠΑΓΩι. Garbit. *sævo saxo*, minus huic loco convenienti sensu. Nos *solitariam* transtulimus, id est, hominibus vacuam: ut se exponit,

> Ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
> Ὄψει.——

Ita ante appellavit ἐρημίαν· et alibi ἀγείτονα πάγον. Et Lucianus, XXIV. 17. Εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Πάγοι sunt, interprete Hesychio, αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ ὀρῶν. Apollon. Argonaut. II. 1251.

> Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
> Ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
> Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
> Αἰετὸν ἥπατι φέρβε.

[Πάγος est rupes. Ita interpretatur ipse Æschylus, Eum. 693. Πέτρα πάγος τ' Ἄρειος. Ita vero dicitur, quia lapides vel θέρμῳ πήγνυνται καὶ ἀπολιθοῦνται, vel ψυχρῷ. Arist. Probl. XXIV. Διὰ τὸ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάγου τὸ ὑγρὸν ἀναλισκέσαν σκληρύνειν.]

℣. 21. ΦΩΝΗΝ. Φωνὴν ὄψει· mentale zeugma, quo nihil frequentius. Sept. ad Theb. ℣. 103. κτύπον δέδορκα.

Ibid. ΤΟΥ. Barthius Advers. VII. 11. putat concinnius legi posse που. Videtur sane ἵνα pro conjunctione finali accepisse, cum sit adverbium loci; ut ℣. 724. et passim apud poetas. Catullus, XI. 3.

> *Littus ut longe resonante Eoa*
> *Tunditur unda.*

℣. 22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ Δ' ΗΛΙΟΥ ΦΟΙΒΗι ΦΛΟΓΙ. Quod Theocrito ἡλιόκαυστος· Horat. *perusta solibus*. Hesychius, σταθευτὸς, πεφλογισμένος ἠρέμα. Ita quidem veteres Græci: puto tamen vocabulum nihil aliud significare quam quod sistitur seu figitur loco aliquo; a στῆμι, σταθεύειν, σταθευτός. Ex hoc autem loco aut consimili orta est illa Grammaticorum significatio, quod qui Soli sistitur et adversus radios ejus figitur paulatim ardescit. Σταθεύω *statuo*, σταθευτὸς *statutus*, ut πασσαλεύω πασσαλευτὸς, πορπάζω πορπατός. Hinc forsan fit ut Philosophus in diversum torqueat vim vocis, et στάτευσιν frigori assignans, faciat ἀπεψίας summum gradum, opponatque τῇ ὀπτήσει ἀντιστοίχως. Meteor. IV. 3. [Thomas Magister. Σταθεῦσαι Ἀττικοί· στατεῦσαι Ἕλληνες· δηλοῖ δὲ ἱστάμενον φλέγεσθαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν, ἐξ οὗ καὶ ὄνομα σταθευτὸς, ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὔω, τὸ καίω. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί.]

[Ibid. ΦΟΙΒΗι ΦΛΟΓΙ. Sic Virgilius de Zona æquinoctiali Georg. I.

234. *Et torrida semper ab igni.* Rem acu tetigit Horat. Od. III. 3. de flamma et ardore solis,

Qua parte debacchentur ignes.]

℣. 24. Η ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ ΝΥΞ. Κατὰ τὸ ἐν ἄγροις ποικίλον αὐτῆς, inquit Eustathius, Æschylum nostrum laudans, in Κ'. Iliad. [Hesychius. Λειμών· ἀνθηρὸς τόπος.]

℣. 27. ΟΥ ΠΕΦΥΚΕ ΠΩ. *Nemo natus,* ut cum Plauto loquar. Non, *qui nondum est natus,* sicut uterque Scholiastes et Garbitius, qui hoc de Hercule interpretantur; [de quo ℣. 870.

Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς,
Τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
Λύσει.]

℣. 28. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΠΗΥΡΩ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΡΟΠΟΥ. Garbitius, *Eo usus es moribus humanitatis tuæ.* [Suidas ἀπηύρα. ἀφείλετο, ἀπέλαυσεν· *abstulit, fructum percepit.* Vide Eustath. ἀπαυρᾶν, et ἀπαυρεῖν.] Alii ἐπηύρω, quod melius. Hesych. Ἐπηύρεν, ἐπέτυχον. Simocat. Ἀπορ. φυσ. οὐ τοῖς ἀλόγοις βασκανίας τι μέτεστιν, οὐδὲ Προμηθεὺς παρ' ἐκείνοις κολάζεται, ἀγαθοῦ τινος τοῦ πυρὸς μεταδιδοὺς τοῖς ἀνθρώποις. Noster infra, ℣. 123.

Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

[V. cl. Joannes Georgius Grævius illud Hesiodi Ἔργ' καὶ ἡμ. 240.

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,

sic reddit,

Sæpe universa civitas malum ob virum punitur.

Idem in lectionibus Hesiodeis, ad ea verba, hæc habet. « MS. I. Ἀπηύρα. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes antiquus Scholiastes Pindari, ad Pythionic. III. Eustathius ad Iliad. Α'. 410. cujus verba sunt; ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ εὐφήμως πάντες ἐπαύρωνται βασιλέως τούτου κακοῦ, κατὰ τὸ,

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα. Ἔνθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταυτὸν ὂν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν ἑρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπηύρα, quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt. Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύνειν (l. ἀπολαύειν) *pœnas dare, damno affici,* frequenter apud Homerum aliosque legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione, non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν, et apud Homerum et apud nostrum sæpius legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo, fundatam tot antiquorum scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Cæterum verba illa Homeri ad quæ Eustathii Scholion laudavimus,

Iliad Α'. Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Latini interpretes transtulerunt, *ut omnes fruantur rege*, poterantne insulsius? ἐπαύρωνται βασιλῆος est, *plectantur propter regem, luant regis stultitiam.* Nec melius Il. Ζ'. 352.

Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι· οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum
Erit: idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. Ο'. 17.

Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι.

Nescio an non insidiarum infelicium
Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini interpretes inferius apud Hesiodum ỳ. 419. Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ. h. e. *magis autem nocte laborat.* Subintelligitur hic καμάτου. Πλεῖον καμάτου ἐπαυρεῖ, *majores capit labores.* Illi inepte, *magis nocte fruitur.* Ἀπαυρεῖν et ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κακοῤῥαφίας, sunt locutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν et ἐκ aut ἕνεκα, ut integræ sint, ἐπαυρεῖν κακὸν additur Odyss. Σ'. 106.

Μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς.

Ne majus malum capias.

Sic et ἐπαύρεσθαι ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferius Theog. ỳ. 882. Κρίνεσθαι τιμάων sc. ἕνεκα, *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis scriptoribus, tam qui soluta, quam qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes." Hactenus vir doctissimus.]

ỳ. 31. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ. Φρουρεῖν, ut et Homero φυλάσσειν, *custodire,* id est immote manere apud aliquid; quo sensu postea λατρεύειν πέτρᾳ, assiduam operam dare.

[ỳ. 32. ΑΥΠΝΟΣ. Ex Prometheo Varronis citat Nonius.

Levis mens nunquam somnurnas imagines
Affatur, non umbrantur somno pupulæ.]

Ibid. ΟΥ ΚΑΜΠΤΩΝ ΓΟΝΥ. Hesych. γόνυ κάμψαι, ἀναπαύεσθαι. Infra ỳ. 395. ——ἄσμενος δέ τ' ἂν

Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

[Proverbii speciem præ se fert, quod observarunt parœmiographi, οὐδὲ γόνυ κάμψας, *ne genu quidem flexo.* Quasi dicas, citra respirationem, sine omni intermissione. Homer. Il. Η'. 118.

Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγησι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο.]

[ỳ. 34. ΔΙΟΣ ΓΑΡ ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΦΡΕΝΕΣ. Homer. Il. Α'. 589.

——ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

Ad quæ verba vir doctissimus, D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica, " Ei nimirum, inquit, σθένος ὀυκ ἐπιεικτόν. Item ἀντιφέρεσθαι, τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι, ὅ ἐστιν ἐναντιοῦσθαι, ὅθεν καὶ ἀντιφερίζειν. Eustath."]

[ꝟ. 35. ΤΡΑΧΥΣ ΟΣΤΙΣ ΑΝ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΗι. Postea. ꝟ. 323.

——— ὁρῶν ὅτι

Τραχὺς μονάρχης ὀυδ᾽ ὑπεύθυνος κρατεῖ.]

Ibid. ΟΣΤΙΣ ΑΝ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΗι. Alii νέος. Utrumque, inquit Stephanus, de Jove dici potest, quia νέον ἐκράτει, id est νεωστὶ, et νέος erat, unde dixit, ὁ νέος ταγὸς μακάρων, ꝟ. 95. et ꝟ. 149. νέοι οἰακονόμοι. Sed hæc observatio est nihil; nam νέος ταγὸς non est juvenis, sed nuperus, ut et νέοι οἰακονόμοι sunt novi, id est nuper gubernaculo admoti. [Virg. Æn I. 567.

Res dura et regni novitas me talia cogunt
Moliri.

Homer. Odyss. Ξ'. ꝟ. 59.

Ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ᾽ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι.

Ad quem locum V. cl. D. Jacobus Duportus. " Si quis per ἄνακτας νέους juvenes reges vel dominos hic intelligere velit; non vehementer pugnabo, præsertim cum juvenis regis imperium plerumque non adeo felix subditis nec auspicatum esse soleat. Unde sapientissimus regum alicubi in Concione sacra, miseram pronuntiat terram quæ juvenem regem habet. Quod si integra mihi sit conjectura, aliter sumendum putarem, nempe ut νέοι hic non *juvenes*, uti vertunt interpretes, sed *novi*; et ἄνακτες νέοι, non *juvenes domini*, quod duriusculum, sed *novi domini*. Quod enim aliis καινὸν, id Homero νέον. Nam vox καινὸς, *novus*, antiquissimo poetæ ἄγνωστος. Et melius, ni fallor, constabit sententia. Nec enim juvenes adeo servis terribiles ac senes, hi enim potius quam illi, natura morosi, rigidi ac severi. At vero ἄνακτες νέοι, *novi domini*, asperius plerumque et insolentius dominantur.

Ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ.

Æschyl. Prom. vinct. Novi quippe domini ut et novi magistratus, fere asperiores erga subditos, uptote magis ad rem attenti, et privatis commodis velificantes. Unde non imprudenter forte Tiberius eosdem fere præsides provinciarum ad finem vitæ continuavit, nec mutandos censuit. Quanquam hoc ejus consilium sinistre pro suo more interpretatur Tacitus Annal. I. Sed vide lepidum ejusdem Tiberii hac de re apologum apud Joseph. Antiq.

Jud. XVIII. 8. alterumque Æsopicum ei affinem apud Aristot. Rhet. II. 21. de Vulpe et Muscis caninis. Οὗτοι μὲν οἱ κυνοραϊςαὶ πλήρεις μου ἤδη εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἕλκουσιν αἷμα· ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες, ἐκπιοῦνται μου τὸ λοιπὸν αἷμα." Hactenus vir doctissimus. Est autem νέον secundum Hesych. νεωςὶ γενόμενον, et πρόσφατον.]

ỷ. 36. ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. Ita Mercurius apud Lucianum, Μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ. [Et noster, Sept. contra Theb. ỷ. 98. Τί μέλλομεν ἀγάστονοι.]

ỷ. 38. ΣΟΝ ΓΕΡΑΣ. Flos ignis divinum aliquid putabatur, hoc est, purissimus ignis: eum alii Minervam dicebant. Martianus Capella,

Tuque ignis flos es, cluis et γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ỷ. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ Η Θ' ΟΜΙΛΙΑ. Idem in Sept. ad Theb. ỷ. 1039.

Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον οὗ πεφύκαμεν

Μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυστήνου πατρός.

Et Euripid. Phœniss. ỷ. 358.

Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί.

Καὶ φιλότεκνόν πᾶν γυναικεῖον γένος.

[Idem Andromache ỷ. 985.

Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν.]

De consuetudinis efficacia Quintilianus, Declam. 321. *Consuetudo alienos etiam ac nulla necessitudine inter se conjunctos*, ita restituit vir doctus J. Pricæus, *componere et adstringere affectibus potest*. Petron. *Vetustissima consuetudo in sanguinis pignus transit.* Hesych. Ὁμιλία, διήγησις.

v. 42. ΝΗΛΗΣ. Hesych. Νηλεὴς, ἀπλεὴς, σκληρός.

v. 44. ΤΑ ΜΗΔΕΝ ΩΦΕΛΟΥΝΤΑ ΜΗ ΠΟΝΕΙ ΜΑΤΗΝ. Clem. Alexandr. Strom. V. Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτεῖσθαι ὁ θεσπέσιος παρήνεσε Παῦλος, ὅτι γεννῶσι μάχας· ὅ, τε Αἰσχύλος ἐκραγε, Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. Frustra interpretes in hunc versum perstringit Barthius Advers. VII. 11.

v. 49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Deorum unusquisque suum obtinet officium, at jus regnandi penes Jovem solum. Aristides, Orat. I. Καὶ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, Ἀθηνᾶ τε Ἐργάνη Διὸς γνώμῃ ταύτην εἴληχε τὴν τάξιν, καὶ Ἥρα γαμηλία, καὶ Ἄρτεμις λοχεῖα καὶ κυνηγέτις, εὐεργετοῦσιν ἀνθρώποις, τὴν τοῦ μεγάλου σώζουσαι πάντων εὐεργέτου γνώμην. Πᾶνές τε ὀρῶν ἔνοικοι, καὶ Νύμφαι ναμάτων ἐπίσκοποι, σὺν Διῒ τὴν κληρουχίαν ἔχουσι. Sophocles,

——οὐδὲ θεοῖσιν αὐθαίρετα πάντα πέλονται

Νόσφι Διός, κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

In eandem fere sententiam Callimachus Hymn. in Jovem ṽ. 76. cujus verba respexisse videtur Scholiastes β'.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
Τευχηστὰς δ' Ἄρηος· ἐπακτῆρας δὲ, χιτώνης
Ἀρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον.

Jovi itaque παμβασιλείαν, summum et perfectum imperium tribuunt poetæ; quale obtinuit rex Persarum: Euripides, nostrum, ut doctissimus monuit Grotius, imitatus, Hel. 283.

Τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἑνός.

Et de Romano imperatore iisdem verbis Claudianus,

——*toto jam liber in orbe*
Solus Cæsar erit.——

Hinc est quod Jupiter in hac ipsa Tragœdia παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχειν dicitur, ṽ. 186. μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος, ṽ. 324. quomodo regem Persarum etiam vocat in Persis, et ἰδίοις νόμοις κρατύνων, ṽ. 403. Hæc ad mentem Scholiastæ, qui tamen insigniter hallucinari mihi hoc loco videtur. Nam primum, τὸ ἐπράχθη pro ὥρισται, τετύπωται, vel ἐκ μοίρας ἐγεγόνει, an ullibi reperiatur valde dubito; sed si ullibi, nullum tamen hoc sensu locum hic habere, res ipsa clamat. Quis enim nescit Jovis imperium, non minus quam alia quævis aliorum Deorum munera, fato tribui a poetis? Et certe si hoc diceret hic Æschylus, non aliis tantum, sed ipse sibi manifesto contradiceret; cum infra, hac ipsa Tragœdia, ṽ. 518. dicat,

Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;

cum superiori quoque versu præcessisset,

Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

Postremo, cum Vulcanus de fati sui iniquitate questus esset, quod χειρῶναξ esse cogeretur, et aliam potius sortem sibi contigisse optasset; quæ vis hujus responsionis ad compescendas ipsius querelas fuerit, jam omnia fato reliquis Diis, præterquam Jovi, distributa esse, qui solus est liber? Cur enim ille, si præ aliis fato suo miser, non de fato quereretur? Videmus tamen Vulcanum dictæ responsioni ut æquissimæ et verissimæ libenter acquiescere. Si igitur vulgatam lectionem retinemus, ἅπαντ' ἐπράχθη hic fuerit, omnia πράξεως seu πράγματος etiam Diis reliquis plena esse, excepto Jove, cui uni a laboribus libero contigit imperare. Ita πρᾶξις et πρᾶγμα interdum pro molesto labore capiuntur, ut infra ṽ. 694. Πέφρικ', εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς, et πράγματα παρέχειν, et similia, vulgo nota. Forsan vero potius scriptum fuit ab Æschylo, non ἐπράχθη, sed ἐπαχθῆ, quæ

vox huic loco aptissima, et ad consolationem efficacissima: cum merito excipiat Κράτος, frustra Vulcanum queri de sua sorte, et aliis Diis invidere suam, cum sint et illorum munera labore et molestia plena, et uni Jovi datum sit immuni vivere. Eodem fateor res redit si admittatur illa τῦ ἐπράχθη interpretatio, quam supra attulimus; aliquanto tamen planior sententia si ἐπαχθῆ legatur; cum etiam hic alicubi ἀμοχθὶς de Jovis imperio reperiatur. Haud dissimilis alibi quoque, ni fallor, aliorum Deorum de muneribus suis et ærumnis querelæ, quæ jam non occurrunt. Apud Hom. Od. ι'. ad Calypsonem amandatus Mercurius de tædio itineris festive queritur. Sed in genere, de Dei cujusque proprio munere et labore, Marci Antonini illusive testimonium: de seipso, VIII. 19. Ἕκαστον, inquit, πρός τι γέγονεν· ἵππος, ἄμπελος· τί θαυμάζεις; καὶ ὁ ἥλιος ἐρεῖ πρός τι ἔργον γέγονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοί· σὺ οὖν πρὸς τί; τὸ ἥδεσθαι. Hinc colligimus verbo ἔργον tale opus ab Antonino intelligi, quod cum labore aliquo conjunctum sit; cui nimirum τὸ ἥδεσθαι opponitur.

[ϋ. 50. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Etymolog. Ἐλεύθερος, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπυ ἐρᾷ.]

[ϋ. 52. ΕΠΕΙΣΗι. Ab ἐπείγω.]

[ϋ. 53. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Hesych. ἐλιννύων. ἀναπαυόμενος. Idem, Ἐλινύειν· σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι. Etymolog. Ἐλιννύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐμφαίνει λέγων, Ἐλιννύειν ὐ ξυμφέρει, ἀλλὰ γυμνασία.]

ϋ. 54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΨΑΛΙΑ. Apparatus hic animadvertendus, quo crucifigatur Prometheus, eundem enim modum describit Lucianus, et σαίρωσιν appellat.

ϋ. 55. ΛΑΒΩΝ ΝΙΝ ΑΜΦΙ ΧΕΡΣΙΝ. Forsan melius legi poterit βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν, id est ἀμφιβαλὼν, ut modo περιβαλεῖν dixerat de iisdem vinculis; et ϋ. 71. Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε· et in Pers. ϋ. 50. Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, et ϋ. 72. Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντυ. Ψάλια, interprete Hesychio, sunt κρίκοι, δακτύλιοι· et postea ϋ. 74. σκέλη δὲ κίρκωσον, ubi legit codex Arundelianus κρίκωσον. Glossæ H Stephani, *Annulatus* (sic enim restituit eruditus Colvius in Apuleii Metam. IX.) Δακτυλιοφόρος, συμποδισθείς. Annulus enim pro compede, catena, a similitudine quæ illi cum annulo. Mart. III. 29.

Has cum gemina compede dedicat catenas,
Saturne, tibi Zoilus, annulos priores.

Et XI. 38.

Annulus iste tuis fuerat modo cruribus aptus.

Inde annulus traxit originem. Plin. N. H. XXXVI. Procem. *Fabulæ primordium a rupe Caucasea tradunt, Promethei vinculorum interpre-*

tatione fatali; primumque fragmentum saxi inclusum ferro, ac digito circumdatum, hoc fuisse annulum, et hoc gemmam. Et XXVIII. 1. *De Prometheo omnia fabulosa arbitror, quanquam illi quoque ferreum annulum dederit antiquitas.* Servius ad Virg. Eclog. 6. *Cui,* Prometheo, *post sacramentum quo eum nunquam se soluturum juraverat, annulum de ipsis vinculis clauso de monte Caucaso lapide dedit ad pœnæ præteritæ indicium.* De hoc intelligendus Catullus in Nupt. Pel. et Thetid. ỷ. 294.

Post hunc consequitur solerti corde Prometheus
Extenuata gerens veteris vestigia pœnæ.

ỷ. 56. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ. Ἦ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ita lego. Lucian. Prometh.

[ỷ. 57. ΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ. Hesych. Περαίνει· ἐπὶ πέρας ἄγει, πληροῖ, ἀνύει.]

[ỷ. 58. ΑΡΑΣΣΕ ΜΑΛΛΟΝ. Homer. Od. Μ′. 54.

Οἱ δὲ σ᾽ ἐνὶ πλεόνεσσι τότ᾽ ἐν δεσμοῖσι δεόντων

Virg. Georg. IV. 412.

Tanto nate magis contende tenacia vincla.]

[ỷ. 59 ΔΕΙΝΟΣ. Suidas. Δεινός. πανοῦργος· ἱκανος· ἀκολάκευτος· σόφος· ἔμπειρος. Interpres: *Callidus, astutus, disertus. Ad-aliquid-peragendum-aptus. Qui-nullis-blanditiis-mollitur,* aut flectitur; *sapiens, peritus.* Sophocl. Œd. Tyrann. v. 553.

Λέγειν συ δεινὸς, μανθάνειν δ᾽ ἔγω κακὸς
Σοῦ.

Dicendi tu quidem es *peritus, discendi vero ego* sum imperitus, et auditor *malus tui*]

[ỷ. 60. ΑΡΑΡΕΝ. Hesych. Ἄραρεν· ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται.]

ỷ. 62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΩΝ ΔΙΟΣ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Euripid. Bacch. ỷ. 200. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν. [Ubi fortasse legendum σοφιζώμεσθα.] Σοφιστὴς secundum Hesychium est ἀπατεὼν, διδάσκαλος πανοῦργος. Mercurius apud Lucianum ita alloquitur Prometheum; Τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις. Et rursum, οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἁμιλλᾶσθαι. [Et apud nostrum ỷ. 943. Mercurius sic eum compellat, σὲ τὸν σοφιστήν. Etymolog. Σοφιστής· κυρίως ὁ σοφιζόμενος.] Jovis Sophistæ meminit Plato in Mino. Ὡς ὑπὸ σοφιστοῦ ὄντος τοῦ Διός. Et alibi.

[v. 63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔ᾽. *Isto excepto;* Præterquam ille; Prometheo sc.] Dicit adeo se bene vinxisse Prometheum, ut nemo queri possit præter eum qui vinctus erat: in cujus perniciem sc. cedebat ars Vulcani, et in quem suæ artis specimen patienti grave, ediderat.

℣. 64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΝΥΝ ΣΦΗΝΟΣ. *Præcipit*, inquit Garbitius, *in primis accuratam oris ejus constrictionem, ut mandibula inferior pectori affigatur, et quidem clavo durissimo; et hoc ideo, quia illi sit* αὐθάδης, *contumax, pervicax, et insolens:* hæc ille. Nos vero γνάθον metaphorice sumendum censemus, ac si jubeat clavi mandibulam trans pectus ejus figi. Attius, sub persona Promethei,

Hos ille cuneos fabrica crudeli inserens
Perrupit artus, qua miser solertia
Transverberatus castrum hoc furiarum incolo.

σφηνὸς γνάθον dixit ut alibi plus semel πυρὸς γνάθον· sic Homerus νῆας μιλτοπαρῄους· et Pindarus ἀγκύραν χαλκίγενυν, Pyth. IV. 42. [Ἀδαμάντινον σφηνὰ expressit Horatius, Od. III. 24.

Si figit adamantinos
Summis verticibus dira Necessitas
Clavos.

Arnobius contra gentes. II. *Metus ille vos habet, ne veluti trabalibus clavis affixi, corporibus hæreatis.* Quod et in proverbium transiit. Cicero in Verr. V. 21. *Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clavo figeret.* Horat. Carm. I. 35.

Clavos trabales et cuneos manu
Gestans ahena.]

℣. 65. ΔΙΑΜΠΑΞ. Quo sensu Attius *transverberatus:* unde in Sept. ad Theb. διανταίαν πληγὴν exponit Interpres πληγὴν διαμπὰξ γενομένην. Euripid. Bacch. φονεύσασα δαιμὸν διαμπὰξ τὸν ἄθεον. [Noster Suppl. ℣. 951.

——τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς
γόμφος διαμπάξ. Suidas. διαμπάξ· διόλου, διαπαντός. *Per-universum, penitus, perpetuo, semper.*]

℣. 66. ΑΙ, ΑΙ, ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Euripides Phœniss. ℣. 1434.

Φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπη, σὸς ὢν γόνω.

[Quibus verbis Creontis nomen præponendum esse monemus, neque enim Chori sunt.]

℣. 67. ΤΩΝ ΔΙΟΣ Τ' ΕΧΘΡΩΝ ΥΠΕΡ-ΣΤΕΝΕΙΣ. Melius forsan divisim, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις. Et ita Robortelli editio.

[v. 69. ΟΡΑΙΣ. Legit vir doctus, ὁρῶ· quod ad oram libri sui annotatum reperio.]

[℣. 74. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Robortelli Editio, κρίκωσον. Hesych. Κίρκοι· κρίκοι ἄρπαγες. Παντὰ τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται. Idem. Κρίκος· κίρκος, ἔνθα ἡ κώπη εἰσέρχεται.]

℣. 76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ. Lucian. Σὺ δὲ, Ἥφαιστε, κατάκλειε καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε.

℣. 77. Schol. A'. ΤΟ ΔΕ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ, ΣΥ ΓΙΝΟΥ ΜΑΛΘΑΚΟΣ. Id est, Respondet autem Κράτος.

℣. 78. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Hesych. Γηρύεσθαι, φθέγγεσθαι, λέγειν. [Idem Hesych. Γῆρυς· φωνή· ὅθεν καὶ κῆρυξ, τοῦ κ πρὸς γ συμφωνίαν ἔχοντος. Suidas. Γῆρυν, φωνήν· ἐν ἐπιγράμματι,

Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόχον, οἷσι φυλάσσει
Αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων.

Interpres: Γῆρυν, *vocem;* in Epigrammate [VI. 169 p. 446.]

Cum calamis vasque atramentum-recipiens, quibus conservat
Ævum posteris vocem defunctorum.]

[℣. 79. ΜΑΛΘΑΚΙΖΟΥ. Μαλθακίζειν hic opponitur τῇ αὐθαδίᾳ, de qua mox, et ὀργῆς τραχύτητι, asperitati, feritati: juxta illud,

Emollit mores nec sinit esse feros.

Ita et Plautus Bacchid: I. 1.

— Ba. *Ah nimium ferus es.* Pi. *Mihi sum.*
Ba. *Malacissandus es.* —— Euripides Medea ℣. 250.

Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.]

[Ibid. ΑΥΘΑΔΙΑΝ. Αὐθαδία est vitium ἐν ταῖς ὁμιλίαις oppositum τῇ φιλίᾳ, comitati facilitatique sermonis, tanquam medio, et τῇ ἀρεσκείᾳ, blanditiæ, tanquam alteri extremo. Est enim ἄρεσκος qui omnibus placere studet; αὐθάδης, qui nemini præterquam sibi. Unde et nomen trahit, cujus etymologiam prodit Aristoteles in Ethicis magnis, I. 29. τοὔνομα ἔοικεν ἀπὸ τοῦ τρόπου κεῖσθαι. Ὁ γὰρ αὐθάδης αὐτοάδης τίς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ αὐτὸς αὐτῷ ἀρέσκειν. Est itaque δύσκολος, δύστρις, σκληρὸς, στρυφνός. *pervicax, ferus, durus, asper.* Unum hoc est ex iis vitiis quod ab Episcopo summovit Apostolus. Tit. I. 7. Δεῖ γὰρ τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι, ὡς Θεοῦ οἰκόνομον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον κ. τ. λ. *Oportet Episcopum inculpatum esse, tanquam Dei dispensatorem, non sibi pertinaciter placentem,* &c. uti optime Beza Huic plane contrarius est vir comis, mitis et affabilis, πρᾶος, ἤπιος, ἀγανὸς, ἐπιεικὴς, εὐπροσήγορος, ὃς πᾶσιν ἐπίστατο μείλιχος εἶναι· e contra αὐθάδης

Nec visu facilis nec dictu affabilis ulli,

ut Virgilius de Cyclope; vel ut Homerus de suo Achille, quem ille omnium mortalium ἐκπαγγλότατον et αὐθαδέστατον prædicat, Il. Υ'. 467.

Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων.

Plutarchus alibi, αὐθάδη et αὐθέκαστον simul conjungit, tanquam synonyma. Οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστός· οὐδὲ αὐθέκαστός ἐστιν σώφρων ἀνήρ· cum tamen αὐθέκαστος sit μέση λέξις, et quamvis sæpius in sequiori sensu, aliquando tamen in meliori sumatur; ut ab Aristoteli Ethic:

IV. 13. utpote qui medius sit inter τὸν ἀλάζονα et εἴρωνα, Severus sc. et rigidus veritatis assertor, suum cuique tribuens, at αὐθάδης semper in vitiis ponitur.]

ῡ. 81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Hesych. σείχωμεν, πορευθῶμεν.

Ibid. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Hesych. κώλοισι, ποδίοισι.

ῡ. 83. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ. Homines sæpius a poetis ἐφημέριοι et ἡμέριοι dicti. Eurip. Oreste, ῡ. 974. Πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη. Ἐφήμερον, teste Hesychio, est animal aliquod unum solum diem vivens; unde per contemptum homines id nomen sortiuntur. Hippocrates lib. περὶ Ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, ut qui non diutius vivat alimento carens. [Hinc etiam ἐφημέρου ζώη in proverbium transit, ἐπὶ τῶν ὠκυμόρων, ἢ καὶ αὐθημέρως θνησκόντων. *De iis, quæ ævi sunt adeo brevis ut eodem die quo nata, moriantur.* Apostol. Proverb. IX. 41. Ab istiusmodi nempe animalibus ductum, quæ ultra diem non vivunt: de quibus videndus est Aristoteles de Nat. Animal. V. 19. unde ἐφήμερον appellatum id genus tradit. Aristotelem citat Cicero Tusc. Quæst. I. 39. Idem refert Plinius XI. 36. Nisi quod animal istud ἡμερόβιον dictum velit. Quin et ipsa hominum felicitas ἐφήμερος dicitur Eurip. Phœniss. ῡ. 561.

Ὁ δ' ὄλβος ὐ βέβαιος ἀλλ' ἐφήμερος.

Gloss. Ἐφημερινόν. *Hodiernum. Ephemerum.* Atque illi homines qui ex tempore vivunt, futura non providentes, ἐφήμεροι τῷ βίῳ proverbialiter dicuntur, quasi instantium tantum curam habentes. Anacr. XV. 9. Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε]

[ῡ. 86. ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Hesych. Προμηθεύς. σώφρων.]

ῡ. 88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Στοιχειακὸν μὲν πῦρ· αὐτὸ τὸ σοιχεῖον ὁ αἰθήρ. Recte igitur Prometheum quatuor invocare elementa monet Schol. ῡ. quorum ignis, utpote dignissimum, principem locum obtinet, juxta Pythagoreos, et Διὸς φυλακὴ dicitur. [Est sane Δῖος *ad Jovem pertinens, Jovialis.* ut ῡ. 620. Τὸ δῖον βούλευμα Jovis mandatum. Et ῡ. 665. Τὸ δῖον ὄμμα Jovis oculus.] Ego vero ut quid sentiam plane dicam, τὸ δῖος ut et τὸ ἀμβρόσιος non tam in laudem dici, quam pro communi quodam epitheto adhiberi puto ab Homero, qui ἅλα δῖαν, Ἤλιδα δῖαν, δῖαν Ἀρίσβην vocat, et ab Æschylo nostro Homeri sequace.

[Ibid. ΑΙΘΗΡ. Hesych. Αἰθήρ· ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος. V. Cl. Petrus Victorius, Variarum lectionum XXVIII. 6. "Turpe mendum est in Scholio quodam in Prometheum Æschyli, quod si sustulero, spero me gratum studiosis facturum, cum animadversio illa sit non parvi ponderis, ac valeat multum ad artem ipsam

poetarum illustrandam. Quo loco igitur queritur vehementer Prometheus de injuria quam se accepisse putabat a Jove, dirigitque orationem suam ad elementa ipsa rerum, naturasque eas æternas, initium autem illius lugubris cantus est Ὦ δῖος αἰθὴρ, legitur hoc Scholion corruptum in mea editione. Μεγαλοφυῶς δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐπικαλεῖται μόνος. Δεῖ δὲ πάντων ἀποστάντων. Quorum profecto extremorum verborum sententia levis et insulsa est. Legi vero debet, superiore sententia verbis, quæ nunc relinquo, absoluta; μονῳδεῖ δὲ, πάντων ἀποστάντων. Valent autem ipsa, Prometheum solum loqui; quia cæteræ personæ illius fabulæ discesserant e scena; solusque ipse illic relictus erat. Non tamen igitur, nisi fallor, valet illic μονωδία *cantum lugubrem*, ut sæpe, quam *orationem alicujus, qui secum loquatur, ac, quæ tempus illud fert, nullo audiente pronuntiet.* Quemadmodum sane Grammatici veteres capere quoque hoc verbum consuevere. Ut Donatus, cum Bacchis Terentiana inquit, Hecyræ Act. V. Scen. III. v. 18.

Quantam obtuli adventu meo lætitiam,

et quæ sequuntur, usque ad exitum ejus scenæ: *Reliqua pars argumenti per* monodiam *narratur.* Sed etiam in eadem hac fabula Æschyli infra v. 563. cum statim ut advenit Io dixisset,

Τίς γῆ, τί γενος, τίνα φῶ λεύσειν;

Ita incipit Scholion, quod declarat eum locum. Τὸ τῆς Ἰοῦς ἐπεισόδιον μονῳδεῖ μέν· ἔχει δὲ πρὸς ὑποκειμένον, συνάφειαν." Hæc ille. Hesych. Μονωδεῖ· μονοθρηνεῖ· μονωδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν, ἐχ ὁμε ὁ χόρος ᾄδει.]

Ibid. ΚΑΙ ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ ΠΝΟΑΙ. Ebraismus, רוח כנפי, Valer. Flacc. Argon. VI. 494.

——*fuscis et jam Notus imminet alis.*

v. 90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Refertur ad levem sonum undarum ventis exagitatarum, qui etiam aliquantulum crispant maris dorsum quasi amabili quadam γελασίᾳ. Aliud est cachinnatio maris apud Latinos, nempe idem quod καχλάζει Sept. ad Theb. Quod autem ἀνήριθμον dixerit, adeo est frequens, ut in proverbium abierit. Theocrit. Id. XVI. 60. κύματα μετρεῖν. Martial. IV. 36.

Oceani fluctus me numerare jubes.

Aristid. Orat. III. Καὶ ταῦτα (lego κατὰ ταὐτὸ) ὂν ἀτεχνῶς τὸ λέγειν τι περὶ τέτων καὶ ἐγχειρεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βέλοιτο τὰς χοὰς τῆς θαλάττης. [Virg. Georg. II. 108.

Nosse quot Ionii veniant ad litora fluctus.

Plato in Theatæt. Μᾶλλον αὐτῶν λέληθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. Γέλασμα πόντε expressit Lucretius I. 8.

Tibi rident æquora ponti.]

[Ibid. ΠΑΜΜΗΤΟΡ ΤΕ ΓΗ. Hymnorum author qui Orpheo adscribuntur. Γαῖα θεὰ, μῆτερ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων.]

ϟ. 91. ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΝΟΠΤΗΝ. [Ita Choeph. ϟ. 985.

—— ὁ πάντ' ἐφορτεύων τάδε

Ἥλιος.]

Ovid. Metam. III. 658. de Sole,

Per tibi nunc ipsum, neque enim præsentior illo
Est deus, adjuro.——

Apul. Metam. I. *Tibi prius dejerabo Solem istum videntem deum.* Credo tamen Æschylum scripsisse πάνοπτον. Nam πανόπτης est πολυόφθαλμος, πάνοπτος ὁ πανταχόθεν φαινόμενος. Hesych. unde in Supplicib. Argum πανόπτην οἰοβουκόλον vocat. [Sol apud Ovidium Metam. IV. 227.

Omnia qui video, per quem videt omnia tellus,
Mundi oculus.

Natalis Comes Mytholog. V. 17. hunc versum sic reddit,

Voco videntem cuncta Solis circulum.

Dido moribunda, Virg. Æneid. IV. 607.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

Ad quem locum Germanus Valens Guellius, "Od. Λ'.

Ἠελίου ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Unde et πανδερκής. Et Lucret.

Sic vigiles mundi magnum et versatile templum
Sol et Luna suo lustratis lumine circum.

Sic autem moriturus, et imprecatus Atridis, Ajax apud Sophoclem, convertit sermonem ad solem ϟ. 857.

Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε." Hæc Guellius.]

[ϟ. 94. ΜΥΡΙΕΤΗ. Quippe, prout e Scholiaste Α'. discimus, in Prometheo Ignifero tres myriadas annorum ipsum vinctum iri dixerat. Alii non nisi mille. Strabo XI. p. 505. Ἅτε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Προμηθέα λύσαι λεγομένου χιλιάσιν ἐτῶν ὕστερον.]

ϟ. 95. ΧΡΟΝΟΝ ΑΘΛΕΥΣΩ. *Laboriose transigam.* Pindarus sensu contrario αἰῶνα πέσσειν dixit, *tempus mollire, molliter transigere.*

[Ibid. ΝΕΟΣ. Postea v. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε.]

[ϟ. 96. ΤΑΓΟΣ. Ut Seneca *Deorum ductor.* Herc. fur. ϟ. 299.

Tibi O Deorum ductor, indomiti ferent
Centena tauri colla.

Ταγὸς enim est ἡγεμών. Hom. Il. Ψ'. 160.

—— παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.

Ubi Eustath. Κεῖνται δ' ἐν τύτοις καὶ ταγοὶ οἱ ἡγεμόνες, ἤγων οἱ τάσσοντες τὰ τῦ λαῦ, οἳ καὶ κοσμήτορες διὰ τὸ κοσμεῖν. Qui Thessalis imperitabant proprie Ταγοὶ dicebantur. Xenoph. Ἑλλην. VI. Εὐπετῶς ἂν ἐγὼ ταγὸς Θετlαλῶν ἁπάνlων καταςαίην. Idem libro eodem ἐπεὶ δ' ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Θετlαλίαν μέγας μὲν ἦν καὶ διὰ τὸ τῷ νόμῳ Θετlάλων ταγός καθεςάναι.]

[ꝟ. 97. ΑΕΙΚΕΣ. Hesych Ἀεικές. κακὸν, σκληρὸν, ἀπρεπὲς, εὐκαταφρόνητον ἀπεοικός. Suidas. Ἄεικες, τὸ ἀνόμοιον· Ἀεικὲς δὲ τὸ ἀπρεπὲς, ἐν ἐπιγράμματι· ὅτι ἀεικές· καὶ αὖθις· εἰς ἄτας ἐμπέπlεις ὅτως ἀεικῶς. Interpres. Ἄεικες *dissimile; Ἀεικὲς vero, indecorum, non decens, fœdum, turpe: in Epigrammate* ὅτι ἀεικές, *nihil indecori. Item rursus. In calamitates incidis adeo turpiter, vel indigne, præter decorum, et præter tuam dignitatem.*]

ꝟ. 98. ΑΙ, ΑΙ, ΤΟΠΑΡΟΝ, ΤΟ, Τ' ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Canterus duos versus facit.

ꝟ. 101. ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΥΞΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. Virg. Æn. VI. 105.

Omnia præcepi atque animo mecum ante peregi.

Pythagoricum sapit. [Vide Etymologiam vocis Προμηθεύς in Pers. Dram.]

ꝟ. 102. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Hesych. Ποταίνιον, νέον, πρόσφατον.

ꝟ. 103. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ. Euripid. Ione, ꝟ. 1387.

Ἀνοικτέον τόδ' ἐςὶ καὶ τολμητέον·
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' ὐδ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν.

ꝟ. 105. ΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Oppian. Hal. II. 8.

——ἀναγκαίη δ' ἀτίνακτος.

[Etymol. Ἀνάγκη, ἡ θεὸς, παρὰ τὸ ἀνάσσω. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἀνάγκη, πάντων γὰρ ἐπικρατεῖ. Euripides in Helena. ꝟ. 520.

Λόγος γάρ ἐςὶν, ὐχ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος,
Δεινῆς ἀνάγκης ὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Liv. IV. 28. *Necessitate, quæ ultimum ac maximum telum est, superiores estis.* Et IX. 4. *Pareatur necessitati, quam ne Dii quidem superant.*]

Ibid. ΑΔΗΡΙΤΟΝ. Hesych. Ἀδήριτον, ἄμαχον, ἀκαταμάχητον. [Etymolog. Ἀδήριτος. χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνεικος. Suidas. Ἀδήριτος· ἀνίκητος· ἄμαχος· ἀκαταπόνητος. Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιποιεῖν· ἀντὶ τῦ ἄμαχον. Interpres. Ἀδήριτος. *Invictus; expers prælii; Nullo labore fatigatus. Sine labore:* Ut; *Speravit se prædam ab hostibus sine prælio partam ablaturum.* Hic videmus vocem ἀδήριτον positam pro ἄμαχον, i. e. *sine-pugna, nulla-pugna-comissa-partam.* Dein subdit in notis. " Hoc Epitheton rebus tribuitur quas quis sine prælio sibi compararit. Ἀ jam privantis est, Δῆρις vero, ut

vult Eustath. Ἡ μάχη, καὶ ἡ ἔρις, παρὰ τὸ δαίειν ὅ ἐςι καίειν. h. e. pugna, prælium, et contentio, a verbo δαίειν, quod significat urere. Quod si verum, ergo vocabulum ita formatum dices. Δαίω, δαΐς, δῆρις. At, nisi fallor, verisimilius est, formatum dicere a δαίρω, fut. δαρῶ, Aor. I. act. Ἔδαρα, et Attice ἔδηρα, unde δῆρις· ἡ. Δαίρω vero, τύπτω, θείνω, verbero, tundo, percutio. Pro quo dicitur et alias δέρω. fut. I. act. δερῶ, in II. δαρῶ. Aor. I. act. Ἔδειρα. Aor. II. act. Ἔδαρον. Quod significat et verbero, cædo, et excorio, pellemque detraho. Apud Joannem Evangelistam XVIII. 23. Τί με δαίρεις; *cur me verberas? Cur me cædis?* Lucas. XII. 47. Δαρήσεται πολλὰς, sub. πληγάς. *Multis plagis cædetur.* ℣. 48. Δαρήσεται ὀλίγας. Hoc autem δαρήσεται est fut. II. pass. ab Aor. II. pass. ἐδάρην. Hinc verba derivata δηρίεσθαι, et δηριᾶσθαι, τὸ ἐρίζειν ἢ μάχεσθαι, de quibus lexica. Hinc et ἀδήριτος, ὁ καὶ ἡ, *Inexpugnabilis, invictus.* Æschylus Prometheo.

Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐς' ἀδήριτον σθένος.

Necessitatis est inexpugnabile robur." Hæc ille.]

℣. 106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΝ, ΟΥΤΕ ΜΗ ΣΙΓΑΝ. Ut et postea ℣. 197.

Ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐςὶν τάδε,
Ἄλγος δὲ σιγᾶν.——

[Virg. Æn. III. 39. *Eloquar an sileam?*]

[℣. 107. ΘΝΗΤΟΙΣ ΓΑΡ ΓΕΡΑ ΠΟΡΩΝ. Seneca Controv. X. 5. *Propter hominem* (malim homines) *Prometheus distortus, propter Promethea homines ne torseris.* Idem alibi. *Corrupisti duo maxima Promethei munera ignem et hominem.*]

℣. 109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Hesych. Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν (male leg. πληγὴν) τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς ἐκζωπυρώσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ οἰκειῶσιν αὐτὸν, διά τε τὰς ἐν ταῖς θοίναις τῶν δένδρων ἀφὰς (Casaub. leg. δᾳδῶν in Athen. I. 1.) καὶ διότι θερμός ἐςι φύσει ὁ οἶνος, ἢ πυρώδης· Οἶνος τῷ πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, Ἐρατοσθένης. Hactenus Hesychius, qui fragmentum hoc insigne Scholiastæ alicujus veteris in Æschylum nobis conservavit. Hesiodi vestigiis institit Æschylus, Theogon. 564.

——τὸ μὲν αὖθις ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι.——

Apollod. I. Προμηθεὺς ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Martial. XIV. 80. de ferula,

Invisæ nimium pueris gratæque magistris
Clara Prometheo munere ligna sumus.

Inde Nonno πυροτόκος νάρθηξ dicitur. Proclus, ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸν ὁ νάρθηξ, ἠπίαν ἔχων μαλακότητα εἴσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ καὶ μὴ ἀποσβέννυσθαι δυναμένην. *Ignem ferulis optime servari certum est, easque in Ægypto præcellere*, inquit Plinius N. H. XIII. 22. qui et hoc inventum Prometheo tribuit, VII. 56. *Ignem e silice Pyredes, Cilicis filius: eundem adservare in ferula Prometheus.* Atqui Diodorus V. Prometheum laudat εὑρετὴν τῶν πυρείων ἐξ ὧν ἐκκαίεται τὸ πῦρ· inde fortasse ansa fabulæ data, nam ex ferula et lauro πυρεῖα apud veteres constabant.

Ibid. ΘΗΡΩΜΑΙ. Ita legit et Hesychius modo laudatus. Frustra igitur Canterus θηράσας.

℣. 110. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ. Isidorus Pelusiota, Epist. II. 100. Τὸ πῦρ, ἀφ' οὗ πηγάζουσιν αἱ τέχναι. Idem, οὗ ἄνευ σχεδὸν οὐδὲν ἀξιόλογον μηχανῶνται ἄνθρωποι. Ἐπίκουρον γάρ ἐστι ψύχους, σκότους δ' ἀλεξιφάρμακον, συνεργὸν δ' εἰς πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην.

℣. 111. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΠΟΡΟΣ. Plato in Protag. de eodem igne Prometheo, καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώποις βίου γίνεται.

℣. 112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Cum retineamus θηρῶμαι, videtur legendum τοιῶνδε.

[℣. 113. ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ. Mox. ℣. 157. Αἰθέριον κίνυγμα. Gloss. Græco-lat. ὑπαίθριος, *subdivus*. Onomast. *Subdiale*.]

℣. 116. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Ita restituimus ex Arundeliano MS. cum ante θεόσσυτος legeretur nulla habita metri ratione. [Eustath. in Iliad. I. p. 13. Ἥρωας δὲ ἡ παλαιὰ σοφία γένος τι θεῖον εἶναι δοξάζει μέσον θεῶν καὶ ἀνθρώπων.]

Ibid. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Recte Schol. Β'. ἡ ἡρωϊκή. Ex Schola Pythagoræ Heroes medii inter Deos immortales et homines. Hierocles ad illud Pythagoræ, — ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυοὺς, Οὗτοι, inquit, ἦσαν τὸ μέσον γένος τῶν λογικῶν οὐσιῶν, οἱ μετὰ θεοὺς τοὺς ἀθανάτους τὴν ἐφεξῆς πληροῦντες χώραν, προηγοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ συνάπτουσι δι' ἑαυτῶν τὰ ἔσχατα τοῖς πρώτοις. Proinde docet Heroas ex mente Platonis subdivisos in Angelos, Heroas strictiori acceptione ita appellatos, et Dæmonas. Ex his ordines duos posteriores agnoscit Pythagoræ decretum apud Diogenem Laertium, θεοὺς μὲν δαιμόνων προτιμᾶν, ἥρωας δὲ ἀνθρώπων. Totum hoc genus hanc ob causam *Medioxumos* deos vocarunt Romani veteres. Martian. Fel. *Omnes hos qui inter deos et homines interjecti sunt, Græci* δαίμονας *vocant, Latini Medioxumos.*

℣. 122. ΔΙΟΣ ΑΥΛΗΝ. Αὐλὴ proprie τόπος ὑπαίθριος, qui ni fallor Vitruvio *cavædium*, unde forsan ab חלל *aula*, nam de iis quæ sunt ante ædes in ingressu agens Pollux, πρόδρομον, προαύλιον et αὐλὴν numerat. Atqui hac significatione ab Homero semper usurpari

frustra contendit Athenæus Deipnos. V. Nam quod per Διὸς αὐλὴν, quod ex Homero transtulit Æschylus, imitator ejus studiosissimus, aula regia seu arx intelligi debeat, vel disci potest ab obsessis in arce quadam Persica, qui Juliano renunciarunt eum Jovis aula citius potiturum. Zosim. [Homer. Odyss. Δ'. 74.

Ζηνός πυ τοιήδε γ' Ὀλυμπίυ ἔνδοθεν αὐλή.

Ad quæ verba Eustathius, τὸ δὲ Ζηνὸς αὐλὴ ὡς ἐπὶ βασιλέως ἐῤῥέθη· ὅθεν καὶ Αἰσχύλος λαβὼν ἔφη, ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνῦσι. Etymolog. Αὐλή· ὁ περιτετειχισμένος καὶ ὑπαίθριος τόπος. Παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, γίνεται αὐη, καὶ αὐλὴ ὁ περιπνεόμενος τόπος.]

Ibid. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Hesych. Εἰσοιχνεῦσιν, εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύουσιν. [Et contra ἐξοιχνεῦσι. Homer. Il. Ι'. 38. Ἀντὶ τȣ ἐξίασιν. Eustath.]

℣. 124. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Hesych. Κινάθισμα, κίνημα πλῆθυς· παράγωγος· ἐξ ȣ πλῆθος παραγίνεται, ὑπακȣ́εται.

℣. 130. ΠΑΤΡΩΑΣ ΜΟΓΙΣ ΠΑΡΕΙΠΟΥΣΑ ΦΡΕΝΑΣ. Amoris ergo inquit, contulimus nos in locum hunc desertum, ad quod etiam impetranda fuit venia a patre Oceano, non ita facili ad nostram petitionem.

[℣. 133. ΚΤΥΠΟΥ. Sc. dum Vulcanus Prometheum ferreis clavis et vinculis affigeret. ut. ℣. 56.

Ῥαιςῆρι θεῖνε πασσάλευε πρὸς πέτραις. Et mox

Ἄρασσε μᾶλλον, θεῖνε.]

Ibid. ΑΝΤΡΩΝ. Antra Nympharum. [Porphyrius, de antro Nympharum, Antra et spelunca Nymphis dedicata esse tradit, propter aquas in specubus distillantes aut scaturientes, quibus Nymphæ Naiades præficiuntur.]

℣, 134. ΕΚ Δ' ΕΠΛΗΞΕ ΜΟΥ. Garbitius, *Et perculsit animum meum solidæ honestatis amantem:* an potius, *Et excussit mihi erubescentem verecundiam?* Seneca Epist. XI. *Ubi se collegit, verecundiam, bonum in adolescente signum, vix potuit excutere.*

Ibid. ΘΕΡΜΕΡΩΠΙΝ. Alii θεμερῶπιν· at omnium pessime Hesychius, qui θεμερόπιν legisse videtur, Θεμερόπις, ἐρασμία. [Etymolog. Θεμερῶπις, θερμαίνȣσα τὸν ὦπα. Ἐπίθετον τῆς αἰδȣ̃ς, παρὰ Αἰσχύλῳ. Apollon. Argon. III. 562. Θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος. Ubi Scholiastes. Καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν· οἷον, ἐρυθρὰ ἐγίνετο.]

℣. 135. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΛΟΣ. Ad festinandum: Ita Venus occiso Adonide, Bion Idyll. I. 19.

——— ἁ δ' Ἀφροδίτα
Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος.

Theocr. Idyll. XXIV. 36.

Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.

Horat. Sat. I. 2.

Discincta tunica fugiendum est, et pede nudo.

Nymphas tamen aquaticas semper discalceatas incedere credunt aliqui; inde Homero Θέτις ἀργυρόπεζα.

ẏ. 136. ΑΙ, ΑΙ, ΑΙ. Ad sequentem versum non pertinent, illi enim respondet ẏ. 157.

ẏ. 137. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΤΗΘΥΟΣ ΕΚΓΟΝΑ. Ad verbum,— *Terræ omniparentis alumnæ.* Hesych. et Suid. Τηθύς, ἡ γῆ. Homericum illud Iliad. ξ'. 201. videtur respexisse Æschylus,

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν·

ut et Æschylum Ovidius, Fast. IV. 81.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis qua patet ambit aquis.

Plato in Theætet. ἡ γένεσις τῶν ἄλλων πάντων Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ῥεύματα τυγχάνει, καὶ οὐδὲν ἕστηκε. [Eustathius. Τηθὺς ἡ κοινὴ τροφὸς, γῆ ἀλληγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ τήθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὴν λέγεται. Immo et vel ipsæ Oceanitides quas alloquitur Prometheus, quam plurimæ fuerunt. Apollodor. III. Τρισχίλιαι γὰρ Ὠκεανίδες. Virgil. Geor. IV. 382.

Oceanumque patrem rerum, Nymphasque sorores:
Centum quæ sylvas, centum quæ flumina servant.

Propertius. III. 7.

O centum æquoreæ Nereo genitore puellæ.]

ẏ. 138. ΠΕΡΙ ΠΑΣΑΝ Θ' ΕΙΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ ΧΘΟΝ'. Secundum rudem apud veteres Geographiæ cognitionem dictum est. Poeta vetus, Κύκλον ἀκαμάτου καλλιῤῥόου Ὠκεανοῖο,

Ὃς γαῖαν δίνῃσι περιτρέχει ἀμφιελίξας.

Catullus in Nupt. Pel. et Thet. ẏ. 30.

Oceanusque mari totum qui amplectitur orbem.

Manil. Astron. IV. 593.

Ipsa natat tellus pelagi lustrata corona
Cingentis medium liquidis amplexibus orbem.

Quanto cautius Ovidius modo laudatus,

——*terram liquidis qua patet ambit aquis?*

[Adi sis Eustathium in Dionysii Periegesin ad illud poetæ ẏ. 3. Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου, ἐν γὰρ ἐκείνῳ

Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται.

Atque hinc Neptunus Γαιήοχος, *terram continens*, Homero dictus, οὐ μόνον, inquit Eustathius, διὰ τὸ ἐπὶ γαίης ὀχεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ συνέχειν τὴν γαῖαν τῇ ὑγρότητι, κ. τ. λ.

ᵥ. 143. ΑΖΗΛΟΝ. Hesychius ἄζηλον interpretatur ἄτιμον, ἀμίμητον· Suidas, ὃ ἐκ ἄν τις ζηλώσειεν· citat idem ex Sophocle,

Ἐξ ὀλϐίων ἄζηλον εὑρεῖσαι βίον
Χωρεῖσι πρός σε. ——

[ᵥ. 145. ΟΜΙΧΛΗ. Hesych. Ὁμίχλη· ἡ Ὁμίχλα. ἀὴρ παχὺς, σκοτεινὸς, ἀχλὺς, ὑδατώδης σκοτία. Optime quadrat posterior interpretatio cum sequentibus, πλήρης δακρύων.]

ᵥ. 151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Νομιζόμενα. Apollon. Argon. IV. 797.

—πελώριον ὅρκον ὀμόσσει.

Intelligit vero Prometheus Saturni et Titanum imperium atque leges. [Callimach. Hymn. Εἰς λῦτρα τῆς Παλλάδος ᵥ. 100.

—— Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι

Timotheus apud Athenæum III. Νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει, τὸ παλαιὸν δ' ἦν Κρόνος ἄρχων. Non abludit querela Solis in Luciani Dialogo Mercurii et Solis. Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ἐκ ἐγίνετο ἐπὶ τῦ Κρόνυ.]

[ᵥ. 152. ΕΙ ΓΑΡ. *Utinam.* Hesych. εἴ γάρ· εἴθε γάρ.]

Ibid. ΥΠΟ ΓΗΝ, ΝΕΡΘΕΝ Τ' ΑΙΔΟΥ. Homer. Iliad. Χ'. 362.

Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεϐήκει.

Ad quem locum Plutarchus, εἰς τὸν ἀειδῆ inquit, καὶ ἀόρατον, εἴτε ἀέρα δήπυ τις, εἴτε ὑπόγειον τόπον. Duplex itaque veterum de Orco sententia; alii aerium statuebant, alii subterraneum: posterioris est Æschylus, ut et ᵥ. 432.

Κελαινὸς δ' ἄϊδος ὑποϐρέμει μυχὸς γᾶς·

et ista quidem receptior. Unde ἔνεροι, *Inferi*. Νεκροδέγμονα vocat, quod iste communis locus credebatur animarum omnium post mortem. Bion Idyll. I. 55.

—— τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καὶ Ἅιδην.

Ἅιδης interprete Phornuto Πλέτων dicitur inferorum Deus, ὅτι μηδέν ἐςιν ὃ μὴ τελευταῖον εἰς αὐτὸν κατάγεται, καὶ αὐτῦ κτῆμα γίνεται.

ᵥ. 154. ΤΑΡΤΑΡΟΝ. Homer. Iliad. Θ'. 14.

——βάθιςον ὑπὸ χθονός ἐςι βέρεθρον
Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος ἐδός.

Plato Dial. de Rhetor. τὸ τῆς τίσεως καὶ δίκης δεσμωτήριον vocat: secundum Apollodorum I. Τόπος δὲ ὗτος ἐρεϐώδης ἐςὶν ἐν ᾅδε (infra ᾅδην locat Æschylus) τοσῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάςημα, ὅσον ἀπ' ὐρανῦ ἡ γῆ. Inde ad quemvis fundum imum transfertur dictio: Hesiod. τάρταρα γαίης. [Suidas in voce Τάρταρος· ὁ κατώτερος τῦ ᾅδε τόπος. Titanas ἐνερτέρυς dictos διὰ τὸ καταταρταρῶσθαι discimus ex Hesychio, in voce Ἐνέρτεροι. Stephanus Byzant. Τάρταρος. Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀέρα παχύν τε καὶ ψυχρόν τινα, καὶ ἀφώτιςον· Ὅμηρος δὲ τόπον εἶναι συνέχοντα τὰς περὶ

Κρόνον, καὶ ὑπὸ γῆν ὄντας. Atque hinc fortasse intelligendus Prometheus, quasi optasset se una cum Saturno et auxiliaribus ejus, in Tartarum detrusum fuisse, potius quam &c. vide ỷ. 219.]

Ibid. ΗΚΕΝ. Fortasse. Ἵκεν.

ỷ. 157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜΑ. Hesychius legit κήνυγμα, et videtur a κενὸν derivare; κήνυγμα, inquit, τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον· φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀγρεῖον· lege ἀχρεῖον, sicut Æschylus ỷ. 363. Ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας. Est autem omnino legendum κίνυγμα, a κινύω, ut ab αἰθύσσω αἴθυγμα· cujus extat usus in Choeph. ỷ. 194.

Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ κινύσσομαι.

ỷ. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ, *animum inflexibilem possidens.* Alcæus,

Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

Apollon. Argon. VI. 1669. ——Θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσιν
Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς.

Euripides nostrum imitatus θεῶν ἄκαμπτον φρένα dixit, Hippolyt. ỷ. 1268. Utrumque ex Homero adumbratum Iliad. Α΄. 569. Ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Γναμπτὸν secundum Hesychium est εὔπειρον, εὐμετάβολον. [Plinius N. H. VII. 19. *Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam torvitatemque naturæ duram et inflexibilem.*]

[ỷ. 165. ΟΥΔΕ ΛΗΞΕΙ. Ex Homero sumptum censet Garbitius, Iliad. Α΄. 80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτι χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.]

ỷ. 169. ΜΑΚΑΡΩΝ ΠΡΥΤΑΝΙΣ. Aristid. hymn. in Jovem, οὗτος πρύτανυς (lege πρύτανις) καὶ ἡγεμὼν· καὶ ταμίας ὄντων καὶ γιγνομένων ἁπάντων.

ỷ. 170. ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Jupiter Thetin deperiit; vim inferre conatus est; ad Caucasum usque prosequitur: ubi cum Prometheus exposuisset, in fatis esse, filium eam parituram patre præstantiorem, ideoque a congressu abstineret, ne a potentiori sceptro et honore spolietur, intactam dimisit; et Prometheum in gratiam receptum vinculis exemit.

[ỷ. 171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Schol. Α΄. Ἀποσυληθήσεται. Præsens pro futuro.]

ỷ. 172. ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ ΠΕΙΘΟΥΣ ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙ. Ex Homero qui de Nestore, Il. Α΄. 249.

Τοῦ γὰρ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

[Sic Pindarus Isthm. II. 12. Ἀοιδὰς μελιφθόγγους dixit, et Olymp. XI. 4. μελιγαρύας ὕμνους. Sirenum μελιγηρὺν ὄπα dixit Homerus Od. Μ΄.] Aristoph. Avib. μελιγλώσσων ἐπέων. Auson. ad Symmach. *Modo intelligo quam mellea res sit oratio; quam delenifica et quam suada facundia.*

[ϔ. 177. ΑΙΚΙΑΣ. Robortelli editio αὐτίας.]

[ϔ. 181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Eumenid. ϔ. 570. —— διάτορος τυρσηνικὴ Σαλπίγξ.]

[ϔ. 184. ΑΚΙΧΗΤΑ. Impervestigabiles, inscrutabiles affectus. Sic Scholiastes Β΄. Hom. Odyss. Θ΄. 329.

Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.

Consequitur sc. Vulcanus Solem. Hesych. Suid. Ἀχίχητος. ἀκατάληπτος.]

[Ibid. ΚΕΑΡ ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Et ϔ. 34.

—— Διὸς γὰρ δυσπαράιτητοι φρένες.

Homer. Odyss. Γ΄. 147.

Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.

Vide Philon. lib. cui titulus ὅτι ἄτρεπτον τὸ θεῖον.]

ϔ. 186. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩι ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Garbitius *apud se justum*, reddit; at vide quæ ad ϔ. 49. notavimus.

[—— *Stat pro ratione voluntas.*]

ϔ. 187. ΑΛΛ' ΕΜΠΑΣ ΟΙΩ. Aut ἔμπας aut οἴω delendum suadet carminis ratio. Ἔμπας agnoscit Scholiastes Α΄. utrumque Schol. Β΄.

[ϔ. 190. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Hesych. ἀτέραμνον· τὸ μὴ ἐνδιδοῦν· σκληρόν. τέρσαι γὰρ τὸ ἄπαλον. (Salm. Jun. pro τέρσιν l. τέρειν.) Eustathius ἦθος ἀτέραμνον exponit mores ὠμοὺς καὶ ἀνυπείκτους. Ulysses apud Homer. dicit Deos uxori suæ dedisse κῆρ ἀτέραμνον. Theocritus, Idyll. X. 7.

—— πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. Noster infra ϔ. 1061.

Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

Vox est Paræmiographis non prætermissa; apud quos plura si lubet exempla reperies.]

[ϔ. 191. ΑΡΘΜΟΝ. Homer Il. Η΄. 62.

Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.

Et iterum amice separati sunt reconciliati.]

[ϔ. 193. ΓΕΓΩΝ'. Hesych. Γεγωνεῖν· μεγαλοφωνεῖν, ἤδη δὲ φθέγγεσθαι.]

[ϔ. 197. ΑΛΓΕΙΝΑ. Suidas. Ἀλγεινά, τὰ λυπηρά. Interpres. *Dolorem-inurentia.*]

ϔ. 199. ΕΠΕΙ ΤΑΧΙΣΤ'. Pro τάχισ' ἐπεί. Aristot. Polit. III. 13. Ἐπεὶ θᾶττον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχήν· pro θᾶττον ἐπεί. Ita Matth. III. 16. ἀνέβη εὐθὺς, monente Grotio: et εὐθέως, Marc. I. 29. et XI. 2. Quod ad historiam spectat, Titanus et Japetus Saturno fratri imperium detulerunt: eo tamen pacto, ut post mortem Saturni ad eorum filios quorum erat Prometheus, reverteretur. Lite demum exorta inter Saturnum et filium suum Jovem, eoque in patrem insurgente, Prometheus Titanibus consilium dedit ut neutri suppetias ferrent; quin potius sedato animo successionem in regno, uti convenerat,

præstolarentur. Cum vero Titanes hisce monitis non audientes Saturno se adscivissent, sperantes eo citius, Jove debellato, ipsos regno potituros, Prometheus, qui Saturnum victum fore prævidit, ad Jovem se contulit.

℣. 201. ΟΙ ΜΕΝ ΘΕΛΟΝΤΕΣ. Ad ἤρξαντο referendum: Saturno objiciebant quod filios inique vorasset. Plato in Euthyphr. Καὶ τῦτον ὁμολογῦσι τὸν αὐτῦ πατέρα δῆσαι ὅτι τὺς υἱὺς κατέπινεν ὐκ ἐν δίκῃ.

[℣. 203. ΑΩιΣΤΑ. Hesych. Λῷϛος· βέλτιϛος. Noster infra ℣. 307.

——καὶ παραίνεσαι γέ σοι

Θέλω τα λῷϛα. Item in Supplic. ℣. 981. εἴη δὲ τὰ λῷϛα.]

[℣. 204. ΠΙΘΕΙΝ ΤΙΤΑΝΑΣ. Nescio an huc spectat proverbium Τιτᾶνας καλεῖν. Ἐπὶ τῶν κεκραγότων τινας ἐς βοηθείαν. Habetur apud Apostolium XVIII. 64, et Diogenianum VII. 47. "Sumptum est," inquit Erasmus, "a Gigantum fabula, in qua Jupiter suo timens Olympo Titanas in auxilium arcessivit."]

℣. 206. ΑΙΜΥΛΑΣ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. Garbitius, *benignis meis rationibus spretis.* [Hesych. Αἱμύλα, προσηνῆ. Idem Αἱμύλος, ἀϛεῖος, συνετὸς, ὀξὺς εν τῷ λέγειν. Ubi cl. Guietus, "Ad δαίμων, ἄιμων, δαήμων, αἶμος, αἱμύλος. Bourdelot. in Heliodor. p. 42."]

℣. 208. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. Ita passim Tragici, et aliquoties solutæ orationis scriptores; cui opponitur πρὸς φιλίαν, *amice.* Dionys. Halicarn. I. p. 47. Σώζεσθαι δὲ ὑμᾶς περὶ πολλῦ ἂν ποιησαίμην, εἰ μοὶ δῆλοι γένησθε οἰκήσεως δεόμενοι ἥκειν· ἐν ἀπεχρήσει τε γῆς μοίρας, καὶ πρὸς φιλίαν τῶν δοθησομένων μεθέξοντες· ἀλλ' ὐ τὴν ἐμὴν δυναϛείαν ἀφαιρησόμενοι πρὸς βίαν. Xenoph. de Exped. Cyri, I. Ἐὰν δὲ μείζων ἡ πρᾶξις τῆς πρόσθεν φαίνηται καὶ ἐπιπονωτέρα καὶ ἐπικινδυνωτέρα, ἀξιῦν ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα πρὸς φιλίαν ἀφιέναι. Ubi male Interpres nescio quis, πρὸς φιλίαν reddit *in regionem pacatam.*

℣. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. Ita et supra ℣. 18. At secundum Hesiodum Climene Oceanitis erat mater Promethei, Theog. ℣. 507.

Κέρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην.

Secundum alios Asia ejus mater erat: ita Lycophron, Apollodorus I. et Etymologus in Ἀσία. quæ tamen Asia ex Herodoti sententia uxor ejus; alii filium asserunt Eurymedontis unius e Titanibus, et Junonis.

Ibid. ΘΕΜΙΣ, ΚΑΙ ΓΑΙΑ. At in principio Eumenidum Themin agnoscit filiam Terræ.

℣. 210. ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Terra plurimis colebatur nominibus. Ovid. Fast. VI. 299. *Vi stando Vesta vocatur.*

Euripid. Fragm. CLXXVIII.

Καὶ γαῖα μῆτερ, Ἑςίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλοῦσιν ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Eadem et *Ceres;* Eurip. Phœniss. ϔ. 690.

Αἱ διώνυμοι θεαὶ,
Περσέφασσα, καὶ φίλα
Δάματερ, θεὰ ἁπάντων
Ἄνασσ', ἁπάν-
των δὲ γᾶ τροφός.

De Proserpina dictum inquit Interpres Græcus, quæ et Core, et de Cerere, quæ et Terra dicta. Idem Bacch. ϔ. 275.

——Δήμητερ θεὰ,
Γῆ δ' ἐςὶν, ὄνομα δ' ὁπότερον βούλει κάλει.

Eadem Virgilio *prima Tellus* et *legifera Ceres.* Ceres et Isis idem numen; Isis vero μυριώνυμος Apul. Met. XI. p 386. *dea multinominis, cujus numen unicum multiformi specie, ritu vario, nomine multijugo totus veneratur orbis,* Ibid. Vide Plutarchum de Iside et Osiride. Nominum varietas a multifaria sua potestate orta est. Procl. in Timæum, Comment. IV. οὕτω δὲ καὶ αὕτη ἡ γῆ, ἤγουν Δημήτηρ, δυνάμεις ἔχει ποικίλας. Hinc fit ut πολυωνυμίη numinibus exoptatissima sit gloria, quam a Jove postulat Diana, quo minus Phœbo cedat. Callim hymn. III. 6.

Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.

ϔ. 212. ΩΣ ΟΥ ΚΑΤ' ΙΣΧΥΝ. Garbitius,

Non per vim neque cum potentia resistendum
Potius quam arte vincendo superiores.

[ϔ. 218. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Aristoph. Ran. ϔ. 387.

Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων
Ἄνασσα, συμπαραςάτει,
Καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν.]

ϔ. 219. ΤΑΡΤΑΡΟΥ ΜΕΛΑΜΒΑΘΟΥΣ. Homero adsentitur, Iliad. θ'. 479.

——ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Alii aliter, quorum est Lucianus in Saturnalibus. c. 7.

[ϔ. 221. ΑΥΤΟΙΣΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙΣΙ. Σὺν αὐτοῖς συμμάχοις.]

ϔ. 225. ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣΙ ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΕΝΑΙ. Vertit Garbitius, *Ut non fidem habeant amicis.* Nescio an satis plene et lucide. Maluissem, *ut non fidant amicis.* Vulgo enim *fidem habere,* valet, credere quod aliquis dicit aut monet verum esse; et credentem si

ita res ferat, obtemperare. Hoc modo fidem habuit Jupiter Prometheo, consilio ipsius ut hic narrat Prometheus, imperium adeptus. hoc autem vult Æschylus, Viros principes illos præcipue suspectos habere, imo et debere, si sapiant, dicunt Politici et Historici non pauci, quibus ipsi plurimum debent, et qui de ipsis optime meriti sint. Ita enim τὸ φίλος hoc loco capiendum.

ỷ. 229. ΕΥΘΥΣ ΔΑΙΜΟΣΙΝ ΝΕΜΕΙ ΓΕΡΑ. Fortasse νέμειν. Idem refert Diodorus Siculus, V. 71. Τὸν ὖν Δία λέγυσι μὴ μόνον ἄρδην ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίσαι τὺς ἀσεϐεῖς καὶ πονηρὺς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν τε θεῶν καὶ ἡρώων, ἔτι δὲ ἀνδρῶν, τὰς ἀξίας ἀπονεῖμαι τιμάς.

[ỷ. 230. ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ. Hesych. Διαςοιχισάμενος. διαταξάμενος, ἀκολύθως διαθέμενος. Idem Διεςοιχίζετο. διετίθετο ἐν ςοίχῳ καὶ τάξει.]

ỷ. 232. ΑΛΛ' ΑΙΣΤΩΣΑΣ ΓΕΝΟΣ. Plato in eadem re eodem vocabulo utitur: ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο εὐλάβειαν, μή τι γένος ἀϊςωθείη. Noster ỷ. 668. ——πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν

Κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊςώσει γένος.

Hesych. Ἠΐςωσας, Ἠφάνισας.

[ỷ. 233. ΦΙΤΥΣΑΙ. Hesych. Φιτύσατο. ἐγέννησεν. Euripid. Alcestide. ỷ. 294. ——κὖτις ἐλπὶς ἦν,

Σῦ κατθανόντος, ἄλλα φυτεῦσαι τέκνα. Lege φιτῦσαι.

Quin apud Æschylum nostrum, Robortelli Editio habet φυτῦσαι quod minus probo.]

[ỷ. 236. ΤΟΥ ΜΗ. Robortelli Editio τὸ μή.]

[ỷ. 238. ΑΑΓΕΙΝΑΙΣΙΝ. Rob. Edit. ἀιγειναῖσιν.]

[ỷ. 241. ΖΗΝΙ ΔΥΣΚΛΕΗΣ ΘΕΑ. Nos, *Jovi spectaculum inglorium.* Hesych. Θέαν· ὄψιν. Idem. Δυσκλεὴς, ἄδοξον.]

ỷ. 242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ. Expressit tantum non ad verbum Heliodorus 14. Τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηρῦς τὴν καρδίαν, ὡς μὴ θέλγεσθαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀκύων; [Cicero ad Atticum, XIII. 29 *O te ferreum qui illius periculis non movearis.* Idem in Epistola ad Fam. XVI. 21. *Ferreus essem si te non amarem.* Ad Homericum illud, Od. ỷ'. 103.

Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη ςερεωτέρη ἐςὶ λίθοιο.

V. cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica, " Παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σκληροκαρδιῶν. Tale illud Iliad. Ω'. Σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. Æschylus, Prom. Vinct. Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος, quem versum ex duobus hisce Homeri expressum censet Eustathius. Cor lapideum omnibus a natura.

Nempe genus durum sumus

Et documenta damus, qua simus origine nati.

Ὁ λαὸς ἀπὸ τῦ λαὰς (a lapide.) Idem est Σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς, et κῆρ ἀτέραμνον paulo infra, i. e. σκληρὸν, ἄτεγκτον, ἀτειρές. Et supra Il. Γ'.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής. Hesiod. de æneo hominum genere ἐκ μελιᾶν fabricato;

Ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν.

Vetus poeta apud Plutarch. de capiend. ex inimic. utilit. Κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου Κεχάλκευται μελαίναν καρδίαν. Sic χαλκεοκάρδιος epitheton Herculis apud Theocr. Idyll. XIII. 5. Didymus etiam (licet alio sensu) dictus est Χαλκέντερος, et Origines, Ἀδαμάντιος." Hæc ille.]

[ꝟ. 244. ΟΥΤ' ΑΝ. Videtur οὔτ' hic non significare neque, quin potius ut τι pertineat ad ὦ quam ad ἔχρῃζον; ut sit; ἔχρῃζόν τ' ἂν οὐκ ἀσιδεῖν. Et tamen ita loquitur statim ꝟ. 260. Οὔτ' ἐμοὶ λέγειν, Καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος.]

ꝟ. 246. ΚΑΙ ΜΗΝ. Hoc vocabant στιχομυθεῖν, alternis Iambis respondere. Pollux IV. 17.

ꝟ. 250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ. [Notandum est quomodo invertit historiam Pandoræ.] Sulpitius Servastus,

Spes vetat æternis mortis requiescere portis,
Et curas ferro rumpere sollicitas.

[ꝟ. 252. ΩΠΑΣΑ. *Intuli*. Horat. Od. I. 3.

Audax Japeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.]

[ꝟ. 262. ΜΕΘΩΜΕΝ. Homer. Iliad Σ'. 112. citatur a Scholiaste.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ·

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica, "Παροιμιακῶς, inquit, aut saltem γνωμικῶς usurpat hunc versum Cicero, non semel, in Epist. ad Attic. Et post eum recentiores Critici, Lipsius, Casaub. Baudius, in Epist. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. Æschyli Prometh. ubi et Schol. citat hunc Homeri versum. Ἀλλὰ τὰ μὲν κ. τ. λ." Hæc ille.]

ꝟ. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ, ΟΣΤΙΣ. Hesych. Ἐλαφρός· εὐβάστακτος, κοῦφος. Dion Cass. XXXVIII. 18. Ῥᾷον παραινέσαι ἑτέρους ἐστὶν ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερῆσαι. Terent. Andr. II. 1.

Facile omnes cum valemus recta consilia ægrotis damus.

Ovid. Eleg. in Drusum. ꝟ. 9.

Hei mihi! quam facile est, quamvis hoc contigit omnes
Alterius luctu fortia verba loqui!

[Euripides apud Stobæum, Tit. XXIII.

Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
Αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν οὐ γινώσκομεν.]

Ibid. ΠΗΜΑΤΩΝ ΕΞΩ ΠΟΔΑ. Eurip. Hippolyt. ỷ. 1293.

Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις.

[Sophocl. Philoct. ỷ. 505.

Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν' ὁρᾷν.]

[ỷ. 264. ΤΟΥΣ ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣ. Forte legendum,

τὸν κακῶς

Πράσσοντ']

[ỷ. 269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. f. κατισχανεῖσθαι, et conjungendum cum ποιναῖς, habet enim τὸ πέτραις, præpositionem suam. Ita Eumenid. ỷ. 139. Ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί.

Et in hac ipsa Tragœdia ỷ. 380.

Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.

Hesych. Κατισχνεῖν· καταλεπτύνειν. Idem Ἰσχανέονται. κατέχονται· ἐπιθυμοῦνται· κωλύονται· καὶ τὰ ὅμοια. Scholiastem vero A'. (qui κατισχανεῖσθαι legebat, et *constringi* interpretabatur) necesse fuit verbum τιμωρηθήσεσθαι adjicere. Τοιαύταις τιμωρίαις τιμωρηθήσεσθαί με καὶ κατισχανεῖσθαι.]

[Ibid. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ. Hesych. Πεδάρσιον. μετέωρον, ὑψοῦ.]

[ỷ. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ. f. καί τοι.]

[ỷ. 272. ΠΡΟΣΕΡΠΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Ut Juvenal. IX. 129.

Adrepit non intellecta senectus.

Noster supra ỷ. 128. Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.]

[ỷ. 276. ΠΡΟΣΙΖΑΝΕΙ. Quære an non sit significationis transitivæ.]

ỷ. 281. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Et ỷ. 394. Λευρὸν οἶμον αἰθέρος vocat. [Hesych. Πόρος· ὁδὸς, τρίβος, ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα.]

[Ibid. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗι. Hesych. Ὀκρυόεν· τραχὺ, σκληρὸν, στερεὸν, ὀργίλον. Noster in Sept. contra Theb. ỷ. 306. Χερμάδ' ὀκρυόεσσαν dixit.]

II.

[ỷ. 288. ΞΥΝΑΛΓΩ. l. συναλγῶ ob metrum.]

ỷ. 289. ΞΥΓΓΕΝΕΣ. Nam Oceanus et Japetus pater Promethei, fuere fratres, filii sc. Cœli et Terræ. Hesiod. Theog. [Et Climene mater Promethei erat Oceanitis. Vide quæ ad ỷ. 209.]

ỷ. 294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Athenæus Deipnos. IV. eodem verbo est usus, sub persona Magni Cynicos perstringentis, ὅτι γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Idem mox hunc locum laudans ita legit,

Γνώσει τάδ' ὡς ἔτυμα γ'· οὐδὲ γὰρ μάτην

Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι.

[Est autem Χαριτογλωσσεῖν, πρὸς χάριν λέγειν, vel μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαι· quod inverso ordine γλωσσοχαριτεῖν dixisse Æschylum nostrum in Prometh: Soluto asserit Vir Cl. D. Jacobus Duportus, in Gno-

mologia Homerica. p. 224. Locus vero unde hoc habuit me hactenus fugit. Sane γλώσσης χάριν dixit in Choephoris, sed an hoc sensu non ita certum est. Videtur enim hoc garrulitatem innuere. Vide quæ ad Choeph. ỷ. 264. Ex χαριτογλωσσεῖν vero manavit proverbium ἀπὸ γλώσσης φίλος. Theognis, Gnom. Eleg. ỷ. 973.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ.

Idem. ỷ. 87. Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ.]

ỷ. 296. ΩΣ ΩΚΕΑΝΟΥ ΦΙΛΟΣ. Auctiores sunt veteres editiones verbo ἕτερος· quod videtur etiam Scholiastes A'. agnovisse; οὐ γὰρ πρός με λέξεις, ὡς ἄλλος τις φίλος, κ. τ. λ.

ỷ. 300. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΤΕ ΡΕΥΜΑ. Non intelligo quare Schol. B'. ὠκεάνιον vel ὠκεάνειον· quæ non alibi memini: at vulgaris appellatio ὠκεανὸς magis congruit verbo ἐπώνυμος.

ỷ. 301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ' ΑΝΤΡΑ. Virgilio, *saxum vivum*. [Proprie vero ἄντρα· ita enim distinguit Ammonius, de Simil. ac Diff. Verb. Ἄντρον τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα· σπήλαιον δὲ τὸ χειροποίητον. Oppianus Cyneget. ỷ. 588. Σχίπας αὐτορόφοιο μελάθρου.]

Ibid. ΣΙΔΗΡΟΜΗΤΟΡΑ. Scholiastes B'. Caucasum intelligit, περὶ αὐτὸν γὰρ, inquit, οἱ Χάλυβες. Scholiastes vero A'. de Scythia in genere, melius. Non enim Chalybum regionem tantum, sed et totam Scythiam, tam Europæam quam Asiaticam, ferro abundare satis constat; hinc est quod Σκύθης σίδηρος dixit Æschylus Sept. ad Theb. ỷ. 823. et Stephanus Σκύθην interpretatur σίδηρον.

ỷ. 307. ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΑΙ ΓΕ ΣΟΙ. Homericum illud imitatus, Il. A', 577. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,

Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ.

ỷ. 308. ΚΑΙΠΕΡ ΟΝΤΙ ΠΟΙΚΙΛΩι. [Hesiod Theogon. ỷ. 510.

Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον ἠδὲ Προμηθέα

Ποικίλον αἰολόμητιν.

Et postea ỷ. 521.

——Προμηθέα ποικιλόβουλον.

Horatius *callidum* Promethea vocat. Od. II. 18] Catullus in Nupt. Pel. et Thet. ỷ. 294. ——*solerti corde Prometheus.*

[ỷ. 311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Psalm. CXL. 3. Ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν. Et LVII. 4. Ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα. Et LIX. 7. Ῥομφαία (Symmachus ὡς μαχαίρας) ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.]

ỷ. 312. ΤΑΧ' ΑΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΝ. Ovid. Ep. Heroid. XVII. 165.

An nescis longas regibus esse manus?

ỷ. 314. ΠΑΙΔΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΟΚΕΙΝ. Terent. Eun. Act. II. 3.

——*hic vero est*

Qui si amare occeperit, ludum jocumque dices fuisse alterum

Fabius apud Livium in oratione adversus P. Scipionem, XXVIII 42. *Næ tibi, Publi Corneli, cum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur.* Petr. Victor. Var. lect. VI. 13.

℣. 317. ΑΡΧΑΙ' ΙΣΩΣ. Ita et Thucyd. VII. Ἀρχαιολογεῖν, *futiliter garrire.* [Mich. Apostol. IV. 38. Ἀρχαϊκὰ φρονεῖς. Ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ εὐηθῶν. Diogenianus, III. 40. Ἀρχαϊκὰ φρονεῖν· ἀντὶ τοῦ εὐηθικά. *Antiqua sapere, hoc est stolida atque inepta.* Suidas. Ἀρχαῖον· τάττεται δὲ, inquit, παρὰ κωμικοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐήθους. Interpres. *Apud Comicos pro fatuo ponitur.* Aristoph. in Nub. p. 103. ℣. 7. Annot. IV. et p. 105. ℣. 3. Idem Suidas: Ἀρχαῖος, ἀντὶ τοῦ εὐήθης· Πλάτων· ἢ λῆρος· ἀρχαίως δὲ, ἀπραγμόνως· ἀπαρατηρήτως, ἢ καὶ ἠλιθίως, εὐήθως.

——— μινυρίζοντες μέλη

Ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχηράτα.

Interpres. Ἀρχαῖοι. *Antiquus; pro, fatuus, ineptus, stultus; Plato: Vel pro delirus, qui delirat et nugatur.* Ἀρχαίως *vero, sine curiositate; inconsiderate, vel stulte et fatue.* (Aristophanes in Vespis p. 318. ℣. 10, 11.) *Minurizantes*, minuta demissaque voce canentes, *Carmina Antiqua-mellea-Sidonia-Phrynici-amabilia*, ut poemata. Quod vero Platonem laudat Suidas, forsan verba ejus in Euthydemo respexit, ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. *Nugaris et stultior es quam decet.*]

℣. 323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Eurip. Pelia apud Stobæum Tit. III. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου. [Mich. Apostol. XVI. 86. Πρὸς κέντρα λακτίζεις. Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων. Quintil. VI. 5. *Nocet pugnare in iis quæ obtinere non possis; ubi vinci necesse est, expedit cedere.*] Zenobius, V. 7. Πρὸς κέντρα λακτίζειν, Παροιμία ἧς μέμνηται Εὐριπίδης, Πρὸς κέντρα λακτίζοι (μι) θνητὸς ὢν θεῷ. καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται. Vide Plaut. in Rud. Terent. in Phorm. Act. Apost. IX. 5. Obiter corrigendus est Suidas, Πρὸς κέντρα λακτίζειν πρὸς κεφάλαιον, οὕτω φησὶν Ἀριστοφάνης. Ubi pessime Interpres, *Adversus stimulos calcitras, adversus caput calcitras. N. L.* leg. Πρὸς κέντρα λακτίζεις. Προσκεφάλαιον· οὕτω, κ. λ. quo vocabulo usus est Aristophanes Fabulis editis. Hesych. Κῶλα, πόδες. Κώλοισι, ποδίοισι. Idem, Ἄκωλος, ἄπους· et Τετράκωλος, τετράπους. Inde Κωλιάς. est autem revera *crus.* Mercurius ἄκωλος· genus hominum μονόκωλον, Agam. ℣. 1393. ——— κἂν δυοῖν οἰμώγμασιν

Μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα.

℣. 324. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. Hesych. Ὑπεύθυνος, ἔνοχος, ὑποκείμενος.

[℣. 327. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Hesych. Λαβροστομία· ἡ διάκρητος (Guietus, ἀδιάκριτος, Stephanus ἄχρηστος) λαλιά. In MS. Arundeliano Æschyli λαυροστόμει legitur. Hesych. Δαρδάπτειν· λαύρως ἐσθίειν, pro λάβρως.

Homer. Iliad. Υ'. 479.

'Αλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, ὐδέ τί σε χρὴ
Λαβρογόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Sed usque verba temere effutis: neque vero te decet
Futilem esse: adsunt enim præstantiores alii.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacob. Duportus in Gnomologia Homerica. " 'Εποχὴ στωμυλίας. Λαβρεύεσθαι τὸ λάβρως καὶ ὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖν, ἢ στωμύλλεσθαι, ὅθεν καὶ λαβρογόρης, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λαβρός. Eustath. ὃ σε χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, quod λαβροστομεῖν est apud Æschyl. Prometh. et λαβράζειν apud Nicandr. Alexipharm. ubi Scholiastes Homeri verba citat, quæ hic proxime præcedunt, τί πάρος λαβρεύεαι; Pro λαβρογόρης Apollinarius habet Λαυρογόρης. Psalm. CXXXIX. 25.

'Ανέρα λαυρογόρην καθέλοι κακομήχανος ἄρη."

Hactenus Vir doctissimus.]

℣. 379. ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. [Alii προσγίνεται, quod ex scholiis.] Hesych. Προστρίβεται, προσπήσσεται. Eandem γνώμην habet Euripides Bacch. ℣. 385. 'Αχαλίνων στομάτων

'Ανόμου τ' ἀφροσύνας
Τὸ τέλος δυστυχία.

[Philostratus in vita Apollonii. Σοφίαν δὲ ἑαυτοῦ κατεψεύδετο, de Basso quodam Corinthio sermo est, qui philosophum se esse jactitabat, καὶ χαλινὸς ὐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. Mich. Apostolius VI. 36. Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. Αἰσχύλυ. Τὸ μὲν ἀπόφθεγμα, Βίαντος, ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται, ὡς μαρτυρεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Οἱ πολλοὶ δὲ Χίλωνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· Κλέαρχος δὲ, ὑπὸ τῦ Θεῦ λεχθῆναι Χίλωνι Λακεδαιμονίῳ. *Æschyli: Apophthegma quidem est Biantis; tanquam parœmia vero circumfertur, ut testatur Theophrastus libro de Parœmiis. Cæterum Clearchus, ab Apolline, Chiloni Damagetæ filio, Lacedæmonio, oraculo esse redditum ait.* Homer Od. Δ'. 502.

Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ 'Αθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Et sane effugisset mortem, vel invisus licet Minervæ,
Nisi arrogans verbum projecisset, adeoque im noxam
ingentem incidisset.

Incertus, apud Grotium in Excerptis,

'Η γλῶσσα πολλὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Item. 'Η γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.

Noster Sept. Theb. ℣. 444.

Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων
'Η γλῶσσ' ἀληθὴς γίνεται κατήγορος.]

[℣. 330. ΖΗΛΩ Σ'. Hesych. Ζηλῶ· μακαρίζω.]

[Ibid. ΚΥΡΕΙΣ. Hesych. Κυρεῖ· ὑπάρχει, τυγχάνει. Atque ita interpretandus ipse Sophocles, ubi ait Œd. Tyr. ℣. 370.

Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν. i. e. εἶναι, ἢ ὑπάρχειν.

Et Euripides Phœniss. ℣. 1074.

Ὠή, τίς ἐν πυλαῖσι δωμάτων κυρεῖ;

Noster in Persis ℣. 600. ——κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ.]

[℣. 333. ΟΥ ΓΑΡ ΕΥΠΙΘΗΣ. Ita supra ℣. 34.

Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.]

℣. 335. ΠΟΛΛΩ Γ' ΑΜΕΙΝΩΝ. Tale illud Euripideum, Fragm. CXL. Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Philemon, ——τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ

Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας, εἶτ' ἂν πταίωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ' ὅσ' οὐκ εἴων τότε.

[℣. 342. ΜΗΔΕΝ ΠΟΝΕΙ. Supra ℣. 44.

Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.]

[℣. 344. ΣΑΥΤΟΝ ΕΚΠΟΔΩΝ ΕΧΩΝ. Choeph. ℣. 18.

Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκ ποδῶν.]

[℣. 345. ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Contra illud,

Solamen miseris socios habuisse doloris.

Et Terent. Adelph. IV. 2. *Ægre solus, si quid sit, fero.* Ut et Chrysostomus, παραμυθίαν φέρει τὸ κοινωνοὺς εἶναι τῶν συμφορῶν.]

℣. 347. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. Tui. Ex Iapeto et Clymene, Atlas, Menœtius, Prometheus, et Epimetheus. Hesiod. Theog. [Hinc adagium, de iis qui sese magnis et molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt, Ἄτλας τὸν οὐρανόν. Ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακῷ τινὶ περιπιπτόντων. Diogenian. II. 67. Addit Suidas; Ἄτλας, ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν, καὶ σιδηρέους ὤμους ἔχειν λέγεται. Virgil. Æn. IV. 481.

——*jamque volans apicem et latera ardua cernit*
Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit.

Hanc autem Poetarum fabulam eludit Aristoteles, multis locis, monente Guellio, quem vide ad loca Virgilii citata.]

℣. 349. ΕΣΤΗΚΕ, ΚΙΟΝ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΧΘΟΝΟΣ. Homerum sequitur, Odyss. Α'. 53. ——ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς

Μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.

Et Hesiodum, Theogon. ℣. 517.

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Herodot. IV. 184. Τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. Tzetz. in Hesiod. Κίονες δὲ ὡς ὁ ἄξων Ἄτλας κατέχει, ὁ βόρειος πόλος ἐστὶ, καὶ ὁ νότιος.

[Eustathius in Odyss. I. p. 18. Ἄλλοι δὲ Ἄτλαντα τὸν νοητὸν ἄξονα νοοῦσι, τὸν διὰ μέσης τῆς γῆς ἐληλαμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ βορείου εἰς τὸν νότιον πόλον καθήκοντα κ. τ. λ. Ὃς συνεχὴς μέν ἐστι κατὰ τὴν ὁλότητα, καὶ ἴς· διὸ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, κίονα εἶπεν ἑνικῶς καὶ οὐ χίονας. Apud Erasmum in Adag: *Inconcussa columna*, legitur hic locus aliter.

Ἕστηκε κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς,
Ὤμοις ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

Id est, eodem interprete,

Columna stat telluris et cæli ardua
Suffulciens humeris onus intractabile.]

℣. 350. ΟΥΚ ΕΥΑΓΚΑΛΟΝ. Hesych. Εὐάγκαλον, εὐβάστακτον, εὐπροσαγκάλιστον.

℣. 351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Terræ filium. Hesiodus, Theogon. ℣. 819.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτᾶνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη.

Scholiastes Apollonii, ἐπεὶ λέγεται ἡ γῆ κατὰ ὀργὴν, ὅτι τοὺς Τιτᾶνας κατεταρτάρωσεν ὁ Ζεὺς, γεννῆσαι τοὺς γίγαντας. inde *Gigantes* dicti, quod idem sonat ac *Terrigenæ*. Orpheus,

Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Hinc est quod Prov. XXI. 16. quos versio Græca γίγαντας reddit, Paraphrastes Chaldæus appellat, בני ארעא quo modo intelligendus etiam noster in Agamemnone, ubi Zephyrum γίγαντα nominat, hoc est, terra ortum. Sophocl. Trachin. ℣. 1067. —— ὁ γηγενὴς

Στρατὸς γιγάντων.

Ita et Claudianus de Rapt. Proserp. II. 351. Jovem *summum Terrigenum regem* vocat, eodem sensu quo Callimachus hymn. I. Πηλογόνων ἐλατῆρα· an potius πηλαγόνων, prout habent Etymologicum M. et Lexica? Hesych. Πηλαγόνες, γέροντες, restitue ex Phavorino, γίγαντες, παλαιοὶ, γηγενεῖς.

Ibid. Schol. Α'. ΚΟΙΟΝ. Lege Κόττον. Palæph. περὶ Κόττου καὶ Βριαρέως. Vide Hesiodi Theog. [At retineri potest prior lectio; Etymolog. Κοῖος ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι, ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰάπετόν τε.]

Ibid. ΚΙΛΙΚΙΩΝ ΟΙΚΗΤΟΡΑ ΑΝΤΡΩΝ. Ita Hesiodus a Scholiaste laudatus, Τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον. At vereor ut lapsus fuerit memoria Scholiastes, nam apud Pindarum extant eadem verba Pyth. I. 31. —— τόν ποτε

Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον. ——

Pindari etiam nomine citantur Straboni XII. p. 579. ubi fusius de hac re, quem suadeo videas. Meminit et Apollodorus antri Corycii

in Cilicia, quo Jovem Typhon detinuit, I. 6. Ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Κιλικίαν, καὶ παρελθὼν, εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο. Typhonem non modo educatum, sed et natum in Cilicia, præter unum Apollodorum tradunt omnes: ille vero in Sicilia. I. 6. Καὶ γεννᾷ Τύφωνα ἐν Σικελίᾳ.

ỷ. 353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Πεντηκοντακέφαλον Pind. Hesiod. Theogon. at ἑκατογκέφαλος, Aristoph. in Nubib. ỷ. 325.

Ibid. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Garbit. *vi subjugantem* (*alios.*) perperam.

ỷ. 354. ΠΑΣΙΝ ΟΣ ΑΝΤΕΣΤΗ ΘΕΟΙΣ. [Sic Virgil. Æn. VII. 374. *Contra stare.*] Melius constabit versus si legas πᾶσ' ὃς ἀντέστη θεοῖς.

ỷ. 355. ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΟΝ. [Robortelli Editio φόβον.] Apollodor. I. 6. Τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδνῶν, ὧν ὁλκοὶ πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφὴν συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν· et rursum, ibid. μετὰ συριγμοῦ ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο.

ỷ. 356. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ Δ' ΗΣΤΡΑΠΤΕ. Apollodorus de eodem I. 6. Πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Hesych. Γοργωπὸν, πικρὸν τὴν βλέψιν. [Eurip. Herc. fur. ỷ. 990.

Ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων.

Narrat Athenæus V. 19. in Libya fuisse animal, quod Nomades Gorgonem appellarunt, cujus tam diros fuisse oculos, ut aspectu ipso, quos intueretur necaret. Hadr. Jun. Adag. VII. 70. *Tanquam Gorgone conspecta.* " De repente attonito metuque perculso dicitur. Heliodor. IV. Ἡ δὲ ὥσπερ τὴν Γοργοῦς θεασαμένη κεφαλὴν ἤ τι τῶν ἀτοπωτέρων ὀξύ τι καὶ μέγα ἀνέκραγεν. *Illa non aliter ac conspecto Gorgonis capite, aut alio quopiam monstro, altum vociferata est.* Gorgones Phorcynis Ponti Terræque filii natæ fuerunt, ut fabulantur Hesiodus in Theogonia, Hyginus et Bassus in Aratæo Commentario; oculo uno exemptili præditæ, tres, alatæ, anguibus loco crinium implexæ, aprugnis dentibus, manus habentes æneas, et alas quibus volarunt, ut annotatum est a doctissimo Scholiaste Æschyli: quarum nomina fuerunt; Stheno, a robore, Medusa, a regni cura, Euryale ab imperio maris appellata: quarum meminit in Agamemnone (immo in Choeph. ỷ. 1048. de quo errore alibi) Æschylus.

——αἳ δὲ Γοργόνων δίκην
Φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι
Πυκνοῖς δρακοῦσιν.

Illæ instar Gorgonum,
Atratæ et angues involutæ crinibus.

Gorgo autem et Gorgon ad incutiendum terrorem formidabilis

fuisse fingitur, horribili aspectu, unde Homerus,

Τῷ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐςεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη.
Torva tuens Gorgon clypei lucebat in ære.

Tam vero teter et horrendus earum obtutus fuisse perhibetur, ut in saxa obriguisse homines solo aspectu crediti fuerint: quo spectat illud Homeri,

Γοργοῦς (aut ut Zenodotus maluit) Γόργονος ὄμμαθ' ἔχων.
Gorgoneos torquens oculos.

Et Martialis IX.

Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgon
Porrigat, atque oculos oraque nostra petat.

Æschylus in Prometheo, de Typhone loquens,

Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤςραπτε γοργωπὸν σέλας.
Vibrabat ex oculis Medusæum jubar.

Ulysses apud Homerum Odysseæ Undecimo, pavidum fugisse se ait,

Μή μοι γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Ne mihi Persephone conjux Plutonia tetrum
Gorgonei capitis monstrum summitteret Orco.

Iamblicus Gorgonem cupiditatem nominat, quæ illectos vecordibus affectionibus homines, materiæ immergit, saxeosque efficit. Alexander Myndius historicus apud Athenæum in V. refert, Gorgona animal esse Libycum, non dissimile vitulo, quod diro minacium oculorum conspectu intuens, enecet. De Gorgone lege Palæphatum." Hæc ille.]

ỷ. 358. ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Ita Sophocles Œdip. Col. ỷ. 678. ἄϋπνοι κρῆναι. Ovid. *flamma vigil.* [Pindarus Olymp. X. 96. Πυρπάλαμον βέλος ὀρσικτύπου Διὸς, Aristophanes Avib. ỷ. 1711. πτεροφόρον Διὸς βέλος, fulmen vocat. Noster Sept. Theb κεραύνιο βέλος. Et hujus Tragœdiæ ỷ. 916. Πυρπνόον βέλος vocat. Schol. Euripidis in Hippolyt. v. 222. Πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγεται. Idem poeta in eadem Tragœdia ỷ. 531. fulmen vocat, ἄστρων ὑπέρτερον βέλος.]

ỷ. 359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Recte Scholiastes monet speciem esse fulminis ita dictam. Schol. Aristoph. in Equites, v. 693. τῶν γὰρ κεραυνῶν οἱ μὲν καταίβαται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὀνόμασιν. Author lib. de mundo, c. 3. Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσι εἴς τι. Ad tertiam speciem pertinent quæ postea profert, ỷ. 1082.

——ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
Στεροπῆς ζάπυροι.

Ad quartam καταιβάτης. Lycophron, ℣. 382.

——ὁ καταιβάτης
Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται δηουμένων.

Horatio *fulmen caducum*. Inde Ζεὺς καταιβάτης· Latinis *Jupiter Elicius*. Hesych. Καταιβάτης, Διὸς ἱερόν. [Idem. Ἐπηλύσιος· ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος. Ad quem locum Cl. Guietus, "Latinis, inquit, ἐπηλύσιον est bidental, a bidentis sacrificio sic nominatum. Ἐπηλύσια autem sic dicta videntur ἀπὸ τοῦ Διὸς ἐπηλυσίου, id est, τοῦ καταιβάτου. Loca fulmine tacta sacra existimabant, ob Jovis præsentiam." Hæc ille. Jul. Pollux, Onomast. IX. 5. Τὰ μέντοι ἐπηλύσια οὕτως ὠνομάζετο, εἰς ἃ κατασκήψειε βέλος ἐξ οὐρανοῦ· ὃ καὶ ἐνσκῆψαι, καὶ ἐγκατασκῆψαι, καὶ ἐγκατελθεῖν ἔλεγον, καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ καταβάτην. Interpres: *Et in ingressu quidem sic vocaverunt, in quæ cœlitus demittitur fulmen; quod et incutere, ferire, et immittere dixerunt, et Jovem in eo existentem, Descensorem.*] Aram Jovi καταιβάτῃ dicatam memorat Pausanias V. 14. Καταιβάτης τιμᾶται Ζεὺς, inquit Scholiastes Aristophanis in Pacem, ℣. 42. διὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνούς.

℣. 362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Garb. *dejectus est*. Melius Scholiastes κατεκάη. Quid sit φεψάλυξ et φέψαλος, unde τὸ φεψαλοῦσθαι, docent Veteres. Hesych Φεψάλυξ, φέψιλος (leg. φέψαλος) σπινθὴρ, ἄνθραξ. Etymol. Φέψαλος, σπινθὴρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. Et quidem ignis scintillas per φέψαλον denotari, quod Hesychius testatur, certum est. Quod autem proprie significet eas quæ ex lignis combustis proveniunt, ut voluit Etymol. minus verum est. Castigatissimus scriptor Aristoteles aliter usurpavit, Meteor. II. 8. ubi describens locum in quadam Æoli insula pæne Ætnæ similem, ἐν ταύτῃ γὰρ ἐξανῴδει τι τῆς γῆς, καὶ ἀνῄει οἷον λοφώδης ὄγκος μετὰ ψόφου· τέλος δὲ ῥαγέντος, ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ τὸν φέψαλον καὶ τὴν τέφραν ἀνήνεγκε. Melius igitur Schol. Aristoph. Acharn. ℣. 278. φέψαλοί εἰσιν οἱ σπινθῆρες. Ita olim Archilochus, πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεψάλυξ. Aristoph. Lysistrate, ℣. 107.

Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.

Idem, Acharn. ℣. 668.

Οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι.

℣. 363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ ΔΕΜΑΣ. Garb. *protensum corpus*. [Σχολ. Β'. ἄτιμον. Sed tamen Schol. Α'. scribi etiam monet παναόρον. Hesych. Παναώριον· πάντων αἰωρότατον· καὶ ἄμοιρον· ἢ κατὰ πάντα ἄωρον. Etymolog.

Παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Ἰλιάδος Ν'. ἀντὶ τῦ, κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος παρηωρημένος τῷ σώματι, τυτέςιν ἐκλελυμένος ἐν ἄλλῳ. νῦν δὲ ἀντὶ τῦ μέγας, παραιωρύμενος καὶ εἰς μῆκος ἐκτεταμένος. Γίγνονται δὲ ἀμφότερα ἀπὸ τῦ ἀείρω, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ ἀποβολὴν τῦ ι, ἄορος· καὶ μετὰ τῆς παρα, προθέσεως, καὶ ἐκτάσει τῦ α εἰς η, παρήορος. Καὶ Ὅμηρος παρηορίας λέγει τὰς τῦ παρήορυ ἵππυ ἡνίας, ὑφ' ἃς ὁ τρίτος ἵππος τῇ ξυνοδίᾳ δίδεται· καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρυμένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. καὶ ὁ πεπλωκὼς τῷ σώματι, παραιωρύμενος ἐν τῷ ἐκτάσθαι· καὶ ὁ ἐντὸς τῦ ζυγῦ παρεζευγμένος ἵππος.]

℣. 365. ΠΙΝΟΥΜΕΝΟΣ. Schol. Aristoph. ad Vespas, ℣. 139. ἰπνὸς κυρίως ἡ κάμινος. Virg. Æn. III. 579.

——ingentemque insuper Ætnam
Impositam ruptis flammam exspirare caminis.

Ibid. ΡΙΖΑΙΣΙΝ ΑΙΤΝΑΙΑΙΣ ΥΠΟ. Hesiodum, qui subter Ætnam Typhoeum sepultum tradidit, sequuntur præter Æschylum Pindarus, Euphorion, Ovidius et Valerius Flaccus: alii Encladum ibi collocant; ex his sunt Orpheus, Callimachus, Virgilius, Severus, Lucanus, Oppianus, et Sidonius Apollinaris. Philostratus vero II. Icon. ita dividit, ut dicat Typhonem sepultum in Sicilia, Enceladum in Italia. Atqui τὰ ἄριμα ubi Typhoei cubilia dicebantur Hom. Iliad. Β'. 783. non uno in loco statuit antiquitas. Vide Strabonem XVI p. 785. qui ab ארם *Syrus* derivari putat. Hinc Virgilii illustris hallucinatio, quam frustra defendere conati sunt ex Interpretibus suis nonnulli. [At secundum alios in lacu Sirbonide Typhon est submersus. Etymologici M. auctor in Τυφώς. πληγέντα δὲ αὐτόν φασι καιόμενον, ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σιμωνίδι (l. Σιρβωνίδι) λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐμπεσεῖν καὶ δῦναι, συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαύσεως· ἡ δὲ λίμνη θερμότητά τινα ἀναπέμπει, ὡς τῦ Τυφῶνος καιομένυ ἐν αὐτῇ. Apollonius Argonaut. II. 1218.

——ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.

Plutarchus in vita M. Antonii tradit, hunc lacum Typhonis exspirationis vocari.]

℣. 366. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Μυδρὸς interprete Hesychio est σίδηρος πεπυρωμένος. Deducit Scholiastes noster παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ ὕδωρ. Callimachus vero παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαῤῥεῖν. Tale quiddam Anaxagoras Solem esse prædicavit, μυδρὸν sc. διάπυρον. Diog. Laert. in Anaxag. Hinc Μυδροκτυπεὺς, χαλκεύς. Callim. hymn. III. ℣. 48. de Cyclopibus, ——ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίςοιο

Ἑςαότας περὶ μυδρὸν—quod mox exponit, ℣. 60.
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον

Ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.

Mallem ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν, quod Virgilius *in numerum*. Hoc est quod idem αἰράων ἔργα vocat apud Etymologum, in voce Αἶρα,

——λᾶθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Στρέφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι.

Ubi αἶραν σφαῖραν interpretatur Etymologus, et ita quidem Suidas; sed utrobique legendum σφυρὰ, quod et aliis innotuit, quæ sequuntur apud Etymologum demonstrant: τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥαιστὴρ λέγεται. Hesych. Αἶρα, σφυρὰ, ἀξίνη. [Quin lege apud Callimach. Ἔστρεφον αἰράων.]

v. 368. ΠΟΤΑΜΟΙ ΠΥΡΟΣ. Pindari quem laudat Scholiastes, locus extat Pyth. I. 40.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
δ' ἁμέραισι μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'.——

Πυρὸς ῥύακας vocant Strabo et Hermogenes. Cratinus,

Καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίαν πάγοις
Πυρὸς γέμουσαν.

Longinus, c. 35. ποταμοὺς προχέουσι πυρός. Virgil. Georg. I. 472.

——*undantem ruptis fornacibus Ætnam.*

ubi Servius, *undæ modo flammas evomentem*. Pari metaphora fauces ejus *crateres* dictæ. [Respexisse videtur Æschylus, horrendam illam Ætnæ eruptionem quæ Hierone regnante contigit; cujus fit mentio in Arundeliana Epocharum stela. L. 68. Ἀφ' ᾗ ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις, κ. τ. λ. καὶ τὸ πῦρ ἐῤῥύη ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην ἔτη ΗΗΔΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου. *A quo ad Platæas commissa est pugna ab Atheniensibus, &c. et ignis diffluebat in Sicilia circa Ætnam, anni* CCXVI. *Archonte Athenis Xantippo.* Nempe Olymp. LXXV. 1. Ad quem locum V. Cl. Humphridus Prideaux. "Porro eodem anno quo pugna ad Platæas Mardonius occisus est, et confectum bellum Medicum, ignis effluvium in Sicilia factum circa Ætnam, mutilis marmoribus significatur. Thucydides autem fine libri tertii, et anni sexti belli Peloponnesiaci, in adversariis nostris scribit in hæc verba. Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο, ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης, πεντηκοστῷ ἔτει μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. *Effluxit autem circa hoc ipsum ver, effluvium ignis ex Ætna, anno quinquagesimo post prius effluvium.* Sextus annus belli Peloponnesiaci, juxta Thucydidem, incepit desinente fere secundo Olympiadis 88. Archonte Athenis Euclide: atque ineunte anno 454 ante Evangel. inter quem et Xantippum Archontem intervenerunt anni 53. Unde

colligere licet, prius illud effluvium, subinde iteratum post aliquot dierum aut mensium intervalla, durasse ad triennium; inde vero cessasse demum per annos 50, usque ad tempus a Thucydide notatum; tunc autem rediisse, et ut fieri solitum, diebus sive vicibus aliquot utique continuatum, iterum cessasse, usque ad Olympiadem 96. ineuntem Archonte Athenis Phormione, annum autem 424 ante Evang. Quo tempore refert Diodorus Siculus, Libro XV. Προσφάτως πυρὸς ἐκραγέντος ἐκ τῆς Αἴτνης, μέχρι τῆς θαλάττης, *facta subito ignis eruptione ex Ætna ad mare usque*, nullo modo potuisse pedestrem exercitum Himilconis Carthaginiensium ducis, prætерire una cum Magonis eorundem Prætoris navalis classe littus adversum interea prætervecta. Atque in Chronico Eusebiano, secundum effluvium ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quam a Thucydide. Tertium autem fuit quod Paulus Orosius, II. 18. refert post bellum Artaxerxis Memoris et Cyri junioris; et quidem recte, quanquam Scaligero aliter visum." Hæc ille.

Denuo effluvium prodigiosum accidit Anno Dom. 1669. quo penitus deletum est *Nicolosi* oppidum; pars potior oppidorum *Padara* et *Ire Castagne* a terræ motu disjecta. Oppida *La Guardia, Malpasso, Campo Rotundo, La Potielli, S. Antonino, S. Pietro, Mostorbianco, Montpileri, La Annunciata, Falicchi, Placchi*, omnino absorpta et deleta; neque ullum superest vestigium terrarum quæ ad eas pertinuerint. Oppida etiam *Mascalucia* et *S. Giovanni de Galermo*, partim destructa.]

Ibid. ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ΑΓΡΙΑΙΣ ΓΝΑΘΟΙΣ. Choephor. ℣. 323.

Πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

℣. 370. ΕΞΑΝΑΖΕΣΕΙ ΧΟΛΟΝ. Ovid. Metam. V. 354.

——*flammamque fero vomit ore Typhœus.*

Apollodor. I. 6. Πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασσε ζάλη.

℣. 371. ΘΕΡΜΟΙΣ. Steph. Edit. θερμῆς, qui tamen mallet θερμοῖς, ut bina, inquit, utrique substantivo Epitheta adjungantur: at ubi alterum, etiamsi θερμοῖς legas? potius θέρμης, vel θερμῆς retinendum, sicut habent Vet. editio et Scholiastes, non ut Epithetum tertium τῆς ζάλης, sed ut casus rectus, agnoscente Hesychio, Θέρμης, ὁ θέρος πνέων.

℣. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ. Menander,

Λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.

D. Basil. Homil. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὁ λόγος, τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας κεκακωμένην ψυχὴν διὰ τοῦ μικροῦ τούτου βοηθήματος ἐξιᾶτο. Plane hoc Æschyli in mente habuit: ut et Themistius Orat. VII. p. 98. Φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστὶν, ᾧ σὺ τηνικαῦτα ἐπεράυνας σφαδάζουσαν

καὶ ζεῦσαι ἔτι. Apud Ciceronem, interprete forsitan Attio, ut antea diximus, ita redditi sunt hi versus, Tusc. Quæst. III. 31.

OC. *Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo,*
Mederi posse rationem iracundiæ.
PR. *Si quidem quis tempestivam medicinam admovens,*
Non aggravescens vulnus illidat manu.

Quos adducens versus, inquit H. Stephanus, ψυχῆς νοσούσης *IRACUNDIÆ reddidit: in qua interpretatione non est quod tibi negotium facessat accusativus ille* Rationem, *sed lege* Orationem *meo periculo, cum versus id patiatur, et aliter legi non possit quin maxima fiat Ciceroni injuria,* &c. Hæc ille, Plutarchi testimonio innixus, qui ἐν τῷ παραμυθητικῷ πρὸς Ἀπολλώνιον, non procul ab initio, hæc citans, legit ψυχῆς νοσούσης. Ut Plutarchus, ita Eustath. p. 696. l. 33. Ὅρα ὅπως θυμὸς κολακευόμενος μαλθάσσεται, καὶ κατὰ τὰ δεινὰ τῶν θηρίων εἴκει τοῖς τιθασσεύουσι. Κατὰ γὰρ τὴν Τραγῳδίαν,

Ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.

Nec tamen in interpretatione Ciceroniana *Orationem* legere debemus, cum, pace Viri magni, carminis ratio id non patiatur. [Michael. Apostol. X. 31. Θυμοῦ λόγος ἰατρός. Isocrates in Orat. de Pace, p. 167. Ὑμᾶς δὲ χρὴ πρῶτον μὲν τοῦτο γιγνώσκειν, ὅτι τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὕρηνται, ταῖς δὲ ψυχαῖς ταῖς νοσούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος, ὁ τολμῶν τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιπλήττειν· κ. τ. λ. *Vos etiam primum statuere debetis, quum morborum corporis multæ et variæ curationes sint a medicis inventa, animis ægrotis, et malarum cupiditatum plenis, unicum superesse remedium, orationem, quæ libere delicta reprehendat.*]

ν. 380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Hesych. Σφριγῶντα reddit ἐπαιρόμενον, ἰσχύοντα.

[ν. 384. ΝΟΣΟΝ. Ita ν. 1068.

——οὐκ ἔστι νόσος
Τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.]

[ν. 391. ΣΥΜΦΟΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Proverbialis locutio.]

ν. 395. ΤΕΤΡΑΣΚΕΛΗΣ ΟΙΩΝΟΣ. Plinius Grypas *ferarum volucre genus* vocat, VII. 2.

[Ibid. ΑΣΜΕΝΟΣ ΔΕ Τ' ΑΝ. f. legendum ἄσμενος δ' ἔτ' ἄν.]

ν. 397. ΣΤΕΝΩ ΣΕ. Στάσιμα hæc esse notat Scholiastes Aristophanis in Vespas. Stasima vero sunt cum stat Chorus et infelicitatem Fabulæ narrare incipit, prout discimus ex argumento in Persas. Scholiastes ad v. 271. ait Prometheum Nymphas provocasse in terram descendere, ὅτι βούλεται στῆσαι τὸν Χορὸν, ὅπως τὸ στάσιμον ᾄσῃ. Epodica fecimus quæ in Canteri editione sunt Monostrophica.

ν. 401. ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΓΞΑ ΠΑΓΑΙΣ. Apud Stobæum nescio quis,

——μυρίαις παγαῖς
Δακρύων ἀχέων τε βρύει.

Sept. Theb. ℣. 590. Μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; Ebraismus.

℣. 402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. [Euripides Hecuba ℣. 192.

Οἴμοι μᾶτερ, πῶς φθέγγῃ
Ἀμέγαρτα κακῶν;]

Hesych Ἀμέγαρτοι, ἀφθόνητοι, ἀζήλωτοι, ἢ πολὺ, ἢ μέγαν· ὡς τὸ, ἀμέγαρτε σεβῶντα, ᾧ ἐκ ἄν τις φθονήσειεν· cujus magnitudo tanta est ut invidiam exsuperet. De altera quantitatis specie, quam discretam vocant, Catullus in eundem sensum, Carm. V. 12.

Aut ne quis malus invidere possit,
Cum tantum sciat esse basiorum.

Horat. Od. II. 20. ——*Invidia major*
Urbes relinquam.——

Diserte Plutarch. p. 538. de Invidia et odio, αἱ δὲ τῶν εὐτυχημάτων ὑπεροχαὶ καὶ λαμπρότητες πολλάκις τὸν φθόνον κατασβεννύεσιν. Οὐδὲ γὰρ ἐοικὸς Ἀλεξάνδρῳ τινὰ φθονεῖν ἐδὲ Κύρῳ, κρατήσασι καὶ γενομένοις κυρίοις ἁπάντων· ἀλλ' ὥσπερ ὁ ἥλιος ἂν ὧ ὑπὲρ κορυφῆς γένηται, καταχεόμενος τὸ φῶς, ἢ παντάπασι τὴν σκιὰν ἀνεῖλεν, ἢ μικρὰν ἐποίησεν· ὅτω πολὺ τῶν εὐτυχημάτων ὕψος λαβόντων καὶ γενομένων κατὰ κεφαλῆς τῦ φθονῦ, συστέλλεται καὶ ἀναχωρεῖ καταλαμπόμενος.· Mira hoc loco Scholiastæ constructio, qui δίκνυσιν conjungit cum ἀμέγαρτα, et κρατύνων cum αἰχμήν· quod si ἀμέγαρτα adverbialiter sumas, omnia recte procedunt.

℣. 407. ΛΕΛΑΚΕ. Hesych. Λέλακε, βοᾷ, φθέγγεται.

℣. 410. ΕΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ. Atlantem et Menœtium intelligit Scholiastes A'. Atlantem et Typhoeum alter. Utrumque dici potest. Apollodor. I. 2. Ἰαπετῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν ὀρανὸν· καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ Μενοίτιος, ὃν κεραυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς, κατεταρτάρωσεν. Quod ad Typhoeum spectat *filius* dicitur *Terræ* ℣. 351. ut et ipse Prometheus ℣. 210.

[℣. 418. ΠΟΡΟΝ. Robortelli Editio Τόπον.]

℣. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ Τ' ΑΡΕΙΟΝ ΕΘΝΟΣ. Arabiæ nomen Etymologissat ex Græco cum Hebraicum sit. ערב Eodem modo fallitur de nomine Artaphernes. [Quid Arabibus cum Scythis? Scholiastes A'. Πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνῴκισεν; ὁ Στράβων φησὶν, οἱ Τρωγλοδύται μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Καυκασίας. Ita sane Strabo, XI. p. 506. ad quem locum vir incomparabilis Isaacus Casaubonus, "Troglodytas," inquit, "etiam alii inter Scythas et gentes Septentrionales constituunt. Quod autem auctor Scholiorum in Æschylum, poetam conatur excusare, Arabiam in Caucaso collocantem, et hunc locum profert, ubi Strabo Troglodytas prope Mæotim statuit, errat; dum perperam

Troglodytas istos cum aliis notioribus qui sunt ad sinistrum maris Rubri sinum confundit." Hæc ille. Malim itaque legere,

Οἱ γᾶς ἔσχατον πόρον ἀμφὶ
Μαιῶτιν τ' ἔχουσι λίμναν,
'Αραβίας τ' ἄρειον ἔθνος.]

[ϔ. 424 ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Hesych. 'Οξύπρωροι. ὀξυκέρατοι. Oppian. Halieut. III. 333.

Πολλάκι δ' ὀξύπρωρον ὑπὲρ ῥάχιν ἔτμαγε δάψας.]

ϔ. 426. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ ΤΙΤΑΝΑ ΛΥΜΑΙΣ. Hesych. 'Ακάμαντον, ἀνοπίαστον. Fortasse autem hic legendum ἀδαμαντοδέτοις λύμαις· sicut supra ϔ. 148.

[ϔ. 427. ΘΕΩΝ. Robortelli editio θεόν.]

ϔ. 428. ΑΤΛΑΝΘ'. Scholiastes Β'. legit ῎Ατλαν θ', *et Atlantem*, male: se tamen scite defendit. Οὐ μόνον ῎Ατλας ῎Ατλαντος, ἀλλὰ καὶ ῎Ατλας ῎Ατλα, καὶ μαρτυρεῖ τὸ 'Ατλαγενάων.

ϔ. 430. ΝΩΤΟΙΣ ΥΠΟΒΑΣΤΑΖΕΙ. Alii νώτοισιν ὑποστενάζει. Fortasse legendum ὤμοις ὑποστενάζει, ut ϔ. 350. ὤμοις ἐρείδων. Virg. Æn. IV. 482. *Axem humero torquet.* Nam βαστάζειν proprie non est humeris bajulis portare, sed ulnis gerulis tenere, ut postea ϔ. 1018.

——— πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.

[Monet etiam Suidas, in Βαστάσας. Καὶ βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διαστηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. *Et* Βαστάσαι *apud Atticos non significat attollere sed palpare, attrectare, et perpendere, et dispicere, et examinare manu rerum pondus.*]

ϔ. 431. ΣΤΕΝΕΙ ΒΥΘΟΣ. Ita Sophocles στένοντα πόντον dixit.

ϔ. 432. ΚΕΛΑΙΝΟΣ Δ' ΑΙΔΟΣ. Anacr. LVI. 9.

Αΐδεω γὰρ ἐστι δεινὸς
Μυχός. ———

III.

ϔ. 436. ΔΑΠΤΟΜΑΙ ΚΕΑΡ. Pythagorice, *cor edere*, valet tacito dolore consumi. Homerus de Bellerophonte Iliad. Ζ'. 201.

῞Ητοι ὁ καππεδίον τὸ 'Αλήϊον οἶος ἀλᾶτο
῝Ον θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Hoc est, interprete Cicerone, Tusc. Quæst. III. 26.

Qui miser in campis mœrens errabat Aleis
Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans.

[Aristoph Acharn: ϔ. 1.

῞Οσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.

Perperam tum citatum tum interpretatum esse hunc Æschyli locum, ab Hadriano Junio, si res tanti esset, monerem, in Ada-

gium *Morderi-corde*. Suidas Δέδηγμαι τὴν καρδίαν· ἠνίαμαι. Interpres: *Corde-sum morsus. Indolui: dolore sum affectus.* Subdit; καὶ Ὅμηρος, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. *Momordit autem mentem Hectoris hæc oratio:* Atque etiam Iliad. Ω'. 128.

Τέκνον ἐμὸν τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδεαι κραδίην μεμνημένος ὐδέ τι σίτυ,
Οὔτ' εὐνῆς;

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, "Forte an huc respexit Virgil. Æn. XII.

Nec te tantus edat tacitam dolor.

Hom. de Bellerophonte, Il. Ζ'.

Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Hoc est, interprete Cicerone,

Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans.

Horat. Epist. II. 1. ——*si quid*

Est animum, differs curandi tempus in annum.

Phocyl.

Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθης φίλον ἦτορ.

Aristoph. Vesp. Ἐγὼ τῦτον — ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν. Et hinc fluxit Symbolum illud Pythag. Καρδίαν μὴ ἐσθίειν, vel ut est apud Iamblichum, Καρδίαν μὴ τρῶγε, quod et ille aliter exponit, plerique vero cum Lilio Giraldo sic explicant, *non animum angoribus cruciandum:* nec doloribus subinde affligendum, quod et prohibet Thetis apud Homerum." Hæc ille.]

ϔ. 437. ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Ita legit Etymologici auctor. Προσίλπιοι· προσίλλειν λέγυσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· ὡς ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμῶν. Hesych. Προσίλει, προπηλακίζει. Schol. Aristoph. in Ran. ϔ. 742. Προσιλῦμεν. Προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. Alii προσσιλλόμενον, a σιλλός. Stephanus et Garbitius legunt προσηλύμενον· quod melius: legendum vero omnino e Scholiaste προσηλώμενον. προσηλωμένυς ἀντὶ τῦ ἥλοις πεπαρμένυς. Hesych. Προσήλωσαν· προσέπηξαν, ἔδησαν. Apollodorus I. 7. ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτῦ προσηλῶσαι· et mox, ἐν δὲ τύτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο. [Inde Metaphorice D. Chrysostomus, τὺς τῇ μέθῃ προσηλωμένυς, et βιωτικαῖς προσηλώμενος φροντίσιν. Julius Pollux. Onomast. II 4. Ἱπποκράτης δὲ ὀφθαλμὸν ἰλλαίνειν φησὶ, τὸν διάστροφον γινόμενον· καὶ ἀνίλλωμα, τὸ ἀνάλημμα. Οἱ δὲ, καὶ ἴλλυς τὺς ὀφθαλμὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν· σιλλαίνειν δὲ τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σίειν τὺς ὀφθαλμὺς, ὅθεν καὶ τὸ χλευαστικὸν ποίημα, σίλλος. *Hippocrates vero, oculum* ἰλλαίνειν *dixit, qui detorquetur; et respectus* ἀνίλλωμα *dicitur: Hi vero Ionico more oculos* ἴλλυς *vocaverunt.* Σιλλαίνειν

vero est subsannando oculos vibrare, unde etiam irrisorium quoddam poema, Sillus dictum est.]

ṽ. 442. ΝΗΠΙΟΥΣ ΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΡΙΝ, ΕΝΝΟΥΣ ΕΘΗΚΑ. D. August. Civit. Dei. XVIII. 8. *Quem propterea ferunt de luto formasse homines, quia optimus sapientiæ doctor fuisse perhiberetur: nec tamen ostenditur qui ejus temporibus fuerint sapientes.*

[ṽ. 443. ΦΡΕΝΩΝ ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Miror quid voluerit vir doctissimus, qui in notis ad Psellum p. 169. ait, "Σαθροὶ τὰς φρένας. Legebatur σαυροὶ, reposui σαθροὶ τὰς φρένας· φρενοπληγεῖς. Menand. in ἱκλ. φρενοβλαβεῖς, φρενῶν ἐπήβολοι Æschyl." Sic ille.]

ṽ. 449. ΕΦΥΡΟΝ. Hesych. Ἔφυρον, ἔβρεχον, ἐμάλυνον.

Ibid. Κ' ΟΥΤΕ ΠΛΙΝΘΥΦΕΙΣ. Hæc omnia e nostro transtulit Moschio, Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα

Θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοὶ,
Ὀρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίους
Φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν
Οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαΐνοις
Εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις.

Et mox,

Εἶτ' ἐν μερίμναν τὴν Προμηθέως σπάσαι,
Εἶτ' ἐν ἀνάγκην, κ. τ. λ.

Vitruv. II. 1. Primos homines sine sermonis articulati usu diu in cavernis terræ ferarum instar habitasse scribit.

Ibid. ΠΛΙΝΘΥΦΕΙΣ. Plinius VII. 56. *Laterarias domos constituerunt primi Euryalus et Hyperbius fratres Athenis, antea specus erant pro domibus.*

ṽ. 450. ΔΟΜΟΥΣ ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ. Alii προσείλους· ita et Etymologicum, Πρόσειλος· οἰκία ἡ πρὸς τὴν ἕλην τετραμμένη· ἕλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή· ἐξ οὗ πρόειλος καὶ πρόσειλος. [Hesychius, Ἄειλα· πεδία ἀνήλια· εἴλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Etymolog. Εὔειλος, ὁ εὐαερὴς τόπος· παρὰ τὸ εἴλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. Vir doctissimus Cl. Salmasius in Solinum p. 990. "Græci," inquit, "veteres, εὔειλα et πρόσειλα vocarunt ejusmodi loca modico calore tepentia et soli opportune aperta. Theophrastus ἡ εὔειλος καὶ ἁπλῶς εὐδιεινή; ubi perperam scribitur εὔηλος, quod ratione caret, nec enim formari potest ἀπὸ τοῦ ἡλίου." Hæc ille, quem suadeo videas.]

Ibid. ΞΥΛΟΥΡΓΙΑΝ. At secundum Plinium *fabricam materiariam Dædalus* invenit. VII. 56.

ṽ. 451. ΚΑΤΩΡΥΧΕΣ. Hesych. Κατώρυχες, κατωρυγμένοι.

Ibid. ΑΕΙΣΥΡΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ. Ovidio *frugilegæ*, Metam. VII. 624. Horat. Sat. I. 1. *Ore trahit quodcunque potest.* ——

Habent alia exemplaria ἀήσυροι· *agiles, expeditæ:* Et ita legit Eustathius, p. 1500. l. 27. ἀπὸ τῦ ἄω τὸ πνέω, ὁ μόνον ἀήτης ἐπὶ ἀνέμυ, καὶ ἀήσυρον κατὰ τὺς παλαιὺς τὸ κῦφον, ὅθεν καὶ ἀήσυροι μύρμηκες παρ' Αἰσχύλῳ. Hesych. Ἀήσυρον, κῦφον, ἐλαφρόν. Tryphiodorus, ℣. 348.

> Ἔδραμεν ἠΰτε πόρτις ἀήσυρος, ἥτε τυπεῖσα
> Κέντρον δ' ἂν ἐποίησε βοοῤῥαίταο μύωπος.

Lege ἥντε τυπεῖσαν Κέντρον ἀνεπλείησε.

℣. 453. ΤΕΚΜΑΡ. Garbit. *terminus.*

℣. 456. ΕΣ ΤΕ ΔΗ ΣΦΙΝ ΑΝΤΟΛΑΣ ΕΓΩ. [De Hippone, Centauri filia idem refert Euripides, Clementi Alexandrino laudatus, Strom. I. 15.

> Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
> Χρησμοῖσιν ἢ δι' ἀστέρων ἐπαντολάς.]

Cic. Tusc. Quæst. V. 3. *Nec vero Atlas sustinere cælum, nec Prometheus affixus Caucaso, nec stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia traderetur, nisi cælestium divina cognitio nomen eorum ad errorem fabulæ traduxisset* Servius ad Virg. Eclog. VI. 43. *Hic,* Prometheus, *primus Astrologiam Assyriis indicavit, quam residens in monte altissimo Caucaso, nimia cura et sollicitudine deprehenderat: hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pæne sideribus, unde etiam majora astra demonstrat, et diligenter eorum ortus occasusque significat.* Hoc vero inventum Palamedi tribuit Sophocles, Fragm. apud Achill. Tat.

> Ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς,
> Τάξεις τε ταύτας, ὐράνιά τε σήματα.

[℣. 457. ΔΥΣΕΙΣ. Adde hic tres versus ex MS.

> Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
> Βίον διῴκησ', ὄντα πρὶν πεφυρμένον,
> Θῆρσιν θ' ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
> Ἀριθμὸν εὕρηκ', ἔξοχον σοφισμάτων,
> Ἐξεῦρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις,
> Μνήμην θ' κ. τ. λ.]

℣. 458. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΡΙΘΜΟΝ. Hic cæcutiit interpres Græcus Α', et qui eum secutus est Garbitius, reddens, *Præterea etiam inveni ipsis eximiam multitudinem artium.* De Arithmetica omnino intelligendum, quam Artium præstantissimam censebant Pythagorei, inter quos Æschylus locum obtinuit, duplici respectu: ὁ μόνον ὅτι ἔφαμεν αὐτὸν ἐν τῇ τῦ τεχνίτυ θεῦ διανοίᾳ προϋποστῆναι τῶν ἄλλων ὡσανὶ λόγον τινὰ κόσμιον καὶ παραδειγματικὸν, πρὸς ὃν ἀπερειδόμενος ὁ τῶν ὅλων δημιυργὸς, ὡς πρὸς προκένtημά τι (ita novo nomine appellare videtur antecedentes in mente divina priusquam existerent rerum notiones) καὶ ἀρχέτυπον

παράδειγμα, τὰ ἐκ τῆς ὕλης ἀποκοσμεῖ καὶ τοῦ οἰκείου τέλους τυγχάνειν ποιεῖ· ἀλλὰ καὶ ὅτι φύσει προγενεστέρα ὑπάρχουσα (ita legendum) ὅσῳ συναναιρεῖ μὲν ἑαυτῇ τὰ λοιπὰ, οὐ συναναιρεῖται δὲ ἐκείνοις. Nicomachus I. Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς. [Ἀριθμὸν, ut hic Prometheus ἔξοχον σοφισμάτων, ita ipse Pythagoras σοφώτατον omnium dixit. Ælian. Var. Hist. IV. 17. Ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατον ὁ ἀριθμός· δεύτερος δὲ, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Omnino rejicienda est viri doctissimi importuna emendatio, qui, in Athenæum XV. 3, legit, ὁ ἀριθμοὺς εὑρὼν, approbante Scheffero: Sic enim hæc ἀκούσματα Pythagorica prodit etiam Iamblichus, de vita Pythag. XVIII. p. 85. Τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός· δεύτερον δὲ τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ονόματα τιθέμενον.] Quod vero ad auctorem Arithmeticæ spectat, sunt qui Minervam eo nomine laudant, Liv. VII. 3. *eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus sit:* alii Palamedem, de quo Plato, ἢ οὐκ ἐννόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρών; Sophocles de eodem, Fragm. apud Achill. Tat.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείῳ στρατῷ,
Σταθμῶν τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα
Κἀκεῖν' ἔτευξε.

Euripides in Phœnissis, ℣. 545.

Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι, καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius IV. 207.

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis
Imposuit, certumque modum, propriasque figuras.

℣. 459. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΕ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Ita Cedrenus, p. 66. Προμηθεὺς γραμματικὴν, ὥς φασιν, ἐξεῦρεν· et Suidas, Προμηθεὺς εὗρε πρῶτος τὴν γραμματικὴν φιλοσοφίαν. Alii ad alios referunt. Plinius VII. 56. *Literas semper arbitror Assyrias fuisse: sed alii apud Ægyptios a Mercurio, ut Gellius, alii apud Syros repertas volunt:* locum consule. [Servius in Æneid VI. 749. Νοῦς *dicitur* (Mercurius) *id est sensus, quo Philosophiam, quæ hæc indicat, intelligimus: quia ipse etiam invenit literas.*] Euripides ad Palamedem, cujus sub persona ita loquitur, Fragm. II.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος,
Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα· συλλαβὰς τιθεὶς,
Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι.

℣. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ'. Num innuit λογισμοὺς καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις; hæc enim Mnemosynes inventa, Diod. Sic. V. 67.

Ibid. ΑΠΑΝΤΩΝ ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ' ΕΡΓΑΤΙΝ. Secundum Pythagoricos, hi namque ἐπὶ πλέον ἐπειρῶντο τῇ μνήμῃ γυμνάζειν· οὐδὲν γὰρ μεῖζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν, τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν. Iamblich. de vita Pythag. 29. [Mnemosynem Musarum matrem esse finxerunt

Poetæ. Hesiod. in Theog. ý. 914.

Μνημοσύνης δ' ἐξαῦθις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Orpheus sive potius Onomacritus, in hymno in Musas, ý. 1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες
Μῦσαι.]

[Ibid. ΕΡΓΑΤΙΝ. Callimach. in Iambis, apud Schol. Pind. Isthm. II. 10. ——— ὁ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν μῦσαν ὡς ὁ Χῖος ὑλλίχυυ ἔπος. l. Ὑλλίχυ νέπυς.]

ý. 461. ΚΑΙΖΕΥΞΑ ΠΡΩΤΟΣ. At Plinius, *bovem et aratrum Buzyges Atheniensis, ut alii, Triptolemus,* VII. 56. [Eumenid. ý. 647. Ὦ παντομισῆ κνώδαλα. Hesych. Κνώδαλα· κυρίως τὰ θαλάττια θηρία· κινώδαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινύμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίυ φησὶν κνώδαλον θηρίον, ἢ ζῶον μικρόν.]

ý. 462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Alii ζεύγλοισι, quod magis probo.

Ibid. ΣΩΜΑΣΙΝ Θ'. Tan. Faber leg. σήμασιν θ'. Epist. LXVII. [Fortasse vero distinguendum,

Ζεύγλαισι δυλεύοντα· σώμασιν θ' ὅπως
Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
Γένοινθ'.]

ý. 463. ΘΝΗΤΟΙΣ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΜΟΧΘ. Quo sensu jumentum συνεργὸν ἡμῖν ζῶον dixit D. Basilius in c. II. Esaiæ. Inde nomen. Columella præfat. VI. *Jumenta nomen a re traxere, quod nostrum laborem vel onera subvectando vel arando juvarent.* Διάδοχοι hic idem quod alibi ἐκδέκτορες ab eodem. Vid. Plut. de Fortuna p. 98. et Hierocl. Fragm. 212. [Porphyruis de Abstinentia III. 18. Ἀρκεῖ γὰρ ὅτι μηδὲν πονεῖν δεομένοις χρώμεθα προκάμνυσι (προς καμάτυς) καὶ μόχθυς ἵππων, ὄνων τε οχείαν καὶ ταυρῶν γονὰς, ὡς Αἰσχύλος φησὶν ἄνδυλα (ἀντίδυλα) καὶ πόνων ἐκδέκτορα, χειρωσάμενοι καὶ καταζεύξαντες. Æschyli locus quem respicit Porphyrius, extat apud Plutarchum, de Fortuna. Νῦν δὲ, inquit, ὐκ ἀπὸ τύχης, ὐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατῦμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς, τυτέστιν ὁ λογισμὸς, αἴτιος,

Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα, καὶ ταύρων γονὰς
Δὺς ἀντίδυρα (ἀντίδυλα) καὶ πόνων ἐκδέκτορα,

κατ' Αἰσχύλον. Ita liberi dicuntur ab Hierocle apud Stobæum, Serm. LXV. Συμπαθεῖς δὲ ἐν τοῖς ἐναντίοις καιροῖς διάδοχοι τῶν ἀνιαρῶν. Et noster ý. 1025. Διάδοχος τῶν σῶν πόνων.]

ý. 464. ΥΦ' ΑΡΜΑΤ' ΗΓΑΓΟΝ. Legit Canterus ὑφ' ἅρματά τ' non necessario: mallem ἅρμα τ'. Quod vero sibi arrogat Prometheus, alii aliis tribuunt. Plin. N. H. VII. 56. *Vehiculum cum quatuor rotis Phryges.* Et postea, *Bigas primum junxit Phrygum natio, quadrigas*

Erichthonius. Virg. Georg. III. 113.

Primus Erichthonius currus et quatuor ausus
Jungere equos. ——

Euseb. Chron. num. 543. *Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia, erat quippe apud alias nationes.* Et num. 447. *Trochilus primus fertur junxisse quadrigam.* Tertullianus posteriori favet sententiæ. [De Spectaculis c. 9. *Si vero Trochilus Argivus auctor est currus, primo Junoni id opus suum dedicavit.* Ita et Theon in Aratum. Οἱ δὲ μυθόλογοι τὸν Ἡνίοχον λέγουσιν εἶναι εἴδωλον ἢ Βελλεροφόντου ἢ Τροχίλου, τῆς Καλλιθείας παιδὸς, τῆς πρώτης ἐν Ἄργει γενομένης ἱερείας, ἅρμα πρῶτον ἐπιζευξάντος.]

℣. 467. ΛΙΝΟΠΤΕΡ'. Apposite Cassiodorus Var. Epist. V. 17. *Vela alas navium facientia, linum volatile, quidam spiritus currentium carinarum, prænuntia mercium, auxilia quieta nautarum, quorum beneficio conficiunt otiosi quod a pluribus avibus vix probatur impleri.* Nostrum secutus Ennius *naves velivolas* dixit: et Virgil. Æn. III. 520.

—— *velorum pandimus alas.*

[Oppianus Hal. I. 190. navem vocat ἐΰζυγον ἅρμα θαλάσσης. Nonnus ἁλίδρομον ἅρμα θαλάσσης, in Dionysiacis. Plautus Homeri exemplo *equum lignum* de navi dixit, in Rudente. Homerus item Odyss. Η'. 36.

Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica. "Νέες quæcunque ὠκεῖαι, unde et ἁλὸς ἵπποι a poeta vocantur, ob celeritatem: ὠκύτατον γὰρ καὶ ἵππος ἐν ζώοις. Eustath. Ideoque ἡλίῳ ἀνάκειται, ὡς ταχυτάτῳ ταχύτατος. Herod. Euterpe postremis verbis." Mox, paucis præmissis. "Naves, aves quibus remi pro alis. —εὐήρετ' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, ut Poetæ alibi, et Hesiod.

—— Νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

Schol. Aristoph. Avibus. Αἱ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι quanquam vela etiam pro alis sunt. Unde et Naves appellat Æschylus, Prom. Vinct. λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα, h. e. τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα ὡς πτερὰ, ut et recte exponit Scholiastes. Et *velivolum mare* post Lucretium dixit Virgilius. Idem et Mercurium volare *remigio alarum.* Hæc igitur κατ' ἀντιστροφὴν dicuntur, Remi sunt alæ navium et Alæ sunt remi avium." Hactenus vir doctissimus.]

Ibid. ΝΑΥΤΙΛΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ. Ex Homero adumbratum, Od. Δ'. 708. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται. ——

Ita Cicero Argo appellavit *novum vehiculum Argonautarum,* de Nat. Deor. II. 25. et Catullus de eadem, Carm. LXIII. 9.

Ipsa levi fecit volitantem flamine currum.

[℣. 472. ΚΑΚΟΣ Δ' ΙΑΤΡΟΣ. Quomodo dicitur,

Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Aliis medicus, ipse ulceribus scatens.

Laudat Plutarchus in Libello de utilitate ab inimicis capienda. p. 80. Et Michael Apostolius ἐκ τοῦ τραγῳδοῦ desumptum esse monet. Parœmiam vocat Gregorius Nazianzen. in apologia de fuga sua: Ἢ τῆς παροιμίας πόῤῥω θέωμεν, ἄλλοις ἰατρεύειν ἐπιχειροῦντες, αὐτοὶ βρύοντες ἕλκεσι. *Aut proverbium procul fugimus, aliis mederi parantes, ipsi scatentes ulceribus.* Huic affinis proverbialis etiam locutio (parabolam vocat Dominus noster) ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν. *Medice, cura teipsum.* D. Luc IV. 23. Demosthenes Orat. I. contra Aristogeit. Τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ. *Epilepsia laborantes prædicat se sanaturum, cum ipse omni improbitate laboret.* Homer. Iliad. Λ'. 833.

Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος.

Eum in tentoriis puto, vulnus habentem
Indigere et ipsum perito medico.

Philemon. —— τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας, εἶτ', ἐπὰν πταίωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ' ὅσ' οὐκ εἴων τότε.]

℣. 476 ΔΟΛΟΥΣ ΕΜΗΣΑΜΗΝ. Δόλος ut et *dolus* μέσον. vid. Cicer. Offic. III. 14. ἐμήσατο Hesych. interpretatur ἐμηχανήσατο. [Choeph. ℣. 991. Ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος.]

℣. 479. ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΝ. Euripid Hippol. ℣. 516.

Πότερα δὲ χριστὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;

Porphyrius de Abstin. I. 27. Εἶτ' ὀσφραντὸν, εἴτ' ἐπίχριστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγειν φάρμακον.

Ibid. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Gilb. Gaulminus, *Prorsus legendum,* οὐ χριστὸν, οὐδὲ παστόν. et ad verba Scholiast. Τοῦτο δηλοῖ τὸ πιστὸν, *quantum se torquet ut ineptiat!* ἀπὸ τοῦ πίω πίσω ῥήματος. *qua Analogia? quicquid agat, nunquam* πιστὸν *in ullo auctore* ἀντὶ ποτοῦ *reperiet: sed verius est ignorasse eum linguam suam.* Hæc ille; sed quanto verius est eum nimis incaute censuram tulisse, cum frequenti in usu fuisse ex veteribus Grammaticis discimus? Usus est Scholiastes Aristophanis in Plut. ἐστιν οὖν παστὸν τὸ πασσόμενον, πλαστὸν τὸ πλασσόμενον, καὶ πιστὸν τὸ πινόμενον· Quin et apud Æschylum nihil mutandum esse ex Eustathio discere potuit, p. 464. l. 35. Τρεῖς φαρμάκων ἰδέαι παρ' Ὁμήρῳ· ἐπίπαστα ὡς νῦν ἐπὶ Μενελάῳ, ὅπερ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσεν ὁ Μαχάων· καὶ χριστὰ, οἷον ἰοὺς χρίεσθαι· καὶ πιστὰ κατὰ τὸν Αἰσχύλον, τουτέστι ποτὰ ἢ πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης ἐν Ὀδυσσείᾳ

τῷ κρατῆρι ἀναμιγνύσης φάρμακα. Nec possum quin mirer de analogia dubitasse virum eruditum, cum eadem ratione qua χειρὸς a χείω κέχειραι et πατρὸς a πάω πέπαραι, etiam πιρὸς a πίω πέπιραι deductum sit, quod verbum frequenter usurpatum comperimus. Pind. Isthm. Od. VI. in fine, ——πίσω σφι Δίρκης

ἁγνὸν ὕδωρ.——

ubi Schol. πίσαι δὲ τὸ ποτίσαι, καὶ ποτίςρας δὲ πίσας ἔλεγον. Hesych. Πιςήριον, ποτιςήριον· πίσαι γὰρ τὸ ποτίσαι, καὶ πίςραι αἱ ποτίςραι· et Ἔμπισον, πότισον. Id. Ὑπέπισα, ὑπεπότισα.

℣. 480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Hesych. Κατασκελεῖν, κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφάσμα. f. καταφαγεῖν.

Ibid. ΠΡΙΝ ΕΓΩ ΣΦΙΣΙΝ. De medicina Plinius VII. 56. *Medicinam Ægyptii apud ipsos volunt repertam, alii per Arabum Babylonis et Apollinis filium: Herbariam et medicamentariam a Chirone Saturni et Phyllirae filio.* Ad ipsum Apollinem referunt alii. Callim. hymn. II. 45. ——ἐκ δέ νυ Φοίβου

Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

Ovid. Met. I. 521.

Inventum medicina meum est; opiferque per orbem
Dicor, et herbarum subjecta potentia nobis.

℣. 483. ΤΡΟΠΟΥΣ ΔΕ ΠΟΛΛΟΥΣ. Claudian. II. in Eutrop. XX. 492.

——*quoscunque Prometheus*
Excoluit, multoque innexuit æthera limo,
Hi longe ventura notant, dubiisque parati
Casibus occurrunt.——

℣. 484. ΕΞ ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ Α ΧΡΗ ΥΠΑΡ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. Hom. Odyss. Τ'. 547.

Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν ὅ τοι τετελεσμένον ἔςαι.

Synesius de Insomniis. p. 132. Εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσι τῶν ὕπαρ ἐσομένων αἰνίγματα. [Etymolog: Ὕπαρ, ἀληθῶς· παρὰ τὸ ὑπάρχειν, ὅτι μόνα τὰ ἀληθῆ ὑπάρχουσι. Mosch. Idyll. II. 17.

——τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.

Ubi V. Cl. Bonaventura Vulcanius. "Opponuntur inter se ὄναρ et ὕπαρ, ut apud Homerum. Ὀδυσσ. Τ.

Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσλὸν ὅ καὶ τετελεσμένον ἔςαι.

Neque aliud est ὕπαρ, quam ὀπτασία ἀληθῶς ὑπάρχουσα, et ut vult Hesychius, μεθ' ἡμέρας ἐναργῶς ἀληθής." Hæc ille. Artem vero oneirocriticam inter Chaldæos viguisse, vel ipsi Græci fatentur; Diodorus Siculus, II. 30. Ἐνυπνίων τε καὶ τεράτων ἐξηγήσεις ἀποφαίνονται. Daniel: II. 4. *Responderuntque Chaldæi regi Syriace; Rex in*

sempiternum vive; dic Somnium servis tuis, et interpretationem ejus indicabimus. Philo Judæus hoc inventum Abramo adscribit.]

ỳ. 485. ΚΛΗΔΟΝΑΣ ΤΕ ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Suidas, Κληδών· φήμη, μαντεία. Καὶ κληδονισμοὶ, αἱ διὰ τῶν λόγων παρατηρήσεις. Tale illud juveni oblatum Mitylenæo, Pittacum de conjugio consulenti. Callim. epigr. II. Tibullus, Eleg. I. 3.

Illa sacras pueri sortes ter sustulit, illi
Rettulit e triviis omina certa puer.

[Alcinous de doctrina Platonica: c. 15. ἀφ' ὧν, nempe a dæmonibus, κληδόνες καὶ ὄττειαι καὶ ὀνείρατα καὶ χρησμοὶ καὶ ὅσα κατὰ μαντείαν ἀπὸ θνητῶν τεχνιτεύεται.]

ỳ. 486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ ΤΕ ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ. Obvia signa quæ fausta aut infausta in itinere occurrunt; quale Xerxi de equa leporem pariente, et Agamemnoni de aquilis leporem vorantibus, in Agam. ỳ. 120. Inter species οἰωνιστικῆς numeratur ἐνόδιον, ὅταν ἐξηγήσηται τὰ ἐν τῇ ὁδῷ ὑπαντῶντα.

[ỳ. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ ΤΕ ΠΤΗΣΙΝ. Suidas Telegonum augurandi scientiam invenisse tradit; Plinius VII. 56. ait esse inventum ejus Caris a quo Caria nomen acceperit. Alii in Etruria repertam volunt, auctoremque extitisse Tagen. Ovid Met. XV. 558. Quin de Chaldæis, (a quibus ad Lydos, a Lydis ad Etruscos videtur defluxisse) Diodorus Siculus II. 29. Ἐμπειρίαν δ' ἔχουσι καὶ τῆς διὰ τῶν οἰωνῶν μαντικῆς.]

[ỳ. 488. ΟΙΤΙΝΕΣ ΔΕΞΙΟΙ. Callimachus de Tiresia vate, Hymn. V. 125.

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.]

[v. 489. ΔΙΑΙΤΑΝ. Δίαιτα est vivendi ratio, prout transtulimus, seu edendi modus, institutum. Significat etiam domicilium, habitationem et cœnaculum, quod in eo *per diem edatur* si Varroni fides. Hinc. Τιμώνειος δίαιτα, proverbialiter usurpatur de solitaria. Nempe sic nominavit M. Antonius, debellatus pugna Actiaca, maritimam illam cœnationem de qua Strabo XVII. et Plutarch. in Antonio. Hinc et adagium, Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα· ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλόντων. *Alia vita, alia diæta; de iis qui ad meliorem sese vitam conferunt. Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.* Terent. in Andria. I. 2. Noster in Persis. ỳ. 41.

Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν
Ὄχλος.

Hesych. Δίαιτα. θεσμός· διαγωγὴ τροφῆς, ἡ καθημερινὴ τροφή. Martinius in Lexico Philologico. " Diæta, δίαιτα, vivendi seu edendi modus, institutum, a δαίτη, id est, *epulum*, quod est a δαίνυμι, epulas do."]

[ý. 492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Plinius VII. 56 ad finem. *Animal occidit primus Hyperbius Martis filius, Prometheus bovem.* Nempe ad sacrificandum prout suadet noster, et ad divinandum. Virg. Æn. IV. 64. —*spirantia consulit exta.* Servius. *Aruspices exta consulere dicuntur cum inspiciunt.* Σπλαγχνόσκοποι, extispices. V. Cl. legit ad hunc locum τιλειότητα, sed non probo.]

ý. 493. ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ. Ut πρὸς βίαν, πρὸς φιλίαν, &c. supra. καθ' ἡδονήν· לרצון.

[ý. 494. ΧΟΛΗΣ. Immo a Chaldæis primum manavit hoc divinationis genus. Ezek. XXI. 21. Rex Babylonis respexit בכבד in jecore, atque hi videntur גזרין illi quorum facit mentionem Daniel II. 27. IV. 4. quasi sectores dicti a גזר *secuit*, quod ex victimis sectis futura prædicerent; ad quos etiam referendum esse censeo illud Diodori Siculi, II. 29. Ubi de Chaldæis agens, ἐκ ἀσοφῶς δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὴν ἱεροσκοπίαν (nempe τῶν ἱερείων, victimarum, inspectionem) ἀκριβῶς ἐπιτυγχάνειν νομίζονται.]

ý. 496. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. Hesych. Δυστέκμαρτον, δυσχερὲς τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος.

[ý. 497. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ. Apollonius Argonaut. I. 145.

——ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι,

rerum eventus discere ab igne victimæ, et fumo, quod faciebant οἱ ἐμπυρόσκοποι. Ad Virgilianum illud, Æn. X. 175.

Tertius ille hominum Divumque interpres Asylas,
Cui pecudum fibræ, cœli cui sidera parent,
Et linguæ volucrum, et præsagi fulminis ignes.

V. Cl. Germanus Valens Guellius: "Fortasse hoc ita accipiendum, ut Διὸς σέλας a Sophocl. in Colono, inter omina et signa quæ de cœlo hominibus dantur auspicato, recensetur, sub persona Œdipodis narrantis se Apollinis responsa secutum in Colonum appulisse. ý. 93.

Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρεγγύα,
Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας;.
Et confirmabant signa mihi horum eventura esse
Vel terræ motum, vel tonitru, vel Jovis fulgur.

Sunt qui putant poetam illud Apollonii respexisse, I. 144.

Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Apollo: ille autem vaticinia edocuit
Auguriaque observare, atque ignita signa explorare.

Quamvis apud Platonem in legibus, ἔμπυρα σήματα alii signa calentia et calentium victimarum interpretentur: *quam sententiam* φλὸξ ἔμπυρος

et τὰ ἔμπυρα a Sophocle pro victimis posita sunt, sub persona Electræ ℣. 406. —— τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;

ΧΡ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

—— *quo fers ista sacra,*

CHR. *Mater mittit me, ut patris tumulo inferias afferam.*

Et in Antig. ℣. 1221. —— ἐμπύρων ἐγευόμην

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν.

—— *Sacrificia tentavi*

In aris flammantibus.

Quæ et Æschylus in Prometheo φλογωπὰ σήματα vocare videtur." Hæc Guellius.]

℣. 498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Aristoph. in Plut. ℣. 635. ex Phineo Sophoclis.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

[Ubi Scholiastes. Ἡ δὲ λέξις, ἀντὶ τῦ ἐπιτεταμμένως ὁρᾷ. Ἡ γὰρ ἐξ, ἐπίτασιν δηλοῖ. Etiam alter: ἐξωμμάτωται γὰρ καὶ ἀντὶ τῦ ἐκκέκοπῖαι τὺς ὀφθαλμὺς λέγεται, καὶ ἀντὶ τῦ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. Jul. Pollux Onomast. II. 4. Ἐξομμάτωσιν· νίψιν ὀμμάτων ῥύπυ· *Sordium in oculis elotionem.*]

Ibid. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Hesych. Ἐπάργεμος, ἀποκεκρυμμένος, ἡ νόσος ὀφθαλμῶν· ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα ὕτως λέγεται. Eodem vocabulo usus est in Agamem. ℣. 1122.

Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.

Et in Choeph. ℣. 663.

Αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν ὐκ ἐπαργέμυς

Λόγυς τίθησιν. ——

Eustath. ad Il. Γ'. p. 427. ἀργὸν, τὸ λευκὸν, ὅθεν καὶ ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμῦ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, ὡς πυ καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ. Idem ad Odyss. Β'. p. 1430. ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων, ἀφ' ὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ —— πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

℣. 501. ΧΑΛΚΟΝ, ΣΙΔΗΡΟΝ. Alios repertores assignat Plinius VII. 56. *Ferrum Hesiodus in Creta eos qui vocati sunt Dactyli Idæi. Argentum invenit Erichthonius Atheniensis, ut alii, Æacus; Auri metalla et conflaturam Cadmus Phœnix ad Pangæum montem, ut alii, Thoas et Æaclis in Panchaia, aut Sol Oceani filius.*

℣. 504. ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ. Hesych. Συλλήβδην, ὁμῦ, συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν συντόμως.

[℣. 506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ l. μή νυν βροτύς.]

[℣. 508. ΕΥΕΛΠΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ. Schol. Α'. Ὡς λίαν ἐγὼ ἐλπίζω τοῖς λόγοις οἷς λέγεις, τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ εὔελπίς εἰμι τῶνδε, ἤγυν

τούτων ὧν λέγεις, ὡς καὶ λυθήσῃ τῶν δεσμῶν. Ridicule, τῶν enim pertinet ad τὸ δεσμῶν.]

℣. 511. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Hesych. Πέπρωται, τετύπωται, ὥρισαι· τὸ Εἱμαρμένον ζητεῖν.

℣. 514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Hesych. Οἰακοστρόφος, κυβερνήτης. [Noster in Persis ℣. 769.

Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.]

℣. 515. ΜΝΗΜΟΝΕΣ Τ' ΕΡΙΝΝΥΕΣ. Eodem sensu in Agamemnone Ἐριννὺν ὑστερόποινον vocat, quæ Sophocli ὑστερόπους. De sera numinis vindicta consule Plutarchum. Virg. Æn. I. 4.

——*memorem Junonis ob iram.*

[Etymolog. Ἐρίνυες, θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ναίειν, ὅ ἐστιν οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ. Ἢ, ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀνερχομένη, ἐραννὺς καὶ ἐριννὺς, καταχθονία γὰρ ἡ δαίμων. Ἢ, παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν, οἱονεὶ ἀρανύς τις οὖσα καὶ ἐρινύς, ἡ τὰς ἀρὰς ἀνύουσα καὶ ἐκτελοῦσα. Ἢ, παρὰ το ἐρὶ καὶ τὸ ἀνύειν, ἡ μεγάλως ἀνύουσα. Ἢ, παρὰ τὸ ἐλινύειν, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ἐλινὺς καὶ ἐρινὺς, ἡ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τουτέστιν ἡ μὴ ἡσυχάζουσα. Quin si admittenda sit postrema etymologia, nihil exigit ut exponatur per antiphrasin; sed potius eodem sensu quo ὑστερόποινος Ἐριννὺς dicitur nostro in Agamemnone ℣. 58, et Horatio, *pede pœna claudo.* Vide et quæ ad Sept. contra Theb. ℣. 797.]

℣. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. Lege cum interrogatione.

℣. 517. ΟΥΚΟΥΝ ΑΝ ΕΚΦΥΓΟΙ. Pythagoreorum opinio, qui Deum Fato subjiciebant; Deum, i. e. Divinam providentiam, vel fortunam. Inde Stoici hanc partem præcipue fovebant. Adi sis Lipsii Manuduct. ad disciplin. Stoicam. Physiol. Stoic. Dissert. XII. Hinc poetica verborum pompa Horat. Od. I. 35.

Te semper anteit sæva Necessitas
Clavos trabales et cuneos manu
Gestans ahena : nec severus
Uncus abest liquidumque plumbum.

Et Od. III. 24.

Si figit adamantinos
Summis verticibus dira Necessitas
Clavos, non animum metu,
Non mortis laqueis expedies caput.

[Euripides in Hecuba leges supra Deum statuit. ℣. 795.

Ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χ', ὠ κεῖνων κρατῶν
Νόμος.

Et Plato in Protagora Necessitati ne Deos quidem ipsos pugnare asserit.]

ẏ. 525. ΜΗΔΑΜ' Ο ΠΑΝΤΑ. [Ita Herodotus plus semel, μηδάμα et οὐάμα. Demosth. οὐδαμοὶ pro οὐδεὶς.] Garb. *Minime Jupiter omnia administrans indat animo meo vim rebellem.* Quod vix mihi probatur; ut nec metri ratio in Editione Canteri.

[ẏ. 527. ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Vide quæ ad Sept. Theb. ẏ. 423.]

[ẏ. 528. ΕΛΙΝΥΣΑΙΜΙ. *Cessarim* nos: sed cogita.]

[ẏ. 530. ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΑ. Homer. Il. Ι'. 381.

Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται.]

ẏ. 535. ΜΗΠΟΤ' ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Schol. Α'. μηδέποτε πληρωθείη. Sensus videtur requirere μηδέποτε μὴ πληρωθείη.

[ẏ. 539. ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. Hesych. Ἀλδαίνει. Αὔξει. Noster Sept. Theb ẏ. 12. Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν.]

ẏ. 547. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Julian. Ægypt. in Anthologia, p. 307.

Ἦ μερόπων ἀχάριστον ἀεὶ γένος, εἴγε Προμηθεὺς
Ἀντ' εὐεργεσίης ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων.

[Suidas Ἄχαρι· χαλεπόν, κακόν. Ἀῤῥιανός. Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Καὶ αὖθις· οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν. Interpres; Ἄχαρι, *ingratum, i. e. non gratum; injucundum; molestum; malum.* Arrianus. *Ille vero fidem incolis dedit, fore, ut nihil mali a Rege paterentur.* Suidas iterum, Ἄχαρι, λυπηρόν. *Molestum; grave; malum.*]

ẏ. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Hesych. Ὀλιγοδρανὸς, ὀλίγον ἰσχύων, ὀλίγον δυνάμενος.

Ibid. ΑΚΙΚΥΝ. Hesych. Ἄκικυς, ἀσθενὴς, ἀδύνατος.

ẏ. 551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Eurip. de imbelli Œdipo, Phœniss. ẏ. 1713.

——— ὡς' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.

[Videtur Æschylus ex Homer. Il. Χ'. 199. hanc imaginem deprompsisse, quem locum sic reddit Virgil. Æn. XII. 908.

Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit
Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus
Velle videmur, et in mediis conatibus ægri
Succidimus, non lingua valet, non corpore notæ
Sufficiunt vires, nec vox nec verba sequuntur.]

[ẏ. 553. ΤΑΝ ΔΙΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Supplic. ẏ. 1048.]

ẏ. 554. ΠΑΡΕΞΙΑΣΙ. Garb. *prætereunt.* Quod non probo. [No *antevertunt:* sed cogita. Hesiod. Theogon. ẏ. 612.

Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.

Noster in Supplic. ẏ. 1056.

Διὸς οὐ παραβατὰ ἐστιν μεγάλα
Φρὴν ἀπέρατος.

Homer. Odyss. Ε'. 103.

'Αλλὰ μάλ' ὅπως ἐςὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἀλιῶσαι.]

℣. 557. ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΜΕΛΟΣ. Hesych. Διαμφίδιον μέλος, ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. [Nos, *discrepans:* cogita.]

℣. 560. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΝ. Garbit. *iisdem parentibus prognatam.*

[℣. 561. ΕΔΝΟΙΣ ΗΓΑΓΕΣ ΗΣΙΟΝΗΝ. Sic Apollon II. 237.

Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.

Ἕδνον est opinor, forsan ab אתנן Ethnan, Ebræis Amoris pretium. Hesych. Ἕδνα. φερνὴ, τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα. Hesionen uxorem Promethei præter Æschylum nemo facit.]

IV.

℣. 564. ΕΝ ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Caucasus adeo petrosus ut *scopuli Caucasi* in proverbium abierint.

℣. 565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Seneca in Medea, ℣. 708.

Quæ fert opertis hyeme perpetua jugis
Sparsus cruore Caucasus Promethei.

[℣. 569. ΧΡΙΕΙ. Hesych. Ἔχρισεν· ἱκέτησεν.]

℣. 570. ΓΗΓΕΝΟΥΣ, ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Deleto hypostigmate leg. γηγενεῦς ἄλευ' ὦ δᾶ. [*O terra spectrum Argi amove.* Vult Ium, non tantum quatenus vacca erat, Œstro, sed et umbra Argi cæsi exagitatam. Ovid. I. 725.

Horriferamque oculis animoque objecit Erinnyn,
Pellicis Argolicæ, stimulosque in pectore cæcos
Condidit, et profugam per totum terruit orbem.

Hesych. Ἄλευε· φύλαξι. Etymolog. 'Αλευάδα, εἴρηται ὡς το φειῶδα. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν λέγουσι, καὶ δίαν, ὡς καὶ τον γνόφον, δνόφον· φίυδα ἐν, φιῦ γῆ, οὕτως ἐν καὶ τὸ ἀλευάδα, 'Αλέυ δᾶ, τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου.]

[℣. 571. ΜΥΡΙΩΠΟΝ ΒΟΥΤΑΝ. Nicephorus in Synes. de insomn. p. 402. Βούταν δὲ καλεῖ τὸν πανόπτην Ἄργον ὁ Τραγικὸς Αἰσχύλος, ἢ ὡς βουκόλον, ὡς ἐπιςατοῦντα καὶ ἑπόμενον τῇ Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ τοῦ Ἰνάχου· φέρει γὰρ αὐτὴν λέγουσαν οὕτωσι, φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν. Cæterum mille ei oculos tribuit Æschylus, Ovidius non nisi centum, Metam. I. 625.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat.

Ita et Claudianus, de laud. Stilich. I. 312.

Argum fama refert centeno lumine cinctum
Corporis excubiis unam servasse juvencam.

Vide plura in Supplic.]

[℣. 575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ. Mox. ℣. 679.

——— πυκνοῖς

Ὅσσοις διδορκὼς τὰς ἐμὰς κατὰ ςίβας.

Inde Scholiastes Homeri. in Od. Κ'. Argum πολυόμματον κύνα vocat.]

℣. 576. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ ΔΟΝΑΞ. Scholiastes Α'. σύριγγα interpretatur, fide optima. Schol. Β'. αὐλὸν, minus recte. Αὐλὸς enim, *tibia*, unico constabat calamo; σύριγξ, *fistula*, vero e plurimis calamis cera junctis: in tibia tibicen occlusis omnibus aliis foraminibus, unum solum aperit per quod spiritus efflatur; in fistula vero moderator reliquos omnes calamos liberos relinquit et apertos, et illi tantum labra admovet per quem spiritum velit emitti, semperque desultorie ab alio ad alium calamum resilit, prout musices et harmoniæ ratio postulat. Syringis compositionem habemus apud Pollucem IV. 9. et Achill. Tat. Clit. et Leucip. VIII. p. 475. [Virgil Ecl. II. 32.

Pan primus calamos cera conjungere plures
Instituit.]

[Ibid. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Schol. Α'. Ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ διὰ τὸ νηςεύειν. Quid hoc? imperfectum videtur.]

[℣. 578. ΠΛΑΝΟΙ. f. Πλαναί. ut postea 587.]

[℣. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Geoponicῶν Auctor. XVII. 7. Ὅτι ἄφρονας τὰς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν, ἴσμεν]

[℣. 584. ΠΥΡΙ ΦΛΕΞΟΝ Η ΧΘΟΝΙ ΚΑΛΥΨΟΝ. Ritus funerandi.]

℣. 590. ΚΛΥΕΙΣ ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ ΤΑΣ ΒΟΥΚΕΡΩ ΠΑΡΘΕΝΟΥ. Exigit metri ratio ut legamus,

Κλύεις πρόφθεγμα βουκέρω τᾶς παρθένου;

[℣. 591. ΟΙΣΤΡΟΔΙΝΗΤΟΥ. At Supplic. ℣. 582. Οἰςροδόνητον dicit. Sophocles in Electra, ℣. 5.

Τῆς οἰςροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.]

[℣. 595. ΕΜΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Ἰνάχου. ℣. 592. Apollodorus II. 1. alios Iasi alios Pirenis, Tragicorum autem plurimos Inachi filiam fuisse velle, significat. Κάςωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν.]

℣. 600. ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙ. Moschus Idyll. II. 46. de eadem,

Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα.

Hesych. Φοιταλέος, παράκοπος, μανιώδης. Nempe ἀπὸ τοῦ φοιτᾷν, quod inter alia *furere* significat. Idem, Φοιτᾷ, βαδίζει, μαίνεται· unde etiam φοῖτος *furor* est, ut veteres Grammatici notarunt. Eustath. ad Iliad. Ε'. p. 585. Ὡς τὸ ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾷν καὶ μαίνεσθαι, φοιτᾷν ἐλέχθη, ὅθεν καὶ φοῖτος ἡ μανία, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Φοιτᾷν igitur veteribus Græcis *furere*, et φοῖτος *furor*: unde ubi nos legimus in Septem ad Theb. ℣. 667.

Ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν τύφῳ φρενῶν,

legit codex Arund. σὺν φοίτῳ, et expositione interlineari μανίαν reddit. Quidni igitur φοιταλέος *furialis*; et κέντρα φοιταλέα *stimuli furorem excitantes*, furibundam efficientes? Sed et ex hujus significationis vera origine est quod rei præsenti illustrandæ addi potest. Ideo enim φοιταλέοι furibundi dicti, quod qui tales sunt, huc atque illuc frequenter ire, redire, et cum impetu soleant, quod est φοιτᾷν. Homerus de Marte, Iliad. Ε΄. 594.

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθε.

Ubi notat Eustathius, Homero et Hesiodo φοιτᾷν idem esse quod ὁρμᾷν· et cum furorem simul cum impetu denotet, Marti esse οἰκειότατον, qui adversus Græcos adeo furibunde et cum impetu ferebatur. Planius adhuc id quod volumus expressit Sophocles de Ajace, ℣. 59.

Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
Ὤτρυνον ——

quibus verbis hominem depingit furiali more grassantem, et huc atque illuc ovium gregem persequentem; qualis Io hæc. Κέντρα igitur φοιταλέα sunt *stimuli dementantes et furorem injicientes*, adeoque furentium more huc atque illuc itare, procedere, regredi, grassari cogentes. Ita Lycophron φοιτάδα dixit ℣. 615.

[℣. 603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ ΜΗΛΕΣΙ ΔΑΜΕΙΣΑ. Sic Nicander Theriac. ℣. 363. —— τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει.
Et mox, ℣. 382. —— ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων.
Virg Georg. III. 538. —— *acrior illum*
Cura domat.
V. Cl. Germanus Valens Guellius, in Virgilium, hæc annotavit.]

℣. 611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙ. An quia prophetiæ ænigmatice reddi solebant? Clem. Strom. V. p. 237. Οὐ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν εἶναι συνδόκει καὶ Πλάτωνι. Ἐντεῦθεν αἱ προφητεῖαι οἵ τε χρησμοὶ λέγονται δι' αἰνιγμάτων. Ænigma sermo obscurus, intellectu difficilis. Noster Supplic. ℣. 473. Αἰνιγματῶδες τύπος. Hesych. Αἰνιγματωδῶς, δυσχερῶς, ἀσυμφώνως. Plato epist. ad Dionys. II. p. 312. Φραστέον δή σοι δι' αἰνιγμῶν· ἵν' ἄν τι ἡ δέλτος ἢ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς πάθῃ, ὁ ἀναγνοὺς μὴ γνῷ. Hinc. I. Cor. XIII. 12. Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι. בחידה [Non abludit ab hoc loco Virgilianum illud Æn. I. 345.

—— *longa est injuria, longæ*
Ambages, sed summa sequar fastigia rerum.]

[Ibid. ΑΠΛΩι ΛΟΓΩι. Suidas. Ἁπλῷ λόγῳ τῷ χωρὶς προσθήκης· καὶ ἁπλῶς παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὁ χωρὶς προσθήκης λεγόμενος, ἀληθὲς ἐστιν.

Portus, Interpres: Ἁπλῷ λόγῳ. *Simplici oratione: Oratione quæ est sine actione,* conditionis aut rationis alicujus. *Apud Aristotelem vero* ἁπλῶς, *i. e. simpliciter, dicitur, quod sine adjectione dictum, est verum.* Huic opponitur σύνθετος λόγος, ỳ. 687.]

ỳ. 614. Ω ΚΟΙΝΟΝ. Garb. *O adjumentum commune hominibus declarate!*

[v. 616. ΑΡΜΟΙ. Citat hunc locum Tzetzes ad illum Lycophronis ỳ. 106. Θύσησιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα. Hesych. Ἀρμοῖ· ἀρτίως, ἡσυχῆ, ἐξάιφνης, προσφάτως. Ubi Jos. Hill. "Vox Syriaca aut Dorica existimatur, quam spiritu tenui scribi contendit Theocr. Schol. Idyll. IV. 51.

Ἀρμῶι μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν,

Modo hic me sauciavit sub malleolo.

Schol. Εἰ μὲν ψιλῶται τὸ ἀρτίως καὶ νεωςὶ σημαίνει· ει δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως."]

ỳ. 619. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ. Garbit. *in valle ista.* perperam.

[Ibid. ΩΧΜΑΣΕ. Euripides apud Eustath. Il. Μ'. p. 904.

Μέσον μ' ὀχμάζεις ὡς βάλῃς ἐς Τάρταρον.

Hesych. Ὀχμάζει· συνέχει, κατέχει, πιέζει.]

ỳ. 620. ΒΟΛΕΥΜΑ. Et in Prometheo soluto, interprete Attio, Tusc. Quæst. II. 10.

Saturnius me sic infixit Jupiter,
Jovisque numen Mulcibri adscivit manus.

Apollodor. I. 7. Ὡς δὲ ᾔσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι.

ỳ. 622. ΤΟΣΟΥΤΟΝ. Garb. *Tantum duntaxat tibi enarrare possum.*

[ỳ. 625. ΤΟ ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ. Agamemn. ỳ. 259.

Τὸ δὲ προκλύειν,
Ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἡ λύσις, προχαιρέτω.
Ἶσον δὲ τῷ προστένειν.

Ipsum autem præscire
Cum evitare non liceat, valeat:
Quippe idem est ac ante tempus ingemiscere.

Porro Epicureum esse dogma vult Scholiastes Α'. quo tollitur divinatio.]

ỳ. 626. ΜΕΛΛΩ ΠΑΘΕΙΝ. Phrynichus in eclog. p. 68. Ἔμελλον γράψαι· ἐσχάτως βάρβαρον ἡ σύνταξις αὕτη. et alibi, p. 60. ἔμελλον ποιῆσαι, ἔμελλον θεῖναι· ἁμαρτήματα τῶν ἐσχάτων εἴ τις οὕτω συντάττει. In summo igitur errore versari, et prorsus barbare loqui, putat doctissimus Grammaticus, quisquis infinitivum tale, quale γράψαι, ποιῆσαι, θεῖναι, cum verbo μέλλω conjungit. Quidni igitur barbarus audiat Æschylus noster,

qui μέλλω παθεῖν infinitivo Aoristi temporis dixit? idque contra regulam ab eo Critico clare traditam Τετήρηται γὰρ ἢ τῷ ἐνεστῶτι συντασσόμενον, ἢ τῷ μέλλοντι· οἷον ἤμελλον ποιεῖν, ἤμελλον ποιήσειν· τὰ δὲ συντελικὰ οὐδένα τρόπον ἁρμόσει τῷ ἤμελλον. Post Phrynichum observavit Thomas Magister μέλλω cum Aoristo etiam conjungi posse, sed non sine addita particula ἄν, quæ facit ut præteritum pro futuro sumatur; et cum alios qui sine hac particula scribunt errare doceat, Æschylum tamen hoc loco sine ea usurpantem in hunc modum excusat, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ διὰ τὸ μέτρον ἀναγκασθεὶς ἐπὶ παρωχημένου ἅπαξ εἶπε, λέγων,

Μή τι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἄν. Idem etiam observat et apud Platonem eodem modo usurpatum, quem alio modo excusare conatur, sc. ab errore transcriptorum. Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ, Οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνᾶναι· ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι, διὰ τοῦ, (scribe διὰ τὸ) μηδαμοῦ ἑτέρωθι τῶν αὐτοῦ λόγων τοῦτο εὑρίσκεσθαι. Quod autem Æschylum ita usurpasse velit tanquam metri necessitate coactum, est a veritate alienum, cum metri ratio constiterit si ὅ γ' ἂν pro ὅπερ legas. Quod ad Platonem vero attinet, quem nunquam alibi ita locutum esse asserit, atque inde scribarum errorem esse tradit, aliter nos docet Lecapenus in 'Επιμερισμοῖς nondum editis, μέλλω ποιεῖν, καὶ ποιήσειν· ἀλλὰ καὶ ἀορίστῳ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, μέλλω συγγνωσθῆναι· Bis igitur apud Platonem habemus: apud Thucyd. semel, V. 98. τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε, τοὺς δὲ μηδὲ μελλήσοντας γενέσθαι ἄκοντας ἐπάγεσθε. Ante hos omnes Hesiodus Theogon. ỷ. 475.

Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι
Ζῆνα μέγαν.——

[ỷ. 629. ΦΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΔΕΙΣ. Sept. Theb. ỷ. 242.

Οὔ τι φθονῶ σοι.]

[ỷ. 630. ΜΑΣΣΟΝ ΩΣ. Μᾶλλον ἤ.]

ỷ. 637. ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Inachus enim Oceani filius.

ỷ. 638. ΩΣ ΑΠΟΔΥΡΕΣΘΑΙ. Forsan ὡς κἀποδύρεσθαι, metri gratia.

[ỷ. 641. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ. Hesych. 'Απιστεῖ· ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ.]

[ỷ. 645. ΠΡΟΣΕΠΤΑΤΟ. Advolavit, accidit. ỷ. 557.

Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
Τόδ' ἐκεῖνό θ'.]

[ỷ. 646. ΟΨΕΙΣ ΕΝΝΥΧΟΙ. Virg. Georg. I. 477.

——*Simulacra modis pallentia miris*
Visa sub obscurum noctis.

Noster alibi; ὀνείρατα καὶ νυκτίπλαγκτα δείματα.]

ý. 647. ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. Παρθενὼν locus est in editiore ædium parte ubi seorsim a viris degebant virgines. Moschus de Europa, II. 6. ——ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι.
Fœminis veteres ὑπερῴους θαλάμους κατεσκεύαζον, inquit Eustathius, p. 272. ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι. Idem θάλαμος· unde παρθένος ἐκ θαλάμου, ἡ μήπω γημαμένη.

ý. 648. ΛΕΙΟΙΣΙ ΜΥΘΟΙΣ. Iliad. Α'. 582.

——ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. et Β'. 164. Ἀγανὰ ἔπεα.

ý. 649. ΤΙ ΠΑΡΘΕΝΕΥΗ ΔΑΡΟΝ. Eurip. Alcest. ý. 1092.

Τί δ'; οὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύσεις μόνος;

Virg. Æn. IV. 32.

Solane perpetua mærens carpere juventa?

[ý. 650. ΙΜΕΡΟΥ ΒΕΛΕΙ. Jul. Pollux, Onomastic. II. 4. Περὶ διαφορᾶς ὀφθαλμῶν. Καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἵμερος. *Quodque ab his defluit, desiderium.*]

[ý. 651. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Σεμνῶς, de concubitu. ý. 863.

Τοιαῦθ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.]

ý. 652. ΜΗ' ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΙΣ. Suidas, Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἀντὶ τοῦ ἀπεσκίρτησεν. Præ Latini sermonis angustia ipsissimam dictionem in versione nostra retinuimus, Plautum secuti Epidic. V. 2.

ý. 653. ΠΡΟΣ ΛΕΡΝΗΣ ΒΑΘΥΝ ΛΕΙΜΩΝΑ. Pind. Schol. Olymp. VII. 60. Ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας λοχμῶδες χωρίον. [Quin Ovidius de Ius erroribus, Metam. I. 597.

——*fugiebat enim jam pascua Lernæ*
Consitaque arboribus Lyrcæa relinquerat arva.]

ý. 655. ΟΜΜΑ ΛΩΦΗΣΗΙ ΠΟΘΟΥ. *Oculi sunt in amore duces.* Inde Hesychio, Ὀμματίας πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι· ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. Amoris etiam sedes. Propert. III. 21.

Crescit enim assidue spectando cura puellæ.

ý. 656. ΠΑΣΑΣ ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Εὐφρόνη verbum est Hesiodo in usu, unde argui possit quod ætate inferior fuit Homero. Clemens Alex. Strom. IV. p. 227. Οἱ μοι δοκοῦσιν εὐφρόνην κεκληκέναι τὴν νύκτα, ἐπειδὴ τηνικάδε ἡ ψυχὴ πεπαυμένη τῶν αἰσθήσεων συννεύει πρὸς αὐτὴν, καὶ μᾶλλον μετέχει τῆς φρονήσεως.

ý. 658. ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ' ΟΝΕΙΡΑΤΑ. Insomnia Lycophron ý. 225. νυκτίφοιτα δείματα vocat.

[ý. 659. Ο Δ' ΕΣ ΤΕ ΠΥΘΩ, ΚΑΙ ΠΙ ΔΩΔΩΝΗΝ. Scholiastes aliquis anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa extitisse. Ἀναχρονισμός· οὔπω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον. Homer. Odyss. Τ'. 395.

Τὸν δ' εἰς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ.]

qui μέλλω παθεῖν infinitivo Aoristi temporis dixit? idque contra regulam ab eo Critico clare traditam Τετήρηται γὰρ ἢ τῷ ἐνεςῶτι συντατίόμενον, ἢ τῷ μέλλοντι· οἷον ἔμελλον ποιεῖν, ἔμελλον ποιήσειν· τὰ δὲ συντελικὰ ὐδένα τρόπον ἁρμόσει τῷ ἔμελλον. Post Phrynichum observavit Thomas Magister μέλλω cum Aoristo etiam conjungi posse, sed non sine addita particula ἂν, quæ facit ut præteritum pro futuro sumatur; et cum alios qui sine hac particula scribunt errare doceat, Æschylum tamen hoc loco sine ea usurpantem in hunc modum excusat, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ διὰ τὸ μέτρον ἀναγκασθεὶς ἐπὶ παρωχημένυ ἅπαξ εἶπε, λέγων,

Μή τι με κρύψης τῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

νοεμένυ ἔξωθεν τῦ ἂν. Idem etiam observat et apud Platonem eodem modo usurpatum, quem alio modo excusare conatur, sc. ab errore transcriptorum. Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τῦ Σωκράτυς ἀπολογίᾳ, Οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνᾶναι· ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι, διὰ τῦ, (scribe διὰ τὸ) μηδαμῦ ἑτέρωθι τῶν αὐτῦ λόγων τῦτο εὑρίσκεσθαι. Quod autem Æschylum ita usurpasse velit tanquam metri necessitate coactum, est a veritate alienum, cum metri ratio constiterit si ὅ γ' ἂν pro ὅπερ legas. Quod ad Platonem vero attinet, quem nunquam alibi ita locutum esse asserit, atque inde scribarum errorem esse tradit, aliter nos docet Lecapenus in Ἐπιμερισίαις nondum editis, μέλλω ποιεῖν, καὶ ποιήσειν· ἀλλὰ καὶ ἀορίςῳ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, μέλλω συγγνωσθῆναι· Bis igitur apud Platonem habemus: apud Thucyd. semel, V. 98. τὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίυς μεγαλύνετε, τὺς δὲ μηδὲ μελλήσοντας γενέσθαι ἄκοντας ἐπάγεσθε. Ante hos omnes Hesiodus Theogon. ꝟ. 475.

Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι
Ζῆνα μέγαν. ——

[ꝟ. 629. ΦΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΔΕΙΣ. Sept. Theb. ꝟ. 242.

Οὔ τι φθονῶ σοι.]

[ꝟ. 630. ΜΑΣΣΟΝ ΩΣ. Μᾶλλον ἤ.]

ꝟ. 637. ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Inachus enim Oceani filius.

ꝟ. 638. ΩΣ ΑΠΟΔΥΡΕΣΘΑΙ. Forsan ὡς κἀποδύρεσθαι, metri gratia.

[ꝟ. 641. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ. Hesych. Ἀπιςεῖ· ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ.]

[ꝟ. 645. ΠΡΟΣΕΠΤΑΤΟ. Advolavit, accidit. ꝟ. 557.

Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
Τόδ' ἐκεῖνό θ'.]

[ꝟ. 646. ΟΨΕΙΣ ΕΝΝΥΧΟΙ. Virg. Georg. I. 477.

——*Simulacra modis pallentia miris*
Visa sub obscurum noctis.

Noster alibi; ὀνείρατα καὶ νυκτίπλαγκτα δείματα.]

ỳ. 647. ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. Παρθενὼν locus est in editiore ædium parte ubi seorsim a viris degebant virgines. Moschus de Europa, Il. 6. ——ὑπωροφίοισιν ἐνιχνώσσουσα δόμοισι.
Fœminis veteres ὑπερῴυς θαλάμυς κατεσκεύαζον, inquit Eustathius, p. 272. ὑπὲρ τῦ δυσεντεύκτυς αὐτὰς εἶναι. Idem θάλαμος· unde παρθένος ἐκ θαλάμυ, ἡ μήπω γεγαμημένη.

ỳ. 648. ΛΕΙΟΙΣΙ ΜΥΘΟΙΣ. Iliad. Α'. 582.

——ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. et Β'. 164. Ἀγανὰ ἔπεα.

ỳ. 649. ΤΙ ΠΑΡΘΕΝΕΥΗ ΔΑΡΟΝ. Eurip. Alcest. ỳ. 1092.

Τί δ'; ὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος;

Virg. Æn. IV. 32.

Solane perpetua mærens carpere juventa?

[ỳ. 650. ΙΜΕΡΟΥ ΒΕΛΕΙ. Jul. Pollux, Onomastic. II. 4. Περὶ διαφορᾶς ὀφθαλμῶν. Καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἵμερος. *Quodque ab his defluit, desiderium.*]

[ỳ. 651. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Σεμνῶς, de concubitu. ỳ. 863.

Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρὰς τὰς ἐμὰς ἔλθοι Κύπρις.]

ỳ. 652. ΜΗ' ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΙΣ. Suidas, Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἀντὶ τῦ ἀπεσκίρτησεν. Præ Latini sermonis angustia ipsissimam dictionem in versione nostra retinuimus, Plautum secuti Epidic. V. 2.

ỳ. 653. ΠΡΟΣ ΛΕΡΝΗΣ ΒΑΘΥΝ ΛΕΙΜΩΝΑ. Pind. Schol. Olymp. VII. 60. Ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας λοχμῶδες χωρίον. [Quin Ovidius de Ius erroribus, Metam. I. 597.

——*fugiebat enim jam pascua Lernæ*
Consitaque arboribus Lyrcæa relinquerat arva.]

ỳ. 655. ΟΜΜΑ ΛΩΦΗΣΗι ΠΟΘΟΥ. *Oculi sunt in amore duces.* Inde Hesychio, Ὀμματίας πόθος, διὰ τὸ ἐκ τῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι· ἐκ τῦ γὰρ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. Amoris etiam sedes. Propert. III. 21.

Crescit enim assidue spectando cura puellæ.

ỳ. 656. ΠΑΣΑΣ ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Εὐφρόνη verbum est Hesiodo in usu, unde argui possit quod ætate inferior fuit Homero. Clemens Alex. Strom. IV. p. 227. Ἠ μοι δοκῦσιν εὐφρόνην κεκληκέναι τὴν νύκτα, ἐπειδὴ τηνικάδε ἡ ψυχὴ πεπαυμένη τῶν αἰσθήσεων συννεύει πρὸς αὐτὴν, καὶ μᾶλλον μετέχει τῆς φρονήσεως.

ỳ. 658. ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ' ΟΝΕΙΡΑΤΑ. Insomnia Lycophron ỳ. 225. νυκτίφοιτα δείματα vocat.

[ỳ. 659. Ο Δ' ΕΣ ΤΕ ΠΥΘΩ, ΚΑιΠΙ ΔΩΔΩΝΗΝ. Scholiastes aliquis anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa extitisse. Ἀναχρονισμός· ὔπω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον. Homer. Odyss. Τ'. 395.

Τὸν δ' εἰς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βυλὴν ἐπακύσῃ.]

[Ibid. ΠΥΚΝΟΥΣ. Tho. Magister statim laudandus legit συχνὺς.]

[℣. 660. ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ. Tho. Magister. Θεοπρόπους ἐκάλουν τοὺς δὲ εὐλάβειαν πεμπομένους εἰς τὸ μαντεῖον· ἐφ' ᾧ δέξασθαι μαντείαν ὡς τῷ θεῷ πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας, διὰ τὴν προσοῦσαν ἐπιείκειαν. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ. Ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνην συχνοὺς Θεοπρόπους ἴαλλε.]

℣. 662. ΑΙΟΛΟΣΤΟΜΟΥΣ ΧΡΗΣΜΟΥΣ. Oracula obscura. Lycophron. ℣. 3. ——ὁ γὰρ ἥσυχος κόρη

Ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.

[Virgil. Æn. VI. 99.

Horrendas canit ambages, antroque remugit

Obscuris vera involvens.

In quem locum V. Cl. Germanus Valens Guellius: " Σιβυλλιᾶν vocant. Ut autem obscuris vera involvens sic et Epigrammat.

Τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρη φοίβασε μύθους,

Ἄγγελος ὡς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.

Unde et Apollo Λοξίας. Et Eurip. in Oreste, καλοῖς κακοὺς λόγους ἑλίσσων. Sophocl. in Tyr. ποικιλῳδὸν Σφίγγα appellat. Et de Tiresia,

Ἄγαν αἰνικτὰ καὶ ἀσαφῆ λέγεις.

Et Æschylus in Prometheo αἰολοστόμους χρησμοὺς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους. Et Idem in Agamemn. θέσφατ' ἐξ αἰνιγμάτων ἐπάργεμα. Vide etiam quibus verbis Aristoteles III. Rhetor. admonet oratorem, ambiguitatem verborum, ut obscuram, vitare, et vitium ἀμφιβολογίας vatibus familiare." Hactenus Guellius.]

℣. 673. ΔΙΟΣ ΧΑΛΙΝΟΣ. Sic ἀνάγκης λέπαδνον infra in Agamemn. ℣. 226.

[℣. 674. ΕΥΘΥΣ ΔΕ ΜΟΡΦΗ. Aliter narrat in Supplic.]

[℣. 677. ΚΕΡΧΝΕΙΑΣ ΡΕΟΣ. Fluvium Argis Κέγχρην dictum vult Scholiastes Α'. quod cum cæteris quadrat: licet apud nullum meminerim me legisse. Neque enim Κέγχριος fluvius in Ephesiorum regione, (Tacito Annal. III. 61. et Pausan in Achaicis memoratus) hic locum habere possit. Uti nec Κεγχρέας, Corinthiorum navale ad Saronicum Sinum, de quo Ptolemæus et alii.]

[℣. 678. ΛΕΡΝΗΣ ΑΚΡΗΝ. f. κάρην.]

[℣. 679 ΑΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΗΝ. Sic ἄμετρος ὀργὴν, apud Pollucem VI. 29. Totus biliosus, meraco felle iracundus, implacidus animi. Qui fel, χολὴν, habet nullo mitiore humore, ut Phlegmatis, dilutum: Schol. Α'. ὁ μηδὲν ἡμερότητος ἐν ἑαυτῷ φέρων. Inde ἀκράχολος, idem uno verbo, secunda longa.]

[℣. 680. ΟΣΣΟΙΣ ΔΕΔΟΡΚΩΣ. Quod Virgilius, *vestigia lustro.*]

[Ibid. ΣΤΙΒΟΥΣ. Hesych. Στίβος· τρίβος, ὁδὸς, καὶ ἡ ἴχνους ζήτησις. Etymolog: Στίβος· σημαίνει τὴν ὁδόν. Παρὰ τὸ στείβω τὸ περιπατῶ. Eustath.

τὸ δὲ στείβειν εἴη ἂν ταυτὸν τῷ τρίβειν· unde ἡ ἀστιβὴς ὁδὸς idem quod ἄτριπτος. A Græco στείβω fit latinum *stipo*, i. e. *condenso*, quia quæ conculcantur et compinguntur, facile crassescunt. Estque verbum proprium fullonum, qui olim pedibus, nunc vero frequenti trabium appulsu, pannos crassiores et firmiores reddunt. Sic Etymologus εὔστειπτον reddit εὖ πεπλυμμένον, καὶ πεπατημένον. Estque vestium epitheton. Hinc illud Persii de hominibus cogitabundis et meditabundis. Sat. III. 80.

Obstipo capite et figentes lumine terram.

Ubi obstipum caput, sive obstipam cervicem, non intelligit, ut vulgus, dimissam et incurvatam, sed rigidam et immotam, qualis solet esse hominum qui toti sunt in alicujus rei contemplatione, qualemque expressit Virgilius Æneæ, quem cum cogitabundum induceret, inquit, Æn. l. 495. ——*obtutuque hæret defixus in uno.* A στείβω *fit* στίβος *iter tritum et pedibus conculcatum.*]

[ẏ. 682. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΞ Δ' ΈΓΩ. Sophocl. Electr. ẏ. 5.

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.]

[ẏ. 685. ΜΗΔΕ ΞΥΝΘΑΛΠΕ ΜΥΘΟΙΣ ΨΕΥΔΕΣΙΝ. Homerus Od. Ξ'. 387. Μηδέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μηδέ τι θέλγε.]

[ẏ. 686. ΝΟΣΗΜΑ ΓΑΡ ΑΙΣΧΙΣΤΟΝ. Euripides, nostrum, ut videtur, imitatus, Phœniss. ẏ. 473.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων.
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

Notissimum est illud Homericum. Iliad. Ι'. 312,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς αΐδαο πύλῃσιν
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει.
Invisus enim mihi ille est, æque ac inferni portæ,
Qui aliud occultat animo, aliud loquitur.

Optime describitur hoc genus hominum a Theophrasto Charactere primo περὶ εἰρωνείας, *De Dissimulatione;* (Sic enim vertendum videtur, non *cavillatio*) quem vide.]

[ẏ. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Sensu sequiori, ut Antipho de nece Herodis p. 132 Οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Homer Odyss. Σ'. 281.

——θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
——*Mulcebat animum*
Placidis verbis, mens autem ejus alia cogitabat.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus in Gnomolog.

Homerica. " Theogn. Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρεσὶ δ' ἕτερα. *Fistula dulce canit*, &c. Homer Odyss. Ρ'.

Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.

Bona loquentes, mala autem in mente profunde cogitabant."

Hæc ille.]

ṽ. 692. ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Eustath. de amore Ismeniæ et Ismenes VII. p. 253. Ὦ ζέσις ψυχῆς ἐκείνης τὰς ἡμετέρας ταύτας παντελῶς καταψύχουσα. Opponitur ibid. p. 238. Ὦ καρδίας παραψυχὴ, καὶ ψυχῆς παραμύθιον.

[Ibid. ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ. *Contristare animum.* Lætantis quippe cor dilatatur, et sic spiritus cum calore moderato et blando in omne sparguntur corpus: quod et ἰαίνεσθαι dicitur, ab ἰάω calefacio, sano, sc. teporari vel intepescere lætitia. Aristot. de animalium incessu. c. 8. Ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ τῇ νοήσει καὶ τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν θερμότης καὶ ψύξις. Notat hæc V. Cl. Jerem. Hoelzlinus in Apollon. Argonaut. II. 741.]

[ṽ. 694. ΠΡΑΞΙΝ. Hesych. Πρᾶξις, βίος. Interdum, ut hic, pro molesto labore: Vide quæ supra annotata sunt ad ṽ. 49.]

[ṽ. 697. ΤΙ. Cod. Arundel. Τοὶ, quod magis probo ob metri rationem.]

ṽ. 704. ΣΥ Δ' ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Sophocles, in Ajace Mastigoph. ṽ. 1402. Σπέρμα Λαρτίου· et ṽ. 1302. Ἀτρέα δ' ὅς σ' ἔσπειρε. Eurip. Phœniss. ṽ. 22. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Hunc locum citat Stephanus Byzant. in voce Ἰναχία, ubi perperam legitur Οἵ τε pro Σὺ δ'.

[ṽ. 705. ΘΥΜΩι ΒΑΛ'. Homericum. Virgil: Eclog. III. 54.

Sensibus hæc imis, res est non parva, reponas.]

[ṽ. 706. ΠΡΩΤΟΝ. Hic incipit secunda pars peregrinationis Ius. Notanda est insignis hallucinatio viri longe doctissimi Josephi Scaligeri, in notis Eusebianis p. 258. Ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Σώθεως. Σῶθιν inquit, τὴν Ἰὼ Ἰνάχου *vocabant Ægyptii, item* Σωθιακὴν περίοδον, Ἰοῦς *sive Isidis peregrinationem, quæ etiam refertur a Prometheo apud Æschylum. Videntur Ægyptii annorum suorum certissimam epocham* ἀπὸ τῆς Σωθιάκης περιόδου *petivisse, ut manifeste colligitur a Clemente Alexandrino; neque dubito* τὴν Σωθέως βίβλον τοῦ Μανέθου *ab eodem initio regum suorum Dynastias deduxisse; apud Vettium Valentem Antiochenum* Σὴθ *ex libris Petosiris non* Σῶθις *dicitur.* Hæc ille. Sed vehementer errat vir magnus: Quippe Sothiaca periodus nihil aliud est quam Cyclus canicularis; Σῶθις canis stella: Porphyr. de antro Nymph. Πρὸς γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν Κυνὸς ἀστέρα Ἕλληνες φασί. Orus Apollo, c. III. Ἶσις δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστὶν, ἀστὴρ, Αἰγυπτιστὶ καλούμενος

Σῶθις, Ἑλληνιστὶ δὲ Ἀστρονόων. Atque hinc in veteri inscriptione apud Diod. Sic. I. 27. Isis de se ipsa ait Ἐγώ εἰμι ἡ ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ κυνὶ ἐπιτέλλουσα. Quin ut redeamus ad rem. Ionem ferebant antiqui totam τὴν οἰκουμένην peragrasse. Ovid. Metam. I. 727.

——*profugam per totum terruit orbem.*

Clem. Alexandr. Strom. I. p. 139. Ἴσιν δὲ τὴν καὶ Ἰὼ φασὶν, διὰ τὸ ἰέναι αὐτὴν διὰ πάσης τῆς γῆς πλανωμένην. Atque ita sane peregrinatio isthæc describitur Æschylo. Ex Argis ubi degebat Inachus progressa est ad Cenchrem ✝. 677, Argiæ, ut Scholiastæ A'. placet. Inde ad Lernam fontem ✝. 683, in Laconica regione. Exinde, in Epirum, nempe, ad Molossiam, ✝. 828, Dodonam ✝. 829, Thesprotiam, ✝. 830; atque hinc ad Rheæ sinum, ✝. 836; qui ex eo tempore dictus est Ionius, ✝. 839. Dein retrovaga, ✝. 837, per Illyridem progeditur (Apollodorus II. 1. Διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα) Hæmum transcendit (Apollod. ibid. Καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβάλλουσα) et ad extremas Europæas partes, versus Septemtrionem, ubi vinctus erat Prometheus, ✝. 1, pervenit. A quo, itineris quod reliquum erat edocta est, ✝. 705. Mox versus ortum iter deflectens, ✝. 706; accessit ad Scythas Nomadas; ✝. 708; quibus tamen, ex Promethei monitu, evitatis, ✝. 711; ut et Chalybibus, ✝ 714; qui ad sinistrum habitabant, ✝. 713; pervenit ad Araxin Europæ fl. quem tamen non transgressa est, erat enim eo loci difficilis vadatu, ✝. 712; donec ad Caucasum pervenisset, ✝. 718; a quo defertur iste fluvius, ✝. 719; et monte transcenso, versus meridiem contendens, appulit ad Amazonas, ✝. 721. Quæ postea Themiscyram Ponti regionem, ad Thermodontem fluvium, et Salmydessium sinum incoluere, ✝. 723. A quibus deducta, ✝. 727; ad lacum Mæotidem, et Isthmum Cimmericum tandem pervenit, ✝. 728; angustias Mæoticas transiit, quæ inde Bosporus dictæ, ✝. 730; et ex Europa penetravit in Asiam, ✝. 733. Cum trajecisset Bosporum Cimmericum in Scythiam Asiaticam delata est, ad quam omnino pertinere videtur Cisthene vel Scythine illa cujus mentionem facit Æschylus, ✝. 792; licet Phorcydes et Gorgones ibi collocet, ✝. 793; et, ✝. 798. De hac etiam Scythia Apollodorum interpretor, qui ait, II. 1. διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης, Βόσπορον· (quod tamen falsum, nam de Bosporo Cimmerico, non Thracio, consentiunt auctores, vide quæ ad ✝. 731.) Ἐπελθοῦσα δὲ εἰς τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν κ. τ. λ. Sunt enim Cimmerii, Ptolemæo et Herodoto, circa Colchidem in Scytharum regione. In Asiatica itidem Scythia degebant Arimaspi, et Gryphes a quibus Ionem ut caveret monuit Prometheus, ✝. 803, 804; habitantes

juxta Plutonis laticem aurifluum. Qui tamen fluvius Geographis nondum innotuit. Ad Asiam Minorem tandem deflexisse discimus ex alia Æschyli fabula, nempe ad Phrygiam, Supplic. ℣. 557; Mysiam, ℣. 558; Lydiam, ℣. 559; Ciliciam, ℣. 560; Pamphyliam, ℣. 561; mox ad Phœniciam, ℣. 564; atque ita ex Syria in Africam. In Africam perveniens, ad Æthiopas contendit, Prometh. ℣. 807; et ad fluvium cognominem, qui Æthiops vel Niger dictus, ℣. 808. Hujus juxta ripas progressa donec ad ultimum cataractum pervenisset, ℣. 810; ubi Niger Nili nomen obtinere incipit, ℣. 811; juxta Nilum contendens ad Delta pervenit, ℣. 812; denique ad Canobum, ℣. 845.]

℣. 707. ΣΤΡΕΨΑΣΑ ΣΑΥΤΗΝ. Namque ad extremas partes Septentrionis pervenisse supponitur.

Ibid. ΑΝΗΡΟΤΟΥΣ ΓΥΑΣ. Herodotus, IV. 19. οὔτε τι σπείροντες οὐδὲν, οὔτε ἀρῶντες.

℣. 708. ΟΙ ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ ΝΑΙΟΥΣ'. Herodotus φερεοίκους appellat, IV. 46. Strabo ἁμαξοίκους XI. p. 492. Hor. Od. III. 20.

Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.

[Herodotus tamen locat Scythas νομάδας ad orientem proximos Scythis γεωργοῖς.. Strabo etiam in prima Asiæ parte ad Septentrionem ponit Σκυθῶν νομάδας τίνας καὶ ἁμαξοίκους. Quin Nomades seu Hamaxobios in Sarmatia Europæa, non Asiatica statuit Ptolemæus, quod cum Æschylo nostro potissimum quadrare videtur. Mela tamen II. 1. *Sauromatas, qui, quia pro sedibus plaustra habent, Hamaxobii dicti*, Mæotidem ambire affirmat. Ut in utraque Sarmatia ab eo statuantur. Porro ita describuntur Scythæ Europæi ab Herodoto IV. 46. Τοῖσι γὰρ μήτε ἄστεα μήτε τείχεα ᾖ ἐκτισμένα, ἀλλὰ φερέοικοι ἐόντες πάντες, ἔωσι ἱπποτοξόται Sunt autem πλεκταὶ στέγαι *Casæ*. Isidorus Origin XV. 2. *Casa est agreste habitaculum palis, virgultis, arundinibusque contectum.* Auctor Pervigilii Veneris. ℣. 6.

Implicat casas virentes de flagello myrteo.]

℣. 709. ΝΑΙΟΥΣ' *habitant.* Tertull. contra Marcion. I. 1. *Gentes ferocissimæ inhabitant, si tamen habitatur in plaustro.*

[Ibid. ΟΧΟΙΣ. Hesiodus apud Strabonem VII. p. 302.

Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων

Huc referenda proverbialis illa locutio apud Tertullianum contra Marcionem, I. 1. *Hamaxobio instabilior.* Porro et alterum illud de Scythis proverbium, de quo supra, ℣. 2. Σκυθῶν ἐρημία, huc videtur trahi a nonnullis. Mich. Apostol. XVII. 47. Σκυθῶν ἐρημία. Παρόσον οὐκ εἰσὶ γῆς ἐγκρατεῖς, ἀλλ' ἀεὶ φεύγουσι τὴν οἰκείαν. *Propterea quod dominio terram non possideant, sed semper propriam fugiant.*]

[*v*. 710. ΤΟΞΟΙΣΙΝ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Schol. A'. τοὺς ὤμους δηλονότι. Suppar Hellenismus aut Synechdoche, Horat. Sat. I. 6.

Lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.]

[*v*. 711. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ. *Fluctuum verberatione resonantibus*. Vox a Lexicographis prætermissa.]

[*v*. 713. ΣΙΔΗΡΟΤΕΚΤΟΝΕΣ. Apollonius Argonaut. II. 374.

——— μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν,
Ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεια ἔργα μέλονται.

Ubi interpres Græcus. Οἱ δὲ Χάλυβες ἔθνος Σκυθικὸν, μετὰ τὸν Θερμώδοντα, οἱ μέταλλα σιδήρου εὑρόντες μοχθοῦσι περὶ τὴν ἐργασίαν. Apollon. Argonaut. II. 1003.

Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο,
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
Φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, οὐδὲ μὲν οἵγε
Ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν·
Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, οὐδέ ποτέ σφιν
Ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
Λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.]

v. 715. ΑΝΗΜΕΡΟΙ. Valer. Flaccus, Argonaut. IV. 610.

Non ita sit metuenda tibi, sævissima quamquam,
Gens Chalybum. ———

[*v*. 716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ ΠΟΤΑΜΟΝ. Flumen hoc Araxem appellatum fuisse, utpote cui, ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν nomen inditum, quem ὑβριστὴν οὐ ψευδώνυμον dicit Æschylus, in Paronomasiis valde frequens, consentiunt omnes. Cum vero Araxis nomen a veteribus varie acceptum fuerit, et diversis fluminibus attributum, quo fit ut maximam Geographiæ obscuritatem adtulerit, dum locis valde inter se distantibus describatur, quis sit iste Araxes quem velit Æschylus, difficillimum est asserere. De Araxi, insigni illo Armeniæ fluvio, qui Artaxata præterfluit, nullo modo intelligi potest. Eustathius in Dionysii Periegesin, *v*. 739. de Araxi Massagetico accipit; τοῦ δὲ Μασσαγετικοῦ τούτου Ἀράξου inquit, μέμνηται καὶ Αἰσχύλος, καὶ ἀρέσκεται καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν καλεῖσθαι αὐτόν. Araxem Massagetarum terminum faciunt Dionysius, et qui primus fluvium Araxim descripsit, Herodotus; unde quod per Araxem, Oxum intellexerit Herodotus, licet eum ab Oxo perperam distinguat Dionysius, observat vir doctissimus Is. Vossius in Melam. III. 5. Sed neque de Oxo qui Bactrianam a Sogdiana dirimit, commode accipi potest Æschylus, cum nondum in ἤπειρον Ἀσιάδα penetrasse Ionem constat ex iis quæ

dicuntur, ℣. 734. Investigandum itaque erit flumen aliquod cui nomen Araxes, cujus et fontes in Europa, et mons aliquis Europæus cui nomen Caucasus, ex quo flumen illud oriri credebatur. Sic enim poeta,

Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν ὐ ψευδώνυμον,
Ὃν μὴ περάσῃς· ὐ γὰρ εὔβατος περᾷν,
Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν.

Riphæos montes ὄρεα Καυκάσια dictos fuisse constat ex Dionysio περιηγητῇ. Quippe cum Tanaim fluvium plerique veterum (Ptolemæus, III. 5. Plin. IV. 12. Mela I. 20, &c.) putarunt ex Riphæis montibus oriri, ille, eandem proculdubio sententiam secutus, sic expressit, ℣. 663.

——πηγαὶ μὲν ἐν ὔρεσι Καυκασίοισι.

Videntur sane hujus opinionis assertores, Ceraunios, et reliquos omnes Sarmaticos montes, a Caucaso proprie dicto ad Riphæos usque porrectos, sub communi Caucasiorum montium appellatione comprehendere. Sicut *Taurum Riphæis jugis se annectere* affirmat Plinius, V. 27. et Solinus c. 41. quod de Caucaso quidem, quem Tauri partem habent, verius, *a quo orti montes longo sejuga, et donec Riphæis conjunguntur, exporrigunt,* teste Mela. I. 20. et Plinio VI. 5. Habemus itaque Caucasum Europæum, Riphæos sc. montes; ad Araxem Europæum quod spectat, notandum est, quod cum Aristoteles, Tanaim profluere ex Araxe, et Herodotus Araxem XL ἐκτροπὰς habere, asserant, neutrum verum esse potest, nisi de Rha, sive Volga fluvio, intelligamus. Fontes enim hujus fluminis in Hyperboreis montibus oriri credebat antiquitas; inde ad Tanaim propius accedit, mox in Septentrionem longo cursu regyrans, post multos flexus in Caspium mare descendit. Atque hinc forsan est, quod postquam Io ad evitandum Scythas Nomadas et Chalybas, versus meridiem descendisset, intercepta est cursu regyrante fluvii, adeo ut necesse fuerit ei versus ipsum fluminis fontem iter repetere, ubi ut angustius, ita minus profundum, et vadatu esset facilius. Enimvero Istrum ex Hyperboreis et Riphæis montibus deferri tradit Æschylus noster in Prometheo Soluto, cui astipulatur Apollonius, Argonaut. IV. 285.

——πηγαὶ γὰρ ὑπὸ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρυσιν.

Ubi Scholiastes. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρέων· ὕτω δὲ εἶπεν ἀκολυθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τῦτο.

Hinc V. Cl. Gaspar Barthius, de Istro hic etiam intelligendum esse Æschylum arbitratur. Verum cum ipse Æschylus flumen illud non Araxem sed Istrum, proprio sc. nomine, in altera tragœdia appellaverit; nec apud ullum alium, quod sciam, Ister Araxis nomen sortiatur, ἐπέχω.]

ϔ. 718. ΟΡΩΝ ΥΨΙΣΤΟΝ. De Caucasi altitudine Aristoteles Meteor. I. 13.

[ϔ. 719. ΚΡΟΤΑΦΩΝ. Virg. Georg. I. 108. pari metaphora,

Ecce supercilio clivosi tramitis undam
Elicit.]

Eustath. in Iliad. Ι'. Ὅτι δὲ μυριαχοῦ εὕρηνται πηγαὶ, οὐ μόνον ἁπλῶς κατὰ πετρῶν χέουσαι ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ κατὰ ὀρέων κορυφῶν, δῆλον· καὶ ἱστορεῖ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ.

ϔ. 720. ΑΣΤΡΟΓΕΙΤΟΝΑΣ ΔΕ ΧΡΗ ΚΟΡΥΦΑΣ. Serv. in Virg. Ecl. VI. 43. de Caucaso verba faciens, *hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pene sideribus.* Cic. somn. Scip. c. 6. *Ex his ipsis cultis notisque terris num aut tuum aut cujusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc quem cernis transcendere potuit, vel illum Gangem tranare?* recte *Caucasum hunc* et *illum Gangem*, quia Caucasus, utpote mons altissimus, propior erat cœlo, ubi tum degebat, et unde hæc dicebat Africanus, Ganges autem remotior, ut qui fluvius esset, et per humiliora laberetur. [Eustath. in Odyss. Α'. 18. Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸν τῆς Σκύλλης σκόπελον οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνειν φησὶ, καὶ Αἰσχύλος δὲ ἀστρογείτονας τὰς τοῦ Καυκάσου λέγει κορυφάς.]

[ϔ. 722. ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΣΤΡΑΤΟΝ. In Europa prope Tanaim fluvium habitasse olim Amazones testis est Sallustius. Fragm. inc. p. 135. *Dein,* inquit, *Campi Themiscyrii, quos habuere Amazones, ab Tanai flumine, incertum quamobrem, digressæ.* Quin Caucasiorum in radicibus montium eas olim degisse perhibent Metrodorus et Hypsicrates, apud Strabonem XI p. 504. Γαργαρεῦσιν ὁμόρους αὐτὰς φασὶν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ταῖς πρὸς ἄρκτον τῶν Καυκασίων ὀρῶν, ἃ καλεῖται Κεραύνια.]

[ϔ. 723. ΘΕΜΙΣΚΥΡΑΝ. Strabo I. p. 52. Περὶ δὲ τὸν Θερμώδοντα καὶ τὸν Ἶριν ὅλη Θεμίσκυρα τὸ τῶν Ἀμαζόνων πεδίον. Idem XI. p. 505. Τὴν δὲ Θεμισκύραν καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη, ἅπαντα Ἀμαζόνων καλοῦσι, καί φασιν ἐξελαθῆναι αὐτὰς ἐνθένδε. Virg. Æn. IX. 659.

Quales Threiciæ cum ad flumina Thermodontis
Pulsant et pictis bellantur Amazones armis.

Apollonius Argonaut. II. 370.

—— ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην
Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.

'Ενθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
Τρισσαὶ 'Αμαζονίδων.]

℣. 724. ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Garbitius, *incoluerunt:* male.

℣. 725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ ΓΝΑΘΟΣ. Monet Casaubonus quod in dextro Ponti latere Salmydessum constituit, cum Strabo hoc nomine sinistrum Ponti latus a Cyaneis ad Andriacum designari tradat. VII. p. 319. Plinius ejusdem nominis urbem in illo tractu memorat. Sunt qui fluvium esse volunt, ut Sophoclis et Lycophronis Interpretes. Γνάθον dicit Æschylus eodem sensu quo Apollonius de Scylla IV. 830.

Μήπως σμερδαλέοισιν ἐπαΐξασα γένυσσιν.

[Abrahamus Ortelius in Thesauro Geographico, " *Salmydessia maxilla*, Σαλμυδησσία γνάθος, circa Thermodontis fluminis ostia: Scopulus navigantibus infestus, est apud Æschylum in Prometheo, et Sophoclis Scholiastem in Antigonen. *Salmydessum sinum* habet ibidem Stephanus." Jul. Pollux Onomast. IX. 5. Περὶ τῶν κατὰ θάλατταν μερῶν, *De partibus maritimis.* Φιλοτιμουμένῳ δὲ ἔξεστιν εἰπεῖν, Σαλμυδυσσὸς, Καφηρεὺς, καὶ ὅσα ἐν θαλάττῃ δύσμικτα καὶ ἄξενα χωρία. *Affectatori autem dicendum est, Salmidysus, Caphareus, et quæcumque alia in mari sunt inaccessibilia et horrenda loca.*]

℣. 726. ΕΧΘΡΟΞΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣΙ. Pontum Euxinum Strabo VII. p. 298. refert καλεῖσθαι ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενοθυτούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δὲ Εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν 'Ιώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλεις κτισάντων. Lycophroni ℣. 1286. κακόξεινος κλυδὼν dicitur.

℣. 728. ΙΣΘΜΟΝ Δ' ΕΠ' ΑΥΤΑΙΣ. Tauricam Chersonesum intelligit: [intra Carcinitem fl. et Bycen paludem, interclusam. Ptolem. III. 5. Μεθ' ἃς τοῦ διορίζοντος 'Ισθμοῦ τὴν Ταυρικὴν χερσόννησον, τὸ μὲν πρὸς τῷ Καρκινίτῃ κόλπῳ πέρας ἐπέχει ξ, γ, μη, γ· τὸ δὲ πρὸς τῇ βύκῃ λίμνῃ πέρας, ξ, λ, μη, λ. Minus recte Scholiastes A'. ipsum fretum intelligit, nempe Cimmericum Bosporum, quem mox αὐλῶνα Μαιωτικὸν dicit Æschylus.]

℣. 730. ΑΥΛΩΝ'. Hesych. Αὐλῶνες, οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι, Αἰσχύλος. [Idem. Αὐλὼν, στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος. Strabo XI. p. 494. Αὕτη δ' ἐστὶν τοῦ Κιμμερικοῦ καλουμένου Βοσπόρου πέρας· καλεῖται δὲ οὕτως ὁ στενωπὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος. Est vero angustissimus trajectus oris Mæoticæ paludis, eodem auctore, XX circiter stadiorum.]

[Ibid. ΛΙΠΟΥΣΑΝ. Non vitando, sed transeundo, ulterius progrediens.]

℣. 732. ΒΟΣΠΟΡΟΣ. Cimmericus: aliter vero Apollonii Scholiastes ad Argonaut. II. 167. Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν 'Ιὼ βοῦν οὖσαν διαπορεύεσθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ Καλχηδόνος διάστημα σταδίων ἐστὶ τοῦτον τὸν τόπον. *

ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν διαβαίνουσαν. Æschylum sane in mente non habuit. Bosporus secundum Hesychium primo Scythicum designat, dein Thracium: quasi posterior ad exemplum prioris id nomen sortitus fuerit: constat enim maris et fluminum partes minus profundas et vado transeundas βοσπόρους vocari. [Stephanus περὶ πόλεων. Βόσπορος· πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. Καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς καλούμενος. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ,

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται.

Aliter vero Apollodorus, qui de Bosporo Thracio hoc idem refert. II. 1. Διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης, Βόσπορον. Ut et Scholiastes Apollonii, supra jam citatus.]

[v. 734. ΗΠΕΙΡΟΝ ΗΞΕΙΣ ΑΣΙΑΔ'. Hactenus igitur in Europa erraverat. Æschylus Europam ad Phasin usque pertingere censuit. Vide quæ ad v. 789.]

[v. 738. ΓΑΜΩΝ. Σεμνῶς. Quo sensu Petronius et Apuleius sæpius, *nuptias facere.* Quin omnino vide Chorum v. 892. et v. 898.]

v. 745. ΠΕΛΑΓΟΣ ΑΤΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Eurip. Hippol. v. 822. κακῶν πέλαγος· et Oreste, v. 341.

Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
Τινάξας δαίμων κατέκλυσε,
Δεινῶν δὲ πόνων ὡς πόντου
Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.

Ita distinguendum: ubi diu frustra se torsit interpres Græcus. Est vero Hebraismus: Hieremias in Threnis, II. 13. *Magna est sicut mare tribulatio tua.*

[Ibid. ΑΤΗΡΑΣ. Hesych. Ἀτηρόν· βλαβερόν.]

[v. 746. ΤΙ ΔΗΤ' ΕΜΟΙ ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Homer. Od. Μ'. 350,

Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ex quo adumbrari videtur hic locus Æschyli; ut ex Æschylo ille Sophoclis, apud Stobæum Tit. CXXII.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Eurip. Troad. v. 632. Τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν.

Idem in Alcestide, v. 963.

——τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι
Κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι;

Et in Medea, v. 145. ——τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

Theogn. v. 343. Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν Εὑροίμην.

Menander apud Strabon. X. p. 486.

Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐϛι, Φανία,
Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, ὐ ζῆ κακῶς.

Apud Ceos quippa lex invaluit ut senes sexagenarii cicutam bibent, utpote ὐκέτι δυνάμενοι καλῶς ζῆν.]

ṽ. 749. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΓΑΡ ΕΙΣΑΠΑΞ. Antigone apud Sophoclem, ṽ. 470. Ὅϛις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
Ζῆ, πῶς ὅδ' ὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;

Claudianus, de Bell. Gildon. ṽ. 451.

Nonne mori satius quam vitæ ferre pudorem?

[V. Cl. D. Jacobus Duportus, ad Homericum illud Iliad Ο'. 512.

Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ ϛρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,

post citatum hunc Æschyli locum, subdit et aliorum testimonia nempe Philem. apud Stob.

Θανεῖν ἄριϛόν ἐϛιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Soph. Ajace,

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
Τὸν εὐγενῆ χρή.

Lys. Orat. II. Ἥμισυς ὁ βίος βιῶναι κρείττων ἀλύπως ἐϛὶ, διπλασίῳ λυπυμένῳ.]

ṽ. 752. ΟΤΩι ΘΑΝΕΙΝ. Etenim Jupiter immortalite eum donaverat, Chironis vice, cui exoptatior mortalitas. Apollodorus. II. 5. [Ausonius, huc forsan respiciens, Idyll. XV. 21.

——*Sic Caucasea sub rupe Prometheus,*
Testatur Saturnigenam, nec nomine cessat
Incusare Jovem, data quod sit vita perennis.

Virg. Æn. XII. 879.

Quo vitam dedit æternam? cur mortis adempta est
Conditio?]

ṽ. 759. ΩΣ ΤΟΙΝΥΝ ΟΝΤΩΝ. Hoc, ut et Scholiastes interpretatur, velle videtur Prometheus, quæ de Jove dixerat, tam certa esse quam si jam præsentia essent; et ad fidem faciendam sufficere quod ipse, vates, ita fore prædixisset.

[ṽ. 760. ΣΚΗΠΤΡΑ ΣΥΛΗΘΗΣΕΤΑΙ. Quod τὸ σκῆπτρα non recti sed quarti sit casus, constat ex sequentibus,

Αὐτὸς πρὸς αὐτῦ κενοφρόνων βυλευμάτων.]

[ṽ. 767. ΦΕΡΤΕΡΟΝ ΠΑΤΡΟΣ. Themis apud Pindarum Isthm. VIII. 67. ——Πεπρωμένον ἦν φέρ-
-τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν.

Eadem apud Apollonium Argonaut. IV. 801.

Ὡς δή τοι πέπρωτο ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
Παῖδα τεκεῖν.

Ipsa Thetis apud Nonnum, Dionys. XXXIII. 356.

Ζεύς με πατὴρ ἐδίωκε καὶ ἤθελεν ἐς γάμον ἕλκειν,
Εἰ μή μιν ποθέοντα γέρων ἀνέκοπτε Προμηθεὺς,
Θεσπίζων Κρονίωνος ἀρείονα παῖδα φυτεῦσαι.

Quod argumentum erat tertiæ tragœdiæ Æschyleæ, nempe Προμηθέως λυομένου.]

℣. 771. ΤΩΝ ΣΩΝ ΤΙΝ' ΑΥΤΟΝ. De Promethei solutione duplex veterum sententia. Sunt qui a Jove solutum tradunt, postquam ei Prometheus ob explicatam Themidos de Thetide prophetiam in gratiam redierit: Alii Herculem eum a vinculis exemisse invito Jove tradunt. Priori sententiæ aliquoties favere videtur Æschylus, ut ℣. 523. —— τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ,

Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

Hic vero posteriorem sententiam se omnino amplexum ostendit; neque dubium est quin et nomen Herculis, quod apud nonnullos MSS. personis hujus Fabulæ adnumeratur, ad Prometheum λυόμενον pertinuerit.

℣. 773. ΤΡΙΤΟΣ ΓΕ ΓΕΝΝΑΝ. Garbitius, *Tertius genere et insuper alia prognatione:* prorsus male: accipit δέκ' ac si esset δὲ καὶ, cum nihil aliud sit quam δέκα· facit quidem liberatorem Promethei ab Io quartum, qui fuit decimus tertius. Schol. Α'. ad ℣. 563. Μαντεύεται Προμηθεὺς αὐτῇ (Ἰοῖ) τὰ μέλλοντα γενέσθαι, ὥσπερ ἀπ' αὐτῆς ἔσαι τρισκαιδέκατος κατὰ γενεὰν ὃς αὐτῷ ὕστερον τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐπαμυνεῖ. Schol. Β'. in hunc locum, τρισκαιδέκατος.

[℣. 786. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Γεγωνεῖν est μέγα καὶ ἐξάκουστον βοᾶν, interprete Hesychio; unde, apud Philonem λόγος γεγωνὼς opponitur λόγῳ ἐνδιαθέτῳ.]

℣. 788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ ΔΕΛΤΟΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. Et Supplic. ℣. 187.

—— Φυλάξαι τἀμ' ἔπη δελτουμένας. lege δελτούμενα.

Tabellæ ad scribendum aptæ antiquitus triangulares, et libri eodem modo compacti, ad imaginem literæ Δ. inde δέλτοι dicebantur. Eustath. Iliad. Γ'. p. 421. Ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσομένων γραφῶν. Potuit alludere Prometheus ad notitias itinerarias tabulasque Geographicas. Æschylum ejus rei peritissimum loquitur hæc Fabula, et quæ periit, Προμηθεὺς λυόμενος, sic Homero similem, quem Strabo primum auctorem facit. Hujusmodi notitiarum libros Græcis in usu fuisse docet Aristot. Rhetor. I. 4. Πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι· ἐντεῦθεν γὰρ λαβεῖν ἔστι τοὺς τῶν ἐθνῶν νόμους. Πρὸς δὲ τὰς πολιτικὰς συμβουλίας αἱ τῶν περὶ τὰς πράξεις

γραφόντων ἱστορίαι. [V. Cl. Petrus Victorius, Var. Lect. IX. 13. « Quod Cicero in mente insculpere dixit pluribus locis, Græci boni poetæ γράφειν ἐν φρέσιν dixerunt, id est, *condere in animo quippiam*, atque illic firmiter collocare, ut ea quæ literis consignamus. Æschylus in Prometheo vincto,

Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

Pindarus quoque, cum significare vellet ita se quempiam *in animo insculptum habere*, ut inde non posset deleri; nec ullum futurum tempus, quo penitus memoria ejus extingueretur, quamvis tunc oblitus foret; ita locutus est initio X. Odæ Olympiorum, mandans musis, quæ id sciebant, ut legerent. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς Ἐμᾶς γέγραπται. Expressisse autem hunc quoque Terentium in Andria, his verbis apparet; *Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis*. Contra Catullus, *in vento et aqua scribere* dixit, de rebus quæ subito dissipantur; nec stabilitatis aliquid, aut constantiæ habent. Quod Græci homines pervulgata voce, quæque vim proverbii obtinuerit, intelligentes, aiebant εἰς τέφραν γράφειν. Cinis enim ipse quoque levi vento impellitur; nec quod impressum in eo fuerit diu retinet." Hæc ille.]

[Ibid. ΔΕΛΤΟΙΣ. Hesych. Δέλτος· πινακίδιον, ἢ πλάκες. Idem διφθέρα· δέρμα, βύρσα, δέλτος, γραμματεῖον. " Vides vocare δέλτον et γραμματεῖον, id est, codicem, quam βίβλον vocavit Herodotus quia διφθέρα eundem usum Ionibus præstaret, quam aliis δέλτος et βίβλος, dum ex pellibus et codices conficerent, et volumina." Salmas. de modo usurarum, p. 413. Suidas, Δέλτος. Πινακίδιον, πιττάκιον, σχεδάριον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις· αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα. Interpres: *Tabellæ: Libellus, pugillares, chartulæ. Zeno Cittiæus, Cleanthem suum successorem comparabat duram-ceram-habentibus tabellis, quæ difficulter quidem scripturam admittunt, sed scripta diu conservant.*]

[v. 789. ΟΡΟΝ. *Terminum, finem*. Plin. N. H. II. Procem. *Termini amnes Tanais et Nilus*. Idem IV. 12. *Novissimum inter Asiam Europamque finem*. Ovid. Epist. ex Ponto. IV. 10.

Quique duas terras, Asiam Cadmique sororem
Separat, et cursus inter utramque facit.

Alicubi vero, nempe in Prometheo soluto, Æschylus Phasin fluvium ὅρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας dixit, referente Æliano in Periplo Ponti Euxini. Porro licet Scholiastes A'. Τὸν Τάναϊν ποταμὸν per hæc verba Æschyli designari velit, ego tamen ipsum Bosporum Cimmericum omnino significari puto; id enim fluentum erat quod pertransiit Io, cum ex Europa in Asiam pervenerit, v. 732.]

[℣. 791. ΕΣ Τ' ΑΝ ΕΞΙΚΗι. Mox. ℣. 809. Ἕως ἂν ἐξίκῃ.]

[℣. 792. ΠΡΟΣ ΓΟΡΓΟΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Mathias Garbitius Cisthenem civitatem esse ait Libyæ, cui assentitur magnus Geographus Abrahamus Ortelius, *nam Gorgones,* inquit, *in Libya ad Atlanticum mare habitare constat.* Errat vero uterque, quippe de Asia præsens est sermo, nempe a ℣. 734.] Quod ad Scythiam pertineat hæc Cisthine ex sequentibus liquet: Ubi, inquit, transieris Tanaim ad ortum, iter deflectas ut evites Phorcydas, Gorgonas, Grypas, et Arimaspos: dein in longinquam terram Æthiopiam recta via progrediare. Nugantur itaque omnino qui de Lybica aut Æthiopica urbe interpretatam velint: imo potius sequendi MSS. qui legunt Σκυθίνης. [Atque hanc lectionem olim secutum fuisse Natalem Comitem observo, Mytholog. VII. 12. de Gorgonibus. *Hæ,* inquit, *habitarunt in Scythia,* &c. *quod videtur significare ita Æschylus in Prometheo,*

Πόντυ περῶσα πλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἱκάνῃ
Πρὸς Γοργόνεια πεδία Σκυθίνης, κ. λ.
Pontum sonorum transiens, ut veneris
Ad Gorgonæos terminos Scytharum, ubi
Sunt Phorcydes.]

Apud Scholiastem A'. in hunc versum pro Ἀσθενῶ videtur legi debere ἡ Σθενώ. Consule Apollodorum II. 4. Palæphatum, c. 32. et Joan. Diaconum. Hesych. Σθενώ, Zenob. Στενώ.

℣. 793. ΔΗΝΑΙΑΙ ΚΟΡΑΙ. *Puellæ vetulæ.* [Apollodoro Φορκυάδες quia pater Φόρκυς vel Φόρκυν, qui Zenobio Φόρκος. Hesych. Φορκίς. μονοφθάλμος. Etymolog. Φόρκυς, δαίμων θαλάσσιος· παρὰ τὸ φέρεσθαι ὠκέως. Zenob. I. 41. Ἦσαν δὲ αὐταὶ γραῖαι ἐκ γενέτης. *Fuerunt autem hæ vetulæ a nativitate.*] Hesiod. Theog. ℣. 270.

Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρηος
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὲ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι,
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον.

Hinc forsan κυκνόμορφοι dictæ, quia canæ.

[℣. 794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Ovid Metam. VI. 4.

Phorcydes unius sortitas luminis usum.

Fabula notissima, de qua Palæphatus c. 32.]

℣. 795. ΑΣ ΟΥΘ' ΗΛΙΟΣ ΠΡΟΣΔΕΡΚΕΤΑΙ. Quippe subterraneæ habitabant.

[Ibid. ΜΟΝΟΔΟΝΤΕΣ. Zenob. I. 41. Ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς, καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμειβον.]

[v. 797. ΚΑΤΑΠΤΕΡΟΙ. Zenob. I. 41. Καὶ πτέρυγας δι' ὧν ἐφέροντο. Nempe aureas; Apollodor. II. 4. Πτέρυγας χρυσᾶς δι' ὧν ἐπέτοντο.]

v. 798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Apollod. II. 4. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. Et Zenob. I. 41.

[v. 799. ΕΞΕΙ ΠΝΟΑΣ. Lapis enim factus est. Apollodorus, II. 4. Τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίει. Et Zenobius iisdem verbis, I. 41.]

[v. 800. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Hesych. Φρούριον· περιφύλαγμα, περιφυλακτήριον. Hic vero φρούριον quod vites sc. Scholiastes A'. καταγωγὴν, ἣν ὀφείλεις φυλάξασθαι.]

v. 802. ΖΗΝΟΣ ΑΚΡΑΓΕΙΣ ΚΥΝΑΣ ΓΡΥΠΑΣ ΦΥΛΑΞΑΙ. Solin. c. 15. *In Asiatica Scythia terræ sunt locupletes, inhabitabiles tamen: nam cum auro et gemmis affluant, Grypes tenent universa, alites ferocissimæ et ultra omnem rabiem sævientes, quarum immanitate obsistente ad venas divites accessus difficilis ac rarus est; quippe visos discerpunt, veluti geniti ad plectendum avaritiæ temeritatem.*

v. 803. ΤΟΝ ΤΕ ΜΟΥΝΩΠΑ ΣΤΡΑΤΟΝ. Arimasporum historiæ tres libros carmine composuit Aristeas Proconnesius, quem, ni supposititium opus fuerit, prout sentit Dionysius Halicarnassensis, et suspicari videtur Longinus περὶ Ὕψους c. 8. secutus est in hisce describendis Æschylus: extat enim haud absimile fragmentum ex Arimaspeis apud Joannem Tzetzem Chil. VII. 144.

Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσι,
Καί σφας ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμούρους
Πρὸς Βορέω, πολλούς τε καὶ ἐσθλοὺς, κάρτα μαχητὰς,
Ἀφνειοὺς ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβούτας·
Ὀφθαλμὸν δ' ἓν ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ,
Χαίτῃσι λάσιοι, πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Plinius etiam *uno oculo in fronte media insignes* tradit. A. Gellius IX. 4. *Item esse homines sub eadem regione cœli unum oculum in frontis medio habentes, qui appellantur Arimaspi; qua fuisse facie Cyclopas poetæ ferunt.* Et Strabo Cyclopum fabulam hoc arrepto argumento e Scythia in Græciam delatam putat I p. 21. Eustathius prodit in Dionys. Περιηγ. v. 31. quod inter sagittandum alterum oculum solebant claudere, tandem vero consuetudo in naturam devergit: ex hoc vitio nomen; Ἄριμα lingua Scythica *unum* significat, σπου *oculum*, teste Herodoto IV. 27. Eustathius aliter, nempe ἀρι *unum* et μασπὸς *oculum*: cui accedit Scholiastes noster B'. Quicquid vero de Arimaspis dicitur in dubium revocat Herodotus III. 116 quippe cum id Issedones Scythis, Scythæ Græcis communicarint, IV. 27. Imo de iis nihil tradi præter fabulas Strabo

probat XI. p. 507. [Jul. Pollux. Onomastic. II. 4. Postquam vocem ἑτερόφθαλμος adduxisset, subdit eos qui natura sunt unoculi, ut Cyclopes et Arimaspi, μονοφθάλμους Herodoto nominari. Τὸ δὲ μονόφθαλμος, inquit, παρὰ Ἡροδότῳ, ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἕνα ἐχόντων ὀφθαλμὸν, οἷοι Κυκλώπων καὶ Ἀριμασπῶν. *Unoculus apud Herodotum, de his qui natura unum tantum oculum habent, ut Cyclopes et Arimaspi.* Atque ita quidem distinguunt Ammonius, Thomas Magister, et Moscopulus, nempe ἑτερόφθαλμον eum dici proprie cui alter oculus effossus sit, μονόφθαλμον eum qui unum tantum oculum natura habet.]

ỷ. 804. ΟΙ ΧΡΥΣΟΡΡΥΤΟΝ. Auro abundare plagas illas septentrionales præter Solinum c. 15. asserit Herodotus, III. 116. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης πολλῷ τοι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἐών. Caute tamen subdit, ὅκως μὲν γινόμενος οὐκ ἔχω οὐδὲ τοῦτο ἀτρεκέως εἶπαι. Hinc Lucanus, III. 289.

——auroque ligatas
Substringens Arimaspe comas.——

Hujus causa gryphes cum Arimaspis assidue pugnare, ex Aristea refert Pausanias in Attic. c. 24. Gryphes *e cuniculis eruunt* Plin. VII. 2. et *servant*, unde χρυσοφύλακες dicti, Herodot. IV. 13. rapiunt Arimaspi.

[Ibid. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ. Aristophanes ῥήμαθ' ἱπποβάμονα, de Æschylo, Ran. ỷ. 839. Vide vero quæ ad Supplic. ỷ. 292.]

[ỷ. 805. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΝΑΜΑ. Abrahamus Ortelius, in Thesauro Geogr. "*Plutonis* fluvium auriferum habet in Lybia Æschyli Prometheus."]

[ỷ. 806. ΤΟΥΤΟΙΣ ΣΥ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕ. Vult ut veniat in Æthiopiam per dispendia, ne incidat in pericula ferarum gentium; quod a Virgilio imitatum monet V. Cl. la Cerda. Æneid. III. 429.

Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni
Cessantem, longos et circumflectere cursus,
Quam semel informem vasto vidisse sub antro
Scyllam; &c.]

[Ibid. ΤΗΛΟΥΡΟΝ ΔΕ ΓΗΝ. In Supplicibus peregrinationem Ius describit Æschylus, quæ hic prætermissa.]

[ỷ. 807. ΟΙ ΠΡΟΣ ΗΛΙΟΥ ΝΑΙΟΥΣΙ ΠΗΓΑΙΣ. In quibus Sol seipsum et equos suos abluit. Noster in Prometheo Soluto.

Λίμναν παντοτρόφον Αἰθιόπων,
Ἵν' ὁ παντόπτης ,
Ἥλιος αἰεὶ χρῶτ' ἀθάνατον
Κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
Μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

Ibi et Euripides κοινὰς ποιεῖται τὰς ἱπποστάσεις τῇ τε Ἠοῖ καὶ τῷ Ἡλίῳ,

teste Strabone, I. p. 33. quem vide.] Veteres, Æthiopas ad extremitates terræ collocatos censebant, non solum versus meridiem, sed et versus orientem et occidentem: etenim monet Strabo I. p. 33. Τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι· cujus rei testem adducit Æschylum in Prometheo λυομένῳ. Veteres sequitur Ptolemæus; εἰσὶ δὲ ὁμοίως οἱ ὑπὸ τὸν Ζωδιακὸν οἰκοῦντες ἀπὸ δύσεως μέχρις ἀνατολῶν, ἅπαντες μέλανες τὰς χρόας Αἰθίοπες. Inde πρὸς ἡλίου πηγαῖς positi. Virgil. Æn. IV. 480.

Oceani finem juxta solemque cadentem
Ultimus Æthiopum locus est. ——

Macrobius I. 33. Homericum illud proferens,

Ζεὺς ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸν ἔβη μετὰ δαῖτα,

Jovis, inquit, *appellatione Solem intelligi Cornificius scribit, cui unda Oceani velut dapes ministrat.*

℣. 808. ΕΝΘΑ ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΙΘΙΟΨ. A colore hoc nomen adeptus. Solin. c. 24. *Ultra adhuc amnis qui atro colore exit per intimas et exustas solitudines, quæ torrente perpetuo et sole nimio plusquam ignito nunquam ab æstu vindicantur.* Inde etiam Niger vel Nigris dictus, ut et Æthiopes Nigritæ.

℣. 809. ΤΟΥΤΟΥ ΠΑΡ' ΟΧΘΑΣ ΕΡΦ'. Niger cum ad ultimum cataractarum pervenerit Nilus dicitur. Solin. c. 32. *demumque a Cataracte ultimo tutus est, ita enim quædam claustra ejus Ægyptii nuncupant; relicto tamen hoc post se nomine quo Nigris vocatur.* Mire hallucinatur interpres Græcus qui de Catabasmo nescio quo monte somniat.

℣. 810. ΒΥΒΛΙΝΩΝ ΟΡΩΝ ΑΠΟ. Byblinos montes ita dictos a papyro et calamis monet Scholiastes; nec absimile: namque et Niger perinde ac Nilus *papyro viret et calamo prætexitur*, Solin. c. 30. [Schol. A'. ἡ δὲ βίβλος πόλις ἐστὶν Αἰγύπτου. Abrahamus Ortelius in Thesauro Geographico. " Byblii, Βίβλιοι Scythica gens Stephano: Est et urbs munitissima in Nilo, eidem." Hesych. in βίβλιοι· καὶ πόλις Φοινίκης βίβλος.]

℣. 811. ΕΥΠΟΤΟΝ ΡΕΟΣ. Achill. Tat. Clit: et Leuc: IV. p. 269. de aqua Nili, γλυκὺ δὲ πινόμενον ἦν, καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἡδονῆς. Et paulo post, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄκρατον ὁ Αἰγύπτιος πίνων οὐ φοβεῖται, Διονύσου μὴ δεόμενος. Huc pertinet Pescennii dictum ad milites, *Nilum habetis, et vinum quæritis?* Plura de dulcedine aquæ Niloticæ Spartianus in Pescennio Nigro.

℣. 812. ΤΡΙΓΩΝΟΝ ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Δέλτα innuit, quod Ægyptiis teste Stephano Πτίμυρις, Græcis Δέλτα, ob figuram qua Siciliam imitatur. Diodor. I. 34. Extenditur, referente Herodoto II, 15.

secundum mare, ἀπὸ Πέρσεως σκοπιῆς μέχρι ταριχείων τῶν Πηλουσιακῶν, (legerim βαράθρων, sic enim loca circa Pelusium vocari solita ex Strabone constat, XVII. p. 802.) a mari, μέχρι Κερκασώρου πόλιος, καθ' ἣν σχίζεται ὁ Νεῖλος, ἔς τε Πηλούσιον ῥέων καὶ ἐς Κάνωβον.

[ϗ. 826. ΟΧΛΟΝ ΛΟΓΩΝ. C. Barthius Adversar. XXXIII. 12. " *Populum* quamvis multitudinem significare facit Apuleius: estque Græca imitatione; Æschylus,

Ὄχλον μὲν ἂν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων.

Sic *populum stellarum* dixit Seneca in Naturalibus." Hæc Barthius.]

[ϗ. 828. ΔΑΠΕΔΑ. Nota priorem longam, q. d. γῆς πέδα; ut ϗ. 1. χθονὸς πέδον.]

ϗ. 829. ΙΝΑ ΜΑΝΤΕΙΑ ΘΩΚΟΣ Τ'. Strabo VII. p. 328. Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν· καὶ οἱ Τραγικοί τε, (an hunc innuit locum?) καὶ Πίνδαρος, (Æschylo coævus,) Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην.

[ϗ. 836. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Apollonii, quem citat Schol. Α'. locus extat Argonaut IV. 327. Ubi interpres, τὸν Ἀδρίαν φησὶν, ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατῳκηκέναι. Omnino rejicienda est viri doctissimi Samuelis Bocharti, tum Hesychii, tum Scholiastæ Euripidis importuna correctio, qui τὴν Ἀδρίαν dici malit. Proverb. Vatic. append. Ῥέας πόντος. Ἰόνιος κόλπος περὶ Ἀδρίαν, ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος. *Rheæ pontus: Ionius sinus est juxta Hadriam; hic colitur Bosporus.*]

ϗ. 839. ΙΩΝΙΟΣ ΚΛΗΘΗΣΕΤΑΙ, ΤΗΣ ΣΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΜΝΗΜΑ. Ionium mare latius a Poetis extenditur quam Geographis, qui partem Adriatici faciunt. Servius ad Æneid. III. 211. *Sciendum Ionium sinum esse immensum ab Ionio usque ad Siciliam; et hujus partes esse Adriaticum, Achaicum, Epiroticum:* et ulterius adhuc Plin. N. H. IV. 11. *Græci et Ionium dividunt in Siculum et Creticum, ab insulis: et Icarium, quod est inter Samum et Myconem:* et Thucydides, dum gentes omnes enumerat quæ Atheniensibus contra Syracusanos se adjunxerant, non tantum Corcyræos, Cephallenses, Zacynthios, Acarnanasque, sed et Cretenses et Rhodios cum nominasset, concludit, καὶ οἵδε μὲν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ ὁριζόμενοι. Denique notarunt veteres pro toto maris tractu quo navigavit Io, usurpatum Ionium; prout apud Æschylum nostrum. Hinc et Nonnus Dionys. III. 266.

Γυιοβόρῳ δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰὼ
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῇ.

Hoc ergo Ionium, Maroni *magnum*, Nasoni *capax*, Statio *ingens*, per quod Io in Ægyptum, Chorus Phœnissarum apud Euripidem

in Græciam navigavit. Ita enim veteres aliquos isthunc locum interpretatos, Phœniss: v. 210.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν
Ἰόνιον κατὰ πόντον, κ. τ. λ.

qui adhuc extant testantur. Οἱ δέ φασιν Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἐπιεσθαι οἰομένῳ πάντα τόπον Ἰόνιον λέγεσθαι ὃν ἀλωμένη ἐπῆλθεν ἡ Ἰώ.

[v. 840. ΜΝΗΜΑ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙ ΒΡΟΤΟΙΣ. Plutarchus de Herodoti malignitate p. 856. Καὶ καταλιπεῖν ὄνομα πολλαῖς μὲν θαλάττaις, πορθμῶν δὲ τοῖς μεγίστοις ἀφ' αὐτῆς διὰ τὴν δόξαν. Eustathius in Dionysii Periegesin v. 94. Λέγεται δὲ Ἴονες, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς· διενήξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη κἀνταῦθα.]

v. 845. ΚΑΝΩΒΟΣ ΕΣΧΑΤΗ ΧΘΟΝΟΣ. Eustath. in Odyss. Α'. p. 1386. l. 12. Τὴν Κάνωβον ἐσχάτην χθονὸς λέγει, ὡς κειμένην βορειοτάτην ἐν τοῖς πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρεσιν Αἰγύπτου. et in Odyss. Δ'. p. 1509. l. 34. Ὁ δ' αὐτὸς (Apion) λέγει καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθά φησιν, οὐ τὰ πρὸς ὠκεανὸν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσσῃ· καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπὼν, Ἐστι πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός· πᾶσα γὰρ ἀγχίαλος, ἐσχάτη χθονός. [V. Cl. Germanus Valens Guellius, ad Virgilianum illud Georg. IV. 287.

Nam qua Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

"Canopum oppidum in Egypto, hoc cognomentum a Canopo gubernatore traxisse, auctor est Tacitus Annal. II. 60. his verbis: *Sed Germanicus nondum comperto profectionem eam incusari, Nilo subvehebatur, orsus oppido a Canopo.* Condidere id Spartani, ob sepultum illic rectorem navis Canopum, qua tempestate Menelaus Græciam repetens, diversum ad mare terramque Libyam delatus." Hæc ille.]

[v. 846. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Strabo I. p. 30. de Nilo: καὶ τὸν περὶ τῶν στομάτων πόρον, ἅτε ἤδη προσχώσας τῇ ἠπείρῳ προσέθηκεν.]

[v. 847. ΤΙΘΗΣΙΝ ΕΜΦΡΟΝΑ. Sic Eumenid. v. 14.

Ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην, i. e. ποιοῦντες.

Servius ad Æneid. X. 629. *Ponere, facere:* sicut Lucilius Homerum secutus, ἄλγε' ἔθηκεν. Hesych. Ἔθηκεν· ἐποίησεν. Idem Θεῖναι· ποιῆσαι. Euripides Oreste, v. 1166,

Στένωσι δ' οἵπερ κἀμ' ἔθηκαν ἄθλιον.]

[v. 848. ΕΠΑΦΩΝ. Moschus, Idyll. II. 50. ἐπαφώμενος ἤρεμα χειρί. Nonnus, χερσὶν ἐρωμανέεσσι. Vide quæ ad Supplic. v. 46.]

[v. 849. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Video legisse virum eruditum θιγημάτων. Vide Supplic. sed improbanda videtur conjectura.]

[v. 850. ΤΕΞΕΙΣ ΚΕΛΑΙΝΟΝ ΕΠΑΦΟΝ. Ita complures. Apollodorus, II. 1. Τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα

γυνὴ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ, Ἔπαφον παῖδα. Neque tamen desunt qui in Eubœa hoc factum volunt. Strabo, X. p. 445. Τάχα δ' ὥσπερ βοὸς αὐλὴ λέγεταί τι ἄντρον ἐν τῇ πρὸς Αἰγαῖαν τετραμμένῃ παραλίᾳ, ὅπου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασὶν Ἔπαφον, καὶ ἡ νῆσος ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἔσχε τοῦτο ὄνομα. Hinc Ortelius in Thesauro Geogr. "Bovis aula, βόος αὐλὴ, Euboœæ insulæ locus, in ora Ægæi maris, ubi Io Epaphum enixa dicitur."]

ỷ. 852. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΠΑΙΣ. Aliud πεντηκοντόπαις, aliud πεντηκοντόπαις· in Supplic. ỷ. 325.

——ἀδελφός ἐστι πεντηκοντόπαις·
Καὶ τοῦ γε Δαναοῦ.——

illud ex quinquaginta liberis constans, hoc quinquaginta liberos habens. Male igitur Eustathius Danaum et Ægyptum quintam generationem fuisse ait: primo, quod ab Io ducat ἀπ' αὐτοῦ, scil. Epapho; secundo, quod πεντηκοντόπαις male intelligit.

ỷ. 855. ΕΠΤΟΗΜΕΝΟΙ ΦΡΕΝΑΣ. De vehementi desiderio loci vel rei. Hesiodus, Ε. καὶ Η. ỷ. 447.

——πρὸς ὁμήλικας ἐπτοίησε
Θυμός.——

ỷ. 856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Suid. Γυναικοϊέρακες, οἱ περὶ ἔρωτος ἐπτοημένοι· δεινοὶ γὰρ γυναικοϊέρακες, εὐπρεπεῖς αἰτίας εὑρίσκειν εἰς ἄγραν τῶν θηλειῶν. Lycophron de Deiphobo fratre Paridis qui Helenam rapuerat, ỷ. 168.

Τὸν δ' αὖ τέταρτον αὐθόμαιμον ὄψεται
Κίρκου καταῤῥακτῆρος——

[Ovid. Metam. V. 604.

Sic ego currebam, sic me ferus ille premebat,
Ut fugere accipitrem penna trepidante columbæ
Ut solet accipiter pavidas urgere columbas.

Idem Metam. I. 506.

Sic aquilam penna fugiunt trepidante columbæ.]

Ibid. ΠΕΛΕΙΩΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Non procul distantes, id est, instantes, imminentes Columbis.

ỷ. 858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ ΕΞΕΙ ΘΕΟΣ. Herodotus, III. 40. Φθονερὸν τὸ θεῖον. Vid. Is. Casaub. in Ep. Greg. Nyss. p. 82.

[Virgil. Æn. XI. 269.

Invidisse deos, patriis ut redditus oris
Conjugium optatum et pulchram Calydona viderem?

Aristot. Metaphys. I. 2. Εἰ δὲ λέγουσί τι οἱ ποιηταὶ, καὶ πέφυκε φθονεῖν τὸ θεῖον, ἐπὶ τούτου συμβῆναι μάλιστα εἰκὸς, καὶ δυστυχεῖς εἶναι πάντας τοὺς περιττοὺς, ἀλλ' οὔτε τὸ θεῖον φθονερὸν ἐνδέχεται εἶναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν παροιμίαν, πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.]

ỷ. 859. ΠΕΛΑΣΓΙΑ. Distingue, Πελασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόνῳ, κ. τ. λ.

[ϔ. 860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Sc. σώματα.]

[ϔ. 863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΥΣ. Ovid. Ep. Heroid. XVI. 217.

Hostibus eveniant convivia talia nostris.

Barthii Adversar. XXXIV. 15. "Cum rem maxime nobis inimicam," inquit, "atque adversam detestamur, dicere solemus, *hostibus meis eveniat.* Sic laudanti delicias Antisthenes, *hostium,* inquit, *filii delicientur.* Laert. VI. 8. Æschylus,

Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.

Theognis, Gnom. Eleg: ϔ. 561.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
Χρήματα, τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Achilles Tatius Clit. et Leuc. VI. p. 387. Τοιαῦτά σοι, ἔφη, γένοιτο εὐτυχήματα οἷά μοι κομίζων πάρει. Serenus,

Infandum dictu cunctis procul absit amicis;
Sed fortuna potens omen convertat in hostes.

Exemplum est apud Apuleium, p. 169." Hæc Barthius]

[ϔ. 870. ΣΠΟΡΑΣ ΓΕ ΜΗΝ. Respondet Chori verbis, ϔ. 781.]

[ϔ. 871. ΤΟΞΟΙΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. Herculem arcu et sagittis celeberrimum fuisse satis notum. Fertur Hercules sagittas suas Hydræ serpentis sanguine tinxisse, erat autem sanguis ille venenum præsentissimum; adeo ut leviter cutem perstrinxisse mortem inferret præsentaneam. Quamobrem, apud Sophoclem in Philoctete, ϔ. 76. cum Ulysses se invisissimum Philoctetæ sentiret, imprimis sibi a sagittis cavet, ὡς εἴ με τόξων ἐγκρατὴς, κ. τ. λ. qua prudentia sibi optime consulit. Namque, ut in processu fabulæ videre est; quam cito Ulyssem cognitum haberet Philoctetes, statim sagittis configere parat, fecissetque nisi Neoptolemus impediisset.]

[ϔ. 874 ΤΟΙΟΝΔΕ ΧΡΗΣΜΟΝ. Idem vaticinatur Themis apud Pindarum, et Apollonium. Vide quæ ad ϔ. 521, et ad ϔ. 767.]

[ϔ. 877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Est proprie σφάκελος morbi genus, quod ex immodica defatigatione solet accidere. "Quidam, inquit Parœmiographus ad Proverbium, Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν, putant esse tormina articulorum, quidam ossium tabem. Theophrastus de causis plantarum V. demonstrat et plantarum radicibus vitium accidere, quod ab hominum morbo σφακελισμὸς appelletur. Adagium recensetur a Suida. Hesychius indicat quemlibet dolorem gravem sphacelum dici." Hæc ille. Etymolog. Σφακελίζοντες, διασπῶντες, πηδῶντες, ὑποτρέμοντες. σφαδάζειν γὰρ ἐστὶ τὸ σπᾶσθαι· καὶ τὸ σφακελίζειν δὲ ἐντεῦθεν, τὸ ἀλγεῖν μετὰ σπασμοῦ· καὶ σφακελισμός, παραπληξία δὲ ἐκ τοῦ σφακελισμοῦ καὶ σπασμός. Hesych. Σφακελίζει. σφακελισμὸς γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη, καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσις, καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις.]

ỳ. 878. ΑΡΔΙΣ. Hesychius, Ἄρδις· ἀκίς· Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Lycophron, ỳ. 63.

Γιγαντοραίσταις ἄρδισι τετρωμένη.

[Callimachus. Fragm. CXXX. Ἀλλ' ἀπὸ τόξου

Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

Suidas. Ἄρδιν· ἀκίδα βέλους. Ἢ τὰ ἐγχειρὸς ὅπλα. Ἡρόδοτος. Interpres. *Cuspidem teli vel arma quibus cominus pugnatur.* Herodotus. IV. 157.]

ỳ. 880. ΚΑΡΔΙΑ. Scribe κραδία.

[ỳ. 882. ΕΞΩ ΔΕ ΔΡΟΜΟΥ ΦΕΡΟΜΑΙ. Plato in Cratylo. p. 414. l. 12. Ἀλλ' εἰ γάρ ἐπισκοπεῖ με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι; Ubi proverbii speciem præ se fert. *Annon vides,* inquit, *me extra curriculum provectum, postquam in lubrico curriculum posui?* Noster in Agamemn. ỳ. 1254.

—— ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

et Choeph. ỳ. 512. —— ὡδὶν ἐστ' ἔξω δρόμου.]

[ỳ. 884. ΠΑΙΟΥΣ' ΕΙΚΗ. Schol. Β'. πράττουσι μάτην. Videtur legisse in mendoso Codice Ποιοῦσ' εἰκῆ]

[ỳ. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΤΗΣ. *Tristis nubilæ tetricæ.* Στυγνάζει ὁ οὐρανός vel τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ.]

ỳ. 889. ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ, *Quod affinitatem contrahere sibi comparem.* Garbitius *pro se ducere* parum recte. Eustath. in Iliad. Θ'. p. 713. l. 3. Ἐξ οὗ, (κηδίω) ἐπιτίθεσι τοῦ υ τὸ κηδεύω· ἐπί τι τοῦ θάπτειν, ὅθεν καὶ κηδὸς νέκυς· καὶ τοῦ ἐπιγαμβρεύειν, καθ' ὃ ἔφη Αἰσχύλος, Ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ· In Iliad. Ι'. p. 758. l. 62. Σημείωσαι ὅτι οὐ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, Ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, τουτέστιν, ἄριστόν ἐστιν ἑκάστῳ τὴν αὐτῷ ἐοικυῖαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρᾶν· ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐδίδαξε. Hæc Eustathius, incurie admodum; quippe qui non animadverterat Æschylum hanc sententiam non sibimet vendicasse, sed, ut monet Scholiastes Α'. Pittacum authorem ejus celebrasse: de quo Diogenes Laertius, I. 79. τὸν δ' οὖν σοφὸν λέγεταί ποτε νεανίσκῳ συμβουλευομένῳ περὶ γάμου ταῦτα εἰπεῖν, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι,

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πίττακον οὕτως

Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιου, κ. τ. λ.

Neque infrequens est a veteribus poetis priores citari, cum et id factum etiam in Myrmidonibus ab Æschylo nostro, ubi Λιβυστικοὺς λόγους Æsopicas scil. fabulas, laudat: ut et Pindarus Hesiodum Isthm. VI. 97. —— Λάμπων δὲ μελέταν

Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου

Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,

Υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ.

[Et Homerum, Pyth. IV. 493.

Τῶνδ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
Ῥῆμα, πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.

Et ut Æschylus Pittaci τοῦ σόφου dictum citat, ita Euripides Solonis (cui illam sententiam μηδὲν ἄγαν tribuunt Didymus apud Clement. Alexandr. Strom. I. et Diogenes Laertius) Hippolyto ℣. 264.

Οὕτω τὸ λίαν γ' ἧσσον ἐπαινῶ
Τοῦ μηδὲν ἄγαν·
Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

Idem in Medea, ℣. 421.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν; παλαιγενέων ἀοιδᾶν, de Homero et Hesiodo intellige, quorum est illud,

——ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξί.]

Achillis verba apud Homerum, ad quæ respexit Eustathius, hæc sunt, Il. ι'. 399. Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.

[℣. 892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Proprie de cerdonibus qui manu victum quæritant, inde ad omnem pauperem transfertur. Suidas χερνήτης. ὁ πένης. Hesych. Χέρνης· πένης· χειροτέχνης.]

[℣. 897. ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΝ. Qualem Euripides Hippolyti prædicat, in tragœdia cognomine, ℣. 19.

Μείζω βροτείας προσπέσων ὁμιλίας.

Et ℣. 84. Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν.]

℣. 898. ΕΙΣΟΡΩΣ' ΙΟΥΣ. Garbit. legit, εἰσορῶσ' Ἰοῖ σε γάμῳ δαπτομέναν. sed nihil exigit ut mutetur prima lectio.

[℣. 901. ΚΡΕΙΣΣΟΝΩΝ ΘΕΩΝ. Ἓν διὰ δυοῖν. Aliquis ex Diis majorum gentium.]

[℣. 902. ΑΦΥΚΤΟΝ ΟΜΜΑ. Forsan non recti sed accusandi casus, et subintelligendum κατά· *oculo inevitabili aspiciat me:* seu, *oculum inevitabilem adjiciat mihi.*]

[Ibid. ΠΡΟΣΔΕΡΚΟΙΤΟ. Δέρκω significare videtur amatorias ὀμμάτων βολάς. Ebr. דרך Tendere arcum.]

[℣. 903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Certatio enim hæc est inique comparata: impar certamen. Bellum hoc est insuperabile, cui resisti non potest.]

[Ibid. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Fortasse legendum πόρος ἀπόριμος. Sed vulgata recte se habent si subintelligas κατά· h. e. *per inviam viam*

faciens, penetrans, iter expediens. Robortelli Editio εἰς ἄπορα. Reges qua vi, qua muneribus, qua etiam regalis cultus pompa, fœminarum oculos facile perstringunt, animos infle&tunt, pudicitiam expugnant. *Sic et magnates!!*]

[ẏ. 905. ΜΗΤΙΝ. Dolum. Hesych. Μῆτις· δόλος, ἀπάτη.]

V.

ẏ. 916. ΠΙΣΤΟΣ, ΤΙΝΑΣΣΩΝ Τ' ΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΠΥΡΠΝΟΟΝ ΒΕΛΟΣ. Legendum videtur, πίσυνος, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρπνῦν βέλος. [Quia dativum regit πίσυνος. Pindar. Pyth. IV. 413. Θεῷ πίσυνος εἶχετ' ἔργυ.]

[ẏ. 921. ΚΕΡΑΥΝΟΥ κ. τ. λ. In fatis erat Thetidem filium parituram præstantiorem patre; ita ut si vel Jovis vel Neptuni (qui uterque eam ambiebant) concubitu frueretur, futurum esset, ut inde nasceretur qui fulmine et tridente potentius telum possideret. Pindarus Isthm. VIII. 67. ita prædicentem inducit Themidem (Promethei matrem.) —— Εἶπε

Δ' εὔβυλος ἐν μέσοισι Θέμις,
Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Ποντιάν θεὸν, ὃς κεραυνῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χειρὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτυ,
Διΐ μισγομέναν,
Ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν.]

[ẏ. 926. ΟΣΟΝ ΤΟ Τ' ΑΡΧΕΙΝ. Cicero de Leg. III. 2. ex Platone, *Nemo bene imperare novit, nisi qui paruerit imperio.*]

[ẏ. 927. ΕΠΙΓΛΩΣΣΑι. Hesych. Ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζυ διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Suidas. Ἐπιγλωττήσομαι· φλυαρήσω, βλασφημήσω. Dein Aristophanis locum profert in Lysistrata, ẏ. 37.

Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' ὐκ ἐπιγλωττήσομαι
Τοιῦτον ὐδέν.]

[ẏ. 935. ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Diogenianus Proverb. I. 54. Ἀδράστεια Νέμεσις. Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων· ἀπὸ Ἀδράστυ τῦ Θήβαις στρατεύσαντος, καὶ μεγάλως σφαλέντος. Τὸ αὐτὸ καὶ, Καδμεία νίκη. *De iis quibus prius res bene cesserunt. Ab Adrasto qui Thebas oppugnavit, et magnopere frustratus est, re infeliciter gesta. Affine huic, Cadmea victoria.* Michael. Apostol. Proverb. I. 40. Ἀδράστεια Νέμεσις. Ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. Τῶν γὰρ Ἀπογόνων Θήβαιοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο, Ἀδράστυ παῖς. Ἄλλοι δὲ λέγυσι τὴν

'Αδραστείαν εἶναι τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, λαβεῖν δὲ τὔνομα ἀπὸ 'Αδράστου τινὸς βασιλέως, ἔκ τινων μαντικῶν ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορευθῆναι μετὰ ταῦτα 'Αδραστείας, ὡς 'Αντίμαχος ἐν τούτοις δηλοῖ.

'Εστὶ δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
"Αδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο·
"Ενθαδε τιμᾶταί τε καὶ 'Αδρήστεια καλεῖται.

i. e. *Alii Adrasteam eandem cum Nemesi esse dicunt; nomenque ab Adrasto rege, qui oraculis quibusdam admonitus, Nemesi huic templum ædificavit, accepisse aiunt, quod postea Adrasteæ est appellatum. Id quod Antimachus his versibus declarat.*

Est Nemesis Dea magna, tenet namque omnia Divum
Munere; cui pingues aras extruxit Adrastus,
Æsopi primus liquidas ad fluminis undas,
Hic colitur Diva et nunc Adrastea vocatur.

Qui ad Adrastum Thebarum oppugnatorem referendum censent (quorum est Zenobius I. 30. quem vide) hanc parœmiam proleptice dictam hoc in Æschyli loco, necesse est ut fateantur: quomodo ỷ. 2. Σκύθης οἶμος: multo magis qui ad Ægialum Adrasti filium. Vide sis Suidam in 'Αδράστεια Νέμεσις, qui hanc posteriorem tutatur sententiam. Hesych. 'Αδραστία· 'Η Νέμεσις ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Parœmiographus. " *Adrastia Nemesis. Rhamnusia Nemesis.* 'Αδράστεια Νέμεσις, *Adrastia Nemesis*, subaudiendum, *adest*, aut *aderit*, aut ejusmodi quippiam. Licebit uti vel in eos, quibus ob insolentiam arrogantiamque fortunæ commutationem minamur, vel qui a rebus florentibus ad calamitosam fortunam redacti sunt. Hanc quidem Nemesin Deam esse putant, insolentiæ et arrogantiæ vindicem, quæque spes immoderatas et vetet et puniat. 'Αδράστεια dicta ἀπὸ τοῦ α, στερητικοῦ μορίου, καὶ δρασμοῦ, quod nemo nocens meritam pœnam usquam effugerit, etiam si quando serius assequitur. Lucianus in Meretriciis dialogis. XII. p. 312. "Εστι τὶς θεὸς 'Αδράστεια, καὶ τοιαῦτα ὁρᾷ. *Est dea quæpiam Adrastia, videtque illa.* Euripides in Rheso, ỷ. 342.

'Αδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς
Εἴργοις στομάτων φθόνον.
Adrastia Jovis filia
Arceas dictorum invidiam.

Idem in eadem fabula, ỷ. 468.

—— σὺν δ' 'Αδραστείᾳ λέγων,
Volente vero dixerim hoc Adrastia.

Idem testantur etiam epigrammata. Anthologia. p. 335.

'Η Νέμεσις προλέγει, τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Innuit hoc Nemesis cubito frænoque gerendis,
Sit modus in rebus, dictaque frænum habeant.

Item aliud,

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω, τίνος οὕνεκα; λέξεις·
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μετρόν.

Contineo Nemesis cubitum; quæ causa? requires;
Nam cunctis jubeo rebus adesse modum.

Strabo, XII p. 588. Adrastiam dictam tradit, non ab aufugiendo, sed ab Adrasto rege, qui primus huic templum constituerit: idque Antimachi poetæ versibus confirmat.

Ἐστὶ δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν. Βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδράστεια καλεῖται.

Est quædam Nemesis, Dea magna; cui omnia quædam hæc
Sunt data sorte Deum: Ast huic primus condidit aram
Adrastus, juxta Asopi sacrata fluenta,
Atque inibi coliturque tenetque Adrastia nomen.

Hujus oppidi meminit Plinius, N.H. V. 32. his verbis. *Parium colonia, quam Homerus Adrastiam appellavit.* Adrasteæ Deæ mentionem facit et Plato in Phædro. Ammianus, XIV. 11. *Hæc et hujusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquando operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesim appellamus: Hanc aiunt ex opinione veterum Theologorum Lunæ superpositam, generali potentia præsidere fatis, omnia terrena despectantem, ut Reginam et arbitram rerum omnium; quæ præcipue fastui infensa, nunc erectas mentium cervices opprimit et enervat; nunc bonos ab imo suscitans, ad bene vivendum extollit. Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis symbolum; dedit gubernaculum et rotam, significans illam per omnia discurrentem singula moderari.* Idem. XXII. 3. *Ideo intolerabilem, humanorum spectatrix Adrastia, aurem, quod dicitur, vellens, monens ut castigatius viveret, &c.*" Mox, quibusdam præmissis, " Diogenianus parœmiam citat ad hunc modum, Ἡ Νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει. *Nemesis ad pedes adest.* Galenus denique libro de usu partium humani corporis, VI. Μνημονεῦσαι καὶ δεῖξαι τὸν Ἀδραστείας ὡς οὐδεὶς ἐκφευξεῖται θεσμόν. *Meminisse ac declarare quod Adrastiæ legem nullus effugiet.* Ac paulo inferius, Οὐκ ἐννοήσας οἶμαι, τὸν τῆς Ἀδραστείας θεσμόν. *Haud cogitans, opinor, Adrastiæ legem.* Minitatur medicis qui falsa pro veris docent. Eadem appellatur Rhamnusia, a Rhamnunte Atticæ loco cognominata; ubi, quemadmodum ostendit Zenodotus, huic deæ statua est, solido lapide, decem cubitorum magnitudine, Phidiæ opus.

Fingebatur autem olim Veneris specie, quamobrem et malum arborem dextra tenebat, ut auctor est Eudemus." Hæc ille.]

[v. 940. ΤΡΟΧΙΝ. Uterque Scholiastes, τὸν ἄγγελον. Hesych. Τρόχις· ἄγγελος, ἀκόλουθος. Videtur hic μείωσις, nam et in sequentibus Mercurium in contemptum rapit Prometheus. Contra Præco in Agamemnone, ỳ. 524.

Ἑρμῆν φίλον, κήρυκα, κηρύκων σέβας.]

[ỳ. 943. ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Ita ỳ. 62. Σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.]

ỳ. 955. ΠΕΡΓΑΜ'. Omnia alta ædificia *pergama* dici ab Æschylo notat Servius in Æneid. II. 556. Πέργαμος vero idem quod πύργος. Eurip. Phœn. ỳ. 1105.—περγάμων ἀπ' ὀρθίων. Idem, ỳ. 1183 —κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν, ubi Scholiastes, τῶν τειχῶν. Ita reddendus Sophocles in Philoctete, ỳ. 353. τὰ ἐπὶ Τροίᾳ πέργαμα, et Lucretius I. 477. *Troiai Pergama*, hoc est, *Trojanas arces*; quia si pro nomine proprio sumatur, insolentior erit periphrasis. Euripides Orest. ỳ. 1389. Helenam vocat ξεστῶν περγάμων Ἀπολλωνίων ἐρινὺν, eodem sensu quo poeta, Æn. II. 573.

——*patriæ communis Erynnis.*

Quoniam autem inter omnes arces maxime olim Trojanæ eminebant, hinc factum ut Πέργαμος de civitate illa tanquam proprium usurparetur, ut de Athenis ἄστυ. Eustath. ad Iliad. Δ'. p. 503. l. 3. Ὅμηρος μὲν μόνην τὴν τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον ὀνομάζει θηλυκῶς· οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις οὕτω καλοῦσιν. Arx autem quæ Trojæ nomen Pergami dedit, erat illa ἐν ᾗ ναὸς ἦν Ἀπόλλωνος. Schol. Pind. Olymp. VIII. 55. [Erasmus, "*Pergama non tristia incolit.* In eos qui læta sibi omnia augurantur, et ex animi sententia cuncta feliciter cedere putant, et qui tantum non sibi videntur Dii esse, quadrabit proverbiale illud dictum, quo apud Æschylum tragicum poetam, Prometheus rupi Caucaseæ affixus, Mercurium cum reliquo Deorum vulgo, qui tunc rerum cœlestium potiri tranquille videbantur, exagitat:

——καὶ δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. Id est
Habitare non triste Ilium vos remini.

Sumpta origo a temporibus Trojæ jam fortunatæ, quum totius Asiæ imperio potita, firmissimum et domesticis opibus et externis viribus regnum constabilisset, nondum κακοῖλιος vocari merita, nondum luctuosam sortem, in quam postea incidit, experta." Hæc Erasmus. Nos in versione, *arces nulli dolori pervias:* sed vide Scholia.]

[ỳ. 956. ΔΙΣΣΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ ΕΚΠΕΣΟΝΤΑΣ. Schol. A'. λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὸν (l. τὴν) Εὐρυνόμην καὶ τὸν Κρόνον ὃν ἔρριψεν ὁ Ζεύς. Verum est Ophionem cum Eurynome uxore ejus, filia Oceani, rerum potitum esse, quem fugavit Saturnus. Sed poterit forsan

magis commode hic locus de Cœlo accipi, quo pulso, Saturnus imperio suffectus est. Apollodorus I. 1. Τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες (Cœlum) τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν. Cœlum primum universi regem deturbavit regno Saturnus: Saturnum qui Cœlo successit, Jupiter.]

ṽ. 957. ΤΡΙΤΟΝ ΔΕ. Legit Grotius in Excerpt. p. 15.

Τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυραννοῦντ' ὄψομαι.

an potius legendum κοιρανοῦντ' pro τυραννοῦντ', et nihil aliud mutandum?

[ṽ. 958. ΤΑΧΙΣΤΑ. Sc. Ἐκπεσεῖν.]

[ṽ. 960. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΕΛΛΕΙΠΩ. Sic. ṽ. 1005. Τοῦ παντὸς δέω.]

[ṽ. 961. ΕΓΚΟΝΕΙ. Euripides Hecuba. ṽ. 507.

Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν.

Suidas. Ἐγκόνει· ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. Respondet vero Prometheus ad illud Mercurii ṽ. 949.

——μηδέ μοι διπλᾶς
Ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς.

Timon apud Lucianum, in Dialogo cognomine, p. 149.

Ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ.]

[ṽ. 962. ΩΝ ΑΝ ΙΣΤΟΡΗΙΣ ΕΜΕ. Lycophron. ṽ. 1.

Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς ἅ μ' ἱστορεῖς.

Herodotus III. 51. Ἐξελάσας δὲ τοῦτον ἱστόρεε τὸν πρεσβύτερον τὰ σφι ὁ μητροπάτωρ διελέχθη. *Quo ejecto majorem natu percontatur quænam cum iis avus esset collocutus.* Hesych. Ἱστορεῖ·—ἐρωτᾷ· ἐξετάζει· πυνθάνεται.]

[ṽ. 965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Digna vox generoso animo, qualis illa Persii Satyra, I. 121.

——*Hoc ego opertum,*
Hoc ridere meum, tam nil, nulla tibi vendo
Iliade.

V. Cl Petrus Victorius Var. lect. XXVI. 7. " Narrat M. Cicero in epistola illa longa, ad ipsum scripta, P. Lentulo, quemadmodum Vatinii, importunissimi hominis, improbitatem fugerit contumeliæque in se plenam vocem retuderit. Pronuntiatum vero illud ab ipso fuit libere imprimis, magnoque animo, ut sane ipse alio loco testatur, resque ipsa declarat, oportere maledicta inimicorum refelli. Inquit igitur Cicero, Ep. Fam. I. 9 *Ego, sedente Cn. Pompeio, cum, ut laudaret P. Sestium, introisset in urbem dixissetque testis Vatinius, me fortuna et felicitate C. Cæsaris commotum, illi amicum esse cœpisse, dixi, me eam Bibuli fortunam, quam ille afflictam putaret, omnium triumphis victoriisque anteferre.* Similis autem huic loco est ille summi poetæ Æschyli, qui et ipse fecit, gravem personam, Prometheum, et quem mala ingentia quæ sustinebat

non domuerant, nec spiritus ipsius ullam in partem contuderant, eodem pacto respondere Mercurio qui ipsum læserat; in aliisque dixerat, eum sua contumacia insolentibusque dictis, conjecisse semetipsum in acervum illum miseriarum. Inquit igitur, se non commutaturum statum suum illum malum, cum ipsius secundis rebus, ministerioque quod obibat; satiusque esse adfixum illi scopulo hærere, quam nuntium esse Jovis, mandataque ipsius fideliter exequi. Ad extremum vero addit, quod vim illius suæ orationis aperit ac constituit, decere par pari referre, et contumeliam illatam, contumelia refellere. Verba ipsius poetæ sunt,

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν
Σαφῶς ἐπίςασ' ὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

Cum autem illic Scholion vetus aperiat sensum omnem ejus loci, nisi perturbatum foret, non me pigebit etiam ostendere, εὐπραξιάν in ipso pro δυσπραξίαν perperam scriptum esse. Quod vero in extremo addidit, cum jam animo suo satisfecisset, refutassetque Mercurii contumeliam, simile est illi sententiæ Ciceronis, atque idem prorsus valet. Similis etiam est his aliquomodo vox illa Leonidæ, fortissimi atque optimi viri, qui cum a Xerxe rege Persarum, solicitatus esset de proditione, pollicebatur autem ipsi regnum Græcorum, si ad se transisset, conatumque illum suum adjuvisset, magnifice honesteque ipsi respondit, non tamen iracunde, sed cum exprobatione injusti illius belli, ac turpis postulati. Inquit enim, *Si quæ sunt recta et honesta in vita didicisset, sibi ipsi temperaturum fuisse a cupiditate rerum alienarum; sibi autem satius esse pro libertate Græciæ interire, quam injuste in suos dominari.*" Hactenus vir doctissimus.]

[ӳ. 971. ΧΛΙΔΩΝΤΑΣ ΩΔΕ. Plautus Asin. V. 1.

Utinam male qui mihi volunt sic rideant.]

[ӳ. 974. ΑΠΛΩι ΛΟΓΩι. Hesych. Ἁπλῶς· συντόμως· καθάπαξ. Non videtur assecutus mentem poetæ interpres, cum reddiderit,

Omnes simpliciter odi Deos.]

[ӳ. 978. ΕΙ ΠΡΑΣΣΟΙΣ ΚΑΛΩΣ. Noster, apud Stobæum. Ethic. Serm: 45.—— Κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες ὐκ ἀνάσχετοι.]

[ӳ. 986. ΚΑΙ ΕΤΙ. f. Κἄτι.]

ӳ. 988. ΑΙΚΙΜ'. Leg. Αἴκισμ'.

[ӳ. 992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩι ΔΕ ΝΙΦΑΔΙ. Solinus. c. 15. *Ultra hos et Riphæum jugum, regio est assiduis obsessa nivibus; Pterophoron dicunt; quippe casus continuantium pruinarum quiddam ibi exprimit simile pinnarum.* Ad quem locum Cl. Salmasius. " Regio πτεροφόρος dicta ab assiduo nivium casu, quæ pinnis similes sunt, unde *nives plumeas* appellat Arnobius, II. *quod guttatim faciat pluviam labi,*

quod imbres et nives plumeas et Æoli ora dilatarit, &c. Ut *nives plumeæ* Arnobio, sic πτεραὶν χίων Æschylo de Pterophoro regione." Hæc ille, p. 194.]

[v. 996. ΟΡΑ ΝΥΝ. Postulat metri ratio νῦν encliticam particulam, non ut adverbium temporale circumflecti Τοίνυν eodem modo, v. 759. Post imperativum pariter Sophocles, Ajace Flagellif. v. 87.

Σίγα νυν ἑςὼς, καὶ μέν', ὡς κυρεῖς, ἔχων.

Idem sæpe ἡμὶν pro ἡμῖν. Ἄφιερπέ νυν, et ἄκουέ νυν, et Εὖ νυν τόδ' ἴσθι in Cauteriana editione.]

[v. 998. ΤΟΛΜΗΣΟΝ Ω ΜΑΤΑΙΕ. Amarissimus sarcasmus. Ad Virgilianum illud. Æneid. VIII. 363.

Aude hospes contemnere opes,

V. Cl. Germanus Valens Guellius. " Pari qua hic Maro, significatione Euripides in Medea τολμᾷν usurpavit. v. 589.

——ἥτις ὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

——*quæ ne nunc quidem*
Vis remittere magnam iracundiam animi.

Et Martial. XII. 6.

——*sub principe duro*
Temporibusque malis ausus es esse bonus.

Et Sophocl. in Colon. v. 184. Τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξείνης. Ubi interpres, *sustine*. Et Æschyl. in Prom. eadem qua hic significatione, sub persona Mercurii ad Prometheum insolentem contra Jovem,

Τόλμησον ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
Πρὸς τὰς παρέσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

Et Plato, Leg. VIII. p. 840. l. 14. Οἱ μὲν ἄρα νίκης ἕνεκα, πάλης, καὶ δρόμων, καὶ τῶν τοιέτων, ἐτόλμησαν ἀπέχεσθαι λεγομένε πράγματος ὑπὸ τῶν πολλῶν εὐδαίμονος. Et Euripides in Supplic. v. 883.

Παῖς ὢν ἐτόλμησ' εὐθὺς ἐ πρὸς ἡδονὰς
Μεσῶν τραπέσθαι πρὸς τὸ μαλθακὸν βίε.

Statim a puero ausus est non ad voluptatem
Musarum se convertere, et ad mollem vitam.

Et Plato in Epitaph. p. 245. l. 21. ubi agit de Græcis, dedere vel prodere paratis regi Epirotas. Ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι, καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Βοιωτοὶ, καὶ ἄλλοι σύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν, ἐκδώσειν τὲς ἐν Ἠπείρῳ Ἕλληνας, μόνοι δὲ ἡμεῖς ἐκ ἐτολμήσαμεν ὔτε ἐκδεῖναι, ὔτε ὀμόσαι. Οὕτω δή τοι τόγε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον, βέβαιόν τε καὶ ὑγιές ἐςι, καὶ μισοβάρβαρον." Hæc Guellius.]

v. 1000. ΟΧΛΕΙΣ ΜΑΤΗΝ ΜΕ, ΚΥΜ' ΟΠΩΣ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. *Frustra molestus es, ut fluctum me, vel undam, alloquens, vel admonens.* Ut et Erasmus accepit in Adagio, *Fluctibus obloqui*, πρὸς κύματα

λαλεῖν, ex Eustathio, ut ibi notatum. Eurip. Med. ꝟ. 28.

——ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.

Hinc apud Evangelistas, ut Matth. VIII. 27. Ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ, non sine specie proverbii, de re quæ præter ordinem naturæ. [Euripides Androm. ꝟ. 537.

Τί με προσπίτνεις, ἁλίαν πέτραν,
Ἢ κῦμα, λιταῖς ὣς ἱκετεύων.

Aliter vero hæc verba exponit Michael. Apostol. qui et inter proverbia recenset, XV. 58. Sic enim ille. Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως. Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως ἐχόντων ἡ παροιμία· ὡς γὰρ κῦμα προσκροῦον ἀεὶ παραλίαις πέτραις οὐδὲν ἀνύει, εἰ μὴ μάτην πονεῖ, οὕτως οὐδ' αὐτὸς ὀχλῶν μοι ἀνύσεις τι, ὥστε ἃ χρήζεις ἀκοῦσαι. Interpres. *Ut unda me frustra impetis. De iis qui nihil sentiunt parœmia usitata. Ut enim fluctus assidue marinis petris illisus nihil efficit, sed frustra laborat; ita nec tu me vexans quicquam proficies, ut quæ cupis audias.*]

[ꝟ. 1001. ΕΙΣΕΛΘΕΤΩ. Cicero ad Atticum VII. 3. *Quod si ista nobis cogitatio de triumpho injecta non esset.*]

ꝟ. 1004. ΥΠΤΙΑΣΜΑΣΙ ΧΕΡΩΝ. Garbitius *flexionibus:* perperam. Gestus olim supplicatorius protendere manus in palmam resupinatas, quasi minime minaces et infestas; non, ut hodie, in summitate convexa aut pectinatim junctas, quasi ad vincula paratas: quod ignoravit qui manus junctas exprimi putavit a Virgilio Æneid. I. 97.

——*duplices tendens ad sidera palmas.*

Horatius, Od. III. 23

Cœlo supinas si tuleris manus.

[Job. XI. 13. Τὰς χεῖρας ὑπτιάζειν. Qui superis supplicabant, manus in palmam resupinatas, versus cœlum porrigebant; qui diis inferis, e contra, palmas versus terram, qui diis marinis, palmas versus mare protendebant. Achilles apud Homer. Il. Α΄. 351.

Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς.

Virgil. Æn. IV. 205.

Multa Jovem supplex manibus orasse supinis.

Ad quem locum V. Cl. Germanus Valens Guellius, "Ovid. Metamorph. VIII. 682.

Attoniti novitate pavent, manibusque supinis
Concipiunt Baucisque preces, timidusque Philemon.

Omnino Græca illius Æschyli imitatione, sub persona Promethei,

Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγέμενον
Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

Horatius quoque, Od. III. 23.

Cœlo supinas si tuleris manus.

Contraria autem manus, χεῖρες καταπρηνεῖς. Hom. Odyss. N'. 198.

——καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσι.
——*et sua percussit femora*
Manibus dejectis."

Hæc Guellius.]

℣. 1008. ΩΣ ΝΕΟΖΥΓΗΣ ΠΩΛΟΣ. Hoc equorum ferox genus Græcis dicitur λυκοσπάδες· Plutarch. Sympos. II. 8. Horat. Epist. I. 15.

——*equi frænato est auris in ore.*

Xenophon de re equestri, p. 941. l. 6. ἔπειτα δὲ ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων. Ὁ μὲν γὰρ ἄγαν πρὸς αὐταῖς τυλοῖ στόμα, ὥστε ἀναίσθητον εἶναι· ὁ δὲ ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος ἐξουσίαν παρέχει συνδάκνοντι τὸ στόμιον μὴ πείθεσθαι. D. Basilius Homil. in divites avaros, ἀπειθήσας γὰρ ὁ λαὸς, καὶ ὥσπερ πῶλος σκληρὸς καὶ δυστήνιος ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν, οὐχ εἱλκύσθη πρὸς τὸ συμφέρον· ἐκτραπεὶς δὲ τῆς εὐθείας, τοσοῦτον ἔδραμεν ἄτακτα, καὶ τοῦ ἡνιόχου κατεφρυάξατο, μέχρις οὗ τοῖς βαράθροις καὶ τοῖς κρημνοῖς ἐκπεσὼν (leg. ἐμπεσὼν) ἀξίαν τῆς δυσπειθείας τὴν πανωλεθρίαν ὑπέμεινεν. [Virgil. Æn. IV. 135.

Stat sonipes, et fræna ferox spumantia mordet.

Sil. Ital. XII. 254.

Immitem quatiebat equum, spumantia sæva
Fræna cruentantem morsu.

Virgil. Georg. III. 207.

——*prensique negabunt*
Verbera lenta pati, et duris parere lupatis.

Ad quem locum V. Cl. German. Valens Guellius. "Ἵππους λυκοσπάδας οἱ μὲν ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν λύκων ἔφασαν ὠνομᾶσθαι. Vide reliqua ad hunc locum apud Plutarch. Sympos. II. 8. Διὰ τί τοὺς λυκοσπάδας ἵππους θυμοειδεῖς εἶναι λέγουσι. Sophocli autem in Electra, duri oris equi ἄστομοι dicuntur, ut Gallis, sine ore; et εὔστομοι, fræno obtemperantes, ut Plutarcho εὔστομος τῷ χαλινῷ. Et Epigr. Antholog. p. 403. ——οὔτι χαλινοῖς

Δύστομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς.

Et Æschylus in Prometheo,

——δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.

Quod ἀφηνιάζειν et στηνιᾷν vocant, unde ἀφηνιασμὸς et ἀφηνιαστής." Hæc ille. Erasmus *mordere frænum.* " Proverbium sumptum videtur fabula Æschyli, quæ inscribitur Prometheus, in qua sic loquitur Mercurius.

Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν κ. τ. λ. id est,

Precibus nihil mitescis inflexus meis,
Sed fræna mordens, pullus indomitus velut,
Ferociens pugnas habenas vincere".]

[ꝟ. 1009. ΒΙΑΖΗι ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΗΝΙΑΣ ΜΑΧΗι. Virgilius ad verbum, Æneid. XI. 600.

——*et pressis pugnat habenis,*
Huc obversus, et huc.

Polluci ἐπιρόγναθος in vituperium equi dicitur.]

ꝟ. 1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ. Forte ὑδὲνὸς μεῖον.

[ꝟ. 1014. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Schol. Ἦχος. f. ἰσμός. Ut noster κακῶν τρικυμία ita βίω τρικυμίας dixit Libanius in oratione de vita sua. Nicetas Choniates in Alexio Comneno. Κακὸν ἐπὶ κακῷ προσβάλλει, καὶ κῦμα, ὅ φασιν, ἐπὶ κῦμα κυλίνδεται. Hesych. Τρικυμία· ζάλη. Etymolog. Τρικυμία· ἡ σφοδροτάτη καὶ δεινοτάτη τῆς θαλάσσης ταραχή· παρὰ τὸ τρέω, τὸ φοβῦμαι, καὶ τὸ κῦμα. Ὁ ἐκ τῶν κυμάτων φόβος. Alii, et fortasse rectius, ab augendi particula dictum volunt, quo modo τρίδουλος, &c. Et Latinis *trifur, trivenefica,* &c. Ὅταν τὰ τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. Eadem sc. ratione qua δεκακυμία, *decumanus fluctus,* de tempestate gravissima, quia, ut Festus ait, *fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Parœmiographus, " *Malorum decumanus fluctus.* De ingentibus calamitatibus effertur. Mercurius apud Æschylum, Prom.

Οἷός σε χειμὼν. κ. τ. λ. id est,
Tibi quanta tempestas et inevitabiles
Fluctus malorum decumani mox ingruent.

Theodoretus de providentia, VI. Ὁ πλῦτος πόλλυς ἔχων θορύβυς καὶ φροντίδας παντοδαπὰς καὶ τρικυμιῶν εἴδη μυρία ἐπίβυλός ἐςι ἀρετῆς. *Opes variis tumultibus, et omnigenis curis refertæ, ac sexcentis decumanorum fluctuum generibus, virtuti insidiantur.* Ibidem. Ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις ἐκδιδόναι. *Affectuum decumanis undis cedere.* Nazianzenus in distichis, 26.

Κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας,
Doctus gubernator decimas undas cavet.

Plato de Repub. V. p. 462. l. 5. Νῦν τὸ μέγιςον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. *Posteaquam vix evasi binas disputationum undas, nunc maximum difficillimumque veluti decumani fluctus vortices superingeris.* Idem in Euthydemo, p. 293. l. 2. Σῶσαι ἡμᾶς, ἐμέ τε καὶ τὸ μειράκιον ἐκ τῆς τρικυμίας τῦ λόγυ. *Servatos nos velis, pariter et adolescentulum, e disputationis decumano tantum non impetu.* Clemens Alex. in Pædagogo. II. p. 67. Δέδυκεν εἰς βυθὸν ἀκοσμίας ταῖς τῦ οἴνυ τρικυμίαις ἐπικεχωσμένον. *Corpus immergitur in profundum turpitudinis, adobrutum quibusdam decumanis temulentiæ fluctibus.* Τρικυμίαν tempestatem volunt esse gravem, qua tres undarum cumuli in unum coeant, quam graphice

describit in epistola ad Eunopium Synesius: Latini *decumanum fluctum* nominant. Lucianus in libello de mercede servientibus, τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἐκβολάς. *Decumanos fluctus, procellas, naufragia.*" Hæc ille.]

[℣. 1015. ΟΚΡΙΔΑ. Hesych. In V. Ὀκρυόεντα· ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος. ubi pro ὀκριὸς, Salmasius legit ὀκρίς.]

[℣. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Vid. ad Choeph. ℣. 585. Πόντιαι δ' ἀγκάλαι.]

[℣. 1022. ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Ῥάκη et φάρος et ἱμάτια apud Pollucem synonyma sunt; unde videtur pro vestis nomine usurpari. Ῥάκος etiam ἀντὶ τοῦ τρίβωνος sumi, non obscure monet Eustathius, in Odyss. Ξ'. p. 1770, l. 63. cum tradit τεχνικοὺς distinguere solere inter ῥάκος et τρίβωνα, qui scilicet accuratius loqui solent, alias vero ῥάκος et τρίβων promiscue accipi. Atque ut τρίβων proprie vestis lacera, ita et ῥάκος, unde Aristophanes in Ranis, ℣. 408. deridet Socratis,

Τὸν σανδαλισκὸν καὶ τὸ ῥάκος.

Ubi ῥάκος Interpres Græcus reddit τριβώνιον. Hinc panniculi laceri ῥάκη dicti. Sophocles Philoct. ℣. 37.

Ἰοὺ Ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
Ῥάκη, βαρείας τῆς νοσηλείας πλέα.
Heu heu! alii quoque siccantur
Panniculi fœda sanie pleni.

Denique, de quovis fragmento vel parte rei avulsæ. Hesych. Ῥάκη· ἀποσκορακίσματα, ἀποσπάσματα, ἱμάτια. Apud Aristophanem in Pluto, ℣. 1066. exponitur de cicatrice seu ruga et lacinia faciei.]

[℣. 1024. ΗΠΑΡ ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Hesiod. Theogon. 523.

——αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτὸς ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
——*cæterum hæc hepar*
Comedebat æternum: quin ipsum erescebat tantum ubique,
Noctu, quantum toto die edisset extensas alas habens avis.]

[℣. 1031. ΨΕΥΔΗΓΟΡΕΙΝ. Ad illud Theocriti Idyll. VII. 44.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος,

Interpres Græcus, Ὅτι φιλαλήθης, inquit, πέφυκας. Τὸ δὲ ἐκ Διὸς ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς· ὡς καὶ Ὅμηρος. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Locus est Iliad. Α'. 526. Plato de Repub. II. p. 382. l. 45. Οὐκ. ἐστὶ πάντα ἄρα ἀψευδές τὸ δαιμόνιόν τε καὶ θεῖον; παντάπασι μὲν ἔφη.]

[℣. 1032. ΠΑΝ ΕΠΟΣ ΤΕΛΕΙ. Hinc τέλειος dictus Jupiter.]

ϒ. 1043. ΠΥΡΟΣ ΑΜΦΗΚΗΣ ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. *Sinuosa volumina flammæ.* Vide Virgil. Georg. I. [Hesych. Ἀμφηκες δὲ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος, ἢ κεραυνὸς ἢ ξίφος.]

[Ibid. ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. Βόστρυχος Catullo simpliciter cæsaries redditur; sic enim ille, Carm. LXIV. 7.

Idem me ille Conon cœlesti lumine vidit,
E Beroniceo vertice cæsariem,
Fulgentem clare.

Quod Callimachus, Fragm. VIII.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν αἰθέρι τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον.

Wolfangus Seberus in Jul. Pollucem. II. 3. Βόστρυχος est cincinnus βοτρυειδὴς, id est, *botro similis;* sic dictus quod botri instar dependeat.]

[ϒ. 1045. ΠΥΘΜΕΝΩΝ. Hesych. Πυθμένες· βάσεις, αἱ κατὰ τῶν δένδρων. Homer. Iliad. Λ'. 634. de poculo Nestoris,

——δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.]

[ϒ. 1046. ΑΥΤΑΙΣ ΡΙΖΑΙΣ. Supple, σύν.]

ϒ. 1047. ΚΥΜΑ ΔΕ ΠΟΝΤΟΥ ΤΡΑΧΕΙ ΡΟΘΙΩι ΣΥΓΧΩΣΕΙΕΝ. ΤΩΝ Τ' ΟΥΡΑΝΙΩΝ, κ. τ. λ. Favet huic distinctioni locus Virgilii Æneid. XII. 204. *——non si tellurem effundat in undas,*

Diluvio miscens; cælumve in Tartara mittat.

Et Euripidis Syl. Fragm. II.

——πρόσθε γὰρ κάτω
Γῆς εἶσιν ἄστρα, κ. τ. λ.

Particulæ tamen τε repetitio aliter hic suadet; sed & alterum membrum additum. Lego igitur et distinguo,

Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
Συγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
Ἄστρων διόδους· ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον, κ. τ. λ.

[ϒ. 1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Hesych. Παραπαίει· μαίνεται.]

ϒ. 1056. ΕΙ Δ' ΕΥΤΥΧΗ, ΤΙ ΧΑΛΑι ΜΑΝΙΩΝ; Invito Cantero rescribendum εὐτυχίῃ, *si felix esset, quam insaniret?* ut supra, ϒ. 978.

Εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

[Sophocles Aj. Flagellifero. ϒ. 1122.

Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
Quam insolens esses si scutum ferres.]

ϒ. 1068. Κ' ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΟΣΟΣ. Ne putet aliquis deesse hic duos pedes; non enim est necesse: ita postea ϒ. 1080. Χθὼν σεσάλευται.

v. 1072. ΜΗΔΕ ΠΟΤ' ΕΙΠΗΘ' ΩΣ ΖΕΥΣ. Respicit versus Solonis, et ad verbum pene expressit,

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μήτι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπιμφέρετε.

[V. Cl. D. Jac. Duportus in Gnomologia Homerica, ad illud poetæ Odyss. Α'. 32.

Ὢ πόποι οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Papæ, ut sc. Deos mortales culpant,
Ex nobis enim inquiunt mala esse; at vero illi ipsi
Sua nequitia præter fatum ærumnas patiuntur.

" Celebris, inquit, gnome, et a veteribus passim laudata, continens apologiam pro Deo ejusque providentia, circa malum: cujus auctorem impie et inique Deum faciunt, quicunque faciunt. Salv. de Provid. IV. *Autorem quodammodo sui sceleris Deum faciunt.* Vetus sane hæc, sed injusta hominum querela, seu potius blasphemia, qua scelerum suorum culpam in Deum conjiciunt. Sic Agamemnon ipse apud nostrum Iliad Τ'. 86. in Jovem et fatum hanc cudit fabam,

——Ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα.

Sic et nequam ille adolescens Lyconides in comœdia, *Deus impulsor fuit: credo Deos voluisse.* Plaut. Aulul. Vide et Basil in Homil. Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός. Et Plotin. Ennead. I. l. 8. Citant porro hunc Homeri locum Plat. Alcibiad. II. Nonius Marc. Max. Tyr. Dissert. XXII. XXV et XL. A. Gellius VI. 2. Hierocl. Fragment. Euseb. de Præparat. Evang. VI. ex Diogeniano. Respicit forte Euripides Iph. Taur. v. 389.

Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους
Εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.

Et nescio annon in animo habuerit Solon, in disticho quod habetur apud Laert. et Plut. et Nicet. Chon. Annal. Constantinop. Stat.

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα
Μήτι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.——

Imitatur proculdubio Lysis, seu alius quis autor Pythagoreus in Aureis Carm.

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.

Αὐθαίρετα πήματα ibi sunt quæ hic Homerus, ὑπὲρ μόρον ἄλγεα, et alibi ἑκόντας κακὰ vocat. Quin et pium hoc dogma discipulis suis propinavit Pythagoras, uti habetur apud Iamblichum in ejus vita:

"Ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσιν ἀναίτιοι· καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώματος, ἀκολασίας ἐςὶ σπέρματα. Et ex ejus schola proculdubio Plato, de Repub. II. p. 379. l. 26. Τῶν μὲν ἀγαθῶν ἐδένα ἄλλον ἢ θεὸν αἰτιατέον· τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' ἐ τὸν θεόν. Et Æschyl. Prom. Vinct.

——Μηδέ ποτ' εἴπη-
θ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
Πῆμ' εἰσέβαλε· μὴ δῆτ', αὐταὶ
Δ' ὑμᾶς αὐτάς.

Apollon. apud Philostratum. IV. Οὐ μέμφομαι τὲς θεὲς, εἰ κακῶν ἀξιἕμαι, μὴ χρηςὸς ὤν. M. Antonin. De seipso XII. Μήτε θεοῖς μεμπτέον, ἐδὲν γὰρ ἑκόντες ἢ ἄκοντες ἁμαρτάνεσι. Philo Alleg. II. Ὅταν ἁμάρτῃ καὶ ἀπαρτισθῇ ὁ νἕς τῆς ἀρετῆς, αἰτιᾶται τὰ θεῖα, τὴν ἰδίαν τροπὴν προσάπτων θεῷ. Id. Decal. Θεὸς Κύριος ἀγαθὸς μόνων ἀγαθῶν αἴτιον, κακἕ δ' ἐδένος. Idem περὶ φυγάδ. Ἐν ἡμῖν αὐτοῖς οἱ τῶν κακῶν εἰσὶ θησαυροὶ, παρὰ Θεῷ δὲ μόνων ἀγαθῶν. Aristid. Orat. Isthm. Tom. I. p. 47. Κακὰ γὰρ ἐκ κακῶν, ἀγαθὰ δὲ ἔργα τὰ θεῶν." Hactenus vir doctissimus.]

℣. 1077. ΕΙΣ ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΤΗΣ. In Agamem. ℣. 369.

Γάγγαμον ἄτης πανάλωτε.

Ubi forsan legendum πανάλωτον, ut hic ἀπέραντον. Vide et Psal. XXXI. 4.

℣. 1082. ΕΛΙΚΕΣ Δ' ΕΚΛΑΜΠΟΥΣΙ. Virg. Æn. XII. 672.

——*flammis inter tabulata volutus*
Ad cœlum undabat vortex.——

[Noster in fragmento apud Clement. Alexandr. Strom. V. aliquando, inquit, Deus

——γίνεται παρεμφερὴς
Ἀνέμῳ νέφει τε, κ' ἀςραπῇ, βροντῇ, βροχῇ.
——*Fit similis*
Vento nubibusque, et fulguri, tonitrui, pluviæ.

Suidas. Βροντή· νεφῶν ψοφὸς, ἐκ παρατρίψεως ἢ ῥήξεως. *Tonitru: Nubium strepitus ex attritione vel ruptura.* Subdit Suidas. "Ἐςι δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βροντεῖον· ὑπὸ τὴν σκηνὴν δὲ ἦν ἀμφορεὺς ψηφίδας ἔχων θαλαττίας· ἦν δὲ λέβης χαλκἕς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλεν ἐοικότα βροντῇ. *Est etiam machina quædam, quæ* βροντεῖον *vocabatur. Erat autem amphora, sub scena, marinos habens calculos. Erat vero lebes æneus, in quem calculi dejiciebantur, qui dum volutabantur, strepitum tonitrui similem edebant.*]

℣. 1084. ΣΚΙΡΤΑι Δ' ΑΝΕΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΑΝΤΩΝ. Virgil. Æn. I. 89.

Una Eurusque Notusque ruunt, creberque procellis
Africus, &c.

Ubi consulat qui yelit quid ad tuendum isthunc locum adductum sit a Grammaticis.

ỳ. 1089. ΦΟΒΟΝ. Alii φόνον minus recte. Pythagorici affirmabant ὅτι βροντᾷ ἀπειλῆς ἕνεκα τοῖς ἐν τῷ ταρτάρῳ, ὅπως φοβῶνται. Aristot. Analyt post II. 11.

[ỳ. 1092. ΕΣΟΡΑΙΣ Μ' ΩΣ ΕΚΔΙΚΑ ΠΑΣΧΩ. Eurip. Medea. ỳ. 160.

Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω.
O magna Themis et reverenda Diana,
Videtis quæ patior.]

V.

ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΡΠΕ. Ad eandem orationem cum Fragm. I. pertinent, qua scil. Prometheus iter ad Hesperidas exponit.

Ibid. ΠΡΟΣ ΠΝΟΙΑΙΣΙΝ, ΕΥΛΑΒΟΥ. Legit Is. Casaub. in Strabonem, IV. p. 182. Πρὸς πνοάς· σὺ δ' εὐλαβοῦ. Is. Vossius in Pomp. Melam, II. 5. Πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ.

Ibid. ΤΡΕΨΑΣ ΑΦΝΩ. Casaub. συστρέψας ἄφνω. Vossius τρέψας αἴφνα.

VI.

ΕΞΕΥΛΑΒΟΥ ΔΕ ΜΗ ΣΕ. Cum superioribus valde congruunt; quo fit ut ad eandem orationem pertinuisse omnino persuadear.

VII.

ΕΠΕΙΤΑ Δ' ΗΞΕΙ. Ad eandem Promethei orationem videntur hæc etiam pertinuisse cum Fragment. I. V. et VI.; quod si ita fuerit, legendum erit ἥξεις, ut supra, Ἥξεις δὲ Λιγύων.

Ibid. ΓΑΒΙΟΥΣ. Sic Æschylus vocavit quos Ἀβίους alii monente Stephano. [Ad Homericum illud, Ν'. 6.

Γλακτοφάγων ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Vide sis quæ adnotavit vir cl. Jac. Duport. in Gnomologia Homerica.]

XIII.

Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

Hostis patris gnatus mihi carissimus.

Verba sunt Promethei jam soluti de Hercule. Plutarch. in Pompeio, sub init. Πρὸς δὲ Πομπήϊον ἔοικε τοῦτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅπερ ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ λέγων, Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

XV.

Istrum tradit ex Hyperboreis et Riphæis montibus deferri. Schol. Apollon. IV.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

PROMETHEUS VINCTUS

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

MM2

V.

ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΡΠΕ. Ad eandem orationem cum Fragm. I. pertinent, qua scil. Prometheus iter ad Hesperidas exponit.

Ibid. ΠΡΟΣ ΠΝΟΙΑΙΣΙΝ, ΕΥΛΑΒΟΥ. Legit Is. Casaub. in Strabonem, IV. p. 182. Πρὸς πνοάς· σὺ δ' εὐλαβοῦ. Is. Vossius in Pomp. Melam, II. 5. Πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ.

Ibid. ΤΡΕΨΑΣ ΑΦΝΩ. Casaub. συστρέψας ἄφνω. Vossius τρέψας αἴφνα.

VI.

ΕΞΕΥΛΑΒΟΥ ΔΕ ΜΗ ΣΕ. Cum superioribus valde congruunt; quo fit ut ad eandem orationem pertinuisse omnino persuadear.

VII.

ΕΠΕΙΤΑ Δ' ΗΞΕΙ. Ad eandem Promethei orationem videntur hæc etiam pertinuisse cum Fragment. I. V. et VI.; quod si ita fuerit, legendum erit ἥξεις, ut supra, Ἥξεις δὲ Λιγύων.

Ibid. ΓΑΒΙΟΥΣ. Sic Æschylus vocavit quos Ἀβίους alii monente Stephano. [Ad Homericum illud, Ν'. 6.

Γλακτοφάγων ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Vide sis quæ adnotavit vir cl. Jac. Duport. in Gnomologia Homerica.]

XIII.

Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.
Hostis patris gnatus mihi carissimus.

Verba sunt Promethei jam soluti de Hercule. Plutarch. in Pompeio, sub init. Πρὸς δὲ Πομπήϊον ἔοικε τοῦτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅπερ ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ λέγων, Ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

XV.

Istrum tradit ex Hyperboreis et Riphæis montibus deferri. Schol. Apollon. IV.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

PROMETHEUS VINCTUS

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGŒDIA ADORNANDA USI SUMUS

EXPLICATIO.

Codices ab Askevio collati.

Med. Codex Mediceus.

Ask. *A.* *B.* *C.* *D.* Codices in Bibliotheca quondam Regia Parisiensi.

Colb. 1. 2. Codices Colbertini.

Lips. 1. 2. Codices Lipsienses.

Guelph. Codex Guelpherbytianus.

Codices primum a Stanleio, postea ab Askevio collati.

Ar. Codex Arundelianus.

Ox. Codex Oxoniensis.

Codices apud Schutzium.

Mosq. 1. 2. Codices Mosquenses a Matthæi cum Schutzio communicati.

Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Gud. Codex Gudianus olim a Kulencampio collatus.

Codices a Nobis collati.

Cant. 1. 2.	Codices in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis.

Codices Nobiscum communicati.

Ven. 1. 2.	Codices in Bibliotheca Regia D. Marci Venet. quorum collationem humanissime instituit vir ille doctissimus Jac. Morellius.

Horum omnium Codicum, et subsidiorum reliquorum Editionumque, notitia plenior e Præfatione petenda est.

Emendationes MSStæ.

Marg. Ald.	Varietates una cum Scholiis Græcis ad marginem editionis Aldinæ, antiqua manu a viro docto adscriptæ.
Marg. Ask.	Varietates ad marginem edit. Pauwianæ, olim penes Askevium, adscriptæ.
Coll. Ask.	Collationes Askevianæ quibus nota nulla adscribitur, sed videntur ex Codd. Lipsiensibus et Guelph. plerumque decerptæ. Perpaucæ sunt.

Editiones Impressæ.

Ald.	Aldina. Venet. 1518.
Rob.	Francisci Robortelli. Venet. 1552.
Turn.	Hadriani Turnebi. Paris. 1552.
H. Steph.	Petri Victorii quam notis instruxit et recensuit H. Stephanus. Paris. 1557.
Garbit.	Matthiæ Garbitii. Basil. 1559.
Canter.	Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.
Pauw.	Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.
Giac.	Mich. Ang. Giacomelli. Rom. 1754.
Morell.	Thomæ Morell. Lond. 1773.
Brunck.	Rich. Fr. Ph. Brunck. Argent. 1779.

Schutz. 1. } Christ. Godofr. Schutzii. Halæ, 1782.
2. } ———————————— 1800.

Pors. 1. } Ric. Porsoni. Glascuæ, 1795.
2. } ———————————— 1794. prodiit vero anno demum 1806.

Both. Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

Commentatores.

Arnald. Georgii d'Arnaud, Specimen Animadversionum Criticarum. Harling. 1728.

Abresch. Fr. Ludov. Abreschii Animadversiones ad Æschylum. Medioburg. 1743. et Zwollæ, 1763.

Heath. Benj. Heath. Notæ. Oxon. 1761.

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et ἐν παρέργῳ Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur Lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum annotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Not. Var. Philologicis.

IN PROMETH. VINCT.

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI CRITT.

CUM

VV. LL. ET METRORUM ENARRATIONE.

Ὑποθ. β′. lin. 5. ΠΑΡΑΓΙΝΟΝΤΟ. Παραγίνονται Ask. D. quod procul dubio recipiendum. Παρεγίνονται Ald.

Dram. Pers. Varie recensentur Personæ hujus tragœdiæ. Ansam errori dederunt Προμηθεὺς Πυρφόρος, et Λυόμενος. Novem recensent Ald. Turn. Octo Robortell. Illi scilicet duas adjiciunt personas Terram et Herculem, hic non nisi Herculem. Has omnes Stephanus ab una tragœdia, Prometh. Soluto profluxisse arbitratur; possit etiam f. Terra ad Prometh. Igniferum, Hercules ad Solutum, pertinere.

ỷ. 2. ΑΒΑΤΟΝ ΕΙΣ. Ἄβατόν τ' εἰς Med. Rob. contra metrum. Obelum ad ἄβατον apposuit Pors. 2.

ỷ. 3. ΗΦΑΙΣΤΕ. Non per imprudentiam sed consulto a me prætermissa est hypodiastole post vocativum Ἥφαιστε, ut is non cum præcedentibus sed cum sequentibus jungatur, et sit, Ἥφαιστέ σοι δὲ, ἀντὶ τοῦ, Σοὶ δὲ ὦ Ἥφαιστε, quod esse ποιητικώτερον nusquam legi, sed ex multorum, Homeri præsertim locorum observatione didici; ex quibus mihi in præsentia hi duntaxat succurrunt. Iliad. Α′. Ἀτρείδη σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Et Iliad. Β′. Ἀτρείδη σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, Ἄρχευ Ἀργείοισι. Et Il. Τ′. Ἀτρείδη σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ Ἔσσεαι, pro σὺ δὲ ὦ Ἀτρείδη. Quod non perspexerunt qui post hujusmodi vocativos interpunctionis notam in Homerico exemplari posuerunt. H. Steph. At in editione hujus tragœdiæ, inter selectas alias, anno 1567, hypodiastolen idem Stephanus restituit. Et sic habent Ald. Rob. Turn. Brunck. Pors. 2.

Ibid. ΜΕΛΕΙΝ. Μέλλειν Ar. mendose.

Ibid. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Alii ἐπιτολὰς, inquit Scholiastes: quam tamen lectionem quomodo admittere possit versus ipse viderit. Certe non solum hic, sed et infra, ἐπιστολὰς consensu omnium nostrorum exemplarium legitur in eadem significatione; ut in Persis, ỷ. 785. Κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Et in Suppl. ỷ. 1019. Hoc autem loco Aristophanis enarrator legit ἐπιστολάς· itidem et

Eustathius: a quo tamen prorsus dissentio in eo quod ait vocem hanc ab ἐπιτέλλω factam per pleonasmum τοῦ σ. Nam cur potius ab ἐπιτέλλω quam ab ἐπιστέλλω eam formemus? quo verbo utuntur in hoc sensu cum alii omnes tum ipse Æschylus; ut in Choeph. ℣. 777. Ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα. Nisi forte putet aliquis in ipso etiam ἐπιστέλλειν esse pleonasmum: quod ego ne Aristarcho quidem dicenti crederem. Unde enim mihi quis probaverit prius esse ἐπιτέλλειν quam ἐπιστέλλειν, et cur non æque sit verisimile ἐπιτέλλειν factum esse ab ἐπιστέλλειν, ἀφαιρέσει τοῦ σ, ac ἐπιστέλλειν ab ἐπιτέλλειν παρενθήκῃ τοῦ σ? Immo vero simplex ipsum τέλλω grammatici annotant pro στέλλω poni, aphæresi τοῦ σ. Cui repugnat illud, ut dicamus in στέλλω esse pleonasmum. Lectionem igitur illam quam affert Scholiastes non agnosco, quum nec recipi potest quin vis afferatur metro, ἐπιστολαὶ autem pro jussis et mandatis Æschylo cum aliis Tragicis nomen est commune: sic enim et Sophocles cum alibi tum in Œdipo Coloneo, τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ Ταχεῖ πόρευσαι ξὺν χρόνῳ. H. Steph. Locum Thomæ Mag. in voce Ἐπιτειλάμην, Καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγὴ, ὃ δὴ καὶ ἐπιτολὴ παρ' Αἰσχύλῳ διὰ μέτρον ἐν Προμηθεῖ, egregie emendat Abresch. in hunc modum, Καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγὴ, (ὃ δὴ καὶ ἐπιτολὴ) π. Α. δ. τὸ μ. ἐν Πρ. Plura super hac voce annotant doctissimus Salvinius ad Eustath. p. 63, et 665. et Jos. Scaliger. ad Phrynichum, in voce Πρόσφατον. Ἐπιτολὰς habent h. l. Ven. 2. Ar. Ald.

℣. 4. ΤΟΝΔΕ. Τὸν δὲ divisim Rob.

℣. 6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ ΔΕΣΜΩΝ ΕΝ ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ. Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Med. Salvin. legit πέδησ' ἐν. Ἀδαμαντίναις πέδαισιν Ask. A. Πέδησιν Ask. D. Cant. 1. sed suprascripto αι. Ἀδαμαντίνοις Cant. 2. Deest ἐν Ar. Ἀῤῥήκτοις πέτραις Cant. 1. 2. Ultimum verbum erasum in Guelph. Ἀδαμαντίναις πέδαις ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Rob. Ἀδαμαντίνης πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Ven. 1. Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἀῤῥήκτοις πέτραις Ven. 2. Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Ald. Turn. Garb. et H. Steph. qui hæc in notis. "Alii πέδαις· et elegantior quidem versus cum πέδησιν quam cum πέδαις, sed erit anapæstus in quarta sede ut in prima. At is qui scripsit Scholia in Aristophanem ita legit totum versum, ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις. Quam lectionem sequi fortasse maluerit aliquis offensus repetitione dativi tam vicini πέτραις. Nam duriusculum est revera ὀχμάσαι πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις. In illa autem altera lectione illud πέδαις δεσμῶν non videbitur insolens iis qui χθονὸς πέδον apud hunc poetam, et σκάφη νεῶν, et συμφορὰ πάθους multaque hujusmodi apud alios legerit. Ego tamen quamvis plurima hujus tragœdiæ exemplaria scripta mihi videre contigerit, in omnibus memini me ita legere ut in contextu excudimus. Sed et in Petri Victorii codice, qui solus omnium instar esse potest ita legitur; quare ἐπέχω." Hactenus H. Steph. Optimam procul dubio lectionem exhibet Canterus, et post eum Stanleius, cujus elegantem in notis conjecturam in textum recepit Brunck. eam tamen recte Schutzius veritatis insignibus carere arbitratur.

ỳ. 7. ΑΝΘΟΣ. Αὐτὸς Marg. Ald. quod friget.

Ibid. ΣΕΛΑΣ. Σέβας Gilb. Wakefield. ingeniosius quam verius.

ỳ. 8. ΩΠΑΣΕΝ. Deest ν Colb. 2. Cant. 1. ut sæpe, Cant. 2. Ar. hic vero contra metrum.

Ibid. ΤΟΙΑΣΔΕ ΤΟΙ. Τοίας δὲ Colb. 2. Τοιᾶσδ' Rob. omisso τοι.

ỳ. 9. ΣΦΕ. Scholiastes monuit τὸ χ διὰ τὸ σφὶ, h. e. in codice suo voculam σφὶ signo χ notatam fuisse; hoc aliquis fecit vel propter insolentiam, quod nesciret idem quod αὐτὸν esse, vel quod spurium existimaret; vel quod tantum in σφὶ mediam literam φ expungendam, et σὶ legendam censeret, ita ut in his verbis τοιᾶσδε—— δοῦναι δίκην ad Prometheum oratio converteretur. SCHUTZ.

ỳ. 12. ΣΦΩΪΝ. Rogat Pauwius cur non pro σφῶϊν scribimus σφῶιν sine diastola, vel σφῶν ubi versus monosyllabum requirit. Et vero rectius forte scribetur σφῷν post Brunck. Schutz. Pors. Hoc vero obiter monemus, ubicunque Pauwium aut Heathium laudamus deformitatem illam vocum nudarum accentibus sedulo nos vitasse. Apices igitur appinximus ad quos ipsis Pauwio Heathioque, ut infra docebimus, plus semel confugere necesse fuit. Cf. ỳ. 790.

ỳ. 14. ΘΕΟΝ. Θεῶν Colb. 1. Sed recte θεὸν, suam enim cognationem mox agnoscit Vulcanus, ỳ. 39.

ỳ. 15. ΠΡΟΣ. In Cod. Med. suprascriptum τῇ, quod et contra metrum recepit in textum Rob.

ỳ. 16. ΠΑΝΤΩΣ. Deest hic versus Lips. 2.

Ibid. ΤΩΝΔΕ ΜΟΙ. Τῶνδ' ἐμοὶ Brunck. Schutz.

Ibid. ΤΟΛΜΑΝ. Τόλμα Ox. Mendose.

ỳ. 17. ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ. Præfigitur obelus in Pors. 2.

ỳ. 19. ΑΚΟΝΤΑ Σ' ΑΚΩΝ. Ἄκοντ' ἄκων σε Colb. 1. quod repugnat metro. Sic tamen Ald. Rob.

ỳ. 20. ΠΡΟΣΠΑΣΣΑΛΕΥΣΩ. Προσπατταλεύσω Colb. 2. Ask. A. Ox. Rob. Morell. sed apud Tragicos semper usurpatur σσ. Προσπεπατταλευμένον tamen habet Menander, cujus locum in notis ad Fragmenta excitavimus.

Ibid. ΠΑΓΩι. Τόπῳ Med. quod languidius.

ỳ. 21. ΤΟΥ. Πῦ Barth. Advers. VII. 11.

Ibid. ΜΟΡΦΗΝ ΒΡΟΤΩΝ. Μορφὴν θεῶν Ask. A. B. D. Ven. 1. 2. Colb. 1. 2. sed in Colb. 2. recte suprascriptum βροτῶν, hoc enim auget calamitatem, quod nec colloquio nec aspectu quidem hominum pro quibus tot mala perpessus esset, frui liceret. Βροτῶν μορφὴν inverso verborum ordine Rob. In Ven. 2. τοῦ etiam ante φωνὴν legitur.

ỳ. 22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Στατευτὸς Ald.

ỳ. 26. ΑΕΙ. Αἰεὶ Guelph. quod minus Atticum.

ỳ. 27. ΑΠΗΥΡΩ. Alii ἐπηύρω. Eustathius tamen non hanc sed illam lectionem agnoscit. H. STEPH. Etymologus in voce Ἀπηύρας· Ἔστιν αὐρῶ τὸ ἀπολαύω, unde non sine causa ἀπαυρῶ æque ac ἐπαυρῶ significant *fructum aufero, capio.* Euripides etiam, Androm. ỳ. 1028. φόνον πρὸς τέκνων ἀπηύρα, *A filiis cædem consecuta est.* GIAC.

Ibid. ΤΡΟΠΟΥ. Distinguunt Ox. et Ar. post θεὸς, sublato puncto post τρόπου, ut sit sensus, *talia ob benevolentiam in genus humanum consecutus es, Deus quamvis existens.* Altera vero loquendi forma Tragicis usitatior, Æschylo præcipue qui πολύπτωτον amat. Vide ℣. 19. et ℣. 218.

℣. 29. ΥΠΟΠΤΗΣΣΩΝ. Ὑποπτύσσων Turneb. et Grot. in Excerpt.

℣. 30. ΠΕΡΑ. Πέραν Ar.

℣. 31. ΑΝΘΟΥΝ. Ἀνθῶν Cant. 1. 2.

℣. 32. ΚΑΜΠΤΩΝ. Κάμπτων Ven. 2.

℣. 33. ΠΟΛΛΟΥΣ Δ'. Deest δ' Ox. Male. Mox ἀρωφιλεῖς Ven. 2.

℣. 34. ΦΘΕΓΞΗι. Rectius Pors. φθέγξει, quam formam secundæ personæ in præsentibus et futuris vulgo in ν terminatis ubique servat, quin et ubi per metrum licet, ξὺν pro σὺν semper scribit et simpliciter et in compositis, et γιγνώσκω, γίγνομαι, quod semel monitum sufficiat. Porsonum sequitur Schutz. in editione secunda, imitator ejus studiosissimus, ac non raro *tacitus* quidem.

℣. 35. ΑΝ. Αὖ Cant. 1. fons erroris in aperto est.

Ibid. ΝΕΟΝ. Alii νέος. Utrumque de Jove dici potest; quia νέον ἐκράτει, id est νεωστὶ, et νέος erat. Unde dixit ℣. 95. Τοιόνδ' ὁ νέος Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ Δεσμὸν ἀεικῆ. Et ℣. 149. Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. Et ℣. 310. Νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. Sed ℣. 389. habes de eodem Jove, Ἡ τῷ νέον κρατοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας; adeo ut utraque lectio testimonio ipsius poetæ confirmari possit. H. Steph. Νέω Ald. quod emendavit vir doctus in margine in νέος. Νέως Marg. MSti apud Morell. Νέον vero elegantius et magis Græcum.

℣. 36. ΚΑΤΟΙΚΤΙΖΗι. Κατοικτίζεις Lips. 2. Quod librario forte debetur qui Atticum κατοικτίζει in archetypo suo minus intellexit.

℣. 38. ΠΡΟΥΔΩΚΕΝ. Deest ν in Med. Guelph. sed abesse nequit.

℣. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ. Τὸ συγγενές τι Ask. D. Deest τοὶ in Ar. et τὸ habet Marg. MS. apud Morell.

℣. 41. ΟΙΟΝ ΤΕ ΠΩΣ. In quibusdam veteribus libris interrogationis nota posita est et post οἷόν τε et post πῶς; ut sit, meo quidem judicio hic sensus, ἆρα νομίζεις δυνατὸν εἶναι ἀνηκουστεῖν τῶν τοῦ πατρὸς λόγων; πῶς; sub. εἴη ἂν δυνατόν; Sunt et qui interrogationis nota post οἷόν τε posita, πῶς deinde cum sequentibus jungant. Ego Scholiasten nostrum secutus sum, qui ea verba quibus locum hunc illustrat πῶς ἂν ἔπειτα Ὀδυσῆος λαθοίμην ex Homero sumpsit. Est autem versus integer illic πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην Iliad. Κ'. 243. et Odyss. Α'. 65. reperitur enim duobus his in locis idem versus: quod erroris causam cuidam antiquo scriptori præbuisse nuper animadverti. H. Steph.

℣. 42. ΑΙΕΙ ΤΕ ΔΗ. Αἰεί τοι δὴ Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. Αἰεί τι δὴ Ask. B. Utrumque Cant. Αἰεί τοι δὴ Rob. Vera est lectio Brunck. Αἰεί γε δὴ, et sic Schutz. Pors.

Ibid. ΘΡΑΣΟΥΣ. Θάρσους Rob. sed præstat Iambum retinere ubi commode fieri possit.

Ibid. ΠΛΕΩΣ. πλέος Guelph. quod minime recipiendum.

℣. 43. ΤΟΝΔΕ. Τῶνδε Med. Contrarium errorem mox errat Guelph. legendo χειρωναξία.

℣. 48. ΕΜΠΑΣ. Dorica hæc forma Tragicis placuit, non ἔμπης, quod legitur tamen in Soph. Ajac. ℣. 122. sed ibi etiam ἔμπας scribendum ex Scholiastæ observatione, Ἴωνες ἔμπης φασίν· Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα. Brunck.

Ibid. ΑΛΛΟΣ ΩΦΕΛΕΝ ΛΑΧΕΙΝ. Ὤφιλε Ar. Ald. Turn. Ὤφειλε Guelph. Lips. 2. Et inverso verborum ordine ὤφιλε λαχεῖν ἄλλος Rob.

℣. 49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Ἅπαντα πραχθῇ, *omnia fiant, præterquam imperare Diis*, h. e. fac quod velis, illud modo cave ne pro deorum rege te geras, Pauw. sed illud Græce dici non potest. Nec vero felicius Heath. Ἅπαντ' ἐπράχθη 'ν, h. e. ἐπράχθη ἄν, *omnia fieri potuerunt præterquam Diis imperare*, q. d. *Non impossibile fuit tibi aliam quamcunque sortem tibi magis gratam obtinere, modo sortem Diis imperandi excipias, ea enim soli Jovi competit.* Loco difficili ita subvenit Abresch. ut antiquam lectionem fuisse ἐπράθη existimet. Fidem illi facit utriusque Scholiastæ interpretatio, qui verbum quod legerunt sic explicant, ἐκ μοιρῶν δέδοται, ἐγγένει ἐκ μοίρας. Vulgatæ tamen lectioni favet, quod sit nimis docta quam ut ab imperito librario proficiscatur; duasque olim fuisse hujus tragœdiæ editiones ab ipso auctore arbitratur, quarum in altera dederit ἐπράθη, in altera, quod nunc legimus, ἐπράχθη. Adeant, qui velint, prolixam ejus annotationem, Animadv. in Æsch. I. 2. Ἐπράχθη cum obelo legitur in Pors. 2.

℣. 50. ΕΓΚΡΑΤΕΙ ΣΘΕΝΕΙ. Ἐγκράτει, σθένε, ut sint verba in modo imperativo adhibita, Gilb. Wakefield. Sed ita scriptum ab Æschylo non hodie credam, et in vulgatis et codices MSSti et editiones impressæ ad unam omnes consentiunt. Vitandum igitur κακόζηλον illud emendandi studium, quo sæpe adducuntur viri docti ut loca sarta tecta præ mera conjectandi prurigine corrumpant.

℣. 51. ΤΟΙΣΔΕ. Obelum habet præpositum in Pors. 2.

℣. 52. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐκοῦν Ar. sed male.

Ibid. ΔΕΣΜΑ ΤΩΙΔΕ. Τῷδε δεσμὰ uterque Cant. sed ingrata est reduplicatio ejusdem syllabæ δε.

Ibid. ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΝ. Περιβάλλειν Cant. 2. solenni errore, ut mox ψάλλια.

℣. 53. ΕΛΙΝΥΟΝΤΑ. Ἐλινύοντα Guelph. Brunck. Schutz.

Ibid. ΠΡΟΣΔΕΡΧΘΗι ΠΑΤΗΡ. Interrogationis notam posui post πατὴρ, licet ex veteri codice non adnotatam, quia sine ea præferrent verba contrarium sensum illi quem habere debent. Quam interrogationem qui non admittere volet legat ἑκὼν necesse est, non ἄκων. H. Steph.

℣. 54. ΨΑΛΙΑ. Ψάλλια uterque Cant. Ald. Rob. Steph. Ψέλλια habet in textu Colb. 2. sed vox est paululum erasa in ιλ. in margine vero scribitur ψάλλια κυρίως τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων, ἐνταῦθα δὲ τὰ ἐγκαλεῖα τῆς βαναύσου τέχνης. Ψέλια Guelph. Ar. Turn. Garbit.

ỳ. 55. ΛΑΒΩΝ ΝΙΝ ΑΜΦΙ ΧΕΡΣΙΝ. Stanleius, βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσίν. Vix possum assentiri: nam νιν pro αὐτὰ perquam durum est, et νιν πασσάλευε πρὸς πέτραις de ipso Prometheo longe convenientissimum. Locus est paulo intricacior, quem ita forte legere et distinguere oportebit. Λαβὼν, νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει Ῥαιστῆρι θείνων, πασσάλευε πρὸς πέτραις. Λαβὼν ad ψάλια se refert, una cum ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θείνων, et νιν πασσάλευε πρὸς πέτραις sic commode cohæret. PAUW. Non assentior, nec fieri possit, quod vult Pauwius, ut νιν tanto intervallo a verbo πασσάλευε disjungatur. Et satis recte vulgata se habent, sive νιν ad catenas brachiales, quod præstat, sive ad ipsum Promethea referri placuerit.

ỳ. 56. ΘΕΙΝΕ. Θείνων Marg. Ald.

Ibid. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ ΠΡΟΣ ΠΕΤΡΑΙΣ. Alii πασσάλευ' ἐῤῥωμένως. Atqui ỳ. 65. repetitum esse diceremus idem hemistichium; unde quum aliquis illa verba transtulisset, et hic ad marginem adnotasset, fuisse temere recepta in contextum existimo. Sic in principio Eumen. ỳ. 15. pro Μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεὼς, habes alicubi scriptum, Μολόντα δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα, nimirum repetito per errorem fine præcedentis versus, πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα. H. STEPH.

ỳ. 58. ΑΡΑΣΣΕ ΜΑΛΛΟΝ. Μᾶλα Rob. credo pro Μάλα, sed vitiose.

ỳ. 59. ΠΟΡΟΝ. Aristophanis enarrator πόρους legit, hunc versum citans in commentario in Equites, ubi ait Poeta, ad hunc Æschyli Iambum alludens, Ποικίλος γὰρ ἀνὴρ, Κὰκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων. Ubi observa et ipsum Aristophanem pluraliter dixisse πόρους. Quidam tamen Græcus auctor huc et ipse respiciens, πόρον dicit, in his πολλοῖς γὰρ αὐτὸν περιπεσόντα κινδύνοις καὶ παῖδας τοὺς ἐκείνου διέσωσεν, ἐξ ἀμηχάνων πόρον ἐς σωτηρίαν παρασχών. Sic πόρον κακῶν dixit Euripides. H. STEPH. Τρόπον Ar. Cant. 1. Τρόπων Guelph. Sed recte habet πόρους Schutz. quam lectionem tuetur, citatis μόχθων τέρματα ỳ. 100. et ποινὰς ἀμπλακημάτων ỳ. 112, ut ostendat Æschylo familiare esse pluralia pluralibus jungere. Sic Pors.

ỳ. 62. ΜΑΘΗι. Μάθοι Guelph.

Ibid. ΔΙΟΣ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Νωθέστερος Διὸς, ut solet, contra metrum, Rob.

ỳ. 63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔ'. Πλὴν τοῦτ' Rob.

ỳ. 64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ κ. τ. λ. Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον Στέρνον κ. τ. λ. Garbit.

ỳ. 67. ΣΥ Δ' ΑΥ. In quibusdam exemplaribus legitur σὺ δ' οὖν· sed melius σὺ δ' αὖ· quia jam semel dixerat Vulcanus, Ἐγὼ δ' ἄτολμος εἰμὶ κ. τ. λ. Apposui autem interrogationis notam hic quoque, licet in veteri libro non adscriptam; ut sit sensus, *Tun' etiamnum lentus es ad exequenda Jovis jussa? cave, cave ne* &c. At si interrogationem sustuleris multum de vehementia orationis amiseris. H. STEPH. Σὺ δ' οὖν habent Colb. 1. et 2. a secunda manu, quod prius erat eraso.

Ibid. ΥΠΕΡ-ΣΤΕΝΕΙΣ. Post στένεις pro virgula σίγμα τέλειον habet

Rob. Ὕπερ σένους divisim legit H. Steph. in edit. quam supra memoravimus ann. 1567. et sic Guelph. Grot. in Excerpt. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Omnino recte, abstinendum enim, ut monet Pauw. in Iambis a voce in duas partes dispertita. Quare et in versu præcedente ὕπερ σένω Pauw. Morell. Schutz. quod minus bene, nam præpositiones cum casibus suis postponuntur plerumque claudunt senarium.

ỷ. 68. ΟΙΚΤΙΕΙΣ ΠΟΤΕ. Σκόπει additur post ποτὲ in Guelph. Lips. 2. ex glossa.

ỷ. 69. ΟΜΜΑΣΙΝ. Vidi exemplar in quo post ὄμμασιν interrogationis nota posita erat. Idem erit sensus, sive pronuntiative sive interrogative hunc versum enunties. H. STEPH. Præstat vero legi sine interrogatione.

ỷ. 71. ΒΑΛΕ. Βάλλε Rob. ex solito errore librarii.

ỷ. 73. ΚΑΠΙΘΩΥΞΩ ΓΕ ΠΡΟΣ. Κἀπιθωύξω δὲ πρὸς Colb. 1. Guelph. Κἀπιθωύξω γέ σε πρὸς Ven. 2. Κἀπιθώξω σε πρὸς Ask. C. Κἀπιθωύξωσι πρὸς Rob. Deest πρὸς Lips. 2. Sed particulam γε hic minime otiosam esse docet Pors. ad illud Eurip. Phœn. ỷ. 619. Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, ubi legitur etiam κατακτενῶ σε, minus bene.

ỷ. 72. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Κρίκωσον Colb. 2. Ask. A. Ar. Guelph. uterque Cant. Lips. 2. Totum versum sic legit Rob. Χώρει, κάτω δὲ σκέλη κρίκωσον βίᾳ.

ỷ. 75. ΠΟΝΩι. Χρόνῳ Ask. A. Rob. quam lectionem probaverim. Indicat enim Vulcanus se ad mandatum τοῦ Κράτους exequendum jam non segnem esse; Schutzius autem vulgatam prætulit, ut facilitatem laboris, non celeritatem Vulcanus significet.

ỷ. 76. ΠΕΔΑΣ. Πόδας Lips. 2. Rob. sed e contextu legendum πέδας non πόδας; observat cl. Schutz. "ut enim ỷ. 55. ψάλια, ỷ. 64. σφηνὸς γνάθον, ỷ. 71. μασχαλιστῆρας, ỷ. 74. κίρκους memoravit sic h. l. pedicarum mentionem fieri consentaneum est. Unde ipsa verborum copia qua delectatur Æschylus ad reperiendam lectionis veritatem proderit."

ỷ. 78. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Γαρύεται Ask. D. Ven. 1. Guelph. sed tales Dorismi non nisi choris conveniunt. Totum versum sic legit Ald. Ὁ μοι ἀμορφῇ γλῶσσά σου γυρύεται, quem sic in Marg. emendat vir doctus, Οἴμοι, ἃ μορφὴ γλῶσσά σου γηρύεται. Ingeniose, sed vulgata procul dubio vera est.

ỷ. 80. ΤΡΑΧΥΤΗΤΑ. Θρασύτητα Cant. 1. 2. Lips. 2. invito metro. Βαρύτητα Guelph. quod perinde metro repugnat.

Ibid. ΠΙΠΛΗΣΣΕ. πίπλησσε subscripto μ et σ, ut sit πίμπλησσε Colb. 2.

ỷ. 83. ΤΙ ΣΟΙ. Punctum post σοὶ in Ar. Male.

ỷ. 84. ΑΠΑΝΤΛΗΣΑΙ. Ἀπαλλάξαι Ask. A. alterum, quia doctius, tenendum.

ỷ. 86. ΔΕΙ. Δεῖν Guelph.

ỷ. 87. ΤΥΧΗΣ. Alii τέχνης. Sed melius meo quidem judicio τύχης. Ut in ỷ. 103, et 106, dicit πῆμα et τύχας. Quinetiam Prometheus, quod nunc illi Κράτος dicit, ipse de seipso dicens utitur

voce πημονὴ, ỳ. 469. αὐτὸς ὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. H. Steph. Cui astipulatur Morell. Τέχνης habent Colb. 1. Ask. B. C. D. Ar. Lips. 2. Cant. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Turn. Nec spernenda lectio quæ tot Codicum auctoritate nititur et verbis ἐκκυλαφθήσῃ et προμηθέως convenit. Τέχνη enim h. l. significant *compages artificiose fabricatas atque adstrictas*, ut apud Attium, *qua miser solertia transverberatus*, unde et eum h. l. τέχνης legisse existimo.

ỳ. 88. ΔΙΟΣ. Διὸς Ald. Rob. quod falsum esse e metro patet. Præterea, ut monet Schutz. incommodum esset et a Prometheo minime exspectandum, Jovis nomen initio statim orationis memorari.

ỳ. 89. ΠΟΝΤΙΩΝ ΤΕ. Abest τε a Guelph. 2.

ỳ. 90. ΓΕΛΑΣΜΑ. Suprascriptum κίνημα in Cod. Guelph. quod est tantum glossa interlinearis. Imaginem pulcherrimam fœdavit Pauw. ex mera conjectura reponens ἀνήριθμόν γ' ἴλασμα, quod ab ἰλάω deducit, ut a γελάω γέλασμα, atque undarum ductus apte exprimere affirmat. Nobis tamen tum ob conjecturæ licentiam, tum ob otiosum γὲ, tum ob exilitatem imaginis, nec Græcum videtur esse nec poeticum.

ỳ. 91. ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Πανόπτης, *omnia cernens*, h. l. multo aptius est, ut monet Schutz. quam quod Stanleius voluit, πάνοπτος, *omnibus visus*.

Ibid. ΚΥΚΛΟΝ ΗΛΙΟΥ. Ἡλίω κύκλον Guelph. et sic sane suavius decurreret versus, nisi sequeretur καλῶ a κ etiam incipiens.

ỳ. 93. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Legendum αἰκίαισιν ob metrum, et sic Brunck. Pors. Schutz. 2. Ἀιίαισι habent Guelph. Lips. 2. Gud. apud Schutz. 2. et Rob. Hoc vero systema sic ordinat Th. Morellus,

Δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν
Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
Χρόνον ἀθλεύσω· τοιόνδ' ὁ νέος
Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
Δεσμὸν ἀεικῆ· αἶ αἶ, τὸ παρὸν,
Τό, τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω.
Πῆ ποτε μόχθων
Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.

Nimirum magnum quiddam sibi lucratus videbatur v. cl. quod basin quam vocant anapæsticam, ex medio systemate sublatam ante versum finalem posuisset. Idem vero propter cæsuram quæ in versibus anapæsticis post primum monometrum obtinet, et συνάφειαν qua ultimæ versus syllabæ indifferentia tollitur, in omnibus anapæstorum systematibus ubique fieri possit. Jam vero si quis me rogat an id ubique faciendum fuerit, minime vero respondeo. At quidni? Causam afferam quam potero brevissime. Initium cujusque versiculi spiritu paulo pleniore, finem ejusdem remissiore proferre solemus. Hinc suavius decurrit versus et concinnius, si unam sententiam, vel membrum seu particulam sententiæ amplectatur: sin eadem sententia duobus absolvatur

versibus perinde est, nec multum interest si partes ejusdem sententiæ per plures versiculos continuentur, quanquam id eruditis auribus nonnunquam paulo accidit ingratius. Id vero asperrimum, absoluta sententia novam in medio versiculo inchoari. Quanquam haud is sum qui id nusquam factum affirmem, id tantum moneo quod sæpius fit, quodque auribus jucundius et naturæ rectæque adeo rationi maxime consentaneum est. Itaque hujusmodi monometros non temere movendos esse statuimus, et ut aliquando, sed parcius mutari posse concedimus, ita plerumque multo tutius manebunt, nonnunquam etiam loco suo cedere omnino nolunt. Duobus, quæ omnium instar esse possunt, exemplis hanc rem illustrabimus. In fine hujus tragœdiæ, ỷ. 1079. seqq. occurrunt versus anapæstici quatuordecim, quorum *secundus, ut sæpe fit, monometer est et sententiam absolvit, vel saltem colo claudit*, cæteri omnes, excepto ultimo qui est parœmiacus sunt dimetri. Satis suaviter, ut nunc sunt, decurrunt, at possunt etiam ita mutari ut omnes sint dimetri exceptis duobus ultimis, quorum primus erit monometer, alter parœmiacus. At illud si factum fuerit, ut fecit Morell., ita non habebis suaves et molliter euntes versiculos ut nihil scabrum magis aut asperum excogitari possit. Ex. gr.

Καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ
Χθὼν σεσάλευται· βρυχία δ' ἠχὼ
Παραμυκᾶται βροντῆς, ἕλικες
Δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι,
Στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι·
Σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων
Εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν
Ἀποδεικνύμενα· ξυντετάρακται
Δ' αἰθὴρ πόντῳ. Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ
Ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον
Στείχει φανερῶς. Ὦ μητρὸς ἐμῆς
Σέβας, ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν
Φάος εἱλίσσων,
Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

Cuivis patebit nihil hic tangendum fuisse cum systema vulgatum multo sit numerosius. Addo aliud, versum systematis secundum sæpissime monometrum esse, et nunquam movendos esse istiusmodi monometros ubi sententiam claudunt. Jam vero exemplum dabimus ubi si quis ordines mutare maluerit, non valde repugnabimus. In Suppl. ỷ. 20. seqq. pro vulgatis legi possit,

Τίνα γοῦν χώραν εὔφρονα μᾶλλον
Τῆσδ' ἀφικοίμεθα, σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν
Ἐγχειριδίοις
Ἱεροστέπτοισι κλάδοισιν;

Nimirum post ἀφικοίμεθα commate tantum, non plene, distinguitur; sed et hoc forte tutius intactum stabit.

ỳ. 95. ΑΘΛΕΥΣΩ. Ἀθλεύσω contra metrum Ask. D. Ven. 2. Guelph. Cant. uterque, Ar. Rob.

ỳ. 97. ΔΕΣΜΟΝ ΑΕΙΚΗ. Aug. Matthias in Obss. Critt. c. I. θεσμὸν legendum proponit, idque confirmat ex ỳ. 150. Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως (sic ille) κρατύνει, et ỳ. 402. Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς Ἰδίοις νόμοις κρατύνων κ. τ. λ. ingeniose, sed nulla fretus codicum auctoritate, et repugnat titulus tragœdiæ. Ἀεικεῖ Ar. Ἀεικῆ Ald.

ỳ. 98. ΑΙ ΑΙ. Alii φεῦ φεῦ, ἀντὶ τῦ αἶ αἶ· quæ particulæ idem valent et æque sunt in usu. H. Steph. In edit. Canteri versus hic male in duos dispescitur; nam monometri anapæstici ita sese non excipiunt. Pauw. Φεῦ φεῦ recte habent Med. Colb. 1. Ask. A. Cant. 2. Ar. Guelph. Pors. Schutz. 2. at mox male post παρὸν puncto τελεῖν distinguunt Med. Colb. Ask. A.

ỳ. 99. ΠΗ. Πῇ Colb. 1. 2. Ask. D. Cant. 2. Ven. 2. Ar. Ox. Guelph. Rob. Πεῖ Ald. mendose, forte pro πῆ. Sed infra ỳ. 183. rursum πᾶ· quod et hic quoque servandum.

ỳ. 100 ΤΕΡΜΑΤΑ. Alii τέρμα. Quæ lectio convenit cum illo loco, ỳ. 183, Πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. H. Steph. Τέρμα Colb. 1. 2. Ask. A. D. Cant. 2. Ar. Ox. Guelph. Lips. 2. Ven. 1. Ald. Rob.

Ibid. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Ἔτι τεῖλαι Colb. 2.

ỳ. 102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Τορῶς Ask. A. sed est tantum glossa.

Ibid. ΜΕΛΛΟΝΤ'. Μέλλοντα Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph. mendose, sed in delectu tragœdiarum supra memorato ab H. Steph. edito, μέλλοντ'.

Ibid. ΟΥΔΕ ΜΟΙ. Οὐδέν μοι Colb. 2. metro repugnante. Οὐδ' ἐμοί, Brunck. et Schutz. qui ita semper scribunt, ut rursus monere haud opus fuerit.

ỳ. 103. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ ΔΕ ΧΡΗ. Τὸ χρὴ in proximum versum rejiciunt Ald. Rob. Has autem argutias non semper posthac proferendas statui, sed tantum ubi locus aut res postulet. Obiter vero monemus Robortelli editionem Turnebiana priorem esse, cum Aldina sæpissime conspirantem, quod collatis utriusque varietatibus patebit. Aliter visum Fabricio.

ỳ. 104. ΓΙΝΩΣΚΟΝΘ'. Formam Atticam γιγνώσκονθ' habent Brunck. Schutz. et sic semper in γιγνώσκω et γίγνομαι Pors. quod semel monitum sufficiat.

ỳ. 105. ΑΝΑΓΓΚΗΣ. Sic in edit. Stanl. ex errore typographi duplicato γ, quem nos, præ nostra ἀβλεψίᾳ in impressis continuavimus.

ỳ. 107. ΓΕΡΑ. Γέρας Ask. A. Cant. 2.

ỳ. 108. ΥΠΕΖΕΥΓΜΑΙ. Alii ἐνέζευγμαι· quæ lectio convenit cum illo loco ỳ. 580. Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν Ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; Nec tamen ὑπέζευγμαι non quadrat. H. Steph. Ἐνέζευγμαι Med. Guelph. Ἐπέζευγμαι Ask. A. Colb. 2. Lips. 2. Ven. 1. Vulgatum aptius.

ỳ. 109. ΘΗΡΩΜΑΙ. Videtur scribendum Θηράσας. Canter. Non assentior: nam sic tautologia inducitur vix tolerabilis, nunc

παρθενοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι cum suis asseclis non incommoda præcedentium est ἐπεξήγησις. PAUW.

ỷ. 110. ΠΗΓΗΝ. Παγὴν Lips. 2. sed suprascripto η.

ỷ. 111. ΠΑΣΗΣ ΒΡΟΤΟΙΣ. Alii πᾶσι βροτοῖς. Mihi magis arridet illud πάσης τέχνης, ut conveniat cum illo quod dictum fuit ỷ. 7. hujus tragœdiæ· παντέχνου πυρὸς σέλας. H. STEPH. Πᾶσι βροτοῖς Ald. Rob. Alterum ornatius, atque ad augendum Promethei beneficium efficacius, quin et metro convenientius. Βροτοῖσι habet Ven. 2.

Ibid. ΠΕΦΥΚΕ. Πέφηνε Cant. 1. 2. Med. Lips. 2. Guelph. Ask. A. B. C. γρ. πέφην' supra in Colb. 2. Ox. ubi et βροτοῖσι legitur. Et quidem πέφηνε ignis inventioni aptissimum est et ornatius quam πέφυκε, idque receperunt Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Stanleius τοιῶνδε scribit quia θηρῶμαι retinuit, non video nexum. PAUW. Τοίασδε τοί ποινάς Ask. D. quod nonvult metrum. Τοιῶνδε ποινὰς post Stanl. Brunck. et qui ab eo rarissime discedit Schutz. Recte ut videtur, cum non sine amarissima ironia dicatur τοιῶνδε ἀμπλακημάτων, alterum vero, τοίασδε ποινὰς humile quoddam sonat. Mox ἀπλακημάτων dedit Pors.

ỷ. 113. ΠΑΣΣΑΛΕΥΤΟΣ ΩΝ. Πασσαλευμένος Med. Ask. C. Ar. Ald. Πασσαλευόμενος Cant. 2. Deest ὢν in Colb. 1. 2. Lips. 2. Ask. A. Ven. 1. Cant. 1. Ox. quod sine Græcitatis et metri dispendio abesse nequit. Δεσμοῖσι πεπασσαλευμένος Rob. quod metro item obest.

ỷ. 114. Α, Α, ΕΑ ΕΑ. Deest hic versiculus, et qui proxime sequitur, cum verbo etiam θεόσυτος in ỷ. 116. Lips. 2.

ỷ. 115. ΤΙΣ ΑΧΩ. Hæc mirifice quod ad metrum attinet turbata sunt. Omnes hi versus Iambi adnumerantur et Prometheo adscribuntur; prius falsum esse liquido constabit unicuique versus hos ferienti. Inveniet enim primum versum esse Bacchiacum tetram. acat. tertium ex asynartetis constare, ex Dactyl. monom. et Iamb. monom. sed tres reliqui sunt Iambici senarii. Quoniam vero hi versus omnes non sunt Iambici, cæteris adjungi non possunt; videntur igitur illa τίς ἀχὼ —— δύσποτμον θεὸν ab Iambicis segreganda, iisque superadscribendum ΣΥΣΤΗΜΑ. Hæc sunt quæ de hujus loci metro dicere lubet. Jam personæ quo pacto ordinandæ sunt perpendamus. Conjiciebam ante τίς ἀχὼ ponendum esse ΧΟΡΟΣ, et ante ἵκετο ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ: et quidem ob hanc rationem, quod optime Choro conveniant quæ ei attribuimus verba: audito enim Promethei ejulatu, Ἆ, ἆ, ἔα ἔα in has erumpit voces Τίς ἀχὼ κ.τ.λ. Prometheus autem conspecto Choro mox inquit, Ἵκετο κ.τ.λ. *Venit ad ultimum montem spectator meorum laborum, aut aliquid volens.* Dein Chorum ipsum alloquitur his verbis, *Videte me deum infelicem* saxo *alligatum.* Aliquod pondus præter dictas rationes nostræ distinctioni personarum addit quod in his quæ Choro tribuimus verbis sit ὀδμὰ, vox pura puta Dorica, pro vulgari ὀσμὴ, pro qua tamen etiam apud Atticos scriptores reperies ὀδμὴ; Dorismus vero extra Chorum in dramaticis raro

locum habet. ARNALDUS. Versibus Iambicis hic alios intertexit ejulans Prometheus: fallitur enim Arnaldus, qui τίς ἀχὼ ——— κικεραμένη tribuit Choro; nam ubi mox dicunt Nymphæ κραιπνοφόροι αὖραι illisque indicant se auris secundis advenisse, satis evidenter constat ὀδμὴν illam a Prometheo ad Nymphas, non a Nymphis ad Prometheum dimanasse. Ad hæc Prometheo articulate lugenti vix convenit ἀχὼ, ut convenit certe Nymphis aërem alis percutientibus; et ipsam illam vocem respiciunt et explicant sequentia Promethei Φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω ——— ὑποσυρίζει· prope scil. aderant tunc, et antea paulo erant remotiores; quare hic ἀχὼ ibi istis convenienter utitur. Ordo est bonus, et ipsa metri mutatio etiam bona ad exprimendum animi motum. Sed de ea videamus paulo pressius. Ut versus ordinantur hic ordinati etiam sunt a Turn. Steph. Cant. Et sic 1. erit Iamb. dim. brachyc. 2. Bacchiac. tetram. acat. 3 Iamb. trim. acat. 4. Dactyl. hepthem. proceleusmatico sumpto pro Dactylo; Asynartetum enim, de quo Arnaldus, non probo, quia est incertus et vagus. Aliter Aldus et Rob. et quidem ita:

1. Ἆ, ἆ, ἔα ἔα· τίς ἀχὼ τίς ὀδμὰ
2. Προσέπτα μ' ἀφεγγὴς, θεόσσυτος,
3. Ἦ βρότειος, ἢ κικραμένη.

In qua τάξει 1. est ἄμετρος. 2. Antispast. dim. hyperc. θεο in unam syllabam contracto; vel Antispast. trim. brachyc. θεο manente dissyllabo, et Iambis pro antispasto adhibitis. 3. Troch. dim. hyperc. Atque hanc τάξιν ego certe præferrem, si versus primus non obstaret; nam in altera mutatio est satis exilis, vixque adeo ob eam hic ab Iambis videtur discessurus fuisse poeta. Visne suspicionem? versum primum in duos versiculos separo,

1. Ἆ ἆ, ἔα ἔα·
2. Τίς ἀχὼ τίς ὀδμά.

Sic primus est Iamb. alter Antispasticus dim. brachyc. neque metri difficultas ulla in hoc loco. Sed restat aliud quod non prætereundum: quid est θέωρος, ubi ἀχὼ et ὀδμὰ præcedunt? An ad alterutrum recte refertur θέωρος. Non puto equidem aut alius putabit Græce doctus. Si autem cum Arnaldo, ℣. 115, et 116. Choro, sequentes tribuas Prometheo, et verba erunt scabra, et sententiam dabis pessum. Nam istis præmissis, non poterat mox dicere Prometheus, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κ. τ. λ. hoc vident omnes, et illam personarum distinctionem etiam aperte refellit. Ut breve faciam scribendum opinor plane,

Ἦ βρότειος, ἢ κικραμένη;
Ἵκετο τερμόνιόν τις ἐπὶ πάγον
Πόνων ἐμῶν θέωρος, ἢ τί δὴ θέλων;

Vocula τις facile excidit, eaque adjecta versus Dactyl. hepthem. fit Dactyl. tetram. acat. interventu cæsuræ. PAUW. Puto Pauwium contrarium prorsus ejus quod dicit dicere voluisse, nempe a Nymphis ad Prometheum, non a Prometheo ad Nymphas odorem dimanasse. Nimium hic etiam se circa metrum

torquet; omnia bene se habent in edit. Stanl. nisi quod in ℣. 117. vocem τὶς quam et sententia requirit recte inseruit Pauw. Versus autem non Dactylicus est, sed Anapæsticus; cæsuram enim in Dactylicis Hexametro brevioribus, vim brevem syllabam producendi habere, nunquam, ut puto, evincet vir doctus. Tragicos autem veteres, cum animi motus exprimendus esset, ob mutationem adeo exilem ac hæc est ab Iambis discedere non dedignatos probat vel unum exemplum e Sophoclis Electra, ℣. 1116—1168. sumptum, quanquam et plura non desunt. Heath. Hos versus ita constituit Brunck., satis eleganter:

1. Ἆ, ἆ, ἰὼ, ἰώ· τίς ἀχὼ
2. Τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;
3. Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
4. Ἵκετο τερμόνιόν τις ἐπὶ πάγον;
5. Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;

Ubi 1. est Iamb. dim. hyperc. 2. Antisp. dim. hyperc. cæteros jam mensi sunt Pauw. et Heath. Et sic Schutz. qui Brunckio semper resonat in edit. 1., Porsono in edit. 2., tanquam imago voci. Sed forte in Stanleianis acquiescendum, nisi quod vel τὶς cum Pauwio Heathioque legendum sit, unde versus fit potius Anapæsticus quam Dactyl. vel forte, excluso ἐπὶ legendum Ἵκετο τερμόνιον τόνδε πάγον, unde Anapæsticum habes certiorem. Τόνδε autem facillime excidere potuit post τερμόνιον, nec facile exemplum reperies ubi vel τὶς interrogativum verbo suo ita postponatur, vel indefinitum substantivo suo ita præcedat.

Ibid. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Θεόσσυτος Ask. A. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Steph. Canter. Primus emendavit in Θεόσυτος Barth. Advers. VII. 11. qui tamen licentiam Æschylo sine causa imputat. Obelum habet præfixum in Pors. 2. Θέορτος post Eustath. legit Is. Casaub.

Ibid. ΠΡΟΣΕΠΤΑ Μ' ΑΦΕΓΓΗΣ. Προσέπτα τ' ἀφεγγὴς Colb. 1. Προσέπτ' ἀφεγγὴς Ask. A.

℣. 116. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Κεκραμμένη Ar. Ald. Rob.

℣. 117. ΙΚΕΤΟ. Ἵκοιτο Ask. D.

℣. 119. ΘΕΟΝ. Θεῶν Colb. 1. quod suprascriptum in Lips. 2. Sed δεσμώτην θεὸν argumento fabulæ magis convenit.

℣. 120. ΘΕΟΙΣ. Θεοῖσι Ald. Rob. quod metro repugnat.

℣. 122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Εἰσιχνεῦσι Ar. Lips. 2. Cant. 2. Colb. 1. et 2. sed in Colb. 2. suprascriptum οι. Rob. Εἰσοιχνεῦσιν ob metrum Morell. et editt. recentiores quod habet etiam Lips. 2.

Ibid. ΛΙΑΝ. Nota λίαν in priore productam. Sic Eurip. ℣. 929. Iph. Aul. ℣. 304. Aristoph. Eccles. ℣. 580. Homer. Il. Α'. 553. f. scribendum λείαν. Brevis est ℣. 1030. Eurip. Iph. Aul. ℣. 378. 517. Hom. Iliad. Ζ'. 486. Morell. Importuna est emendatio, est enim prior vocalis in hac voce longa natura sed corripitur ut fert occasio ante vocalem, solita poetarum licentia quam etiam in diphthongis admittunt tragici, Soph. Electr. ℣. 1030.

Ἄσκει τοιαύτη καὶ δι' αἰῶνος μένειν.

Sed auctoritatibus, ut in re notissima, supersedendum.

Ibid. ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Φιλότητα τῶν βροτῶν, repugnante metro, Colb. 2. et sic Ven. 1. Ar. Ox. Ald. Rob. φιλότητα τῶν, omisso βροτῶν, Lips. 2.

Ibid. ΦΕΥ ΦΕΥ. Si libri dedissent, φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ monometer non displiceret; quia sic basis esset ante parœmiacum. Quin et hæc abruptio, ut dicam, in consternationem Promethei non male conveniret. Morell. Vide nos ad ỳ. 93. Αἲ αἲ habet Ask. A. Has interjectiones nulla metri ratione habita promiscue usurpant librarii. Mox pro αὖ, ἂν habet Colb. 1. υ et ν scil. sæpe confunduntur.

Ibid. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κινάθισμα pro κίνημα παραγώγως dictum putant. Hesych. in Lexico, Κινάθισμα, κίνημα πλήθους, παραγώγως, ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεται, ὑπακούεται. Pro quo hic rectius in Scholiis κίνημα πλήθους παραγώγως ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται. Dubito, quia sic ambigua est vocis mensura: nam prima in κίνημα producitur, ut notum. Probabilius κινάθισμα vocem esse fictam a sono: κιναθίζειν, κινάθισμα. Hesych. Κιναθίζειν, ἰλιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα· ἔνιοι μινυρίζειν καὶ κινεῖν. Illud μινυρίζειν etiam a sono: sic Anapæstum habemus certum et κινάθισμα κλύω οἰωνῶν cum ἐπεξηγήσει sequente non deterius sane est. Pauw. Κινάτισμα Cant. 2. Κινάθυσμα Ald. nimirum ι et υ, præcipue cum scribantur quasi per diastolen, ut fit in MStis plurimis, sæpissime confundi solent.

ỳ. 128. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Ita hæc dicuntur, recte, nam duæ Strophæ et duæ Antistrophæ sibi respondent. Sed alia est quæstio; an eas stans et quiescens cecinerit Chorus, an vero locum mutans, et a dextra ad sinistram per Stropham, a sinistra ad dextram per Antistropham sese convertens. Prius ego fere malo, quia inter Strophas et Antistrophas Chori interponuntur Anapæstica Promethei, et sic conversionis ordo interrumpitur. Si tu vero, Lector, cum interprete Græco posterius malis, dicendum est Chorum post Stropham ad dextram Promethei substitisse, donec ille Anapæstica sua recitaverat, et dein per Antistropham sese convertisse ad Promethei sinistram: ubi similiter substitit, donec per Stropham et Antistropham iterum se moveret. Metra vero ut explicemus, 1. est Choriamb. trim. hyperc. 2. Iamb. hepth. 3. Ion. trim. brachyc. ἀνακλώμενος. Ἀνάκλασις est in πατρῷ et ἴδω, cum postrema sit indifferens. 4. Choriamb. dim. acat. 5. Asynartet. ex Dactyl. dim. et monom. Troch. Vel Choriamb. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. ἑπτασήμῳ. 6. Choriamb. trim. hyperc. 7. Antispast. trim. acat. 8. Iamb. trim. hyperc. De antithetico 6. vide suo loco. Pauw. 3. De ista indifferentia dubito, audi enim Alvarem:

Syllaba cujusvis erit ultima carminis anceps:
Hinc tantum excipias anapæstica carmina, quæque
Nomine Ionica sunt ἀπ' ἐλάσσονος, in quibus est mos,
Ut versus finem semper det syllaba longa,
Donec claudatur sententia, pausaque fiat,

MORELL. Nimis negligenter hic, ut semper, versus ferit Pauw.; nam 1. est Asynartet. ex Iamb. penth. et Iamb. hepth. 2. Iamb. hepth. 5. Dactyl. Logaœdicus. 7. Asynart. ex Iamb. dim. brachyc. et Choriamb. dim. cat., vel potius ex Iamb. dim. cat. et Iamb. penth. vide suo loco. 8. Epichoriamb. h. e. Prosodiacus trim. cat. vel potius Asynart. e Dochmiacis.

Ibid. ΦΙΛΙΑ ΓΑΡ ΗΔΕ ΤΑΞΙΣ. Anacreonticus dimeter, cujus levitatem temperabat, et ad luctus gravitatem conformabat Iamb. monom. hypercat. Μηδὲν φοβηθῇς, quæ una constituunt versum Choriambicum. PAUW. Mallem dicere Epichoriambicum, vel sit Asynartet. e duobus Iambis, penth. et hepth. Ita sane omnes libri, nec Pauwii ratio displicet; meam tamen aurem, si disjunctim legeretur, Μηδὲν φοβηθῇς et Λεύσσω Προμηθεῦ, non minus delectaret dim. Anacreont. φιλία γὰρ ἥδε τάξις hic, quam in sequenti versu φοβερὰ κ. τ. λ. Quippe ut mihi videtur in pronuntiatione, quam secundum temporis rationem *Largo* vel *Adagio* vocant musici, aliquid ponderis etiam huic metro dari possit. MORELL. Haud male f. Morellus versum hunc divisim legit, et sic diserte Cant. 1. ut etiam in Antistrophico.

℣. 131. ΜΟΓΙΣ. Deest Ask. D. Μόλις Rob. et sic Guelph. Lips. 2. sed in utroque suprascriptum γ. γ vero et λ facillime confunduntur.

℣. 132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ. Κραιπνοφόροι δ' ἔπεμψαν Colb. 1. Δ' ἐμ' ut solent Brunck. Schutz.

℣. 133. ΔΙΗΙΞΕΝ ΑΝΤΡΩΝ. Pro ἀΐσσω Atticos semper ᾄσσω seu ᾄττω aut ᾅσσω dissyllaba pronuntiare docuit Piersonus ad Mœrin Atticist. p. 301. ut Abreschii dubitatione facile careamus, qui prolixa ad h. l. observatione efficere studuit, διῆξε potius legendum, idque aut a διήκω aut a διάττω derivandum esse. In aliquot codicibus certum est abesse iota subscriptum; quis autem sola codicum auctoritate de unico puncto, rectene positum sit an secus decernere audeat. SCHUTZ. Διῆξ' ἄντιων Ask. A. legendum est ἄντρων inquit collator: quin facile confundi possunt ι et ρ in MStis. Διήκει reperio in Cant. 1. Ἄντρων μυχὸν legunt Schol. β'. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Steph. quod omnino rectum, ut patet ex metro antithetici. Διῆξε μυχὸν Turn. Fontem diversitatis quærit Pauw. ex librorum varietate, quorum in aliis διῆξεν μυχῶν in aliis διῆξεν ἄντρων scriptum erat. Brunck. autem imperito librario ascribit, cui διήκειν aut διάσσειν non alium quam quartum casum adsciscere videbatur, cum διῆξεν ἄντρων idem sit quod ἦξε δι' ἄντρων. En, lector, criticorum sagacitatem!

℣. 134. ΘΕΡΜΕΡΩΠΙΝ. Nos θεμερῶπιν: alii θερμερῶπιν. Quam lectionem adnotat etiam Scholiastes et mihi magis probatur: existimo enim ab ὢψ ὠπὸς, et θερμὸς factum esse θερμερῶπις, quum talem παραγωγὴν, qualis est in θερμερὸς a θερμὸς, alibi observarim. H. STEPH. Notum est jam a multis sæculis morem invaluisse apud Græcos, ut eodem sono efferrentur αι et ε, ει et ι. Tam captiosa pro-

nuntiatio mendis infinitis libros opplevit: ut Malalam, p. 47, et 49. τῷ υἱῷ τῦ Αἰχίονος τῷ Πειθεῖ, pro Ἐχίονος. Et e diverso, p. 49, et 55. ὄρος Κιθερώνιον pro Κιθαιρώνιον, et p. 106. Ἀντίωνι pro Ἀνταίῳ. Et non pauca alia extant ex eo genere. Sic p. 212, et 171. Τῦ Ὕακος υἱῦ τῦ Ναυπλίυ pro Οἴακος, et Σχυνίως, p. 169. pro Σχοινέως. In codicibus manu notatis promiscuus fere est horum vocabulorum usus. Hoc diligenter animadverso, deploratissimos locos emendabit nullo negotio qui ingenium et judicium in numerato habuerit. Plutarchus de Iside et Osiride: Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἁρμονίαν καλεῖσθαι μέροπι· τὴν δὲ χείρονα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἱματόεσσαν. Frustra hic Plutarchus per annos ducentos criticorum auxilium imploravit. Tu verte αι in ε, et lege, Ἁρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν. Possum excitare ipsum Empedoclem testem hujus correctionis, apud Plutarch. περὶ Εὐθυμίας·

Ἔνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις
Δῆρίς θ' αἱματόεσσα, καὶ Ἁρμονίη ἱμερῶπις,
Καλλιστώ τ' Αἰσχρή τε, Θόωσά τε Δηναίη τε
Νημερτής τ' ἐρόεσσα, μελάγκαρπός τ' Ἀσάφεια.

Ubi libenter legerim Δηναίη τε ut contraria inter se comparentur. Scio nunc quid in animo tute tecum volutes: sed illud tibi confirmare possum, syllabam primam verbi ἱμερῶπις esse productam atque longam. Primus id reposuit Henricus Stephanus ex conjectura, quantum ego ex re ipsa conjecturam facio. Veteres editiones repræsentant καὶ Ἁρμονίη γε μερῶπις. Itaque hic quoque legendum est Ἁρμονίη θεμερῶπις. Hesych. Θεμερῶπις, ἱεροσμία, ἀγχίνοια. Lege ἱεροσμία Ἁρμονίη, auctoritate Empedoclis, nisi si mavis ἱεροσμία αἰσχύνη ex Æschyli Prometheo: Ἐκ δ' ἔπληξέ μυ τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ. Αἰδὼς est αἰσχύνη. Perperam huic lectioni Scholiastes et Etymoligici auctor θερμερῶπιν, vocem nihili anteponunt, tanquam θερμαίνουσαν τὴν ὦπα. Atqui eo pacto θερμῶπις esset dicendum: neque enim vel fando auditum est θέρμερος. Pollux tamen VI. 40. τὸ δὲ θερμερύνεσθαι καὶ κιχλιδᾷν κωμικά. MSS. χλιδᾷν vel κυχλοιδᾷν, lege θεμερύνεσθαι καὶ χλιδᾷν, vel χλοιδᾷν, vel κυλοιδᾷν. Hesych. Θέμερον, σεμνόν, ἀφ' ὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι, θεμερύνεσθαι. Θεμερή, βεβαία, σεμνή, εὐσταθής. Θεμερόφρονας, συνετυς, σώφρονας. Sed ut planissime constet, opus est ut Strophen et Antistrophen inter se conferamus: in quibus hi versus respondent ex adverso,

Ἐκ δ' ἔπληξέ μυ τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.
Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει.

Ubi pro ἀθέσμως ex necessitate metri conjeci legendum esse ἀθέτως. Quam conjecturam firmavit Hesych. Ἀθέτως, ἀθέσμως, ἢ συγκατατιθεμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Lege ὀ συγκατατεθειμένως, *sine consensu et approbatione reliquorum deorum*. Respexit ad hunc locum; neque enim alibi in ea fabula occurrit. Plane jam imperitus sit oportet aut de invidentia laboret, qui de θεμερῶπιν contra veniat. BENTLEIUS in Epistola ad Mill. p. 75.——Αἰδῶ θερμερῶπιν, *pudorem qui faciem rubentem et flammeam efficit*. Θέρμη θερμερὸς, ut βλάβη βλαβερὸς, τρύφη τρυφερὸς, et alia multa: nihil ana-

logicum magis. A θερμερὸς est θερμερύνεσθαι apud Pollucem, quod κωμικὸν dicit, et tale est indole sua. Θερμερῶπιν respuit metrum; id apparet jam, et ignorarunt hactenus eruditi. In Antistropha versus est justo longior, et suo παραλλήλῳ non respondet. Scribe ἄθιτα. —θιτα κρατύνει Antispastus quinque-syllabus, Trochæo vel Iambo resoluto in Tribrachyn. Bentleius ad Malelam ἀθίτως metrum non intelligens. PAUW. Quod ad sententiam attinet parum refert utrum θερμερῶπιν an θερμερῶπιν legas, quod ad metrum plurimum; voce enim priore admissa Ionicum erit, altera Antispasticum. Cum vero terminatur versus Ditrochæo, vel Epitrito secundo propter ἀδιάφορον, quorum pedum uterque cum metro Ionico συμπάθειαν, cum Antispastico ἀντιπάθειαν habet, celeberrimi Bentleii sententiæ accedo legentis θερμερῶπιν, ut versus sit Ionicus a majore, trim. acat. constans ex Ditrochæo (cui in Antistropha respondet Ionicus, fit enim synizesis in voce νεοχμοῖς) Ionico, et iterum Ditrochæo. Non igitur satis causæ est quare viro se longe longeque eruditiori insultet Pauwius metri ignorantiam ei exprobrans, nec sibi tantopere gratuletur, quasi rem ab eruditis hactenus ignoratam primus explicuerit, metrum θερμερῶπιν respuere audacter pronuncians. Sed ita scil. comparati sunt homini mores. Sententiæ autem Bentleianæ confirmandæ non parum confert, quod apud nullum scriptorem Græcum reperitur θέρμερος. Non enim omnia quæ non prorsus respuit analogia statim sunt arripienda, nisi accedat scriptorum etiam auctoritas. Verbum quidem θερμερύνεσθαι apud Pollucem legitur VI. 40. sed corruptum esse videtur, et reponendum θερμερύνεσθαι auctoribus codice Falkenburgiano et Hesychio, apud quem verbum hoc exponitur per σπουδάζεσθαι sensu qui loco isti Pollucis apprime convenit. HEATH. Nimis fastidiose Pauw. Quidni enim in hunc modum Pauwianum etiam Antispasticum servantes metiamur,

Νεοχμοῖς δὲ | νόμοις Ζεὺς ἀθί | τως κρατύνει.

Ultima Epitriti primi pro Antispasto soluta. Plura potui, sed non tali eget defensore Bentleius. Cum vero Antispasticus secundis Epitritis sive Ditrochæis abhorreat, posui Antispasticum trim. hypercat. ex duobus Antispastis et Epitrito tertio; in Stropha vero Epitritum quartum, pro Antispasto (vid. Eurip. Hec. ℣. 422. 943. Phœniss. ℣. 196.) indifferentiam enim primæ syllabæ nihil moror, et versum sic lego,

Ἐξέπληξε δέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.

Θεμερῶπιν habent Turn. Steph. Θερμερῶπιν fortasse magis arrideat; sed cum nec hanc nec illam vocem agnoscant lexicographi, et ut hoc colon suum παράλληλον tam rotundum, tam sonorum, quod idcirco cum Pauwio nollem turbare æquis ducat pedibus, non possum non illam præ hac amplecti. Ἐξέπληξε δὲ pro ἐκ δ' ἔπληξε eodem nomine veniam deposcit. Si denique retinendæ sint voces θερμερῶπιν et ἀθίσμως, necesse erit hoc vel alio modo disponere;

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν | θερμερῶπιν αἰδῶ.
Νεοχμοῖς δ' ἀθέσμως | Ζεὺς νόμοις κρατύνει.

Asynartet. ex Antispast. dim. brachyc. et Ithyphallico. Morell. —— Hæc sunt virorum clarissimorum inter se digladiantium certamina, quibus Lectorem fraudatum nolui, ut vera illa ac sana Critica ex Magni Bentleii annotatione, et emendatione Porsoni mox proferenda, suo splendore elucesceret. Moneo tamen, ne semper speret has a me cupedias, quas cum manifesto nihil proficiant, ac non nisi tædium vel potius nauseam faciant, in breve coarctari ac tantum non a me intercidi æquo animo ferat. Quin ut vineta egomet cædem mea, et importune conjicientium ardorem, si forte, comprimam, moneo quod mihi olim evenit, me scilicet, donec Bentleii annotationem legissem, quovis pignore contendere solitum fuisse, legendum hic esse θαλερῶπιν, juxta illud Agathiæ in Antholog. III. 24. θαλερώπιδος Ἠριγενείης. Sed istam emendandi pruriginem iterum atque orati, juvenes ingenui deponite, et ad saniorem illam criticam animos revocate.——Θερμερωπὴν hic habet Ask. C. Θερμῶπιν Colb. 1. Θεμιῤῥῶπιν Turn. Morell. Θεμιρῶπιν Steph. Brunck. Schutz. Pors. qui totum locum sic feliciter ad sanitatem redegit:

Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων
Μυχὸν, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμιρῶπιν αἰδῶ.

ϔ. 135. ΑΠΕΔΙΛΟΣ. Ἀπέδιλος Colb. 2. Hic versus minime pro Iambico est habendus, cum sedem secundam obtineat Anapæstus: revera Prosodiacus est trim. cat. quod metri genus interdum Iambicis syzygiis terminari testis est Schol. ad Hephæst. p. 52. Heath.

ϔ. 136. ΑΙ ΑΙ ΑΙ. Cum versu proximo in Ald. Rob. Turn. Steph. et Canter. conjungitur. Sexies repetitur in Cant. 1. bis tantum in Ven. 2. Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 2. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Quater habent, post Heathium, Brunck. Schutz. Pors. ut sit basis Anapæstica. Extra versum esse voluit Morell., sin vero desideretur basis ante parœmiacum, legendum hic Αἶ αἶ αἶ αἶ· τῆς πολυτέκνου, vel mox Πατρὸς Ὠκεανοῦ, pro Monometro accipiendum monet Morell. Malim potius Αἶ αἶ hic esse extra versum, basin vero ante parœmiacum non desidero. Cf. systemata ante Strophas α'. β'. Antistrophen β'. quæ nullam basin habent, itaque hic etiam basin rectius abesse arbitror. Conf. supra ad ϔ. 93.

ϔ. 138. ΕΙΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Ἑλισσομένου Ald. Rob.

ϔ. 140. ΕΣΙΔΕΣΘ'. Εἰσίδεσθέ μ' Med. Ask. A. ἰσίδεσθέ μ' Ask. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. Ald. Rob. ἰσίδεσθέ μοι Colb. 2. Cant. 2. Ar. Ox. ἰσίδεσθέ μου Guelph. Lips. 2. Obelum præfixum habet in Pors. 2. De ista pronominis adjectione plura dicemus ad ϔ. 176.

ϔ. 141. ΠΡΟΣΠΟΡΠΑΤΟΣ. Πρὸς πατρὸς Med. sed e regione recenti manu προσπορπατός. Προσπαρτὸς Ox. Προσπατὸς Guelph.

ϔ. 142. ΣΚΟΠΕΛΟΙΣ ΕΝ ΑΚΡΟΙΣ. Σκοπέλων Lips. 2. Ἄκραις Ald. Si jungas utramque lectionem commodum sensum efficies sed poeta vix dignum.

℣. 145. ΟΜΙΧΛΗ ΠΡΟΣΗΙΞΕ. Hos versus ita exhibet edit. Ald.

Ὁμίχλη προσῆξε πλήρης δακρύων σὸν δέμας
Δακρύων σὸν δέμας εἰσιδοῦσῃ πέτρᾳ
Προσαναινόμενον ταῖς ἀδαμαντοδέτοις λύμαις.

Error in aperto est. Προσῆξε sine ι subscripto Ald. Rob. Turn.; sed vide quæ ad ℣. 133. Ὁμίχλα Ar. Ven. 2.

℣. 146. ΕΙΣΙΔΟΥΣΗι. Εἰσιδοῦσα Med. Εἰσιδοῦσι Colb. 2. Cant. 1. sed in utroque suprascriptum η, ut sit dativus. Εἰσιδοῦσᾳ Turn.

℣. 147. ΠΕΤΡΑΙΣ. Πέτρα f. pro πέτρᾳ Colb. 2. Πέτρᾳ Ask. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Πέτρᾳ Brunck. Πέτρα προσαβαινόμενον Ar. υ et β scil. in codicibus sunt simillima.

Ibid. ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Λύμαις cum participio arctius cohæret, quare emendatius legeretur πέτραις πρὸς αὐαινόμενον. PAUW. Immo, cur non conjunctim ut supra, ℣. 133. Δινῆξιν.

℣. 148. ΤΑΙΣΔ'. Ταῖς Colb. 1. 2. Ask. D. Cant. 1. Ven. 2. Ar. Guelph. Lips. 2. Turn.

Ibid. ΑΔΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣΙ. Deest ι in fine Cant. 1. καμαντοδέτοις Ven. 2. Guelph. Lips. 2. An ut ℣. 426. ubi malim tamen ἀδαμαντοδέτοις.

℣. 149. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ ΚΡΑΤΟΥΣ'. Οἰακονόμοι κρίτουσ' Ald. quod in κραίνουσ' emendavit in margine vir doctus, lectionem sane haud spernendam, cum et metro conveniat et vitetur tautologia κρατοῦσι —— κρατύνει.

℣. 150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ ΔΕ ΝΟΜΟΙΣ. Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ar. Ox. Ald. Rob. Pors. Schutz. 2. verissime. Νεογμοῖς Ox. Νεοχμοῖς δὴ νόμοις Lips. 2.

Ibid. ΑΘΕΣΜΩΣ. Bentleii lectionem ℣. 134. recepit Brunck. Pauwius conjecit ἄθετα vel ἄθεσμα. Ob vitandam tautologiam in κρατοῦσι —— κρατύνει Schutz. 1. sic legit, Νεοχμοὺς δὲ νόμους Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, at in edit. 2. Porsonum sequitur, legentem Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, quod unice verum est.

℣. 151. ΠΡΙΝ ΔΕ. Πρὶν γὰρ Guelph.

℣. 152. ΝΕΡΘΕΝ. Ἔρθεν Guelph. omisso ν ob γῆν in eandem literam desinentem.

℣. 154. ΗΚΕΝ. Ἧκε Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Ἧκ' ἂν Wakefield.

℣. 155. ΑΓΡΙΩΣ. Alii ἀγρίοις· quod epithetum habes et ℣. 175. ubi ait πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων Δεσμῶν χαλάσῃ. Adjungi adjectiva duo uni substantivo apud Græcos poetas novum non est. Legitur et μήποτε pro μήτε, et versu sequenti ἐπεγεγήθει. H. STEPH. Ἀγρίοις Med. Ask. A. Colb. 1. sed in eo suprascriptum ω. Obelum habet ἀγρίως in Pors. 2.

Ibid. ΩΣ. Ὡς pro ὅπως voluit Pauw., quod sine apicibus vix erat intelligendum.

Ibid. ΜΗΤΕ ΘΕΟΣ. Verbum ἐπεγήθει particulam ἂν comitem necessario requirit: legendum igitur μήτ' ἂν θεὸς voce θεὸς in monosyllabam contracta. HEATH. Duriusculum hoc videtur, quin et particula ἂν nonnunquam etiam in modis verbalibus deest.

Vid. Bos. MORELL. Minime audiendus Heathius, reponens ὡς μήτ' ἂν θεός. Legitimam particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, significantium *ut*, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior; nunquam sine naufragio ad hunc scopulum navem appulit. Infra, ℣. 756. ubi ait Io,

Ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
Ἀπηλλαγήν——

ut liberarer, contra librorum fidem emendat ἀπαλλαγείην. In Soph. Œd. Tyr. ℣. 1391.

Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
Ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;

Quid acceptum me statim non interfecisti, ne ostenderem. Electr. ℣. 1134, ὅπως θανὼν ἔκεισο. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster Choeph. ℣. 193,

Εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον' ἀγγέλου δίκην,
Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

Vide Musgrav. ad Eurip. Phœniss. ℣. 216. Valcken. ad Hippol. ℣. 928. et Diatrib. Eurip. p. 149. Cum futuro etiam indicativi ὡς et ὅπως elegantius quam cum subjunctivo construuntur. In Soph. Electr. ℣. 1427. e duobus codicibus edidi,

——μηκέτ' ἐκφοβοῦ
Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

Vulgo legitur ἀτιμάσῃ. Sic etiam Antig. ℣. 329. Med. ℣. 173. Œd. Tyr. ℣. 1518. et alibi passim. BRUNCK. Μήποτε θεὸς Colb. 2. Ask. A. B. C. Cant. 1. Ox. Lips. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. invitis contextu et metro.

℣. 156. ΕΠΕΓΗΘΕΙ. Ἐπιγεγήθει Ask. D. Ἐπιγήθει Guelph. Ἐπιγεγήθῃ Rob. Ἐπιγεγήθει Ven. 2.

℣. 157. ΚΙΝΥΓΜ'. In quibusdam libris scribitur κήνυγμα per η. Eustathius legit per ι, exponens αἰώριον εἴδωλον, et a κινύσσω deducit: quare et in Choeph. ℣. 194. ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ κινυσσόμην, reponendum esset ι pro η, contra fidem tamen veterum librorum. H. STEPH. Κήνυγμ' Turn. et sic legendum esse acriter contendit Pauwius, negat enim Prometheum clavis validissime rupi affixum motaculum fieri posse. Sed de lana caprina rixa est. Rem ipsam expressit nostras ille poeta divinus, Par. Amiss. II. 181.

Each on his rock transfix'd, the sport and play
Of racking whirlwinds.——

Et bene monet Heathius quicquid in altum attollitur, ut spectari possit, quia ventis expositum ab iis perpetuo agitatur, ideo κίνυγμα dici posse.

℣. 158. ΕΠΙΧΑΡΤΑ. Ἐπίχαρμα Colb. 1. Lips. 2. Ask. D. Ven. 1. 2. Ox. et in Cant. 1. suprascriptum a secunda manu. Sic Ald. Rob. qui et ἐχθροῖσιν habet contra metrum. Ἐπιχάρματα Ask. C.

℣. 159. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1, 2, 3. omnes sunt Iamb. dim. acat. 4. Iamb. trim. acat. 5. Iamb. dim. acat. vide suo loco. 6. Pros-

odiacus dim. hyperc. ἀνακλώμενος. De hiatu nunc constat. 7. Dactyl. tetram. acat. Οὐδὲ λῆ amphimacer est pro dactylo. 8. Dactyl. pent. hypercat. λῆ τις ἂρ etiam amphimacer est. PAUW.! 6. Nulla in hoc versu fit ἀνάκλασις, perperam igitur ἀνακλώμενος a Pauwio appellatur. Hinc etiam constat Pauwium quid sit ἀνάκλασις prorsus ignorasse. 7. Metrum Dactylicum nuspiam nisi in versus terminatione Creticum admittit. Non Dactylicus igitur sed Epionicus est hic versus, constans ex epitrito secundo, Ionico a minore pentasyllabo, et καταληκτικὴ Trochaica. 8. Iterum errat Pauwius. Versus est Dactylicus logaœdicus, constans ex quatuor dactylis et syzygia Trochaica. HEATH. Generalius vero est Asynartet. ex Dactyl. tetram. et Iamb. penth. anacreont. et hoc nomine in duos dividatur. MORELL. Male Morell., λωτον et μυθον pro spondeis videtur habuisse. Si cui versus justo longior videtur, refingat velim,

Ἢ παλάμᾳ τινι
Τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν·

et similiter in opposito.

ý. 161. ΞΥΝΑΣΧΑΛΑ. Ξυνασχαλεῖ Lips. 1.

ý. 162. ΤΕΟΙΣΙ. Τοῖσι Lips. 1.

Ibid. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. Δίχα γ' ἰὸς Colb. 1. ubi suprascriptum Καὶ Διός.

Ibid. Ο Δ' ΕΠΙΚΟΤΩΣ ΑΕΙ. Ὠπίκοτος Colb. 1. suprascripto ἐπικότως. Αἰεὶ Ar. Cant. 1. et inverso ordine αἰεὶ ἐπικότως Cant. 2.

ý. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ. Τιθέμενος Pauw. Schutz. sed aor. 2. magis placet.

Ibid. ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ. Ἄγναπτον Cant. 1. Ar. Ἄγναμπτον τὸν νόον Arnald. Τὸν ἄγναμπτον νόον Morell. Sed cum displiceret articulus h. l. tentavimus μάλ' ἄγναμπτον· quod non mordicus tenemus tamen. Cf. Sept. Theb. ý. 409. Notat Wass. ad Thucyd. III. 58. hunc morem scribendi a Platonis temporibus in desuetudinem abiisse, et pro γναμφθῆναι καμφθῆναι scribi solitum, pro ἄγναμπτος, ἄκαμπτος, κ. τ. λ.

ý. 164. ΔΑΜΝΑΤΑΙ. Δαμνᾶται Colb. 2.

Ibid. ΟΥΡΑΝΙΑΝ. Οὐνίαν Lips. 1. 2. Guelph. quod monui ut præclaræ emendationi Askevianæ ad Eumen. ý. 570. meum quoque calculum adjiciam. Sic ý. 205. Ὀνῶ Guelph. Lips. 2. Mox λήξῃ habet Lips. 1.

ý. 165. ΚΟΡΕΣΗι ΚΕΑΡ. Κορέσῃ τὸ κέαρ Lips. 1. Guelph.

ý. 166. ΤΑΝ —— ΑΡΧΑΝ. Dorismum non recipiunt Colb. 2. Cant. 2. Ald. Rob.

ý. 167. ΕΤ' ΕΜΟΥ. Ἀπ' ἐμοῦ Med.

ý. 168. ΓΥΙΟΠΕΔΑΙΣ. Γυοπέδαις γ' Cant. 2. γυιοπέδοις Lips. 1. contra analogiam; sed α et ο, inter se, et cum οι, sæpissime confunduntur.

ý. 170. ΤΟΦ' ΟΤΟΥ. Ἐφ' ὅτῳ Ask. D.

ý. 171. ΣΚΗΠΤΡΟΝ ΤΙΜΑΣ Τ'. Σκῆπτρόν τι τιμάς τ' Lips. 1.

ý. 172. ΚΑΙΤΟΙ Μ' ΟΥ. Καί μ' ἤτοι Med. Colb. 1. Ask. D. Rob. Καί τοι μ' ὅτι Ald. Καί μ' ὅτι Colb. 2. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Ox. Pors. Schutz. 2. quæ verior lectio, cum secunda in μελιγλώσσοις corripi vix possit. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 196.

Ibid. ΜΕΔΙΓΑΩΣΣΟΙΣ. Μιλιγλώσσοις Ask. A. Lips. 1. 2. Altera lectio præplacet.

ỷ. 173. ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙ. Recte , addunt omnes post Pauw. Ἐπαοιδαῖς Rob. ἐπ' ἀοιδαῖσι Lips. 2.

ỷ. 176. ΔΕΣΜΩΝ. Θεσμῶν tentavit Gilb. Wakefield, frustra. Vide quæ ad ỷ. 97.

Ibid. ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ. Ποινάς τε μοὶ τίνειν Cant. 1. Ven. 1. 2. Ar. Ald. Rob. Steph. τ' ἐμοὶ τίνειν Cant. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Nimirum solent pronomina sæpissime in textum irrepere e glossis interlinearibus, vide supra ad ỷ. 140.

ỷ. 177. ΤΗΣ ΑΙΚΙΑΣ. Τῆσδ' αἰκίας καὶ μαςίξεως Colb. 1. quod manifestum est glossema. Αἰτίας Rob.

ỷ. 178. ΚΑΙ ΠΙΚΡΑΙΣ ΔΥΑΙΣΙΝ ΩΝ. In Marg. edit. Ald. a viri docti emendatione reperio κἂν quod probo, nec tamen ut ille, versum sic legerim, Σὺ μὲν θρασύς τε κἂν πικραῖς δύαισιν ὤν, quanquam, si pro οὐδὲν legatur ὢν οὐκ e quatuor prioribus hujus Strophæ versibus tres trimetri nullo negotio conficiantur, quales Pauwio placent.

ỷ. 179. ΕΠΙΧΑΛΑΙΣ. Ὑποχαλᾷς Lips. 1.

ỷ. 181. ΗΡΕΘΙΣΕ. Ἐρέθισε Turn. Pauw. sed temere augmentum abjiciunt.

ỷ. 182. ΣΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ. Σὰς τύχας Ven. 1. Ox. quod et in suis Codd. Brunckius, suprascriptum repperit. Γὰρ hic obelum præfixum habet Pors. 2.

ỷ. 183. ΠΑ ΠΟΤΕ. Ὄπα Colb. 1. Cant. 1. 2. Ask. B. Ὅπη ποτὶ Colb. 2. Ven. 1. 2. Ald. Ox. et Ar. Ὅποι Ask. D. In Ask. A. Ὅποι ποτε χρή σε τῶνδε πόνων τέρμα κιλσάντα, unum conficiunt versum, et sic Ald. Rob. nisi quod illi κιλσάντ'. Ὅπᾶ ποτε χρῆ σε τῶνδε πόνων Lips. 1. 2. Guelph. κιλσάντα habet etiam Ven. 2.

ỷ. 184. ΕΣΙΔΕΙΝ. Εἰσιδεῖν Colb. 2. Lips. 2. Ἐπιδεῖν Ask. D.

ỷ. 185. ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Οὐ παράμυθον Ask. D. Ven. 1. Ox. Turn. Lips. 1. Guelph. metro forte concinniori, sed in polysyllabis α privativum sæpe produci notissimum est, et vocem ipsam παράμυθον frustra opinor quæras apud Lexicographos. Παραμυθικὸν tamen habet Schol. Apoll. Rhod. II. 624. Contra ἀπαράμυθον apud Euripidem etiam legimus Iph. Aul. ỷ. 620. Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν, ubi tamen prima corripitur, aliter enim anapæstus erit in tertio loco.

ỷ. 186. ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ ΤΕ. Ὡς θρασὺς Colb. 1. θρασὺς etiam Ven. 1. 2. Ask. C. errori per se facili ansam quoque dederit forte ỷ. 178. unde illud τε, quod omittunt Colb. 1. Turn. et editt. recentiores procul dubio fluxit. Θραχὺς habent Lips. 2. Rob. Turn. ex vera et falsa lectione conflatum.

ỷ. 187. ΑΛΛ ΕΜΠΑΣ ΟΙΩ. Ita omnes libri, sed cum aperta etiam versus jactura; nam ultra dim. acat. excurrere non debet. Libri olim discreparunt, et in his ἔμπας, in illis οἴω scriptum fuit: quod ad marginem annotatum fefellit imperitos: utrumque bonum, et ἀλλ' οἴω et ἀλλ' ἔμπας, sume quod placet. Pauw. Οἴω non

agnoscunt Giac. Brunck. Schutz. Pors. Ἔμπας rejecit Morell., quod potius retinendum fuit.

ỷ. 188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Basin hic esse negat Morell. quam ante parœmiacum esse mavult. Esto hic ut lubet, quanquam hic etiam vulgata mihi suavius videntur decurrere. Vide nos ad ỷ. 93.

ỷ. 189. ΕΣΤΑΙ ΠΟΘ' ΟΤΑΝ. Τόθ' habet Ask. A. satis bene, sed præstat indefinitum. Τ et Π sæpissime confunduntur inter se et cum Γ. Ὅτ' ἂν Rob.

Ibid. ΡΑΙΣΘΗι. Ῥαιχθῇ Ask. A. Ῥιχθῇ Ar. Ask. C. ubi et ταυτὶ legitur, quæ vox Comicorum est.

ỷ. 190. ΣΤΟΡΕΣΑΣ. Στορέσας τ' Rob.

ỷ. 191. ΑΡΘΜΟΝ. Ἀριθμὸν Cant. 1. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Ald. Rob.

ỷ. 195. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Punctum hic non agnoscit Ald.

ỷ. 197. ΕΣΤΙΝ. Ἐστὶ Ven. 1. 2.

ỷ. 198. ΔΥΣΠΟΤΜΑ. Δύσποτμος Ask. C.

ỷ. 201. ΕΔΡΑΣ. Ἕδρης Colb. 2. Ar. Guelph. Lips. 2. Ald. Brunck. Schutz. f. melius.

ỷ. 202. ΑΝΑΣΣΟΙ. Ἀνάσσῃ Ven. 2. Cant. 1. 2. Ar. Lips. 2. male.

ỷ. 203. ΑΡΞΕΙΕΝ. Male ι omittitur in Lips. 2. Ven. 2. Guelph. Turn.

ỷ. 204. ΕΝΤΑΥΘ'. Ἐντεῦθ' Ask. B. Ἐντεῦθεν Lips. 2. neutrum bene.

Ibid. ΤΑ ΛΩιΣΤΑ. Τἄριστα Colb. 1. Ask. B. Guelph. quod interpretamentum est.

ỷ. 205. ΧΘΟΝΟΣ. Ar. Γῆς, glossa est aperta.

ỷ. 206. ΑΙΜΥΛΑΣ. Suprascriptum αἱμύλους Colb. 2. Ask. C. Αἱμύλας δέ μου μηχανὰς Rob. vide quæ ad ỷ. 176.

ỷ. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ. Ἐμὴ δὲ Colb. 1. Cant. 2. et Colb. 2. sed ibi suprascriptum ἐμοί· et mox ἀλλὰ καὶ Γαῖα Ven. 1. quod habet Ald.

ỷ. 210. ΚΑΙ ΓΑΙΑ κ. τ. λ. Locus contortus et implicitus, quicquid boni comminiscantur interpretes. Periti vident, et verba perdere non necesse. Scripserim lubens, Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ, νόμον Θέμις, καὶ Γαῖα, κ. τ. λ. νόμον pro κατὰ νόμον *Legum et juris respectu Themis:* μήτηρ, νόμον Θέμις, καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία οὐχ ἅπαξ προὐτεθεσπίκει. Pauw. Nihil in hujus loci constructione nisi simplicissimum, nihil contorti aut impliciti video, quicquid bonus comminiscatur Pauwius. Heath. Magna quidem difficultas, a nemine adhuc, quod meminerim, observata, ex hoc versu oritur. Primum enim Æschylus ipse in principio Eumenidum, quod Stanleium ad h. l. non fugit, diserte Themin a Γαίᾳ distinguit, illamque hujus filiam nominat, in quo ei cum Hesychio et Apollodoro convenit. Deinde, ỷ. 874. Themin Titanida appellat, ex quo denuo intelligitur, tragicum nostrum ab hac genealogia non discessisse. Titanides enim sunt, Apollodoro teste, Cœli et Terræ filiæ, Titanum sorores, Tethys, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phœbe, Thea. Aperte igitur sibi Æschylus in eadem tragœdia repugnaret, si Themida eandem et Terram

esse illi. diceret, cum tamen, ỳ. 874. illam inter Titanidas, h. e. inter Terræ filias, retulisset. Accedit quod, ỳ. 205. Prometheus Titanas Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, Cœli et Terræ filios nominat. Jam si eadem Χθὼν sive Γαῖα ipsius quoque mater fuisset, cur Titanas non potius fratres suos appellaret? Aut cur Themis, si eadem et Γαῖα fuisset, non item reliquis filiis Titanibus, sed soli Prometheo quæ in fatis essent prædixisset? Quæ cum ita sint, totum hunc versum spurium, Æschylo plane indignum, atque ex glossa marginali, seu Grammatici interpretatione intrusum esse censeo. SCHUTZIUS. Mihi tamen, si liceat a viro de Æschylo optime merito discedere, hic versus pro genuino habendus est. Primum enim, in tantis fabularum erroribus, non semper ab iisdem eadem traduntur. Sic Virgilio, Georg. I. 6. Liber et Ceres eadem habentur numina quæ Sol et Luna; Sol etiam apud Macrob. Sat. I. 18. non solum Liber et Διόνυσος, sed Jupiter, Mars, Mercurius, Hercules. Luna item Diana et Proserpina, hæc tamen Cereris, illa Latonæ filia perhibetur. Deinde nihil est quod, ỳ. 874. Themin Titanida appellaverit, si enim proxime sequenti versiculo poeta hoc dixisset, argumento Schutzii pondus accederet; quod vero tanto intervallo et ibi et Eumen. ỳ. 2. et 6. illam Terræ filiam nominaverit, id illi, de causis quas supra memoravi condonandum est. Tertium argumentum quo Schutzius innititur leve est; ipse enim Prometheus in nobili fragmento apud Attium, q. v. Titanas germanos vocat, sic eos allocutus,

Titanum soboles, socia nostri sanguinis.

Quin et in hac ipsa tragœdia, ỳ. 347. Atlanta unum e Titanibus, Promethei fratrem vocat. Et ỳ. 427.

Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
Ἄτλανθ'.

Ubi ex voce ἄλλον, Prometheum quoque unum e Titanibus Æschylo fuisse satis patet. Sic et Eurip. Phœniss. ỳ. 1129. nostrum in Sept. Theb. ỳ. 440. secutus; et Soph. Œd. Col. ỳ. 56. Cur vero Themis cum Prometheo præ cæteris Titanibus consilia communicaret causa in aperto est, horum nempe ferocitas, illius mitis prudentia. Alio etiam argumento confirmari potest genuinum esse hunc versum, quod Tragicus noster, cum rem paulo obscuriorem impeditioremque, qualia multa, expresserit, eam aliis verbis repetere soleat. Supra, ỳ. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος; cum dixisset, subdit παντέχνου πυρὸς σέλας. Sic Sept. Theb. ỳ. 490. quid per ἅλω πολλὴν voluerit, notioribus illis ἀσπίδος κύκλον λέγω, declarat. Et tales sunt epexegeses apud nostrum ubique obviæ. Hic itaque, ne quis forte miraretur duas Prometheum matres nominasse, rem clarius exponit, adjectis illis, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Hunc igitur versiculum ab Æschylo profectum esse quovis pignore contendam.

ỷ. 213. ΧΡΕΙ' Η ΔΟΛΩι ΔΕ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΕΞΟΝΤΑΣ ΚΡΑΤΕΙΝ. Nos χρὴ, ἢ in impressis, at alii χρεὶ ἢ, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερέχοντας κρατεῖν, quæ lectio non solum diversum sed plane contrarium sensum efficit. Nam priorem illam sequendo, sententia hujus loci fuerit, neque vim neque fraudes debere ab iis qui dominari vellent adhiberi. At ex posteriore hic sensus colligitur, dolos satius esse adhiberi ab illis quam vim. Prior illa sententia videtur suspensum relinquere animum lectoris; nam si neque violentiæ neque technis ac fallaciis locus est, qua tandem arte utentur? Scimus enim hæc duo conjungi solere, unde dictum est a Latino poeta, *Dolus an virtus quis in hoste requirat?* Posterior autem lectio et hoc incommodum vitat, et aptissime cum præcedentibus cohæret, meo quidem judicio: nam per αἱμύλας μηχανὰς nihil aliud intelligo quam dolum. Sed et ratio versus posteriori huic lectioni magis assentitur: nam etsi cum ὑπερέξοντας similis alicujus loci auctoritate defendi potest, durissimus tamen est. Nolo igitur lector fucum tibi facere: altera illa lectio omnino mihi magis probatur; quæ tamen a me in contextum recepta non est, quod ex veteri Victorii codice adnotata non esset. H. Steph. Χρὴ ἢ δόλῳ τοὺς præter Steph. habent Cant. 2. Ask. A. Ald. Turn. et in margine Ald. post τοὺς, θεοὺς inserendum monuit vir doctus, credo ut metro subveniret. Χρὴ ἢ δόλῳ τοὺς ὑπερέχοντας Ven. 1. 2. Χρῆν, ἢ δόλῳ τοὺς Cant. 1. Χρῆ, δόλῳ τι τοὺς Ask. B. Guelph. Lips. 2. Τοὺς ὑπερίσχοντας Colb. 1. Ask. A. D. quod genuinæ proximæ accedit. Ὑπερέχοντας Cant. 2. Colb. 2. Ask. C. Ald. Rob. Optime emendat Dawes. Misc. Crit. p. 333. χρείη, opt. verbi χρὴ, quam lectionem recipiunt Brunck. Schutz. Ὑπερέχοντας item Brunck. at ὑπερέξοντας servat Schutz. qui anapæstum in quarto loco non semper a Tragicis evitatum fuisse, frustra contendit, et in edit. 2. ὑπερέχοντας habet. Unice verum est quod repræsentat edit. Pors. Χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.

ỷ. 214. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Ἐξισουμένου Rob.

ỷ. 216. ΚΡΑΤΙΣΤΑ. Κράτιστον Rob. sic etiam suprascriptum in Lips. 2. Et mox pro δέ μοι, δέ μι habet Ask. A. Δέ μοι Ven. 1. 2.

ỷ. 217. ΠΡΟΣΛΑΒΟΝΤΙ. Προσλαβόντα Colb. 1. Cant. 1. 2. Brunck. idque tuetur v. cl. ex Androm. ỷ. 26. Med. ỷ. 660.

Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
Μὴ φίλους τιμᾷν, καθαρὰν ἀνοιξάν-
τα κλῇδα φρενῶν.——

Sed ibi vulgo legitur ἀνοίξαντι. Melius idem provocat ad Med. ỷ. 813.

——σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν ὡς ἐγὼ κακῶς.

Vide præterea ỷ. 744. 855. ejusdem tragœdiæ. Hac scil. casuum enallage Tragici delectantur. Brunckium sequitur Schutz. recteque monet, doctiorem lectionem προσλαβόντα, facile a librariis in dativum converti potuisse, at vice versa non item. Προσλαβόντα item Pors. quam quidem constructionem apud solutæ orationis

scriptores reperias. Lucian. Necyom. c. 4. Ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι ἐμαυτόν.

ỷ. 218. ΕΚΟΝΘ'. Ἑκὼν θ' Cant. 1. et suprascriptum τε.

ỷ. 219. ΕΜΑΙΣ ΔΕ. Ἐμαῖς τε Colb. 2. Ask. A. Ven. 1. 2.

Ibid. ΜΕΛΑΜΒΑΘΥΣ. Μελαμβαφὴς Colb. 1. Lips. 1. Guelph. Rob. Μελαμβαφὴς Ask. C. Μελαμβαθὺς Ven. 1. 2. Cant. 1. Μελαμβαθὴς Ox. Cant. 2. Ald. Μελαμβαθὴς Ask. D. Ar. Steph. in Delectu Trag. 1567. quam lectionem pulchre asserit Abresch. ex Eurip. Phœniss. ỷ. 1017.

Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκοντος.——

Adjungi possit etiam Apoll. Rhod. Argon. IV. 517.——ἐπ' Ἰλλυρίοιο μελαμβαθέος ποταμοῖο, nisi eo in loco a μελαμβαθὴς deduci malis. Μελαμβαθὴς habent etiam h. l. Brunck. Schutz. Pors. quibus me adjungi liceat.

ỷ. 223. ΚΑΚΑΙΣΙ. Κακῇσι Cant. 1. sed in ποιναῖς Ionismum non retinet.

Ibid. ΠΟΙΝΑΙΣ. Τιμαῖς Guelph. Mosq. 1. eodem sensu quo Schutz. in Not. Var. Philolog.

Ibid. ΕΞΗΜΕΙΨΑΤΟ. Haud displicet lectio quæ est in Ar. et Cant. 2. ἀντημείψατο.

ỷ. 224. ΕΝΕΣΤΙ. Ἔστι Cant. 1.

ỷ. 226. Ο Δ' ΟΥΝ ΕΡΩΤΑΤ' ΑΙΤΙΑΝ ΚΑΘ' ΗΝΤΙΝΑ. Aliquid erasum est ante αἰτίαν in Colb. 2. forte ι μ' nam ἐρωτᾶτέ μ' αἰτίαν habent Ask. B. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ald. ἐρωτᾶτ' ἐμ' Lips. 2. Rob. Cf. supra, ỷ. 176. Αἰτίων habet Cod. Med.

ỷ. 229. ΚΑΘΕΖΕΤ'. Lege Ἐκαθίζετ'. Attici enim augmentum nunquam abjiciunt. Heath. Contra vero probat cl. Markland. ad Eurip. Suppl. ỷ. 728. Atticos nonnunquam hoc omittere, ex duobus exemplis scil. Bacch. ỷ. 766. 1082. quibus Heathius non dignatus est in Notis medicam manum admovere. Illa tamen insanabilia nollem dicere, sed plura de his alibi. Lectorem modo hic admonitum velim Tragicos hanc eadem forma vocem usurpasse. Eurip. Phœniss. ỷ. 75. Soph. Œd. Col. ỷ. 1668. Trach. ỷ. 935. Morell. Cod. uterque cum editis καθίζετ', sine augmento, quod cur hic omitteret poeta, nulla erat causa. In Soph. Œd. Tyr. ỷ. 1249. ubi vulgo γοᾶτο legitur, eadem ratione edidimus ἐγοᾶτο. Brunck. Brunckium sequitur Schutz. sed litem dirimat literarum coryphæus ille Porsonus, qui in Præfat. ad Euripidis Hecubam, p. v. hæc scribit. "In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapæsti exemplum occurrit. Locus unicus qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pæne omnium fabula reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere." Hactenus vir summus, qui tamen et in Phœniss. ỷ. 75. καθίζετ'

ἀρχῆς, et hic etiam καθίζειν' edidit; cujus rei causam docet in Supplemento ad Præfat. Hec. p.xxiv. "Quod ait Brunckius, quædam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant. Similis est ratio in καθιζόμην, καθήμην, καθεῦδον, quibus augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt vel abjiciunt. Erravit igitur Brunck. ad. Prom. Vinct. ỳ. 229." Hactenus vir incomparabilis.

Ibid. ΔΑΙΜΟΣΙΝ. . Δαίμοσι Ar. Ald.

Ibid. ΝΕΜΕΙ. Versus magis amat νέμει quam νέμειν. Nec eadem ubique requiruntur tempora. Stanleius tricatur. Pauw. In verbo νέμει temporum ratio melius servari debuit, quicquid tricatur Pauwius, neque a solœcismo longe absunt νέμει et διεστοιχίζετο per copulam connexa. Si prodiret codex qui δαίμοσι τ' ἔνεμεν repræsentaret lubens sane scripturam eam amplecterer. Heath. Audiendus forte Heathius, nam δαίμοσιν ἔνεμεν, quod voluit Morell., meis auribus ingratissimum sonat, et νέμει inter tot verba vel in imperfecto vel in aoristo usurpata, minus concinnum est, quamvis defendi posse haud negaverim.

ỳ. 232. ΟΥΔΕΝ'. Οὐδένα Ald. Rob.

Ibid. ΑΙΣΤΩΣΑΣ. 'Αιστώσας Marg. Ask.

ỳ. 233. ΦΙΤΕΥΣΑΙ. Φιτῦσαι Cant. 2. Φυτῦσαι Guelph. Lips. 2. Colb. 2. Ald. Φυτεῦσαι Cant. 1. Colb. 1. Rob. quod metro repugnat.

ỳ. 235. ΕΓΩ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣ. Alii τόλμης, quæ lectio non intelligo quomodo stare possit: nam dicere verbum ἐξελυσάμην ad genitivum hunc τόλμης ferri, ineptissimum esset, cum feratur ad τοῦ μή. Existimo igitur aut τολμῆς, (sicut τολμήεντα θυμὸν dixerunt,) aut non τόλμης genitivum nominis τόλμα, sed τόλμησ' cum apostropho legendum; ut videlicet sit aoristus verbi τολμάω, sublato incremento: atque ita distinguendum fuerit ante ἐξελυσάμην. Sic aliquando pro, *Aude hoc facere*, dicimus, *Aude, hoc facito*. Quæ prior vox et illic absolute ponitur, *Audentes fortuna juvat*, id est τόλμαν ἔχοντας, vel τολμῶντας· ita enim sine casu sæpe etiam a Sophocle usurpatur. Quæ dicit Scholiastes videntur etiam conjecturæ meæ suffragari. Legitur autem et ἐξερυσάμην pro ἐξελυσάμην. H. Steph. Schol. α'. Τινὲς ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ δὲ ἐτόλμησα καὶ τὸ ἑξῆς μετὰ ἤθους. Voluit sine dubio, legisse et distinxisse quosdam ἐγὼ δ', ἐτόλμησ', ἐξελυσάμην βροτοὺς τοῦ μὴ κ. τ. λ. 'Ετόλμησα interponitur, et ἐγὼ δ' ἐξελυσάμην cohæret, idque ἐν ἤθει dictum putabant Magistelluli isti. Verissima est recepta lectio, et τολμῆς idem quod τολμήεις, Pauw. Verissima mihi videtur scriptura quam suppeditat Schol, α'. 'Εγὼ δ' ἐτόλμησ'. *Ego vero hoc facinus ausus sum.* Τολμῆς pro τολμήεις, quod Pauwio placet, frigidissime hic interponeretur. Heath. Alii τόλμης, gen. subaudito ἕνεκα vel διὰ, quod sane non prorsus improbo. Vid. Soph. Œd. Tyr. ỳ. 541. Morell. Legendum 'Εγὼ δ' ἐτόλμησ', scil. ἀντιβαίνειν. Scholiastæ debetur hæc lectio Valckenario probata ad

Phœniss. ℣. 856. Brunck. In ἐτόλμησα ——ἐξερυσάμην asyndeton est, fervorem animi ex merito gloriantis prodit. Schutz. Τολμῆς Colb. 2. Τόλμας Ask. B. suprascripto η. Τόλμης habent Gud. apud Schutz. 2. Ald. Ἐγὼ δ' ὁ τολμῆς exhibent Ven. 2. uterque Cant. et Ar. quæ lectio minime spernenda est, friget enim ἐγὼ δὲ τολμῆς sine articulo, at si cum articulo legas locum plane gemellum habes apud Œd. Tyr. ℣. 397. Nec tamen negaverim pulcherrimam esse lectionem ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', quam præter Brunck. et Schutz. admisit etiam Porsonus, sed eligant lectores.

Ibid. ΕΞΕΛΥΣΑΜΗΝ. Ἐξερυσάμην Ask. A. C. Ven. 1. 2. Ox. In Ask. B. quoque ἐξερυσάμην, sed ibi suprascriptum λ. Ἐξερυσάμην habent etiam Ald. Turn. Cant. Giac. Brunck. Schutz. Pors. idque Schutzius exquisitius et ornatius judicat quum ἐξελυσάμην.

℣. 236. ΤΟΥ ΜΗ ΔΙΑΡΡΑΙΣΘΕΝΤΑΣ. Versum ita corrigendum esse arbitror, Τὸ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. In tali enim constructione, post verba *cavendi, liberandi*, et similia, sequens articulus τὸ ante μὴ, significat idem ac ὥστε, quod recte observavit cl. Brunck. qui exemplum quoque affert hujus τὸ a librariis perperam in τοῦ mutati, quod h. l. quoque factum esse contendimus. Altera autem negatio post οὐ sæpius excidit. In vulgata etsi ἐξερυσάμην cum genitivo τοῦ bene construitur, tamen negatio μὴ abundare videtur. Schutz. Notum quidem est, post verba ea, quæ natura sua aliquam negationem aut detractionem significant, etiam præter necessitatem particulam μὴ adhiberi, ut ℣. 248. Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον· e quo versu τι ejiciendum. In hoc genere exemplorum ὥστε omissum volunt grammatici, ut μὴ non abundet: idque recte videntur facere. Non tamen idcirco ii loci in quibus ὥστε non potest ad explicationem adhiberi, in corruptis habendi sunt. Nam quemadmodum in aliis dicendi formulis apud Græcos duplex negatio præter necessitatem adhibetur, sic idem etiam tum recte fit, quum altera negatio occultius delitescit. Quod ut Æschylus fecit in his ἐξερυσάμην τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς ᾅδου μολεῖν, ita Xenophon scripsit in Cyropæd. II. 4. Οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, ἀνασοβοῦντες ἂν ἐμπόδιοι γίγνοιντο τοῦ μὴ ὁρᾷν αὐτοὺς τὸ ὅλον στράτευμα. Et in Anabasi, I. 3. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι. Herman. Obss. Critt. c. 1.

℣. 237. ΤΩΙ ΤΟΙ ΤΟΙΑΙΣΔΕ. Τῷ ταῖς τοιαῖσδε Med. sed antiqua manu suprascriptum τοι. In Colb. 2. Τοίαις δὲ τῷ τοι a secunda manu. Τῷ τοιαῖσδε Rob. priore τοι omisso, ut sæpe fit in verbis quæ syllabam præcedentem repetunt.

℣. 238. ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ. Αἰγειναῖσιν Rob. nimirum sublato crure altero ex Λ fit I. Hinc Π Γ Λ et I sæpissime confunduntur.

℣. 241. ΖΗΝΙ. Comma post Ζηνὶ habet Ar. ut ab ἐῤῥύθμισμαι potius quam δυσκλεὴς θέα pendeat: minus bene.

℣. 243. ΞΥΝΑΣΧΑΛΑΙ. Συνασχαλᾷ Cant. 1. 2. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Sed omnino retinendus est Atticismus ubicunque per metrum licuerit.

℣. 245. ΑΛΓΥΝΘΗΝ. Ἠλγύνθην Colb. 2. Cant. 1. Ἠλγύνθην Lips. 2.

[illegible] Ven. 2. Ar. Cant. 2. cui lectioni favet Heath. cum Schol. β'. et receperunt Brunck. Schutz. Pors. Vide ad ỷ. 229.

ỷ. 246. ΕΛΕΕΙΝΟΣ. In Prometh. ỷ. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, alterum ne extra quidem Iambos et Trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba quam trisyllaba. Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. ỷ. 1130. Ἢ σῦ ἐλεινὸν ὁρᾷς φρένας εἴ τινας, in anapæstico, Aristoph. Ran. ỷ. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων ἵν' ἐλεινὸς, in Heroico, Homeridæ Hymn. in Cerer. ỷ. 264. Τῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, cæterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus Iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius adhuc, ὦ μέλαινε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινὸς, ut a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpant Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpant. PORSONUS, Præfat. ad Eurip. Hec. p. ix. qui tamen in edit. 1. ἐλεεινὸς expressit, at ἐλεινὸς Pors. 2. Schutz. 2.

ỷ. 247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ. Οὐ μήν τοι πρὔβης Colb. 1.

ỷ. 248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ. Θνητούς γ' ἔπαυσα Lips. 2. Pors. Schutz. 2. quod certe melius, sed deest omnino copula in Ald. Rob. Turn. et Grot. in Excerpt. et sine ullo sensus incommodo abesse potest, eamque abjiciendam monuit Hermannus quem vide ad ỷ. 236. mox προσδέρκεσθαι dat Ven. 2. quod minus placet.

ỷ. 256. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ ΤΕ. Αἰκίζεταί σε Colb. 2. quod vitiose repetitum ex versu præcedente. Deest τε in Ar. et Lips. 2.

Ibid. ΟΥΔΑΜΗ. Οὐδαμῶς Lips. 2.

ỷ. 257. ΟΥΔ' ΕΣΤΙΝ. Οὐδὲν ἔστιν Rob. male.

Ibid. ΑΘΛΟΥ. Ἄθλων Guelph. Conf. ỷ. 262.

ỷ. 258. ΚΕΙΝΩι. Ἐκείνῳ Colb. 2. Ar. Marg. Ask. Ald. sed rectius κείνῳ.

ỷ. 259. ΔΟΚΕΙ ΔΕ ΠΩΣ. f. Δόξει δέ; πῶς; Schutz. ut δὲ h. l. respondeat Latinorum *autem*. *Placebit autem? quomodo?* Cf. Ter. Adelph. V. 6. ÆSCH. *Fac promisi ego illis.* MI. *Promisisti autem.* Sed satis bene distinguitur in vulgatis.

ỷ. 262. ΑΘΛΩΝ. Ἄθλου Colb. 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Guelph. Lips. 2. Ven. 2. Ar. Schol. β'. Brunck. Schutz. utrumque probum est.

ỷ. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ. Ἐλαφρὸς, *pronus est*, Garb. minus bene.

ỷ. 264. ΤΟΥΣ ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣ. Uno versu legunt Ald. Rob. In facilem emendationem Stanl. τὸν κακῶς πράσσοντ', quam quidem verissimam esse arbitror, (præsertim cum ad *se solum* respiciat Prometheus) incidit etiam Heath. Vulgatam tuetur Brunck. qui anapæstum in secunda ferri posse contendit, allatis hujus tragœdiæ ỷ. 353, 354. 471. Sept. Theb. ỷ. 568. de quibus

videndum erit suo loco. Sophocleum illud Œd. Col. ℣. 1169. Ὦ φίλτατ' ἐπίσχες ὅπερ εἶ varie legitur. Ὦ φίλ' ἐπίσχες ex conj. Scal. Ὦ φίλτατ' ἴσχες Ald. H. Steph. Burton. in Pentalogia, rectius forte, Ἐπίσχες, ὦ φίλ', ὅπερ εἶ. In Eurip. Phœniss. ℣. 1652. quem citat Brunckius, mendum jam sustulit Porsonus, legendo ἱδῶσαι pro ἱκτῶσαι. Possis item forte dicere ιω in unam syllabam coalescere, ut in Pers. ℣. 35. Αἰγυπτιογενής, et ἰωαλίω in Euripid. Hippol. ℣. 129. ——Τοὺς κακῶς πράσσοντας habet Porsonus, at in edit. 2. obelum præposuit.

℣. 265. ΗΠΙΣΤΑΜΗΝ. Ἐπιστάμην Lips. 2. minus bene.

℣. 267. ΘΝΗΤΟΙΣ Δ' ΑΡΗΓΩΝ. Deest δ' in Rob. et mox πορίμων Cant. 2.

℣. 268. ΟΥ ΜΗΝ ΤΙ. Alii οὐ μὲν τι. Scholiastes illo, non hoc modo legit. H. STEPH. Οὐ μὴν τοι Ven. 1. Guelph. Lips. 2. Οὐ μὲν τοι Ald. Οὐ μὲν τι Turn. Οὐ μὴν γε Ar. Ven. 2.

Ibid. ΠΟΙΝΑΙΣ. Abest γ' a Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Grot. Excerpt. Ποιμοναῖς Ven. 1.

℣. 269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. Deest hic versus in Colb. 2. Stanleii emendationem κατισχνανεῖσθαι in textum receperunt Pors. Schutz. 2.

℣. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ. Deest hic versus in Colb. 2. Καὶ μὴν Cant. 1. sed οι suprascriptum a secunda manu. Καί τοι Rob.

Ibid. 'ΑΥΡΕΣΘ'. Ὀδύρεσθ' Colb. 1. Sed legendum ἄχθεσθ' ut docet Porsonus ad Hec. ℣. 734. et sic post eum Schutz. 2.

℣. 273. ΜΑΘΗΤΕ. Μάθοιτε Colb. 2. Cant. 1. 2. Ar. Ven. 2. male.

℣. 274. ΠΕΙΘΕΣΘΕ ΜΟΙ ΠΕΙΘΕΣΘΕ. Repetitur μοὶ post alterum πείθεσθε solenni errore, Colb. 1. de quo supra ℣. 176.

℣. 275. ΤΑΥΤΑ. Alii ταῦτα. Ex utraque lectione sensum elicit Scholiastes. H. STEPH.

℣. 277. ΕΠΕΘΩΥΞΑΣ. Ἐθώϋξας Colb. 2.

℣. 278. ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Monometrum hic sublatum post ℣. 283. reponit Morell. ut sint eo usque omnes dimetri. Sed vide quæ ad ℣. 93.

℣. 279. ΚΡΑΙΠΝΟΣΣΥΤΟΝ. Κραιπνόσυτον Ask. A. quod laboranti metro subvenit. Et sic post Morell. omnes.

℣. 280. ΘΩΚΟΝ. Θῶκον Ask. A. Cant. 1. 2. Guelph. Lips. 1. Ar. Brunck. qui θᾶκον etiam ℣. 837. ubi nulla codicum variatio, reponit. Θάκος et θῶκος promiscui plane usus esse voces affirmat Trillerus ad Thomam Mag. in voce Θάκος. Cf. etiam Bos. Animadv. ad Script. Græc. c. 50. p. 198. Θᾶκον habent Schutz. Pors. quibus assentior.

Ibid. ΑΙΘΕΡΑ Θ' ΑΓΝΟΝ. Αἰθέρ' ἁγνὸν Ar. Ald. Rob.

℣. 281. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗι. Ὀκριοέσσῃ Lips. 1. quod secundum Hesychii interpretationem perinde est. Sed aliter Brunck. qui h. l. ὀκριοέσσῃ legendum, et Hesych. emendandum esse admonet. Certe vel ὀκριοέσσῃ, ut exponit Schol. α'. τραχείᾳ, vel ὀκρυοέσσῃ, h. e. ψυχρᾷ, χαλεπῇ loco ubi religatus erat Prometheus conveniunt; et hoc illo forte magis poeticum. Nam rupes aspera nihil habet quod Promethei dolores augeat; frigida autem pœnæ aliquid vel possit

addere; et cum ὀκρυοέσσῃ χθονὶ faciunt ea quæ supra dicta sunt, ỳ. 25. Ὀκριόεσσῃ tamen Schutz. Pors.

ỳ. 283. ΑΚΟΥΣΑΙ. Ἀκοῦσαι Ven. 2. Rob.

II.

ỳ. 285. ΠΡΟΣ ΣΕ. Desunt in Lips. 1.

ỳ. 287. ΑΤΕΡ ΕΥΘΥΝΩΝ. Εὐθύνων ἄτερ Lips. 1. male.

ỳ. 288. ΞΥΝΑΛΓΩ. Συναλγῶ Med. Colb. 1. quod metri gratia legendum vidit etiam Stanleius, et sic post eum omnes.

ỳ. 292. ΝΕΙΜΑΙΜ'. Νέμοιμ' Cant. 1. 2. Colb. 2. Lips. 2. Ven. 2. Ar. Ald. Rob. Γε νέμοιμ' Turn. Sed recte monet Pauw. quod a Bentleio surripuit, anapæstos rarius ab δὴ, γε, incipere. Versum complevit Morell., ut omnes sint dimetri ad ỳ. 296. qui est monometer ante parœmiacum. Vide ad ỳ. 93.

ỳ. 293. ΕΤΥΜ' ΟΥΔΕ ΜΑΤΗΝ. Ἐτήτυμα Ox. Colb. 1. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Ἐτήτυμ' Ar. Ask. A. Ald. Ἐτήτυμ' οὐ μάτην Ask. B. Ἐτήτυμον δὲ Ask. D. mox κοὐδὲ Lips. 1. Totum locum sic legit Ven. 2. Γνώσῃ τάδ' ὡς ἐτήτυμα.

ỳ. 294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Legitur in quibusdam exemplaribus σε χαριτογλωσσεῖν, in aliis σοὶ τὸ χαριτογλωσσεῖν, Athenæus autem, Deipnosoph. IV. locum hunc citans legit, Γνώσει τάδ' ὡς ἔτυμά γ' οὐδὲ γὰρ μάτην χαριτογλωσσεῖν. Ubi etiam γνώσει observa, Ἀττικῶς. H. STEPH. Σοὶ χαριτογλωσσεῖν uterque Cant. Lips. 2. Ask. A. C. Σὲ Guelph. Ask. B. D. Ven. 1. 2. Ald. Σοὶ τὸ χαριτογλωσσεῖν Rob. vide supra ad ỳ. 176. Χαριτογλωττεῖν contra morem Tragicorum Ask. A. D.

ỳ. 295. Ο,ΤΙ ΧΡΗ. Εἴτι χρὴ Rob. et mox ξυμπράσσειν Brunck. Schutz. Pors. omnino recte.

ỳ. 296. ΠΟΤ' ΕΡΕΙΣ. Ποτὲ φῇς Colb. 2. Ask. B. ποτὲ φῇς Ox. Ald. ποτ' ἔφῃς Lips. 2. ποτὲ φήσεις Ar. Omnia sunt ex glossa.

ỳ. 297. ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΣ ΣΟΙ. Ἄλλος addit Ask. A. Rob. vero legit φίλος ἕτερος ἔστι βεβαιότερός σοι, utrumque debetur glossatori.

ỳ. 298. ΚΑΙ ΣΥ ΔΗ. Abest δὴ a Lips. 2. Ald. Rob.

ỳ. 301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ'. Αὐτόκτιτ' Colb. 1. Ald. Rob.

ỳ. 302. ΘΕΩΡΗΣΩΝ ΤΥΧΑΣ ΕΜΑΣ. Θεωρὸς τύχας ἐμᾶς Ald. nescio an voluerit θεωρὸς ὤν.

ỳ. 303. ΑΦΙΞΑΙ. Ἀφίξῃ Colb. ῃ et αι facile confundi possunt.

Ibid. ΞΥΝΑΣΧΑΛΩΝ. Συνασχαλῶν Cant. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Συναλγῶν Ven. 2.

ỳ. 306. ΠΗΜΟΝΑΙΣΙ ΚΑΜΠΤΟΜΑΙ. Πημοναῖς ἀμείβομαι Marg. edit. Pauw. olim penes Askev. Credo ex conjectura, quæ mihi parum placet. Cf. ỳ. 237. Πηναῖσι Ven. 1. lineolam sc. superinducendam prætervidit librarius.

ỳ. 309. ΜΕΘΑΡΜΟΣΑΙ. In Colb. 2. et Cant. 2. suprascriptum est μεθάρμοσον. Sed requiritur vox media. Μεθάρμοζε Rob.

ỳ. 310. ΝΕΟΣ ΓΑΡ ΚΑΙ. Νέος καὶ γὰρ Colb. 1. inconcinne.

ỳ. 311. ΤΡΑΧΕΙΣ ΚΑΙ. Τραχεῖς τε καὶ Lips. 2.

ỳ. 312. ΑΝΩΤΕΡΩ. Ἀπωτέρω Guelph. Rob. Pulchra lectio, sed et vulgata bene se habet.

℣. 313. ΘΑΚΩΝ. Θακῶν Ald. Rob. Grot. in Excerpt.

Ibid. ΚΛΥΟΙ. Κλύη Colb. 1. 2. Lips. 2. Ald. Κλύοι Guelph.

℣. 314. ΜΟΧΘΩΝ. Μόχθον Ask. A. C. Guelph.

℣. 316. ΤΩΝΔΕ ΠΗΜΑΤΩΝ. Abest τῶνδε a Colb. 1. Τῶν σημάτων Lips. 2. Ald.

℣. 317. ΣΟΙ ΦΑΙΝΟΜΑΙ. Deest σοι Lips. 2. Φαίνομαι Ven. 2.

Ibid. ΛΕΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. Λέγων Ar. quod in Cant. 2. suprascriptum legitur.

℣. 319. ΤΑ 'ΠΙΧΕΙΡΑ. Rectius conjunctim ut Rob. Turn. Cant. τἀπίχειρα sic Brunck. qui crasin ad metri integritatem necessariam esse admonuit. Quin et Stanl. crasin servavit, omisso accentu in voce τα. Conjunctim habent Schutz. Pors.

℣. 320. ΚΑΚΟΙΣ. Κακῶν Cod. Viteb. apud Schutz. qui lectionem ipsam commendat. Nobis durior videtur.

℣. 321. ΠΡΟΣΛΑΒΕΙΝ. Προσβαλεῖν Ask. A.

℣. 325. ΚΑΙ ΝΥΝ. Καὶ μὴν Lips. 2. quod, ut alia taceam, auribus ingratissimum vocibus μὴν et μὲν tam proxime conjunctis.

℣. 326. ΕΚΛΥΣΑΙ. 'Εκλύσειν Colb. 2.

℣. 327. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Λαυροστόμει Ask. B. C. Ald. Λευροστόμει f. errore librarii pro λαυροστόμει Cant. 2. β et υ in codd. sæpissime confundi notissimum est.

℣. 328. ΟΙΣΘ'. 'Ισθ' Marg. Ask. Et sic edidit H. Steph. in Delectu Tragœdiarum 1567. sed minus placet. Mox περισσόφρων habent Ald. Rob. quod eruditis auribus ingratum est.

℣. 329. ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. Alii προσγίνεται, illud figurate et magis significanter dictum est. H. Steph. Προσγίνεται Ven. 1. 2. Ar. Ox. Cant. 1. 2. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Grot. in Excerptis. Sed glossema esse vidit Schutz.

℣. 330. ΕΚΤΟΣ ΑΙΤΙΑΣ. 'Εκτὸς ζημίας Rob. quod aperte debetur versui præcedenti.

℣. 332. ΜΗΔΕ ΣΟΙ. Alii μηδὲν, et ita in quibusdam editionibus impressum habetur; sed cur expuncta lectione commoda, aliam ad corrumpendum versum substituamus. H. Steph. Μηδέν σοι Colb. 2. uterque Cant. Lips. 2. Ven. 2. Rob. Solennis est error librariorum in his vocibus μηδὲ et ὐδέ. Vide supra, ℣. 102. Μὴ δέ σοι Ald. Turn.

℣. 333. ΕΥΠΙΘΗΣ. Εὐπειθὴς Cant. 2. Lips. 2. Ald. Rob. vitiose.

℣. 337. ΑΝΤΙΣΠΑΣΗ|Σ. Μ' ἀντισπάσῃς Cant. 2. quod etsi haud necessarium, quibusdam forte arrideat. Μηδαμῶς negative interpretatum cum futuro ἀντισπάσεις concinnius esse statuit Schutz.

℣. 339. ΔΩΣΕΙΝ ΔΙ'. Δώσειν γε Ask. C. Mox deest τῶνδε in Cant. 2. Lips. 2.

℣. 340. ΚΟΥΔΑΜΗ. Κοὐδὲ μὴ Med. et Marg. Ask. credo ex Guelph. Sic Ven. 1. Cl. Valckenarii conjecturam ad Phœniss. ℣. 1723. ἐπαινῶν οὐδαμῆ laudat Heath. et recepit Brunck. nec tamen auctoritate satis firma, cum in vulgata post λήξω subintelligatur ἐπαινῶν, ut monuit Schutz.

ϔ. 341. ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ. Προμηθίας Guelph. errore oscitantis librarii.

ϔ. 343. ΘΕΛΕΙΣ. Θέλοις Cant. 1. et Cod. Brunck. B. Schutz. 2.

ϔ. 345. ΕΙΝΕΚΑ. Οὕνεκα Heath. ex Dawes. Misc. Crit. p. 195. quod in textum receperunt post eum cæteri. Attici enim non agnoscunt εἵνεκα.

ϔ. 346. ΘΕΛΟΙΜ' ΑΝ. Οὐ θέλοιμ' ἂν Colb. 1. et mox πημοναῖς Ald.

ϔ. 347. ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ. Χ' αἱ Pors.

ϔ. 348. ΠΡΟΣ ΕΣΠΕΡΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ. Spanheim. ad Callim. Hymn. in Del. ϔ. 174. malebat legere πρὸς ἑσπέραν, aut ἑσπέρυ τόπυς. Non videtur ista scribens vir illustris ad animum revocasse appellativa sæpe poni pro adjectivis. Soph. Ajac. ϔ. 286. ἕσπεροι λαμπτῆρες ὐκέτ' ᾖθον. Abresch. 'Ες ἑσπέρυς τόπυς Med. errore cuivis obvio. Sic tamen edidit Rob. Πρὸς ἑσπέροις τόποις conjecit Valcken. ad Hippol. ϔ. 277. sed πρὸς et παρὰ absque motus significatione accusativum adsciscere ipsius Æschyli auctoritate indicavit Brunck., collatis Pers. ϔ. 232. ubi Stanleius πρὸς δυσμαῖς, et ϔ. 819. ubi Stanl. πρὸς γῇ, ipse autem δυσμὰς et γῆν legit. Et est certe diversa codicum scriptura. Quin et in hujus tragœd. ϔ. 532. non consentiunt codices.

ϔ. 349. ΚΙΟΝ'. Nihil præsidii hic invenio Pindaro adversus Scaligeri censuram, quod sibi reperisse videbatur P. Petitus, Observ. Misc. III. 24. diversissima quippe est ratio. Ne tantum intercederet discrimen, legit quidem distinguitque Petitus,

'Εστηκε κίων, ὐρανῦ τε καὶ χθονὸς
"Ωμοις ἐρείδων ἄχθος.——

Verum unde istam lectionis diversitatem arripuerit non prodit; ut facile appareat aut ex conjectura aut male inspecto loco nata. Abresch. Κίονας Marg. Ask. quod non recipit metrum prima enim in κίων producta legitur.

ϔ. 350. ΩΜΟΙΣ. "Ωμοιν Rob. Pors. Schutz. 2.

ϔ. 351. ΚΙΛΙΚΙΩΝ. Κιλίκων Ask. B. Cant. 1. quod metrum non patitur.

ϔ. 353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. 'Εκατογκάρηνον Pauw. Morell. Pors. Schutz. 2. omnino recte. Quin ut obiter moneam legendum ἑκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. ϔ. 476.

Ibid. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. Πρὸς βίᾳ Lips. 2.

ϔ. 354. ΤΥΦΩΝΑ ΘΟΥΡΟΝ ΠΑΣΙΝ ΟΣ ΑΝΤΕΣΤΗ ΘΕΟΙΣ. Locus celeberrimus, ad quem confugiunt ii qui anapæstos in paribus locis tuentur. Facilis videtur medicina quam adhibent Scal. et Stanl. πᾶσ' ὃς, sed ea certissimo canoni repugnat qui vetat ι elidi in dativis pluralibus quintæ declinationis. Vellem huic incommodo subvenisset magnus ille Porsonus, sed et in præfatione ad Hecubam, et in edit. utraque Æschyli altum servavit silentium. Pudenter sane ad id accedo quod ille, ut videtur, consulto prætermisit. Sed breviter dicam quid sentiam. Ne Θῦρον Τυφῶν' legas, unde omnis statim hujus loci difficultas evanesceret, obstat lex illa semper a Nostro alias observata, ut prima in Τυφὼς producatur.

Conf. ℣. 370. Sept. Theb. ℣. 524. Agam. ℣. 665. Suppl. ℣. 569. nisi aliam rationem esse dixeris vocum Τυφὼς Τυφωέος et Τυφὼν Τυφῶνος, quod parum placet. Nec me adeo movet quod poetæ tum Græci tum Latini primam in hac voce sæpius, ac fere certatim, corripuerint; quid enim Æschylus fecerit ex ipso potius petendum est. Deinde θοῦρον abesse nullo modo potest. Diutius consideranti visum est ejicere πᾶσιν, quam vocem glossatoris esse crediderim, et pro ea legere μόνος, ut sit, Τυφῶνα θοῦρον μόνος ὃς ἀντέστη θεοῖς. Cum præcessisset μόνος, ex solenni glossatorum περιεργίᾳ adjectum fuit πᾶσι, quod mox in textum receptum, eoque facilius, quo μόνος, cujus eadem terminatio est ac sequentis pronominis, facilius potuit excidere.

℣. 355. ΣΜΕΡΔΝΑΙΣΙ. Δειναῖσι Rob. frigidius certe.

Ibid. ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ. Γαμφηλῇσι Colb. 1. Cant. 1. 2. Ask. A. Lips. 2. Ald. Turn. Brunck. Schutz. 2. Tales Ionismi sæpius occurrunt, ex fide codicum ad lubitum lectoris recipiendi.

Ibid. ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΟΝ. Συρίζων φόβον Med. Rob. quam lectionem mihi placere fateor. Nam deos occidere Typhœus haud potuit: jam vero terrorem sibilare, et spirare formidinem poeticum est, et sublimius sonat. Similis est lectionis varietas ad Agam. ℣. 1443. ubi alii φόβου μέλαθρον, alii φόνου, et facilior lapsus quod in Codd. MSStis; literæ υ, ι, β, simillimæ sint. Vide supra ad ℣. 147. et 327. Et sic etiam emendatum reperio in Scholiis Græcis MSStis oræ edit. Aldinæ, subinde adscriptis docti cujusdam critici manu.

℣. 356. ΗΣΤΡΑΠΤΕ. Ἠστράπτεται Lips. 2. Guelph.

℣. 357. ΕΚΠΕΡΣΩΝ ΒΙΑι. Ἐκπέρσαι θέλων ex Marg. edit. Ald. adducit Morell. quod recte monuit Schutz. glossam esse grammatici qui futurum participii sic declarabat.

℣. 358. ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Alii Ζηνὸς ἄγριον σέλας. Illam tamen lectionem exponit Scholiastes, hujus non meminit. Mihi certe non placet eandem dictionem ex tam vicino loco repetere. H. Steph. Ἄγριον βέλος Lips. 1. Guelph. Ἀγρύπνῳ βέλος Potter. ad Lycophr. ℣. 381. minus eleganter.

℣. 362. ΚΑΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. Κ' ἐξεβροντήθη Colb. 1.

℣. 363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ. Alii παράωρον. Schol. ad ℣. 353. Παρήορον exponit ἔκλυτον, afferens diversam lectionem, non παράωρον sed πανάωρον. Quæ vox, ut opinor, idem valet quod apud Homerum παναώριον. Παράωρον autem per errorem pro πανάωρον scriptum existimo. H. Steph. Παράωρον Cant. 1. 2. Colb. 1. sed suprascriptum ηο et παρήορον Colb. 2. sed suprascriptum άω. Πανάωρον Ox. Ald. Παρήωρον Ven. 2. Rob. Præ lectione vulgata sordent omnes, præcipue παιήπορον vel πανάπορον quam ex ignoto emendatore inter Vv. Ll. exhibet Morell.

℣. 365. ΙΠΝΟΥΜΕΝΟΣ. Ἰπούμενος Ask. et Hemsterh. Ἰπνούμενος scil. ῥίζαις inter Vv. Ll. commemorat Brunck. Ἰπούμενος Schutz. quæ sane lectio probabilis videtur, cf. Pind. Olymp. IV. 10. ὃς Αἴτναν ἔχεις Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου. Ubi Schol. Ἶπον, πιέσιν τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Ἶπω γὰρ καὶ ἴπτω τὸ βλάπτω. Suid. Ἰπούμενος· Πι-

ζόμενος· ἀναγκαζόμενος. Ἀριστοφάνης, Ἱππεῦσιν· Ἰπτόμενος ταῖς συμφοραῖς. (L. εἰσφοραῖς.) Ἰπτόμενος etiam Pors. cui omnino assentior.

Ibid. ΡΙΖΑΙΣΙΝ. Ῥίζαισιν Colb. Ask. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Vide quæ ad ℣. 335.

℣. 368. ΑΓΡΙΑΙΣ. Ἀγρίαις Colb. 1. Ask. C. Mendose.

℣. 369. ΛΕΥΡΑΣ. Λευρὰς Rob. Obelus præfigitur in Pors. 2.

Ibid. ΓΥΑΣ. Γυίας Colb. 2. Cant. 2. Γύας optimo jure tuetur vir illustris L. C. Valcken. ad Eurip. Phœniss. ℣. 648. citatis Apoll. Rhod. I. 796. Eurip. Androm. ℣. 1045. Theocr. XXV. 30. aliisque.

℣. 371. ΘΕΡΜΟΙΣ. Nos θερμῆς, alii θερμοῖς· quod malo, ut bina utrique substantivo epitheta adjungantur. Non est tamen prorsus inusitatum tria epitheta uni substantivo apponi. H. STEPH. Δεινοῖς fuisset fortius et melius: id certum. PAUW.! Θερμῆς etiam habent Colb. Ask. Cant. 2. Rob.

Ibid. ΑΠΛΗΣΤΟΥ. Gedickius conj. ἄπληστος teste Schutz. qui et ipse emendavit ἀπλήτου, *inaccessæ*, juxta Pindaricum illud supra citatum in Not. Var. Philolog. ℣. 351. ἀπλάτου πυρὸς παγαί.

℣. 374. ΧΡΗΙΖΕΙΣ, ΣΕΑΥΤΟΝ ΣΩΖ'. Paulo plenius post χρήζεις distinguendum esse recte monent Pauw. et Schutz. Haud alium facile versum reperies auribus hoc ingratiorem. Illud enim σῶζ' ὅπως ὁμοιοτέλευτον habet vix tolerabile. Immo, si ob illud Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι explosus fuerit Euripides, sigma septies repetito, hic octies repetitum dicas, ζ enim in χρήζεις et σῶζ' sine sibilo pronuntiari non potest.

℣. 376. ΛΩΦΗΣΗι. Λωφήσοι Colb. 2. quod plane barbarum est, habetque ῃ suprascriptum. Λωφήσῃ inter Vv. Ll. recenset Turn.

℣. 377. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐκοῦν videtur legisse interpres vetus apud Cic. qui reddit *atqui:* sed vehementiæ Oceani interrogatio magis convenit, ut notat Schutz.

℣. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ. Plutarchus ἐν τῷ παραμυθητικῷ πρὸς Ἀπολλώνιον non procul ab initio hæc citans, legit ψυχῆς νοσούσης, quæ lectio mihi valde placet. Quum enim Græci perturbationes omnes generali nomine νοσήματα appellent, cur non eleganter dicetur animus ira commotus νοσεῖν? Cicero ψυχῆς νοσούσης *iracundiæ* reddidit, qui hos quatuor versus, qui inter gnomas poetarum sunt celeberrimi, ita expressit:

OC. *Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo,*
Mederi posse rationem iracundiæ.
PR. *Siquidem quis tempestivam medicinam admovens*
Non aggravescens vulnus illidat manu.

In qua interpretatione non est quod tibi negotium facessat accusativus ille *rationem;* sed lege *orationem* meo periculo, quum versus id patiatur, et aliter legi non possit quin maxima fiat Ciceroni injuria, ut non solum omni judicio carenti, si non animadvertit poetam non de ea medicina loqui quam ratio adhibeat iræ, hujusmodi enim medicina nunquam intempestiva est, sed etiam linguæ Græcæ imperitissimo, si ignoravit, λόγους numero

auctoritas. Si enim στάσιμον id μέλος esse statuas quod a Choro stante et non se Strophis et Antistrophis convertente, cantetur, primo res ipsa pro se loquitur hoc στάσιμον non esse, manifeste enim deprehenduntur Strophe et Antistrophe sibi mutuo respondentes: secundo idem confirmat Aristoteles, qui Poetic. c. 12. tradit, στάσιμον nec anapæstum nec trochæum admittere: in hoc autem systemate etiam juxta Pauwium quatuor ad minimum Trochaici relinquentur. Sin vero cum Kingio ad Eurip. Phœniss. ỷ. 212. στάσιμον esse statuas omne μέλος quod a Choro post parodum et ante exodum cantatur, solvuntur plane tabulæ, æque enim στάσιμα erunt Antistrophica et Epodica ac Monostrophica. Non autem voluit Aristoteles singulos versus Anapæsticos aut Trochaicos in Canticis stasimis locum habere non posse, hoc enim apertissime repugnaret ei quod factum reprehendimus in omnibus fere tragœdiis Græcis, quæ temporis injurias eluctatæ ad nos usque pervenerunt. Sed hæc illi proculdubio mens erat, ut systemata illa anapæstica et trochaica, in quibus Personæ potius dramaticæ quam cantantis partes sustinet Chorus, qualiaque sæpiuscule apud veteres Tragicos etiamnum occurrunt, a cantilenis vere melicis, quæ proprie stasima, accurate distingueret. Heath. Longiora hæc quam vellem, et quæ intercidi forte Lectores æquo animo ferant. Sed id hoc loco minus commode fieri potuit, nisi omnino prætermisissem, quod in corpore notarum factum nolui. Jam vero exscribenda sunt Monostrophica ista, qualia dantur in editt. vetustis; enarrationem metrorum Pauwianam, ut plane inutilem omisimus.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στένω σε τᾶς ὐλομένας τύχας Προμηθεῦ,
Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων
Ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος, παρειὰν
Νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς· ἀμέγαρτα γὰρ
Τάδε Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων
Ὑπερήφανον τοῖς πάρος θεοῖς δείκνυσιν
Αἰχμάν· πρόπασα δ' ἤδη στονόεν
Λέλακε χώρα, μεγαλοσχήμονά τ' ἀρ-
χαιοπρεπῆ στένουσι τὰν σὰν ξυνο-
μαιμόνων τε τιμὰν, ὁπόσοι τ' ἔποικον
Ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται
Μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι
Συγκάμνουσι θνητοί·
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι
Μάχας ἄτρεστοι, καὶ Σκύθης ὅμιλος
Οἳ γᾶς ἔσχατον πόρον ἀμφὶ Μαιῶτιν
Ἔχουσι λίμναν· Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος,
Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα Καυκάσου
Πέλας νέμονται δάϊος στρατὸς,
Ὀξυπρώροισι κ. τ. λ. ut in edit. Stanl.

ṽ. 399. ΔΑΚΡΥΣΙΣΤΑΚΤΟΝ Δ' ΑΠ' ΟΣΣΩΝ. Illud δ' abesse vult Askev. et cum Heathio, Morell. Brunck. Sed monet Schutzius satis esse si metra metris respondeant, eamque particulam, collato ṽ. 144. abesse non posse.

ṽ. 400. ΡΑΔΙΝΩΝ ΛΕΙΒΟΜΕΝΑ ΡΕΟΣ. Ῥαδινὸν Ask. A. C. Cant. 1. Rob. Ῥαδινῶν abesse vult Askevius, sed ne sic constabit ṽ. 399. cum antithetico, et ab utroque Scholiasta ῥαδινῶν interpretatum video, ab altero tantum λειβομένα. Λειβομένα etiam omittit Heath. metro consulens, et post eum Brunck. Schutz. Pors. rectissime: nam si ῥαδινῶν rejeceris versus erit Choriamb. dim. hyperc. sin λειβομένα, Ion. min. dim. acat. ἀνακλώμενος, qui sequentibus similis est. Quæ cum probet Morell. emendationem suam καί γ' ἀρ-χαιοπρεπῆ, si retineatur λειβομένα, tutius omisisset.

ṽ. 401. ΝΟΤΙΟΙΣ. Νοτίαις Turn. quod probo. Adjectiva enim per tres terminationes declinata iis antiquiora esse quæ per duas terminationes ac tria genera inflectuntur docent grammatici. Conf. Agam. ṽ. 1534.

Ibid. ΕΤΕΓΞΑ. Ἔτεγξε Heath. omisso λειβομένα, ut sit ῥέος in casu recto. Sic post eum omnes. Mox πηγαῖς habent Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ven. 1. 2.

ṽ. 403. ΙΔΙΟΙΣ. Δ' ἰδίοις Rob. qui post τάδε interpungit.

ṽ. 404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΣ ΘΕΟΙΣ, κ. τ. λ. Ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδεικνύειν Med. Θεοῖς τοῖς πάρος δεικνύει Colb. 1. Θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν Ar. Ask. D. Θεοῖς τοῖς πάρος δεικνύει Cant. 1. et sic Cant. 2. nisi quod δείκνυσιν. Uterque vero dant αἰχμήν. Heathius legit θεοῖσι τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμὰν, quem sequuntur Brunck. Schutz. Pors. et sic legitur in Cod. Gudiano si fides Schutzio. Θεοῖσι τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμὰν Morell. unde hoc certe commodi oritur, quod vitteur ingratum illud ὁμοιοτέλευτον θεοῖσι τοῖσι.

ṽ. 408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ Τ' ΑΡ-ΧΑΙΟΠΡΕΠΗ. Μεγαλοσχήμων ἀτ' ἀρχαιοπρεπῆ Ald.

Μεγαλοσχήμονα κἀρχαι-
οπρεπῆ στένουσα τὰν σὰν,

Heath. quem sequuntur recentiores omnes, excepto Porsono, qui nihil mutat.

ṽ. 409. ΣΤΕΝΟΥΣΙ. Στένουσα Ven. 1. 2. Cant. 2. Ar. Ox. Ald. Heath. Schutz. quæ lectio recipienda est, si legamus κἀρχαιοπρεπῆ.

Ibid. ΤΑΝ ΣΑΝ. Τᾶν σᾶν Ald. Τῶν σῶν Rob.

ṽ. 410. ΞΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ ΤΕ ΤΙΜΑΝ. Deest hic versiculus in Cant. 1. Deest τε in Ald.

ṽ. 411. ΕΠΟΙΚΟΝ. Ἔποικοι Colb. 1. sed ornatius ἔποικον ἕδος pro ἕδος τῶν ἐποίκων, nec aliter ob hiatum constabit versus.

ṽ. 413. ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΝΟΙΣΙ ΣΟΙΣ ΠΗΜΑΣΙ. Μεγαλοστόνοις σοῖσι πήμασιν Colb. 2. Σοῖσι Ven. 1. 2. Ox.

Μεγαλοστόνοισι σοῖσι
Πήμασι συγκάμνουσι θνατοὶ,

Heath. quem sequuntur recentiores omnes. Sed legendum σοῖσιν, nam ἀδιάφορον in Ionicis dimetris non obtinet.

℣. 414. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΙ. Κάμνουσι Marg. Ask. Sed præpositio abesse nequit, ne si per metrum liceret quidem.

℣. 415. ΚΟΛΧΙΔΟΣ ΤΕ. Hic incipit Epodus ex Heathii sententia, et Monostrophica sunt a ℣. 425. Μόνον δὴ; sed meliora docuit Porsonus.

℣. 416. ΜΑΧΑΣ ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Μάχαις Cant. 1. 2. Colb. 2. sed ibi suprascriptum ας. Guelph. Ven. 1. 2. Ox. Schutz. 2. Μάχης Ald. Μάχαν ἄπειστοι Rob.

℣. 417. ΟΜΙΛΟΣ. Οἳ γᾶς huic versui adjiciendum esse monet Heath. quem secuti sunt recentiores.

℣. 418. ΠΟΡΟΝ. Τόπον Med. Colb. 1. Ask. B. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Ven. 2. Rob. Pors. Τόπον πόρον Ald. Hypostigmate interpungit Turn. post πόρον. Πόρον μὲν ἀμφὶ quod legi posse affirmat Heath. Græcum non est. Mihi videtur τόπον glossam esse τῦ πόρυ quam conjecturam confirmat Ald. Versum sic legit Hermannus Ἔσχατον πόρον ἀμφὶ Μαι- non probo.

℣. 419. ΕΧΟΥΣΙΝ. Abest ν ab utroque Cant. editt. Ald. Rob. Canter. Turn. Heath. et recentioribus reliquis.

℣. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ. Ἀῤῥαβίας Cant. 1. 2. Χαλυβίας voluit Schutz. 1. dum melior lectio substitueretur. Γάβιοι conjecit Hermannus, Observ. Critt. c. 1. et sic Schutz. 2. sed et prima in Γάβιοι corripitur et locus Eustathii quem respicit ad Promethei Scluti Fragm. VII. referendus est. Nec mihi persuadere possum quum in nomine Ἀραβίας et ἄρειον luserit Æschylus hanc genuinam lectionem non esse. Quin et Horat. Od. I. 35. Arabas cum Massagetis conjunxit, ad quem locum omnino videndus Cruquius, qui alteram esse Arabiam Scythicam docet, quam Ammianus Marcellinus Getarum desertum appellat, ab Asiatica illa inter Sinus Arabicum et Persicum jacente diversam. Virgilius quoque, Æneid. VII. 604, quanquam id, fateor, leve est, post Getas et Hyrcanos Arabum mentionem facit, sed ibi Maris Erythræi accolas intelligi haud negaverim. Fuit et Armeniæ civitas Arabyssa, a Scythicis Arabibus nomen forte deducens, ad quam cum relegatus esset Divus Chrysostomus in itinere mortuus est.

Ibid. ΕΘΝΟΣ. Alii ἄνθος, ut in Pers. ℣. 59. Τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας Οἴχεται ἀνδρῶν. Et ejusdem ℣. 928. Πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος Τοξοδάμαντες. H. STEPH. Ἄνθος Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ar. Ven. 2. Rob. Brunck. Schutz. Pors. quæ quidem lectio vel in uno codice reperta satis se commendaret.

℣. 422. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Νέμουσι Med. Colb. 1.

℣. 424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὀξυπώροισι Ald. quod emendavit interpres Græcus ad Marg. in ὀξυπόροισι, satis ingeniose si ferret metrum.

℣. 425. ΔΗ. Δὲ Ven. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΘΕΝ. Πρόσθεν συ Ald. vide quæ ad ℣. 176. et mox ἄλλων uterque Cant. Ald. Schol. α'. Hæc etiam, quæ verius Epodum constituunt in Strophen et Antistrophen dividit Hermannus, Observ. Critt. c. 1. ad hunc modum:

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Μόνον δὴ σεο πρόσθεν ἄλ-
λον δαμέντα δυσπόνοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεὸν
Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος
Κραδαίνων ὠράνιόν τε πόλον
Νώτοις ὑποστενάζει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
Συμπιτνῶν στένει βυθὸς
Κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς
* * * * *
Γᾶς, παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

Ubi quædam forte nimis licenter emendata dixeris. Eum tamen sequitur Schutz. 2. nisi quod in Stropha dederit, ὃς αἰὲν ὑπέροχον χθονὸς κατερείδων ὠράνιόν τε πόλον, quod magis etiam displicet.

℣. 426. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ. Ἀδαμαντοδέτοις Colb. I. Obelus præfigitur in Pors. 2.

℣. 427. ΕΙΣΙΔΟΜΑΝ. Εἰσιδόμην Ald. Rob.

Ibid. ΘΕΩΝ. Θεὸν Ask. D. Guelph. Rob. et sane abesse potest. Vide quæ præclare Porsonus ad Phœniss. ℣. 5.

℣. 428. ΟΣ ΑΙΕΝ ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΣΘΕΝΟΣ. Ὃς αἶαν ὑπειρέχων σθένος Schutz. 1.

℣. 429. ΚΡΑΤΑΙΟΝ. Κρατειὸν Guelph. Κραταιῶν ἢ κρατέων conjecit vir doctus qui Scholia Græca adscripsit ad oram Marg. Ald. Κραταιῶν conj. Schutz. 1. Nos ὠράνιόν τε mutavimus in ὠρανῶ, quod non mordicus tenemus tamen.

℣. 430. ΝΩΤΟΙΣ ΥΠΟΒΑΣΤΑΖΕΙ. Alii νώτοισιν ὑποστενάζει. H. Steph. Ὑποστενάζει habent Med. Colb. 1. 2. Ven. 1. 2. Ar. Ox. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. Lips. 2. Gud. apud Schutz. 2. Ald. Rob. Turn. Hanc tamen lectionem, tam elegantem, et summa auctoritate ac prope consensu tum codicum tum editionum confirmatam, non unius esse assis affirmat Pauw. Eam vero receperunt Brunck. Schutz. Pors. quibus libenter me adjungo. Νώτοις ἐρείδων vel φέρων, vel νώτοισιν ὑποβαστάζων στενάζει ex conj. Schutz. Melius forte Νώτοισι βαστάζων ὑποστενάζει· quod prætulerim, quia versus ipse ad laborem exprimendum confingitur.

℣. 431. ΣΥΜΠΙΤΝΩΝ. Συμπίπτων Cant. 1. Ven. 2. male. Συμπιτνῶν ex conjectura Schutz. nulla auctoritate.

Ibid. ΒΥΘΟΣ. Βαθὸς Med. Βαθὺς Rob.

℣. 432. ΑΙΔΟΣ. Ἀΐδης Pauw. an quia non vidit editor sagacissimus illud γᾶς pendere ab ὑπὸ in ὑποβρέμει.

℣. 433. ΠΑΓΑΙ Θ'. Πηγαί θ' Colb. 2. Cant. 2. Πηγαὶ δ' Med. Guelph. Turn. Γᾶς τε παγαὶ ἁγνοῤῥύτων ποταμῶν Pauw. qui subdit, Sentisne acumen et nexum? Ego vero non sentio.

Ibid. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Ἁγνορύτων Heath. Morell. Brunck. Schutz. quod metro subvenit, et exemplis confirmari potest. Sic Soph. Aj. ỷ. 134. ἀμφιρύτῳ.

ỷ. 434. ΟΙΚΤΡΟΝ. Πικρὸν Cant. 1. Colb. 1. sed ibi suprascriptum οἰκτρὸν, ad quod πικρὸν est interpretatio. Jam vero totum carmen ut nobis legendum videtur, exscribemus, in quibus plerumque Porsonum sequimur, quæ ille aliter digessit vel legit ad finem indicabimus.

ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Στένω σε τᾶς οὐλομένας
2. Τύχας, Προμηθεῦ·
3. Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων
4. Ῥαδινῶν ῥέος παρειὰν
5. Νοτίαις ἔτεγξε παγαῖς.
6. Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
7. Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,
8. Ὑπερήφανον θεοῖσιν
9. Τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Πρόπασα δ' ἤδη στονόεν
2. Λέλακε χώρα,
3. Μεγαλοσχήμονα κἀρχαι-
4. οπρεπῆ στένουσα τὰν σὰν
5. Ξυνομαιμόνων τε τιμάν·
6. Ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς
7. Ἀσίας ἕδος νέμονται,
8. Μεγαλοστόνοισι σοῖσιν
9. Πήμασι συγκάμνουσι θνατοί.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
2. Παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
3. Καὶ Σκύθης ὅμιλος οἳ γᾶς
4. Ἔσχατον πόρον ἀμφὶ
5. Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος,
2. Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα
3. Καυκάσου πέλας νέμονται,
4. Δάϊος στρατὸς ὀξυ-
5. πρώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

ΕΠΩΔΟΣ.

1. Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
2. Δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
3. Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεὸν
4. Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπερέχων σθένος,
5. Κραταιὸν οὐρανοῦ πόλον
6. Νώτοισι βαστάζων ὑποστενάζει.
7. Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
8. Ξυμπιτνῶν, στένει βυθὸς,
9. Κελαινὸς δ' ἄϊδος
10. Ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
11. Παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
12. Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

In Stropha prima Porsonus habet νοτίοις, θεοῖσι, et τοῖσι πάρος δείκνυσιν. In Antistropha prima sic legit ac dividit,

Μεγαλοσχήμονά τ' ἀρ-
χαιοπρεπῆ στένουσι τὰν σάν·

mox etiam σοῖσι et θνητοί. In Stropha secunda pro πόροι legit τόποι. In Epodo ἀκαμαντοδέτοις, sed obelo præfixo, θεῶν, ὑπείροχον, οὐράνιόν τι, Νώτοις ὑποβαστάζει· et mox,

Κελαινὸς δ' ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς
Γᾶς παγαί θ' ἁγνοῤῥύτων ποταμῶν.

Ad metra quod attinet, ea sic se habent. In Strophe α'. 1. Choriamb. dim. acat. 2. Iamb. penth. 3. Ion. a min. dim. acat. 4, 5, 6, 7, 8. Omnes Ion. a min. dim. ἀνακλώμενοι. 9. Choriamb. dim. hypercat. In Strophe β'. 1, 2, 3. Troch. dim. acat. 4. Pherecrat. 5. Ion. maj. dim. acat. qui et Cleomacheus dicitur. In Epodo 1. Antispastus, quem Æschyleum dicere ausim, ab epitrito primo incipiens quem sequuntur Iambi qui semper fere *puri sunt, raro tribrachyn, nunquam spondæum vel anapæstum vel dactylum admittunt*. 2. Prosod. dim. acat. ex pæone secundo pro Ionico a minore, et Choriambo. 3. Asynart. ex Iamb. penth. et Dactyl. dim. qui est Alcaicus hendecasyllabus. 4. Iamb. trim. brachyc. vel Asynart. e Penth. Iamb. et Troch. 5. Iamb. dim. acat. 6. Iamb. trim. cat. Si βαστάζων omittas, et νώτοισιν legas, erit Ion. a maj. dim. acat. 7. Iamb. dim. acat. 8. Troch. dim. cat. 9. Antispast. dim. brachyc. 10. Iamb. dim. cat. 11. Ion. a maj. trim. brachyc. a molosso incipiens, sequente pæone tertio. 12. Iamb. dim. cat.

III.

ỳ. 435. ΜΗΤΙ. Μή τοι Med. Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ar. Rob. Brunck. Pors. J. Tate, et mox δοκῆτε Ask. A.

Ibid. ΜΗΤ'. Μήδ' Colb. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. Guelph. Brunck. sed vulgata præstat.

ỳ. 437. ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Alii προσσιλλώμενον. Scholiastes quum dicit hinc appellatos esse Arcadas προσέληνες sive προσελήνους, legere

videtur προσειλέμενον. At προσσιλλέμενον fortasse ab eadem est origine a qua et κατιλλώπτειν et ἐγκατιλλώπτειν. Quod si legas προσηλέμενον, significabit προσπασσαλευόμενον, ut ℣. 20. προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. H. Steph. Aperte depravatum est προσειλέμενον, et ne Græcum quidem: Græcum est προσειλέμενον: εἰλέω, προσειλέω, προσειλέμενος, *coarctatus, conclusus, vinctus*. Græcum etiam προσειλώμενος: ἰλάω, προσειλάω, προσειλώμενος: idque non male ὑβριζόμενος, προπηλακιζόμενος exponi potest: ἰλάειν enim et ἰλαύνειν ad injurias et προπηλακισμὸς sese refert. Apud Hesych. legimus προσειλεῖ, προπηλακίζει: id mutandum etiam in προσειλάει vel προσειλᾷ: προσειλεῖ vix placet. Sed inquies, apud Aristoph. in Ran. ℣. 740. legitur προσειλοῦμεν, idque Grammatici quotquot sunt hodie exponunt προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. Ita est, fateor; neque dubium mihi est ullum quin libri antiquiores pro προσειλοῦμεν habuerint προσειλῶμεν, quod προπηλακίζομεν valet, et ipsum ἐλαύνομεν suggerit. Dein nec προσειλοῦμεν nec προσειλῶμεν eo loco scriptum esse potuit in libris antiquis ab ipso hominis lepidissimi autographo. Nam metrum Trochaicum utrumque verbum aversatur omnibus modis: id certo certius est, et pondere suo mille Grammaticorum testimonia superat. Quid igitur? Vix ego dubito quin ibi pro προσειλοῦμεν legendum sit προῖκ' ἰλῶμεν: viri boni *immerito* ἰλῶνται, et nos *absque ullo incommodo nostro* eos ἰλῶμεν προῖκα: sic comicum et appositissimum est. Προσειλέμενον igitur Græcum non est; προσειλέμενον vero et προσειλώμενον Græca quidem, sed ab hoc loco alienissima, quia versum Iambicum perpetuo infortunio mactant, ut quisque videt statim. Tale autem προσηλέμενον etiam, et proinde una cum illis ablegandum procul. Sunt qui προσσιλλέμενον legunt cum Turnebo, recte ad versum, sed ad sententiam prave. Nam quid *derisum* hic? Nugæ, nugæ. Comici et Satyri σίλλουσι, ipsumque προσσίλλουσι suspectum etiam præpositione sua: aliud latet: dicerem, legendum esse προσσφηνούμενον, nam σφηνοῦσθαι et προσσφηνοῦσθαι pro ἡλοῦσθαι et προσηλοῦσθαι haud dubie adhiberi possunt. Sed aliud melius et facilius mihi suppetit: scribe ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσστηλέμενον: στήλη στῆλος, στηλοῦσθαι, προσστηλοῦσθαι, προσστηλέμενον: *petræ affixum*, quo nihil convenientius. Sic minima mutatione locum difficillimum expedivimus. Pauw. Claudicat metrum, unde miris modis sed eventu infelici se torquet Pauwius. Facili negotio et metro et sententiæ satisfieri potest, legendo aut ὧδί γε προσειλώμενον, *ita quidem violatum*, aut ὧδί γε προσηλώμενον, ita quidem clavis petræ affixum. Quod ad Aristophanis locum attinet a Pauwio allatum, facili etiam medicina restituitur, legendo scil. πρός γ' ἰλοῦμεν. Nec audiendus est vir doctus contra veterum Grammaticorum conspirantem sententiam pronuntians, non προσειλεῖν sed tantum προσειλᾷν Græce dici pro προπηλακίζειν, ὑβρίζειν, præsertim cum sententiæ isti astipuletur etymologia, et inter ἴλος et πῆλος affinitas quædam significationis intercedat. Heath. Τὸ προσειλέμενον retinui, enuntiandum si placet, Dawesio monente, p. 163. προσωιλέμενον, nisi malis cum cl. Heathio τό γε interponere. Fateor me hujuscemodi tibicine

raro delectari, et hic quidem mihi magis arrideret τὸ Pauwii προστηλέμενον. Jerem. Thren. iii. 12. Ἐστήλωσέ με ὡς σκόπον εἰς βέλος. Eligat sibi lector. MORELL. Lege προσειλούμενον. Sic omnino scribendum cum spiritu aspero, et pronuntiandum *prosheloumenon*, vel potius *prosveloumenon*. *Spiritus*, quem nunc *asperum* vocamus, olim litera fuit, quam scribere solebant. Sive autem illius literæ forma fuerit eadem Æschyli ævo quæ E longi, sive H, seu digamma Æolicum, quod diversimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud veteres ita ore et stylo expressam fuisse ut consonantis literæ potestatem haberet, quandoque etiam duplicis, ita ut syllaba seu vocalis brevis sequente litera asperante seu digammate, produceretur; quod quin hic factum sit dubitandum non est. Nullis itaque interpolationibus opus est ut recto pede stet versus, nec cum Heathio γε interserendum. Idem infra obtinet ỷ. 1092. ultima in voce κόνιν producitur ob aspirationem initio sequentis vocis:

Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
Εἱλίσσουσι.——

Pronuntiabant *Veilissousi*. Hinc est quod in supplemento notarum ad Eurip. Orest. ỷ. 1284. dixi temere fulcrum additum fuisse, et recte se habere codicum scripturam,

Τί μέλλεθ' οἱ κατ' οἶκον ἐν ἡσυχίᾳ.——

Pronuntiabant *Vêsuchia*. Vide Alexii Symmachi Mazochii Comment. in Herculan. Tabulas, p. 126. et Ric. Dawes. Misc. Crit. § 4. ubi de nostro etiam loco agit, p. 162. Προσιλήμενον vero glossa interpretatur ὑβριζόμενον. Propius ad Etymologiam Hesychius, Προσειλεῖ, προπηλακίζει. BRUNCK. Προσειλέμενον habent Ask. A. Schutz. Προσηλέμενον Cant. 1. 2. Guelph. Προσηλέμενον etiam edidit H. Steph. in Delectu Tragœdiarum, 1567. quam lectionem Margini edit. Canter. adscripsit Bentleius. ΠροσϜηλέμενον conjecit Askev. sed illud digamma in æternum exilium a Tragicorum senariis mittendum est. De loco quem excitavit Brunckius ex hac fabula mox videbimus, in Orest. ỷ. 1284. metrum ignoravit vir cl. et pro senario habuit Asynartet. ex Iamb. penth. et Dactyl. penth.; sed hæc adeo sunt manifesta, ut in iis refutandis non sit quod immoremur. Longe melius Askevius mox legendum proponit πρευσειλέμενον. In Marg. Ald. adscripsit interpres Græcus προσπηλέμενον, ὑβριζόμενον, quasi προπηλακιζόμενον, et vocem πηλόω agnoscit H. Steph. in Thesauro. Πρεσσιλλέμενον Turn. Tentaveram olim πρεξινέμενον, vel πρευξινωμένον, facile enim Ξ et N in Σ et Λ mutantur, et postea πρευγιλέμενον, nam πρευγιλεῖν est Hesychio προπηλακίζειν, ὑβρίζειν, sed locum expedivit Pors. legendo πρευσειλέμενον, quod et ante vidisse videtur Askevius.

ỷ. 439. Η 'ΓΩ. 'Η ἐγὼ Rob. vitiose neque enim hiatum fert versus.

ỷ. 440. ΑΛΛ' ΑΥΤΑ ΣΙΓΩ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σιγῶ Ask. C. Ven. 2. quod glossema est apertum.

Ibid. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΙΔΥΙΑΙΣΙΝ ΑΝ. Legendum suspicor, Καὶ γὰρ

εἰδυίαισιν ἐν, vel κἂν γὰρ εἰδυίαισιν ἄν, ubique enim præpositionem additam reperio. Thucyd. II. 36. Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἐάσω. Aristid. de Parapth. sub ipsum principuum, περὶ αὐτοῦ—τι λέγειν—ἐν τοῖς ἀκριβῶς εἰδόσιν· et p. 620. ἐν εἰδόσιν ἦν τὰ λεγόμενα. Nec sane aliter videtur legisse Schol. α΄. Conf. virum doct. ad Thucyd. VI. 77. Abresch. Non quia hæc forma aliquoties apud alios auctores occurrit ideo hic etiam Æschylo obtrudenda est. Quod autem Schol. α΄. sic legisse putat ad ℣. 439. ubi verba Æschyli sic circumferuntur, ἐν γιγνωσκούσαις· γὰρ ὑμῖν λέγων τοιαῦτα περισσὸν λέγω, id nimis incertum est quam ut in eo sit aliquid præsidii quærendum. Schutz.

℣. 441. ΤΑΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΕ ΠΗΜΑΤΑ. Τὸ πήματα nullum hic habere posse locum existimo, cum vox hæc non incommoda ex ipsa humanæ naturæ indole dimanantia significet, sed calamitates graviores, aut hominum vi illatas aut ex ipsis naturæ universæ legibus atque ordine, ingruentes. Hinc Scholiastes hæc ironice dici putabat. Malim igitur τὰν βροτοῖς δ' εὑρήματα. Heath. Πταίσματα Brunck. Schutz. qui monet cum Jupiter nimium hominum amorem Prometheo vitio vertisset, eumque in criminibus, propter quæ tali pœna afficiendus videretur posuisset, h. l. beneficia hominibus tributa eleganter πταίσματα dici, sicut in eadem re, ℣. 112. vocabulo ἀμπλακημάτων usus erat.

℣. 443. ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Ἐπιβόλους Guelph. Ar. Ald. Garb.

℣. 444. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. Ἀνθρώπων Wakefield. An quia vir cl. homœoteleuton ἀνθρώπων ἔχων præclarum aliquid putaverit?

℣. 445. ΩΝ ΔΕΔΩΚ'. Οἷσι δέδωκ' Colb. 2. Ὧν ἔδωκ' Ask. C. Ἀλλ', ὧν δέδωκ' ἔννοιαν, ἐξηγούμενος, *Sed commemorans solum ea quorum cognitionem dedi; non exprobrans.* Wakefield. Silv. Crit. § 197. Non probo.

℣. 446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. Comma post βλέποντες Ar.

℣. 448. ΧΡΟΝΟΝ. Alii βίον. H. Steph. Sic Med. Colb. 1. Ask. A. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 1. 2. credo ex glossemate.

℣. 449. ΚΟΥΤΕ. Κοῦτι Pors. Schutz. 2. Mox πλινθυφεῖς Rob.

℣. 450. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ ΙΣΑΝ. Alii προσείλους quod erit ab εἵλη. Unde et εἱληθερὴς et εἱληθερεῖσθαι. Schol. legit προσήλους· quod etiam magis placet propter ἀνηλίοις quod illi videtur opponere poeta. H. Steph. Προσήλους et προσείλους idem. Attici veteres pro ει amabant η. Pauw. Προσείλους Colb. 2. Cant. 1. 2. Turneb. Grot. in Excerpt. Dawes. Misc. Crit. p. 273. Προσείλους ᾖσαν, pro ᾔδεσαν, Brunck. Schutz. Pors. et sic omnino legendum. Vid. Etymolog. Magnum, p. 438. Philostratus de vita Apollon. II. 18. Εἰ δὲ καὶ φοιτᾷν χιόνα ἐς τὰ οὕτω πρόσειλα. Προσείλεις Marg. Ald. Ἤισαν etiam agnoscunt Colb. 1. Ask. B. D. Guelph.

℣. 451. ΑΕΙΣΥΡΟΙ. Ἀεισυροι Cant. 1. quod certe non est Atticum. Ἀήσυροι Turneb. eleganter me judice, et sic Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. Arnald. Lect. Græc. I. 1. Nihili est emendatio Pauwii, ἀείσοροι, h. e. ipso interprete, *quæ in cavernis*

quasi sepultæ habitant semper, credebat scil. vir cl. penultimam in ἀΐσυρος produci, quia prima in σύρω producta legitur: at ἀείσυρος a σύρω eadem analogia deducit Heath., qua a μαρτύρομαι μαρτῦρομαι, μαρτυρέομαι, μαρτυροὶ; a πορφύρω, πορφυρῶ, πορφύρεος. Quin, quod caput est, ἄησυρος apud Tryphiodorum in penultima corripi monet.

ỳ. 455. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Ἄνευ γνώμης Marg. Stanl.

ỳ. 457. ΔΥΣΕΙΣ. Ὀδοὺς Marg. Stanl. ex Stobæo, Ecl. I. 2. quam lectionem, tuetur Hermannus, sine causa tamen, nam ἀντολὰς siderum memoravit Æschylus, itaque eorundum δύσεις illi in mentem ex opposito venire proclive erat. Tres versus hic inseri jubet Stanl. ex Stobæi MSto. Qui mihi valde suspecti sunt: illud enim πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων recentioris est ætatis quam Inachi, quo regnante, annis scil. ante Olympiadem primam haud minus 1080, hæc gesta finguntur. Quin si aliquis totum locum attentius perlegerit, primum ut nunc editur, deinde interjectis tribus illis versibus, emblema manifestius patebit.

ỳ. 458. ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Νοσφισμάτων interpres Græcus ad Marg. Ald. quam lectionem adscripsit f. e Schol. α'. eamque probat; Abresch. sic interpretatus, *Arithmeticam omni fraude superiorem*. Durissime.

ỳ. 459. ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Σύνθεσιν Schutz. 2.

ỳ. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ'. Totum versum sic legit Hemsterhus. in Judic. Vocalium Luciani, tom. I. p. 88. Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· quem sequitur Brunck. locum sic emendatum ex Liv. VI. 1. illustrans: *et raræ per eadem tempora literæ fuere, una custodia fidelis memoriæ rerum gestarum*. Sic et Schutz. 2. nisi quod ἐργάτιν retinuerit.

Ibid. ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ'. Μουσομήτορ' ex conjectura Abresch. sine causa. Vulgatam tuetur Le Grand ex Eurip. Suppl. ỳ. 628. τᾶς παλαιομάτορος.

Ibid. ΕΡΓΑΤΙΝ. Apud Stobæum legitur ἐργάνην. H. STEPH. Sic Brunck. Schutz. Ἐργάταν habet Guelph. Obelum habet ἐργάτιν in Pors. 2.

ỳ. 461. ΠΡΩΤΟΣ. Πρώτως Colb. 1. Πρῶτ' Rob.

ỳ. 462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγλησι Colb. 2. Cant. 1. Brunck. Schutz.

Ibid. ΣΩΜΑΣΙΝ Θ'. Tanaquillus Faber pro σώμασιν reposuit σήμασιν, parum apte, nam quæ sunt illa σήματα? An *virgæ* et *perticæ* quibus rectores territant κνώδαλα? Longe aliud denotat σήματα, et longe aliud requirit locus. Scribendum suspicor plane Ζεύγλαισι δουλεύοντα σάγμασίν θ'. Σάγματα sunt onera quæ jumenta dorso ferunt. Illis non minus quam ζεύγλαις δουλεύουσι τὰ κνώδαλα. PAUW. Ζεύγλησι pertinet ad boves, quibus ad arandum utebantur. Σάγματα sunt clitellæ quæ asinis aut mulis imponi solebant. Hic itaque de duplici genere jumentorum sermo est, quorum alterum laborem hominum onera subvectando, alterum arando juvaret, ut ait Columella, VI. Præfat. Atque ut ζεύγλαι ad boum, sic σάγματα ad asinorum mulorumque corpora referuntur. Utrisque autem bene dicuntur δουλεύειν. Quemadmodum enim infra τῇ πέτρᾳ

λατρεύειν significat sic ad petram alligatum esse ut sponte tua te liberare non possis; sic boves jugis, asini clitellis serviunt, quia iis se submittere vel inviti coguntur. Lectionem vero σάγμασιν facile librari in vulgatam σώμασιν immutare potuerunt; quam si quis defendere in animum inducat, non alia ratione id fieri potest, quam ut dativi ζεύγλησιν et σώμασιν non a verbo δουλεύειν, sed ab omissa præpositione σὺν regi, adeoque ablativorum latinorum loco positos esse dicat; qua quidem ratione σώμασι δουλεύειν ita fere diceretur, ut Plinius camelos ait *ministeriis dorso fungi*. Veruntamen sic parum apte jungerentur ζεύγλησι et σώμασι, cum prius nec opponi posteriori, nec cum illo componi commode possit. Juga enim nihil prodessent, nisi corpora jumentorum, quibus imponuntur, valida atque robusta essent. SCHUTZ. Σώμασί θ' habent Guelph. Ald. Rob. Turn. Κέντροισίν θ' Brunck. quod omnino est extra critices lineas evagari. En vero quam nullo negotio locum et elegantem et sanum exhibet Porsonus, punctulo tantum transposito, ad hunc modum:

Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
Ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασίν θ' ὅπως
Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
Γένοινθ', ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους
Ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.

Quis non miretur, cum hæc ante oculos haberet, Schutzium in edit. secunda σάγμασιν retinuisse?

ỷ. 463. ΘΝΗΤΟΙΣ. Θνητοὶ Ask. A. Mendose.

ỷ. 464. ΑΡΜΑΤ'. Ἅρμα τ' Grot. in Excerpt. Pauw. Morell. Ἁρματά τ' Turn. Canter. Schutz. 1. qui ut asyndeton vitaret anapæstum in quarto loco non expalluit. Sed servata Porsoni interpunctione nullum est asyndeton.

Ibid. ΓΕΝΩΝΘ'. Γένοινθ' cum Dawesio, Misc. Crit. p. 272. quem vide, legunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. quibus frustra se opposuit Hermannus, Obs. Critt. p. 20. seqq. Γένωνθ' Ven. 1.

ỷ. 467. ΕΥΡΕ. Insuave est εὗρεν quod dant Ald. Rob. Grot. in Excerpt. f. ex MSS. errore cuivis obvio. Mox ναυλόχων Med.

ỷ. 468. ΕΞΕΥΡΩΝ ΤΑΛΑΣ. Ἐξεῦρον τάλας, cum plena distinctione, Ven. 1. Rob.

ỷ. 469. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΣ. Βροτοῖς αὐτὸς δ' Rob. Comma post βροτοῖσιν male omittit Schutz. 2.

ỷ. 471. ΠΕΠΟΝΘΑΣ. Πάσχεις conjecisse videtur Askev. quod nemini placebit.

Ibid. ΑΕΙΚΕΣ. Inter αἴκεια sive ἄκεια et ἀκὴς, apud Ionas ἀεικὴς, eadem servatur analogia, quæ inter ἀλήθεια cæteraque id genus omnia. Emenda igitur, Πέπονθας ἀκὲς πῆμ'. DAWES. Misc. Crit. p. 318. Αἰκὲς quod exhibet Pors. timide protulit Morell. sed ita ut ἀεικὲς scriptum prætulerit, per synizesin tanquam αι pronuntiandum, quod fieri non potest. Anapæstum in secunda Brunck. et post eum Schutz. 1. mordicus tenent. At Porsonum sequitur Schutz. 2.

ỳ. 472. ΠΛΑΝΑι. Alii πλάνα, nomen dativi casus. Scholiastes verbum ponit. Legitur et ὅτις, atque ita subaudiendum fuerit εἶ, ut sit, κακὸς δ' ἰατρὸς εἶ ὅτις κ. τ. λ. Scholiastes legit ὥς τις. Parum refert hocne an illo modo legas. Nihil enim aliud vult quam exprobrare illi quod isto versu circumfertur, Ἰατρὸς ἄλλων αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Eodem pertinebat illud, ỳ. 87. Αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης. H. STEPH. Πλάνα Ald. Πλάνῃ Cant. 2. Schol. β. Heath. Morell. Brunck. Schutz.

Ibid. ΩΣ ΤΙΣ, ΕΣ ΝΟΣΟΝ. Ὅτις ἐς νόσον Ven. 1. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Steph. in Delectu Tragœdiarum, ann. 1567. quam lectionem Pauwius improbam et ineptam vocat.

ỳ. 474. ΙΑΣΙΜΟΣ. Ἰάσιμον Colb. 2. Ald. Altera constructio magis exquisita, subaudito εἶ, vel potius γένῃ.

ỳ. 475. ΜΟΥ ΚΛΥΟΥΣΑ. Μοι κλύουσα Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Guelph.

Ibid. ΘΑΥΜΑΣΗι. Θαυμάσεις Turn. Grot. in Excerpt. Garb. Brunckius conjicit olim scriptum fuisse θαυμάσει, forma scilicet Attica, qua semper utitur Porsonus.

ỳ. 476. ΔΟΛΟΥΣ. Πόρους Med. Cant. 1. 2. Ask. B. Colb. 1. sed ibi suprascriptum δόλους, Rob. Ask. Brunck. Schutz. quibus me adscriptum velim.

ỳ. 477. ΕΙΣ ΝΟΣΟΝ. Ἐς νόσον Colb. 2. Cant. 1. Ven. 2. quod Ἀττικώτερον judicat Brunck. et post eum Schutz.

ỳ. 478. ΟΥΔΕ. Οὔτι Cant. 2. Brunck. male. Cf. Hoogeveen, Doctr. Partic. XXXIX. 11. citante Schutz.

ỳ. 479. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Οὐ πιστὸν Colb. 1. Cant. 2. Οὐ ποτιστὸν Ask. B. alios etiam citat codices Askevius, quos non aperte nominat. Οὐ παστὸν interpres Græcus ad Marg. Ald. Παστὸν item tuetur Is. Casaub. ad Marg. edit. Steph. allato ex Theocr. Idyll. XI. 2. Οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον. Sed vulgatam defendit vir magnus Tib. Hemsterhus. in Notis ad Aristoph. Plut. ỳ. 717. Παστὸν vult Pauw. quia, ut ait ille, distinctio inter βρωσιμὸν et πιστὸν nimis quæsita est, præsertim ubi tertia species longe celeberrima sic plane reticetur; quem recte monet Heathius oleum perdere. Παστὸν etiam Morell.

ỳ. 480. ΧΡΕΙΑι. Χρείαν Guelph. Colb. 2. sed ibi suprascriptum χρείᾳ.

Ibid. ΠΡΙΝ ΕΓΩ. Πρίν γ' ἐγὼ Ask. A. Cant. 2. Guelph. Rob. quod mihi placet. Πρὶν ἂν ἐγὼ Heath. qui loca integra sexcenties corrupit imperite particulas interserendo. Πρὶν ἂν ἐγὼ etiam Brunck. Obelum inter πρὶν et ἂν habet Pors.

ỳ. 481. ΚΡΑΣΕΙΣ. In Cant. 1. suprascriptum συγκράσεις, quod est glossema.

Ibid. ΑΚΕΣΜΑΤΩΝ. Κερασμάτων Marg. Ald. apud Morell. Errorem monet Brunckius irrepsisse e voce κράσεις in eodem versu.

ỳ. 482. ΕΞΑΜΥΝΟΝΤΑΙ. Alii ἐξαμείβονται. Melius, opinor, ἐξαμύνονται, id est, quibus propulsant morbos: ut quidam medicum

egregium vocavit morborum pulsatorem egregium: et in voce ἀλεξιφάρμακον verbum ἀλέξασθαι nihil aliud significat quam ἀμύνασθαι. Immo vero ipse Æschylus quod modo dixerat per vocem ἀλέξημα, voluit hoc verbo exprimere. Unde igitur ἀμείβεσθαι? Ego certe ex Scholio quodam margini imprudentissime adscripto irrepsisse arbitror. Aliquis enim, quum legisset apud Grammaticum quempiam ἀμύνασθαι accipi nonnunquam pro ἀμείβεσθαι, quod tradere et exemplo confirmare Aristophanem docet Eustathius, adnotaverat margini, ἐξαμύνονται idem esse quod ἀμείβονται. Secutus est alius qui Scholium quod inconsiderate adscriptum erat ad locum illum non minus inconsiderate in contextum retulit, præfixa illi etiam propter versum præpositione ἐξ. Certe non existimandum erat semper id significare verbum ἀμύνασθαι, sed quum ita accipitur per κατάχρησιν quandam usurpari, sumendo id verbum in bonam partem quod proprie in malam sonat: ut et in voce Ποινὴ aliisque nonnullis usu venit. H. STEPH. Ἐξαμείβονται Guelph. Ald. et Cod. Gud. apud Schutz. 2. cui adscriptum etiam Schol. ἀποδιώκουσι. Ἐξαμύνονται obelum habet præfixum in Pors. 2.

ỷ. 484. ΠΡΩΤΟΣ. Πρῶτον Colb. 2.

ỷ. 486. ΑΥΤΟΙΣ. Αὐτὸν Wakefield. ex conjectura.

ỷ. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Γαμψονύχων Guelph.

ỷ. 488. ΟΙΤΙΝΕΣ ΤΕ. Deest τε Guelph. Ald. Rob.

ỷ. 489. ΕΥΩΝΥΜΟΙ. Εὐωνύμους Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Ven. 1. Ar. Ox. Cant. 1. 2. Ald. Turn. Grot. in Excerptis.

ỷ. 490. ΕΧΟΥΣ'. Ἔχουσιν Guelph.

Ibid. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Καὶ πρὸς ἀλλήλοις Wakefield. Silv. Crit. § 78. πρὸς pro προσίτι posito, sed ista conjectura facile careamus.

ỷ. 491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. Στέργητρα Med. Cant. 1. Θέλγητρα Colb. 2. Ask. A.

Ibid. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Συνοδίαι Guelph.

ỷ. 492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Τελειότητα Casaub. ex conjectura, sed sic desideratur copula.

ỷ. 493. ΔΑΙΜΟΣΙ. Δαίμοσιν Grot. in Excerpt. Pors. omnino recte.

ỷ. 494. ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ. Colo hic distinguit Schutz. 1. commate tantum post συγκαλυπτά. Recte ut mihi videtur, juxta Homericum illud, Il. Α'. 40.

——κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα.

Et Soph. Antig. ỷ. 1021. citante Morell.

——μετάρσιοι
Χολαὶ διεσπείροντο καὶ καταῤῥυεῖς
Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

ỷ. 496. ΟΣΦΥΝ. Ὀσφὴν Ald. mendose.

ỷ. 498. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Ἀπάργμα Jacobs.

ỷ. 499. ΔΗ ΤΑΥΤ' ΕΝΕΡΘΕ. Δῆτ' ἔνερθε Colb. 1. laborante versu. Ἔνερθεν Cant. 1. 2. Guelph. Ταῦτα Rob.

ỷ. 501. ΑΡΓΥΡΟΝ ΧΡΥΣΟΝ ΤΕ. Turnebus post ἄργυρον plenius

distinguit. Χρυσοῦν δὲ Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Ald. Alterum præstat.

ỳ. 502. ΦΗΣΕΙΕΝ ΑΝ. In priori editione ὤν legitur. Errore typographico, ut ipse monet Stanl. ad marginem.

ỳ. 503. ΟΙΔΑ ΜΗ. Οἶδ' εἰ μὴ Colb. 1. Ask. A. unde Brunckius conjicit olim etiam lectum fuisse οἶδ' ἂν μὴ μάτην φλῦσαι θέλῃ; Obelum præpositum habet οἶδ' in Pors. 2.

ỳ. 504. ΠΑΝΤΑ. Ταῦτα Med. Cant. 2. Ven. 1. Ar. et mox Μάθοις Colb. 1. 2. Cant. 2. Guelph.

ỳ. 505. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ. Θνητοῖσιν Cant. 2. Ar.

ỳ. 506. ΜΗ ΝΥΝ. Recte animadvertit vir doctus ad Marg. edit. Ald. legendum esse νιν encliticum. Et sic Schutz. 2. Pors. 2.

ỳ. 508. ΕΥΕΛΠΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ. Scholiastes τῶνδε jungit cum εὔελπις, a cujus sententia hic discedo. Eum qui sequi volet, distinguat post τῶνδε, et accentum expungat qui propter encliticam rejectus erat in syllabam δε. H. STEPH. Ἔννοια parum apta, imprimis ubi mox rogant Oceanitides Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; An legendum μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν τινός, sc. θεῶν? An distinguendum, Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν, Διός, ut λυθέντα Διός sit pro λυθέντα ὑπὸ Διός? neutrum satis lenocinatur mihi. PAUW. Plurimum sibi ad hunc locum negotii facessit Pauw., sed frustra. His enim quæ hic a Choro dicuntur, non repugnant quæ infra ỳ. 518. sequuntur, Τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; Nymphæ scil. quæ Saturnum de regno dejectum jam viderant, idem et Jovi accidere forsan posse reputabant, ideoque cum ejus imperio minus faverent, ut patet ex ỳ. 400—405. sperabant atque optabant tempus tandem affore quo Jove imperio exuto, Prometheus e vinculis liberaretur, et non minore quam ille potestate valeret. Cum tamen hoc revera eventurum non certo sciebant, nec vero absimile neque absurdum sane erat, eas cum de Jove Fatorum decretis subjecto sermo est, Prometheum, qui decreta ea ex matre Themide didicerat, percunctari, an aliud quoddam fatum Jovem maneret, ut summum in Deos imperium non esset perpetuo obtenturus. Ad hunc enim modum Nympharum quæstio in ỳ. 518. intelligi debet. Ita omnia plana sunt, et inter se congruentia. HEATH. Μηδὲν μεῖον Διὸς ἰσχύειν nihil aliud est quam: *æque ac Jupiter* viget et valet *vigere et valere*, quod salvo interim Jovis imperio ac majestate de Prometheo dici poterat, simul ac e vinculis liberatus esset. SCHUTZ. Recte Schutzius: itaque minus, quam solet, feliciter, interpres Gallus, *Tu pourras encore être* aussi puissant *que Jupiter*.

ỳ. 509. ΜΕΙΟΝ. Μεῖον' Garb. et mox ἰσχύσει Guelph.

ỳ. 510. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. Τελεσφόρων Ald.

ỳ. 511. ΚΡΑΝΑΙ. Κρῆναι Ald. Rob. Garb. Κράνας in modo optativo subaudito ἵνα, Turn. et Morell. Hoc recte durum esse judicavit Schutz., qui conjecturam viri doctissimi Le Grand, quamvis molliorem, non sine causa improbat, ut facilitati Dialogi aversantem,

Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρα πω τελεσφόρος
Κρᾶναι· πέπρωται· μυρίαις δὲ κ. τ. λ.

Abest autem δὲ post μυρίαις in Guelph.

℣. 512. ΔΕΣΜΑ. Δεσμὸν Guelph. quam lectionem redarguit lex metri a Porsono indicata, quæ senarios sic in trisyllabum exeuntes, spondæum in quinto recipere non patitur.

Ibid. ΦΥΓΓΑΝΩ. Φυγγάνω Brunck. Sed subjunctivus præsentis futuri vim habet.

℣. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. Τούτων ἄρα Ζεὺς contra metrum, Colb. 1. Ar. Cant. 2. Rob. Ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. quod perinde est. Si quid mutandum malim reponi γὰρ, et versum post Turnebum legerim cum interrogatione; sic enim illud γὰρ ἐνθύμημα significaret haud inelegans. Ἄρα Ζεὺς Ven. 1. 2. Turn. Pors. Schutz. 2. et apud eum Codd. Viteb. Gud. Et sane articulus plerumque ante nomina propria in nostro abesse solet.

v. 517. ΕΚΦΥΓΟΙ ΓΕ. Ἐκφύγῃ τι Colb. 1. Ask. A. Ven. 1. Cant. 2. Ἐκφύγῃ etiam sine particula Ar. Ask. D. Ἐκφύγοι τι Ald. Ἐκφύγῃ γε Ven. 2.

℣. 519. ΟΥΚ ΑΝ ΟΥΝ ΠΥΘΟΙΟ. Deest ἂν in Colb. 1. Guelph. Οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο Colb. 2. uterque Cant. et sic edidit Brunck. recte meo quidem judicio, quia subjungit, τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν.

Ibid. ΜΗΔΕ ΛΙΠΑΡΕΙ. Primam in λιπαρὸς apud Homerum semper, et aliquando apud Aristophanem corripi monet Morell. sæpius autem apud Tragicos, λιπαρέω, infra ℣. 1003. Soph. Œd. Col. ℣. 810. 1265. Aristoph. Av. ℣. 451. et λιπαρὴς Soph. Œd. Col. ℣. 1181. et λιπαρὰς Aristoph. Lysistr. ℣. 674. produci.

℣. 520. ΞΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Cum interrogatione legit Schutz. 2. Melius forte intelligas Chorum non plene interrogare, sed conjectare tantum, ut reddatur illud ἦπου, *forsan*.

℣. 521. ΤΟΝΔΕ Δ' ΟΥΔΑΜΩΣ. Τόνδ' οὐδαμῶς Guelph.

℣. 522. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΕΟΣ. Συγκαλυπτέον Guelph. et Colb. 2. cui suprascriptum ος.

℣. 523. ΜΑΛΙΣΤΑ. Τάχιστα Ask. D. Cant. 1.

℣. 524. ΔΥΑΣ. Βίας Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. 2. Rob. sed omnino retinendum esset δύας ex ℣. 179. 512. 745. etiamsi τοῦ βία in plurali adhibiti exempla occurrerent.

℣. 525. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Hæc apud Canterum et priores editores sic se habent:

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος
Ἀντίπαλον Ζεὺς, μηδ' ἐλινύσαιμι
Θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα
Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβεστον πόρον, μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις.
Ἀλλά μοι τόδε μένοι, καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
Ἡδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον
Ἐλπίσι, φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν

Ἐν εὐφροσύναις· φρίσσω δέ σε δερκομένη
Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.
Ζῆνα γὰρ ὐ τρομέων, ἰδίᾳ γνώμῃ σέβῃ
Θνάτους ἄγαν Προμηθεῦ· φέρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ πυ τίς ἀλκὰ,
Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις· ὐδ' ἐδέρχθης
Ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, ἰσόνειρον,
Ἁι τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον.
Οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι
Βυλαί· ἔμαθον τάδε σὰς προσιδῦσ' ὀλοὰς
Τύχας Προμηθεῦ· τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος
Προσέπτα τόδ', ἐκεῖνό θ' ὅ τ' ἀμφὶ λουτρὰ
Τὲ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίυν ἰότητι γάμων,
Ὅτε τὴν ὁμοπάτριον ἕδνοις ἤγαγες Ἡσιόνην
Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκρον.

Hæc et præ Stanleii Antistrophicis habuit Pauwius, et metra enarravit dicam, an enarrare conatus est. Sed cum res ei semper male succedat, quoties in metris versatur, hic autem solito infelicius, et hæc certissime Antistrophica sint, enarrationem ejus, ut plane inutilem, brevitatis causa omisi.

Ibid. ΜΗΔΑΜ'. Pro μηδαμὰ, ultima brevi. Aliter fieri non posset elisio. De hac voce ad Pers. ϒ. 429. fusius agemus. Brunck.

ϒ. 526. ΘΕΙΤ'. Θεῖτο Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ald. Rob.

ϒ. 528. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙΜΙ. Ἐλινύσαιμι Rob. Brunck. Schutz. Hic autem versus, cum proximo sequenti, non nisi unum constituit, Asynartetum sc. ex Ditrochæo et Penth. dactyl. cui prorsus gemellus est antitheticus, ut monet Heath. Sic Brunck. Schutz. Pors. Separatim vero juxta Morell. sunt Troch. Ithyphall. et Ion. seu Pæon. monom. hyperc.

ϒ. 529. ΟΣΙΑΙΣ. Ὁσίυς Ask. A.

ϒ. 531. ΒΟΥΦΟΝΟΙΣ. Βυφόνοισι Ask. A. Misere se torquet Morell. ut Strophen Antistrophæ conciliet; hic igitur legi vult:

Βυφόνοις πόρον παρ' ἄσβεσ-
τον πατρὸς Ὠκεανῦ.

Vide quæ ad ϒ. 542. Ὠκεανῦ autem habent Colb. 1. 2. Ask. A. B. Ven. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob.

ϒ. 532. ΑΣΒΕΣΤΟΝ ΠΟΡΟΝ. Hunc versum abesse posse arbitror. Certe nihil desideratur ad sensum post ϒ. 543. ubi aliquid excidisse volunt editores recentiores. Et hic forte illud ἄσβεςον πόρον ex alio quodam nostri loco, ad marginem adscriptum, mox in textum irrepsit. Sed nihil statuo. Eligant lectores.

ϒ. 534. ΤΟΔΕ ΜΕΝΟΙ. Τόδ' ἐμμένει Ask. C. Cant. 2. Τόδ' ἐμμένοι Colb. 2. Cant. 1. Guelph. Rob. Ar. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Et sic Heath. sed ob ἰδίᾳ in Antistropha mira quædam comminiscitur, primam scil. in ἀλλὰ hic corripi, ut sit versus Ionicus ex Pæone tertio et καταληκτικῶς Trochaica, et Pæoni in Antistropha respondeat Ionicus a min. Primam vero in ἀλλὰ corripi

posse tribus locis plane corruptis ostendere conatus est. Eurip. Alcest. ỷ. 802. Bacch. ỷ. 606. Herc. Fur. ỷ. 1079. Ex his primum corrigit Morell. legendo Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος ἀλλὰ συμφορά, secundum minus feliciter tentavit, legendo Διατινάξαντος τὸ Πενθέως δῶμ' ἄρ' ἐξανίςατε, ut ἄρ' sit pro ἀλλ' ἄρα, de quo videndus Bos. vel pro ἀτὰρ, scil. αὐτὰρ, pro ἀλλὰ, de quo Devar. Legendum autem Διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ', ἀλλ' ἀνίςατε, quam tamen emendationem nescio an jure pro mea venditem; in eam enim nuper videor incidisse, locum tamen ipsum in promptu non habeo. Tertium locum ex Heracl. Morellus monet nihil esse ad rem. Malit autem ille vel primam in ἰδίᾳ produci, ob sequens δ, vel potius cum Schol. legere ἐν ἰδίᾳ, unde versus fit Troch. hepth.

ỷ. 535. ΜΗ ΠΟΤ' ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Μηπότε ταχείη Colb. 1. Μή ποτ' divisim Brunck. Τόδε censet Schutz. pertinere ad locum, qui sequitur, communem, ἡδὺ——εὐφροσύναις, ideoque post ἐκτακείη rectius colo quam puncto distingui. Sed potius dixerim τόδε ad pietatem et linguæ modestiam, quam supra memoraverat, referri.

ỷ. 536. ΘΑΡΣΑΛΕΑΙΣ. Θαρσαλέοις Ald. Turn.

ỷ. 537. ΤΕΙΝΕΙΝ. Deest in Colb. 1. sed suprascriptum διεξάγειν, τίνειν.

ỷ. 538. ΦΑΝΑΙΣ. Φαναῖς contracte pro φαειναῖς, ut supra, ỷ. 471. ᾳκὶς pro αἰκὶς Heath.

ỷ. 539. ΘΥΜΟΝ. Hic et qui proxime sequitur versiculus unum tantum conficiunt apud Heath. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. 'Αλδαινούσαις Turnebi lectio est, quam nec metrum admittit nec verborum concinnitas, ut recte monet Schutz.

ỷ. 541. ΔΕΡΚΟΜΕΝΗ. Δερκομένα Ask. A. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. Brunck.

ỷ. 542. ΜΥΡΙΟΙΣ. Hunc et qui proxime sequitur versum, in unum conjungunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Nihil igitur opus fuit ut Æschylum in Procrustis thalamo poneret Morell. rescribens etiam,

Τοῖσδε μυρίοισι μόχθοι-
σιν διακναιόμενον.

ỷ. 545. ΓΝΩΜΗι. Γνώμᾳ Mosq. 1.

ỷ. 546. ΘΝΑΤΟΥΣ. Θνητὸς Ald. Rob.

ỷ. 547. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Χάρις ἄχαρις Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Hunc et sequentem versum sic ordinat Heath.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις ὦ
Φίλος, εἰπὲ, ποῦ τις ἀλκά·

quem sequuntur Brunck. Schutz. 1.

ỷ. 548. ΧΑΡΙΣ, Ω ΦΙΛΟΣ, ΕΙΠΕ ΠΟΥ ΤΙΣ ΑΛΚΑ. Edidimus εἰπέ που, τίς ἀλκά. Hoc modo που vacat, ut cum dicitur τοῦτό που pro τοῦτό δή. Fortasse non male etiam εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά. Utrovis modo legas idem omnino dicet his verbis quod ỷ. 83. habetur, Τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων. H. STEPH. Pauwius distingui

jubet, Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις ὦ φίλος· εἰπὲ πῶ τις ἀλκὰ, ne φέρ' εἰπὲ jungantur, quo tamen nihil usitatius, ut *dic age* apud Latinos; φέρε autem vult significare, *accipe* seu *disce*.

Χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ, πῶ τις ἀλκά;

Schutz. 2. qui et notam interrogationis post ἄρηξις ponit.

ỷ. 549. ΤΙΣ ΕΦΑΜΕΡΙΩΝ. Τίς ἐφαμέρων Guelph. Mosq. 2. Τίς δ' Rob.

ỷ. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ὀλιγοδρανίαν Med. Cant. 2. Brunck. Schutz. Ὀλιγοδράνειαν Colb. 1. Ὀλιγοδρανοῦσαν Guelph. Mox τὰν ἄκικυν legit Morell. pessime.

ỷ. 551. Αἰ. Αἷς Colb. 1. Ald. Ἧι Guelph. Hunc versum in duos sic dividit Heath.

Ἰσόνειρον ᾇ τὸ * * * *

Φωτῶν ἀλαόν.——

Et in fine versus prioris excidisse vocem quadrisyllabam arbitratur, cui in Antistropha respondet vox ὑμεναίων, cujus prima syllaba vi augmenti producitur. Aliter Morell. qui vocem desiderari negat, modo legatur τὰν ἄκικυν et in Antistropha σὸν λέχος pro λέχος σόν. Dubitat porro, quod mirere, utrum augmentum immutabilem vocalem possit producere, et brevem esse υ in imperfecto, probat ex Homer. Il. Σ'. 586. Odyss. Π'. 5. Dormitavit certe vir doctus qui non vidit augmentum ibi per Ionismum abjici. Brunckius sic legit:

Ἰσόνειρον ᾇ τὸ φωτῶν
Ἀλαὸν * * *

Et sic Schutz., ut vox trisyllaba sit quæ post ἀλαὸν exciderit; verbum nempe intransitivum cum participio ἐμπεποδισμένον periphrasin efficiens. Defectum post ἀλαὸν notat etiam Pors. qui conjunctim legit,

Ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισμένον.

Et in Antistropha,

Ἴόνατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον.

Sic etiam Schutz. 2. Continuanda est autem interrogatio post ἐμπεποδισμένον.

ỷ. 553. ΤΑΝ. Τὴν Ald. Rob.

ỷ. 554. ΘΝΑΤΩΝ. Τῶν θνητῶν Guelph. Θνητῶν Ven. 1. 2. Ald. Rob.

ỷ. 556. ΠΡΟΣΙΔΟΥΣ'. Alii προϊδοῦσ' H. Steph. Hanc vocem versui superiori annectit Heath.

ỷ. 558. ΕΚΕΙΝΟ Θ' ΟΤ'. Ἐκεῖν' ὅτε τότ' Med. Ἐκεῖνό τι ὅ, τ' Colb. 2. Ask. A. Guelph. Ἐκεῖν' ὅτ' Cant. 1. Ἐκεῖν' ὅτε τ' Ven. 2. Ἐκείνω τι Ald. Ἐκεῖνό γε Rob. Ἐκεῖνό τ' Turn. Ἐκεῖν' ὁπότε Morell. ex Marg. Ask. Ἐκεῖνό θ' ὅ γ' Pauw. Ἐκεῖνό θ' ὅτ', pro ὅτι *quod*, Heath. qui locum sic ordinat,

Τόδ', ἐκεῖνό θ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ
Τὸ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίων
Ἴόταντι γάμων.

Sic etiam Brunck. Schutz. Pors. nisi quod omittant τι. Schutz. vero in notis etiam hanc emendationem proponit,

Τόδ' ἐκεῖν' ὅ ποτ' ἀμφὶ λυτρὰ,

Illud nimirum carmen (mihi in animum venit) *quod olim circa lavacra et lectum tuum canebam*, ut τόδ' ἐκεῖνο, pro τοῦτο ἐκεῖνο, ad ipsum hymenæum referatur, quod vix necesse est; hoc enim tantummodo vult Chorus, carmen illud quod nunc ipsi in mentem venit, lugubre scil. et doloris plenissimum, ab hymenæi lætitia quem prius in nuptiis Promethei cecinerat longe discrepare, quæ quidem aptissima est sententia; solemus enim in rebus adversis fortunæ pristinæ non sine summa mentis ægritudine recordari.

Ibid. ΛΟΕΤΡΑ ΤΕ. Λυτρά τι Cant. 1. Λυτρὰ sine τὶ Colb. 2. Ask. A. C. Rob. Brunck. et reliqui. Τὶ etiam deest in Ald.

ỳ. 559. ΣΟΝ. Τόσον Ask. C. D. Σοὶ Guelph. Σὸν λέχος pro λέχος σὸν Morell. Mox ὑμεναίων Ald.

Ibid. ΙΟΤΗΤΙ. Ἰότατι Med. Colb. 2. ubi suprascriptum η. Brunck. Schutz. Pors.

ỳ. 560. ΤΗΝ. Τὰν Med. Colb. 2. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Versuum 560, et 561, ordinem invertunt Ald. Rob. Turn.

ỳ. 561. ΗΓΑΓΕΣ. Ἄγαγες Med. Colb. 2. Cant. 2. Rob. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΗΣΙΟΝΗΝ. Ἡσιόνης Colb. 2. sed ibi ην in margine. Ἡσιόναν Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Jam vero totum carmen, ut nostra mente legendum est, exscribemus; quæ nobis quæ aliis debentur emendationes suis locis declaravimus.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
2. Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος
3. Ἀντίπαλον Ζεὺς,
4. Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις
5. Θοίναις ποτινισσομένα
6. Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρός.
7. Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις,
8. Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι
9. Καὶ μήποτ' ἐκτακείη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἡδύ τι θαρσαλέαις
2. Τὸν μακρὸν τείνειν βίον
3. Ἐλπίσι, φαναῖς
4. Θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.
5. Φρίσσω δέ σε δερκομένα
6. Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον,

7. Ζῆνα γὰρ ὢ τρομέων,
8. Ἐν ἰδίᾳ γνώμῃ σέβῃ
9. Θνατὺς ἄγαν Προμηθεῦ.

ΣΤΡΟΦΗ β΄.

1. Φέρ᾽, ὅπως ἄχαρις
2. Χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ πῦ τις ἀλκά;
3. Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; ὐδ᾽ ἐδέρχθης
4. Ὀλιγοδρανίην ἄκικυν,
5. Ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν
6. Ἀλαὸν * * *
7. Γένος ἐμπεποδισμένον.
8. Οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν
9. Θνατῶν παρεξίασι βυλαί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β΄.

1. Ἔμαθον τάδε, σὰς
2. Προσιδῦσ᾽ ὀλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.
3. Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
4. Τόδ᾽, ἐκεῖνο θ᾽ ὅ, τ᾽ ἀμφὶ λυτρὰ
5. Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίων,
6. Ἰότατι γάμων,
7. Ὅτε τὰν ὁμοπάτριον
8. Ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
9. Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Ex his, in priori Stropha; metra sunt, 1. Dactyl. penth. 2. Troch. dim. cat. 3. Adonic. 4. Asynart. ex Troch. monom. et Dactyl. penth. 5. Prosod. dim. acat. 6. Asynart. ex Troch. monom. et Dactyl. penth. 7. Dactyl. penth. 8. Troch. dim. cat. 9. Iamb. dim. cat. In Antistropha recepi ἐν ἰδίᾳ ex Schol. quod tamen haud omnino placet. In Stropha secunda, 1. est Ion. a min. dim. brachyc. 2. Ion. a min. trim. cat. 3. Ion. a min. trim. hyperc. 4. Ion. a min. dim. hyperc. 5. Troch. dim. acat. 6. Ion. a min. dim. brachyc. desideratur vox trisyllaba, de qua vide ad ℣. 551. 7. Ion. a min. dim. acat. 8. Dactyl. hepthem. 9. Iamb. dim. hyperc.

IV.

℣. 563. ΛΕΥΣΣΕΙΝ. Λεύσσειν ἐμὲ Ask. A. de quo vide supra ad ℣. 176.

℣. 564. ΧΑΛΙΝΟΙΣ. Χαλινοῖσιν Med. Ald. Rob. Χαλίνοισι Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph.

Ibid. ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Alii ἐν πετρίνοισι τοῖσιν ὀρείοις Χειμαζόμενον. Sed nec in Victorii libro habetur τοῖσιν ὀρείοις et explicationem fuisse τῦ πετρίνοισι quæ ex margine in contextum irrepserit, ex Scholiaste cognoscis. H. STEPH. Πετρίνοισιν ὀρείοις Ask. C. D. Cant. 2. Guelph. Colb. 1. Ven. 2. Πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Cant. 1. Colb. 2. Ar.

Ox. Ask.B. Ald. Rob. quod in basin anapæsticam emendavit Turn. Sed omnino abesse debet ut recte vidit H. Steph. Χαλινοῖσιν ἐν πτερίνοισι ὀρίοις Ven. 1. Πτερίνοισιν Heath. recte ob metrum. Sic et reliqui.

℣. 565. ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ. Ἀμπλακίας Colb. 2. Brunck. Schutz. Ἀπλακίης Pors.

℣. 566. ΠΟΙΝΑΙΣ. Alii ποινὰς ὀλέκῃ, quod durum mihi videtur. Quare vel retinendam lectionem nostram censeo, vel pro ποινὰς ὀλέκῃ, ex conjectura legerim Ποινά σ' ὀλέκει. Quamquam antea, ℣. 112. plurali numero usus est hoc nomine, τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. H. STEPH. Ποινὰς Colb. 1. 2. Ald. Corrige errorem typographicum in accentu edit. nostræ, et lege ποιναῖς. Obelum præfixum habet in Pors. 2.

Ibid. ΟΛΕΚΗ. Ὀλέσῃ Colb. 2. et mox ἐποῖ Med. Guelph.

℣. 567. ΓΗΣ. Γᾶς Ask.B. Brunck. Schutz.

℣. 568. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Colon, Iamb. dim. brachyc. 2. Iamb. dim. hyperc. 3. Iamb. hipponact. 4. Antispast. tetram. brachyc. quod displicet fere mihi, quia post primum antispastum ἄτακτον sequuntur duo ditrochæi, qui pro antispastis haberi quidem possunt, sed tamen difficilius quia sese excipiunt. An forte scribendum duobus colis Φοβοῦμαι, Τὸν μυριωπὸν κ.τ.λ. ut sit prius Iamb. monom. cat. Posterius, Iamb. trim. cat. 5. Asynart. e duobus Penth. troch. 6. Iamb. trim. cat. 7. Troch. trim. cat. 8. Asynart. ex Iamb. hepthem. et Troch. hepthem. vel altero Iamb. hepthem. 9. Troch. trim. hyperc. vel Iamb. trim. acat. 10. Potest esse Antispast. tetram. cat. sed quia sequens colon ad leges metricas commode redigi non potest, libenter ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ a præcedentibus separarem, ut Ἀχίτας ὑποδόταν νόμον constituat Antispast. dim. hypercat. et alia sequentia cum illis separatis ad numeros legitimos adaptentur. Ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ πῶ πῶ πῶ Dactyl. tetram. hyperc. ex Spondeis, nam ι in ἰὼ est anceps; posterius, Troch. trim. brachyc. cum Iambo in quinto loco, quomodo Pindarus sæpe, et ratio metrica constat. 12. Pæon. trim. cat. 13. Pæon. trim. acat. ex Pæone et duobus Bacchiis. 14. Antispast. trim. brachyc. ex Antispasto et Syzyg. Iamb. ἐκτασήμῳ cum Tribrache, qui pro tertio Iambo: si Iambum malles legendum πημοναῖς ἒ ἒ, sed non sequar quia non necesse. 15. Iamb. trim. brachyc. 16. Iamb. hepth. 17. Pæon. trim. acat. ex Bacchio et duobus Pæonibus secundis. 18. Antispast. trim. acat. cum Syzyg. Iamb. in fine; erunt qui δάκισιν malint, sed non necesse. 19. Glycon. cum Antispasto ἀτάκτῳ in longam desinente. Si μοὶ a colo præcedenti sumptum huic jungeres, illud Antispasticum esset Trim. cat. hoc Troch. dim. hyperc. ego nihil moveo, Antipasti enim ἄτακτοι in his non pauci. 20. Iamb. dim. acat. 21. Iamb. trim. acat. 22. Troch. Ithyphall. PAUW. Hactenus Pauwius, qui certe cum ad versus feriendos accessit, præceptum illud Horatianum ante oculos non habuit, quod quemque in ea se arte exercere, quam quisque intelligit, jubet. Ut alii hæc

digesserint suis locis narrabimus. Sunt autem hæc Ius Monostrophica consulto præfractiora, et nunc concitata nunc remissiora, prout incitantur vel resident animi motus. Hoc qui observaverit, facile intelliget, poetam nunc syllabarum resolutionibus, nunc contractionibus, studio indulsisse, quorum exempla passim occurrunt. Carmen nostra mente restitutum dabimus ad ỳ. 589.

Ibid. ΕΑ ΕΑ. Ἒ ἒ Med. Colb. 1. Ask. B. ubi etiam ἆ ἆ adjicitur.

ỳ. 569. ΜΕ ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Μὲ τὴν τάλαιναν Ask. A. Cant. 1. Μὲ τὰν τάλαιναν Cant. 2.

Ibid. ΟΙΣΤΡΟΣ. Alii οἶστροις. H. STEPH.

ỳ. 570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Εἴδωλον γὰρ Ἄργου in quibusdam codicibus fuisse testatur Turnebus. Fons erroris in aperto est ex voce Ἄργου.

Ibid. ΓΗΓΕΝΟΥΣ. Γένους Ven. 2.

Ibid. ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Ἀλευάδα· τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεύα Schol. Cant. 2. Ἀλευάδα item Ask. A. Ἄλευ ἆδα divisim, manifesto errore Ask. B. Vide Stanl. et Notas Varr. Philologg. Post ὦ δᾶ huc retrahunt φοβοῦμαι ex versu seq. editt. vetustæ. Ἄλευε δᾶ Arnald. quem sequitur Morell. ut recto talo stet senarius, qui forte consulto impeditior a poeta profectus est. Ἄλευ' ἆ δᾶ Valck. in Phœniss. ỳ. 1304. quod in quibusdam libris fuisse testatur Turnebus. De loco Etymologici quem laudat Stanl. in Notis, videndus Arnald. Animadv. Crit. p. 181.

ỳ. 571. ΦΟΒΟΥΜΑΙ. Post hanc vocem inserui interjectiones ἒ ἒ ut metrum fieret concinnius. Eas vero excidisse collatis Vv. Ll. ad ỳ. 568. probabile est. Iterum in textu occurrunt, ỳ. 581.

Ibid. ΕΙΣΟΡΩΣΑ. Εἰσιδοῦσα Colb. 2. Ask. A.

ỳ. 572. ΔΟΛΙΟΝ. Δόλιον Cant. 2.

ỳ. 573. ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ. Καταθανόντα Colb. 1.

ỳ. 575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ. Κυναγετεῖ Brunck. Schutz. Hunc et seqq. versus hoc modo exhibent Ald. Rob. Turn. Garb. Morell.

Κυνηγετεῖ πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν
Παραλίαν ψάμμον· ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος
Ὀττοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.
Ἰὼ ἰώ· ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
Πῆ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάνοι.

Aliter Brunck. Schutz. 1. et sic quidem,

Κυναγετεῖ πλανᾷ τε νῆστιν
Ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον
Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ
Δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.
Ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
Ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι;

At in edit. 2. vulgatum ordinem servat Schutz. Heathius autem sic ordinat,

Ἀλλά με τὰν τάλαιναν
Ἐξ ἐνέρων περῶν κυνηγετεῖ

Πλανᾷ τι νῆςιν ἀνὰ τὰν παραλίαν
Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαςος οτοϐεῖ
Δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.

Deinde ut in Aldina.

Ibid. ΝΗΣΤΙΝ ΑΝΑ. Νῆςίν γ' ἀνὰ Heath. qui fulcrum ubique obtrudit.

ỷ. 576. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Κηρόπαςος conjicit Bentleius.

Ibid. ΟΤΤΟΒΕΙ. 'Οτοϐεῖ Heath. Pors.

ỷ. 577. ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ. 'Υπνοδότην Ask. C. 'Υπνοδότ' ἄνομον Guelph. errore satis manifesto. Mox alterum ποῖ deest in Colb. 1.

ỷ. 578. ΠΩ ΠΩ ΠΩ. Πόποι πόποι Med. Cant. 1. 2. Colb. 1. Ar. Πῶ ποῖ πῶ ποῖ Guelph. Πῶ quater Ox. bis tantum Morell.

Ibid. ΠΩ ΠΩ ΠΩ ΠΗ Μ' ΑΓΟΥΣΙ. Πῶ· πῶ· ποῖ μ' ἄγουσ' αἱ Ask. C. D. Ven. 2. Et ποῖ certe malim.

Ibid. ΤΗΛΕΠΛΑΓΚΤΟΙ ΠΛΑΝΑΙ. Τηλέπλαγκται πλάναι Ask. A. C. D. Colb. 1. 2. Cant. 1. Πλάναι etiam Brunck. Schutz. 1. Sed πλάνοι ex Sophocle defendas, Œd. Tyr. ỷ. 67. ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις, ad quem locum advocat Brunck. Eurip. Hippol. ỷ. 284. Hel. ỷ. 541. 783. Stob. Grotii p. 105. Soph. Œd. Col. ỷ. 1114. Philoct. ỷ. 758. Et Schol. ad locum Œd. Tyr. supra laudatum, πλάνοις ἀντὶ θηλυτικοῦ πλάναις. Vide etiam Mœr. Attic. p. 315. Obelum habet πλάνοι in Pors. 2.

ỷ. 579. ΤΙ ΠΟΤΕ Μ' Ω ΚΡΟΝΙΕ ΠΑΙ ΤΙ ΠΟΤΕ. Abest primum ποτὲ ab utroque Cant. Alterum Τί ποτε a Med. Colb. 1. 2. Ven. 2. Ask. C. D. Guelph. Brunck. Schutz. 1. Τίς ποτε——τί ποτε Ald. Rob.

ỷ. 580. ΤΑΙΣΔ' ΕΝΕΖΕΥΞΑΣ ΕΥΡΩΝ ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ, ΕΝ ΠΗΜΟΝΑΙΣΙΝ; Distinxi post ἁμαρτοῦσαν, ut sit τί ποτε εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν, ἐνέζευξας ἐν πημοναῖσι ταῖσδε. Est autem usus eodem verbo antea, si quibusdam libris fidem habeamus. Nam, ỷ. 108. ubi est ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας, legitur in nonnullis ἐνέζευγμαι. Qua de re illic te admonui. Idem valet utrumque; et perinde est sive præpositio ἐν addatur, ut hic, sive omittatur, ut illic, utpote inclusa in verbo. Sæpius tamen omitti solet. H. Steph.

Ibid. ΕΥΡΩΝ. 'Αρῶν Ald. nullo sensu: sed ibi sæpius pro ευ reperies α. Sic mox pro εὐγμάτων, ἀγμάτων. Nimirum in cod. quem tantum non expressit Ald. ευ et α sæpissime confunduntur. Versum vero sic dividunt Med. Brunck. Schutz 1.

——εὑρὼν ἁμαρ-
τοῦσαν.——

ỷ. 581. Ε Ε. Αἶ, αἶ, ἒ ἒ Ask. A.

ỷ. 582. ΔΕΙΜΑΤΙ. Δείγματι Guelph. Versum sic dividunt Brunck. Schutz. 1. Heath.

Οἰςρηλάτῳ δὲ δείματι
Δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις;

ỷ. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Παράκοτον Cant. 1. Π et Τ facillime confunduntur. Παράσκοπον Guelph.

ỷ. 585. ΠΟΝΤΙΟΙΣ ΔΑΚΕΣΙ. Ποντίοισι Guelph. Ven. 2. Cant. 2.

Ask. A. Brunck. Schutz. Δακνοῦσι Cant. 1. Δάκαισι Cant. 2. Δάκεσιν Morell. ex emendat. Pauwii. Porro ἢ ex superiori versu huc trahunt Brunck. Schutz. 1.

Ibid. ΜΗΔΕ ΜΟΙ. Μὴ δέ μοι Rob. Μήδ᾽ ἐμοὶ in sequentem versum trahunt Brunck. Schutz. 1. Μοὶ tantum Heath.

ỿ. 587. ΑΔΔΗΝ. Ἄδην Brunck. Schutz. Pors. Retineo ἄδδην, quia in eo consentiunt codices, nec repugnat metrum. Hesych. Ἄδδην· εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονήν.

Ibid. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙ. Alii πολύπλανοι. Ego malim πολύπλαγκτοι, quod in aliis libris legitur, præsertim quum ỿ. 578. dixerit τηλέπλαγκτοι πλάνοι. Idem valet autem πλάνος quod πλάνη. Illud tamen πολύπλανοι convenit cum illo δύσπλανος quo utitur ỿ. 609. H. Steph. Πολύπλανοι Ask. A. D. Ven. 2. Ald. Turn.

Ibid. ΠΛΑΝΑΙ. Supra, ỿ. 578. πλάνοι quod hic etiam Schutz. 2. Pauwius vero poetam studio variasse arbitratur.

ỿ. 588. ΓΕΓΥΜΝΑΚΑΣΙΝ. Abest ν in Guelph. sed hiatus ferri non potest. Γεγυμνάσιν Ald. Jam vero totum carmen, metris ex nostra sententia ordinatis, exscribam.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

1. Ἃ ἇ, ἴα ἴα·
2. Χρίει τίς αὖ με τάλαιναν οἶστρος,
3. Εἴδωλον Ἄργου γηγένους;· ἄλευ᾽ ὦ δᾶ.
4. Φοβοῦμαι, ἒ, ἒ,
5. Τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.
6. Ὁ δὲ πορεύεται, δόλιον ὄμμ᾽ ἔχων,
7. Ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.
8. Ἀλλά με τὰν τάλαιναν, ἐξ ἐνέρων περῶν,
9. Κυνηγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν
10. Ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον,
11. Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ,
12. Ἀχέτας, ὑπνοδόταν νόμον.
13. Ἰὼ ἰώ, ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
14. Ποῖ μ᾽ ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάνοι;
15. Τί ποτέ μ᾽ ὦ Κρόνιε παῖ τί ποτε
16. Τί ποτε ταῖσδ᾽ ἐνέζευξας εὑρὼν
17. Ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἒ, ἔ.
18. Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
19. Παράκοπον ὧδε τείρεις;
20. Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
21. Ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν, μηδέ μοι
22. Φθονήσῃς εὐγμάτων ἄναξ.
23. Ἄδδην με πολύπλαγκτοι πλάνοι
24. Γεγυμνάκασιν, οὐδ᾽ ἔχω μαθεῖν ὅπῃ
25. Πημονὰς ἀλύξω.

Metra sunt, 1. Ion. a maj. dim. brachyc.; vel potius, Iamb. dim. brachyc. si α in ἴα longum esse statuas. 2. Asynartet. e Penth.

Iamb. 3. Iamb. trim. 4. Dochmiacus. 5. Iamb. trim. 6. Asynart. e Dochm. 7. Iamb. trim. cat. 8. Choriamb. trim. acat. 9. Iamb. dim. hyperc. 10. Ion. a min. dim. hyperc. 11. Asynart. e Dochmiacis. 12. Period. dim. acat. 13. Dactyl. tetram. hyperc. ex Spondeis. 14. Malim dicere Asynart. e Troch. monom. et Cretico dim. quam Period. e Troch. dim. brachyc. et Iamb. monom. 15. Pæon. trim. cat. 16. Dici potest Pæon. trim. acat. sed rectius forte Antispast. dim. hyperc. 17. Antispast. trim. brachyc. 18. Asynart. e Penth. Iamb. pro Dochm. et dochmio. 19. Iamb. dim. cat. 20. Asynart. e Dochmiacis. 21. Asynart. ex Pæon. dim. et Dochm. 22. Antispastus Æschyleus dim. acat. Epitritum primum excipientibus Iambis *puris*. 23. Iamb. dim. acat. 24. Antispast. Æschyleus trim. 25. Ithyphallicus.

ỷ. 590. ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ ΤΑΣ. Alii προσφθέγματα. Legitur et προσφθέγματος. H. STEPH. Φθέγμα Med. Rob. Φθέγμα τᾶς δὲ Ar. Colb. 2. Φθέγματα τῆς Colb. 1. Φθέγματα etiam Ask. C. D. Cant. 1. 2. Φθέγματα τᾶσδε Ven. 2. Guelph. Προσφθέγματα Ald. Turn. Hunc versum Pauwius vult esse Antispast. trim. acat. πολυσχημάτιστον, quod Ius Monostrophica quasi claudat, et ad Iambica leniter sese acclinet: sin minus legendum cum Arnaldo, Τᾶς παρθένου πρόσφθεγμα βούκερω κλύεις. Rectius Heath. Τᾶς βούκερω πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις, dicendum enim τᾶς παρθένου τᾶς βούκερω si Arnaldum sequare. Minus concinne Morell. Πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις τᾶς βούκερω, vel κλύεις τὸ φθέγμα παρθένου τᾶς βούκερω, vel τὰ φθέγματα, vel προσφθέγματα κλύεις παρθένου τᾶς βούκερω. (Accentum ubique in βούκερω ex penultima in antepenultimam rejeci, quod postulat analogia, quamvis id videtur viros doctos fugisse, excepto Porsono.) Recte vero hunc versum Iambicum esse contendit Morell., ob novam personam in scenam introductam, qua in re notandum poetas fere semper Iambicos usurpasse. Conf. Soph. Philoct. ỷ. 1246. Œd. Col. ỷ. 576. 1313. Eurip. Hec. ỷ. 215. Orest. ỷ. 1315. Alcest. ỷ. 1016. Heathium sequuntur Brunck. Schutz. quibus me adjungas velim. Vulgatam retinet Pors. sed in edit. 2. obelum apposuit ad βούκερω.

ỷ. 592. ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Ἰναχείας Med. Ἰναχίας Colb. 2. Cant. 1. 2. Ἰναχίης Guelph. et mox θάλπῃ Guelph. huc etiam trahunt ἔρωτι ex seq. versu, contra metrum, Ald. Rob.

ỷ. 594. ΓΥΜΝΑΖΕΤΑΙ. Βιάζεται Cant. 2. Ar. Fons erroris in aperto est, ex voce βίαν præcedente.

ỷ. 595. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. Ex his, 1. est Troch. dim. hyperc. duo Trochæi in breves sunt resoluti. 2. Period. ex Syzyg. Troch. et Iamb. trim. brachyc. nisi ᾰ in ἄρα corripere malis, sic enim post Iambicum μογερᾶ τίς ὤν, τίς ἄρα, sequitur ditrochæus cat. μ' ὦ τάλας, et periodus fit duplex, Iambis in medio collocatis. 3. Period. a Troch. syzyg. incipiens, et in Troch. syzyg. cat. desinens, duo Iambi stant in medio. 4. Pæon. trim. cat. θεῶν patitur synizesin, et sic primus pes est Creticus, si θεόσυτον legeretur pro Cretico etiam adesset pæon quartus. 5. Pæon. trim.

cat. ex Creticis. 6. Iamb. dim. acat. 7. Iamb. trim. brachyc. αἰκίας hic mediam corripit. 8. Iamb. penth. aut Ion. dim. brachyc. 9. Troch. dim. hyperc. si μήδιον scribas est Troch. trim. brachyc. 10. Iamb. trim. hyperc. ἆ ἒ ἒ est tribrachys. 11. Troch. dim. acat. qui et Antispast. dim. acat. esse potest, prima in τίμωρον est anceps. 12. Troch. hepthem. 13. Antispast. dim. hyperc. 14. Epi-chor. dim. acat. 15. Pæon. trim. acat. ex Creticis. PAUW. Hæc ille, metra metris, ut solet, permiscens. Nos carmen dabimus ad numeros suos revocatum, post ỷ. 609.

ỷ. 596. ΕΙΠΕ ΜΟΙ. Hos versus sic refingit Heath.

Εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ τίς ὤν
Τίς ἄρα μ' ὦ τάλας τὰν ταλαίπωρον
Ὧδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς;

Heathium sequuntur Brunck. Schutz. Pors. nisi quod ἔτυμα servent Brunck. Pors.

ỷ. 597. ΕΤΥΜΑ. Ἐτήτυμα Ar. Cant. 1. 2. Sic etiam Guelph. ab altera manu. Heath. Schutz.

ỷ. 598. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ ΔΕ. Τὲ Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Brunck. Schutz. Θεόσυτον Morell.

ỷ. 600. ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙΝ. Φυταλέοισιν Ald. Commate tantum post ἒ ἒ distinguit Pors.

ỷ. 601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ. Νήστισιν Cant. 1. 2. αἰκίαις Heath. trahit in seq. versum; et post eum Brunck. Schutz. 1.

ỷ. 603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ. Ἐπικότοις Guelph. et mox μήδισιν Pauw. Pors. Schutz. 2.

ỷ. 604. ΤΙΝΕΣ ΟΙ, Ε Ε, ΟΙ' ΕΓΩ ΜΟΓΟΥΣΙΝ. Sine interrogatione Ald. Turn. Τινὲς etiam indefinite Rob. Heathius vero sic dividit:

Δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἳ
Ἒ ἒ οἵ' ἐγὼ μογοῦσιν;

Sic Brunck. Schutz. 1.

ỷ. 606. Ο, ΤΙ. Deest τὶ Colb. 1. Ὅ τι Morell. fors. err. typ.

ỷ. 607. ΤΙ ΜΗ ΧΡΗ. Alii τί με χρή. Ubi vel repetendum παθεῖν, vel, quod mihi magis placet, accipiendum pro τίνος μοι χρεία. Sic αὐτόν σε δεῖ Προμηθέως. Sed illic est accusativus cum genitivo, hic autem duplex esset accusativus. H. STEPH. Τί μὴ χρὴ, τί μὴ χρὴ παθεῖν ita loqui amat Æschylus: alii cum Robortello Τί με χρή; quod dignum est morbonia. Nam τί με χρὴ παθεῖν inepte ταυτολογίζει. PAUW. Robortellianam lectionem τί με χρή; plane stabilit metri ratio, quæ et vulgatam respuit. Versus enim est Ion. a min. dim. ἀνακλώμενος hyperc. Subauditur autem non παθεῖν, sed δρᾷν, ποιεῖν, ellipsi apud Græcos usitatissima. Vide Bos. Ellips. Non certe ea quæ nunquam passura erat scire cupiebat Io, neque ita loqui amat Æschylus, aut scriptor ullus non plane ineptus. HEATH. Suppressi verbi δρᾷν exemplum occurrit in Eurip. Troad. ỷ. 734.

——τῶτων οὕνεκ' ἐ μάχης ἐρᾷν,
Οὔτ' αἰσχρὸν ἐδὲν, ἐδ' ἐπίφθονόν σε χρή.

Supple ἰδεῖν. Brunck. Τί μοι χρὴ Colb. 2. Cant. 1. 2. Τί μι χρὴ Ask. A. Rob. Sic et emendavit vir magnus Is. Casaub. ad Marg. edit. Steph. et sic Morell. Brunck. Schutz. Τί μοι χρᾶ, aliquid oraculi mihi effare, conjecit Wakefieldius, dum scribo fato functus. Pax sit ergo manibus conjicientis! Τί μὴ χρὴ retinet Pors. at in edit. 2. ad χρὴ obelum apposuit. Τί με χρὴ, τί φάρμακον νόσου Schutz. 2.

ỹ. 608. ΟΙΣΘΑ. Colon hic habet Schutz. 2.

ỹ. 609. ΦΡΑΖΕ ΤΑΙ. Φράζε τι τᾷ Ask. D. Ven. 2. Cant. 1. Guelph. Φράζε δὲ δυσπλάνῳ Ald. Φράζε τι δυσπλάνῳ Ven. 1. Rob. Δυσάνῳ habet Med. contra metrum. Jam vero carmen ad numeros suos revocatum dabo.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

1. Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις,
2. Εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ, τίς ὤν,
3. Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον,
4. Ὧδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς,
5. Θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας,
6. Ἃ μαραίνει με χρίουσα
7. Κέντροισι φοιταλέοισιν; ἒ ἔ.
8. Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν
9. Αἰκίαις λαβρόσσυτος ἦλθον,
10. Ἐπικότοισι μήδεσιν δαμεῖσα.
11. Δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἳ, ἒ ἔ,
12. Οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν;
13. Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον
14. Ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν.
15. Τί με χρή; τί φάρμακον νόσου;
16. Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα, θρόει,
17. Φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

Metra sunt, 1. Asynartet. e Dochmiis. 2. Period. dim. acat. 3. Asynartet. e duobus penth. troch. 4. Period. dim. acat. 5. Pæon. trim. cat. 6. Troch. dim. acat. 7. Asynart. ex Iamb. penth. pro Dochmio, et antispasto. 8. Iamb. dim. acatalect. 9. Dactyl. tetram. media enim αἰκίαις, quicquid dicat Pauwius, producitur, vel Ion. a maj. trim. brachyc. a molosso incipiens, quod malim, dactylo enim vel spondeo certo melius clauderetur si esset dactylicus. 10. Asynart. e Dochmio et Iamb. penth pro Dochmio. 11. Asynart. e Monom. Iamb. et Dochmio. 12. Ithyphallicus. 13. Troch. dim. acat. 14. Troch. dim. cat. 15. Iamb. dim. acat. 16. Period. dim. οἶσθα ultimam producit ante θρόει, ut supra μὲ ante χρίουσα. 17. Pæon. trim. acat. ex Creticis.

ỹ. 610. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς Cant. 2. ut, v. 817. σαφῶς ἐκμάθαν. Sed omnino retinendum τορῶς nam sic incipit Lycophronis Cassandra, quem, nemo nescit, Æschyli studiosissimum fuisse. Τορῶσι men-

dose, sed cod. lectionem repræsentans, Ald. Mox σοὶ deest Ask. D.

Ibid. Ο, ΤΙ. Deest τι Guelph. Ὅτιῳ Pors. Schutz. 2.

ỿ. 612. ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΡΟΣ. Καὶ πρὸς Colb. 1.

ỿ. 614. ΘΝΗΤΟΙΣΙΝ. Βροτοῖσι Colb. 2. contra metrum. Θνητοῖσι Ald. Rob. Turn.

ỿ. 615. ΔΙΚΗΝ. Χάριν Colb. 2. sed præstat δίκην, nam de pœna loquitur.

ỿ. 616. ΑΡΜΟΙ. Ὦ μοι inter Vv. Ll. recenset Morell. ex Turnebo.

ỿ. 617. ΤΗΝΔΕ. Τάνδε Ald. Rob. sed istiusmodi Dorismi in senariis minus placent.

ỿ. 618. ΑΙΤΗι. Αἰτεῖ Med.

Ibid. ΠΑΝ ΓΑΡ ΕΚΠΥΘΟΙΟ ΜΟΥ. Alii πάντα γὰρ πύθοιό μου. Legitur et πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου. Sed fortasse rectius legi posset πᾶν γὰρ ἄν. H. Steph. Πᾶν γὰρ πύθοιό μου Colb. 1. 2. Πάντα γὰρ πύθοιό μοι Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Ox. Sed πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου post H. Steph. legunt Dawes. Misc. Crit. p. 260. Brunck., (quod confirmat ex Soph. Œd. Tyr. ỿ. 333.) Schutz. et Pors.

ỿ. 619. ΩΧΜΑΣΕ. Ὤχμασεν Med. Cant. 1.

ỿ. 620. ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΜΕΝ ΤΟ ΔΙΟΝ. Βούλημα habet Rob. Βούλευμα μὲν τὸ δ' ἂν Med. Μέντοι τὸ δῖον Colb. 1.

ỿ. 621. ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ. Ἀπλακημάτων, ut semper, Pors. et mox τούνης corrupte, Guelph.

ỿ. 622. ΑΡΚΩ. Ἄρκεσα Turn. Unde suspicatur Schutz. scripsisse Æschylum,

Τοσοῦτον ἀρκεῖ σοι σαφηνίσαι με νῦν;

vel saltem, si vulgata vera sunt, signum interrogationis post μόνον ponendum. Ἀρκεῖ forte recipiendum, sed nec illud signum interrogationis, nec μοι νῦν mihi placent.

ỿ. 625. ΣΟΙ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. Σὺ Colb. 2. Cant. 1. Ask. B. sed ibi suprascriptum σοί.

ỿ. 626. ΜΗΤΟΙ. Μήτι Ask. A. Cant. 1. Gud. apud Schutz. 2. Ox. Rob. Hunc versum, ut monent viri docti, Schol. ad Eurip. Hec. ỿ. 570. citat hoc modo, Καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψῃς τοῦτο ὅπερ μέλλω παθεῖν. Malim vero μή τοι divisim, ut Schutz. 2. nec tamen illi assentior jubenti reponere,

Μὴ δή τι μοι κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

ỿ. 627. ΤΟΥΔΕ ΣΟΙ. Τοῦδε τοῦ Med. Colb. 2. Ask. A. B. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob. Σοὶ abest omnino ab edit. Ald. ubi legitur τοῦδε δωρήματος. Hunc et seq. versum omittunt Ven. 1. Ox. nec eos sensum requirere affirmat Morell. Sed ex μεγαίρω hic, cui respondet φθόνος, ỿ. 629. cuivis videbitur eos abesse non posse. Nimis certe licenter Schutz., ut vitetur dialogi μακρολογία, totum locum sic emendatum voluit,

ΠΡ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

ΙΩ. Μήτοι μέγαιρε τοῦδέ μοι δωρήματος.

ΠΡ. Φθόνος μὲν οὐδείς· σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.

ỳ. 628. ΜΗ ΟΥ. Μὴ Med. sed ὁ suprascriptum est eadem manu. Cant. 1. Erasum est in Colb. 2. et Cant. 2. Suprascriptum in Guelph. a recenti manu.

ỳ. 629. Δ' ΟΚΝΩ. Δοκῶ Ven. 1. Guelph. Ald.

ỳ. 630. ΜΑΣΣΟΝ ΩΣ. Μᾶλλον suprascriptum in Guelph. Μᾶσσον ἢ ὡς inter Vv. Ll. recenset Turn. quam lectionem lubens amplectitur Heath. cum ἢ ὡς facile per synizesin in unam syllabam coeunt, ut vitetur eclipsis particulæ ἢ. Sed apud Græcos ἢ aliquando omitti, ut apud Latinos *quam*, monet Morell. Cf. Bos. Ellips. Græc. p. 382. Ἢ ὡς habent Brunck. Schutz. Μᾶσσον †ὡς Pors. 2.

ỳ. 633. ΤΗΝ ΤΗΣΔΕ. Abest hic versus a Cant. 1.

Ibid. ΙΣΤΟΡΗΣΩΜΕΝ. Ἱστορήσομεν Giac. minus recte. Nescio an consulto tamen, cum Stanleianam editionem plerumque fideliter expresserit. Interpretatio, *Intendiamo*, utrique tempori convenit.

ỳ. 636. ΙΟΙ. Ἰὼ suprascriptum in Colb. 2.

ỳ. 638. ΩΣ ΑΠΟΚΛΑΥΣΑΙ. Alii ὥστ' ἀποκλαῦσαι. In præpositionibus autem utitur aliquando licentia Æschylus. H. Steph. Κἀποκλαῦσαι Ask. A. Cant. 1. Τἀποκλαῦσαι Cant. 2. Ὡς γ' ἀποκλαῦσαι vel ὡς τἀποκλαῦσαι emendavit vir doctus ad Marg. Ald. Sic Ven. 2. Turn. Morell. Pors. Ἀποκλαιῆσαι vel ἀποκλαῆσαι ex Demosth. et Hesych. versui infercit Pauw. Ὡς' ἀποκλαῦσαι Brunck. ut sit crasis vocalium ι et α in ὥστι ἀποκλαῦσαι raptim pronuntiatis; vocales enim per apostrophum rejectas inter pronuntiandum raptim proferri solere, admonet. Κἀποκλαῦσαι Schutz. Tyrwhitt. Sed τἀποκλαῦσαι recipiendum esse nullus dubito. Recte vidit Morell. Stanleium in Notis, pro κἀποδύρεσθαι, κἀποκλαῦσαι scribere voluisse.

Ibid. ΚΑΠΟΔΥΡΕΣΘΑΙ. Κἀποδύρεσθαι Med. Ask. A. Cant. 2. Brunck. Schutz. 1. qui ibi Brunckium sequitur, ut in edit. 2. semper fere Porsonum.

ỳ. 639. ΟΠΗ. Ὅποι Med. Guelph. et mox μέλλοι Cant. 1.

ỳ. 640. ΕΧΕΙ. Ἔχειν Ald.

ỳ. 641. ΟΠΩΣ ΥΜΙΝ. Ὅπως μὲν ὑμῖν Ask. C. Cant. 1. Ven. 2.

Ibid. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ ΜΕ ΧΡΗ. Ἀπιστήσαιμ' ἔτι emendavit interpres Græcus ad Marg. edit. Ald. Ἀπειθῆσαι conjecit vir doctus Jac. Tate, sed apud Hesych. Ἀπιστεῖ· ἀπειθεῖ.

ỳ. 643. ΟΔΥΡΟΜΑΙ. Alii αἰσχύνομαι, cujus lectionis admonet et Schol. Ac certe magis placet: nam ipsam ὀδύρεσθαι, vel ea tacente, cognosci poterat. Producitur autem et corripitur ab hoc poeta secunda hujus verbi syllaba. H. Steph. Αἰσχύνομαι Cant. 1. 2. et ad oram Ask. A. manu ipsius librarii. Αἰσχύνομαι recte præfert Schutz. contra Pauwii judicium; nam et μορφῆς διαφθορὰ, et causa διαφθορᾶς virgini dedecus adferebant. Pro πύστοιθ', πύσσοισθε habet Rob.

ỳ. 644. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ. Τὸν θεόσσυτον Colb. 2. at rectius abesset articulus, etiamsi vim non inferret metro.

ỳ. 646. ΑΕΙ. Αἰεὶ Med. Cant. 1. minus bene.

Ibid. ΕΝΝΥΧΟΙ. Ἄνυχοι Ald. quod emendavit vir doctus ad Marg. in πάνυχοι ingeniosissime, sed nihil mutandum.

Ibid. ΠΟΛΕΥΜΕΝΑΙ. Πωλεύμεναι Marg. Ask.

ỷ. 648. ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Εὐδαίμον Rob.

ỷ. 649. ΠΑΡΘΕΝΕΥΗΙ. Παρθενεύη Cant. 1. 2. errore satis manifesto.

ỷ. 651. ΤΕΘΑΛΠΤΑΙ. Τέθωπται Viteb. apud Schutz. genuina tamen lectione inter lineas explicata per καταχαλεῖται. Zeunius, apud Schutz., conjecit ortum esse τέθωπται e Scholio τέτρωται, quo quis illud τέθαλπται interpretatus fuerat.

ỷ. 652. ΜΗ 'ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΙΣ. Μὴ πολακτήσῃς Cant. 1. Μὴ 'πολακτήσῃς Cant. 2. Μὴ 'πολλακτίσῃς Ald. Μὴ 'πολακτίσῃ Giac. in voce scil. media, nescio an consulto quippe qui Stanleianam plerumque fideliter repræsentet. Μὴ 'πιλακτίσῃς Viteb.

ỷ. 653. ΤΟ ΖΗΝΟΣ. Ζηνὸς, omisso τὸ, Ven. 2.

ỷ. 654. ΤΕ ΠΡΟΣ. Τε καὶ πρὸς Colb. 1. Utramque scil. copulam e diversis MSStis in suum male traxit librarius.

ỷ. 656. ΟΝΕΙΡΑΣΙ. Ὀνείρασιν Cant. 1. Ald. Rob.

ỷ. 657. ΕΣ ΤΕ. Monet Casaub. Lect. Theocr. p. 379. legendum ἔστε vel ἔς τε, quasi contractum ex ἕως τε. Et sic ỷ. 696. quod citante Brunck. confirmat Eustath. p. 162. συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. Dorismum tamen hoc esse testatur Etymolog. Auctor, p. 382. a Brunckio itidem laudatus.

ỷ. 658. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Γεγονεῖν Ald. ο et ω scil. ubique confunduntur. Hinc patet verissimam esse emendationem Porsoni ad Agam. ỷ. 664. κιεροτυπέμεναι.

ỷ. 658. ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ'. Νυκτίφαντ' Med. Rob. Sed lectionem receptam tuetur Lycophron, ỷ. 225. Æschyli sectator studiosissimus.

ỷ. 659. ΔΩΔΩΝΗΝ. Δωδώνης Med. Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ar. Ald. Rob. Brunck. Schutz. utraque lectio bene se habet. Mox, pro πυκνὰς, συχνὰς habet Ar.

ỷ. 660. ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ. Θεοτρόπους Colb. 1. 2. de quo errore sæpius jam diximus, et mox Ἴαλλ Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΜΑΘΟΙ. Μάθη Colb. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Garb. Mosq. 2. quod ferri non potest.

Ibid. ΧΡΗ. Sic Med. sed eadem manu suprascriptum ν, ut dicat χρῆν.

ỷ. 661. ΠΡΑΤΤΕΙΝ ΦΙΛΑ. Πράσσειν φίλως Med. sed suprascriptum α. Φίλον Guelph. Retinendum φίλα, quia Tragici pluralibus ejusmodi gaudent, sed et eadem ratione recipiendum πράσσειν, et sic Brunck. Schutz. Pors. Quin δαίμοσιν etiam Pors. Schutz. 2.

ỷ. 663. ΧΡΗΣΜΟΥΣ ΑΣΗΜΩΣ ΔΥΣΚΡΙΤΩΣ Τ'. Alii Χρησμὺς ἀσήμυς, δυσκρίτυς τ'. Ita enim Schol. ad ỷ. 656. Illa autem lectio ἀσήμυς δυσκρίτυς τ' εἰρημένυς respuenda est. H. Steph. Ἀσήμυς habent Med. Colb. 2. Ask. B. C. Guelph. Rob. Δυσκρίτυς τ' Rob. Abest τ' a Viteb. Mox pro εἰρημένυς, εἰρημένυς inter. Vv. Ll. recenset Morell.

ỳ. 664. ΕΝΑΡΓΗΣ. Ἐν ἀργῆς Ald.

Ibid. ΒΑΞΙΣ ΗΛΘΕΝ. Ἦλθε βάξις Cant. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. 2.

ỳ. 668. ΠΥΡΩΠΟΝ. Πυρωτὸν Med. et Giac. sed ibi f. errore typ.

ỳ. 669. ΓΕΝΟΣ. Μένος Med.

ỳ. 671. ΕΞΗΛΑΣΕΝ. Deest ν in Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỳ. 672. ΕΠΗΝΑΓΚΑΖΕ. Ἐπανάγκαζε Guelph.

ỳ. 673. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. Ἡ βία Marg. Ald. apud Morell.

ỳ. 675. ΚΕΡΑΣΤΙΣ. Κεράστη, et mox ὀξυτόμῳ, Rob.

ỳ. 677. ΗΙΣΣΟΝ. Ἧσθον Cant. 2. Et mox εὔποντον Rob.

Ibid. ΚΕΡΧΝΕΙΑΣ ΡΕΟΣ. Viri eruditi istam metathesin apud Græcos receptam fuisse putant, et ut hic Κέρχνεια pro Κέγχρεια, ita apud Callim. Hymn. in Del. Κέρχνις pro Κέγχρις. Dicamus paucis quod res est. Ῥέος Κερχνείας amanuensium est commentum, et ipse Æschylus scripsit, nisi memet egregie fallam, εὔποτόν τε Κερχνείας ἕδος, *ad Cenchreæ solum potu abundans*, Cenchreæ loca aquis bene instructa. Peropportune Pausan. II. 24. in fine, ἐπανελθοῦσι δὲ ἐς τὴν ἐπὶ Τεγέας ὁδόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ ὀνομαζομένου Τρόχου Κεγχρεαί· τὸ δὲ ὄνομα ἐφ' ᾧ τῷ χωρίῳ γέγονεν, οὐ λέγουσι, πλὴν εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἄρα ὠνομάσθη διὰ τὸν Πειρήνης παῖδα. Nam sic certo et indubitato testimonio habemus Cenchream in ditione Argiva. Pauw. Si propius rem consideres purus putus solœcismus est εὔποτον ἕδος. Fluvio quidem aut fonti optime convenit istud epitheton; sed quis unquam de solo loci cujuscunque dixit εὔποτον esse. Dicendum est igitur, aut rivum quendam ignobilem, atque adeo forsan ab aliis scriptoribus haud memoratum, Cenchream vicum præterlabentem, hic designari; aut Erasinum forte fluvium, qui non longe a Cenchrea abest, hoc nomine, Æschyli temporibus, fuisse notum. Εὔποτον ῥέος poetæ nostro alibi etiam usitatum vide infra, ỳ. 811. Heath. Κεγχρείας habent Ask. A. Ar. Ox. Guelph. Ald. Brunck. cui lectioni favere videtur Is. Casaub. ad Marg. edit. Steph. Sed Κερχνείας tuetur Spanheim. ad Callim. in Del. ỳ. 271. quem videas. Κερχνείας hic habet Pors. sed ad Eurip. Phœniss. ỳ. 1401. κεγχρώμασιν ubi post Hesych. κερχνώμασιν reponunt Valcken. et Brunck. Lis est forte vix dirimenda, et utrumque probum.

Ibid. ΡΕΟΣ. Ῥίον Ald. quod emendavit vir doctus ad Marg. in ῥίον, cujus tamen prior syllaba producitur.

ỳ. 678. ΛΕΡΝΗΣ ΑΚΡΗΝ ΤΕ. Scribendum aut Λέρνης ἁδρήν τε aut Λέρνην ἁδρήν τε, prius per ellipsin ad ἁδρὴν subaudiri jubet γῆν, posterius sine ulla ellipsi Λέρνην vocat ἁδρὰν, ἁδρὸν autem dicitur id omne quod opulentum, crassum, pingue, uber est. Pauw. Prior Pauwii conjectura admitti haudquaquam potest; substantivum enim γῆν subaudiri, nullo modo, propter obscuritatem inde orituram patitur emendatæ loquelæ norma: Unde enim cuiquam constare potest illud, et non potius aliud quoddam, λίμνην puta, subaudiri debere. Nec felicioribus auspiciis natum est illud alterum Λέρνην ἁδρήν τε. Primum enim non Λέρνην ἁδρήν τε, ordine verborum citra ullam ex metri parte necessitatem detorto, sed Ἁδρήν τε Λέρνην

posuisset poeta. Deinde, cum omnibus notum sit Lernam fuisse paludem, aquis partem et partem pascuis constantem, epitheto ita generali non usus fuisset poeta, quod copiam quidem et ubertatem exprimit, quibus autem rebus potissimum constabat ubertas ista, an aquis, aut pascuis, aut etiam piscibus, aut denique omnibus simul, incertum prorsus lectorem relinquit. Recte autem dici Λέρνης κρήνην manifestum est, vel ex ipsa paludis indole, quippe quæ sine fonte aut rivo nuspiam reperiatur. Quin et Lernam fluvium, paludi cognominem, et ei vicinum saltem, si non per eam, quod tamen credi par est, permeantem, meminit Strabo, VIII. p. 566. edit. Almelov. necnon Virgilius, apud quem, Æn. XII. 518. invenies,

——*piscosaque flumina Lernæ.*

Pausanias denique, II. 15. nos docet omnia Argolicæ regionis flumina per æstatem exarescere præter ea quæ in Lerna sunt. HEATH. Λέρνης ἄκραν τε Colb. 2. Brunck. Schutz. 2. Ἄκριν Ask. C. Deest τὲ in Colb. 1. Cant. 1. Ἄκρον Lips. 2. Ald. Rob. Κάρην adscripsit Is. Casaub. ad Marg. Steph. Λέρνης τε κρήνην Canter. Sed recte monet Brunck. vulgatam lectionem tueri posse, nam βαθὺς λείμων, ℣. 653. convallem significat, qui sine locis editioribus adjacentibus existere non potest. Quis vero, nisi oculatus testis, collem loco ab Æschylo indicato imminere negaverit? Quin colles ibi fuisse ex oculato teste probabimus. Pausan. II. 36. κατιόντων δὲ ἐς Λέρναν, *qua ad Lernam* DESCENDITUR: quis autem de *descensu* in *plano* loquitur? Sed ut rem extra controversiam ponamus, adferendus alter Pausaniæ locus ex eodem capite, ad finem. Ἡ δὲ Λέρνα ἐστιν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τοῦ λόγου, πρὸς θαλάσσῃ, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι. Ἔστι δὲ ἄλσος ἱερὸν, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ ὄρους ὃ καλοῦσι Ποντῖνον. Τὸ δὲ ὄρος ὁ Ποντῖνος οὐκ ἐᾷ τὸ ὕδωρ ἀποῤῥεῖν τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ἐς αὐτὸ καταδέχεται· ῥεῖ δὲ ποταμὸς ἀπ' αὐτοῦ Ποντῖνος. Καὶ ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους ἱερόν τε Ἀθηνᾶς Σαΐτιδος κ.τ.λ. Hic habes et montem et montis cacumen, ut de recepta lectione dubitare vix possis. Obelum tamen ad ἄκρην habet Pors. 2.

Ibid. ΔΕ ΓΗΓΕΝΗΣ. Malim δ' ὁ γηγενής.

℣. 680. ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ. Τὰς ἐμὰς, mendose, Viteb. et mox κατασίβως conjunctim Lips. 2. Guelph. Turn.

℣. 681. ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ. Cave existimes anapæstum esse in quinta sede; est enim synizesis in ιο, qualis in Αἰγυπτιογενής Pers. ℣. 35. et quibusdam aliis.

℣. 683. ΓΗΝ ΠΡΟ ΓΗΣ. Illud γῆν πρὸ γῆς cum ἐλαύνομαι arridere non potest mihi: nam quid est, quæso, *terram ante terram agitor?* Idne dicitur apte, et an πρὸ sic convenit? Haud puto: aliud Ciceronis γῆν πρὸ γῆς *cogito:* (vid. Notas Varr. Philologg.) cum plures erant terræ ad quas aufugere poterat, incertus adhuc quam peteret, sed de ipsa tamen fuga certus, γῆν πρὸ γῆς *cogitabat*, et nunc hanc nunc illam præferebat. Sic *cogito* γῆν πρὸ γῆς convenit, at plane diversum ἐλαύνομαι γῆν πρὸ γῆς, ut quisque videt. Alii libri γῆν πρὸς γῆς et γῆν ἐκ γῆς· rectissime, si metrum non obstaret. Visne

suspicionem meam? Scribendum opinor plane γῆς ποτὶ γῆν ἐλαύνομαι. Sic anapæstus est in quarto loco, et ποτὶ scriptum pro πρός. Supra, ỷ. 102. habuimus ποταίνιον πῆμα. Pauw. Pauwii emendatio triplici mendo laborat. Primum metrum corrumpit, anapæstum in sedem quartam inferciendo; secundo ellipsin præpositionis ἀπὸ ad genitivum γῆς, nescio an usquam usitatam, nullo exemplo firmatam, obtrudit. Denique sermonem Atticum inquinat, præpositionem Doricam ποτὶ, Atticis scriptoribus ignotam, interpolando. Neque enim quia adjectivum ποταίνιον communi usu receptum, quanquam forsan a præpositione ista olim derivatum, apud poetam nostrum usurpatum reperitur, exinde sequitur et thema ipsum apud Atticos fuisse in usu. Heath. Γῆν πρὸ γῆς Med. sed ς suprascriptum eadem manu, ut sit πρός. Γῆς πρὸς γῆν Colb. 2. Ar. Ox. Lips. 1. 2. Ald. Viteb. Γῆν πρὸς γῆς Colb. 1. Cant. 1. 2. Γῆν ἐκ γῆς Rob. Receptam lectionem confirmant Notæ Varr. Philologg. Videsis etiam clarissimum D'Orvillium ad Charit. Aphrod. p. 147.

ỷ. 684. ΤΑ ΠΡΑΧΘΕΝΤ'. Nota interrogationis apposita fuisse videtur in Cant. 1.

Ibid. Ο, ΤΙ. Ἔτι Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob.

ỷ. 685. ΠΟΝΩΝ. Πόνον Ask. C. Cant. 1. 2. Ald. Ven. 2. Πόνων Rob.

Ibid. ΣΗΜΑΙΝΕ. Σήμηνον Cant. 2. Mosq. 1. Σήμαινε Colb. 1. Viteb.

ỷ. 686. ΜΥΘΟΙΣ. Λόγοις Ask. C. D. Ven. 2. contra metrum: et mox ψεύδεσι Ven. 2. Ald. Rob. Turn.

ỷ. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ. Συνθέτους Colb. 2. Cant. 2. invito metro.

ỷ. 688. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Iamb. dim. cat. 2. Troch. tetram. brachyc. in Iambum desinens more Stesichoreo et Pindarico. 3. Antispast. trim. acat. 4. Troch. trim. hyperc. 5. An Iamb. dim. acat. cum spondeo in secundo loco? 6. Asynartet. ex Monom. Iamb. et Monom. troch. 7. Antispast. trim. brachyc. Pauw. Hi versus autem sic ordinantur a Morell.

1. Ἔα ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
2. Οὔποτ' ὤποτ' ηὐχόμην ξένους
3. Μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὰν ἐμὰν,
4. Οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
5. Πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
6. Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν·
7. Ἰὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
8. Πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

Quos sic metitur: 1. Iamb. hepth. forte extra versum. 2. Troch. dim. hyperc. 3. Antispast. ex Antispasto, epitrito tertio pentasyllabo, et Iambo. 4. Iamb. trim. cat. 5. Asynartet. ex Dactyl. dim. acat. et Troch. penth. 6. Idem cum Iambica basi. 7. Period. acat. 8. Antispast. trim. brachyc. κατ' ἀντιπάθειαν. Mensuram dabimus, quæ nobis placet, ad ỷ. 694.

Ibid. ΑΠΕΧΕ. Ἐπισχὼς legit vir doctus ad Marg. Ald. Et vero ἔπισχε legendum suspicatus est Abresch. Animadv. ad Æsch. I. 6. Sic Brunck. qui in metris Heathium sequitur, ut Brunckium Schutz.

ỳ. 689. ΟΥΠΟΤ' ΟΥΠΟΤ'. Abest prius ὄπυτ' ab Ask. A. Οὔποτ' Ven. 1. Ox. Ald. Turn. Οὔποτε πότ' Garb. Hunc versum in duos dispescit Heath. ad hunc modum,

Οὔποτ' ὄποτ' ηὐχόμην
Ξένους μολεῖσθαι λόγους.

Ibid. ΗΥΧΟΜΗΝ. Alii ὀπώποτ' ηὖχον. Utuntur τῷ εὔχεσθαι frequentius in heroico versu, τῷ αὐχεῖν in tragico. Unde etiam composita καταυχεῖν et ἐξαυχεῖν apud hunc. H. STEPH. Ηὖχον Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Ven. 2. Ald. Garb. Pors. Schutz. 2. Ἐθάῤῥουν suprascriptum habet Ask. C. quod glossema est.

ỳ. 690. ΩΔΕ. Ὡς δὲ Guelph. Hunc et seqq. versus sic dividunt Heath. Schutz. 2.

Ἐς ἀκοὰν ἐμάν.
Οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα,
Πήματα, λύματα, δείματα,
Ἀμφήκει κέντρῳ
Τύχειν ψυχὰν ἐμάν.

De ultimo versu, quem vocat Heath. Ion. a min. ex molosso et καταληκτικῇ trochaica, valde dubitat Morell. Ipse nimirum Heathius metrum, quod recte disposuerat, non intellexit, Morellus autem qui Heathii enarrationem metricam reprehendit, metrum recte dispositum esse nesciebat.

Ibid. ΞΕΝΟΥΣ. Ξένους inter Vv. LL. recenset Turn.

ỳ. 691. ΚΑΙ ΔΥΣΟΙΣΤΑ. Abest καὶ a Colb. 1.

Ibid. ΛΥΜΑΤΑ ΔΕΙΜΑΤ'. Λύματα καὶ δείματ' Cant. 2.

ỳ. 692. ΤΥΧΕΙΝ ΤΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Κτυπεῖν, vel ψίχειν, a ψίχω *in frustula comminuo* conj. Pauwius. sed quam eleganti quamque apta metaphora κτυπεῖν vel ψίχειν κέντρῳ, ipse viderit. Si emendandum esset, probabilius videretur Heathii conjectura τεύχειν. Sed rectissime Schutz. vulgatam lectionem tuetur; vide Notas Varr. Philologg. Τήχειν conjicit Le Grand, sed frustra, nam ut monet Schutz. vox ipsa πέφρικα verbi ψύχειν notionem in se habet. Τύχειν ψυχὴν ἐμὴν Guelph. minus bene.

ỳ. 693. ΜΟΙ̂ΡΑ ΜΟΙΡΑ. Semel tantum in Rob.

ỳ. 694. ΕΙΣΙΔΟΥΣΑ. Ἐσιδοῦσα Med. Cant. 1. 2. Guelph. Metra vero sic ordinari velim,

ΣΥΣΤΗΜΑ.

1. Ἔα ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
2. Οὔποτ', ὄποτ' ηὖχον
3. Ξένους μολεῖσθαι λόγους
4. Ἐς ἀκοὰν ἐμάν·
5. Οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
6. Πήματα, λύματα, δείματα,

7. Ἀμφήκει κέντρῳ
8. Τύχειν ψυχὰν ἰμάν·
9. Ἰὼ ἰὼ μοῖρα, μοῖρα
10. Πίφριξ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

1. Iamb. hepth. 2. Troch. Ithyph. 3. Period. dim. cat. 4. Dochm. 5. Iamb. trim. cat. 6. Dactyl. trim. acat. vel Choriamb. dim. acat. 7. Dochm. 8. Dochm. hyperc. 9. Period. dim. acat. 10. Asynart. e Dochm. et Iamb. penth. pro Dochmio. In his credibile est Æschylum ut perturbationem et stuporem Chori ex gravissimis Iûs infortuniis ortum exprimeret metra paulo impeditiora consulto adhibuisse. Id sine dubio sæpius factum, præsertim in tali terroris magistro qualis fuit Æschylus, quem in Choricis animos auditorum vehementer concitasse notissimum est. Conf. quæ nos ad ỳ. 430. et ỳ. 568. diximus.

ỳ. 695. ΠΡΟ ΓΕ. Πρός γε suprascriptum in Med. Πρὶν, secundum Atticos, Brunckius rescribi jubet.

Ibid. ΠΛΕΑ ΤΙΣ ΕΙ. Τις εἶ πλέα Rob. non sine offensione aurium.

ỳ. 696. ΕΣ Τ' ΑΝ. Vid. ad ỳ. 657. Mox προσμάθοις Guelph. male.

ỳ. 697. ΛΕΓ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Λέγε δίδασκε Colb. 1. Viteb.

Ibid. ΤΙ ΓΛΥΚΥ. Omnino legendum τοι γλυκὺ quod dant Med. Ven. 1. Guelph. et sic Valcken. ad Phœniss. ỳ. 455. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Γὰρ γλυκὺ Colb. 1. Ask. A. Cant. 2. quam lectionem rectissime vidit Schutz. antiquæ lectionis τοι glossema esse.

ỳ. 699. ΧΡΕΙΑΝ. Χρείαν τ' Med. Colb. 1. Guelph. Mox ἠνύσατ' Rob. vid. Dawes. Misc. Crit. p. 206. Χρείαν τ' ἠνύσθ' Ven. 1.

ỳ. 701. ΑΜΦ' ΕΑΥΤΗΣ. Ἀφ' ἑαυτῆς Colb. 1. Viteb. Ask. C. D. Cant. 1. in Cant. 2. μ videtur fuisse erasa. Ἀμφ' ἑαυτῶν mavult Abresch. ob reliquos genitivos, idque confirmat ex Suppl. ỳ. 254. ἀμφὶ κόσμου.

ỳ. 702. ΑΚΟΥΣΑΘ'. Ἀκούσασθ' Ald. Rob.

ỳ. 704. ΣΥ Δ'. Σύ τ' Med. Colb. 2. Cant. 2. Ven. 2. Viteb. Brunck. Alterum præstat.

ỳ. 705. ΘΥΜΩι ΒΑΛ'. Θυμῷ βάλλ' Colb. 2. Vitiose. Θυμῷ μάθ' Colb. 1. quod fluxit ex seq. ἐκμάθῃς.

Ibid. ΤΕΡΜΑΤ' ΕΚΜΑΘΗιΣ. Τέρμ' ἐκμάθῃς Viteb. Colb. 1. Τέρματ' ἐκμάθῃς Cant. 2.

ỳ. 706. ΕΝΘΕΝΔΕ. Ἐνθάδε Ask. C. Ἐνθάδ' Ask. D. Ven. 2.

Ibid. ΑΝΤΟΛΑΣ. Ἀνατολὰς Ask. A. Colb. 1. Cant. 1. 2. Ald. Turn. et sic voluit Rob. nam ibi ἀατολὰς errore typ. Alterum longe melius.

ỳ. 707. ΣΤΕΨΑΣΑ. Τρέψασα Viteb.

ỳ. 709. ΝΑΙΟΥΣ'. Νέμουσ' Med. Ναίουσιν Cant. 2.

ỳ. 711. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ ΠΟΔΑΣ. Nos γύποδας. Alii ἁλιστόνοις πόδας' legitur et ἁλιστόνοις γε πόδας· ut ait Scholiastes. H. STEPH. Γύποδας Ven. 1. 2. Guelph. Ald. ubi ad Marg. conjecit vir doctus τὸ πόδας

certe T et Γ sæpissime confunduntur, sed tales Dorismi extra Choros non sunt ferendi. Γυπόποδας Ar. An scil. quia librarius de natione pedibus vulturinis somniavit? Γύποδας etiam Rob. Vitiosam lectionem ortam esse suspicatur Schutz. a glossa γὲ in textum inserta, unde a γε πόδας, scribendi errore factum γύποδας, hinc alii γύποδας nationem quandam finxerunt; alii in γύποδας syncopen quærentes, pro γυμνόποδας dictum voluerunt. Mihi potius orta videtur a ỳ. 707. ubi in fine versus ἀνηρότους γύας ad quæ forte deflexit oculos librarius, dum pro ἀλιστόνοις πόδας vel γύδας vel γύποδας scriberet. Istiusmodi errores ab omnibus qui in Codd. MSStis tantillum versantur, ubique deprehendi solent. 'Αλλ' † ἀλιστόνοις πόδας Pors. 2.

ỳ. 712. ΧΡΙΜΠΤΟΥΣΑ. Χρίπτουσα Cant. 1. 2. Χρίμπτουσαν Colb. 2.

ỳ. 713. ΛΑΙΑΣ ΔΕ. Λαιᾶς ἐς Cant. 2. Propter similitudinem hæc sæpe confunduntur.

ỳ. 716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ. Ἄραξιν Rob. e Schol. recepit in textum.

Ibid. ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ. In Cod. Mosq. apud Schutz. notatur, γρ. ὡς εὐώνυμον.

ỳ. 717. ΕΥΒΑΤΟΣ. Ἄβατος Colb. 2. Guelph. in quibusdam codicibus haud facile distinguas inter α et ευ.

ỳ. 718. ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ ΜΟΛΗΙΣ ΟΡΩΝ ΥΨΙΣΤΟΝ. Hic est locus ille quo inducti fuerunt multi ut crederent Prometheum ab Æschylo non affixum fuisse Caucaso, sed alteri alicui rupi in extrema Europa ad Oceanum. Ex adverso pluscula sunt in hac tragœdia quæ Æschylum non recessisse a vulgata sententia clamant, eaque attendenti sese exhibent perspicue. Quare locum hunc corruptum puto, et aliter scriptum olim ab Æschylo quam nunc vulgo scribitur. Dabo suspiciones. Legendum forte,

Πρὶν ἂν πρὸς αὖ τὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς——

Antequam iterum venias ad Caucasum, antequam ad Caucasum redeas, αὖ μόλῃς. Nunc in Caucaso es, inde ad alia loca abibis, et dein ad ipsum iterum Caucasum redibis. Hoc aptissimum de monte, cujus longissima est series. Transpositio voculæ αὖ non turbat, talia enim innumera, etiam apud eos qui prosa scribunt. Hoc primum: alterum legendum forte,

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσου μόλῃς ὄρον
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς——

Ad ipsum Caucasi terminum altissimum, ubi Araxes, &c. Caucasi extremum, ubi altissimus est, et fluvius oritur. PAUW. Ambæ conjecturæ Pauwii sunt infelicissimæ. Prima, quæ reponit πρὶν ἂν πρὸς αὖ τὸν Καύκασον μόλῃς, dupliciter laborat. Particula enim αὖ, simpliciter et nude posita, nunquam, ut opinor, significat *iterum* et *secunda vice*, sed *autem*, *vero*, *vicissim*, *e contra*, et *retro*. Neque obstat quod Hesych. τὸ αὖ per πάλιν explicat, nam et πάλιν *retro*, *vicissim*, et *e contra* æque significat, ac *iterata* vice. Quod si concedamus τὸ αὖ *repetita vice* posse significare, nihil tamen ad stabiliendam hanc conjecturam efficitur. Particula enim ista αὖ inter præpositionem et articulum interponi non

potest, neque ullum tam duræ trajectionis exemplum, etiam ex poetis, adferri posse contendo. Quis ferret scribentem πρὸς πάλιν τὸν Καύκασον? quod tamen longe tolerabilius, quia nulla inde exoritur ambiguitas. Altera conjectura quæ rescribi jubet,

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσυ μόλῃς ὄρον
Ὕψιστον, ——

minus adhuc admittenda. Nam quid est terminus montis altissimus, aut quis unquam iter facienti ita viam monstravit! Præter montium juga proficisci debes per plura centena millia in longitudinem porrecta, donec ad montis terminum altissimum pervenias. Quomodo enim quisquam, nisi toto monte peragrato, quænam sit pars ejus altissima exploratum habere potest? Nova sane et inaudita methodus terminos ac fines montium designandi; non qua eorum radices in planitiem desinunt, sed qua altissimum eorum cacumen versus cœlum attollitur. HEATH. Hæc ille, per anfractus tortuosos, et ambages hypercriticas rectum docens. Αὐτὸν τὸν Καύκασον, inutili geminatione, Colb. 1. Μόλοις habet Colb. 1. Guelph. mendose.

ỷ. 720. ΑΠ' ΑΥΤΩΝ. Ἐπ' αὐτῶν Guelph.

Ibid. ΑΣΤΡΟΓΕΙΤΟΝΑΣ. Ἀστυγείτονας Viteb. apud Schutz. ubi observat Zeunius indoctum librarium reposuisse quod sibi notius esset. Sit illud; sed inter υ et ρ conjunctim scriptum, exiguum est discrimen.

ỷ. 721. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΝ. Μεσυμβρινὴν Ald. Rob.

ỷ. 723. ΗΞΕΙΣ. Ἴξῃ Colb. 2. Ask. B. C. D. Cant. 2. Ar. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΣΤΥΓΑΝΟΡ'. Στυγάνορα Ask. C. D. Cant. 2. Ald. Rob. Mox Θεσμίκυραν Ask. C. Θεμισκύρον Cant. 1.

ỷ. 724. ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Κατοικῦσιν Guelph. Mox Θερμώδονθ' Cant. 2.

ỷ. 725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ. Σαλμυδιασία Med. Σαλμυδίσια Colb. 1. Σαλμιδησία Colb. 2. Σαλμυδησία Ald. Rob. Brunck. Schutz.

ỷ. 726. ΝΑΥΤΗΙΣΙ. Ναύτοισι Ald. Ναύτῃς Rob.

ỷ. 727. ΑΥΤΑΙ. Αὐταὶ Viteb.

ỷ. 728. ΣΤΕΝΟΠΟΡΟΙΣ. Ξενοπόροις Colb. 2. Στενοπόρῳ Guelph. Στενωπόροις Ald. Στενωπόρῳ Rob.

ỷ. 729. ΘΡΑΣΥΣΠΛΑΓΧΝΩΣ. Θρασύσπλαγχνον Cant. 1.

ỷ. 731. ΕΙΣΑΕΙ. Ἐσαεὶ Cant. 1.

ỷ. 732. ΒΟΣΠΟΡΟΣ Δ'. Βόσπορος δ' Colb. 1. Βόσπορός τ' Rob. δ' omittit Giac. errore typ. Mox ἐπώνυμον habet Ask. D.

ỷ. 734. ΗΠΕΙΡΟΝ ΗΞΕΙΣ. Ἤπειρον δ' ἥξεις Guelph. male.

Ibid. ΥΜΙΝ. Ἡμῖν Ald. nec male. Ipse enim Prometheus, æque atrocia ac Io, a Jove perpessus erat; et in his eum cum socia doloris Ione se conjungere magis forte tragicum est, quam frigide ad Chorum provocare. Eligant lectores.

ỷ. 736. ΕΙΝΑΙ. Notam interrogationis subjungit Cant. 2. recte. Sic Schutz. Pors.

ỷ. 737. ΕΠΕΡΡΙΨΕ. Ὑπέρριψε Cant. 2. Ἐπέρριψεν Pors.

ỷ. 738. ΠΙΚΡΟΥ Δ' ΕΚΥΡΣΑΣ. Πικροῦ ἐς κύρσας Cant. 2. vide quæ ad ỷ. 713.

ỷ. 740. ΜΗΔΕΠΩ 'Ν ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Ita et Schol. Legitur vero et sic, μηδ' ἐπῶν προοίμια, ex qua lectione vitaretur illa duriuscula elisio; cujus tamen exemplum alibi extare scio. Idem fere valent hæc in Persis, ỷ. 435. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μισοῦν κακῶν. H. Steph. Μηδ' ἐπῶν προοιμίοις Cant. 1. 2. Colb. 2. Guelph. Lips. 2. Ven. 2. Ald. Μηδ' ἐπῶν προοίμια Rob. Porro in Ven. 2. pro δοκεῖ σοι, σοι δοκεῖ.

ỷ. 741. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Ε, Ε, Ε, Ε. Bis repetitur ἰὼ in Cant. 1. et Rob. Ἒ ἒ ἒ bis tantum in Med. Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. Ar. Brunck. Schutz. 1. Ἒ ἒ, φεῦ φεῦ Viteb.

ỷ. 742. ΚΑΙΝΑΜΥΧΘΙΖΗι. Κἀναμοχθίζῃ Colb. 1. Viteb. error est imperiti librarii. Nomen Promethei non apponitur huic versui in Aldin.

ỷ. 743. ΔΡΑΣΕΙΣ. Δράσεις Ald. Rob.

ỷ. 744. ΤΙ. Male τοι Colb. 1. Ald. Rob. vide ad ỷ. 697.

ỷ. 745. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ ΓΕ. Τι Ask. A. Δυσχείμερον Ald. Rob. et mox ἀτείρας inter Vv. Ll. citat Turn.

ỷ. 747. ΑΠΟ ΣΤΥΦΛΟΥ. Ἀποστύφλου conjunctim Ald. Rob. Melius scribendum στυφλοῦ.

ỷ. 748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Σκιρτᾶσα ad Marg. Ask. D. Lectionem inelegantem σπιδοσκήψασα citat Morell. e MS. nescio quo.

ỷ. 749. ΑΠΗΛΛΑΓΗΝ. Ut constet grammatica ratio omnino legendum ἀπαλλαγείην, ejecta particula γὰρ, quæ paulo post sequitur, ne redundet metrum. Heath. Haud assentior, γὰρ enim nullo modo abesse potest, quæ voti causam exprimit, et ὅπως ἀπηλλάγην non est solœcum. Cf. ỷ. 155. et de hoc ipso verbo ἀπηλλάγην, vide Pors. ad Eurip. Phœn. ỷ. 986. Mox εἰς ἅπαξ divisim dat Rob.

ỷ. 751. ΔΥΣΠΕΤΩΣ ΑΝ. Deest ἂν Rob. Mox φέρεις Colb. 2. utrumque incommode.

ỷ. 752. ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ. Ἔνεστιν Cant. 2. Ar.

ỷ. 753. ΗΝ ΑΝ. Ἂν ἦν, contra metrum, Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph.

ỷ. 754. ΜΟΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Τὸ προκείμενον Rob.

ỷ. 755. ΕΚΠΕΣΗι. Ἐκπέσοι Colb. 2. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. quod Græce dici non potest.

ỷ. 757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Ἡδοίμαν uterque Cant. Hunc versum Dawes. Misc. Crit. p. 251. eleganter emendavit, legens scil. ἥδοι' ἄν, præfixo Promethei nomine. Io scil. cum Jovem regno deturbandum esse a Prometheo accipit, statim interrogat, *Nunquid aliquando erit ut Jupiter a principatu excidat?* Cui respondet Prometheus, Ἥδοι' ἄν, οἶμαι, *Lætareris, opinor, si istud tibi videre contingeret.* Ea autem continuo accensa regerit, Πῶς δ' οὐκ ἄν, *Quidni vero, quæ a Jove tot perpessa sum?* Sic emendare veri ac sani critici est, et siquid ad hanc emendationem confirmandam, præter ipsius elegantiam desiderari possit, id ex Dialogi forma στιχομυθουμένη accedit, quæ sic continuatur ad ỷ. 778.

Dawesium sequuntur Brunck. Schutz. Pors. Mox pro ἴδοσα, ἴδουσαν dat Colb. 2.

ỳ. 758. ΠΩΣ Δ' ΟΥΚ. Πῶς οὐκ Colb. 1. et mox κακὰ Ask. D. Rob.

ỳ. 759. ΣΟΙ ΜΑΘΕΙΝ. Μαθεῖν σοι Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Γηθεῖν conj. Schutz. ut sensus sit, *Licet igitur tibi jam nunc hoc gaudio frui, quoniam ista tam certa sunt quam quæ præsentia.* Subdit ille, "Forte librarii γηθεῖν in γαθεῖν, et hoc in μαθεῖν mutaverunt." Ingeniose, sed an vere, multum dubito.

ỳ. 761. ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥ, Πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ Cant. 1. 2. Recte post αὐτοῦ distinguit Pauw. ut κενοφρόνων βουλευμάτων a subaudito ἕνεκα, vel potius διὰ, pendeat: aliter dicendum fuit πρὸς τῶν αὐτοῦ. Pro κενοφρόνων, κενόφρων dat Rob.

ỳ. 762. ΠΟΙΩι ΤΡΟΠΩι ΣΗΜΗΝΟΝ. Σήμηνον ποίῳ τρόπῳ Ald. quod sic emendat vir doctus ad Marg. Σήμηνον εἰ μήτις βλάβη ποίῳ τρόπῳ. Aldinam sequitur Rob.

ỳ. 763. ΤΟΙΟΥΤΟΝ. Τόνδ' Rob.

ỳ. 764. ΕΙ ΡΗΤΟΝ. Εἰ ῥητὸν Cant. 2. Ald. Rob.

ỳ. 765. ΟΥ ΓΑΡ. Οὐδὲ γὰρ Colb. 1.

Ibid. ΡΗΤΟΝ. Ex Soph. Œd. Tyr. ỳ. 993. Ἦ ῥητὸν ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι, θεμιτὸν hic quoque reponit Brunck. quem sequitur Schutz. satis bene, nisi dixeris eos prætervidisse εἰ ῥητὸν et οὐ ῥητὸν opponi.

Ibid. ΤΑΔΕ. Τόνδε Colb. 1. Τόδε Colb. 2. Ask. A. B. Ven. 1. Cant. 1. Guelph. Sed alterum præstat. Cf. Notas Varr. Philologg. ad ỳ. 625.

ỳ. 767. Η. Ἦ Ald.

ỳ. 769. ΠΡΙΝ ΕΓΩΓ' ΑΝ. Πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Gud. apud Schutz. Guelph. Πρὶν ἂν ἔγωγ' Ald. Rob. Πρίν γ' ἔγωγ' ἂν Pauw. qui tamen haud negat πρὶν produci posse. Conf. ỳ. 450. Sed post πρὶν solet γὲ geminari, ut apud Homer. sæpissime; itaque fateor πρίν γ' ἔγωγ' ἂν mihi placere, quod Heathio etiam placuit, sed Morello improbatur. Πρὶν ἐγώ γ' ἂν Giac. Πρίν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγὼ Brunck. Melius, me judice, vir doctissimus Jac. Tate, Πρὶν λυθῶ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν ἐγώ. Πρὶν † ἔγωγ' Pors. 2.

Ibid. ΛΥΘΩ. Alii λυθεὶς· et ita interrupisse videbitur sermonem Promethei Io, dicturi videlicet, πρὶν ἄν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς, ποιήσω τὸ καὶ τό. H. STEPH. Λυθεὶς Med. Rob. Pors. et Schutz. 2. cum nota sermonis imperfecti.

ỳ. 770. Ο ΛΥΣΩΝ Σ' ΕΣΤΙΝ. Deest σ' Med. Colb. 1. 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Post ἐστὶν additur δεσμῶν quod Schol. debetur respiciente ad versum superiorem.

Ibid. ΑΚΟΝΤΟΣ ΔΙΟΣ. Legendum minima mutatione ἄρχοντος Διός; Sententia perspicua et plane apposita, si ad præcedentia attendas. Nam ubi rogaverat Io, Οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης, et Prometheus responderat, Οὐ δῆτα πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ, rogare denuo non poterat Io, Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός; Nam id nihil ad ἀποστροφὴν τύχης prodesset, quæ obtineri non poterat, nisi benigne Prometheum ex vinculis liberando, ut sic novo illo

beneficio, beneficium etiam novum in Jovem conferret. Quare post τίς ὢν aptissimum est ἄρχοντος Διός. Quomodo igitur imperium per te Prometheum conservabit, et quis te liberabit, imperante Jove? Atque hoc convenit etiam cum aliis sequentibus in hac tragœdia, et illis imprimis quæ Prometheus liberius regerit Mercurio. Non enim jactat se, invito Jove, liberandum esse ex vinculis, ut sane fecisset, si hic cum Ione collocutus fuisset, ut libri nostri habent; sed se nulla vi adigi posse ait ad aperiendas artes quibus imperio excideret Jupiter. Sic non obscure innuens se illud sedulo occultare, ut eo liberationem ex vinculis a Jove obtineret, et sic ut nos legimus ad mentem Æschyli, ἄρχοντος Διὸς liberaretur aliquando. Junge quæ Oceanitidibus dixit supra, ỳ. 521. et seq. PAUW. Emendatio Pauwii satis est speciosa, fateor, sed duabus præcipue objectionibus premitur. Quarum una est, quod eandem prorsus ac vulgata lectio sententiam suggerere videtur, *Quis te soluturus est Jove imperium obtinente?* Nonne hæc verba innuere videntur eum contra Jovis imperium, cujus jussu Prometheus scopulo affixus fuerat, facturum, qui hunc inde liberaret? Juxta Pauwii sententiam ita quidem locum interpretari debemus: Quis igitur est ille qui te liberaturus est, dum adhuc Jupiter in imperio constitutus manet, et antequam regno exciderit, adeo ut periculum istud ab illo avertere et valeas et velis? Sed si ea mens poeta revera fuisset, mentem eam magis perspicue exprimere et potuisset et debuisset. Nec parum roboris huic objectioni accedit ex altera, quæ hujusmodi est. Si Jove volente liberandus erat Prometheus, unde Ioi in mentem venire poterat, alium quenquam ejus liberatorem esse debere, præter ipsum Jovem, aut saltem ejus ministros qui eum rupi affixerant? Ista consideratio suadere videtur, Io putasse, invito Jove, liberandum esse Prometheum; non enim aliter de alio liberatore, imperante Jove, illico cogitasset. Sed non hæc tanti ponderis esse existimo, ut ideo conjecturam istam statim repudiandam putem: ampliandum esse tantum censeo. HEATH. Cf. ỳ. 510. et seq. 870. et seqq. 912. et seqq. 988. et seqq. MORELL. Pauwius, sine causa idonea, reponendum censebat ἄρχοντος. Nam Io, quæ audierat Jovem non aliter periculum evasurum esse, nisi si Prometheus vinculis liberatus esset, facile intelligere poterat, liberationem Promethei, invito Jove, et alius cujusdam interventu perfectam iri. SCHUTZ.

ỳ. 771. ΤΩΝ ΣΩΝ ΤΙΝ' ΑΥΤΩΝ. An τῶν σῶν τίν' αὐτῆς elegantius esset dubitat Brunck. et recte dubitat. Mox χρειῶν citat Turn. inter Vv. Ll.

ỳ. 772. ΠΑΙΣ Σ' ΑΠΑΛΛΑΞΕΙ. Παῖς ἀπαλλάξει Colb. 1. 2. Ald. Hausto scil. σ' ab ultima litera præcedente.

ỳ. 773. ΑΛΛΑΙΣΙΝ. Ἄλλησιν Colb. 1. Ask. A. Guelph. Ἄλλησι Viteb. Hunc versum edit. Ald. exhibet hoc modo, Τρίτος δὲ γέναν πρὸς δὲ κ' ἄλλαισι γοναῖς. Unde error natus Garbitio a Stanleio non sine causa reprehenso. Ἄλλαισι etiam Rob. Turn.

ý. 774. ΕΥΞΥΜΒΛΗΤΟΣ. Εὐξυμβλῶτος Guelph.

ý. 775. ΣΑΥΤΗΣ. Σαυτῆς τ' Med. Colb. 1.

ý. 777. ΔΥΕΙΝ. Δυοῖν Colb. 1. 2. Cant. 1. Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Alterum Atticum est genitivum quod monet Phrynichus in Eclogis, p. 90.

Ibid. ΘΑΤΕΡΩι. Θάτερον Colb. 1. minus eleganter.

ý. 778. ΠΟΙΟΙΝ ΠΡΟΔΕΙΞΟΝ. Ποίοιν; πρόδειξον, distinguunt Brunck. et Schutz. Ποίοισιν Ven. 1.

ý. 779. Η ΠΟΝΩΝ. Abest ἢ a Colb. 2. laborante metro. Distinguendum censet Pauw. ἐλῶ γάρ· ἢ πόνων, quod recte Schutzio improbatur; est enim nimis abruptum.

ý. 780. ΦΡΑΣΩ. Φράσαι Rob.

Ibid. ΕΚΛΥΣΟΝΤ' ΕΜΕ. Ἐκλύσοντά με Guelph. Gud. Ἐκλύοντα inter Vv. Ll. recenset Turn.

ý. 781. ΕΜΟΙ. Ἐμὴν Ask. D. Cant. 1.

Ibid. ΧΑΡΙΝ. Δίδου Guelph. quod e margine in textum irrepsit; nam glossema est ad χάριν θέσθαι θέλησον.

ý. 782. ΛΟΓΟΥΣ. Οἴκους Viteb. sed genuina lectione suprascripta.

ý. 784. ΛΥΣΟΝΤΑ. Λύσοντά σε Ask. B. Ald. Vide quæ ad ý. 176.

Ibid. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΠΟΘΩ. Τοῦτο γὰρ νῦν ποθῶ Ald.

ý. 786. ΤΟ ΜΗ ΟΥ. Alii τὸ μὴ γεγωνεῖν. Sed melius τὸ μὴ οὐ. Ut ý. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν. Nec συνίζησιν hanc magnopere vitandam existimare debemus, quippe quæ huic poetæ valde sit familiaris. Ut in his ipsis particulis, ý. 917. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ κ.τ.λ. H. Steph. Abest οὐ a Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob.

ý. 787. ΠΟΛΥΔΟΝΟΝ. Πολύδονον inter Vv. Ll. citat Turn.

ý. 788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ. Μνήμοσι Guelph. Ald. Rob. Turn.

ý. 789. ΟΡΟΝ. Ὅρων Ald.

ý. 790. ΑΝΤΟΛΑΣ. Ἀνατολὰς Cant. 1. 2. Vide quæ ad ý. 706.

Ibid. ΦΛΟΓΩΠΑΣ. Φλογοπὰς Ald. Legendum φλογῶπας vidit Pauw. a φλογὼψ, ut constet metrum; nam φλογωπὰς a φλογωπὸς ultimam productam habet. Nec tamen inde didicit Pauwius accentibus uti.

Ibid. ΗΛΙΟΣΤΙΒΕΙΣ. Aut ἡλιοστιβεῖς verbum est ab ἥλιος, quod vertendum, *in sole vadis*, aut scribendum, πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλίου στιβεῖς. Pauw. Recte vidit Pauwius claudicare hujus loci constructionem, et verbo egere ut habeat in quo consistat. Aut igitur dicendum est quædam excidisse, quod verisimilius puto, aut forsan admitti potest Pauwii conjectura, ἡλίου στιβεῖς. Nam si concederetur ἡλιοστιβεῖς verbum esse, non significaret prout ipse sibi fingit *in sole vadis*, sed *solem calcas*, quod absurdissimum esset. Heath. Manifestum est hic aliquid deesse, unum saltem versiculum. Brunck. Constructio quidem, si cum Pauwio legamus ἡλίου στιβεῖς manca non esset; sed tamen vix mihi persuadere possum, Æschylum narrationem Promethei ita instituisse, ut, cum Iûs errores per Europam copiosius enarrasset, vagam illam

virginem a confiniis Europæ et Asiæ, statim ingenti saltu in Africam deduceret. Itaque non unum, sed decem aut plures versus hic, aut post ☧. 806. excidisse putem. Fortasse Æschylus vagam Inachida usque in Indiam excurrisse docuerat, indeque regressam per Arabiam Felicem, tandem, superato Sinu Arabico, in Æthiopiam perduxerat. Quicquid sit, hoc saltem certum est verba illa πρὸ; Γοργόνεια πεδία Κισθήνης κ. τ. λ. jam ad Africam pertinere, omniaque quæ sequantur monstra et miracula, quibus ut Io in majorem terrorem et admirationem raperetur, usus est, a poeta in Africa poni. Gorgones in extrema Africa circa Atlantem habitasse Servius prodidit ad Virg. Æn. VI. 289. In Africa quoque ponit Diod. Sic. III. p. 185. Cf. etiam Palæph. de Incred. c. 32. In Africam poeta noster Gryphes quoque et Arimaspos transtulit, quos vulgo in Scythia sedem habuisse memorant. Cf. Herod. IV. 13. Ac in fabula de Arimaspis forte secutus est Aristeam Proconnesium in Arimaspis, cui quoque auctori fabulosum illum fluvium Plutonem auri micas ferentem deberi credible est. SCHUTZ. Si in Schutzii sententiam, doctissime disputantis, transire volueris, commodius forte fuerit a ☧. 800. ad illa μὴ πίλαζε, ☧. 806. quasi parenthesi inclusa interpretari; sic enim et Arimaspos et Gryphas in Scythia collocaveris, et filum itineris et narrationis non abruperis. Nos quidem aliquid deesse arbitramur, sed plerumque Stanleium in geographia sequimur, qui Ionis peregrinationes accuratissime descripsit ad ☧. 706. quem vide. Post ἡλιοστιβεῖς aliquid deesse notatur etiam a Pors. Quod et monet Hermannus, Obs. Crit. c. 2. et cum Jo. H. Vossio, qui, Gorgones in Asia ab Æschylo collocatas, et excidisse post ἡλιοστιβεῖς errores Ius per Asiam arbitratur, consentit. Ἡλιοστιβεῖς adjectivum esse mihi persuasum est, et frustra esse Pauwii conjecturam, quod in conjecturis haud raro fieri solet.

☧. 791. ΠΟΝΤΟΥ. Πόντον Ven. 1. Guelph. Ald. Literas ϛ, ν, et υ, propter similitudinem in MSStis, sæpe confundi jam satis monuimus.

Ibid. ΠΕΡΩΣΑ. Περάσεις, ingeniose ad sensum vulgati textus emendavit vir doctus ad Marg. Ask.

☧. 792. ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Κισθήνης Med. Brunck. Schutz. Pors. Κιθήνης Colb. 2. Κιθήνης Viteb. f. errore librarii pro Κισθήνης. Σκυθήνης Colb. 1. Cant. 2. Σκυθίας Ask. A. C. D. Cant. 1. Guelph. Ar. Ox. Ald. Rob. Hanc lectionem etiam probant Stanl. et Giac. quæ Pauwio tamen displicet. Κυνήτης legendum esse contendit Jo. Henr. Vossius, p. 144. quem refutat Hermannus, Obs. Misc. c. 2. et Σινδικῆς reponi posse affirmat, quæ regio Straboni XI. p. 755. prope Paludem Mæotidem constituitur. Nos ibidem Κερκέτας deprehendimus, Κισσαίας et Σαυμάτας, sed inutilibus conjecturis abstinendum.

Ibid. ΙΝΑ. Ὅπου rescribi jubet Brunck. ut sit lenior hiatus a sequenti articulo.

☧. 794. ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Ὄμμα κεκτημέναι Ald. Rob. quam

lectionem emendavit vir doctus ad Marg. Ald. in ὄμμα κτύπωσαι, vel ὄμμ' ἱκτημέναι, ut in vulgatis.

ỷ. 795. ΑΣ. Τὰς Ald.

ỷ. 798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Deest alterum λ in Ald.

ỷ. 799. ΘΝΗΤΟΣ. Θνητῶν Ask. C. D. Ven. 2. invito metro.

ỷ. 800. ΤΟΙΟΥΤΟ ΜΕΝ. Τοιοῦτον μὰν Viteb. Guelph. Ald.

Ibid. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Φροίμιον voluit Wakefield. quod vix dici potest, tantum non absoluta Ius peregrinatione; aliter placeret, præcipue collato ỷ. 740. et non jam displicet.

ỷ. 802. ΑΚΡΑΓΕΙΣ. Ἀκραγγεῖς Ask. B. Ald. quæ lectio minime spernenda. Hesychius, Ἀκραγγίς· δυσχερές· σκληρὸν, ὀξύχολον, ἀσθενές. Etymolog. Ἀκραγγὶς, ἀσθενὴς, χαλεπὸν, δυσχερὴς, σκληρὸν, αὐστηρόν· καὶ τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον· τὰ δὲ ἀκραγγῆ, ὀξύχολα.

ỷ. 803. ΓΡΥΠΑΣ. Γύπας Guelph.

Ibid. ΦΥΛΑΞΑΙ. Φύλαζον Ald.

Ibid. ΤΟΝ ΤΕ. Τόν γε Viteb.

Ibid. ΜΟΥΝΩΠΑ. Μουῶπα Colb. 2. Μῶνωπαν Ald.

ỷ. 804. ΑΡΙΜΑΣΠΟΝ. Ἀριμασπῶν Viteb. H. Steph.

Ibid. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ'. Ἱπποβάμον' Ox. Ald.

Ibid. ΟΙ ΧΡΥΣΟΡΡΥΤΟΝ. Οἱ καὶ χρυσόῤῥυτον Colb. 1. Cant. 1.

ỷ. 805. ΝΑΜΑ. Νᾶγμα Cant. 1.

Ibid. ΠΟΡΟΥ. Πόρον Med. Cant. 1. 2. Ask. A. Suprascriptum etiam in Colb. 2. et in Guelph. Rob. recte si cum Pauwio post νᾶμα leviter distinguas.

ỷ. 806. ΣΥ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕ. Σὸ μὲν πέλαζε Ald. Mox τηλουργὸν Med.

ỷ. 809. ΕΞΙΚΗι. Ἐξίκοις Guelph. Ἐξίης Ven. 1. Ox. Ald.

ỷ. 810. ΒΥΒΛΙΝΩΝ. Βιβλίνων Med. Colb. 2. Cant. 1. Mox ἱερῶν inter Vv. Ll. recenset Turn.

ỷ. 811. ΣΕΠΤΟΝ. Σεμνὸν Colb. 2. Mox Κεῖλος, mendose, Ald. et εὔποτος Turn.

ỷ. 812. Σ' ΟΔΩΣΕΙ. Deest σ' in Ald. Δ' ὁ δώσει Ask. D. Cant. 1.

ỷ. 813. ΑΠΟΚΙΑΝ. Corrige, sodes, errorem typ. quem Canterus ex Stephano, Stanleius ex Cantero, nos ex Stanleio repetivimus, et lege ἀποικίαν. Nescio quo fato sive ἀδελφία, idem error est in Giac. Sed nobis forte concedant aliquid æqui lectores, a prelo haud minus CXL millia passuum distantibus.

Ibid. ΣΟΙ ΤΕ ΚΑΙ. Deest τε Rob.

ỷ. 816. ΤΩΝ Δ'. Τῶνδ' Schutz. quod minus placet.

ỷ. 817. ΠΛΕΙΩΝ Η ΘΕΛΩ. Πλείων εἰ θέλεις Guelph. Πλείων ἢ θέλεις Ald. Πλέον ἢ θέλεις Ox.

ỷ. 818. ΕΙ ΜΕΝ ΤΙ. Εἰ μέν τοι Viteb. vide quæ ad ỷ. 697.

ỷ. 819. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΥ ΠΛΑΝΗΣ. Πολυφόρου τύχης Ask. B. C. D. Sed ad Marg. suprascriptum πλάνης. Πολυφόρου item Rob.

ỷ. 821. ΑΙΤΟΥΜΕΣΘΑ. Αἰτούμεθα Colb. 1. Cant. 2. Ald.

ỷ. 824. ΕΚΜΕΜΟΧΘΗΚΕ. Ἐμμεμόχθηκε Guelph. Ἐκμεμόχθηκεν Pors.

ỷ. 825. ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ. Τοῦ ταυτὸ Ald.

ỷ. 826. ΤΟΝ ΠΛΕΙΣΤΟΝ. Τῶν πλείστων suprascriptum habet Colb. 2. Sic Garb.

Ibid. ΛΟΓΩΝ. Λέγων haud incommode legi posse contendit Abresch. ut in Pers. ý. 513. at vulgata satis recte se habet.

ý. 828. ΜΟΛΟΣΣΑ ΔΑΠΕΔΑ. Μολοσσὰ † δάπεδα in edit. 2. Porsonus, qui ad Eurip. Orest. ý. 324. ἀνὰ τὸ δάπεδον, hæc annotat: "Primam in δάπεδον producit Æsch. Prom. ý. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Steph. Byz. in voce Γῆ· Λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κήπιον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, δωρίζοντες." Hactenus vir summus.

ý. 829. ΑΙΠΥΝΩΤΟΝ. Αἰπύνωτον Guelph.

ý. 830. ΘΩΚΟΣ Τ'. Deest τ' Colb. 1. Θᾶκός τ' Brunck. Schutz. Pors. Vide supra ad ý. 280.

ý. 831. ΔΡΥΕΣ. Commate tantum distinguit Schutz.

ý. 832. ΥΦ' ΩΝ. 'Αφ' ὧν Colb. 2. Guelph.

ý. 833. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΘΗΣ. Προσηγορήθης Ask. B. Colb. 1. 2.

Ibid. ΔΙΟΣ ΚΛΕΙΝΗ. Κλεινὴ Διὸς Cant. 2.

ý. 834. ΜΕΛΛΟΥΣ' ΕΣΕΣΘ'. † Μέλλουσ' ἔσεσθ' Pors. 2.

Ibid. ΕΣΕΣΘ' ΕΙ ΤΩΝΔΕ. Ἔσεσθαι τῶνδε Colb. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Deest εἰ in Ven. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ ΣΕ ΤΙ. Προσσαίνεις ἔτι Colb. 1. Guelph. Notam interrogationis habet Cant. 1. Rectius vero comma Brunck. Hic vero locus est monendi, nos, omisso illo parenthesis signo quod textum plerumque deformat, verum illud ac Græcis usitatum revocasse, ea loca quæ vulgo parenthesi includuntur, duobus colis exhibentes interjecta, quod in his tribus versiculis, ab 'Υφ' ὧν ad σέ τι, factum est.

ý. 836. ΗΙΞΑΣ. Ἤξας cum Schol. utroque prætulit Abresch. minus bene.

Ibid. ΡΕΑΣ. Videtur esse ῥέως in Colb. 2.

ý. 837. ΠΑΛΙΜΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. Alii πολυπλάγκτοισι, quod epitheton habes supra, ý. 587. H. STEPH. Πολυπλάγκτοισι, quod ex aliis libris annotat Stephanus, invenit etiam Schol. β'. in libro suo. Id recipiendum omnino: sic lux major in istis, 'Αφ' οὗ πολυπλάγκτοισι χειμάζῃ δρόμοις, *A quo Mari Ionio ad me multivagis cursibus vexaris.* Hoc sane accommodatius quam παλιμπλάγκτοισι, nam si Æschyli Græca consideres, et Stanleii Latina quæ Græca accurate exprimunt, *Unde retrovagis cursibus vexaris,* Io videtur potius a Mari Ionio pedem retulisse retro, quam, progrediens, Mare Ionium trajecisse. Sed ubi ad χειμάζῃ attendas, et maris trajectionem, quæ omnium maxime memorabilis, et omnium maxime etiam periculosa, quid ais? an locus sic etiam satisfacit tibi? Vix credo si paulo sis oculatior. Quare perquam probabile fit mihi scriptum fuisse olim ab Æschylo,

'Εφ' οὗ γ' ἀλιπλάγκτοισι κ. τ. λ.

Sic nihil apertius aut convenientius. In maximo trajectionis periculo desinit Prometheus, ipsa verborum serie, ut vides. PAUW. Egregia sane mihi videtur Pauwii conjectura: unus tantum mihi restat scrupulus. Post Mare Ionium trajectum, longissimum adhuc reliquum erat iter terrestre conficiendum,

priusquam in ultimam Scythiæ oram, ubi in Prometheum incidit, pervenire poterat Io. Si de maris trajectione igitur locutus esset Prometheus, non χειμάζῃ sed ἐχειμάσθης, tempore præterito, ponere debuisset, ut videtur, poeta. Sed hoc forsan ignorantiæ ejus in re geographica imputandum est, quæ in causa esse potuit ut Mare Ionium etiam Scythiæ conterminum esse crederet, adeo ut Io, simul atque ex mari egressa est, protinus Prometheum obvium haberet. Quæ res eo verisimilior est, quod in ✝. 827. hanc maris trajectionem diserte appellat Prometheus τέρμα τῶν πλανημάτων. Nullum certe post hanc trajectionem errorem Iûs memorat, priusquam hæc sibi coram se stiterat. HEATH. Nimirum Io, Dodona relicta, littus Illyriæ legebat; deinde, cum ad intimum Adriatici Maris sinum pervenisset, reversa est, ac secundum Istri longitudinem profecta, quem eam semel tranasse tacite supponit Æschylus, in Scythiam ad Prometheum venit. Adriaticum vero Maré Ionium dictum est, non quod illud trajecerit, trajectionis enim ne minima quidem suspicio est apud nostrum, sed quod oram ejus legerit littus Illyriæ scil. emensa, Sic nihil opus est artificiosis interpretum commentis. SCHUTZ. Πολυπλάγκτοισι dant Ask. C. Cant. 1. Ar. Πολυπλάκτοισι Morell. Rob. Vulgatam recte tuetur Schutz.

✝. 839. ΚΛΗΘΗΣΕΤΑΙ. Κεκλήσεται item noster supra, ✝. 733. Sept. Theb. ✝. 704. Soph. Ajac. ✝. 1388. Lucian. Dial. Pan. et Merc. σὸς πατὴρ κεκλήσομαι. Rarissime, si bene memini, alterum apud paulo vetustiores inveneris. Nempe in verbis quibusdam usus futuri tertii ita invaluit, ut priora propemodum prorsus in desuetudinem abierint. ABRESCH. Κεκλήσεται etiam Soph. Œd. Tyr. ✝. 522. Eurip. Herc. Fur. ✝. 1333. Et sic etiam reponendum in Troad. ✝. 13. Hanc formam scil. prætulisse videntur Attici poetæ. Vide etiam ✝. 733. BRUNCK. Κεκλήσεται, præter Abresch. et Brunck. dant etiam Colb. 1. 2. Ask. B. C. D. Ven. 2. Cant. 1, 2. Schutz. Pors. Idque recipiendum arbitror.

✝. 840. ΣΗΜΕΙΑ ΣΟΙ. Σημεῖασι Guelph. Mox πᾶσιν Pors.

✝. 841. ΔΕΡΚΕΤΑΙ. Comma post δέρκεται habet H. Steph.

✝. 844. ΙΧΝΟΣ. Priorem brevem esse etiam apud Orph. Hymn. IX. 7.——ποδῶν ἴχνος εἱλίσσουσα, et secundam in παντίχνει supra, ✝. 7. monet Morell.

✝. 845. ΠΟΛΙΣ ΚΑΝΩΒΟΣ. Πόλυς Κάναβος Ald. Πόλυς item Rob. Supra jam monuimus literas υ et ι quæ in codicibus per diastolen scribuntur, facillime confundi posse, quod hic factum ex ipso accentu discas, in prima servato.

✝. 846. ΝΕΙΛΟΥ. Hunc versum sequenti postponit Colb. 1.

Ibid. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Πρὸς χώματι Ald.

✝. 847. ΤΙΘΗΣΙΝ. Τιθεῖσιν Med.

✝. 848. ΕΠΑΦΩΝ. Abresch. aoristos mavult, ἐπαφὼν et θιγών. Vid. Schol. qui per aoristum reddit, ἐφαψάμενος. Sed quid opus? supra enim dixit τίθησιν. Mox μόνον Canter. forsitan errore typ.

✝. 849. ΤΩΝ ΔΙΟΣ. Τοῦ Διὸς Ask. D.

Ibid. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Pulcherrimam Peyraredi conjecturam, θιγημάτων, in margine libri sui posuit Jos. Scaliger. Vide Valcken. ad Phœniss. ℣. 639. quam lectionem recipiunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Quin huc respexisse Hesychium putant, qui θιγημάτων, μιασμάτων exponit. Sed hæc lectio Stanleio non probatur, et certe γεννημάτων ferri potest; nomen enim Epaphi ab ἐπαφῶν, ℣. 848. derivatur, etsi mallem θιγημάτων, eoque magis, quod Hesychium sic legisse probabile est. † Γεννημάτων Pors. 2.

℣. 850. ΚΑΡΠΩΣΕΤΑΙ. Καρπώσαιτο Rob.

℣. 851. ΠΛΑΤΥΡΡΟΥΣ. Πλατύῤῥων Ald.

℣. 852. ΠΕΜΠΤΗ. Πέπτη Cant. 2.

Ibid. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΠΑΙΣ. Πεντηκοντάπαις Colb. 2. Cant. 1. Turn. Brunck.

℣. 854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ. Θηλύσπορον Guelph. Ald.

℣. 855. ΕΠΤΟΗΜΕΝΟΙ. Ἐπτοημένοι Guelph. Οἴδε πτοημένοι Ald.

℣. 856. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Λελιμμένοι, ex quodam Marg. citat Morell.

℣. 857. ΘΗΡΕΥΣΟΝΤΕΣ. Θηρεύοντες Colb. 1.

℣. 858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ, κ. τ. λ. Locus impeditus, et, nisi fallor, corruptus. Scribendum, quantum intelligo,

——φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεὸς,
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντας, νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

Vel, quod longe significantius, pro δέξεται, δέρξεται. *Succensebit vero Deus propter audaciam, qua* κίρκοι Ægypti persequuntur πελείας Danai, eamque non relinquet impunitam, Pelasgia autem videbit eos fœmineo ferro domitos. PAUW. Locum corruptum esse non nego; Pauwianas tamen conjecturas non illico amplectendas esse censeo. Δαμέντας pro δαμέντων admitti forsan posset, modo ea mutatione facta locus integritati restitueretur; sed cum alia insuper emendanda restent, tutius esse existimo exspectare donec omni ex parte restitutum videamus. *Quid* enim *te exempta juvat spinis de pluribus una?* HEATH. Si τὸ σωμάτων accipimus in eo sensu quo Cl. Spanheim. in Aristoph. Plut. ℣. 6. in genere *de persona virili et muliebri*, sumitur, lucem hic qualemcunque mihi videor videre. *Deus invidebit*, h. e. *negabit* (ut οὐδεὶς φθόνος ἔσται, *non negabo)* Danaidas Ægypti filiis; quos *Pelasgia recipiet* δαμέντας. MORELL. Locus, manifesto corruptus, sic restituendus:

——φθόνοι δὲ σώμαθ' ὧν ἕξει θεὸς,
Πελασγία δεδέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

Ordo est, Πελασγία δὲ (γῆ) δεδέξεται σώματα ὧν θεὸς φθόνοι ἕξει, δαμέντων θηλυκτόνῳ Ἄρει, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Hesych. Δεδέξομαι· δέξομαι. Forma paulo post futuri minus obvia librarium fefellit, etsi hujus temporis usus Tragicis non admodum sit infrequens. BRUNCK. Brunckium sequitur Schutz. 1. at in edit. 2. vulgata non mutavit. Morelli sententiæ videtur accedere Heynius ad Apollodor. p. 273. ut σώματα de personis accipiatur, et pro δαμέντων substituatur δαμέντας. Durissima ellipsi Siebelis ad Pers. p. 118. σώματα de

personis puellarum accipit, et deinde ante δαμέντων, σώματα etiam, h. e. *corpora* Ægypti filiorum, subintelligi jubet. Locum ut vulgo legitur sic interpretatur Hermannus, Obs. Crit. c. 3. *Faciet Deus invidiam filiabus Danai, propter cæsa sponsorum corpora, eàque invidia Pelasga terra laborabit.* Nos quidem nihil mutamus præter unam distinctionem, ut tria illa verba Πελασγία δὲ δέξεται parenthesi includantur, hoc modo,

——φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται· θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

Deus iis invidebit corpora (ea vero Pelasga terra recipiet) *fœmineo ferro domita nocturna audacia.* Versus a Brunckio emendatus monstri similis est, singulis verbis metra singula claudentibus. Sin alicui nostra emendatio displicuerit, ei auctor sim ut legat δαμέντας.

ỳ. 860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Ἄρει δαμέντα Cant. 1. Ἄρει † δαμέντων Pors. 2. Mox Νυκτοφρουρήτῳ Ask. A.

ỳ. 861. ΤΟΙΑΔ' ΕΙΓ. Ἐς Med. Colb. 1. Cant. 2. Ven. 2. Viteb. ubi etiam τοία δ'. Sic etiam Colb. 2. Ask. D. Mox ἐπέλθοι Colb. 2.

ỳ. 864. ΤΟ ΜΗ. Τὸ μὴ οὐ Brunck. quod recte Schutz. improbat.

ỳ. 865. ΑΠΑΜΒΛΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἀπαμβλυθήσεται Cant. 1. 2. Ἀπαμβληθήσεται Guelph. Ἐπαμβληθήσεται Rob. Post ἀπαμβλυνθήσεται plenius interpungunt Ald. et Brunck.

ỳ. 866. ΓΝΩΜΩΝ' ΔΥΕΙΝ ΔΕ. Γνώμην· δυοῖν δὲ Ask. A. Cant. 1. 2. Ar. Γνώμαιν δυοῖν δὲ Ask. B. Rob. Γνώμαιν δὲ δυοῖν Guelph. Γνώμαιν δυοῖν δὲ Ald. Δυοῖν etiam Turn. et Grot. in Excerptis. Γνώμαιν δυοῖν δὲ Brunck. post ἀπαμβλυνθήσεται plenius distinguens. At sic, contra metrum, τὴν ἑτέραν etiam dicendum est; nam θάτερον solœcum est, θατέραν, quod ipse vidit, barbarum. Brunckium sequitur Schutz. 1. Γνώμην Pors. Schutz. 2.

ỳ. 868. ΤΕΞΕΙ. Ἕξει Guelph. Ald.

ỳ. 869. ΔΕΙ. Δὴ citat Morell. negligenter, ut videtur ex Vv. Ll. Turnebi ad ỳ. 874. Δὲ conjicit Schutz. 1. ut sensus sit μακροῦ λόγου δὲ, scil. ἐστί. Non probo.

Ibid. ΤΑΥΤ' ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. Ταῦτα ἐξελθεῖν Ask. B. Rob. Ταῦτά τ' ἐξελθεῖν Guelph. Mosq. 2.

ỳ. 870. ΕΚ ΤΗΣΔΕ. Ἐκ τῆς Colb. 1. Καὶ τῶνδε Guelph. Aberravit scil. oculus librarii in versum proxime sequentem ἐκ τῶνδ'. Ἐκ τῶνδε Ven. 1.

ỳ. 871. ΚΛΕΙΝΟΣ. Κλεινοῖς Med. Rob.

Ibid. ΟΣ ΠΟΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝΔ' ΕΜΕ. Ὃς ἐκ φόνων τῶν Ask. D. Ὃς φόνων τῶν ἐμὲ Colb. 1. Τῶν δέ με Ask. B. Cant. 1. 2.

ỳ. 872. ΛΥΣΕΙ. Post λύσει addit γε Cant. 1.

ỳ. 873. ΕΜΟΙ. Ἐμὴ Ask. C. Cant. 1. 2. Viteb. Guelph. et sic Colb. 2. sed ibi suprascriptum οι.

Ibid. ΘΕΜΙΣ. Θεῶν Guelph.

ỳ. 874. ΟΠΩΣ ΔΕ Χ' ΩΠΗ. Ὅπως δὲ χ' ὅπη Ald. Ὅπως χ' ὅπη Rob.

Ibid. ΤΑΥΤΑ ΔΕΙ. Ταῦτα δὴ inter Vv. Ll.. citat Turnebus; sed vide supra, ỷ. 869.

Ibid. ΜΑΚΡΟΥ ΛΟΓΟΥ. Alii χρόνῳ. Eadem lectionis varietas est in Pers. ỷ. 715. Πάντα γὰρ Δαρεῖ' ἀκούσῃ μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ· nam pro χρόνῳ, etiam illic alii λόγῳ. Nimirum quod breviter dicitur, id etiam brevi tempore dicitur. H. Steph. Μακρῷ χρόνῳ Guelph. Ven. 1. Ox. Ald. Rob. Brunck. Schutz.

ỷ. 875. ΣΥ Τ'. Σὺ δ' Colb. 1.

ỷ. 876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΥ. Ἐλελελελελελεῦ Cant. 1. Ἐλελελελεῦ Ald. Ἰώ ἰώ ἐλελελελεῦ Rob. Ἐλελεῦ ἐλελεῦ, vel potius, cum a monostrophicis anapæstica sua inchoare non soleat Æschylus, Ἰὼ ἰώ, ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, ut sit anapæstus legitimus, reponi jubet Pauw. Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, Pors. Schutz. 2.

ỷ. 877. ΦΡΕΝΟΠΛΗΓΕΙΣ. Φρενοβλαβεῖς Guelph. Lips. 2.

ỷ. 878. ΘΑΛΠΟΥΣ'. Θάλπουσιν Ald. metro non ferente.

Ibid. ΑΡΔΙΣ. Ἄρσις Guelph.

ỷ. 879. ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπυρος Guelph. Hunc versum suppleri ex seq. jubet Morell. ut sit Basis ante versum parœmiacum. Vide quæ nos ad ỷ. 93.

ỷ. 880. ΚΡΑΔΙΑ. Καρδία Cant. 2. Steph. contra metrum.

Ibid. ΦΟΒΩι ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Φρένα φόβῳ λακτίζει Colb. 1. Cant. 1. Ald. metro invito. Nec multo melius Rob. φόβῳ λακτίζει φρένα.

ỷ. 881. Δ' ΟΜΜΑΘ'. Γ' ὄμμαθ' Rob.

ỷ. 884. ΠΑΙΟΥΣ'. Πταίουσ' Med. Ask. D. Παίουσ' Ask. C. Παίουσιν, invito metro, Guelph.

ỷ. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ. Στυγνοῖς Ask. D. Cant. 1. 2.

ỷ. 886. ΕΠΩιΔΙΚΑ. Carmen hoc multis metri vitiis laborantem, quasi monostrophicum exhibent Ald. Rob. Turn. Steph. Grot. in Excerptis:

1. Ἦ σοφὸς ἦ σοφὸς ἦν
2. Ὅς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε
3. Καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν,
4. Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
5. Ἀριστεύει μακρῷ· καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
6. Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
7. Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν.
8. Ἐραστεῦσαι γάμων.
9. Μήποτε μήποτ' ὦ μοῖραι
10. Λεχέων εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν
11. Μὴ δὲ πλασθείην ἐν γαμετᾷ τινι τῶν ἐξ οὐρανοῦ.
12. Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν,
13. Εἰσορῶσ' Ἰοῦς με γάμῳ δαπτομένην
14. Δυσπλάγχνοις Ἥρας ἀλατείαισι πόνων.

Cætera ut in edit. Stanl. Et hæc quidem mordicus tenet Pauwius, multa confidenter pronuntians tanquam ex cathedra, quæ omnia, una cum ejusdem enarratione metrica, ut in versibus aperte Antistrophicis plane inutili, prætereunda statui; tantum moneo nihil excogitari potuisse vel arrogantius vel infelicius. Reliquos

sex versus, qui in edit. Stanleiana Epodum constituunt, sic metitur vir cl. 1. Iamb. dim. acat. 2. Asynartet. ex duobus Hepthemim. troch. nam Periodus a Ditrochæo incipiens et ex Iambis præterea constans hic minus placet. 3. Asynartet. ex Hepthem. Iamb. et Hepth. troch. 4. Iamb. aut Troch. dim hyperc. 5. Troch. trim. brachyc. 6. Asynartet. ex Troch. Ithyph. et Iamb. hepth. vel ex Troch. hepth. et Troch. Ithyph. Si legeretur Μῆτίν γ' Trochaicus exiret Tetram. brachyc. Ego nihil muto. Hæc Pauw. Nos locum restituere conabimur ad ỳ. 905.

ỳ. 889. ΑΡΙΣΤΕΥΕΙ. Ἀριστεύειν Guelph. Ald. Hos versus sic ordinat Heathius,

Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυ-
τὸν ἀριστεύει μακρῷ·

quem sequuntur Brunck. Schutz. 1.

ỳ. 891. ΓΕΝΝΑ. Γένει Cant. 2. Post γέννᾳ, γε suum infercit Heathius, omnino repugnante linguæ ipsius indole, ut faciat Asynartet. ex Penth. troch. et Dochmiaco, qui ne sic quidem antithetico respondet. Et sanus est, siquis alius, hic versus.

Ibid. ΜΕΓΑΛΥΝΟΜΕΝΩΝ. Μέγ' ἀγαλλομένων ut antithetico respondeat, Arnald. Animadv. Crit. c. 32. Ego quid hoc intersit non video.

ỳ. 892. ΟΝΤΑ. Deest Guelph.

Ibid. ΓΑΜΩΝ. Uncinulis includitur tanquam spurium a Schutzio, qui ultimum verbum versus Antistrophici aperte spurium esse ait: abest etiam a Pors. cujus tanta est auctoritas ut ab eo vix unquam tuto discesseris. Πόνων tamen a nullo codice abesse reperio, et γάμων hic sensum parit optimum, quin et in Antistropha haud omnino otiosum est πόνων, nam Ἥρας ἀλάτειαι significare possunt *errores ipsius Junonis*, ἀλάτειαι πόνων Ἥρας aperte significant *labores errabundos ab Junone immissos*. Sed nihil affirmaverim, judicent lectores. Metrum vel recisis vel servatis vocibus ἰσοχρόνως, ab utraque parte salvum est. In edit. 2. Schutz. γάμων, quod prius uncinulis incluserat, Porsonum imitatus, e textu eliminat.

ỳ. 893. ΜΗΠΟΤΕ ΜΗΠΟΤΕ Μ' Ω. Alterum μήποτε abest ab Ask. A. Ar. Colb. 1. Μήποτ' ὦ Ask. B. C. Cant. 1. 2.

ỳ. 894. ΜΟΙΡΑΙ. Exciderunt h. l. quatuor syllabæ, quod viderunt recentiores editt. tres tamen reponi jubet Morell. repetendum scil. ὦ Μοῖραι, quod nemini forte probabitur.

ỳ. 895. ΛΕΧΕΩΝ ΔΙΟΣ. Λεχέων abest ab Ask. D. Διὸς ab Ald. Turn.

Ibid. ΙΔΟΙΣΘΕ. Ἴδοισθε Cant. 1. Ven. 2.

Ibid. ΠΕΛΟΥΣΑΝ. Πέλουσαν Ask. D.

ỳ. 896. ΠΛΑΣΘΕΙΗΝ. Πλαθείην Med. sed suprascriptum σ. Πλαθείην item Brunck. Pors.

Ibid. ΓΑΜΕΤΑι. Ἐν γαμέτᾳ Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Steph. qua lectione mirum quantum delectatur Pauw. ut versum efficiat Dactyl. hexam. acat. cum amphimacro in principio! Hos versus sic ordinant Heath. Brunck. Schutz. 1. ut Strophicis respondeant,

Μηδὲ πλασθείην γαμέτᾳ
Τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ.

ỷ. 898. ΙΟΥΣ ΓΑΜΩι. Ἰὼς μεγάμῳ Ald. Vix digna est quæ referatur inter Vv. Ll. emendatio Pauwii, scribentis γάμω in genitivo, Dorice pro γάμου. Ἅμα reponit Morell. quo sensu ipse viderit; deinde, tanquam puderet eum tam invenustæ lectionis, ad fulcrum Heathianum confugit, legens Ἰοῖ σύ γε δαπτομέναν quod altero illo non melius, deterius esse non potuit. Nec felicior est Brunckii conjectura χρόα δαπτομέναν, quæ tamen, ut nos nostra delectant, ipsi probabilis dicitur. Ex Aldina μεγάμῳ Schutz. μέγα reponendum censet, quem libenter secuti sumus.

Ibid. ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ. Δαπανομένην Colb. 1.

ỷ. 899. ΔΥΣΠΛΑΓΧΝΟΙΣ. Δυσπλάγχνας Colb. 2. Cant. 1. Δυσπλάνοις Turn. Heath. et recentiores omnes; eodem scil. pleonasmo quo supra, ỷ. 578. τηλέπλαγκτοι πλάνοι, et ỷ. 587. πολύπλαγκτοι πλάναι.

Ibid. ΑΛΑΤΕΙΑΙΣΙ. Ἀλατίαισι Ald. Cant. 1. Turn. ι in fine omittunt recentiores, omnino id exigente metro.

Ibid. ΠΟΝΩΝ. Abest a Turn. et omitti jubet Pauw. Abest etiam a Pors. Vid. supra ad ỷ. 892. et Notas Varr. Philologg. ad ỷ. 897. Γῶν substituit Morell. conjectura omnium fere in quas incidimus infelicissima. Ποινῶν conjecit Arnald. Animadv. Crit. quod si verum esset, ad εἰσορῶσα se referret.

ỷ. 900. ΟΤΙ. Ὅτι Arnald. quod Oceanitides, si non omnes, saltem pleræque erant virgines; sed perperam, nam recte sensum hujus loci Schutzius esse monet, *quandoquidem conjugium æquale, quod mihi unice placet, ab omni metu liberum sit, non timeo.* Ἄφοβος enim ad γάμος, non ad οὐ δέδια, trahendum est.

ỷ. 901. ΑΦΟΒΟΣ. Valde mihi suspecta est hæc vox, tanquam glossema ad οὐ δέδια; itaque uncinulis inclusum velim.

Ibid. ΟΥ ΔΕΔΙΑ. Οὐδέ τι (ad Marg. μηδέτι) διακρεισσόνων, Ven. 2. Οὐδὲ διὰ Rob. Hos versus sic ordinant Heath. Brunck.

Οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως
Ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Aliter Morell.

Ἄφοβος, οὐ δέδια·
Μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως
Ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Schutz. vero,

Ἄφοβος, οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων
Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Rejecto scil. ἔρως, tanquam glossemate ad ἄφυκτον ὄμμα, in quo verum mihi videtur vidisse. Sin aliquis illud servatum voluerit, facile legat,

Θεῶν μ', ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτ' ἔρως.

ỷ. 902. ΠΡΟΣΔΕΡΚΟΙΤΟ. Προσδέρκοι Med. quod pro προσδράκοι conjicit Salvinius. Προσδέρκοι Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Ar. Ven. 2. Προσδέρκοισθε Ven. 1. Ox. Ald. Προσδράκῃ Rob. Mox μὲ omittit Ald. Post hunc versum deesse aliquid affirmat Hermannus, Obs. Crit. p. 17. qua causa inductus nescio.

ỷ. 903. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Alii εἰς ἄπορα. H. Steph. Scriptum pro πόριμος κατ' ἄπορα, *extricabile per inextricabilia,* quod nulla ratione extricari unquam potest. Acumen est grandius quod Stanleius non assecutus est, perperam legens πόρος ἀπόριμος, vident omnes, nec necesse est ut eum refutem. Pauw. Miror post Stanleium etiam Spanheimio ad Julian. p. 256. locum de mendo fuisse suspectum; illum divinare πόρος ἀπόριμος, hunc ex Cod. Gall. Reg. pene extra omnem dubitationem ponere legendum εἰς ἄπορα. Mihi certum est correctores in eo loqui, qui quod non intelligebant, de suo addiderunt εἰς. Nec vel decem me moveant codices ab edita ut recedendum putem. Solent enim apud utriusque linguæ scriptores nomina verbalia cognatamque vocis significationem sortita, easdem admittere constructiones, iisdem præpositionibus juncta incedere, quibus verba ipsa. Abresch. Vide supra ad ỷ. 613. Notas Varr. Philologg. Εἰς ἄπορα dant Ask. A. C. D. Cant. 2. Rob. Sed nihil mutandum. De se autem cum Stanleio comparato Pauwius paulo modestius loqui debuisset.

ỷ. 904. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Γενοίμην Ald.

ỷ. 905. ΤΑΝ ΔΙΟΣ. Ion. tetram. brachyc. cum ἀνακλάσει in φύγοιμ' vocat Heath. Epionicum impurissimum ait esse Morell. Jam vero carmen describam fere ut in edit. 1. Schutz. ad numeros revocatum.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἦ σοφὸς ἦ σοφὸς ἦν
2. Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε
3. Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
4. Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυ-
5. τὸν ἀριστεύει μακρῷ.
6. Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,
7. Μήτε τῶν γεννᾷ μεγαλυνομένων
8. Ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι [γάμων].

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Μήποτε μήποτε μ' ὦ
2. Μοῖραι * * * * λεχέων Διὸς
3. Εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν·
4. Μηδὲ πλασθείην γαμέτᾳ
5. Τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.
6. Ταρβῶ γὰρ, ἀστεργάνορα παρθενίαν
7. Εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομέναν
8. Δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις [πόνων].

ΕΠΩΔΟΣ.

1. Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, [ἄφοβος],

2. Οὐ δῆλα, μηδὲ χρειστόνων
3. Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με,
4. Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
5. Πόριμος· ὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν·
6. Τὰν Διὸς γὰρ ὐχ ὁρῶ
7. Μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

Metra vero sic se habent. In Stropha, 1. Dactyl. penth. 2. Asynartet. e Penth. Iamb. et Dactyl. dim. qui est Alcaicus hendecasyllabus. 3. Dactyl. tetram. 4. Glycon. 5. Ion. a min. dim. cat. 6. Similis primo. 7. Asynartet. ex Monom. troch. et Dactyl. dim. 8. Troch. dim. hyperc. vel trim. cat. rejectis vel servatis γάμων et πόνων. In Epodo, ob syllabarum resolutiones, versiculorum primi et quinti metra certo definire difficile est. Dixerim tamen, 1. si rejiciatur ἄφοβος, Iamb. dim. potius quam Asynartet. ex Dochmio et Iambo, vel ab Iamb. Monom. et Antispasto. Si retineatur ἄφοβος, erit vel Asynart. e Dochm. et Iamb. dim. brachyc. vel Iamb. trim. brachyc. quod forte melius. 2. Iamb. dim. acat. 3. Iamb. trim. acat. 4. Vel Asynartet. e Dochmio et Iamb. monom., vel potius, Asynartet. ex Iamb. monom. et Dochmio; sic enim dixerim potius quam Iamb. dim. hyperc. 5. Asynart. e Troch. penth. et Iamb. penth. 6. Troch. dim. cat. 7. Choriamb. dim. cat., vel potius, Logaœdicus trim. acat.

ỷ. 906. ΑΥΘΑΔΗΣ ΦΡΕΝΩΝ. Alii αὐθάδη φρενῶν, ut dicitur ὑπέρογκα φρονεῖν. H. STEPH. Αὐθάδη φρενῶν Cant. 2. ubi suprascriptum φρονῶν. Αὐθάδη φρονῶν etiam Rob. Pors. Αὐθάδη etiam Guelph. Turn. Αὐθάδης φρένας conjecit Pauw.

ỷ. 907. ΟΙΟΝ. Τοῖον Rob. Pauw. Morell. sed vulgatum, ut monet Schutz., exquisitius.

ỷ. 909. ΘΡΟΝΩΝ Τ'. Abest τ' a Rob.

Ibid. ΠΑΤΡΟΣ Δ'. Πατρός τ' Ask. D. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Abest δ' a Rob. Mox pro ἀρὰ, ἄρα Ald. infelicissime: quid hic de accentibus cogitabit Pauw.?

ỷ. 910. ΤΟΤ'. Τόδ' Cant. 2. Πότ' inter Vv. Ll. recenset Turnebus, sed monet Schutz. τότε hic verborum contextui aptius esse.

ỷ. 911. ΕΚΠΙΤΝΩΝ. Ἐκπίπτων Colb. 2. quod ex glossemate ortum est.

ỷ. 912. ΤΟΙΩΝΔΕ. Τοίονδε Med. sed α suprascriptum alia manu, ut sit τοίανδε, nempe ἐκτροπήν.

ỷ. 914. ΕΓΩ ΤΑΔ'. Ἐγὼ δὲ τάδ' Viteb.

ỷ. 915. ΘΑΡΣΩΝ. Θαῤῥῶν Morell. ex Schol. quod, si vel in textu reperiretur, in θαρσῶν mutandum esset.

Ibid. ΚΑΘΗΣΘΩ. Καθείσθω Ald. Rob.

Ibid. ΚΤΥΠΟΙΣ. Τύποις videtur legisse Schol. α'. perperam, quod vidit Pauwius.

ỷ. 916. ΠΙΣΤΟΣ. Πίστως Med. sed ο est suprascriptum alia manu. Vide Notas Stanl. Πιστὸς defendit Heath. ex Steph. Thesauro,

et, Heathio longe doctior, Porsonus ad Eurip. Hec. ⩗. 1115. Πυρὸς, quod videtur legisse Schol. α'. omnino absurdum est.

Ibid. ΤΙΝΑΣΣΩΝ Τ'. Τινάσσοντ' alii, teste Morell. Ipse hanc lectionem in sola edit. Glasc. 1745. repperi, quæ Stanleianam in forma minore sine notis expressit, ibique manifestus est error typ.

Ibid. ΧΕΡΟΙΝ. Χερσὶν Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. Χειρὶ Colb. 2. Χερὶ conjecit Pauwius, ut esset anapæstus in quarta, quod ille versui placere ait! Τινάσσων † τ' ἐν χεροῖν Pors.

Ibid. ΠΥΡΠΝΟΟΝ. Πυρπνῶν in Med. et Ask. A. quod sine dubio servandum, et sic Morell. Brunck. Schutz. 2. Πυριπνῶν Colb. 1. Cant. 1. Rob.

⩗. 917. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ, Ἐπαρκέσῃ Colb. 1.

Ibid. ΤΟ ΜΗ ΟΥ. Deest οὐ Colb. 2. Ask. A. D. Cant. 1. Mosq. 1. Ven. 2.

⩗. 918. ΠΤΩΜΑΤ'. Εἰς πτώματ' Cant. 2. glossema est imperiti Grammatici, qui nesciebat πισεῖν πίσημα vel πτῶμα eleganter dici posse. Sic D. Matth. ii. 10. ἐχάρησαν χαρὴν μεγάλην σφόδρα.

⩗. 919. ΝΥΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ. Παρασκευάζεται νῦν Guelph. Ald. Rob.

⩗. 920. ΕΠ' ΑΥΤΟΣ. Αὐτὸς ἐπ' Rob.

Ibid. ΑΥΤΩι. Ἑαυτῷ Ask. C. Mosq. 1. ubi omissum ἐπ'. Αὐτῷ Cant. 1.

⩗. 921. ΕΥΡΗΣΕΙ ΦΛΟΓΑ. Εὑρήσοι suprascriptum habet Colb. 2. Post φλόγα plenius distinguit Pauwius, quia, ut ait ille, verbum compositum ὑπερβάλλειν non secundum, sed quartum casum, solet regere; sed illud βροντῆς a præpositione ὑπὲρ in verbo composito regi posse, norunt tirones.

⩗. 922. ΒΡΟΝΤΗΣ. Βροτῆς Cant. 1.

Ibid. ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑ. Ὑπερβάλοντα Cant. 1. Ὑπέρβαλλον Mosq. 2.

Ibid. ΚΑΡΤΕΡΟΝ. Κρατερὸν Ald.

⩗. 923. ΓΗΣ ΤΙΝΑΚΤΕΙΡΑΝ ΝΟΣΟΝ. Γῆς τινάκτειραν νόσον, τρίαιναν αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος Pauw., ut jungat νόσον τινάκτειραν, et τρίαιναν αἰχμήν. Sed elegans est conjectura quam margini edit. Pauw. olim penes Askevium, pro νόσον, adscriptum invenio, νέμων. Ut sit sensus, νέμων τε τρίαιναν γῆς τινάκτειραν σκεδᾷ αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος: Schutz. vero, edit. 1. legi vult,

Θαλασσίαν τε, γῆς τινακτὴρ, ἐννόσων
Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ.

H. e. *quique* novus quasi *terræ concussor,* fortior, scil. Neptuno ἐννοσιγαίῳ, *marinum tridentem vibraturus, illam Neptuni lanceam dissipabit.* Deinde comparat Hom. Il. Ν'. 562. et verbum ἐννόσων ab ἐνόθω deducit, cujus futurum ἐννοσίμεν habet Hesych. et a quo ipse Neptunus ἐνοσίχθων et ἐννοσιγαῖος dicitur. Rectius forte nihil mutavit in edit. 2.

⩗. 924. ΑΙΧΜΗΝ. Αἰχμὴ Guelph.

Ibid. ΤΗΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. Τοῦ Ποσειδῶνος Coll. Ask.

⩗. 925. ΚΑΚΩι. Κακῶν Med. Ask. C. Cant. 1. 2. Ven. 2.

⩗. 926. ΟΣΟΝ. Ὅσσον Med. Ὅσῳ Guelph.

ỳ. 927. ΔΙΟΣ. Cum interrogatione legit Garbit. quod minus placet.

ỳ. 929. ΖΗΝΟΣ ΤΙΝΑ. Alii legunt τίνα. Si τίνα legas, intelligemus a Choro interrogari Prometheum, quis ille futurus sit qui Jovi dominabitur. Si τινὰ, dicemus Chorum quærere, an quisquam dominaturus sit illi: ut dicat, Ergone, vel Itane, Jovi quisquam dominabitur? Hanc lectionem illi prætuli, quia præterquam quod particula καὶ videtur hic indignationi servire, sequens etiam versus interrogationi huic respondet, magis quam illi. Non erit, inquit, summa malorum in hoc; non solum impendet illi hoc malum, ut imperium patiatur, sed alia etiam graviora illum manent. Legitur et Διὸς pro Ζηνός. H. STEPH. Τινὰ Διός; Ven. 2.

ỳ. 930. Γ' ΕΞΕΙ. Τέξει Guelph. Lips. 2. Abest γ' ab Ask. B. Δ' ἕξει Rob.

ỳ. 931. ΠΩΣ ΟΥΧΙ. Πῶς δ' οὐχὶ Colb. 2. Cant. 1. 2.

ỳ. 932. ΤΙ Δ' ΗΝ. Τί δαὶ Med.

ỳ. 933. ΑΘΛΟΝ ΑΝ. Abest ἂν a Colb. 2. Αὖ Mosq. 2.

Ibid. ΤΟΥΔΕ Γ' ΑΛΓΙΩ. Τοῦδ' ἀλγίω Colb. 1.

ỳ. 934. ΩΔ' ΟΥΝ. Ὅδ' ἂν Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. quod sine dubio recipiendum. Ὅδ' αὖ Guelph.

ỳ. 935. ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝΤΕΣ. Προσκυνοῦντες Ald.

ỳ. 936. ΘΩΠΤΕ. Θώπτου Colb. 1. 2. Ven. 1. Mosq. Ald.

ỳ. 937. ΒΡΑΧΥΝ. Βραχὺν Ald.

Ibid. ΔΑΡΟΝ. Δηρὸν Ask. A. Cant. 1. sed ejusmodi Dorismos in senariis subinde offenderis.

Ibid. ΘΕΛΕΙ. Θέλοι Ask. C. D.

ỳ. 941. ΤΟΝ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ. Τὸν τυράννου Mosq. et Ald. ubi ad Marg. reponi jubet vir doctus, vel Ἑρμῆν τυράννου, vel τὸν τοῦ τυράννου.

Ibid. ΔΙΑΚΟΝΟΝ. Similiter Soph. Philoct. dixit,

Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων ——

Et Aristoph. Av.

Σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τὶ, τῆς διακόνου.

Et Euripides bis, ut in eo docuimus. Hinc porro διήκονος et διηκονεῖν orta. CANTER. Sic et Anacr. Carm. IX. 14. Διάκονος, διακονεῖν, secundam semper producit. Clark. ad Hom. Il. Α'. 265. Sed brevis est διακονικὸς Aristoph. Plut. ỳ. 1171. nisi ια sit diphthongus vel synizesis. MORELL. Prætervidit Morell. legendum in Aristoph. l. c. διάκονος: rationem syllabæ productæ non vidit, quam dabit Etymol. in voce: Ἀπὸ τοῦ ἐνέκω, τὸ φέρω καὶ προσενέγκω, ἐν συνθέσει διαενέκω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, διαένεκος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν καὶ τροπῇ, διαίκονος· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ι εἰς ᾱ μακρὸν διάκονος. Vide eundem in voce Ἀμφίων.

ỳ. 942. ΚΑΙΝΟΝ. Χαινὸν Ald.

ỳ. 943. ΠΙΚΡΩΣ ΥΠΕΡΠΙΚΡΟΝ. Schutz. mavult, vel πικρῶν ὑπέρπικρον, *acerbitates* fortunæ *acerbitate sua superantem*; vel πικροῖς ὑπέρπικρον, *acerbis fatis majorem animi acerbitatem opponentem*.

Πικροῖς etiam video placuisse Barth. Advers. VII. 11. nec mihi sane displicet. Τὸν † πικρῶς ὑπέρπικρον Pors. 2.

℣. 944. ΕΞΑΜΑΡΤΟΝΤ'. Ἐξαμαρτῶντ' Colb. 2. Guelph.

℣. 945. ΤΟΝ ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Deest τὸν Ask. D. Cant. 2. Τὸν ἡμέραις Med. Τὸν ἡμέροις Ask. B. Viteb. quæ quidem est emendatio ad Marg. Ald. ubi in textu legitur ἴφη μέροις. Ἡμέροις etiam video legisse Schol. α'. Et sic Schutz. 2. qui et testem advocat Hesych. Mihi quidem longe magis placeret ἰφημέροις, si id ferret metrum, quod tamen, eo recepto, corruptum erit; et locum ipsum, nisi legatur ἡμέροις, aliorum solertiæ restituendum commendo. Ἐφημέροις sine τὸν citat Schutz. ex Mosq. 1. Τὸν ἀνθρώποις exhibet Mosq. 2. e glossa scilicet. Articulum abesse posse censet vir doctissimus Jac. Tate, ut causa peccati significetur, et dicatur Attice, Τὸν ἐξαμάρτοντα πόροντα τιμὰς, *qui peccasti in eo quod mortalibus*, &c. Cui vix assentior. Τὸν σοφιστὴν, τὸν ὑπέρπικρον, τὸν ἐξαμαρτόντ', τὸν κλέπτην, ad πορόντα quoque articulum flagitari indicant.

℣. 945. ΠΟΡΟΝΤΑ. Πορῶντα Cant. 1.

℣. 946. ΑΝΩΓΕ Σ'. Ἀνώγει σ' Heath. ne abjiciatur augmentum. Σ' ἄνωγεν Brunck. qui ex Eurip. Androm. ℣. 955. Soph. Electr. ℣. 1458. Σιγᾶν ἄνωγα. Trachin. ℣. 1249. Πράσσειν ἄνωγας. Philoctet. ℣. 100. Τί ἔν μ' ἄνωγας recte contendit præteritum medium in usu fuisse sine augmento. Sic Schutz. Vide quæ ad ℣. 229.

Ibid. ΓΑΜΟΥΣ. Λόχους Cant. 1. unde natum λόγους Rob.

℣. 947. ΠΡΟΣ ΩΝ Τ'. Πρὸς ὧν γ' Cant. 2.

Ibid. ΕΚΠΙΠΤΕΙ. Ἐκβληθῇ Rob. e Scholio natum, ut vidit Schutz.

℣. 948. ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Ἐνοικτηρίως Ask. D.

℣. 949. ΑΥΘΕΚΑΣΤ' ΕΚΦΡΑΖΕ. Ipsa singula per se. Vel conjunctim una voce, sicut etiam Aristot. Eth. IV. et ipsum ἀληθῆ vocat αὐθέκαστον, sincerum, candidum, et integrum, in quo nihil sit ficti, tecti, et obscuri; et qui etiam nihil aliter efferat aut præ se ferat quam sit in rei veritate. Garb. Herod. V. 13. Οἱ μὲν δὴ αὐτὰ ἕκαστα ἔλεγον. Eurip. Orest. ℣. 1393. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα· et ℣. 1400. ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω. Idem, Phœniss. ℣. 497. Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα εἶπον. Rogat hic Barnes. an αὐθέκαστα, h. e. ἁπλᾶ. Atqui junctim diviseve exaretur ad sensum quid intersit non video; rectius tamen talia separari constat. Cf. Hesych. Suid. et Etymol. deque vocabulis hujus generis in unum conflatis Wassæi Collectanea inserta Dukeri præfationi præmissæ Thucydidi. Abresch. Scribendum αὔθ' ἕκαστα, non αὖθ' ἕκαστα, nec αὐθέκαστα. Brunck. Αὐθέκαστα φράζε Cant. 2. Ar. Rob. Αὐθέκαστ' ἔκφραζε Ald. Pors. Ἕκαστα φράζε etiam Ask. A. C. Cant. 1. Colb. 2. Ἔμφραζε Guelph.

℣. 950. ΠΡΟΜΗΘΕΥ ΠΡΟΣΒΑΛΗΙΣ. Alii προβαλῇς. H. Steph. Βάλλῃς Προμηθεῦ Guelph. Προβάλλῃς Ald. Rob. Προβαλῇς Colb. 1. Cant. 1. Mosq. ubi προβαλῇς Προμηθεῦ legitur.

Ibid. ΟΤΙ. Ὅτι καὶ Colb. 2. a secunda manu.

℣. 951. ΖΕΥΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Ὁ Ζεύς τι τούτοις Colb. 2. Τοῖς τοιούτοις inter Vv. Ll. citat Turn.

Ibid. ΟΥΧΙ. Malim ὅτι.

ỳ. 952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Σεμνόστομός τι Turn.

Ibid. ΠΛΕΩΣ. Πλέος Guelph. quod minus Atticum est.

ỳ. 953. ΘΕΩΝ. Διὸς Rob. sed ita laborat metrum sine fulcro.

ỳ. 957. ΤΥΡΑΝΝΟΥΝΤ'. Κοιρανοῦντ' Med. Colb. 1. Ask. A. B. Cant. 2. Brunck. Schutz. Pors. quod tam aperte recipiendum, ut mirum sit τυραννοῦντ' apud quosvis editores locum habuisse; Κοιρανοῦντ' etiam Colb. 2. Totum versum sic emendat Grotius, Τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυραννοῦντ' ὄψομαι, quod etsi minus recte, felicius certe quam Pauw. qui Τρίτον δὲ τὸν νυνὶ τυραννοῦντ' ὄψομαι legit: quid vero deinde sibi voluerit, cum ad verba Αἴσχιστα καὶ τάχιστα subjunxit, "Hæc non jungenda sed separanda videntur, καὶ τάχιστα ἐπόψομαι αἴσχιστα ἐκπεσόντα; attende: sic Grotii καὶ τὸν νῦν τυραννοῦντ' non quadrat," ipse viderit. Merito eum castigat Heath. Grotium sequitur Morell. et certe, nisi κοιρανοῦντ'. darent Codd. MSSti, ad quod illud alterum glossema est, satis se commendaret Grotii conjectura, vim enim hoc loco peculiarem habet particula καί. Gemellam mendam profert Brunck. ad Med. ỳ. 1299. ubi vulgo legebatur,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην
Πέποιθ', ἀποκτείνασα τυράννους χθονός.

ỳ. 958. ΣΟΙ ΔΟΚΩ. Δοκῶ σοι Guelph. Huc trahit ταρβεῖν Ald. e sequenti versu.

ỳ. 959. ΥΠΟΠΤΗΣΣΕΙΝ. Ὑποπτήσσειν Cant. 1. 2.

ỳ. 960. ΠΟΛΛΟΥ ΓΕ. Πολλῷ γε Ask. B. Πολλοῦ δὲ Ald.

Ibid. ΕΛΛΕΙΠΩ. Ἐλλείπω Ald.

ỳ. 962. ΑΝ ΙΣΤΟΡΗΙΣ. Alii ἀνιστορῇς. Utitur hic poeta, sicut et alii Tragici, indifferenter simplici ἱστορεῖν et compositis ἀνιστορεῖν et ἐξιστορεῖν· quamvis ἐξιστορεῖν aliquando paulum diversam habeat significationem. H. STEPH. Cum forma subjunctiva efferatur verbum, particula ἂν hinc abesse non potest. Non audiendi igitur sunt libri qui ἀνιστορῇς exhibent. HEATH. Ἂν ἱστορεῖς Med. Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Mosq. 1. Ald. Ἀνιστορεῖς conjecit vir doctus ad Marg. Ald. et sic Rob. Brunck. Schutz. Pors. Brunckius etiam advocat Soph. Œd. Col. ỳ. 991. Eurip. Suppl. ỳ. 111. Hippol. ỳ. 92.

ỳ. 963. ΑΥΘΑΔΙΣΜΑΣΙΝ. Αὐθαδήμασιν Ask. D.

ỳ. 964. ΚΑΘΩΡΜΙΣΑΣ. Καθώρσσας Med. (Sed inter ρ et σ litera est erasa.) Sic Rob. Καθωρέσας Colb. 1. Κατόρυσας Ask. D. Κατήγαγες Colb. 2. Ar. Ven. 2. sed ibi glossa interlinearis habet καθωρμίσας.

ỳ. 968. ΦΥΝΑΙ. Φῆναι Ask. A. Colb. 2. Viteb. Mosq. 2. Turn. Garb. Mox πιστόν μ' Med.

ỳ. 970. ΠΗΜΑΣΙ. Alii πράγμασι. Melius πήμασι, ut ỳ. 999. Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. H. STEPH. Sed πράγμασι etiam pro calamitatibus accipi notissimum est; quamvis h. l. simpl. verterim, *rebus præsentibus*; idque dant Med. Colb. 1. 2. Ask. B. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Ven. 2. Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 971. ΧΑΙΔΩΝΤΑΣ ΩΔΕ. Χλιδῶντας δ' ὧδε, ad Marg. Ald. reponit vir doctus; asperior est et incitatior oratio, omisso δέ.

ỷ. 973. ΤΙ. Τοὶ Cant. 2.

Ibid. ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ. Ne quis legat συμφορᾶς, monet Abresch. τὸ συμφοραῖς pendere a præpositione in verbo ἐπαιτιᾷ. Συμφοραῖς ἐπ' αἰτιᾷ conjecit Pauw. et sic Mosq. 1. sed parum placet. Heathius συμφοραῖς absolute legendum arbitratur, ut Agam. ỷ. 135. Πτανοῖσι κυσὶ πατρός. Συμφορᾶς emendat doctissimus Valcken. ad Phœniss. ỷ. 632. Collatis Soph. Œd. Tyr. ỷ. 653. Antig. ỷ. 495. Electr. ỷ. 606. 634. multisque Euripidis et aliorum locis, cui profecto libens assentior, ut κἀμὲ pendeat ab ἐπαιτιᾷ, συμφορᾶς a suppresso ἕνεκα. Sic Schutz. 2.

ỷ. 974. ΠΑΝΤΑΣ. Νῦν Ask. C. Ven. 2. e glossa.

Ibid. ΕΧΘΑΙΡΩ. Ἐχθραίνω Colb. 1. Turn.

ỷ. 975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ. Παθόντες Ald.

Ibid. ΚΑΚΟΥΣΙ Μ' ΕΚΔΙΚΩΣ. Κακοῦσι μ' ἀδίκως, e glossa scil. Guelph. Mosq. 2. Κακοῦσιν ἐκδίκως inter Vv. Ll. recenset Turn.

ỷ. 976. ΜΙΚΡΑΝ. Σμικρὰν Brunck. Schutz. Pors. quod omnino recipiendum.

ỷ. 978. ΠΡΑΣΣΟΙΣ. Πράσσεις Ald.

ỷ. 979. Ω ΜΟΙ. Ὤμοι Schutz.

ỷ. 984. Γ' ΑΝ. Δ' ἂν Rob. Mox Τίνοιμ' ἂν αὐτῷ Colb. 1.

ỷ. 986. ΚΑΙ ΕΤΙ. Καὶ 'τι Med. Et sic vult Pauwius, vel καί τι. Κἄτι Heath. Brunck. Schutz. Pors. quod unice verum. Καί τι τοῦδ' ἀνώτερον emendat Wakefield. Silv. Crit. § 167.

ỷ. 987. ΕΜΟΥ ΤΙ ΠΕΥΣΕΙΣΘΑΙ ΠΑΡΑ. Interrogationis notam hic apposui, quod οὐ γὰρ aliter quam pro *nonne* hoc loco sumi posse non videatur. Illudis mihi tanquam puero, inquit Mercurius; cui Prometheus respondet, Quid? Nonne puer, vel puero etiam es amentior, qui existimes, &c. H. Steph. Πεύσεσθαι Colb. 1. sed habet ει suprascriptum. Et sic legendum censet Heath., cui πευσεῖσθαι nimis Doricum videbatur. Eum sequuntur Morell. Brunck. quod mihi minus placet.

ỷ. 988. ΑΙΚΙΣΜ'. Αἴκιμ' Steph. Errore typ. nam recte in Delectu, anno 1567.

ỷ. 989. ΓΕΓΩΝΗΣΑΙ. Γεγωνεῖσθαι Cant. 1.

ỷ. 991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ. Αἰθάλλυσα Colb. 2. Αἰθαλοῦσσα Canter. recte, me judice, et sic Giacomell. Aliter tamen Pauwius, sed plus apud me valet auctoritas Valcken. ad Phœniss. ỷ. 524., quem sequuntur Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Αἰθερῶσσα Schol.

ỷ. 992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩι ΔΕ ΝΙΦΑΔΙ. Λευκοπτέροις δὲ νίφασι Colb. 1. Ask. A. Invertuntur hic et proxime sequens versiculus in Guelph.

ỷ. 994. ΓΝΑΜΨΕΙ. Γνάψει Colb. 1. Cant. 1.

Ibid. ΦΡΑΣΑΙ. Φράσσειν Colb. 1.

ỷ. 995. ΧΡΕΩΝ. Χρέω Colb. 1.

ỷ. 996. ΝΥΝ. Νυν encliticum reponit Ask. Sic recte edidit Turn. et post eum Steph. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Corrigas L. B. errorem typ., et pro τοι lege σοι.

ỳ. 997. ΩΠΤΑΙ. Ὦ παῖ Med. Totum versum sic exhibet Rob. Ὦπται δὴ ταῦτα καὶ βεβούλευται πάλαι.

ỳ. 999. ΟΡΘΩΣ. Καλῶς Ar. quod glossema est.

ỳ. 1002. ΣΕ ΜΗΠΟΘ'. Σ' ἔννοια μήποθ', ex glossa, Ask. C. D. Cant. 1. 2. Mosq. 1. Ven. 2. et Guelph. nisi quod ibi corruptius εὔνοια.

ỳ. 1003. ΛΙΠΑΡΗΣΩ. Μαλακήσω a secunda manu in Cant. 1.

Ibid. ΥΠΤΙΑΣΜΑΣΙΝ. Ὑπτιάσμασι Guelph. Ald. Rob. Turn. et mox χειρῶν Ald. Rob.

ỳ. 1004. ΓΥΝΑΙΚΟΜΙΜΟΙΣ. Γυναικομήμοις Cant. 1.

ỳ. 1005. ΔΕΣΜΩΝ. Τῶν δεσμῶν Colb. 1. 2.

Ibid. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ. Τοῦ δὲ πάντος Mosq. 1. Τοῦδε πάντος Mosq. 2. Τοῦδε πάντως Guelph. Πάντως item Gud. apud Schutz. 2. quod miror illi placuisse.

Ibid. ΔΕΩ. Διῶν Viteb.

ỳ. 1007. ΜΑΛΘΑΣΣΗι. Μαλθάσσῃ Colb. 2. Ask. B. Cant. 2. Mosq. 1. Ald. Post μαλθάσσῃ, κέαρ addit Rob. unde μαλθάσσῃ κέαρ λιταῖς, rejecto ἐμαῖς, dedit Pors.

ỳ. 1008. ΝΕΟΖΥΓΗΣ. Νεόζυγος Viteb.

ỳ. 1009. ΗΝΙΑΣ. Ἡνίαν Guelph. Mosq. 2.

ỳ. 1010. ΣΦΟΔΡΥΝΗι. Σοφίζῃ Rob.

ỳ. 1011. ΑΥΘΑΔΙΑ ΓΑΡ. Abest γὰρ a Colb. 1.

Ibid. ΤΩι ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. Τῷ μὴ φρονοῦντι καλῶς Mosq. 2.

ỳ. 1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ. Si οὐδένος μεῖζον non sit dictum ἐν ἤθει pro *plus nihilo, parum, exiguum*, cum Stanleio haud dubie scribendum οὐδένος μεῖον censet Pauw. sed "temperatum illud hactenus non displicet mihi," inquit vir cl., "et similia etiam alibi non raro." Cum Pauwio facit Morell. qui quid sit *nihilo plus* se ait intelligere, quid sit *nihilo minus* non item; et Menandrum advocat, Ὅταν ἕτερός σοι μηδένος πλέον διδῷ. Μεῖον legendum censet Abresch. nisi forte Αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδένος μείζων 'σθενεῖ, h. e. ἀσθενεῖ, ut supra, ỳ. 937. quod nemini forte, præter ipsum, placebit. Μεῖον legendum esse consentiunt Heath. Brunck. Schutz. Pors. et ipsa clamat ratio. Duo loca affert vir doctissimus Jac. Tate, ut μεῖον h. l. confirmet; alterum ex ỳ. 509. μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός, alterum ex ỳ. 937. ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει. Sed profecto paulum diversa est ratio τοῦ μηδὲν μεῖον, et istorum ἔλασσον ἢ μηδὲν vel μηδένος μεῖον.

ỳ. 1013. Δ' ΕΑΝ ΜΗ. Alii ἐὰν καὶ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. Atqui quomodo hæc cohærerent cum præcedentibus? Aut, an Mercurius tantopere hortaretur Prometheum ut Jovi morigerus esse vellet, si nihilominus hæc mala illum manerent? Itaque alteram lectionem, quæ negationem habet, in contextum recepi, licet ex illo optimo exemplari non adnotatam. H. Steph. Δ' ἂν εἰ μὴ uterque Cant. Ven. 2. Δ' ἂν μὴ Ask. D. Δὲ ἂν μὴ Viteb. Δ' ἐὰν, omisso μὴ, Ald. Δ' ἐὰν καὶ Turn.

Ibid. ΠΕΙΣΘΗιΣ. Πείθῃ Ask. C. D. Ven. 2. Mox λόγους Ald.

ỳ. 1015. ΟΚΡΙΔΑ. Ἀκρίδα Ald. Rob.

ỳ. 1016. ΚΕΡΑΥΝΙΑι ΦΛΟΓΙ. Φλογὶ κεραυνίᾳ Ask. A.

ỷ. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Πετραία δ' ἀγκάλῃ Ald. Rob.

ỷ. 1020. ΕΣ ΦΑΟΣ. Εἰς φάος Cant. 1. 2. Guelph.

Ibid. ΔΕ ΤΟΙ. Δ' ἔτι Ask. B.

ỷ. 1021. ΔΑΦΟΙΝΟΣ. Δαφνὸς Mosq. 2. et supra Schol. φοινικός.

Ibid. ΔΑΒΡΩΣ. Λαῦρος Mosq. υ et ϐ scil. simillima sunt. Λάϐρος Ar. Rob. sic Brunck. qui et commate distinguit post δάφοινος, et pro αἰετὸς legit αἰτὸς ex usu Attico, quem sequitur Schutz. Αἰτὸς etiam Pors.

ỷ. 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Διαρταμήσῃ Turn.

Ibid. ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Hic γα ante ῥάκος producitur. Idne tribuendum est τῷ ρ? Dubito hercule. An scribendum, trajecta vocula, σώματος ῥάκος μέγα? Pauw. Sed non necesse. Vid. Orph. εἰς Ἄδων. ỷ. 5. Hom. Il. Ε'. 358. Ω'. 370. Β'. 773. Λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Eurip. Ion. ỷ. 552. Aristoph. Nub. ỷ. 731. ubi τὰ producitur ante ῥάκια. Vid. Dawes. p. 158. 160. Morell. Pronuntiandum μέγαρ ῥάκος. Naturalis asperitas literæ ρ facit ut duplici potestate sæpe polleat, vocalem brevem in fine præcedentis vocis producendo, quod jam nobis observatum in notis ad Orest. ỷ. 857. Ex usu pronuntiationis, literam hanc geminabant librarii quidam, unde quandoque, maximo syntaxeos detrimento in unam duæ voces perperam coaluerunt. In Soph. Antig. ỷ. 712. male vulgo παραῤῥεῖθροισι legitur. Ibid. ỷ. 318. δὲ e codice enotatum, ubi antea minus bene legebatur τί δαὶ ῥυθμίζεις. Eurip. Electr. ỷ. 777.

Ποίῳ τρόπῳ δὲ, καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου;

Hippol. ỷ. 462.

Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα.

Soph. Œd. Col. ỷ. 900.

Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι.

Sic codd. et primariæ editiones. Pessimo exemplo, quod tamen omnes secuti sunt, Turnebus edidit ἀπαὶ ῥυτῆρος. Ἀπὸ et ὑπὸ, ultima producta, sequente ρ, millies apud poetas omnes occurrunt; sæpissime tamen ab imperitis editoribus in ἀπαὶ et ὑπαὶ nulla auctoritate, et absque necessitate mutata. Apud Homerum et alios poetas, τὸ et ὃ ante ῥα producuntur, quæ voces prave in multis libris conjunctim scriptæ, τόῤῥα et ὅῤῥα. Vide Orvillii Vann. Crit. p. 333. Brunck. Hæc ille, recte, nisi quod Homeri auctoritas in ultimis producendis apud Tragicos valere non potest, nec eum ad partes vocare debuit Morell.

ỷ. 1023. ΑΚΛΗΤΟΣ. Ἄλητος Guelph.

Ibid. ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Ἐκθοινηθήσεται Rob. Ἐκθοινίσεται Mosq. 2. Ἐκθοινήσηται Viteb.

ỷ. 1025. ΤΟΙΟΥΔΕ. Τοσούτου Cant. 1. Τοῦ σοῦ δὲ Cant. 2.

Ibid. ΜΗ ΤΙ. Μή τοι Med. Μὴ δὲ Cant. 2. Τοὶ μὴ fuisse olim in Mosq. 1. testatur Schutz. ubi nunc μή τι.

ỷ. 1026. ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΟΝΩΝ. Abest σῶν ab edit. Pauw. incuria typographi.

ỷ. 1027. ΘΕΛΗΣΗι Τ'. Θελήσῃ δ' Cant. 1. 2. Θελήσει τ' Ald. Rob.

Brunck. allata simili temporum enallage ex Pers. ỳ. 114. et seqq. Sic Schutz. 1. Non probo. Τλήση Mosq. 1.

ỳ. 1028. ΚΝΕΦΑΙΑ Τ'. Abest τ' a Colb. 1. Corrige, sodes, L. B. errorem typographicum in textu, et lege ταρτάρου. Vide quæ ad ỳ. 815.

ỳ. 1030. Ο ΚΟΜΠΟΣ. Deest articulus in Ald. Rob.

ỳ. 1032. ΤΕΛΕΙ. Τελεῖν Ald.

ỳ. 1034. ΑΜΕΙΝΟΝ'. 'Αμείνω Guelph. 'Αμείνονα Rob. 'Αμεινον Viteb.

ỳ. 1035. ΗΜΙΝ ΜΕΝ. 'Ημῖν ὁ citat Morell. ex MSto.

Ibid. ΟΥΚ ΑΚΑΙΡΑ. Οὐκ ἀναγκαῖα Ald. ubi reponit vir doctus ad Marg. eleganti conjectura, Οὐ μάταια.

ỳ. 1036. ΑΝΩΓΕ. 'Ανώγει reponi jubent Heath. Morell. sed conf. quæ ad ỳ. 946. Hunc et seq. versum interpretationem sapere ait Schutz. ob repetitionem verborum Mercurii Æschylo indignam, nihilque ad sensum desiderari si Chorus dixisset,

'Ημῖν μὲν 'Ερμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
Λέγειν, σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

Sed ita mihi videtur abruptior sententia.

ỳ. 1038. ΠΕΙΘΟΥ. Πίθου Ask. D. Cant. 2.

ỳ. 1039. ΕΙΔΟΤΙ ΤΟΙ ΜΟΙ. Εἶδ' ὅτι μοι Guelph. Εἰδότι μοι Ask. D. Cant. 2. Rob. Εἰδέ τι τί μοι Ald. ubi reponit vir doctus ad Marg. Εἴδετε τί μοι, vel εἰδότι δή μοι. Εἰδότι μοι Ven. 2.

ỳ. 1040. ΕΘΩΥΞΕΝ. 'Εθώϋξε Canter. Ald. Rob. Turn. et Steph. in Delectu Tragœd. 1567.

ỳ. 1041. ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ. 'Υπ' ἐχθρῶ Mosq. 1.

ỳ. 1042. ΕΠ' ΕΜΟΙ ΡΙΠΤΕΣΘΩ. 'Επί μοι ῥιπτείσθω Med. Abest ἐπ' a Guelph. Mosq. 2.

ỳ. 1043. ΑΜΦΗΚΗΣ. 'Αμφίκης Cant. 1. facile fluit Η in Ι. Mox Αἰθέρα Viteb.

ỳ. 1045. ΑΓΡΙΩΝ ΑΝΕΜΩΝ. 'Αγρίων τ' ἀνέμων Guelph. Ald. Mox πνθηίων Ald. mutatis scil. quod facile fit, ν et μ.

ỳ. 1046. ΑΥΤΑΙΣ ΡΙΖΑΙΣ. 'Αγραῖς ῥιπαῖς conjectura qua facile carebimus Gilb. Wakefield. In αὐταῖς inest elegans suppressio præpositionis σὺν. Αὐταῖσι ῥίζαις Ven. 2.

Ibid. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Huc trahunt κῦμα δὲ ex seq. versu Ald. Rob. Κραδαίνει Ven. 2.

ỳ. 1047. ΚΥΜΑ ΔΕ ΠΟΝΤΟΥ. Κῦμα δὲ πόντου conj. Schutz. ut κῦμα sit nominativus, eodem modo quo cæteri, βόστρυχος μὲν — αἰθὴρ δὲ — πνεῦμα δὲ — aut si retineatur vulgata lectio, substituendum tamen κῦμά τι, ut cum τῶν τ' οὐρανίων cohæreat. Sed hic viri doctissimi solitum acumen desidero, nam multo gravius et concinnius dicitur *ventos* quam *fluctus* cœlum ac maria miscere. Cf. Virg. Æn. I. 133.

Ibid. ΣΥΓΧΩΣΕΙΕΝ. Συγχώσει Cant. Turn. Steph. Συγχώσειέ με Ven. 2. Συγχώσειεν ἐμὲ Ox. Lips. 2. Ald. Συγχώσειεν ἐμοῦ Ven. 1. Guelph. Συγχώσει ἐμὲ Ask. D. Colb. 1. Συγχώσει με Rob. Vide quæ ad ỳ. 176. Distinctionem cui favet Stanl. in Notis, ipso jubente, in textum recepi.

ỳ. 1050. ΑΡΔΗΝ. Ad Marg. Mosq. 1. notatur γρ. καὶ ἄδην.

ỳ. 1051. ΑΝΑΓΚΗΣ. Ἀναγκαῖς Cant. 2.

Ibid. ΣΤΕΡΡΑΙΣ. Στεῤῥαῖς Mosq. 1. Στεῤῥαῖς Mosq. 2. Σειραῖς ἰμαῖς ex conjectura Wakefield. infeliciter, quamvis locum adduxerit ex 2 Pet. ii. 4. Σειραῖς ζόφου ταρταρώσας.

ỳ. 1056. ΕΙ Δ' ΕΥΤΥΧΗ. Alii εἰ τάδ' εὐτυχῇ. H. STEPH. Hic utramque scripturam conjungendo εἰ δὲ τάδ' scribo, et præterea ἀτυχῇ, quod etiam versus postulat. CANTER. Forte εἰ δ' εὐτυχοίη. Diphthongus ante vocalem vel diphthongum corripitur: et sic τυχοίη potest esse anapæstus. PAUW. Si cum Pauwio εὐτυχοίη reponas, jam non amplius constat temporis ratio; particula enim εἰ formæ optativæ juncta, vim ei temporis imperfecti confert. Si cum Stanleio legas εὐτυχῇ constat quidem temporum ratio, actum vero est de sententia. Rectissime igitur Canterus, veterum codicum vestigia secutus, reposuisse videtur εἰ δὲ τάδ' ἀτυχῇ. HEATH. Εἰ δ' εὐτυχῶν, ex mera fateor conjectura metri gratia. In participiis ellipsis verbi substantivi non est infrequens. Vide Bos. p. 290. Supra, ỳ. 978. Pro ellipsi sane securus sum, non item fateor pro Ionico εὐτυχέων, etsi the manu duxerit Stanleius. Nec sane cum Robortello hunc versum Choro tribuere mihi displicet, scil. in hoc sensu. Non mirum est, inquit Chorus, Prometheum ita efferatum esse ad insaniam, tantis implicitum miseriis, *si vero felix est*, vel esset, *quid*, i. e. annon aliquid, de insania remitteret? Cui optime cohæret sequens Mercurii admonitio. Sibi vero lector judicet. MORELL. Omnino scribendum εἰ δὲ τάδ' ἀτυχεῖ. Εἰ hic valet ἐπεὶ, ἐπειδή. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τάδε ἀτυχεῖ, τί χαλᾷ μανιῶν; *Quum tanto prematur infortunio, quid de insania remittit?* Nulla ratione fieri potest ut τί χαλᾷ μανιῶν significet *quid de insania remitteret?* Hoc Græce diceretur, τί χαλάσειεν ἄν; Εἰ pro ἐπεὶ ponitur Eurip. Androm. ỳ. 206. BRUNCK. Brunckio assentitur Schutz. Sed pulcherrima est conjectura Hermanni in Observatt. Critt. c. 3.

Τί τάδ' ἠτύχθη; τί χαλᾷ μανιῶν;

Quid his perterritus est? quid remittit de furore suo? Ἠτύχθη, ut Hom. Il. Ζ'. 468. Πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς. Hanc ego conjecturam, ut felicissimam, amplector. Nec quemquam moveat vox Homerica ἀτύζομαι apud Æschylum reperta, eadem enim utuntur Soph. Electr. ỳ. 149. Ὄρνις ἀτυζομένα. Eurip. Troad. ỳ. 808. Ἀτυζόμενος πώλων, et Androm. ỳ. 131. Τίς σοι καιρὸς ἀτυζομένα. Sic et Pind. Olymp. VIII. 51. δύο, ἀτυζομένω πνοᾷ; βάλον et Pyth. I. 26. ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων ἀΐοντα. Priusquam in hanc conjecturam incidissem, emendaveram, Εἰ δ' εὖ τάδ' ἔχει * * * * tanquam illa τί χαλᾷ μανιῶν exclusa lectione genuina e glossa ad versum præcedentem irrepsissent, ut sit sensus, *Si vero hæc bene se habent, atque iis contentus sit —— quod meritus est ferat*, vel tale aliquid. Tentaveram etiam, ὡς δ' οὐκ ἀτυχῆς, τί χαλᾷ μανιῶν; *tanquam vero infelix non esset, quid ab insania remittit?* nunc, relictis istis conjecturis, Hermannum sequor. Εἰ τοῦδ' εὐτυχῇ Med. Εἰ τάδ' εὐτυχῇ Ar. Colb. 1. Ask. A. B. Lips. 2. Ven. 1. Ald. Rob. Garb. Εἶτα δ' εὐτυχῇ Ask. C. D. Cant. 1. 2. Εἰ τάδ' ἀτυχῇ Guelph. Εἰ δ' εὐτυχεῖ inter Vv. Ll. citat Tur-

nebus. Εἰ δ' εὐτυχοῖ Arnald. Hunc versum Choro tribuit Robortell. et apud Ven. 2. sic legitur, Εἰ τάδ' εὐτυχῆς, τί μὴ χαλᾷ μανίαν; † Εἰ δὲ τάδ' εὐτυχῆ Pors. 2.

ʏ. 1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Παραπταίειν Ox.

ʏ. 1057. ΥΜΕΙΣ Γ' ΑΙ. Ὑμεῖς γε Med. Colb. 2. Ask. B. C. D. Mosq. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob.

ʏ. 1060. ΥΜΩΝ. Ὑμῖν Viteb. quod probant Zeunius et Schutz.

ʏ. 1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. Abest φώνει ab Ald.

ʏ. 1063. ΚΑΙ ΠΕΙΣΕΙΣ. Καὶ ὁ παίσεις Rob.

Ibid. ΔΗΠΟΥ. Τοῦτό γε Cant. 2. quod deest in seq. versu. Abest οὖ a Rob.

ʏ. 1067. ΠΡΟΔΟΤΑΣ ΓΑΡ. Bene Botheus γὰρ προδότας, ut metrum sit concinnius.

ʏ. 1068. ΕΣΤΙ. Ἔνεστι Rob.

ʏ. 1070. ΑΤΤ' ΕΓΩ. Ἀτ' ἐγὼ Colb. 2. Lips. 2. Guelph. Turn. Glasc. 1746. nescio an casu, cum plerumque Stanleianam expresserit; Brunck. Morell. Schutz. Ἄττα ἐγὼ Rob. Ἅ γ' ἐγὼ ex conjectura Pauw. Ἃ 'γὼ Pors. Schutz. 2. quod verissimum est.

Ibid. ΠΡΟΛΕΓΩ. Λέγω Ask. C.

ʏ. 1071. ΘΗΡΑΘΕΙΣΑΙ. Παραθεῖσαι Guelph.

ʏ. 1072. ΜΕΜΨΗΣΘΕ. Μέμψεισθε Cant. 2. Guelph. Mosq. 2.

Ibid. ΕΙΠΗΘ'. Εἴποιθ' Cant. 2. Guelph. Mosq. 2. Εἴπιθ' Ald. quæ et metra confusa exhibet. Εἴπητ' vitiose Turneb.

ʏ. 1073. ΥΜΑΣ. Ἡμᾶς Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Has voces perpetuo permutari notissimum est.

ʏ. 1074. ΕΙΣΕΒΑΛΕ. Εἰσέβαλλεν Colb. 2. Εἰσέβαλεν rectissime Cant. 1. sic Pauw. et recentiores omnes præter Schutz. 1. Ante εἰσέβαλε vitiose inseritur δῆτ' in Rob. Ὑπέβαλε Mosq. 1.

ʏ. 1076. Κ'ΟΥΚ. Καὶ οὐκ Med. Rob. Abest κ' a Colb. 2. Cant. 2. Guelph. Ald.

Ibid. ΛΑΘΡΑΙΩΣ. Κρυφίως Ask. C. D. ex glossa.

ʏ. 1079. Κ' ΟΥΚ ΕΤΙ. Κοὐ Ask. C. D. Lips. 2. Τοὐκέτι Rob. Κοὐκέτι conjunctim Schutz.

Ibid. ΜΥΘΩι. Λόγῳ Guelph. e glossa.

ʏ. 1080. ΣΕΣΑΛΕΥΤΑΙ. Σαλεύεται Colb. 1. Mosq. 2. Viteb. ex errore scil. imperiti scribæ, qui nesciebat vim præsentis in præterito. Monometrum ex versu seq. huc trahit Morell. et sic deinceps, ut cadat Basis ante Parœmiacum in fine. Vide quæ nos ad ʏ. 93.

ʏ. 1082. ΕΛΙΚΕΣ Δ'. Abest δ' a Colb. 1.

ʏ. 1083. ΚΟΝΙΝ. Legendum videtur κόνιν γ', aliter, versu sequenti a vocali incipiente, haud recto talo stabit metrum. Eruditissimus quidem Bentleius, Dissert. in Phalar. Epist. p. 135. κόνιν ultimam producere asserit, quia apud Homerum habemus μῆτιν ultima producta,

——Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον,

et apud Aristoph. ὄρνιν itidem postrema longa. Sed τοῦ ὄρνιν diversa plane est ratio, quippe quæ ex proprietate dialecti Atticæ ultimam

producit interdum, teste Etymologo; et μῆτιν etiam apud Homer. ultimam non natura longam habet, sed vi cæsuræ productam, eadem prorsus ratione qua βέλος ἐχεπευκὲς, et innumera alia, quæ passim apud Homerum aliosque carminis heroici poetas reperire licet. Similem vero licentiam nunquam sibi permiserunt poetæ Attici, neque in hoc loco ulla est cæsura. Nimia igitur festinatione lapsus est vir cl. et ad fulcrum necessario recurrendum est, Heath. Si causæ quas cl. Bentleius attulit, non sint, ut certe non sunt, validæ, liquidam tamen cum aspirata sequenti aliquid ponderis habere puto; ideoque fulcrum, utpote non necessarium, rejeci. Vid. ỷ. 769. et ỷ. 905. Morell. Κόνιν ultima producta legitur Suppl. ỷ. 188.

Ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.

Quin ἶφιν etiam producit noster Choeph. ỷ. 928. nisi ibi legendum ἱθεῖψάμην ὄφιν. Non male tamen h. l. conjecit Both. κόνισμ' quod a κονίζω deducit, eadem ratione qua a πολίζω, πόλισμα.

ỷ. 1084. ΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ. Ἑλίσσουσι Med. Colb. 1. Ἑλλίσσουσι Cant. 2. Ἑλίσσουσι Cant. 1. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob.

ỷ. 1085. ΠΑΝΤΩΝ. Πάντως Cant. 2.

ỷ. 1086. ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΜΕΝΑ. Ἀντιδεικνύμενα Ask. A. C. D. Rob. Ἀντιδικέμενα Lips. 2.

ỷ. 1088. ΤΟΙΑΔ'. Ὡς τοιάδ' Viteb.

ỷ. 1089. ΤΕΥΧΟΥΣΑ ΦΟΒΟΝ. Alii φόνον. Quæ lectio etiam habetur in Scholiis, si quædam exemplaria sequamur. Mendosa est tamen; nam falso dixisset antea Prometheus de se, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον, et ỷ. 1052. faciat, inquit, Jupiter quicquid libuerit, πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. H. Steph.

ỷ. 1090. ΠΑΝΤΩΝ. Κοινὸν Ask. C. D. Πάντων θέμις Cant. 1. 2. scil. ex glossemate ad μητρὸς ἐμῆς σέβας.

ỷ. 1091. ΑΙΘΗΡ ΚΟΙΝΟΝ ΦΑΟΣ ΕΙΛΙΣΣΩΝ. Πάντων φάος αἰθὴρ ἑλίσσων Ask. C. D. Ἑλίσσων etiam Colb. 1. 2. Guelph. Mosq. 1. 2.

ỷ. 1092. ΕΣΟΡΑΣ. Εἰσορᾷς Cant. 2. Ἐπορᾷς Mosq. 1.

Ibid. ΕΚΔΙΚΑ. Ἄδικα Cant. 2. Lips. 2. Viteb.

Ibid. ΠΑΣΧΩ. Πάσχω; cum interrogatione Cant. 1. 2. quod inter Vv. Ll. affert etiam Turn. In fine cod. Cant. 1. manu librarii,

Προμηθέως δράματος Αἰσχύλου τέλος.

Infra autem ab eadem manu,

Ἀνθῶν τὸ πῦρ δέδωκας ἀνθρώπων γένει,
Τρύχῃ βίᾳ φάραγγι πρὸς πεπηγμένον.
Τὸ πῦρ Προμηθεῦ, ὃ βροτοῖς ἐχαρίσω,
Ὕλη πρὸς ἀκάματον εὑρέθη φλόγα.

Infra autem ab eadem manu,

Αἰσχύλος τί φής; τοὺς θεοὺς σὺ προσφέρεις
Πάσχοντας αἰσχρῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπως;
Καὶ πῶς ἄρα λέληθας σαυτὸν εἰς τέλος
Θεοὺς σεβίζων τοὺς παθητοὺς τὴν φύσιν,
Καὶ μὴ δυνατοὺς ἐκφυγεῖν τιμωρίαν.

Versus sunt politici qui paulo emendatiores leguntur ad finem Schol. γ'.

IN PROMETH. VINCT.

NOTÆ VARIOR. PHILOLOGICÆ.

Tit. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. De tribus fabulis, quas Promethei nomine inscripsit Æschylus, hæc medium locum tenuit, inter Προμηθέα πυρφόρον scilicet, et λυόμενον. Hæc autem a πυρφόρῳ argumentum trahit, ut ab hac λυόμενος. Nempe ob scelus admissum, quod ignem cœlo suffuratus esset, quæ primæ tragœdiæ materies, in hac tragœdia pœnas dat Prometheus, ℣. 7. quibus, ut ipse prædicit, ℣. 771. eum postea liberavit Hercules; quod argumentum erat tertiæ. Sicut vero Agamemnon, Choephori, Eumenides, Proteus in Tetralogiam, cui titulus Ὀρεστιὰς, convenerunt; possent etiam suo jure Προμηθεὺς, πυρφόρος, δεσμώτης, λυόμενος, cum Supplicibus forte, in Tetralogiam Prometheam convenire. S. Butler.

ΥΠΟΘ. Hæc tragœdia, Æschyleæ quam credo senectutis opus, argumenti est, quo nescio, solennius an cogitari queat, neque ubi singularis poetæ magniloquentia dignior emicet. Prometheus mens est, cujus industria et insita vi, genus mortalium a rudi trepidaque primorum temporum simplicitate, ad cultiorem vitam transgressum novos maximos sibi labores invenit, cumque ipsis naturæ æternis legibus in vanam sæpe luctam descendit. Affine argumentum illi, quod, ab ultima hominum traditione, Moses tertio Geneseos exhibuit. Hæc summa: partes μύθου res Græcorum eo ævo publicas tangunt, ut maxima quæque delibari, quam tractari videantur. Sermo, deum hominumque secreta docentis, adeoque grandis incipit, progreditur, terribili tandem motæ rerum naturæ fragore ita confunditur, ut nostra imbecillitas cuique patescat. Venerandum enimvero documentum, quibus res humanas oculis, Marathonius bellator, in illa augusta antiquitate perspexerit. Jo. Muller.

Η ΜΕΝ ΣΚΗΝΗ. *Locus*, ubi in hac tragœdia Prometheus affixus esse fingitur, citra dubium est rupes Scythica; et recte quidem Stanleius observavit intelligi Scythiam Europæam, quæ ab Istro ad Tanaim pertinebat. Scythiam aperte Æschylus designat ℣. 2. Clarius etiam scenæ, in qua fabula geritur, notitiam

informat ỳ. 415. ubi vicini Prometheis scopulis dicuntur Colchi, et Scythæ circa Paludem Mæotidem. Æschylus itaque finxit Prometheum ad rupem quandam in desertis Scythiæ partibus affixum fuisse, ita quidem ut facie versus occidentem hibernum conversus esset, et Pontum Euxinum in prospectu haberet. Nam eum haud procul a mari alligatum fuisse exinde patet, quod sub finem fabulæ, ipse ait se videre cœlum ponto misceri, ξυντετάρακται αἰθὴρ πόντῳ, quod nisi e loco, ubi affixus erat, in mare prospicere licuisset, utique dicere non potuisset. Si vero aliis magis placeat scenam Promethei Vincti versus Oceanum quem Scythicum veteres appellabant, ac fortasse in Promontorio Scythico, cujus hic ibi mentionem faciunt, (conf. Plin. Nat. Hist. VI. 20.) ponere, pertinacius me repugnantem non habebunt. Hoc vero certissimum arbitror, falsam esse eorum opinionem, qui putant in hac fabula, ex mente poetæ Prometheum ad Caucasum alligatum fuisse, et in hoc monte veram dramatis scenam esse quærendam. Positum igitur sit nobis hoc imprimis, scenam Promethei Vincti in Scythia, Promethei autem Soluti in Caucaso fuisse. Hæc autem altera Promethei vincula posteritatem magis celebrasse mirandum non est, propterea quod Herculis facinore, qui ex iis Prometheum liberabat, clariora atque illustriora fiebant. SCHUTZ.

De loco ubi Prometheus religatus est plene disserit illustris Stanleius. Scena igitur in Scythia Europæa, minime vero, ut Schutzio videtur, juxta Paludem Mæotidem. Chorus enim Scythas circa paludem illam cum Caucasi accolis conjungit, hos autem a loco Prometheæ religationis quam longissime ablegat. Quin et Prometheus, ỳ. 706. Ioi exponens peregrinationem suam, primum eam jubet, a loco ubi ipse vinctus est, ad ortum conversam Scythas Nomadas accedere, his autem evitatis et Chalybibus, qui ad sinistram habitabant, ad Araxem iter tendere, quem tamen donec ad Caucasum, a quo defertur iste fluvius, perveniat, transire vetat. Monte autem transcenso versus meridiem jubet illam contendere, ad Amazonas, nondum antiquis sedibus motas, a quibus ad Lacum Mæotidem deducatur. Intervalla sunt hæc humane commoda. Erat igitur locus procul dubio, ubi Prometheus vinctus est, a Palude Mæotico septentrionem et occasum versus. Ad eum, Hæmo monte transcenso, Apollod. II. 1. Io pervenit. Oceanum autem in conspectu habuit, quod ex ỳ. 1087. et ex ipsis fabulæ interlocutoribus Choro nympharum Oceanitidum, et ipso quidem Oceano, satis patet. Forte inter Gelonos ad Euxini Ponti angulum septentrionalem constituendus. Quod ad Caucasum attinet, in eo quidem erat scena Promethei Soluti; is nempe fuit secundæ religationis locus, ut fuse docet Schutz. de quo noster, ỳ. 1019. Neque enim in hac tragœdia aquilæ pœna Prometheus afficitur, quod diserte indicat Æschylus infra, ỳ. 1020. S. BUTLER.

ΚΕΙΤΑΙ ΔΕ Η ΜΥΘΟΠΟΙΙΑ. Epicharmum, et ipsum Pythagoreum, Æschylo fere coætaneum, quin et Hieroni gratissimum,

Promethei fabulam tractasse testatur Etymologici Magni Auctor, in voce Στατῆρες, qui hæc habet, —Ὅθεν καὶ στατῆρες, οἱ χρεῶσται· οἷον,

Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς.

Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ. Unde hoc drama Satyricum fuisse conjicias. Quin et nostri Προμηθέα πυρφόρον Satyricum fuisse ex fragmentis patet. An Epicharmum vel æmulum vel imitatorem Æschyli fuisse credibile est? S. BUTLER.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ.

DRAM. PERS. Quod ad personas hujus tragœdiæ attinet, sic habeto. In duabus editionibus hujus tragœdiarum libri, invenies primæ tragœdiæ personas numeratas esse novem, in una vero octo, duas enim addunt illæ ad eas quas posuimus, Terram videlicet et Herculem, hæc vero Herculem duntaxat. At nos septem tantum recensuimus, quod nec Terram nec Herculem in ipsa tragœdia loquentes inveniremus. Conjicere autem mihi videtur aliquis posse non male, eas ἐκ Προμηθέως λυομένου huc invectas fuisse; quod illam tragœdiam verisimile sit olim, in harum tragœdiarum volumine, hanc nostram, nimirum Προμηθέα δεσμώτην, subsequi solitam. Quanquam, in uno quidem certe veteri libro, memini me scriptum invenire, ὀκτὼ τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα: quum tamen nomina alia non haberentur illic, quam ea, quæ a nobis vides posita: adeo ut omnino, meo quidem judicio, necesse fuerit eum, quisquis illum numerum adscripsit, putavisse duas esse personas, Κράτος καὶ Βίαν. Atque ita duas esse certum est, ut pro una censeri debeant, quum etiam conjungantur, unde et initio tragœdiæ προλογίζουσαι simul loquantur, est enim ἥκομεν, non ἥκω· et Vulcanus ad utramque personam una sermonem convertit, quum ait, Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς Ἔχει τέλος δὴ κ.τ.λ. Sed et Hesiodus, de utraque simul loquens, dicit,

Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.

Quinetiam Callimachum, in Hymno in Jovem, unius mentionem cum mentione alterius conjungit, quum ait, ipsum Jovem alloquens,

Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.

Tametsi hic Callimachus, non Κράτος dicit, sed Κάρτος, per metathesin literæ ρ, ut καρτερὸς, κρατερός. Scio tamen Κράτος etiam Vulcanum compellare, et ab eo compellari numero singulari. Verum ut duo, vel, ut in Choro, plures etiam sub unius persona nos compellent, et a nobis vicissim compellentur, ne in quotidiano quidem sermone novum videtur. Sed quid verbis opus est? Κράτος καὶ Βία, sive pro una persona haberi debeant, sive pro duabus, constabit nobis numerus earum personarum, quæ a poeta in hac tragœdia loquentes inducuntur, ut Terram et Herculem, hinc facessere omnino necesse sit. Hæc sunt, quæ ut audires,

discedentem te revocavi, et quorum mentionem, antequam ad observationes meas advenirem, faciendam ideo putavi, quod, quum ad poetæ verba nihil pertineant, si inter illas fuisset de iis sermo, ἀπροσδιόνυσα videri tibi potuissent. H. STEPH.

Κράτος significat imperium, potentiam, et potestatem. Hic per istam vocem intelligitur ille, qui ex ministris Jovis acceperat supremam potestatem de capiendo et constringendo Prometheo. Facilioris intelligentiæ gratia potest vocari Dux cum imperio et mandato, aut simpliciter Dux. Βία significat vim et violentiam: et ista voce intelliguntur reliqui, qui τῷ Κράτει adjuncti erant ad ipsum Prometheum invadendum et pertrahendum in Montem Caucasum, et possunt vocari Satellites sive Satellitium. Pulchre servatur decorum in his personis: inducuntur ministri potentissimi regis, imperiosi, violentes, immites, et rigidi executores mandati accepti, atque asperi exacerbatores delictorum Promethei. GARBIT.

Κράτος καὶ Βία jam ab Hesiodo memorantur, Theog. v. 385. qui eos cum Ζήλῳ et Νίκῃ Stygis, Oceani filiæ, e Pallante filios esse perhibet. Has ait semper apud Jovem sedere, neque unquam ab eo segregari. Βία autem in hac tragœdia muta persona est. Κράτος enim suo et illius nomine loquitur. Utramque enim simul in scena locutam fuisse, quod Stephano in mentem venit, nemini, credo, post eum probabitur. SCHUTZ.

Ibid. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Non dubium est, quin, qui primus ex hominibus est vocatus Prometheus, inde sit ita dictus, quia putaretur sua prudentia et sapientia, quasi Deus quidam esse inter homines, et præ aliis intelligens, consideratus, et prudens: nec male quilibet homo, ut ad imaginem mentis, bonitatis, et sapientiæ divinæ creatus, potest ita vocari; præcipue autem qui præ aliis, est mentis providæ et solertis industriæ. Sed, qui a Græcis scriptoribus primo et proprie est vocatus Prometheus, propter singularem ingenii, solertiæ, et industriæ vim, de quo est hæc fabula, ille perhibetur filius fuisse Iapeti ex Asia nympha, aut ex Clymene, juxta Hesiodum; aut ex Themide, ut noster videtur sentire. De hoc multa passim in sacris et profanis scriptoribus. August. De Civ. Dei, XVIII. 8. *Regnantibus hisce regibus, Saphro Assyriis, Ortopholo Sicyoniis, Chryaso Argivis: uno tempore natus Moses creditur a quibusdam fuisse Prometheus, quem propterea ferunt de luto formasse homines, quia optimus sapientiæ doctor fuisse perhibetur.* Vid. Lud. Viv. in loc. Ita Suid. in voce Προμηθεύς. Theophrast. et alii. Lactantius putat eum primum hominis simulachrum ex luto formasse. Alii volunt eum regem Thessaliæ fuisse: sed tradita regni administratione fratri Epimetheo, se studio astrologiæ totum dedisse. Poetæ fere inventionem artium ad eum referunt, et fingunt eum illarum studio immodico, et se confecisse, et hominibus, a simplici vitæ abductis, labores varios induxisse, unde vitæ ratio eis facta difficilior: tum vero Jovis adversus se indignationem concitasse,

propter imposturam factam ipsi, et ignem subreptum, cujus usu sunt artes inventæ et excultæ ad calamitosam πραγματείαν. Prisci poetæ multum elaborarant in hoc argumento.—Videnturque hujus rei ansam sumpsisse ex iis, quæ ex historia sacra, de primo parente, ab Hebræis cognoverunt. Consilium autem nostri hoc videtur esse, ut exprimat vim et naturam mentis humanæ, et &c. hominum ingeniosorum et solertiam sæpe esse immodicam, etiam in optimis studiis et conatibus; et ideo interdum ad tempus esse reprimendam; sed non ita facilem esse repressu, nec unquam omnino et ad aliquam diuturnitatem reprimi posse. GARBIT.

Patrem Promethei haud memoravit Æschylus, quem tamen Iapetum fuisse satis consentiunt. Matrem, alii Clymenem, Asiam alii: Æschylus Themidem facit. Tres itaque Prometheos aliqui præcipue fingi volunt. Unum φυσικὸν et primævum ex providentia divina et vi cœlestium corporum ducentem originem, ex Iapeto natum et Themide;—alterum ψυχικὸν, qui est in animis hominum, et ipsa mens, et πρόνοια humana, ex Iapeto et Clymene, quia producitur et fovetur a celebritate famæ et nominis: tertium τεχνικὸν, cui inventio et elaboratio variarum artium inscribitur, ex eodem natum patre, matre Asia, quia ex tædio veterum fertur ad nova et grata excogitanda. GARBIT. Iræ Jovis in Prometheum causam satis ridiculam comminiscitur Hesiodus, Theogon. ♈. 536, &c. quam Æschylus pro tragica dignitate omnino prætermittit. Orta tamen Schutzio videtur, cujus longissimum excursum h. l. contraximus, ex eo quod in sacrificiis κνίσην καὶ ὀστέα συγκάλυπτα primus obtulerit. Idem ignis inventionem Prometheo, quippe quæ ab antiquissimis scriptoribus memoretur, tribuendam judicat. Alias autem, vel omnes vel saltem plerasque artes eundem reperisse, additamentum esse censet Schutzius, quo Æschylus aliique ex suo ingenio rem amplificaverunt. Eum tamen in Academia una cum Vulcano et Minerva, præclaris artium inventoribus, coli tradit Apollodor. et lampadum certaminis in honorem Promethei meminit Pausan. Attic. et ludorum Promethei Isæus in Orat. De homine a Prometheo fabricato decantata historia, quam ab ea fabula, quæ eum fictilium simulachrorum auctorem nuncupabat, deducit Lactantius. Reliquias luti, ex quo genus humanum Prometheus finxerit, apud Panopenses monstratas fuisse tradit Pausan. X. 4. Stephanus περὶ Πόλεων, in voce Ἰκόνιον. Γενομένε δὲ τῦ κατακλύσματος ἐπὶ Δευκαλίωνος, πάντες διεφθάρησαν· ἀναξηρανθείσης δὲ τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τῦ πηλῦ· καὶ προσκαλεσάμενος τὲς ἀνέμους, ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε, καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι· διὰ ἂν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι, Ἰκόνιον κληθῆναι· καὶ ἔθει διὰ διφθόγγε. Allegoricam Promethei fabulam alii aliter interpretantur. Cf. Voss. de Idol. I. 8. Bochart. Phal. I. 2. et Stillingfleet Orig. Sacr. III. 5. Quidam cum homines ad vitam urbaniorem e sylvis evocasse

aiunt, artesque invenisse, quarum studio perpetuo cruciaretur. Cicero hunc et Atlantem ob Astronomiæ peritiam locum fabulæ dedisse putat. Haud abs re est quod eum Herodotus (teste Eudocia in Ἰωνίᾳ, p. 346) Scytharum regem fuisse prodat, quem, cum subditis victum præbere non posset, propterea quod Ἀετὸς fluvius agros inundaverat, Scythæ in vincula conjecerant; Herculem vero, cum in istas regiones venisset, fluvium Ἀετὸν in mare deduxisse, unde occisæ aquilæ orta sit fabula, Prometheumque vinculis liberasse. Sed quis fluvius Ἀετός? nomen sane cuivis flumini rapidissimo conveniat. Similiter Agretas in XIII Scythicorum libro narravit, flumine illo Ἀετῷ optimam et fertilissimam Promethei terram afflictam fuisse: unde ortam esse fabulam de hepate ejus ab Aquila depasto. Ἧπαρ enim, sicut Ἦλας, a multis dici terram fructuosam. Cum deinde Hercules fossis aquam derivasset, id narrationi de cæde aquilæ, et liberatione Promethei per Herculem facta, locum dedisse. Cf. si lubet, Plut. de Phaside, Arrian. in Periplo Pont. Eux. p. 12. Apollon. Rhod. II. 1258. Philostrat. de Vit. Apollonii Tyanensis, II. 3. atque in eum locum notas Olearii. Alii in Ægyptum et Nilum transferunt. Verum his, quæ pleraque collegit vir cl. Schutzius, historicam veritatem deesse arbitratur. Neque enim historicam, ille ait, esse Promethei personam, sed primas de Prometheo fabulas comminiscendi origines ab observatione Philosophorum repetendas esse, qui artium, imprimis ignis inventionem, τῇ προμηθείᾳ deberi docuissent. Hinc deinde poetas, quos prosopopœia unice delectat, προμήθειαν in personam mutasse, eique Promethei nomen indidisse. Et quoniam προμηθείας, animi solertis, duplex vis est, altera ad artes inveniendas, altera ad fraudes excogitandas, duplicem fabularum seriem esse natam, unam, quæ Prometheo ignis omniumque fere artium inventionem, alteram, quæ ei varias fraudes, quibus vel Jovem decipere ausus sit, tribuerit, jamque patentibus fabularum rivis, alia alios pro suo ingenio commenta addidisse. Tum secutos historicos fabulas illas ad rerum gestarum veritatem revocare cupivisse. Et recte videtur vir præclarus Prometheum ad mythologiam revocare, quod eum memorat Apollod. Jovis caput securi percussisse, unde nata sit Minerva, artium inventrix. S. Butler.

ΧΟΡΟΣ. Chorum Nympharum Oceanitidum quot personis constare jusserit Æschylus, definiri nequit. Longum earum catalogum præbet Hesiodus, Theogon. ꝟ. 349. et seqq. Multo autem pauciores in scenam invexisse Æschylum, ideo credibile est, quod eas curru alato advenire finxit. Talem autem machinam haud magnum numerum fœminarum capere potuisse, facile intelligitur. Schutz. Si, quod credibile est, hæc fabula sit Æschyleæ senectutis, docta post Eumenidas, haud ultra xv chori numerus excurret. S. Butler.

Prometheus cum Jovi genus humanum extinguere volenti se opposuisset, multisque beneficiis affecisset miseros mortales; in quibus hoc primarium erat, quod ignem de cœlo suffuratus iis divisisset, iratus Jupiter tradidit eum Vulcano numinibusque, quæ appellantur Κράτος καὶ Βία, h. e. Robur et Vis; jussitque eum in rupe quadam Scythica religari et clavis affigi. In scenam igitur prodeunt Prometheus captivus, comitibus Vulcano, clavos trabales, cuneos, catenasque ferente, item Robore ac Vi, acerbis immitibusque supplicii exactoribus. Hi Vulcanum propter generis affinitatem Promethei misericordia captum, alioque a crudeli pœnæ ministerio refugientem, cunctantemque urgent, impellunt, ac nisi mandata properet, Jovis iram minantur. Victus necessitate Vulcanus Prometheum ad rupem præruptam ac scopulosam affigit. Ille præsentibus supplicii exsecutoribus neque vociferatur, neque ingemiscit, sed omnem e cruciatibus dolorem premit atque continet, nec priusquam isti discesserunt silentium clamore et lamentatione rumpit. Mox tamen ad fortitudinem suam redit, animumque perturbatum fati necessitate, conscientiaque immortalitatis suæ consolatur. Hæc secum reputanti superveniunt Nymphæ Oceanitides, ferramentorum, quibus Vulcanus Prometheum affixerat, strepitu excitæ, curruque alato per aerem advectæ. Quibus, postquam se Promethei eventum fortunamque miserari, ac de futura ejus conditione sollicitas esse significassent, causas pœnæ sciscitantibus, Prometheus, quam bene de Jove meritus fuerit, et quomodo propter beneficia generi humano tributa, iram sibi ejus et pœnam contraxerit, enarrat. SCHUTZ.

℣. 1. ΗΚΟΜΕΝ. Unde venerint, Κράτος non significat. Sed absque dubio eos Olympo descendisse poeta supposuit. Sæpius autem utuntur Tragici verbo ἥκω in exordiis personarum advenientium. Sic Oceanus, ℣. 284. Ἥκω δολιχῆς τέρμα κέλευθον. SCHUTZ. Cf. etiam Eurip. sub Hecubæ et Troadum initio. S. BUTLER.

℣. 2. ΣΚΥΘΗΝ. Genus mortalium veteres in Græcos Barbarosque partiebantur. Ad quos Græcis commercia erant barbaros nominibus distinguebant, reliqui indiscriminatim ad Meridiem Æthiopes, ad Ortum Indi, ad Occidentem Celtæ, Septentriones versus Hyperborei Scythæve appellabantur. Quo quis antiquior auctor, eo hæc genera apud illum latius patent. Scythiam Æschyli a Caucaso versus Istri fontes porrectam arbitror, illum in Oceani (quem forte putabat) Caspium, sinum desinere, hunc non Pyrenæis jugis non ita multum distare existimabat. Jo. MULLER.

Ibid. ΣΚΥΘΗΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ. Attico more substantivum pro adjectivo. Thucyd. VI. Ἑλλὰς πόλις ἔτι Pindar. Nem. X. 46. Ἑλλάνων στρατόν. Soph. Œd. Tyr. ℣. 80. Ἐν τύχῃ σωτῆρι pro σωτηρίῳ. GIACOMELLI. Vide sis Meurs. in Lycophron, ℣. 496. S. BUTLER.

Scythiam loca pro Scythicas regiones, οἶμος nempe h. l. non significat viam tritam, quod repugnaret sequentibus verbis ἄβατον εἰς ἐρημίαν, sed potius solum terræ, ubi iri aliquid potest. Eodem fere modo posuit Homerus Il. M. 168. id vocabulum, cum dicit apes cellas sibi parare ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ, i. e. in loco confragoso, pedibus certe viatorum non trito. SCHUTZ.

℣. 3. ΗΦΑΙΣΤΕ, ΣΟΙ ΔΕ ΧΡΗ. Similis transitus a scenæ declaratione ad negotii instantis commemorationem apud Sophoclem Philoct. ℣. 15. ubi Ulysses ad Neoptolemum conversus ἀλλ᾽ ἔργον inquit ἤδη σὸν τὰ λοίφ᾽ ὑπηρετεῖν. SCHUTZ.

℣. 5. ΥΨΗΛΟΚΡΗΜΝΟΙΣ. Κρημνὸς apud Pindarum sæpe de præruptis litorum riparumque marginibus dici notavit doctissimus ejus fragmentorum editor Schneiderus, p. iii. eidemque poetæ usurpatur eodem sensu vocabulum βαθύκρημνος Isthm. IV. 96. Nem. IX. 55. apud nostrum igitur πέτραι ὑψηλόκρημνοι commode intelligi possunt, rupes mari imminentes, aut non multum a litore recedentes. SCHUTZ.

Ibid. ΛΕΩΡΓΟΝ. Maleficum, sollem, quippe Dei summi despectorem. BARTH. Duplex Promethei scelus, creati hominis, et in humanos usus ignis concessi. Utroque heroa, artium patrem, queis vita formatur, designari haud absurde credi videtur. Argumentum fabulæ est, instructos homines multiplici scientia, abjecta aurei ævi simplicitate, quæ reverentia Deum constabat, altiores spiritus extulisse. JO. MULLER.

℣. 6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ ΔΕΣΜΩΝ. Notum omnia invincibilia adamantina dici. Nam id genus æternæ immutabilitatis esse opinabantur. Calaber;

Ἄρματος ἀίδιον ἕστασ᾽ ὃ ῥά οἱ χάλκευσ᾽ ἀμφιγυήεις αὐτὸς

Χερσὶν ὑπ᾽ ἀκαμάτοισιν ἀτειρέος ἐξ ἀδάμαντος. BARTH.

Sic Miltonus ille, Parad. Amiss.

——There to dwell

In adamantine chains. S. BUTLER.

Ibid. ΕΝ ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ. Solent Attici per pleonasmum adjungere dativo instrumenti præpositionem ἐν. Xenoph. Anab. IV. ἔδοξεν ἐν πέδαις δεδέσθαι. Noster infra, ℣. 168. καίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου. Plato de Leg. X. ἐκ νέων παίδων ἔτι ἐν γάλαξι τρεφόμενοι. Similiter D. Marc. i. 8. ἐβάπτισα ἐν ὕδατι quod D. Luc. Act. i. 5. simpliciter ἐβάπτισεν ὕδατι. Item D. Marc. iv. 24. ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν· quod sine præpositione D. Luc. vi. 38. τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. Idem tamen xxii. 49. εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ. Neque per Ebraismum, sed more scribendi optimis scriptoribus usitato. Vid. Hom. Odyss. K. 286. Aristoph. Plut. ℣. 487, et 765. Lucian. Dial. Mort. et ibi Hemsterhus. et in Herod. sive Aët. c. 5. et ibi Reitz. Eurip. Hec. ℣. 468. GIACOMELLI. In vocabulo πέδαι translatio inest. Proprie enim dicitur de pedicis, quibus equorum pedes vinciuntur, ne aufugere et discurrere possint. Sic Homerus, Iliad. N. 34. et seqq. SCHUTZ.

℣. 7. ΤΟ ΣΟΝ ΓΑΡ ΑΝΘΟΣ.] Translatione ipsa Hesiodi Lucretius, *Donec flammai fulserunt flore coorto*, quod postquam arbores ramos inter se terendo, tandem expresso ignis cortice flamma micare fulgereque cœperunt. Tum ille Hesiodus Lycurgo, *ut videam Vulcani opera. hæc flammis florea* scribendum arbitror, *flammis fimbria flora*. Hoc est, ut adhærentibus flammis, velut fimbria. Satis flora eleganter dixit, ut ἄνθος Æschylus. Barth. Adv. XXXIV. 11. Convertit, *il pregio tuo*, non *il fiore tuo* quod in textu. Et sic exponunt Scholiastæ, primus per τὸν σὸν κόσμον, alter per [illegible]. Flos flammæ non aliud quam ἄνθος πυρὸς pro flamma. Sed in hoc loco non dicit Æschylus πυρὸς ἄνθος, sed τὸ σὸν ἄνθος, *il fiore tuo*, flos sive ornamentum, ac proprium Vulcani insigne, ut Fulmen Jovis, Hasta Palladis, Neptuni Fuscina. Giacomelli.

Ibid. ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ.] Quia sine igne fere neque ab initio potuerunt, neque adhuc possunt confici ulla artium instrumenta, aut opera artium illarum quæ sunt de usu quotidiano. Unde in certamine cum aqua apud Plutarchum ignis primas ferre videtur obtinere palmam. Garbit.

℣. 8. ΚΛΕΨΑΣ ΩΠΑΣΕΝ.] Sophoc. Œdip. Colon. ℣. 55.

ὁ πυρφόρος θεὸς

Τιτὰν Προμηθεύς. Giac.

De furto Promethei varia traduntur. Alii volunt inde datam fabulæ ansam, quia Prometheus pro ingenii sui solertia, ex ferro et silice ignem excutere docuerit, servareque in ferula. Alii, quia docuerit homines eum excipere ex quercubus fulmine ictis. Alii, quia eum de cœlo, per Minervæ ope furatus, detulerit ad homines, quibus erat certo consilio Jovis denegatus, aut certe subtractus ad hoc, ut sine ejus usu simplicius et temperantius degerent. Sed non illam solam rationem intellexerunt, verum et eam qua ignea vis ingenii humani eliceretur, et applicaretur ad inventionem, elaborationem, et usum aliarum etiam artium, quæ essent liberales, et vitam excultiorem redderent. Inde enim Prometheus fingitur etiam formasse homines ex luto, quia rudiores et imperitiores doctrina sapientiæ et bonarum artium excoleret, et ad humanitatem, justitiam et honestatem informaret, ut ex sequentibus patebit. Garbit.

℣. 11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ.] Etymol. Στέργω, αἱ μὲν συντασσόμεναι μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀρκοῦμαι· αἱ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπῶ, καὶ φιλῶ. Γίνεται παρὰ τὸ στέγω ὃ σημαίνει τὸ ὑπομένω. Div. Paulus, 1 Thess. iii. 1. Διὸ μηκέτι στέγοντες, εὐδοκήσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι. et ℣. 5. Διὰ τοῦτο κἀγὼ μηκέτι στέγων, ἔπεμψα εἰς τὸ γνῶναι τὴν πίστιν ὑμῶν. S. Butler.

Στέργειν, contentum esse, boni consulere. Sæpius in hoc sensu occurrit hæc vox cum dativo. Ut Aristoph. Eccl. ℣. 292. Στέργων σκοροδάλμῃ *alliata muria contentus*. Giac. Στέργειν etsi alias idem est quod *ferre, pati*, nolim tamen h. l. vertere *Jovis imperium pati*, aut *boni consulere*: collatis enim ℣. 29. 1001, apparet reverentiam erga Jovem hoc verbo significari. Cæterum

totum hoc τῷ Κράτει exordium magnam vim habere debuit ad spectatorum attentionem commovendam. Videbant enim Prometheum, humani generis amicum, ad supplicium duci, et quo duriorem se præbebat Roboris persona, eo majorem Prometheo favorem et misericordiam conciliabat. Schutz.

℣. 12. ΣΦΩΙΝ. Ex hac voce colligere licet Κράτος καὶ Βίαν duas esse personas. Giac.

℣. 14. ΣΥΓΓΕΝΗ. Notat Sept. Fl. Christianus ad Aristoph. Pacem, ℣. 617. Pacem Phidiæ dici αὐτοῦ συγγενῆ, propterea quod pacis ore nihil formosius et speciosius. Contra bellicæ artes faciunt ut Phidiæ, et ejusmodi artificum pereat artificium; sic apud Æschyl. Prometheum, Vulcanus dictus ipsius Promethei συγγενής, quia sine ignis adminiculo nihil potest opera fabrilis, quæ cum illo nascitur et denascitur. S. Butler.

℣. 18. ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ. Hoc epithetum Themidi forte a nostro tribuitur, quod Themis eadem est ac Terra, ℣. 210. Erat etiam antiquitus Terræ oraculum, Paus. Eliac. V. 14. Unde ex hujus oraculi responsis Themis forte ὀρθόβουλος dicitur. Et apud Harpocrationem in voce Θεμιστεύειν, vaticinari dicitur. Ovid. Metam. I. 321, *Fatidicamque Themin quæ tunc oracla tenebat.* Giac. Vide plura in Notis ad Eumen. ℣. 2. Pind. Pyth. IV. 466. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος. S. Butler.

℣. 20. ΤΩΙΔ' ΑΠΑΝΘΡΩΠΩΙ ΠΑΓΩΙ. Affixum Scythiæ finibus ita intellige, quod cultior Græcorum vita non ultra pertigerit. Jo. Muller.

℣. 21. ΟΥΤΕ ΦΩΝΗΝ, ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗΝ ΒΡΟΤΩΝ ΟΨΕΙ. Deest cognatæ significationis vocabulum. Hom.

—— οἶνον καὶ σῖτον ἔδοντες. J. Casaub.

Fallitur vir incomparabilis. Locum enim, ad quem provocat, occurrit Odyss. Π'. 110.

Καὶ οἶνον διαφυσσόμενοι, καὶ σῖτον ἔδοντες·

ubi apodosis τοῦ οἶνον est ad ἰδεῖν, quod subintelligitur, minime ad τὸ ἔδοντες. Forma autem loquendi notior est quam ut confirmatione egeat. Tac. Germ. c. 2. *Terra olim non classibus advehebantur, qui mutare sedes quærebant.* Mihi quidem minus recte videtur provocare ad Sept. Th. ℣. 103. illustris Stanleius, alia est enim figura dictionis. Hic syllepsis, illic catachresis. S. Butler. Notat Scholiastes β'. deesse verbum ἀκούειν. Certe ad φωνὴν, ut ad non μορφὴν, illud ὄψει referendum est. Haud absimili Zeugmate, Virg. Æn. XII. 435.

Disce puer virtutem ex me, verumque laborem
Fortunam ex aliis.

H. e. *opta, pete fortunam,* ut ait Servius ad locum. Sic Georg. I. 92.

Ne tenues pluviæ rapidive potentia solis
Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Tenues autem *pluviæ* cum verbo *adurere* non consentiunt, sed intelligendum *noceant*. Cic. ad Att. X. 4. *Fortuna quæ illi*

florentissima; nos duriore conflictati sumus; h. e. *qua illi* usi sunt *florentissima.* Ut ex Græcis solutæ orationis scriptoribus exempla adjungamus: Lysias, Κατ' Ἀνδοκ. ἀσεβ. p. 107. Οὐχ οἷόν τε ὑμῖν ἐστιν ἅμα τοῖς τε νόμοις τοῖς πατρίοις καὶ Ἀνδοκίδῃ χρῆσθαι. *Fieri non posse, cum ut legibus civitatis utamini, tum ut Andocidem incolumem habeatis.* Sicut vero in alicujus verbi cum pluribus nominibus conjunctione, aliud verbum haud raro subintelligatur necesse est, sic in conjunctione plurium verborum cum uno nomine aut casu, alia nomina vel casus subaudiendi sunt. Lucian. Dial. Deor. XV. 1. καὶ ὅμως ἐπειδὰν ὄντα αὐτὸν περιβάλλουσί τε καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι, ubi cum postremo verbo subintelligendum αὐτῷ. Quod etiam optimis Latinis scriptoribus in usu fuit, ut ad locum nuper citatum observant viri docti. Gataker. Apocalyps. I. 12. ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνήν. Aristæn. I. 23. τὴν ὑπογάστριον ἀρτηθεῖσαν τοῖς δακτύλοις ἁρμονικῶς ψάλλουσα. Idem, II. 7. εἰ τὴν χεῖρα προσαγάγῃς τῷ στέρνῳ, ὄψῃ τὸ πήδημα· *vel sentias, admota deprehendes manu.* Contrario modo ἀκούω Musæus de Her. et Leandr. v. 5.

Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω·

ubi vid. cl. D' Orvill. Facile itaque carebimus Scholiastæ supplemento extrinsecus assumentis ὁρῶν. Sed est iste veterum criticorum mos, ut ubicunque fere verbum se offert aliquod duobus adjunctum nominibus, quorum alterum paulo rarius conjungi solet, illico ad ellipsin confugiant, quam ego haud facile admiserim, ut qui observasse mihi videor, plerumque in verbo addito id ipsum latitare, quod illi quærunt. Sic in illo Eurip. Orest. v. 898.

——κτανεῖν μὲν οὐκ εἴα σ' οὔτε σύγγονον

Εἶα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.

Advocant λέγων. Atqui οὐκ ἐᾶν de impedimento non modo usurpatum invenias, quod effectum sortitur, verum etiam quod dehortando dissuadendove quis inferre conatur, atque ἐᾶν idem, quod συγχωρεῖν, i. e. σύμφημι, ὁμολογῶ. Herod. VIII. 69. et 101. IX. 69. et 76. Aristid. tom. III. p. 621. Lucian. in Tragopod. v. 270. Haud felicius versantur Sophoclis Grammatici in illo Elect. v. 438.

——ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει

κρύψον νιν (τὰ κτερίσματα) supplentes ῥῖψον, δὸς aut simile. Notat enim Græcis κρύπτειν quocunque modo e conspectu removere, idem quod ἀφανίζειν. Ælian. Hist. Animal. II. 7. Soph. Antigon. v. 202. Abresch. Φωνὴν βροτῶν. Linguam Græcam. Absonas reliquorum voces Græci et Romani vix linguas nuncupari volebant. Jo. Muller. Vide omnino præclarum virum Thom. Gataker, de Novi Instrumenti stylo, c. 38. S. Butler.

v. 21, ΟΥΤΕ ΤΟΥ. Τοῦ pro τινος Sophocli longe frequentissimum et Atticis, multo rarius apud Euripidem, apud Æschylum rarissime; nunquam occurrit apud Homerum. Valcken. ad Phœniss. v. 1009. Aliud exemplum occurrit apud Eurip. Hec. v. 374.

[illegible] ὑπὸ [illegible], ubi [illegible] loctus [illegible] [illegible]. R. P[illegible]. S. B[illegible].

℣. 22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. [illegible] propriè [illegible], hec [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] et [illegible]. [illegible] sensu Hesychius [illegible] [illegible] [illegible] Philosoph. Meteorol. [illegible]. [illegible] opponit τῷ [illegible]. Pauw.

℣. 23. ΧΡΟΙΑΣ [illegible]. Nomen [illegible] sicut corporis? Alias hercule [illegible] nimis exilis [illegible]. [illegible] vertit — *Dalla fervida* [illegible] [illegible] *il florido Colore* [illegible]. Additque in notis, [illegible] [illegible] colorem significari. Languidius certe, [illegible] [illegible] doctrina, aptius enim de nostro [illegible] [illegible] [illegible]. Nec [illegible] [illegible] [illegible], colorem floridum, vel florem [illegible], sed vigorem [illegible] [illegible] corporis intelligendum. [illegible] prætereundum est tamen doctissimum [illegible], in [illegible] versione Nostri Gallicâ, eodem fere sensu quo [illegible] transtulisse, *[illegible] lentement par les rayons ardens du soleil, ton corps* [illegible]. S. Butler.

℣. 24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Vox non a λείμων, sed ab εἷμα composita, ut [illegible], [illegible], et similia. [illegible]. Nox in monumentis etiam repræsentabatur, ut velamen sideribus pictum super caput teneret. Ideo etiam ab Argonauticorum, quæ Orpheo tribuuntur, auctore, [illegible] appellatur. Schutz. Similiter Hor. Epod.

Urget diem nox, et dies noctem; neque est
Levare tenta spiritu præcordia.

Et inter pœnas gravissime Israelitis interminatas, Deut. xxviii. 67. *Mane dices, Quis mihi det vesperum? et vespere, Quis mihi det mane? propter cordis tui formidinem, qua terreberis, et propter ea quæ tuis videbis oculis.* S. Butler.

℣. 25. ΣΚΕΔΑ. Miror hanc vocem Schutzio præsentis visam temporis, cum sit futuri, forma contrahendi Atticis usitatissima. S. Butler.

℣. 26. ΑΠΙ ΔΕ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ. Pulsa innocentia, quo magis eruditi fuimus, eo major appetituum moles vitam ouris implevit. Jo. Muller.

℣. 27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Intelligit Herculem; per Herculem autem significatur præstantissimus ingenio et potentia, qui fere supervenire solet, et coercionem atque claustra sopiti ingenii perrumpere, atque ei fenestram aperire. Garbit. Non sic intelligo, quasi Vulcanus ad Herculem respiciat, qui liberaturus quidem olim sit Prometheum, sed qui nondum natus est; ita potius explicanda est Vulcani sententia, *Nemo plane in rerum natura est, qui te liberare velit aut possit.* Schutz. Scholiast. ὁ παύσων λωφῆσαι. Usurpat hanc vocem Tragicus noster in significatione neutra, ℣. 655. ut et Sophocles, Aj. Flag. ℣. 6.

——τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου.—— Giac.

Verbi λωφάω pro quiescere Thucydidi frequens usus. Τῶν δὲ λωφήσειν τὰς ξυμφοράς. VII. 77. Vide sis Homer. Il. Φ'. 292. et

Schol. Apollon. II. 467. [illegible] ἄχθος ἀποθέσθαι. Καὶ λωφήσω ἀντὶ τοῦ λήξω, [illegible] [illegible] τῶν [illegible] εἰς τρίχας. S. Butler.

℣. 30. ΠΕΡΑ ΔΙΚΗΣ. Partim quia furatus erat ignem, partim quia Jovis consilia, qui homines perditum ibat, ℣. 232. et seqq., irrita fecerat. Schutz.

℣. 31. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ ΠΕΤΡΑΝ. Metaphora ab excubiis militaribus; ipse infra stationem vocat, ℣. 143. S. Butler.

℣. 34. ΑΠΑΣ ΓΑΡ ΤΡΑΧΥΣ [illegible]. [illegible] particula ad [illegible] refertur. Schutz.

℣. 36. ΕΙΕΝ. Satis de his. Butler [illegible] Giac. Εἶεν non significat Satis de his; sed [illegible] formula: Sic, esto, ut dicis; [illegible] subaudituri [illegible]. Schutz.

℣. 38. ΤΟ ΣΟΝ ΓΕΡΑΣ. Postquam, expulso Saturno ac Titani [illegible], Jupiter imperium adeptus esset, [illegible] Diis præmia, singulis singula, sortitus est, ut [illegible] Prometh. ℣. 229. Inter quos Vulcano ignem tribuit. Giac. [illegible] Κράτος Vulcanum, dum ei domesticam injuriam a Prometheo acceptam in memoriam revocat. Schutz.

℣. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ. Supra, ℣. 14. συγγενῆ θεόν. S. Butler.

Ibid. ΔΕΙΝΟΝ. Δεινὸν significat *quod magnam vim habet*, ut hic apud Æschylum, et apud Eurip. Phœniss. ℣. 358. Δεινὸν [illegible] καὶ φιλότεκνον πως πᾶν γυναικεῖον γένος. *Magnam in fœminis vim habent*, &c. Significat etiam vox δεινὸν *mirum rem*. Eurip. Phaeton. Δεινόν γε [illegible], τοῦτο δ' ἔμφυτον, [illegible]. *Mirum est, at sic se res habet, stolidos esse locupletes*. In Hecub. ℣. 846. Δεινόν γε θνητοῖς [illegible], κ. τ. λ. *Mirum* [illegible]. Eadem ratione Italici, *è* [illegible] *gran cosa*. Giac.

℣. 42. ΑΙΕΙ ΤΕ ΔΗ ΝΗΛΗΣ ΣΥ. Hæc dicuntur potius τῇ βίᾳ quam τῷ Κράτει, nam talis solet esse Βία. Græci interpretes [illegible] hic per Κράτος intelligunt ipsum Jovem. Pauw.

℣. 43. ΑΚΟΣ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΤΟΝΔΕ ΘΡΗΝΕΙΣΘΑΙ. In particula [illegible] concessio quædam. Largitur enim Κράτος Vulcano, misericordia se non commoveri, ubi ea nihil proficiatur. Schutz. Nota est ellipsis, qua γὰρ refertur ad id quod elegantius reticetur. S. Butler.

℣. 48. ΛΑΧΕΙΝ. Λαγχάνειν, h. l. simpliciter est *accipere*, non *sortitione accipere*. Quamvis enim Homerus Jovem, Neptunum, et Plutonem mundi imperium sorte inter se divisisse fabuletur. Il. O. 187. et seqq. Æschylus tamen reliquis Diis omnibus jura ac munera ab uno Jove pro arbitrio distributa esse perhibet. Schutz.

℣. 49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ ΠΛΗΝ ΘΕΟΙΣΙ ΚΟΙΡΑΝΕΙΝ. Omnia ita ordinata sunt, ut quisque habeat suam functionem certam, quam rogatus et retinere et administrare ex præscripto: una tantum gubernatio Deorum Jovi assignata, sit proprii juris, et [illegible] libera concessa, ut ipse eam pro arbitrio usurpet. Garb.

Omnia sunt Diis acquisita præterquam imperare. Θεοῖσι pertinet ad ἐπράχθη, non ad κοιρανεῖν, quod fugit Grotium, qui sic h. l. vertit: *Cuncta assequaris, præter imperium in Deos.* Simillimus est constructionis ordo in Euripidis fragmento: οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ. Hic χωρὶς cum θεοῦ construendum plane eodem modo interjicitur inter verbum et dativum, ut h. l. πλὴν particula inter ἐπράχθη et θεοῖσι. SCHUTZ. Vide etiam Nott. Varr. Critt. Schutzio proxime accedit doctissimus interpres Gallus, *Les Dieux peuvent tout, mais non disposer d'eux-mêmes: Jupiter seul est libre.* Si meam post tantos viros sententiam breviter proferre liceat, locum sic interpretatum velim, Artem suam incusat Vulcanus, ỳ. 45. optatque, ỳ. 48. alium quemvis eam sortitum fuisse, ne Prometheum ipsi cognatum constringeret. Cui respondet Κράτος ferociter, qualis est τοῦ Κράτους ad imum a principio persona; Nihil valere ejusmodi querimonias; omnibus scilicet Diis, munere cuique assignato, Jovi inserviendum esse, cui liceat uni esse libero. In tempore autem præterito subintelligendum et præsens et futurum. Ἐπράχθη, ἀορίστως, *et factum et faciendum est.* Esse enim orationem τοῦ Κράτους interminantis, non suadentis, ut quidam volunt, aut solantis, ostendunt quæ sequuntur a Vulcano dicta, Κ' οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. S. BUTLER.

ỳ. 50. ΠΛΗΝ ΔΙΟΣ. Unum numen, plebem Deorum subjectam; unum ordinem, cæteris unde leges fiunt: principium unum, post Jovem Deos vires naturæ, ministros, vides. JO. MULLER.

ỳ. 54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΨΑΛΙΑ ΔΕΡΚΕΣΘΑΙ ΠΑΡΑ. Vulcanus cum malleo, cuneis, et catenis in scenam ingressus, statim dira hæc instrumenta indignabundus in terram abjecerat. Hæc igitur jam Robori nimium se urgenti monstrat. Πρόχειρος, ἕτοιμος, εὐχερής. Hesych. SCHUTZ.

ỳ. 57. Κ' ΟΥ ΜΑΤΑι. *Neque segniter peragitur opus.* Ita enim rectius explicatur quam vulgari ratione, neque frustra est. Οὐδ' ἐμάτησε apud Hom. Il. π'. 474. *Non cessavit.* SCHUTZ.

ỳ. 60. ΗΔΕ Γ' ΩΛΕΝΗ. Γε particula, h. l. *saltem, quidem,* significans, exceptionem Roboris dicto opponit. *Quamvis callidus sit,* Vulcanus inquit, *hoc certe brachium nunquam ex vinculis expediet.* SCHUTZ.

ỳ. 62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Hæc vox tum temporis usurpabatur in laudem tantum, pro sapienti et præ aliis solerti: quomodo hic usurpatur, sed per εἰρωνίαν, ad arguendam sapientiam ejus arrogantiorem et confidentiorem atque liberiorem. Hesiod. Ἐργ. καὶ Ἡμ. I. 54.

Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς. GARB.

Σοφιστὴς Διὸς νωθέστερος, est, *veterator Jove tardior.* Jovem σοφὸν memorat Plato, et apud Plaut. Amphitr. I. 3. Mercurius eum *nimis scitum sycophantam appellat.* SCHUTZ.

ỳ. 63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔ'. *Præter hunc,* Prometheum. Operam suam, quam in vinciendo Prometheo posuerat, negat quem, quam jure criminando exacturum, nisi ipse Prometheus se nimis recte vinctum esse queratur. SCHUTZ.

ỳ. 64. ΑΥΘΑΔΗ ΓΝΑΘΟΝ. Schol. ad Agam. ỳ. 314. Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός· καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὀξὺ λήγει. ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ αὐθάδη γνάθον τὴν ἀκμὴν εἴρηκε, καὶ ὀξύτητα τῆς σφηνός. S. Butler. Acutis instrumentis Græci non tantum *maxillam*, sed et *os* tribuunt. Sæpe etiam στόμα, *aciem* significat. Sic apud Div. Luc. xxi. 24. πεσοῦνται ἐν στόματι μαχαίρας, *cadent in ore gladii*, non est pleonasmus, ut credit Olearius de Styl. N. T. ut non sit aliud quam *gladio cadent*, sed quod dicimus *acie ferri cadent*. Philostr. Her. c. 19. τὸ δὲ στόμα τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τε εἶναι, *cuspidem autem hastæ adamantinam esse*. Soph. Antig. ỳ. 1315. ἔπαισεν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει. Scholiast. ἀμφιθήκτῳ, ἤγουν δίστομῳ. Eur. Orest. ỳ. 1303. Δίπτυχα, δίστομα, φάσγανα πέμπετε. Giac. Γνάθος, *maxilla*, pro dente dicitur: ut Virg. Georg. II. 423. *terram unco dente recludi ait*. Schutz. Miserias hominum et ineluctabilia fata, quibus a libertate felicitateque retinemur. Muller.

ỳ. 65. ΣΤΕΡΝΩΝ ΔΙΑΜΠΑΞ. Hoc quidem unicum vulnus est quod Prometheo infligitur; nam etsi omnes artus, manus, brachia, femora, et pedes ei alligantur, clavi tamen non ipsa membra perrumpunt, sed vincula tantum iis affiguntur. Et sapienter Æschylus hic sanguinis non meminit e vulnere manantis, quia, cum Prometheus ante ipsos spectatorum oculos affigeretur, si sanguinis mentionem fecisset, eum etiam profluentem videre voluissent, qui in theatro sedebant. Prudens itaque poeta, h. l. sanguinem silentio præterit: prudentius tamen forte hanc scenæ particulam plane omisisset; satis enim, vel absque isto cuneo pectus perforante, cæteris membris vinctus erat Prometheus, ut se plane commovere non posset. Schutz. At hic forte nodum in scirpo quærit vir doctissimus; quidni per στέρνων διάμπαξ intelligamus vectem Promethei pectoribus transversum, actum, ita ut ne assurgere quidem posset, hinc illinc cuneis rupibus infixum. Et hoc sensu doctissimus interpres Gallus, *au travers de sa poitrine*. Nec aliter R. Potter, *Across his breast*. S. Butler.

ỳ. 66. ΑΙ ΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Quia cuneus per præcordia adactus incredibiles misero captivo dolores excitabat, Vulcanus ipse tenere se non potest, quin pressam parumper misericordiam cum suspirio effundat. Prometheus autem ne hic quidem ingemiscit, sed invicto animi robore tacitus se dolorum facibus urendum præbet, ne inimicis majorem cruciatibus suis irridendi occasionem offerat. Schutz.

ỳ. 68. ΟΠΩΣ ΜΗ ΣΑΥΤΟΝ. Animadvertit Scholiastes subintelligi σκόπει, vel ὅρα, ellipsi Atticis scriptoribus, Aristophani præsertim et Euripidi, usitatissima. Vide Kuster. ad Aristoph. Plut. ỳ. 326. Giac.

ỳ. 69. ΘΕΑΜΑ ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ. Gravitatem huic structuræ Græcæ linguæ genius addit, quo substantivum cum verbo aut adjectivo verbali ejusdem originis copulare licet. Est autem, δυσθέατον θέαμα,

spectaculum, a cujus foeditate nemo non oculos avertere cupiat. Sic δυσθέατον θέαμα, ỳ. 696. Schutz.

ỳ. 70. ΤΩΝ ΕΠΑΞΙΩΝ. Vehementer ferit animum admirabilis haec duritiae Roboris cum Vulcani misericordia compositio, quam ipsa in verbis antithesis magis illuminat. Schutz.

ỳ. 71. ΑΛΛ' ΑΜΦΙ ΠΛΕΥΡΑΙΣ. Ἀλλὰ hîc ut saepe ellipticum est, quasi dicatur, *Verum quid disputando tempus teris? Tu potius fac lateribus catenas injicias.* Schutz.

Ibid. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ. Hesych. Μασχαλιστῆρες, ὁ διὰ τῶν μασχαλῶν δεσμὸς, σὺν ἱπποζύγῳ. J. Poll. I. 10. ... μασχαλιστῆρα. Morell.

ỳ. 73. ΚΑΙ ΘΩΥΞΩ ΓΕ ΠΡΟΣ. Demosth. Philipp. I. 10. ... ἐπιτήκοντα καὶ μεῖζόν τι ψῶμι. Lucian. in Herm. c. 61. Καὶ ἄλλα προσθεὶς. Et in Cataplo, c. 8. καὶ μικρόν τι προσ. Giac. Hoc est προσέτι, vel πρὸς τούτοις. S. Butler. Novo lineamento imaginem durissimae pertinaciae tragicus absolvit. Petenti Vulcano ut imperiis abstineat, respondet se clamores etiam additurum. Schutz.

ỳ. 74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Non tragicae solum scenae dignitas verum etiam opinio de procera deorum statura postulabat, ut actor, Promethei personam actutus, esset quam procerissimus. Apposite igitur ad ipsam actionem scenicam dictum, χώρει κάτω. Schutz.

ỳ. 76. ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ ΠΕΔΑΣ. Soph. Œd. Tyr. ỳ. 1034. ... διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. hoc est *perforatas*: hic vero aliter significat, nisi legamus ... sed nihil muto. Sic ỳ. 181. διάτορος φόβος. Is. Casaub.

ỳ. 77. ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. Laudat Eustath. ad Odyss. Γ'. p. 355. init. et Ρ'. p. 641. l. 41. κολαστὴν junxit post Sophoclem apud Polluc. IX. 140. Eurip. Suppl. ỳ. 255.

Οὔτοι δικαστήν σ' εἱλόμην ἐμῶν κακῶν,
Οὐδ' ἢν κολαστὴν κἀπιτιμητήν.

Ἐπιτιμήτειρα, dixit Oppian. Hal. I. 682.

——ὅτι μακρόπολον ἔργων ἄπο παῖδας ἴασιν
Ἀθρόοι, οἱ δ' ἄρ' ὄπισθεν ἐπίσσωοι ἐγγὺς ἔσονται
Αἰδῶς τε πρατίδων τε καὶ τ' ἐπιτιμητῆρες.

Homerus, Ἐπιτιμήτορα, Odyss. Ι'. 270.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε. Abresch.

ỳ. 80. ΟΡΓΗΣ ΤΕ ΤΡΑΧΥΤΗΤΑ. Ὀργὴ vel iram vel generatim animi affectum notat. Utrumque huic loco aptum est. Schutz.

ỳ. 81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Scite hoc instituit Æschylus, ut Vulcanus prior discessum paret. Nolebat scilicet tam tristi spectaculo diutius immorari. Κράτος forte nondum abiisset utpote quod libenter oculos inimici cruciatu pascebat. Nec prius discedit quam verbis mordacibus misero illusisset. Schutz.

Ibid. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. *Membris*, ut recte interpres. Mirum igitur

Stanleium glossam ex Hesychio attulisse, [illegible], quæ, quomodocunque intelligatur, certissime ab hujus loci sententia est alienissima. Heath.

Ibid. ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡ' ΕΧΕΙ. Vide infra, v. 1078. Agam. v. 865. 1124. 1391. Choeph. v. 490. Soph. Trach. v. 1062. Primus hujus, ut aliarum quoque fere similitudinum et translationum poeticarum auctor, Homerus, Il. Ε΄. 487.

Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε.

In sacris porro literis adeo usitata est hæc loquendi formula, ut qui ab Hebræis ad Græcos dimanasse omnia existimant, ab eorum fontibus deducendam putent. Ezek. xii. 13. Καὶ ἐκπετάσω τὸ δίκτυόν μου ἐπ᾽ αὐτόν, κ.τ.λ. Pott. ad Lycoph. v. 1099. Morell.

v. 84. ΤΩΝΔ' ΑΠΑΝΤΛΗΣΑΙ ΠΟΝΩΝ. [illegible] ἀπαντλῆσαι ut exponit Hesychius [illegible]. Schutz.

v. 85. ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ. Recte innuit potius vocandum esse Ἐπιμηθέα, cum ipse suis conatibus ita se involverit in difficultates, ut opus habeat alieno Prometheo. Garb. Schol. ad Soph. Electr. v. 997. Προμήθεια, ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις· καὶ Προμηθεὺς ἐκ τούτου. Ἐπιμηθεὺς δὲ, ὁ ἐπὶ τῷ μετὰ τὸ πρᾶγμα βουλευόμενος. Morell. Miram in modum delectabatur Æschylus ominibus et argumentis e notatione nominum seu ἐτυμολογίᾳ captis. Cf. quæ collegimus ad v. 716. Schutz.

v. 86. ΑΥΤΟΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Alterum hoc Προμηθέως appellative quidem, sed tamen cum respectu ad nominis proprietatem intelligendum est: constructione vero copulatur cum sequenti ὅτῳ τρόπῳ q. d. σε αὐτὸν δεῖ Προμηθέως, ὅς ἂν προμηθεῖτο ὅτῳ τρόπῳ κ.τ.λ. Schutz.

Ibid. ΣΕ ΔΕΙ. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. v. 659. S. Butler.

v. 88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Prometheus splendide jam tandem altum illud, quod præsenti Jovis satellitio servaverat, rumpit silentium; omnemque naturam invocat, ac testatur quam indignis a Jove sit acceptus modis. Sic Eurip. Med. v. 57.

Ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας·

quem locum sic vertit Ennius, apud Cic. Tusc. Quæst. III.

Cupido cepit miseram nunc me proloqui
Cælo atque terræ Medeaï miserias.

Plautus, Merc. Prol. v. 3.

Non ego idem facio, ut alios in comœdiis
Vidi facere amatores, qui aut Nocti, aut Die,
Aut Soli, aut Lunæ, miserias narrant suas:
Quos pol ego credo humanas querimonias
Non tanti facere, quid velint, quid non velint.
Vobis narrabo potius meas nunc miserias.

[illegible] est in tanta notarum supellectile, nequeo tamen mihi temperare, quin moneam hinc infirmari nobilem illam

Marklandi conjecturam ad Æn. VIII. 698. ubi pro *[illegible]* *[illegible] pater* [illegible] reponi voluit *[illegible]*. S. Butler. Eandem fere [illegible] vide invocationem apud Arist. Nub. v. 563. Morell. Mire argutantur Scholiastæ, dum causas inquirunt, cur Prometheus aërem, mare, tellurem, et solem invocarit. Quem enim alium potius in hac solitudine miser alloqueretur? Deosne? At hos sibi inimicos esse sciebat. An homines? At hic longe lateque nullum erat hominis vestigium. Quid igitur aptius ab Æschylo fingi poterat, quam ut Prometheus in excelsa petra sub dio soli et ventis expositus, atque in aethera, in flumina, in mare prospiciens, has naturas dolorum suorum testes invocaret, iisque, quas nec divinis, nec humanis auribus deponere licebat, querelas committeret. Habet hoc natura, ut qui a virorum colloquio remoti sunt, in magno animorum motu cum inanimatis loquantur. Speciosa igitur hæc est phantasia, et ad locum, in quo jam versatur Prometheus, scienter accommodata, quod is qui præter aërem, aquam, terram, ignem, nullius fere naturæ commercio fruitur, quatuor illa elementa, quibus se undique cinctum et circumclusum videt, alloquatur. Itaque hic locus non mythice sed physice interpretandus est. Non igitur hic poetarum ipse Oceanus, quatenus et ipse inter Deos numeratur, nec Tellus, dea, hoc loco a Prometheo compellantur. Sed prosopopœia potius usus, ipsum aërem, cujus flatum sentiebat, flumina, quorum lapsus e scopulo suo cernebat, mare, in quod prospectus ei dabatur, terram ante oculos positam, solem denique, cujus radiis expositus erat, alloquitur. Schutz.

Ibid. ΔΙΟΣ. Notum est sic vocari quicquid immensum, quicquid denique præstantissimum est aut pulcherrimum. S. Butler.

Ibid. ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ ΠΝΟΑΙ. Ventos invocat, hi enim perpetuo rupem Scythicam, ad quam religatus erat, circumflabant. Schutz.

ṽ. 89. ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΕ ΠΗΓΑΙ. Neque hoc ita dictum videtur, ut nihil ad scenæ conformationem pertineat. Prometheus enim, in alta quasi specula constitutus, flumina inde ab ipsis fontibus decurrentia oculis perlustrabat. Schutz.

ṽ. 90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Oppian. Hal. IV. 334.

Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει. S. Butler.

Schol. α΄. Καλῶς εἶπε τὸ γέλασμα χεῦμα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελώντων καὶ διαχεομένων. Inde est quod διάχυσιν et μειδίαμα jungant aliquando Græci. Ut Plutarch. p. 1123. Is. Casaub. γέλασμα vocat fluctuum, ad modum risus, non solum dilationem, sed et continuam, et quasi gestientem motionem, quæ sua serie in longum protenditur. Garb. Non absimile Hom. Il. Ν΄. 29.

Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο.

Ἀνήριθμον pro ἀναρίθμητον. Schol. ad Soph. Trach. ṽ. 251. Morell. Mare etiam ridere dicunt poetæ, ut Lucretius initio, I. 8.

—— *Tibi rident æquora ponti.*

Cum scilicet undarum superficies levi flatu crispatur. Ducitque translatio ab eo, quod in vultu humano apparet: nam et ora ridentium sinuantur. Aristoteles, Probl. I. 23. Διὰ τί ἐν [illegible] Gaza convertit, *Cur fluctus procul in pelagi superfrangi non solent, sed parvi tantum et brevis.* Rursus ejusd. sect. probl. 24. Διὰ τί [illegible] Septalius non absimili sensu: *Cur unda non intercidit in profundis pelagis?* Causam explicat Philosophus [illegible] Quibus ex verbis patet, quid sit mare [illegible] nempe *ridere* dicitur, cum non multum aquæ movetur, et id quod movetur, in multas exiguas et innumerabiles particulas frangitur: unde apud Æschylum, κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. Plutarchus quoque ex cujusdam poetæ dithyrambis hæc affert in libro *de primo frigido*: [illegible] Jam vero et maris cachinnos dixit Catullus, cum unda vento agitata strepitum edit. Carm. LXIII. 269.

Hic, qualis flatu placidum mare matutino
Horrificans Zephyrus proclivas incitat undas,
Aurora exoriente, vagi sub limina solis,
Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ
Procedunt, leviterque sonant plangore cachinni.

Ita et Græci. Euripides in Hippol. ℣. 1210.

—— καὶ πέριξ ἀφρὸν
Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι.

Attius, Phinidis:

Ac ubi curvo littore latrans
Unda sub undis labunda sonit,
Simul et circum magnisonantibus
Excita saxis sæva sonando
Crepitu clangente cachinnat, P. Petitus, Misc. Obs. II. 18.

Ibid. ΠΑΜΜΗΤΟΡ ΤΕ ΓΗ. Soph. Philoct. ℣. 391. Ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ. Morell.

℣. 91. ΚΥΚΛΟΝ ΗΛΙΟΥ. Noster in Persis, ℣. 504.

—— λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

et Soph. Antig. ℣. 422, iisdem verbis. Sic et Eurip. Hec. ℣. 412.

—— ἀλλὰ νῦν πανύστατον
Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι. Giac.

Ovid. in Ibin, ℣. 73.

Sideraque et radiis circumdata Solis imago:

ad quem locum Dionysius Salvag. Boessius, Ajacis illud Atridis imprecati, Soph. Aj. Mast. ℣. 857. et hunc nostri locum contulit. S. Butler.

℣. 92. ΘΕΟΣ. Prometheus est Deus in nobis, animi virtus, quæ, supergressa corporea claustra, naturas in quibusdam

domina, non nisi fixis a Summo Rectore continetur finibus. Jo. Muller.

℣. 92. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Hesych. Αἰκία· ὕβρις, βάσανος, μάστιξ. Isocrates κατὰ Λοχίτου, ℣. 585. [illegible] ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας, καὶ τῆς ἀτιμίας [illegible] αὐτοῦ δίκην λαμβάνειν. Etymol. Αἰκία, εἰς τὰς διαφόρους [illegible]. Ubi vide nis Hieron. Wolf. in Notis. S. Butler.

℣. 94. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΣ. Agam. ℣. 65. Aristoph. Ran. ℣. 1259. Pac. ℣. 250. Eurip. Alc. ℣. 108. Cycl. ℣. 484. Heracl. ℣. 299. ubi pro *extenuari, disperire, affligi* et *adimere* omittitur. Quæ obiter indicasse sufficiat, quod ea non tangant Hellenismi Thesauri. Spanheim. in Aristoph. Nub. ℣. 120.

Ibid. ΤΟΝ ΜΥΡΙΕΤΗ. Supple κατὰ, *tempore infinito*, vel ἄπειρον χρόνον, tolerabo, et magna cum difficultate perferam, et superabo temporis diuturnitatem immensam. Garb. Ergo non æterni Promethei compedes. Hic de locis vel temporibus sermo, quæ progressum ad cultiora longissime, nec semper, inhibuerunt. Si de locis, mens sit, vitam Græcam vix mensurabili ævo, Caucaseas rupes, poliendo Boreæ regno, evicturam tandem. Sive magis placet memoria temporum, quibus genus humanum ad cultiores mores evectum, fatali calamitate eo rejectum fuerit, unde post longas sæculorum injurias ad eandem felicitatem eruditionemque vix redierit. Traditio esset illius ætatis quam aquæ delerunt; multa ibi (quod I. *Bailly* adstruit) scientia viguit, rara post apud paucos servata. Jo. Muller.

℣. 99. ΠΗ ΠΟΤΕ ΜΟΧΘΩΝ. Lucretius, III. 1093.

Nec videt interea qui terminus esse malorum
Possit, nec quæ sit pœnarum denique finis. Schutz.

℣. 100. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Rarum admodum in hoc sensu. Notandum est vero Stephanum legisse non longe diversa significatione Apoll. Rhod. II. 83. βρυχὴ δ' ἐπετέλλετ' ἀϋτῶν· et Hesychium τέλλω exposuisse, non solum ποιῶν, verum etiam ἔμελλον. Morell.

℣. 101. ΚΑΙΤΟΙ ΤΙ ΦΗΜΙ. Se ipsum objurgat Prometheus, et paulisper ob malorum magnitudinem naturæ suæ oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poeta institutum, ut illum humani generis amicum, non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistentem fingeret. Sic malorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget. Schutz.

℣. 102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Pro σχεθρῶς· σχῶ, σχέω, σχέθω, σχεθρῶς. Pauw.

℣. 105. ΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Soph. Antig. ℣. 1118.

——ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον. Giac.

Cf. apud nostrum Sept. Th. ℣. 283. Pers. ℣. 293. Schutz. Addi possit Herod. I. 91. Τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ θεῷ. S. Butler.

℣. 106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΝ. Silere de infortunio non poterat, quia in ipsis questibus levamentum aliquod miseriarum reperiebat. Loqui vero ei grave erat, quia ad mitigationem querelis nihil proficiebat, et commemorando injurias sibi a Jove illatas magis incendebatur animus. Comparetur locus simillimus, ℣. 197. et Soph. Philoct. ℣. 332. ubi Neoptolemus se ab Ulysse, et cæteris læsum, Philoctetæ, quamvis falso, narrans, ait:

[illegible] καὶ Πολύτροπος, ἐξαγγελῶ μὲν, ...
Ἀλγῶ γ' ἐπ' αὐτῷ ἐξαγγέλλων μόνον. Schutz.

Bernardus Martinus, Var. Lect. III. X. collatis Eurip. Hec. ℣. 567. et ℣. 231. Soph. Antig. ℣. 1165. pluribusque aliis scriptoribus, hujusmodi antithetorum, in doloribus, qui modum superant, exprimendis, efficaciam demonstrat. S. Butler.

℣. 108. ΑΝΑΓΚΑΙΣ ΤΑΙΣΔ'. Τὸ ἀνάγκη usurpatur pro *misera conditione, calamitate*, ut apud Platonem in Menexeno: Τῇ [illegible] Δᾶτις κατηγάγετο ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἑτοίμου σφίσιν ὄν, καὶ Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ἀνάγκῃ ζεύξαντες Ἐρετριεῦσιν ἄγειν. Sic et Job, xv. 24. ex interpretatione LXXvirali ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει. Stanl.

Ibid. ΥΠΕΖΕΥΓΜΑΙ. Translatione ab equis petita, qui jugo et frenis coercentur. Fræna enim Pindarus, Pyth. IV. 417. βόεια ἀνάγκας ἔντεα appellat. Imprimis autem hac similitudine noster delectatur. Cf. ℣. 580. Agam. ℣. 226. Schutz. Addi possunt infra, ℣. 323. et ℣. 1008. S. Butler.

℣. 109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Equidem puto νάρθηξ hic posse accipi pro *arca*, aut *scrinio*, ut apud Strab. p. 691. Sed de Prometheo dicitur, eum, ferula ad currum solis admota, ignem ita sumpsisse. Is. Casaub. *Quod ferulam implet, quod ferula contineri potest.* Pauw.

Ibid. ΘΗΡΩΜΑΙ. In hoc verbo declarat sagacitatem suam et industriam circa hanc rem. Πηγὴν fontem vocat, non solum ut causam et originem omnium artium, sed et quia parva ejus scintilla latens et abdita in ferula, et ab initio fuit, et adhuc soleat esse fons magnæ ignis copiæ. Κλοπαίαν pro κλοπαίως, furtim, quantum ad ignis surreptionem primam: quantum vero ad ignem conservandum in ferula, occultum et absconditum, qui in ferula lateat. Garb.

Ibid. ΠΥΡΟΣ ΠΗΓΗΝ. Scribit Theophrastus, idcirco dici Prometheum hominibus dedisse ignem cœlo dereptum, quia philosophiam ac lumen vitæ intellectualis, quæ divina est, mortalibus invexit. Ex Cic. Tusc. V. Morell.

℣. 110. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ. Isidorus Pelusiota Stanleio laudatus Xenophonteum illud expressit. Ἀπομ. IV. 3. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ἡμῖν ἐπίκουρον μὲν ψύχους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, συνεργὸν δὲ πρὸς πᾶσαν τέχνην, καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἄνθρωποι κατασκευάζονται; ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται. S. Butler.

℣. 111. ΜΕΓΑΣ ΠΟΡΟΣ. Πόρον inter alia de *lucro, emolumentis,*

domina, non nisi fixis a Summo Rectore continetur finibus. Jo. Muller.

℣. 92. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Hesych. Αἰκία· ὕβρις, βάσανος, πόνος. Isocrates κατὰ Λοχίτου, p. 585. [illegible] ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας, καὶ τῆς ἀτιμίας [illegible] Etymol. Αἰκία, εἰς τὰς [illegible]. Ubi vide sis Hierem. Wolf. in Notis. S. Butler.

℣. 94. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΣ. Agam. ℣. 65. Aristoph. Ran. ℣. 1259. Pac. ℣. 250. Eurip. Alc. ℣. 108. Cycl. ℣. 484. Heracl. ℣. 299. ubi pro *extenuari, disperire, adfligi* et *adimere*, amittere. Quæ obiter indicasse sufficiat, quod ea non tangant Hellenismi Thesauri. Spanheim. in Aristoph. Nub. ℣. 120.

Ibid. ΤΟΝ ΜΥΡΙΕΤΗ. Supple κατὰ, *tempore infinito*, vel, ἄπειρον χρόνον, tolerabo, et magna cum difficultate perferam, et superabo temporis diuturnitatem immensam. Garb. Ergo non æterni Promethei compedes. Hic de locis vel temporibus sermo, quæ progressum ad cultiora longissime, nec semper, inhibuerunt. Si de locis, mens sit, vitam Græcam vix mensurabili ævo, Caucaseas rupes, poliendo Boreæ regno, evicturam tandem. Sive magis placet memoria temporum, quibus genus humanum ad cultiores mores evectum, fatali calamitate eo rejectum fuerit, unde post longas sæculorum injurias ad eandem felicitatem eruditionemque vix redierit. Traditio esset illius ætatis quam aquæ delerunt; multa ibi (quod l. *Bailly* adstruit) scientia viguit, rara post apud paucos servata. Jo. Muller.

℣. 99. ΠΗ ΠΟΤΕ ΜΟΧΘΩΝ. Lucretius, III. 1033.

Nec videt interea qui terminus esse malorum
Possit, nec quæ sit pœnarum denique finis. Schutz.

℣. 100. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Rarum admodum in hoc sensu. Notandum est vero Stephanum legisse non longe diversa significatione Apoll. Rhod. II. 83. βρυχὴ δ' ἐπιτέλλετ' ὀδόντων· et Hesychium τέλλω exposuisse, non solum ποιῶν, verum etiam ἵμελλον. Morell.

℣. 101. ΚΑΙΤΟΙ ΤΙ ΦΗΜΙ. Se ipsum objurgat Prometheus, et paulisper ob malorum magnitudinem naturæ suæ oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poeta institutum, ut illum humani generis amicum, non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistentem fingeret. Sic malorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget. Schutz.

℣. 102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Pro σχεθρῶς· σχῶ, σχέω, σχέθω, σχεθρῶς. Pauw.

℣. 105. ΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Soph. Antig. ℣. 1118.

——ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον. Giac.

Cf. apud nostrum Sept. Th. ℣. 283. Pers. ℣. 293. Schutz. Addi possit Herod. I. 91. Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ θεῷ. S. Butler.

℣. 106. [illegible]. Silere de infortunio non poterat, quia in ipsis questibus levamentum aliquod miseriarum reperiebat. Loqui vero ei grave erat, quia ad liberationem querelis nihil proficiebat, et commemorando injurias sibi a Jove illatas magis incendebatur animus. Comparetur locus simillimus, ℣. 197 et Soph. Philoct. ℣. 332. ubi Neoptolemus se ab Ulysse, et cæteris læsum, Philoctetæ, quamvis falso, narrans, ait:

[illegible] καὶ πῶς, [illegible] ἐξερῶ, [illegible]
[illegible] αὐτῶν [illegible]. Schütz.

Bernardus Martinus, Var. Lect. III. X. collatis Eurip. Hec. ℣. 567. et ℣. 351. Soph. Antig. ℣. 1183. pluribusque aliis scriptoribus, hujusmodi antithetorum, in doloribus, qui modum superant, exprimendis, efficaciam demonstrat. S. Butler.

℣. 108. ΑΝΑΓΚΑΙΣ ΤΑΙΣΔ'. Τὸ ἀνάγκη usurpatur pro *misera conditione, calamitate*, ut apud Platonem in Menexeno: Τῇ [illegible] Δάτις κατηγάγετο ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἕτοιμον σφίσιν ὄν, καὶ Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ἀνάγκῃ ζεύξαντες Ἐρετριεῦσιν ἄγειν. Sic et Job, xv. 24. ex interpretatione LXXvirali: ἀνάγκη δὲ καὶ θλῖψις αὐτὸν καθέξει. [illegible]

Ibid. ΥΠΕΖΕΥΓΜΑΙ. Translatione ab equis petita, qui jugo et frenis coercentur. Fracta enim Pindarus, Pyth. IV. 417. βόεια ἀνάγκας ἔντεα appellat. Imprimis autem hac similitudine noster delectatur: Cf. ℣. 580. Agam. ℣. 226. Schütz. Addi possunt infra, ℣. 323. et ℣. 1008. S. Butler.

℣. 109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Equidem puto νάρθηξ hic posse accipi pro *arca*, aut *scrinio*, ut apud Strab. p. 691. Sed de Prometheo dicitur, eum, ferula ad currum solis admota, ignem ita sumpsisse. Is. Casaub. *Quod ferulam implet, quod ferula contineri potest.* Pauw.

Ibid. ΘΗΡΩΜΑΙ. In hoc verbo declarat sagacitatem suam et industriam circa hanc rem. Πηγὴν fontem vocat, non solum ut causam et originem omnium artium, sed et quia parva ejus scintilla latens et abdita in ferula, et ab initio fuit, et adhuc soleat esse fons magnæ ignis copiæ. Κλοπαίαν pro κλοπαίως, furtim, quantum ad ignis surreptionem primam: quantum vero ad ignem conservandum in ferula, occultum et absconditum, qui in ferula lateat. Garb.

Ibid. ΠΥΡΟΣ ΠΗΓΗΝ. Scribit Theophrastus, idcirco dici Prometheum hominibus dedisse ignem cœlo dereptum, quia philosophiam ac lumen vitæ intellectualis, quæ divina est, mortalibus invexit. Ex Cic. Tusc. V. Morell.

℣. 110. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ. Isidorus Pelusiota Stanleio laudatus Xenophonteum illud expressit. Ἀπομν. IV. 3. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ἡμῖν ἐπίκουρον μὲν ψύχους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, συνεργὸν δὲ πρὸς πᾶσαν τέχνην, καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἄνθρωποι κατασκευάζονται; ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται. S. Butler.

℣. 111. ΜΕΓΑΣ ΠΟΡΟΣ. Πόρον inter alia de *lucro, emolumentis,*

ratione redituum, alicujus urbis vel loci, ab Atticis dictum, vel unus docere potest Xenophontis liber inscriptus, Πόροι ἢ περὶ προσόδων. Πόρος deinde Atticis ratio parandæ pecuniæ, ut in dicto Xenophontis libro, et apud Demosth. Philipp. I. p. 35. Πόθεν ἔσ ὁ πόρος τῶν χρημάτων; Spanh. in Aristoph. Ran. ỳ. 1513.

Πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀντιλέγειν δὲ ταῖς πόρος. MORELL.

ỳ. 115. ΤΙΣ ΟΔΜΑ ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Eurip. Hippol. ỳ. 1391.

Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς

Ὦν ἠσθόμην σοῦ —

Credebant scilicet antiqui benigniora numina odorem gratum fundere. Virg. Æn. I. 607.

Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem

Spiravere. — GRAG.

Notæ sunt ex Homero vestes mulierum odoratæ, εἵματα θυώδεα Odyss. Φ΄. 52. Notus est ἀμβρόσιος Veneris πέπλος. Il. E΄. 338. notum denique quomodo se apud eum Juno Jovis amplexibus paret, et quo pacto. Il. Ξ΄. 170.

Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος

Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ

Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

Sine dubio igitur Æschylus advenientes nymphas e vestibus et capillis ambrosiæ odorem spargere finxit, cujus ad Prometheum usque dulcis aura spiraret. SCHUTZ.

Ibid. ΑΦΕΓΓΗΣ. *Obscura, dubia*, et quam ego dignoscere non possum. Ἀφεγγὴς et ad ἠχὼ et ad ὀδμὰ pertinet, et translatio est tragica a luce. BAUW.

ỳ. 118. ΠΟΝΩΝ ΕΜΩΝ ΘΕΩΡΟΣ. *Spectator, contemplator.* Plat. Peculiariter spectator certaminum. MORELL. Hæc verba conjecturam potius quam interrogationem exprimunt. SCHUTZ.

ỳ. 119. ΟΡΑΤΕ. *Vos quicunque estis videte quæso.* Nondum enim Prometheus, cum ista dicebat, nymphas oculis viderat. Imperativus autem est ὁρᾶτε, non indicativus, ut Stanleius putabat. Cf. ỳ. 140, et ỳ. 304. SCHUTZ.

ỳ. 120. ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΕΧΘΡΟΝ. Est emphasis in articulo τὸν, *illum* Jovi invisum, et inde omnibus aliis ejus aulæ incolis. GABR. Διὸς ἐχθρὸν, sic interpretor, *quem Jupiter hostem suum declaravit, quique adeo ejus odium atque inimicitiam excepit*. Hoc et sequentia postulant, et aliis locis consentaneum est, ỳ. 37, et ỳ. 972. et hoc argumento confirmatur, quod ubique Prometheus se non læsisse Jovem, sed bene de eo meritum esse profitetur. SCHUTZ.

ỳ. 121. ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ ΕΛΘΟΝΘ'. Multi sunt in hujusmodi locutionibus Attici. Notio phraseos pendet e nomine, pro cujus natura significat modo active, modo passive, nunc absolute. Resolvitur plerumque per verbum nomini adfine; id si minus procedit, defectum supplent Lat. *grassari et experiri*. Hæc non monerem, nisi deprehendissem ὁ τυχόντας impegisse Eurip. Troad. ỳ. 916.

——οἶδά σοι διὰ λόγων ἐσθλῶν ἐμῶν

Κατηγορήσων——

Et Med. ℣. 872.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

Κἀλοιδόρησα——

quorum sensum non percepit interpres, vertens mecum rationem inii. Nunquam χρῆσθαι est ratio; debebat, conviciis in memet grassata sum, aut simili modo. ABRESCH. Sic Eurip. Phœniss. ℣. 482. Καὶ μὴ δι' ἐχθρᾶς τῷδε καὶ φόνῳ (l. φθόνῳ) μολών quod nihil aliud est quam ἐχθρὰς γνώμης καὶ φθονερῶς. Valck. in loc. Vide etiam Eurip. Hec. ℣. 850. Hippol. ℣. 1164. Orest. ℣. 775. Androm. ℣. 416. Phœniss. ℣. 1554. MORELL.

Ibid. ΟΠΟΣΟΙ. Non temere dicit; sed ut ostendat illam subitam et universalem mutabilitatem, quæ est in aulicis, pro indignatione et gratia magnatum erga aliquem. GARB.

℣. 122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙΝ. Secundum Homerum, Il. A'. 606, et seqq. et Odyss. Δ'. 74. εἰσοιχνεῦσι Ionice pro εἰσοιχνοῦσιν, ut apud Homerum, Odyss. I'. 120. Hic ibi enim Æschylus Ionismos intermiscet. SCHUTZ. Sic ℣. 135. Σύθην pro ἐσσύθην. S. BUTLER.

℣. 123. ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΙΑΝ ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Propter nimium hominum amorem, a quo eum Chorus avocare studet, ℣. 506.

Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. SCHUTZ.

℣. 124. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ ΚΛΥΩ. Cum jam propius accessisset Chorus, Prometheus, qui paulo ante confusum tantum ambiguumque sonum perceperat, jam alarum clangorem auribus distinguebat. Αὖ particula cum verbo κλύω conjungenda, refertur ad sonum illum obscurum paulo ante auditum, ℣. 114. κινάθισμα strepitus ex motu. SCHUTZ.

℣. 125. ΑΙΘΗΡ—ΥΠΟΣΥΡΙΖΕΙ. Nondum, cum hæc dicebat, oculis ejus Nymphæ occurrebant, a tergo sic appropinquantes, ut deinde a latere scenæ currus earum a Prometheo conspici posset. Ῥιπαῖς πτερύγων, ut apud Virg. Æn. XII. 876.

——ne me terrete timentem

Obscœnæ volucres, alarum verbera nosco.

Ὑποσυρίζει apte exprimit sibilum vel stridorem, a corporibus, quæ per aërem feruntur, excitatum. Non magis ob audaciam dictorum in choricis admirandus est Æschylus, quam ob verborum proprietatem in interlocutorum partibus laudandus. SCHUTZ.

℣. 127. ΠΑΝ ΜΟΙ ΦΟΒΕΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. Soph. in Aj. Flag. ℣. 227.—φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. GIAC. Mos est hominis, timore aliquo perculsi, omnia deinde ad eam rem pertinentia timere. Carmel. ad Eurip. Hippol. ℣. 519. Πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι. Sophocles apud Stob. Tit. VIII. p. 96. Ἅπαντα γάρ μοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ. Plutarch. Symp. VII. p. 682. Οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σώζοντα φοβοῦνται. De Pompeio fugiente, Lucan. VIII. 5.

ratione redituum, alicujus urbis vel loci, ab Atticis dictum, vel unus docere potest Xenophontis liber inscriptus, Πόροι ἢ περὶ προσόδων. Πόρος deinde Atticis ratio parandæ pecuniæ, ut in dicto Xenophontis libro, et apud Demosth. Philipp. I. p. 35. Πόθεν ἔσται ὁ πόρος τῶν χρημάτων; Spanh. in Aristoph. Ran. ỷ. 1613.

Πόρους δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὴν πενίαν. Morell.

ỷ. 115. ΤΙΣ ΟΔΜΑ ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Eurip. Hippol. ỷ. 1391.

Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Ὢν ᾐσθόμην σου——

Credebant scilicet antiqui benigniora numina odorem gratum fundere. Virg. Æn. I. 607.

Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem
Spiravere. ——— Grac.

Notæ sunt ex Homero vestes mulierum odoratæ, εἵματα θυώδεα Odyss. Φ'. 52. Notus est ἀμβρόσιος Veneris πέπλος. Il. E. 338. notum denique quomodo se apud eum Juno Jovis amplexibus paret, et quo pacto. Il. Ξ'. 170.

Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

Sine dubio igitur Æschylus advenientes nymphas e vestibus et capillis ambrosiæ odorem spargere finxit, cujus ad Prometheum usque dulcis aura spiraret. Schütz.

Ibid. ΑΦΕΓΓΗΣ. *Obscura, dubia*, et quam ego dignoscere non possum. Ἀφεγγὴς et ad ἀχὼ et ad ὀδμὰ pertinet, et translatio est tragica a luce. Pauw.

ỷ. 118. ΠΟΝΩΝ ΕΜΩΝ ΘΕΩΡΟΣ. *Spectator, contemplator.* Plat. Peculiariter spectator certaminum. Morell. Hæc verba conjecturam potius quam interrogationem exprimunt. Schütz.

ỷ. 119. ΟΡΑΤΕ. *Vos quicunque estis videte quæso.* Nondum enim Prometheus, cum ista dicebat, nymphas oculis viderat. Imperativus autem est ὁρᾶτε, non indicativus, ut Stanleius putabat. Cf. ỷ. 140, et ỷ. 804. Schutz.

ỷ. 120. ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΕΧΘΡΟΝ. Est emphasis in articulo τὸν, *illum* Jovi invisum, et inde omnibus aliis ejus aulæ incolis. Garb. Διὸς ἐχθρὸν, sic interpretor, *quem Jupiter hostem suum declaravit, quique adeo ejus odium atque inimicitiam excepit.* Hoc et sequentia postulant, et aliis locis consentaneum est, ỷ. 37, et ỷ. 972. et hoc argumento confirmatur, quod ubique Prometheus se non læsisse Jovem, sed bene de eo meritum esse profitetur. Schutz.

ỷ. 121. ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ ΕΛΘΟΝΘ'. Multi sunt in hujusmodi locutionibus Attici. Notio phraseos pendet e nomine, pro cujus natura significat modo active, modo passive, nunc absolute. Resolvitur plerumque per verbum nomini adfine, id si minus procedit, defectum supplent Lat. *grassari et experiri.* Hæc non monerem, nisi deprehendissem ἐς συχνὰς impegisse. Eurip. Troad. ỷ. 916.

——οἶδά σε διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοὶ
Κατηγορήσειν——

Et Med. ℣. 872.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Κἀλοιδόρησα——

quorum sensum non percepit interpres, vertens mecum rationem inii. Nunquam λόγος est ratio; debebat, *convitiis in memet grassata sum*, aut simili modo. Abresch. Sic Eurip. Phœniss. ℣. 482. Καὶ μὴ δι' ἐχθρᾶς τῶνδε καὶ φόνυ (l. φθόνυ) μολών quod nihil aliud est quam ἐχθρὸς γενόμενος καὶ φθονερός. Valck. in loc. Vide etiam Eurip. Hec. ℣. 850. Hippol. ℣. 1164. Orest. ℣. 775. Androm. ℣. 416. Phœniss. ℣. 1554. Morell.

Ibid. ΟΠΟΣΟΙ. Non temere dicit; sed ut ostendat illam subitam et universalem mutabilitatem, quæ est in aulicis, pro indignatione et gratia magnatum erga aliquem. Garb.

℣. 122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙΝ. Secundum Homerum, Il. Α'. 606, et seqq. et Odyss. Δ'. 74. εἰσοιχνεῦσι Ionice pro εἰσοιχνοῦσιν, ut apud Homerum, Odyss. Ι'. 120. Hic ibi enim Æschylus Ionismos intermiscet. Schutz. Sic ℣. 135. Σύθην pro ἐσσύθην. S. Butler.

℣. 123. ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΙΑΝ ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Propter nimium hominum amorem, a quo eum Chorus avocare studet, ℣. 506.

Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. Schutz.

℣. 124. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ ΚΛΥΩ. Cum jam propius accessisset Chorus, Prometheus, qui paulo ante confusum tantum ambiguumque sonum perceperat, jam alarum clangorem auribus distinguebat. Αὖ particula cum verbo κλύω conjungenda, refertur ad sonum illum obscurum paulo ante auditum, ℣. 114. κινάθισμα strepitus ex motu. Schutz.

℣. 125. ΑΙΘΗΡ—ΥΠΟΣΥΡΙΖΕΙ. Nondum, cum hæc dicebat, oculis ejus Nymphæ occurrebant, a tergo sic appropinquantes, ut deinde a latere scenæ currus earum a Prometheo conspici posset, Ῥιπαῖ πτερύγων, ut apud Virg. Æn. XII. 876.

——*ne me terrete timentem*
Obscœnæ volucres, alarum verbera nosco.

Ὑποσυρίζει apte exprimit sibilum vel stridorem, a corporibus, quæ per aërem feruntur, excitatum. Non magis ob audaciam dictorum in choricis admirandus est Æschylus, quam ob verborum proprietatem in interlocutorum partibus laudandus. Schutz.

℣. 127. ΠΑΝ ΜΟΙ ΦΟΒΕΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. Soph. in Aj. Flag. ℣. 227.—φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. Giac. Mos est hominis, timore aliquo perculsi, omnia deinde ad eam rem pertinentia timere. Carmel. ad Eurip. Hippol. ℣. 519. Πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι. Sophocles apud Stob. Tit. VIII. p. 96. Ἅπαντα γάρ μοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ. Plutarch. Symp. VII. p. 682. Οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σώζοντα φοβοῦνται. De Pompeio fugiente, Lucan. VIII. 5.

—— pavet ille fragorem
Motorum ventis nemorum.

Talis dicebatur ψοφοδεής. Vid. Gataker ad M. Antonin. p. 191. Hæc plerumque ex Valck. ad Phœniss. ℣. 277. adducit MORELL. Quæri autem potest quid sit quod Prometheus h. l. fateatur; sibi quæcunque appropinquent metum injicere, cum paulo ante dixisset, se omnia clare prævidere, nihilque sibi inopinatum accidere posse. Respondere licet, Prometheum summam quidem eventuum, non autem singulas eorum partes prævidisse. Itaque etsi animum ad gravissima mala subeunda bene præparatum habebat, non tamen quo loco, quo tempore, quibus causis ea eventura essent, præsagiebat animus: ideoque eodem timore se liberare non poterat, ita tamen ut ex eo se cito colligeret, ac nunquam succumberet. SCHUTZ.

℣. 128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Initium actus secundi hic statuunt Garbitius et Morell. quod mihi minus probatur; est enim πάροδος, sive Chori ingressio prima. S. BUTLER.

℣. 129. ΑΜΙΛΛΑΙΣ. Apte dicitur de alis, quæ in volatu pariter moventur, ut videantur quasi contendere et certare invicem, ne alterutra deprehendatur altera segnior. GARB. Vel refertur ad certamen inter se. MORELL. Θοαῖς πτερύγων ἁμίλλαις, celeres alarum alternationes. Sunt qui hæc ita interpretentur, ipsas Oceanitides alatas fuisse, adeoque propriis alis advolasse: nos autem de alis currui, quo vehebantur, adaptatis capimus. Cf. ℣. 135. 272. 279. et seqq. Quod se patri ægre persuasisse dicunt, ut iis commeatum daret, id e vetere sexus muliebris, virginum imprimis, disciplina judicandum. Sic pædagogus Antigones apud Eurip. Phœniss. ℣. 89. viam circumspicit, veritus nequis in publicum prodeuntem regis filiam vituperet. SCHUTZ.

℣. 131. ΠΑΡΕΠΙΠΟΥΣΑ. Homer. Il. A. 555.

—— μή σε παρείπῃ
Ἀργυρόπεζα Θέτις. MORELL.

℣. 132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ ΑΥΡΑΙ. Secundus nimirum ventus currus aliferi cursum accelerabat. Πέμπειν h. l. pro Προπέμπειν. SCHUTZ. Sic. Pers. ℣. ult. πέμψω σε δυσθρόοις γόοις. S. BUTLER.

℣. 133. ΚΤΥΠΟΥ ΓΑΡ ΑΧΩ. Pulchre vocibus ἀχὼ et κτύπος usus est Æschylus, quorum altera ad sonitum antrorum recessus penetrantem, altera ad clavorum ictus exprimendos, vim propriam habet: a κτύπος venit ἐκτυπέω, quo verbo Sophocles undarum sonum scopulis allisarum exprimit. Trachin. ℣. 800.

—— ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι. GIACOM.

Scilicet jam antequam Prometheus affigeretur, Oceanitides earumque pater Oceanus fama audierant, quonam supplicio ignis divisorem Jupiter affecturus esset. Itaque cum jam ingentem ferramentorum stridorem audiissent, illico Prometheum

a Vulcano jam affigi colligebant: ideoque misericordia compulsæ virginalem pudorem excutiebant, patremque, ut sibi miserum cognatum visere liceret, exorabant. Quod si mera eas curiositas ad iter hoc faciendum impulisset, ridiculum sane fuisset, victi pudoris mentionem facere; rem enim parum decoram excusatione magis etiam indecora defendissent. Sola erat et justa hujus peccati excusatio, quod amici causa peccavissent. Verum enim vero ex prima Oceani oratione, ỳ. 284. certo perspicitur, eum sic ad Prometheum accedere, ut, quo in statu eum deprehensurus esset, jam antequam iter susciperet, haud ignoraverit. Cæterum mallei ictus tantum strepitum excitasse, ut in antro nympharum Oceanitidum exaudiri potuerit, neminem offendet, qui malleum hic a Vulcano manu versatum cogitaverit: et immanes Neptuni clamores, et tellurem sub deorum incessu trementem ex Homero; imo Ætnam impositis Cyclopum incudibus gementem e Virgilio commeminerit. SCHUTZ.

Ibid. ΧΑΛΥΒΟΣ. Caucasia gens, Chalybes, prima ferrum solo traxit, igniumque ope ferramenta fabricavit. Apte ibi Promethei vincula, nam tranquille cultus vitæ viguit, quousque armorum vi cuncta confusa. JO. MULLER.

ỳ. 134. ΕΚ Δ' ΕΠΛΗΞΕ. Eodem sensu infra, ỳ. 360.

Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων

Κομπασμάτων.

Thom. Magister in voce Ἐκπλήττω. Ἔστι δὲ ἐκπλήσσω, καὶ τὸ ἐξιστῶ, καὶ ἐκβάλλω. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, (Ὃ μ' ἐκπλήσσει φόβος.) Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἃ καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. S. BUTLER.

Ibid. ΤΑΝ ΘΕΜΕΡΩΠΙΝ ΑΙΔΩ. *Ruborem calidum*: huc facit quod Nævius *Auroram* appellavit *pudoricolorem*. A. Gellius, XIX. 8. IS. CASAUB. Pulcherrimum est epithetum et personæ convenientissimum. Atque hic operæ pretium est considerare, quomodo Æschylus et Sophocles videantur quasi ἀλλήλοις ἀντιφωνεῖν, eodem ambo respicientes, et rem eandem, sed diversis verbis, elegantissime exprimentes; ita ut alter alteri vice sit enarratoris. Sophocles enim ruborem qui in ore virginali conspicitur indicans, αἱματόεν ῥέθος dixit; quia ex sanguine oritur ille rubor: quum Æschylus idem significare volens, vocem usurpasset, quæ calorem, qui illum sanguinem comitatur, demonstraret. H. STEPH. Θεμερὸν, σεμνὸν, *grave*, venerandum; θεμερή, σεμνή, βεβαία, εὐσταθής· θεμερόφρονας, συνετούς, σώφρονας· θεμερῶπις, ἱεροσμία. Hesych. Steph. App. MORELL.

E mi hà fatto giù porre
Il rossor verecondo. GIAC.

ỳ. 135. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΛΟΣ. *Sine calceis*, vel festinantissime, et ἀπερφασίτως, ut allusio fiat ad hoc Hesiodi, Ἔργ. καὶ Ἡμ. ỳ. 342.

Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί. GARB.

Theocr. Idyll. XIV. 5.

——ἀφίκετο Πυθαγορικτὰς

Ὠχρὸς, ἀνυπόδητος.——

Soph. Elect. ℣. 877.

Ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι,

Τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν. MORELL.

Ibid. ΟΧΩι ΠΤΕΡΩΤΩι. Hæc verba non de singularum nympharum alis, sed de *curru alifero* (Ov. Fast. IV. 462.) capienda esse, primum nobis persuadet solemnis mos tragicorum, deos in machina quadam, quæ currum simulabat, in scenam producendi. Sic apud Æschylum in Eumenidibus, Minerva curru per aerem advehitur; apud Euripidem, Medea curru draconibus alatis juncto aufugit. Deinde non video, si Æschylus Oceanitidas ipsas per aerem volantes repræsentare voluisset, quomodo pro iis, qui tum erant, artis mechanicæ finibus, architectus, qui apparatum scenæ curabat, id efficere potuisset; præsertim cum nymphæ, non statim post introitum, sed versu demum 279 pronuntiato, in solum se demitterent, ut adeo se eum ad finem in aere librare debuissent. Accedit, quod multo planius ac simplicius est, ὄχον πτερωτὸν de *curru alato*, quam de alis singularum nympharum intelligere. Denique verba Promethei, ℣. 272. et Chori, ℣. 281. et seq. non sinunt nos de alis cogitare, quod ibi videbimus. Utrum vero ipsum tantum currum alis moveri finxerit Æschylus, an eum, quod Heathio placet, ab avibus tractum theatro repræsentaverit, certo definire non ausim. SCHUTZ. Heathii sententiam, ut magis naturæ consentaneam, amplectendam esse arbitror, sic Minervæ currum in Eumenidibus equi, Medeæ apud Euripidem dracones alati trahunt. Solita arrogantia contendit Pauwius nymphas αἰώραις h. e. *restibus* suspensas Parodum cecinisse. Eum vero tam pulchre refutavit Schutzius, ut ne verbum quidem adjicere aut debeam aut possim. S. BUTLER.

℣. 137. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ. Πολύτεκνον vocat Thetim, vel quia per ipsam intelligit Terram, quæ est nutrix omnium; vel quia ipsa uxor Oceani fingitur mater Nympharum, per quas possunt intelligi fontes et scaturigines aquarum, quibus passim terra irrigatur ad omnem fertilitatem. GARB.

℣. 138. ΕΙΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Oceanus antiquitus flumen immensum habitus est, quod terras omnes circumflueret. Max. Tyr. Dissert. XVI. p. 481. de Oceano, Εἴτε τις ἐστὶ ποταμοῦ ῥόος, περὶ πᾶσαν γῆν εἱλούμενος, κ. τ. λ. GIAC.

℣. 139. ΑΚΟΙΜΗΤΩι ΡΕΥΜΑΤΙ. Ἀκοίμητον ῥεῦμα appellatur mare, cui Oceanus præsidet, propter perpetuum motum; et ab hoc fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, Il. ξ'. 245. qua Somnum sic loquentem inducit, ut Oceanum in soporem dare magnum opus ac difficile esse significet. SCHUTZ. Sic Homer. Odyss. Λ'. 637. Ὠκεανὸς ποταμός. JO. MULLER. Addi possunt,

Hom. Il. Γ'. 5. Et Poeta, Par. Amiss. I. 221. ex veterum sententia, —— *The ocean stream.* S. BUTLER.

ỿ. 140. ΔΕΡΧΘΗΤ', ΕΣΙΔΕΣΘ'. Synonyma hæc vehementiam commoti animi produnt. SCHUTZ.

ỿ. 143. ΦΡΟΥΡΑΝ ΑΖΗΛΟΝ. Sic ỿ. 31. φρουρήσεις πέτραν. Translationibus a re militari maxime delectatur Æschylus animosissimus poeta. S. BUTLER.

Ibid. ΟΧΗΣΩ. Hesych. Ὀχήσεις, ἐν αὑτοῖς ἕξοντες. Ὀχήσοι, ὑπομένει, ἔφερον. S. BUTLER.

ỿ. 145. ΟΜΙΧΛΗ ΠΡΟΣΗΙΞΕ ΠΛΗΡΗΣ ΔΑΚΡΥΩΝ. Eurip. Herc. Fur. ỿ. 1140.

—— στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.

Et Medea, ỿ. 107.

—— ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

Νέφος οἰμωγῆς. —— GIAC.

Hic locus fuerit, eos, qui recentes ad Tragicorum lectionem accedant, admonere, in chori canticis, utpote quæ lyrico spiritu inferuntur, graviorem linguæ sonum, nova vocabula, metaphoras audaciores, et flumen orationis liberius se jactans neminem offendere debere. Itaque, nisi ubi a veritate imaginum aut sensuum poetam discessisse argui potuerit, nemo ei elatum et magnificum dicendi genus, præsertim in choricis, vitio vertet. Ὀμίχλη προσῇξε, de lachrymis, imagine naturam æmulante. Lachrymæ enim obortæ quasi nebula aut velo oculos obducunt, eorumque luminibus officiunt. Προσᾴσσειν vehementiam prorumpentium lachrymarum designat. Id occasioni aptissimum est. Etiamsi enim lachrymas cohibere voluissent nymphæ, magnitudo tamen malorum Promethei eis vel invitis expressisset. Nec dubito quin apte positum sit Ὀμίχλη πλήρης δακρύων etsi enim ipsæ hanc nebulam lachrymæ efficiunt, tamen eodem modo nebula lachrymarum plena probabiliter dicetur, quo nubes pluviæ plena offensionem non esset habitura. Φοβερὰ vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lachrymæ prorumpunt. Non enim interpretor *horrenda*, sed ex *horrore* coorta. Ut autem Æschylus nebulæ similitudinem ad lachrymas transfert, ita Soph. Antig. ỿ. 532. et Eurip. Hippol. ỿ. 173. in eadem re νέφος usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obnubilatam designent, e qua tanquam ex nube lachrymæ stillant. SCHUTZ.

ỿ. 146. ΣΟΝ ΔΕΜΑΣ. Ut Latini *corpus tuum, animum tuum*, loco pronominis personalis simpliciter positi. SCHUTZ. Vix equidem assentior, vim enim suam hic habet σὸν δέμας, alluditque ad illud χρόας ἄνθος, ỿ. 23. S. BUTLER.

ỿ. 147. ΠΕΤΡΑΙΣ ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Durum hoc si animum advertas. Sed Græci αὐαίνεσθαι pro φθείρεσθαι usurpant: Hesych. Αὐαίνεται, ξηραίνεται, φθείρεται. Αὐαινομένοις, ξηραινομένοις, φθειρομένοις. Αὔει, ξηραίνει, φθείρεται. Et ita intellige igitur hic παῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι

λύμαις προσαυαινόμενον. Pauw. Nihil durum videtur, si αὐαίνω proprio sensu pro exsiccare accipias; refert enim ad ℣. 22.

——σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ,

Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος.——

Si pro corrumpi dura omnia. S. Butler. Προσαυαινόμενον apte dicitur de ingeniosis et doctis qui sunt natura αὖοι (sicut Heraclitus dicere solebat αὔη ψυχὴ, ψυχὴ σοφωτάτη), et studiis suis tanquam affixi perpetuo adhærentes, indies magis exsiccantur. Garb.

℣. 148. ΛΥΜΑΙΣ. Λύμας vocat catenas et clavos ab effectu. Garb.

℣. 149. ΝΕΟΙ ΓΑΡ. Supra, ℣. 95.

——ὁ νέος

Ταγὸς μακάρων.

Eumen. ℣. 724.

Ἀλλ' εἴ τι τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις

Θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ.—— Morell.

Addi possunt, ℣. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε, et multa alia. S. Butler.

Ibid. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ. Vide quæ Stanleius ad Sept. Theb. ℣. 3. S. Butler.

℣. 150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ ΔΕ ΝΟΜΟΙΣ. Proverbium illud, *Novi reges, novæ leges*, citat Is. Casaub. quod nos ad verbum Anglice, servata item misella paronomasia, *New Lords, new Laws.* S. Butler.

℣. 151. ΤΑ ΠΡΙΝ ΔΕ ΠΕΛΩΡΙΑ. Recte Scholion Titanas excitat. Et apud Mosen artes, quibus vita colitur, Caïnidum inventa, quorum generis gigantes creduntur; eademque illis ἀθεότητος fama. Jo. Muller.

℣. 152. ΕΙ ΓΑΡ. Εἰ pro εἴθε *utinam* a particula γαρ sejungi non solet. Εἰ vero, ut et εἴθε et αἴθε cum indicativo sæpe jungitur, sic etiam apud Aristoph. Nub. ℣. 24.

Εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ·

sæpe etiam cum voce ὄφελον. Cum vero ὄφελον εἰ præcedentem non habet, modus qui sequitur indicativus vel optativus (quoniam non nisi subjunctivus sine solœcismo esse possit, Lucian. in Solœc. c. 1.) non ab ὄφελον regitur, ut vulgo credunt, sed a particula εἰ, quæ subintelligenda est. Giac. Non equidem cum doctissimo Brunckio h. l. *utinam*, sed potius *immo vero si*, verterem. Est enim elliptica orationis forma; et post ἐπεγήθει reticentur verba facile supplenda v. c. *ferendum fuisset*, vel similia. Schutz. Votum annihilationis, quum vocant: scilicet, *quæ quies unquam, si in sublimi sensus animæ manet, inferius umbræ! Duplicat obitus si dolere etiam posthumi æstimatione evenit.* Plin. H. N. VII. 56. Sed antiquiora Æschyleis παράλληλα plurima liber Jobi habet. Nempe hæc ultima desperatio, humanarumque rerum [illegible] quum verior æstimatio est. Jo. Muller.

℣. 153. ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΔΕΓΜΟΝΟΣ. Sic Lycophr. ℣. 655. Ἅδης πανδοκεύς. Soph. Antig. ℣. 815. Παγκοίτας θάλαμος. Hor. Od. III. 1. *Omne capax movet urna nomen.* Morell.

℣. 156. ΜΗΤΕ ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ. ἀρείμων nempe, qui ἐμῦ minor. Obscure Schol. α΄. eodem tamen forsitan respicit. In imo Tartaro non erant ἄλγεσιν. Pauw. Immo ne θεοὶ quidem qui Promethei miseriis gauderent, atque eam ipsam ob causam, optat se potius in Tartarum fuisse detrusum, quam sub æthere suspensum, Diis aliisque sibi inimicis spectaculum gratum pœnarum suarum præbere. Heath. Μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος periphrastice pro ὐδείς. Sed hæc periphrasis affectum orationis decet. Aptum vero est quod non dicit μήτε θεὸς μήτε βροτὸς, nam pro tanta, cujus sibi conscius erat, erga homines benevolentia, eos ex malis suis fructum lætitiæ suæ capturos esse, credibile non erat. Schutz. Tres habuit filios Iapetus, Menœtium, Promethea, Epimethea, e quibus Menœtium ob audaciam fulmine disjectum in Tartaro cum Titanibus conclusit Jupiter, ut est apud Hesiodum. Huc videtur Æschylus alludere. Rob. Potter.

℣. 157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜ'. Elegantiam hujus loci non vident vulgo. Ego puto alludi ad αἰώρας Atheniensium, *oscilla* Romanorum. Servius de his ad Virg. G. II. 389. Is. Casaub. Eodem modo αἰώρημα apud Lycophr. ℣. 1075. ponitur, cujus locum etiam propter argumenti affinitatem, transcribimus.

Σὺ τοῖα τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος
Μίμνει λυγαίων, ἔνθα γυιόχοις πέδαις
Οἰκτρὰ χαλκείῃσιν ὀργυιωμένη
Θανῇ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,
Ἔκβλητον αἰάζουσα Κραθίδος πέλας
Τόργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας. Schutz.

℣. 159. ΤΙΣ ΩΔΕ ΤΛΗΣΙΚΑΡΔΙΟΣ. Hac Nympharum sententia, ut et ℣. 144. optime expressit Poeta ingenium muliebre, de quibus Aristoteles Hist. An. IX. 1. γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον. Giac.

℣. 162. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. *Si nimirum a Jove discesseris!* γε est scilicet. Schutz. Errat vir doctus, Δίχα γε Διὸς reddendum est potius, *uno tamen excepto Jove*, vel, *si Jovem saltem exceperis.* S. Butler.

℣. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ. Vide infra, ℣. 994.

Γνάμψει γάρ ᾤδιν τῶνδέ μ'.——

Eurip. Iph. Taur. ℣. 815.

——ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτῃ φρενῶν. Giac.

℣. 169. ΧΡΕΙΑΝ ΕΞΕΙ. Ipsam naturam exprimit Poeta, his verbis Promethei contra Jovem indignantis, et ex vindictæ spe certa doloris et miseriarum remedium quærentis. Hæc omnia cum Philosophi dictis consentiunt, Rhetor. II. 2. Ἕπεσθαί τινα ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τῦ τιμωρήσασθαι· ἡδὺ μὲν γὰρ τὸ οἴεσθαι τεύξεσθαι ὧν ἐφίεται· ὁ δ' ὀργιζόμενος ἐφίεται αὐτῷ δυνατῶν, ἀκολουθεῖ γὰρ καὶ

ἡδονή τις διά τε τοῦτο, καὶ διότι διατρίβουσιν ἐν τῷ τιμωρεῖσθαι τῇ διανοίᾳ, ἡ οὖν τότε ἐγγινομένη φαντασία ἡδονὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἡ τῶν ἐνυπνίων. GIAC.

℣. 170. ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Opponitur pristino, quod Titanes adversus Jovem moliti erant. Novum consilium hic subobscure et ambigue Prometheus indigitat, in quo magna cernitur ars poetæ, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Præclare vero et hoc instituit, ut cum primam h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quanquam alias in curiositate ὀξύτονος, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat; sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio prætereat. Inde sibi poeta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis, ad colloquium cum Oceano, ad Ius episodium, donec tandem a ℣. 915. repetitis iisdem de Jovis periculo præsagiis, et paulo clariore in luce positis, viam sibi ad catastrophen totius fabulæ faceret. SCHUTZ.

℣. 171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Præsens pro futuro ad notandam rei certitudinem. SCHUTZ.

℣. 172. ΚΑΙΤΟΙ Μ' ΟΥ ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ, κ. τ. λ. Primum hic mihi velim aliquis attendat, quam ornate hoc extulerit: *nec precibus nec minis mihi persuadebit*: sic tamen temperato verborum ornatu, ut omnia colorum pigmenta, a quibus naturalis tragici dialogi decor abhorreat, vitaverit. Θέλξει ex Homerica consuetudine significaret, persuadendo aut incantando decipere: ut Hesychius θέλγει exponit ἀπατᾷ quod bene h. l. conveniret. Forte tamen simpliciter ex usu scriptorum post Homerum positum est, pro *delinire, mulcere, mollire*; quæ vocabuli potestas propter viciniam oppositi τεγκτὰς commodam hic sedem nacta fuerit. Ita concinne aliquis dicat, *nec precibus me mollies, nec minis me franges*. In ultimis verbis elucet libera viri contumacia, non ut solvatur tantum e vinculis, verum etiam ut sibi satisfiat, postulantis. Ποινὰς τίνειν, *mulctam pendere* aut quocunque modo satisfacere. SCHUTZ.

℣. 179. ΕΠΙΧΑΛΑΙΣ. Ἐπιχαλᾶν est *cedere*, item *aliquid remittere*. Prior significatio hic aptior est. Alteram expressit versione Stanleius, qua quidem admissa sic explicanda est verborum structura, ut dativus πικραῖς δύαισιν sit, i. q. *propter acerbas calamitates*, et post ἐπιχαλᾷς repetatur ἀπὸ τοῦ κοινοῦ vocabulum θράσους, *nihil ob istas calamitates ab audacia remittis*. His ambagibus opus non est, si verbum ἐπιχαλᾶν, *cedere*, cum dativo δύαισιν construatur. SCHUTZ.

℣. 181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΦΟΒΟΣ. Respicit ad ℣. 133.

Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων,
Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. S. BUTLER.

℣. 184. ΤΕΡΜΑ ΚΕΛΣΑΝΤ' ΕΣΙΔΕΙΝ. Metaphora ab homine

diuturnis erroribus maritimis exercito ducta, qui tandem aliquando ad littus appellit, aut in portu navigat. Πόνου τέρμα, supra ỷ. 99. μόχθων τέρματα. SCHUTZ.

ỷ. 186. ΟΙΔ' ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ. Quanta his Jobus æquivoca dixit. Magnitudo duorum auctorum summæ antiquitatis similitudinem habet, altior tamen Ausitidensis, Græcus ad humaniorem μυθολογίαν delabitur. JO. MULLER.

Ibid. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩι ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Sic Dio, p. 968. Ἔχειν παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον et videtur esse proverbium. Is. CASAUB. Sic infra, ỷ. 403.

Ἰδίοις νόμοις κρατύνων.

Unde ut conjicit Cl. Markland. Eurip. Suppl. ỷ. 430.

——τὸν νόμον κεκτημένος

Αὐτὸς παρ' αὑτῷ. MORELL.

Enimvero Jupiter summus justitiæ fons et moderator. Nec arbitrium hoc notioni legis repugnat: quippe, nisi rebus suppositis quas fecit, lex non potest aliqua esse. JO. MULLER.

Ibid. ΑΛΛ' ΕΜΠΑΣ. Ἀλλ' ἔμπης pro ἔμπης δέ. Sic Theognis, ỷ. 295.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

Notante cl. Hoogeveen, de Doctr. Partic. in voce Ἔμπης. Hesych. Ἔμπα δὲ — ἀλλ' οὖν. An hic latent ἀλλ' οἴω. S. BUTLER.

ỷ. 190. ΤΗΝ Δ' ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Sic Aristoph. Vesp. ỷ. 729. Ἀτεράμων ἀνήρ. S. BUTLER.

ỷ. 188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Apte opponitur antecedenti τραχὺς, et in ỷ. 189. ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ pulchre continuatur metaphora. SCHUTZ.

Ibid. ΣΤΟΡΕΣΑΣ ΟΡΓΗΝ. Tacitus, Hist. I. 58. de Julio Burdone Germaniæ classis præfecto. *Ita in custodia habitus, et post victoriam demum, stratis jam militum odiis, dimissus est.* Quid elegantius? *strata odia* pro compositis, sedatis, postquam detumuerunt. Ut *stratum æquor*. Apoll. Rhod. I. 115,

——ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
Νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασε πόντον.

Et II. 174. de mari:

——ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
Στόρνυται.——

Unde Grammatici Græci, Στορεύς, γαληνοποιός, Στορῶ, γαληνιῶ. Στορέσας, κατακοιμίσας, καταπραΰνας. Virgil. Ecl. IX. 57.

Et nunc omne tibi stratum silet æquor.——

Achill. Tatius, III. τὸ πολὺ τοῦ πνεύματος περιεπέπαυτο, τὸ δὲ ἄγριον ἐστόρεστο τοῦ κύματος. Et plane Statius, Sylv. II. 5. ita de leone mansueto; ut Tacitus:

Quid tibi constrata mansuescere profuit ira.

Immo, ex quo uterque hauserunt, Æschylus. Prometh. ỷ. 190.

——στορέσας ὀργήν. JO. FRED. GRONOV. Obs. III. 22.

ỷ. 192. ΣΠΕΥΔΩΝ ΣΠΕΥΔΟΝΤΙ. Hæc multo sunt iis leniora, quæ supra dixerat Prometheus, et sic plerumque fit, moderi

ἡδονὴ τις διά τι τῦτο, καὶ διότι διατρίβουσιν ἐν τῷ τιμωρεῖσθαι τῇ δικαίᾳ, ἢ ὡς πότε ἐγγινομένη φαντασία ἡδονὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἡ τῶν ἐνυπνίων. GIAC.

ỳ. 170. ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Opponitur pristino, quod Titanes adversus Jovem moliti erant. Novum consilium hic subobscure et ambigue Prometheus indigitat, in quo magna cernitur ars poetæ, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Præclare vero et hoc instituit, ut cum primam h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quanquam alias in curiositate ὀξύτονος, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat; sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio prætereat. Inde sibi poeta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis, ad colloquium cum Oceano, ad Iûs episodium, donec tandem a ỳ. 915. repetitis iisdem de Jovis periculo præsagiis, et paulo clariore in luce positis, viam sibi ad catastrophen totius fabulæ faceret. SCHUTZ.

ỳ. 171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Præsens pro futuro ad notandam rei certitudinem. SCHUTZ.

ỳ. 178. ΚΑΙΤΟΙ Μ' ΟΥ ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ, κ. τ. λ. Primum hic mihi velim aliquis attendat, quam ornate hoc extulerit: *nec precibus nec minis mihi persuadebit:* sic tamen temperato verborum ornatu, ut omnia colorum pigmenta, a quibus naturalis tragici dialogi decor abhorreat, vitaverit. Θέλξει ex Homerica consuetudine significaret, persuadendo aut incantando decipere: ut Hesychius θέλγει exponit ἀπατᾷ quod bene h. l. conveniret. Forte tamen simpliciter ex usu scriptorum post Homerum positum est, pro *delinire, mulcere, mollire;* quæ vocabuli potestas propter viciniam oppositi στερεὰς commodam hic sedem nacta fuerit. Ita concinne aliquis dicat, *nec precibus me mollies, nec minis me franges.* In ultimis verbis elucet libera viri contumacia, non ut solvatur tantum e vinculis, verum etiam ut sibi satisfiat, postulantis. Ποινὰς τίνειν, *mulctam pendere* aut quocunque modo satisfacere. SCHUTZ.

ỳ. 179. ΕΠΙΧΑΛΑΙΣ. Ἐπιχαλᾶν est *cedere,* item *aliquid remittere.* Prior significatio hic aptior est. Alteram expressit versione Stanleius, qua quidem admissa sic explicanda est verborum structura, ut dativus πικραῖς δύαισιν sit, i. q. *propter acerbas calamitates,* et post ἐπιχαλᾷς repetatur ἀπὸ τοῦ κοινοῦ vocabulum θράσος, *nihil ob istas calamitates ab audacia remittis.* His ambagibus opus non est, si verbum ἐπιχαλᾶν, *cedere,* cum dativo δύαισιν construatur. SCHUTZ.

ỳ. 181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΦΟΒΟΣ. Respicit ad ỳ. 133.

Κτύπυ γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων,
Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. S. BUTLER.

ỳ. 184. ΤΕΡΜΑ ΚΕΛΣΑΝΤ' ΕΣΙΔΕΙΝ. Metaphora ab homine

diuturnis erroribus maritimis exercito ducta, qui tandem aliquando ad littus appellit, aut in portu navigat. Πόνου τέρμα, supra ỷ. 99. μόχθων τέρματα. SCHUTZ.

ỷ. 186. ΟΙΔ' ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ. Quanta his Jobus æquivoca dixit. Magnitudo duorum auctorum summæ antiquitatis similitudinem habet, altior tamen Ausitidensis, Græcus ad humaniorem μυθολογίαν delabitur. JO. MULLER.

Ibid. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩι ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Sic Dio, p. 968. Ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον· et videtur esse proverbium. Is. CASAUB. Sic infra, ỷ. 403.

Ἰδίοις νόμοις κρατύνων.

Unde ut conjicit Cl. Markland. Eurip. Suppl. ỷ. 430.

——τὸν νόμον κεκτημένος

Αὐτὸς παρ' αὑτῷ. MORELL.

Enimvero Jupiter summus justitiæ fons et moderator. Nec arbitrium hoc notioni legis repugnat: quippe, nisi rebus suppositis quas fecit, lex non potest aliqua esse. JO. MULLER.

Ibid. ΑΛΛ' ΕΜΠΑΣ. Ἀλλ' ἔμπης pro ἔμπης δέ. Sic Theognis, ỷ. 295.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

Notante cl. Hoogeveen, de Doctr. Partic. in voce Ἔμπης. Hesych. Ἔμπα δὲ — ἀλλ' οὖν. An hic latent ἀλλ' οὖν. S. BUTLER.

ỷ. 190. ΤΗΝ Δ' ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Sic Aristoph. Vesp. ỷ. 729. Ἀτεράμων ἀνήρ. S. BUTLER.

ỷ. 188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Apte opponitur antecedenti τραχὺς, et in ỷ. 189. ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ pulchre continuatur metaphora. SCHUTZ.

Ibid. ΣΤΟΡΕΣΑΣ ΟΡΓΗΝ. Tacitus, Hist. I. 58, de Julio Burdone Germaniæ classis præfecto. *Ita in custodia habitus, et post victoriam demum, stratis jam militum odiis, dimissus est.* Quid elegantius? *strata odia* pro compositis, sedatis, postquam detumuerunt. Ut *stratum æquor*. Apoll. Rhod. I. 115.

——ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
Νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασε πόντον.

Et II. 174. de mari:

——ἀλλὰ τὸ γ' ἔμπης
Στόρνυται.——

Unde Grammatici Græci, Στορεὺς, γαληνοποιός, Στορῶ, γαληνιῶ. Στορέσας, κατακοιμίσας, καταπραΰνας. Virgil. Ecl. IX. 57.

Et nunc omne tibi stratum silet æquor.——

Achill. Tatius, III. τὸ πολὺ τοῦ πνεύματος περιεστέπαυτο, τὸ δὲ ἄγριον ἐστόρεστο τοῦ κύματος. Et plane Statius, Sylv. II. 5. ita de leone mansueto; ut Tacitus:

Quid tibi constrata mansuescere profuit ira,

Immo, ex quo uterque hauserunt, Æschylus. Prometh. ỷ. 190.

——στορέσας ὀργήν. JO. FRED. GRONOV. Obs. III. 22.

ỷ. 192. ΣΠΕΥΔΩΝ ΣΠΕΥΔΟΝΤΙ. Hæc multo sunt iis leniora, quæ supra dixerat Prometheus, et sic plerumque fit, mederi

orationem iracundiæ. Vide sis quæ ad ℣. 378. adnotavit Ill. Stanleius. S. BUTLER.

℣. 193. ΠΑΝΤ' ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. Ad hanc Chori responsionem a proxime præcedente Promethei dicto transitus præfractior est, nec satis, ut ita dicam, complanatur. Certe pro iis, quæ Prometheus postremo, desperata sibi Jovis reconciliatione, dixerat, magis a Choro expectabatur, ut spei tam lætæ, quam ut pœnæ causas et crimina Promethei, curiosius exploraret. SCHUTZ.

℣. 196. ΕΙ ΤΙ ΜΗ. Pro εἰ μή τι, i. e. κατά τι. Nisi in aliquo offenderis in ista narratione. Ita modeste petit; et simul oblique eum monet, ut caute et considerate de negotio loquatur. GARB.

℣. 198. ΑΛΓΟΣ ΔΕ ΣΙΓΑΝ. Idem quod ἀλγεινά, sed scite variavit verbi formam. Πανταχῇ δὲ δύσποτμα, in utramque partem, sive eloquar sive sileam, malorum meorum sensu premor. Aut, si mavis, quocunque me vertam, nil nisi infortunium est. SCHUTZ.

℣. 199. ΗΡΞΑΝΤΟ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΧΟΛΟΥ. Sic apud Homer. Il. O'. 122.

"Ενθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. SCHUTZ.

℣. 200. ΣΤΑΣΙΣ Τ' ΕΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣΙΝ ΩΡΟΘΥΝΕΤΟ. Si physica in fabulis quæris, Gigantum pugna, Chaos, inordinatorum lucta στοιχείων, erit; si historica malis, virorum summis animi, corporis, adolescentiæque mundi viribus ferocientium superba impietas. JO. MULLER.

℣. 205. ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΧΘΟΝΟΣ ΤΕΚΝΑ. Cœli et Terræ prolem faciunt Titanas Orpheus et Æschylus, et ex Æschylo Attius, apud M. Tullium, Tusc. II. 10. Tartari vero et Terræ Hyginus et Claudianus in Gigantomachia. MERULA in Ennium, p. 51. quem vide.

℣. 206. ΑΙΜΥΛΑΣ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΣ. Nota μηχανὴ in bonam partem. MORELL. Nescio an in bonam partem, idem hic significat μηχανὴ, quod alibi μῆχος, rationem, consilium. Steph. et Pott. in Lycoph. ℣. 1124, etiam hic dolosas et fraudulentas artes intelligunt. S. BUTLER.

℣. 207. ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. 'Ατιμάζειν, quod proprie est dedecorare, interdum significat rejicere, rejici enim dedecus est maximum: unde idem auctor postea dixit, ℣. 782. μηδ' ἀτιμάσῃς λόγον. POTTER. in Lycoph. ℣. 1124.

℣. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ ΟΥΚ ΑΠΑΞ ΜΟΝΟΝ ΘΕΜΙΣ, ΚΑΙ ΓΑΙΑ. Junge, 'Εμοὶ δὲ μήτηρ Θέμις (ἡ) καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία, οὐχ ἅπαξ μόνον (ἀλλὰ πολλάκις) προὔτ. κ. τ. λ. Secundum alios, quorum est Lycophron, ℣. 1283. Asia Promethei mater, forte ut ait Potterus, quod patria ejus fuerit. Secundum alios Clymene. Ipse Æschylus, qui Atlanta κασίγνητον Promethei vocat, in hanc sententiam delabi videtur; nam Atlanta Clymenes esse filium uno ore omnes tradunt. Hesiod. Theog. ℣. 507. et seqq.

Scholiast. noster A'. ad ỷ. 347. Theon in Arat. ỷ. 254. unde argumento nostro major etiam fides oritur. Cf. Notas Varr. Critt. S. BUTLER. Justitia Terræ forsan, propter pondus æqua lance libratum assimilabatur. Jo. MULLER.

ỷ. 210. ΚΑΙ ΓΑΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Videtur Æschylus obiter taxare multitudinem Deorum. Is. CASAUB. Πολυωνυμίαν maxime Diis gratam esse, sententia veterum, notissimum est. Hinc etiam Noster infra, Agam. ỷ. 168.

Ζεὺς, ὅςις ποτ' ἐςὶν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
Τῦτό νιν προσεννέπω.

Hanc sententiam salse vellicat Aristoph. Plut. ỷ. 111.

Ὡς ἀγαθὸν ἐςιν ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.

Vide sis plura apud Spanheim, in Callim. Hymn. in Dianam, ỷ. 7. et qui multa congessit ad hunc Æschyli locum, Bernard. Martinum, Var. Lect. III. 13. S. BUTLER.

ỷ. 215. ΟΥΚ ΗΞΙΩΣΑΝ ΟΥΔΕ ΠΡΟΣΒΛΕΨΑΙ ΤΟ ΠΑΝ. Προσβλέπειν mihi potius ad consilia quam ad Promethei personam pertinere videtur. SCHUTZ.

ỷ. 216. ΤΩΝ ΠΑΡΕΣΤΩΤΩΝ ΤΟΤΕ. Stanleius vertit, *in præsenti rerum statu,* quod verborum structura non patitur. Prometheus postquam Titanas recta consilia spernere vidit, aliud ex alio cogitare cœpit; ex omnibusque, quæ ei in mentem venerant, postremo nihil melius et consultius ei videbatur, quam ad Jovis partes transire. Hanc interpretationem etiam doctissimo Matthæi placere vidi, qui eam in margine variantium lectionum e codd. Mosqq. excerptarum notaverat. SCHUTZ. Supple βουλευμάτων. S. BUTLER.

ỷ. 218. ΕΚΟΝΘ' ΕΚΟΝΤΙ. Sic supra, ỷ. 192. Σπεύδων σπεύδοντι· et ỷ. 19. Ἄκοντα σ' ἄκων· et sæpe, in hoc enim polyptoti genere multus est Æschylus. S. BUTLER.

ỷ. 221. ΤΟΙΑΔ' ΕΞ ΕΜΟΥ. Inter iræ causas recenset Aristoteles, quod collocati beneficii fructus non referatur. Rhet. II. 2. Ἔτι (ἀγανακτῦσι) ὑφ' ὧν τις οἴεται εὖ πάσχειν δεῖν. GIAC.

ỷ. 222. ΩΦΕΛΗΜΕΝΟΣ. Lys. Orat. pro Polystr. p. 370. Λέγεται γὰρ, τὺς κακῶς πεπονθότας μεμνῆσθαι μᾶλλον ἢ τὺς εὖ. GIAC.

ỷ. 223. ΚΑΚΑΙΣΙ ΠΟΙΝΑΣ. *Malam hanc mercedem mihi retribuit.* Sic enim interpretari malo, τὰς ποινὰς, quam cum Stanleio *pœnas* vertere. Punitum enim se a Jove Prometheus non concedebat, sed vexatum, injuria affectum. Mercedis vim interdum vocabulo ποινὴ tribui e Pindaro constat, qui Nem. I. 107. ἡσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν appellat. SCHUTZ. Animum, ut videtur, non advertit vir doctissimus ad ea quæ ỷ. 112.

Τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. S. BUTLER.

ỷ. 224. ΕΝΕΣΤΙ ΓΑΡ ΠΩΣ. Hujus rei rationem reddit Polybius, II. Τὺς βασιλεῖς εἰδὼς φύσει μὲν οὐδένα νομίζοντας οὔτε ἐχθρὸν ὄντε φίλον· ταῖς δὲ τῦ συμφέροντος ψήφοις ἀεὶ μετρῦντας τὰς ἔχθρας καὶ φιλίας. Et ante Polybium Aristoteles, Polit. III. 7. Ἡ μὲν γὰρ τυραννίς ἐςι

μοναρχία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τοῦ μοναρχοῦντος. Aliam affert rationem, V. 11. Τυραννικὸν δὲ τὸ μάλιστ' ἀπιστεῖν τοῖς φίλοις, ὡς βουλομένων μὲν πάντων, δυναμένων δὲ μάλιστα τούτων, αὐτὸν καθελεῖν. GIAC. Isocrates in Encomio Helenæ, id tyrannorum, quos pestes et νοσήματα πόλεων appellat, maximum et gravissimum νόσημα esse ait, quod ἀπιστοῦντες τοῖς οἰκειοτάτοις, non magis securos se et tutos arbitrantur, quam ii, quibus mors semper imminet: quippe tanta est eorum diffidentia, ut non minus a doryphoris et satellitibus suis sibi timeant, quam ab insidiatoribus ipsis. Μηδὲν ἧττον φοβούμενοι τοὺς φυλαττόντας, ἢ τοὺς ἐπιβουλεύοντας. Quod de se ingenue fatetur Phalaris quodam ad Pausolam filium protrepticeo, quo eum ne paternis vestigiis insistat, neve tyrannice se gerat, diligenter hortatur. Ὁ [illegible] [illegible] τυραννευθῆναι μᾶλλον εὔξαιτ' ἂν ἢ τυραννεῦσαι. Ὁ μὲν γὰρ ἕνα φοβεῖται, τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον· ὁ τύραννος δὲ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' ὧν σώζεται. Denique, ut ait ille, necesse est multos timeat quem multi timent. BERN. MARTINUS, Var. Lect. II. 22. Ex his verbis causæ, quas irarum in Prometheum Jupiter habuerit, plenius intelliguntur. Quærat enim fortasse quispiam, cur Jupiter beneficia generi humano tributa tam graviter in Prometheo ulciscatur. Hic itaque perspicue significatur Jovem diffidentia potissimum adductum fuisse, ut Prometheum, quem, postquam sibi mortales tot beneficiis devinxisset, ad seditionem concitandam pronum et potentem fore suspicaretur, tempestive opprimeret et vinculis coerceret. SCHUTZ. In ethicis sententiis ubique Æschylum nosces, hominem nempe, Atheniensem, liberæ reipublicæ civem, fortem, prudentem. Jo. MULLER.

℣. 226. ΑΙΤΙΑΝ ΚΑΘ' ΗΝΤΙΝΑ. Κατὰ pro διά. S. BUTLER.

℣. 229. ΕΥΘΥΣ ΔΑΙΜΟΣΙΝ ΝΕΜΕΙ ΓΕΡΑ. Ἦθος noviorum gubernatorum pulchre exprimit. De ista autem distributione est etiam apud Platonem in Protagora. Per δαίμονας possunt intelligi magnates purpurati; per homines plebs subditorum, qui fere non probantur novis gubernationibus. GARB. Homerus narrat Il. O'. 175. Jovem, Neptunum, et Plutonem sorte inter se divisisse imperium; atque ita Jovi cœlum, quod aere et nubibus continetur, Neptuno mare, Plutoni orcum obtigisse; terram autem et Olympum omnium communem fuisse. Hesiodus autem fabulatur, postquam Dii bellum cum Titanibus confecissent, eos Terræ consilio Jovi imperium detulisse, qui deinde singulis munera distribuerit. Theog. ℣. 71. et 885. SCHUTZ.

℣. 232. ΑΪΣΤΩΣΑΣ ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΝ. Gen. vi. 7. Neminem Christianum hæc et quamplurima alia in hac fabula legentem, latere potest analogia, qua sancti olim patres Promethei Vincula ad Passionem Domini nostri referebant. Meum est autem, hic modo poetæ scientiam ac sapientiam, quaqua adquisitam, tacite admirari. MORELL. Cur humano generi Jupiter adeo infensus fuerit, causam nullam Prometheus affert: idque consilio sic instituisse videtur Æschylus, ut iterum constaret Jovem omnia

ad arbitrium suum exigere, nec aliam juris legumque causam, nisi voluntatem ac lubitum suum agnoscere. In quo quanto violentiorem tyrannum Jovem esse spectatoribus ostendebat, tanto propius eorum animos Promethei fortuna tangi volebat, unici nimirum salutis hominum auctoris et præsidii. Ceterum hic iterum Æschylus ab Hesiodo discedit, qui Jovem hominibus propter fraudem Promethei in carnium distributione sibi illatam iratum fuisse, iisque perditis, illum ulcisci voluisse scribit. De hoc Jovis consilio genus humanum delendi varie apud alios contexitur fabula. Quæ de pluribus hominum generibus, aureo, argenteo, &c. Hesiodus narrat, ea ab Æschyli figmento plane aliena sunt. Propius vero accedit Apollodori narratio, I. 7. qui, cum Jupiter æneum hominum genus diluvio perdere vellet, Deucalionem Promethei consilio arcam illam seu navem confecisse scribit, qua se cum Pyrrha servaret. SCHUTZ.

℣. 235. ΕΓΩ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣ. Vid. V. L. sed utrum legas τολμῆς, ὁ τολμῆς, vel ἐτόλμησ', haud inutile erit vim verbi τολμᾶν illustrare, quod de magno facinore non sine labore et audacia perpetrando usurpatur. Lucian. Necyom. c. 14. Μεμίμηλο πᾶσι τῶν τετολμημένων. Sic Virgil. Æn. VI. 624.

Ausi omnes immane nefas, ausoque potiti.

Sic et aliquando *sustineo*. S. BUTLER.

℣. 239. ΘΝΗΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΟΙΚΤΩι ΠΡΟΘΕΜΕΝΟΣ. Προθέμενος i. q. θέμενος valere affirmat Schutzius, malim vel cum Pauwio subintelligi ἐμαυτοῦ, ut sit sensus, suscepto mortalium patrocinio, quos meæ ipsius felicitati miserabundus præposui, vel, quod forte simplicius, propositis ad miserandum mortalibus. Verbum προτίθεσθαι in deliberationibus peculiarem vim habere notum est. Demosth. Philipp. I. init. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προὐτίθετο λέγειν. Thucyd. III. 37. Θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. S. BUTLER.

℣. 242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ Κ'ΑΚ ΠΕΤΡΑΣ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ. Dixerat supra Chorus, ℣. 159.

Τίς ὧδε τλησικάρδιος
Θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
Τεοῖσι, δίχα γε Διός;

et hæc nimis fere gemella. PAUW. Eurip. Med. ℣. 1279.

Τάλαιν' ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτοχειρὶ μοίρᾳ κτενεῖς; GIAC.

Ibid. Κ'ΑΚ ΠΕΤΡΑΣ. Sic Theophr. Τὰς τριήρεις ἐκ Κέδρου ποιοῦσι. Vid. Bos. Ellips. p. 336. MORELL. Vide quam diligenter etiam in singulis verbis curet poeta, ut a tenuioribus ad altiora et sublimiora ascendat. Supra enim eundem sensum Chorus levioribus verbis extulerat, ℣. 159. et seqq. hic autem magis incensus graviore dicendi genere utitur. Σιδηρόφρων, *ferreo animo*

natus, κἀκ πέτρας εἰργασμένος, *et ex saxo genitus.* Nobilis hyperbole jam apud Homerum obvia. Il. Π'. 33.

——γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα
Πέτραι δ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

Sæpius deinde ab aliis poetis repetita et variata. Cf. elegantissimi Heynii not. ad Virg. Æn. IV. 365. Schutz.

℣. 245. ΕΧΡΗΖΟΝ. Ὤφελον. Eurip. Hec. ℣. 395.

——θάνατος οὐ προσοιστέος
Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ, μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν. Is. Casaub.

℣. 247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ ΤΩΝΔΕ ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. Caute ac moderate loquitur Chorus: non dicit ἥμαρτες, sed περαιτέρω προὔβης, ne animum Promethei offendat, eumque a pertexenda narratione absterreat. Schutz.

℣. 248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ ΜΗ ΠΡΟΔΕΡΚΕΣΘΑΙ ΜΟΡΟΝ. Soph. Antig. ℣. 365.

Παντοπόρος ἄπορος
Ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
Τὸ μέλλον. Giac.

Ne haberent homines mortem præ oculis, nec scire possint ubi, quando, et quomodo, eam essent consecuturi, atque ita viverent tranquillius, et alacrius quosvis labores capesserent. Garb. Novum hujus loci sensum fundit interpretatio Gallica, *Par moi les hommes ne désirent plus la mort;* quasi προσδέχεσθαι esset *avide exspectare.* Speciem habet ista interpretatio ex versu seq. Sensum tamen satis commodum dedit Garbitius. S. Butler.

℣. 249. ΕΥΡΩΝ. Participia, ut hic εὑρὼν, in responsionibus posita, pulchre inserviunt vinciendis dialogi nodis. Νόσον appellat curiositatem futura prævidendi. Schutz.

℣. 250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ ΚΑΤΩΚΙΣΑ. Unde Thucydides. Κινδύνῳ παραμυθία ἡ ἐλπὶς. Plato vocat ἀγαθὴν γηροτρόφον. Et Ovid. *Vivere spe vidi, qui moriturus erat.*

Quo respiciens Hesiodus, Ἔργ. καὶ Ἡμ. ℣. 96. finxit eam solam adhærere in labiis pyxidis Pandoræ. Eurip. Phœniss. ℣. 409.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας.

Noster Agam. ℣. 1677.

Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

Soph. apud Stob. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Ideo Plato pulcherrime vocat ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους καὶ ἐνύπνια. Nam ut Ovidius dicit,

Fallitur augurio mens bona sæpe suo:

quanto magis hoc evenit in spe non ita bona et probabili, qualis est fere majoris hominum partis, ut pravæ, inconsideratæ, et stultæ? Garb. An, quibus mortales esse obliviscimur, rerum gerendarum utendarumque vani in longum prospectus? An mavis cultiores de immortalitate obscuram expectationem cepisse? Nam spes, quam fraudem, laborioso generi in

beneficium contulisse videri mallet. Jo. Muller. Posteriorem interpretationem utpote elegantissime et exquisitissime excogitatam, amplectimur, præsertim cum mythologia apprime conveniat; de qua vide Dram. Pers. S. Butler.

℣. 251. ΜΕΤ' ΩΦΕΛΗΜΑ. Soph. Antig. ℣. 625.

Ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτας ἐλπὶς
Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν
Πολλοῖς δ' ἀπάτα
Κουφονόων ἐρώτων.
Εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ. Giac.

℣. 253. ΦΛΟΓΩΠΟΝ ΠΥΡ. Φλογωπὸν Chorus vocat ad differentiam ignis ætherei et στοιχειακοῦ, a quo hunc Prometheus deduxit in usum hominum. Vel vocat φλογωπὸν quia ignem latentem in silice aut quercubus fulmine ictis, ipse docuerat homines excutere, inflammare et usurpare ad omnem usum artium et rerum aliarum. Garb. Epitheton φλογωπὸν ornatus causa additum. Qui argutiis delectatur is aut cum Scholiaste eo adjectivo ignem διακονικὸν ab elementari distingui, aut artem e parva scintilla *flammam* ignis excitandi designari dicat. Hesiodus Jovem vehementer iratum esse tradit, cum ignem inter homines elucere vidisset. Theogon. ℣. 569. Schutz.

℣. 254. ΑΦ' ΟΥ ΓΕ. Particula γε quæstionis a Choro propositæ affirmationem involuit: q. d. *possident;* et ab hoc quidem multas artes discent. Schutz.

℣. 255. ΑΙΤΙΑΜΑΣΙΝ. Αἰτίαμα usurpat Chorus pro culpa et delicto et causa, quæ prætendatur: et utitur mollibus verbis, nequid vel contra Jovem durius, vel ad irritandum Prometheum vehementius loquatur, et ideo etiam hanc pœnam vocat ἆθλον. Garb.

℣. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ ΟΣΤΙΣ ΠΗΜΑΤΩΝ. Hunc locum citans Muretus, Var. Lect. I. 9. hujus etiam versus meminit:

Ὑγιὴς νοσοῦντα ῥᾷστα πᾶς τις νουθετεῖ·

qui decantato Terentiano est simillimus. S. Butler.

℣. 266. ΟΥΚ ΑΡΝΗΣΟΜΑΙ. Quod breviter atque aspere Prometheus, eleganti periphrasi Sophocles Electr. ℣. 529.

——τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι. Giac.

Hic mihi velim aliquis attendat, quam generoso spiritu culpam non solum confiteatur, sed etiam augeat. Nimirum Chorus tantum deliquisse eum monuerat; consultone id fecerit an imprudenter in dubio relinquebat: Prometheus vero non se deliquisse solum fatetur, sed addit insuper ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον. Scilicet quia, quod illæ vitio sibi vertebant, id summam virtutem esse sibi conscius erat. Schutz.

℣. 267. ΕΥΡΟΜΗΝ. Quod Latini dicunt *nancisci, adipisci, consequi*, id apud Græcos denotat verbum non jam activum εὑρεῖν, sed medium εὕρεσθαι. Dawes. Misc. Crit. p. 258.

ỷ. 269. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ. Infra, ỷ. 709. 915. Æolica forma pro μεταρσίοις. Vid. Valck. ad Eurip. Phœniss. ỷ. 1034. T. Morell.

ỷ. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΝΥΝ. Καὶ h. l. transitum ad alia significat. Schutz.

ỷ. 272. ΠΕΔΟΙ ΔΕ ΒΑΣΑΙ. Hæc locutio inepta fuisset si Nymphæ alis advolassent. Perspicue significatur eas curru per aerem advectas, adhuc in eo consedisse, et sublimes pependisse. Sic Agamemnoni Clytemnestra a Troja redeunti, Agam. ỷ. 915. Ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε. Schutz.

Ibid. ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΡΠΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Solent poetæ præcipue vero Tragici verbis uti quæ speciem aliquam peculiarem actionis significant pro actione simplici. Ita Soph. Ajac. ỷ. 282. προσέπτατο, *advolavit*, pro simplici *advenit*; nec aliud hic προσέρπειν, ut et supra ỷ. 127. quam *adventare*. Aristoph. Eq. ỷ. 1500. τουτὶ τί ἂν τὸ προσέρπον q. e. *hoc quod huc accedit*: et ỷ. 1522. Καὐτὸς γὰρ ὁ Ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει.

Ipse etiam maris dominator pater huc adventat.

Euripidis illud Phœniss. ỷ. 41.

Ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν·

male convertit Barnesius, *Ille serpebat humi sine voce*; dicendum erat, *Ille vero pergebat tacitus, magnos spiritus gerens.* Soph. Electr. ỷ. 906. Τύμβου προσεῖρπον ἄσσον, *Accessi ad tumulum propius.* Giac. Huc referatur προσέπτατο infra, ỷ. 645. S. Butler.

ỷ. 275. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Similis est sententia in Suppl. ỷ. 332.

——αἰόλ' ἀνθρώπων κακά.

Πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν.

Similior illa apud Pindarum, Olymp. II. 62.

Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι

Εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ

Πόνων εἰς ἄνδρας ἔβαν.

Cæterum ob eandem inconstantiam et mutabilitatem Mars noto nomine dicitur ἀλλοπρόσαλλος: nec absimilis est imago Cupidinis apud Moschum, Idyl. I. 16.

Καὶ πτέροεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως. Schutz.

ỷ. 280. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Vel universe dictum est, sæpe enim aer ita describitur, ut regnum aut via avium appelletur: vel cum quodam respectu ad aves currui junctas, si modo eas habuerint, nec tantum curru alato usæ fuerint: quemadmodum Oceanus de ave, qua vectus erat, ỷ. 394. dicit:

Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς.

Nobis tamen verius ac simplicius videtur universe pronuntiatum interpretari. Schutz.

ỷ. 283. ΑΚΟΥΣΑΙ. Recte hic annotat doctissimus interpres Gallus, Elles descendent de leur char ailé. Et mox etiam, L'Océan monté sur un animal ailé. S. Butler.

II.

Oceanus quoque ad visendum Prometheum venit, equo alato, seu alite quadrupede, quem Gryphem interpretantur, vectus. Is flebilem propinqui casum deplorat, eumque a pertinacia abducere et ut animi ferociam compescat, seque præpotenti Jovis numini submittat persuadere cupit. Immo se ipsum fortunarum ejus deprecatorem apud Jovem futurum profitetur. Ille vero tantum abest ut amici voluntatibus obtemperet, ut potius iter ad Jovem, cui se Oceanus obtulerat ultro ei dissuadeat, seque deorum regis iram, donec ipse eam remiserit, constanter perlaturum denuntiet. Itaque Oceanus obstinatum eum videns infecta re discedit. Chorus deinde tristem Promethei statum lamentari pergit. SCHUTZ.

ỷ. 284, ΗΚΩ ΔΟΛΙΧΗΣ. Quæri potest ubinam locorum Æschylus antrum seu domum Oceani posuerit. Nam etsi Oceanus, mare, totam tellurem ambire credebatur, tamen Oceanus deus alicubi domicilium habebat. Δώματος Ὠκεανοῦ meminit Homerus, idque eum post Æthiopas in Oceano meridionali, aut saltem versus occasum hibernum posuisse verisimile est. Id vero etiam Æschylum tenuisse levi quidem conjectura, sed tamen haud prorsus contemnenda ducor ad suspicandum. Ubi Atlantis et Typhonis mentionem facit Oceanus, ita loquitur ut commode eum ea loca, ubi illi versabantur, in hoc ipso itinere prætervectum esse credibile sit. Cf. ỷ. 347. 352. 363—365. Itaque si fingamus Oceanum e sinu Hesperio ad promontorium quod Ἑσπέρου κέρας vocabatur, recto itinere ad Pontum Euxinum contendisse, ad sinistram Atlantem in Mauritania ex aere despicere poterat; deinde vero etiam Siciliam supervolans, Ætnam, cui Typhon subjacebat. Et quoniam Oceanitides in eodem antro cum patre Oceano habitabant, ỷ. 30. Æschylus forte, cum Nymphas se in antro suo sonum ferramentorum quibus Prometheus affigebatur, exaudiisse dicentes fingit, pro rudi quæ tum erat Geographiæ notitia, imaginatus est, antrum Oceani et Nympharum sic versus occasum hibernum subjacere monti Scythico, ad quem Prometheum religatum esse perhibet, ut linea recta ex isto monte per mediam tellurem, sed versus occasum hibernum ducta, ipsum Oceani et Nympharum antrum penetraret. Sed hic ipsi suo lectores utantur judicio; nihil enim impedio. Fieri enim potest, ut Æschylus ipse, unde venerit Oceanus, et ubi ejus domicilium sit, aut ignoraverit, aut certe definire noluerit. SCHUTZ.

ỷ. 285. ΔΙΑΜΕΙΨΑΜΕΝΟΣ. Singularis est hujus verbi significatio. Observandum est tamen verbum, quod propriam habet significationem, sæpe in duabus diversis significationibus accipi, si actio, quæ prima significatione exprimitur, cum duabus diversis actionibus conjungi potest: e. g. ἀμείβειν, *cambiare, alternare,* in colloquiis locum habet; unde ἀμείβεσθαι

significat respondere, ut apud Eurip. Suppl. ✝. 517.

Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι·

et apud Homerum sæpissime: quæ tamen significatio verbi lexicographis est prætermissa. *Cambiare* aut *alternare* etiam actionem pedum exprimit in ambulando, itaque ἀμείβειν quanquam rarius, aliquando tamen pro *incedere* accipitur. Ut apud Apoll. Rhod. Argon. I. 125.

Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας
Τὴν ὁδὸν·——

et hic apud nostrum, et Choeph. ✝. 1019.

——Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται. Giac.

Addi possit Homer. Il. Λ'. 546.

——ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων·

qui locus supra annotata præclare illustrat. S. Butler.

✝. 286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΤΟΝΔ' ΟΙΩΝΟΝ. Mythici monstri, gryphi, mentio et apud Hesiodum est. Id nescio qua primævorum idea fictum; simile huic alatum quadrupes rationale, celeberrimum viget in poesi populorum Orientalium, Persis *Simung* dictum. Allegoriam puta, qualem Sphinges et Cherubim habuerunt. Jo. Muller.

✝. 287. ΓΝΩΜΗι ΣΤΟΜΙΩΝ ΑΤΕΡ. Optime interpres Gallus, *Que ma volonté conduite sans le secours du frein*. S. Butler.

✝. 289. ΞΥΓΓΕΝΕΣ ΟΥΤΩΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. Sic ✝. 39.

Τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. S. Butler.

✝. 291. ΜΕΙΖΟΝΑ ΜΟΙΡΑΝ ΝΕΙΜΑΙΜ'. Ita Soph. Trach. ✝. 165.

——εἶπε δ' ἣν τέκνοις
Μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὸν νέμοι. S. Butler.

✝. 293. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Elegans verbum est in Oceani sermone χαριτογλωσσεῖν, de quo disceptant grammatici: est vero ubi verba sine mente dantur, quod verba dare simpliciter dicunt Latini, hoc est, blandiendo decipere. Barthius. Advers. VII. 11.

✝. 298. ΕΑ ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Sic D. Marc. i. 24. Ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί. Is. Casaub. Formula est rem inexpectatam admirantis, cujus exempla multa occurrunt: v. c. Eurip. Orest. ✝. 1611. Andr. ✝. 896. Schutz.

✝. 299. ΠΩΣ ΕΤΟΛΜΗΣΑΣ. *Sustinuisti*. Vide quæ nos supra ad ✝. 235. S. Butler.

✝. 302. ΘΕΩΡΗΣΩΝ ΤΥΧΑΣ. Supra, ✝. 118.

Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων; S. Butler.

✝. 304. ΘΕΑΜΑ. Pœnam suam θέαμα vocat ad notandum Jovem, cui tales amicorum afflictiones sunt spectaculo. Garb.

✝. 308. ΠΟΙΚΙΛΩι. Ποικίλος et ποικιλόφρων subinde ab [illegible] vocatur prudens et sapiens, qui quodque negotium varie et in omnes partes eventus expendit, et pro eo recte aggrediendo et feliciter expediendo varia consilia in promptu habet, ut uno non procedente aliud arripiat. Garb. Ποικίλως, Latine [illegible], notante Oleario. Philostr. de Sophist. 1. Proem. ἐν εἴδει ἀπαγγέλλοντι

καὶ ποικίλως et Apoll. Tyan. IV. 20. πρὸς ἀνδράποδον ποικίλον πανοῦργόν τι καὶ ἀναιδές. S. BUTLER.

ỿ. 309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Perpende vires tuas quæ potentiæ Jovis nequeunt resistere. Apud Xenoph. Cyrop. VII. 13. Crœsus a Cyro devictus, suorumque infortuniorum causas inquirens, oraculum quod multo ante acceperat,

Σαυτὸν γινώσκων, εὐδαίμων, Κροῖσε, περάσεις,

sic interpretatur, ut ad suarum virium cognitionem referat: Ἐπεὶ γὰρ ἔγνων ἐμαυτὸν μὴ ἱκανὸν ὑμῖν μάχεσθαι, ἀσφαλῶς σὺν τῷ θεῷ ἀπῆλθον· et sic paulo post, Ἀγνοῶν ἄρα ἐμαυτὸν, ὅτι σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ᾤμην εἶναι. GIAC.

ỿ. 311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Sic etiam Soph. Ajac. ỿ. 585.

Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. S. BUTLER.

ỿ. 312. ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΘΑΚΩΝ ΚΛΥΟΙ ΖΕΥΣ. Eandem habet infra sententiam Eumen. ỿ. 297.

——κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός·

et ỿ. 400: Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. S. BUTLER.

ỿ. 314. ΠΑΙΔΙΑΝ. *Child's play.* Græcorum proverbium est, cum duorum alterum alteri longe anteponunt, παιδία φαίνοιτο ἂν εἶναι, vel λῆρος· ut docet Casaub. Animadv. ad Athenæum, p. 70. JAC. TATE.

ỿ. 315. ΑΣ ΕΧΕΙΣ ΟΡΓΑΣ ΑΦΕΣ. Eadem fere Jobo dicuntur: vanum, ex meritis litigare; non esse nisi reverentem, quæ flectere possit, subjectionem. JO. MULLER.

ỿ. 319. ΤΑΠΙΧΕΙΡΑ. Consilia et conatus et quæcunque in manus suscipiuntur; tum vero eorum eventus et præmia atque mercedes ita vocantur. Eodem modo et Sophocles ἐπίχειρα dixit pro τιμωρίαν. Antig. ỿ. 832.

Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ'·

h. e. *mercedem, supplicium*: quin et apud Lucian. ἐπίχειρα τῆς ῥαθυμίας legimus. S. BUTLER. Τὰ ἐπίχειρα proprie ut Hesychius explicat τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις, lucrum igitur ironice damnum vocat. SCHUTZ.

ỿ. 321. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙ Δ' ΑΛΛΑ. Soph. Electr. ỿ. 216.

Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
Τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
Ἐμπίπτεις. GIAC.

ỿ. 323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Non est prætermittendus gemellus Pindari locus. Pyth. II. 173.

——ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος·

et noster eadem metaphora usus est, ỿ. 652 hujus tragœdiæ, et in Agam. ỿ. 1633. S. BUTLER. Act. Apost. ix. 5. πρὸς κέντρα λακτίζειν. Diceres, Æschylum ex cœlis citari. JO. MULLER.

ỿ. 324. ΟΥΔ' ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. His verbis utitur Prometheus, ut Jovis tyrannidem designet, quibus item usus est Aristoteles in tyrannide definienda. Politic. IV. 10. Ἥτις ἀνυπεύθυνος ἄρχει τῶν

ἀμείνονι καὶ βελτίονι πάντων. *Senza dar conto a chi che sia.* GIAC. Joseph. adv. Apion. II. p. 1077. de Jove, Οὕτως μὲν πατέρα, τῷ λόγῳ, τύραννον δὲ ἔργοις καὶ δεσπότην ἐφιστάντες. SPANHEIM, ad Aristoph. Plut. ỳ. 124.

ỳ. 327. ΜΗΔ' ΑΓΑΝ ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Pind. Olymp. I. 84.

— ἀπείρονα λέλογχε

Θαμίνα κακαγόρους. GIAC.

ỳ. 329. ΓΛΩΣΣΗ ΜΑΤΑΙΑ ΖΗΜΙΑ ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. Eurip. in Ægeo, Frag. ỳ. 3.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσι σοι κακά. GIAC.

Præclara sententia, et imprimis junioribus diligenter observanda, qui per imperitiam sunt fere incogitantiores in linguæ usu. GARB. Γλῶσσα ματαία lingua proterva. Sic ματαίων Suppl. ỳ. 206. SCHUTZ.

ỳ. 330. ΖΗΛΩ Σ'. Μακαρίζω σε, *Miror te.* Beatum te prædico, ideoque invidendum, qui tam grato errore frueris: ea enim est vis verbi si paulo fusius explices. Sic Eurip. Med. ỳ. 60. Pædagogo ignoranti Medeæ infortunia respondet nutrix:

Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέ πω μεσοῖ. S. BUTLER.

ỳ. 331. ΠΑΝΤΩΝ ΜΕΤΑΣΧΩΝ. In omnibus, quæ egerat Prometheus, adjutorem sibi habuerat Oceanum. Quare hic miratur quod eum non punierit Jupiter, ut nunc puniebatur ipse. Nescio an alii Mythologi idem dicant. Interpretes Græci pessime explicant de τῷ συναλγεῖν τῷ Προμηθεῖ, quod hic post pœnam inflictam facit Oceanus: id verba et verborum connexio demonstrant aperte. PAUW. Nimirum ante τὸ μετασχὼν subintelligendum est καίπερ, sin minus, μετασχόντα καὶ τετολμηκότα dicendum erat. In τετολμηκὼς præpositionem σὺν aut μετὰ repetendam esse ex participio μετασχὼν monet Schutz.; sed plerumque μετὰ significat *in* vel *inter*, ubi dativo jungitur; malim itaque subaudire σύν. S. BUTLER. Cf. Soph. Antig. ỳ. 544. Καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας· ubi genitivus pendet a ξυμμετίσχω, ut hic a μετίσχω dativus. JAC. TATE. Ideo Oceanus forsitan coadjutor Promethei dicitur fuisse, quia ignis et aquæ est fere par utilitas. GARB. Dicit sedes hominum, Terras, ab Oceano formatas, traditionum et recentiorum qui de historia naturali scripserunt miro consensu. JO. MULLER.

ỳ. 332. ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΑΣΟΝ. Leviter figere Oceanum videtur quod non prius se adversus Jovem defenderit. SCHUTZ.

ỳ. 335. ΦΡΕΝΟΥΝ· i. e. instruere et informare mentem consiliis, et rationibus, atque efficere sapientes, eosque flectere et permovere. GARB. Hesych. φρενοῖ· φρονεῖν· διδάσκειν· νουθετεῖ. S. BUTLER.

ỳ. 338. ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ. Infra, ỳ. 617.

Οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί.

Et D. Luc. Act. Apost. xi. 17. Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεός. GIAC. Δῶρον et δωρεὰν differre ex Suida colligimus. Sic enim ille, Δῶρα καὶ δωρεὰ διαφέρει. Δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα· δωρεὰ δὲ

ἐπὶ τιμῇ. Et mox, Δωρεὰ· δόσις ἀνταπόδοτος, ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς. Bene igitur Oceanus Promethei solutionem δωρεὰν vocat; h. e. munus honoris causa sibi a Jove concessum. S. BUTLER.

℣. 342. ΜΑΤΗΝ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΩΝ ΕΜΟΙ ΠΟΝΗΣΕΙΣ. Non solum hic intelligit quod nihil sibi sit effecturus et profuturus isto suo conatu, sed etiam, ut maxime quid sit effecturus, id sibi non sit futurum beneficium gratum; quia ipse non cupiat isto modo liberari a Jove, nempe per intercessionem et qualemcunque deprecationem, sed potius per ultionem quandam et alias causas, ipsi Jovi omnino adversas. Ita retinet semper ἦθος αὐθαδὲς. GARB.

℣. 344. ΣΑΥΤΟΝ ΕΚΠΟΔΩΝ ΕΧΩΝ. Scholiastes B. Ἐκποδὼν μακρὰν ἐκείνου· quod probo, et appositissimum est. Hic nihil a Jove metuendum erat Oceano, non magis quam Oceanitidibus: imprimis, si consideres, quæ hactenus Oceanus dixerat, sobria et modesta. PAUW. Sensus est: *Sed tu, cum extra teli jactum sis, cum in tuto sis, quiesce.* SCHUTZ.

℣. 345. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Generosum hic animum prodit Prometheus, et quamvis acrem et propositi tenacem, eundem tamen humanum, benevolum et commodi aliorum studiosum. SCHUTZ.

℣. 348. ΑΤΛΑΝΤΟΣ. D. Aug. de Civ. Dei, XVIII, 8. Frater Promethei Atlas magnus fuisse dicitur astrologus, unde occasionem fabula invenit, ut eum cœlum portare confingeret: quamvis mons ejus nomine nuncupetur, cujus altitudine potius cœli portatio in opinionem vulgi venisse videatur. GARB. Atlantis ideo potissimum hic meminerat Oceanus, ut ostenderet se iter ad Jovem non solius Promethei causa suscipere, adeoque ultimum argumentum, quo eum ille ab hoc itinere avocare cupiebat, everteret. Jam vero Typhonis mentionem injicit, ut novo exemplo Prometheum doceret, nullam vim adeo potentem, nullamque ferociam tam superbam esse, quæ a Jove vinci ac retundi non possit. Quapropter consilio ejus aptissimum est, quod primum vivis coloribus Typhoei minas et conatus adversus Jovem, deinde autem turpem ejus cladem, acerbissimasque pœnas depingit. Cum enim vehementer cupiat mitiorem Prometheo mentem inspirare, eique ut supplex Jovi se submittat, persuadere, nihil utique magis idoneum videri poterat quam Typhonis exemplum; cujus commemoratione ubi eum nihil commoveri intelligit, mox omnem, quam de salute ejus restituenda conceperat, spem deponit. SCHUTZ.

℣. 350. ΕΡΕΙΔΩΝ. Ἐρείδειν vel ἐρείδεσθαι apud Atticos dicitur, magno nisu, certatim, et cum quadam contentione aliquid facere, proprie *incumbere alicui rei*, per metaphoram sumptam a remigibus, qui cum strenue remigare volunt, remis incumbunt. Scholiastes Comici ad Pacem, ℣. 25. Ἐρείδειν φασὶν οἱ Ἀττικοὶ τῶν ἔργων συντόνως γινόμενον. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. KUSTER, ad Aristoph. Nub. ℣. 1378.

ϯ. 351. ΚΙΛΙΚΙΩΝ ΟΙΚΗΤΟΡΑ ΑΝΤΡΩΝ. Arsiae Cilicum montes, res nota est. Crediderim indigitari Corycia antra Melae, I. 8. furentis flammae extinctos meatus. Stragem hanc Cilicum Aetnaeis ignibus vetustiorem secundum historicos facit. Jo. Muller.

ϯ. 352. ΔΑΙΩΝ. Glossae, τὸ ἀφανιστικώτατον, ἐκλειπτικόν, πολεμικόν. Hesych. Δάϊον, ἰσχυρόν. Quae expositio apprime hic convenit. Brunck.

ϯ. 354. ΤΥΦΩΝΑ ΘΟΥΡΟΝ. Pindari locus adeo similis est Aeschyleo, ut eum tragicus imitatus esse videatur. Pyth. I. 29.

Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι,
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·
Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν, πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρεόν-
των ἀκοῦσαι,
Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς,
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ', ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. Schutz.

ϯ. 355. ΣΜΕΡΔΝΑΙΣΙ ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΟΝ. Vide Notas Varr. Critt. Hesych. Σμερδνόν· δεινόν, καταπληκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν. Et mox Σμέρδος, λῦμα, ῥώμη, δύναμις, ἔρυμα. S. Butler.

ϯ. 356. ΗΣΤΡΑΠΤΕ ΓΟΡΓΩΠΟΝ ΣΕΛΑΣ. Nota verbum ἀστράπτειν active sumptum, aliter dicendum erat in versu sequenti ἐκπέρσοντος· nisi malis anacoluthon dicere, quod melius. S. Butler.

ϯ. 358. ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Non tam quod excitet homines terrore, quam quod Deus habeat ὄμμα ἔνδικον, juxta id, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός. Garb.

ϯ. 359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Duo quoque fulminis genera meminit Aristoteles, Meteor. IV. 1, Ἐὰν μὲν πάνυ λεπτὸν

ἂν ἐπιεικέως διὰ λεπτότητα, ὃν οἱ ποιηταὶ ἀργῆτα καλοῦσιν, ἐὰν δὲ ἧττον [illegible], ὃν ψολόεντα καλοῦσιν. Aristophanes etiam Equit. ℣. 698, Cleonis minas ψολοκομπίας, h. e. *fumidas jactationes*, per derisum vocat. Ad quem locum Is. Casaubonus ψόλος inquit, *Græcis fumus, unde fulmen quod sine noxa adveniebat*, ψολόεν *quasi in fumos evanescens appellarunt*. Hanc tamen distinctionem neglexit Homerus, Odyss. Η'. 249.

——ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε·——

et Odyss. Ψ'. 330.

——ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης.——

Quibus locis duo fulminis genera ψολόεντα et ἀργῆτα cum σκηπτῷ confundit. Giac. Adeundus, si vacat, Potter. in Lyc. ℣. 380.

——ὃν καταιβάτης
Σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γεύσεται δημίων. S. Butler.

℣. 360. ΕΞΕΠΛΗΞΕ. Vide ad ℣. 134. S. Butler. Supra, ℣. 318. Et Pers. ℣. 829.

Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.

Soph. Antig. ℣. 129.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
Ὑπερεχθαίρει.——

Herod. VII. 10. Φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν. Valck. in Phœniss. ℣. 192.

℣. 362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ Κ'ΑΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ ΣΘΕΝΟΣ. Lyc. ℣. 177.

Ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλῳ σποδουμένων.

Aristoph. Av. 278.

Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται. Morell.

Male jubet Pauwius distingui post ἐφεψαλώθη, quod vero ait σθένος esse recti casus, ipse viderit. Est enim quarti, frequentissima ellipsi τοῦ κατά. S. Butler.

℣. 363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ ΔΕΜΑΣ. Παρήορος, ἵππος, ὁ ἔξω ζυγοῦ· inde παρήορος, ὁ μωρὸς, ὁ ἄφρων· quod ab animo hic translatum ad corpus inutile, et cujus vis omnis fulmine soluta. Pauw. Hom. Il. Η'. 156. de Ereuthalione:

Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ubi videndus Eustathius, p. 543. Obiter monendum Etymologici auctorem male legisse Ἰλιάδος Ν'. pro Η'. S. Butler.

℣. 365. ΙΠΟΥΜΕΝΟΣ ΡΙΖΑΙΣΙΝ ΑΙΤΝΑΙΑΙΣ ΥΠΟ. Scimus, Æschylum extremam ætatem apud Siculos, eo fere tempore, egisse, quo, regnante Hierone, multus arsit Ætnæus mons. Hinc αὐτόπτην scripsisse non abludit. Sic ultimum hanc Tragœdiam suspiceris laborem; quo etiam facto ad omnes homines, quam ad Atticos ritus et Græcos heroas magis pertinet. Senis vividissima mens, tanto operi par, admirationem incutit. Jo. Muller.

℣. 368. ΠΟΤΑΜΟΙ ΠΥΡΟΣ. Adi sis A. Gell. N. A: XVII. 10. S. Butler.

Ibid. ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ΑΓΡΙΑΙΣ ΓΝΑΘΟΙΣ. Græci poetæ qui proprius a prima ignis inventione aberant, ejus vim et figuram sæpe eum corporis humani partibus comparare solent, indeque metaphoras ad nostræ linguæ ingenium justo audaciores eliciunt, quæ si ad naturam et intelligentiam antiquioris ætatis revocentur, neminem sane offendent. Itaque πυρὸς γνάθος, πυρὸς βόστρυχος, et quæ sunt generis ejusdem in Æschylo nemo vituperet. Notum est, Marianarum insularum incolas, cum primum Magellano ad eorum littora appellente, ignem conspexissent, eum animal esse credidisse quod ore et halitu noceret. Apud Plutarchum, Satyrum quendam ignem exosculari voluisse narratur. Τοῦ δὲ Σατύρου τὸ πῦρ ὡς πρῶτον ὤφθη, βουλόμενος φιλῆσαι, καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεὺς scil. ἔφη·

Τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε,
Καίει τὸν ἁψάμενον·

quos quidem versiculos non dubito ex Æschyli Prometheo πυρφόρῳ desumptos esse. Schutz.

℣. 369. ΚΑΛΛΙΚΑΡΠΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΣ. Notissima est Siciliæ ubertas. Pind. Olymp. I. 19.

——ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ.

Nem. I. 19. ——ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς
Σικελίαν πίειραν.——

Solus Euripides ἀκάρπιστα πέδα Σικελίας vocat, quod nonnulli, quorum est etiam Porsonus, de Siculo mari interpretantur. Kingii emendationem εὐκαρπίστων probat Valck. in Phœniss. ℣. 216. Adi sis Stanl. Comment. ad Arg. Persarum. Ipse de mari accipio. S. Butler.

℣. 371. ΠΥΡΠΝΟΟΥ ΖΑΛΗΣ. Ζάλη non solum turbinem et procellam, verum etiam maris æstum notat: h. l. itaque *imus Ætnæ fundus igneæ materiæ (lavam* dicunt*) plenus* intelligitur. Sic Virg. Æn. III. 571.

——*horrificis juxta tonat Ætna ruinis*
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo et candente favilla;
Attollitque globos flammarum et sidera lambit:
Interdum scopulos avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, FUNDOQUE EXÆSTUAT IMO.

Schutz.

℣. 372. ΚΑΙΠΕΡ ΚΕΡΑΥΝΩι ΖΗΝΟΣ ΗΝΘΡΑΚΩΜΕΝΟΣ. Sic Virg. Æn. III. 578.

Enceladi semiustum fulmine corpus.

Cæterum hæc descriptio cum omnis ad terrorem Prometheo incutiendum, atque ad summam Jovis potentiam declarandam

directa sit; verissimeque imagines gravissimis pariter atque aptissimis verbis exprimat, causam video nullam cur eam cum doctissimo Gediekio turgidam esse arbitremur. Furores enim Typhœi sub Ætna conclusi summæ ejus desperationis indicia sunt, et graviorum pœnarum omina. Quid igitur hujus exemplo ad flectendum Promethei animum aptius, et ad vincendam ejus obstinationem ac superbiam fortius videri poterat? SCHUTZ.

℣. 373. ΣΥ Δ' ΟΥ ΑΠΕΙΡΟΣ. Animadvertit quid Oceanus pro sua prudentia tecte voluerit subjectum: sed id dissimulat, et ei vicissim tecte et prudenter respondet. GARB.

℣. 375. ΑΝΤΛΗΣΩ ΤΥΧΗΝ. Dicitur ἀντλῆσαι de rebus gravibus ac molestis. Eurip. Med. ℣. 79.

Ἀπώλομεσθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Lucian. de Merc. Conduct. c. 17. Περιπερίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. GIAC.

℣. 376. ΕΣ Τ' ΑΝ. Pro ἕως ἄν, donec, observante cl. Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 236. Ἐς ὃ Ionice scribentibus ἐς τὸ, Atticis ἔς τε dicebatur: hoc jungi solet indicativi temporibus; ἔς τ' ἂν postulant subjunctivum. SCHUTZ.

Ibid. ΑΠΟΦΗΣΗι. Παύσονται, ut apud Soph. Ajac. ℣. 61.

Τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου. IS. CASAUB.

Sic etiam ℣. 655. ——τὸ δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. S. BUTLER.

℣. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ ΕΙΣΙΝ ΙΑΤΡΟΙ ΛΟΓΟΙ. Horatius procul dubio nostrum imitatus, Epist. I. 1.

Fervet avaritia miseroque cupidine pectus?
Sunt verba et voces quibus hunc lenire dolorem
Possis, et magnam morbi deponere partem. IS. CASAUB.

Euripidem potius expressisse videtur Horatius, Med. ℣. 478.

Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι,

ut notat Barnesius in loco. Similis est locus SS. Proverb. xv. 1. *Responsio mollis frangit iram.* S. BUTLER.

℣. 379. ΕΝ ΚΑΙΡΩι ΓΕ. Γὲ iterum antecedentis quæstionis affirmationem cum restrictione involvit. SCHUTZ.

℣. 380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ ΘΥΜΟΝ ΙΣΧΝΑΙΝΗι. Respicit ad consuetudinem puellarum quæ solent mammas σφριγώσας ἰσχναίνειν. IS. CASAUB. Hoc certe sensu Hesychius. Σφριγᾷ, περιτέταται· περιτείνει· ἄλλοι· σφύζει, πλήρης τυγχάνει· μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ. Idem Σφριγῶν· ἀκμάζων, νεάζων, αὔξων, sensu huic loco aptissimo — σφριγῶντα, exultantem præ juventute atque adeo *ferocientem*. Sensum optime expressit interpres Italus:

Quando alcuno però mitighi l' ira
In buona congiuntura, e non pretenda
Abbassarlo per forza quando è tumido.

Hoe enim vult Æschylus, nisi fallor, utilem esse orationis et consilii medicinam cum jam deferveat irarum æstus, prius autem ad leniendos animi motus nullo modo valere. S. BUTLER.

Σφριγῶν θυμὸς opponitur τῷ μαλακῷ, estque adeo *tumens animus*, ira et vindictæ cupiditate elatus. Eodem modo τῷ μαλθάσσειν opponitur ἰσχναίνειν, et ut illud *emollire* est; sic hoc duriter et aspere tumorem tractare significat, seu violenta manu atterere et irritare. Ducta vero est elegans allegoria e medicorum rationibus, qui corporis tumori fomenta adhibent, eosque sensim ac leniter emolliunt, tantum abest ut scalpellis lacerent aut ignibus urant. SCHUTZ.

ỳ. 385. ΜΗ ΔΟΚΕΙΝ ΦΡΟΝΕΙΝ. *Se sapere dissimulare.* De hac potestate verbi δοκεῖν vide Valckenarium ad Hippol. ỳ. 462. Sic Eurip. Med. ỳ. 66. οὐ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* BRUNCK.

ỳ. 386. ΕΜΟΝ ΔΟΚΗΣΕΙ Τ' ΑΜΠΛΑΚΗΜ'. Quia veretur ne iste conatus, quem sciat non successurum, sibi imputetur. GARB.

ỳ. 388. ΜΗ ΓΑΡ. Plene δέδοικα γὰρ μή σε. BRUNCK. Nihil ejusmodi ellipsi elegantius aut frequentius. Sed locum non explevit Brunckius, non enim refertur illud γὰρ ad δέδοικα, sed ad στέλλω subauditum. Locus itaque expletus erit, Στέλλω σε· δέδοικα γάρ, κ. τ. λ. S. BUTLER.

Ibid. ΘΡΗΝΟΣ ΟΥΜΟΣ. *Mei.* Attici pro pronominibus primitivis solent ponere possessiva; quod et imitantur Latini. Hor. Sat. I. 4. Eurip. Electr. ỳ. 366.

Οὗτος κέκληται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.

Vid. Aristoph. Plut. ỳ. 33. Nub. ỳ. 1024. T. MORELL.

ỳ. 392. ΣΤΕΛΛΟΥ, ΚΟΜΙΖΟΥ, ΣΩΖΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΝΟΥΝ. Hæc non sine acerbitate dicit Prometheus, leviter ei nimium Jovis timorem exprobrans. Cf. ỳ. 936.

Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. SCHUTZ.

Ibid. ΚΟΜΙΖΟΥ. Sic absolute Phœniss. ỳ. 602.

Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων ἢ κατθανεῖ. JAC. TATE.

ỳ. 393. ΟΡΜΩΜΕΝΩι ΜΟΙ ΤΟΝΔ' ΕΘΩΫΞΑΣ ΛΟΓΟΝ. Male dissimulans Oceanus dolorem quem ex invicta Promethei pertinacia capit, animum jam dudum ad discessum promptum atque paratum mentitur, et quæ de οἰωνῷ τετρασκελεῖ subjungit, per se quidem frigida sunt, hic tamen ad perturbationem ejus significandam valde apposita. Ἐθώϋξεν h. l. nihil aliud significat quam *dixisti*. Λευρὸν οἶμον αἰθέρος, *latam aeris viam*, i. q. *aerem*, ornata periphrasi, nec tamen a persona loquentis aliena. Tragicam enim orationem in dialogis quoque vulgari sermone paulo elatiorem comptioremque esse oportet, modo ne ampullis aut ambitiosis ornamentis delectetur. SCHUTZ.

ỳ. 394. ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΡ ΟΙΜΟΝ ΑΙΘΕΡΟΣ. Supra, ỳ. 369.

Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

Hesych. Λευρῷ, ὁμαλῷ, πλατεῖ. Idem. Λευρά· λεῖα. Ad Hom. Odyss. Η'. 123. Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Scholiast. λείῳ, ὁμαλῷ, ἢ πλατεῖ. S. BUTLER.

Ibid. ΨΑΙΡΕΙ ΠΤΕΡΟΙΣ. Vide Notas Varr. Critt. Vim verbi,

levem alarum motum exprimentis vix assequitur interpres Italus, qui tamen plerumque feliciter rem gessit:

——e questo angel quadrupede
Tocca la spatiosa via dell' ethere
Con l' ale.

Pulcherrime Virgilius, Æn. ỷ. 218. *Radit iter liquidum*; vel, quod magis appositum est, ut notat Schutz. (non enim de volante sed de nitente evolare loquitur Æschylus) Æn. XI. 570.

——simul æthera verberat alis.

Vide sis quæ adnotavit cl. Valcken. ad Eurip. Phœniss. ỷ. 1399.

——πολὺ μεταφαίρων πίτρον. S. Butler.

ỷ. 396. ΚΑΜΨΕΙΕΝ ΓΟΝΥ. Vide supra, ỷ. 32.

Ὀρθοστάδην ἄϋπνος ἐν κάμπτων γόνυ

sed hic rectius, nam ab animalibus ad homines transfertur metaphora. S. Butler.

ỷ. 399. ΑΠ' ΟΣΣΩΝ ΡΑΔΙΝΩΝ. Oculi ῥαδινοὶ dicuntur, vel generatim quia *mobiles* ac *lubrici* sunt, vel, quod magis placet, *molles, teneri, ad lachrymandum prompti*. Prope accedit Ped. Albinov. III. 13.

Mollibus ex oculis aliquis tibi decidat humor.

Hesych. Ῥαδινόν· λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάσειστον. E quibus interpretamentis loco nostro nullum melius convenit, quam ἁπαλὸν, quod idem de oculis dicitur. Schutz.

ỷ. 400. ΠΑΡΕΙΑΝ ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΓΞΑ ΠΑΓΑΙΣ. Simplicius Eurip. Hec. ỷ. 520.

Τέγξω τόδ' ὄμμα.

Chariton. Aphrod. de Chær. et Call. I. 3. δακρύων ἀφῆκε πηγάς· et III. 3. πηγὴν ἀφῆκε δακρύων. Ad quem locum notat D'Orvillius apud poetas usurpari πηγαὶ pro *lachrymæ*; negatque hoc Ebraismum esse, ut asserit Stanleius, citatis ex Euripidis Alcest. ỷ. 1067.

——ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ κατεῤῥώγασιν.

Et Herc. Fur. ỷ. 1354. ——οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων
Ἔσταξα πηγάς. Giac.

ỷ. 402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. Quoniam qui invide ac maligne dat, parce dat; qui vero non invide dat, plenis manibus largitur: ideo primum, quæcunque abundantia et ubertate cumulata visa sunt, non invideri, et si bona erant, ἄφθονα, si mala, ἀμέγαρτα dicebantur. Ἀμέγαρτος enim semper mali quiddam in notione sua involvit, ut ἀμέγαρτα κακῶν apud Eurip. Hec. ỷ. 193. Ἀμέγαρτοι πόνοι, et ἀμέγαρτε συβῶτα apud Homerum. Deinde procedente analogia, ac voce indies paulatim magis ac magis a primaria illa significatione deflexa, tandem notio omnis invidiæ evanuit, et quicquid in malis aut magnitudine aut multitudine eximium erat, ea significari cœpit. Heath. Ἀμέγαρτα non adverbialiter positum; sed est accusativus a κρατύνων rectus. Nam sicut ỷ. 143. φρουρὰ ἄζηλος, *non invidenda*, erat *miserabilis, calamitosa*, sic ἀμέγαρτα τάδε de Promethei tristi calamitate intelligenda.

SCHUTZ. His equidem non assentior, vertoque *Severe, praeter jus fasque. Imperiosamente* interpres Italus. Vide quæ annotavit Stanleius in loco. Aliter infra Supplic. ✝. 650.

Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον·

cui loco convenit Hesychii interpretatio, ἀζήλωτον. S. BUTLER.

✝. 404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. Veteribus magnitudo Deorum terrore constabat, summusque unde major timor. Hæc religio Christiana mitigavit. JO. MULLER.

✝. 405. ΑΙΧΜΑΝ. Imperium: nam pro sceptris imperii insigne reges antiquitus hastas gerebant. Vide quæ annotavit Stanleius ad Sept. Th. ✝. 535. Ὀμνύσι δ' αἰχμήν. Per θεοὺς τοὺς πάρος Titanas et Saturnum intelligit, in quos severum imperium Jovem exercere jam supra doluit Chorus, ✝. 151. S. BUTLER.

✝. 406. ΠΡΟΠΑΣΑ Δ' ΗΔΗ ΣΤΟΝΟΕΝ ΛΕΛΑΚΕ ΧΩΡΑ. Sicut Chorus, ✝. 430. et seqq. Atlantis fortunam vicinum mare, vicina flumina, vicinum Orcum miserari finxit, ita h. l. vicinas ei loco, ubi Prometheus affixus erat, gentes in societatem ejus dolorum venire affirmat. Πρόπασα χώρα haud aliter intelligi potest quam omnis regio circumjacens. SCHUTZ.

✝. 407. ΛΕΛΑΚΕ. Est vox tragica et Euripidi familiaris. Orest. ✝. 162. ✝. 330. Alc. ✝. 346. Ion. ✝. 177. Vide Kust. in Arist. Plut. ✝. 39. et Av. ✝. 409. MORELL. Στονόεν λέλακε. *Suspirio et gemitu insonuit:* ut Virg. Æn. IV. 667.

Lamentis gemituque et fœmineo ululatu
Tecta fremunt.—— SCHUTZ.

✝. 408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ ΚΑΡΧΑΙΟΠΡΕΠΗ. Dignitatem scil. suo decore et splendore honestatis magnam et illustrem. Ἀρχαιοπρεπῆ, quæ et decus antiquum habuit a majoribus acceptum, et ab eo non degenerarat. GARB.

✝. 410. ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ ΤΕ ΤΙΜΑΝ. Συνομαίμονας nimis anguste exponitur ab iis qui Atlantem et Menœtium fratres Promethei, aut Atlantem et Typhœum intelligunt. Omnes enim Titanes hoc vocabulo designantur. SCHUTZ.

✝. 411. ΑΓΝΑΣ ΑΣΙΑΣ. *Puræ:* f. propter solem orientalem: aut *splendidæ* et *conspicuæ* propter amplitudinem et potentiam atque opes. GARB.

✝. 415. ΚΟΛΧΙΔΟΣ ΤΕ ΓΑΣ ΕΝΟΙΚΟΙ. Κολχίδος γῆς ἔνοικοι Παρθένοι Amazones sunt, quæ antequam circa Themiscyram ad fluvium Thermodonta habitarent, Colchidis regionem obtinebant. Cf. ✝. 723. SCHUTZ.

✝. 416. ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Sic infra Agam. ✝. 1411.

Ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
Λέγω. Sc. *intrepido corde.* S. BUTLER.

✝. 417. ΣΚΥΘΗΣ ΟΜΙΛΟΣ. Pro Σκυθικός. Vide quæ annotavit Stanleius ad ✝. 2. hujus tragœdiæ. S. BUTLER. Hic aperte Chorus significat verum scenæ locum. Sicut enim, ✝. 2. Σκύθης οἶμος dictus erat χθονὸς τηλουρὸν πέδον, sic h. l. Scythæ ultimam terrarum oram habitare dicuntur. Et quia simul Paludis

Mæotidis mentio fit, locum ubi Prometheum affixum esse fingit Æschylus haud procul ad ea abfuisse perspicuum est; adeoque si sedem Promethei vincti inter Borysthenem et Hypacarin ad Sinum Carcinitem, sic ut Pontum Euxinum prospiceret, fuisse ponimus, locorum situs, quæ hic ab Æschylo commemorantur, aptissime convenit. Schutz.

ỳ. 418. ΕΣΧΑΤΟΝ ΠΟΡΟΝ. Vides illi non multum ultra patuisse hic Scythiam. Nec Herodoti obest exactior notio; hunc multo mercatorum usu, quem in Ionum Ponticis coloniis habuit, profecisse apparet: eaque de re in Comment. Soc. Reg. Gotting. *Gatterer* doctissime disputavit. Jo. Muller.

ỳ. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ Τ᾽ ΑΡΕΙΟΝ ΕΘΝΟΣ. Arabes hic non stant suo loco; et errat interpres Græcus qui ex Strabone hæc elucidare studet, Troglodytas cum Trogodlytis perperam confundens; ut recte animadvertit Casaub. in notis ad Strab. p. 207. Error sine dubio est Æschyli, qui cum suis æqualibus partes Asiæ non habebat satis perspectas. Pauw. Ἄρειον ἔθνος, nam invicti Arabes, nec exteris vel itinera tuta. Errat Scholiasta, non enim miscuit Arabes Caucaso. Post *septentrionales* Scytharum sedes, et *occidentem* versus Colchos vergentes, *meridionale* magnorum gentis Arabum excitat, mox in prærupta, quibus ad *orientem* contra mare Caspium Caucasus absciaditur, (jamque *Derbend* habitatur) desitura Oceanis nympha. Jo. Muller.

ỳ. 421. ΥΨΙΚΡΗΜΝΟΝ Θ᾽ ΟΙ ΠΟΛΙΣΜΑ ΚΑΥΚΑΣΟΥ ΠΕΛΑΣ ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Quid per ὑψίκρημνον πόλισμα Καυκάσου πέλας intelligit auctor? Nostine urbem ibi, quam ita designare potuit omisso nomine? Vix puto, et dicam quod sentio: πόλισμα Tragicus vocat loca, quæ homines inhabitant, quæque pro urbe illis sunt, dum perpetuo ibi commorantur: sic ὑψίκρημνον πόλισμα Καυκάσου πέλας sunt rupes et loca aspera, quæ ipsi Caucasii circa Caucasum tenebant, et omnis loci difficultas evanescit statim. Πόλις, πόλισμα, ad πολέω pertinet, et proprie denotat loca in quibus πολοῦσιν ἄνθρωποι. Inde Hesychii πόλιν, τὴν χώραν, et alia quæ satis nota sunt. Pauw. Ὑψίκρημνον πόλισμα πέλας Καυκάσου est *editum castellum*, seu oppidum montanum *Caucaso vicinum*. Quodnam vero illud sit Æschylus non addit, nec apud Geographos antiquos reperi nomen cui hæc descriptio ita conveniat ut alii non æquo jure tribui possit. Schutz.

ỳ. 423. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Quarum cuspides sunt prominentes et acutæ. Nullum epitheton est otiosum, sed petitum ex moribus illarum regionum et gentium. Garb.

ỳ. 424. ΒΡΕΜΩΝ ΕΝ ΑΙΧΜΑΙΣ. Nostrum imitatus est Euripides, Phœniss. ỳ. 113. —— μυρίοις δ᾽ ὅπλοις βρέμων. Giac.

ỳ. 430. ΒΟΑι ΔΕ ΠΟΝΤΙΟΣ ΚΛΥΔΩΝ. Fluctus marinos quasi misericordia Atlantis tangi fingit, quia Atlas haud procul a mari in Mauritania stare ferebatur. Ξυμπιτνῶν βοᾷ vel est i. q. πιτνῶν ξυμβοᾷ, *cadens una cum Atlante clamat*, vel ξυμπιτνῶν est i. q. *propter labens.* Schutz.

ỷ. 433. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ. Commune fluviorum Epitheton. Sic Eurip. Med. ỷ. 410. ——Ποταμῶν ἱερῶν.
Et Horat. Od. I. 1. ——*aquæ lene caput sacræ.*
Causam affert Aristides Orat. in Nept. θεὸς, scilicet, πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἐνόμιζον οἱ πρῶτοι. Eleganter itaque fingunt Nymphæ Oceanitides fluminum fontes Promethei vicem deplorare; per fontes enim ipsa fontium numina, Naiadas intelligunt. S. BUTLER.

III.

ỷ. 435. ΜΗ ΤΙ ΧΛΙΔΗι. Est hic tertius fabulæ hujus Actus, in quo Prometheus ad petitionem Chori, supra ante adventum Oceani propositum, exponit reliqua industriæ suæ opera et beneficia, pro genere præsertim humano juvando.—Sentiendum autem est, ipsum ut gravitate et prudentia præstantem, post discessum Oceani aliquandiu cogitabundum, nihil locutum esse Choro, et ideo, ne Chorus de hoc ipso silentio sinistre cogitet, dicit ad eum, Μή τι, i. e. μὴ κατά τί. GARB.

Ibid. ΧΛΙΔΗι ΔΟΚΕΙΤΕ ΜΗΤ' ΑΥΘΑΔΙΑι. Χλιδὴ significat luxum, mollitiem, et delicias, comites insolentiæ. Αὐθαδία est insolentia ex amore sui et honorifica de se persuasione orta. GARB. Χλιδῇ hic ita ponitur ut apud Latinos *delicias facere.* SCHUTZ.

ỷ. 436. ΣΥΝΝΟΙΑι ΔΕ ΔΑΠΤΟΜΑΙ. Alciphr. Epist. IV. 63. Σιγὴ δέ ἐςι τῦ θυμῦ τροφή. GIAC.

ỷ. 438. ΚΑΙΤΟΙ ΘΕΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. Ita vocat eos ex νεμέσεως et per εἰρωνείαν. GARB. In ὁμοιοτελεύτῳ θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις inest ingratum aliquid non sine poetæ consilio. S. BUTLER.

ỷ. 439. ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ Η 'ΓΩ. Prima et maxima asserit esse quæ in Jovem et alios deos contulit, sed illa non diserte et nominatim explicat. Intelligit autem se primum Jovi adfuisse suo consilio in regno et occupando et εὐνομίᾳ εὐταξίας confirmando, de quo ante habuimus. Deinde etiam aliis Diis profuisse ad consecutionem functionum et dignitatum, quas ipse iis pro sua prudentia distribuerit, ut singuli et haberent suas et eas pares et aptas: quod est valde arduum negotium nec sine judicio divino expediri recte potest, sic Plato Leg. VI. tradit. MORELL.

ỷ. 441. ΤΑΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΕ ΠΗΜΑΤΑ. Diserte proponit et priorem statum hominum vocat πήματα, *mala et calamitates,* ad invidiam Jovis, a quo vult neglectum fuisse genus humanum in collatione donorum, quod sibi excolendum fuerit. GARB.

ỷ. 442. ΝΗΠΙΟΥΣ. Rudes et pueriliter affectos more infantum; quemadmodum Divus etiam Paulus usurpat hanc vocem, ita enim non solum privatim sed et publice fuit ab initio genus humanum, ut passim docent historiæ, et Aristoteles non in uno loco disputationum civilium, lib. 2. dicit: Τὺς ἀρχαίυς νόμυς λίαν ἁπλῦς εἶναι καὶ βαρβαρικύς· et mox, Τὰ δὲ πλεῖςα τῶν ἀρχαίων ἧττον διῄρθρωται τῶν νεωτέρων. GARB.

Ibid. ΕΝΝΟΥΣ ΕΘΗΚΑ. Ob hanc causam simul cum Minerva Prometheus cultus est. Veteres enim multos aliquando conjungebant Deos, quorum simulachra vel in eadem basi vel eodem in templo collocabant, habita tamen ratione ut vel ejusdem conditionis vel naturæ vel officii participes essent. Huc facit Scholiast. Soph. Œd. Col. ϡ. 56. Συντιμᾶται (Προμηθεὺς) καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ἥφαιςος· καὶ ἐςὶν αὐτῷ παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. Δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ᾗ τοῦ τε Προμηθέως ἐςὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαίςου. GIAC. Fabulam quæ Prometheum homines ex luto finxisse perhibet Æschylus non sequitur; sed eum tantum cum antea animalium ritu viverent, ad rationis usum mortales traduxisse fabulatur. SCHUTZ.

ϡ. 443. ΦΡΕΝΩΝ ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Hesych. Ἐπήβολος· Ἔμπειρος· ἐπιςάτης· δεσπότης· μέτοχος· et rursum Ἐπηβόλους· Ἐπιτευκτικούς· ἐπιτηδείους· ἢ ἐπιτυχεῖν μέλλοντας· Βάλλειν γὰρ, τὸ ἐπιτυγχάνειν. Ubi hunc locum Æschyli adferunt Grammatici. S. BUTLER. Similiter Soph. Antig. ϡ. 498. ——— εἶδον ἀρτίως

Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.

Citat ex alterutro Eustath. ad Il. Ζ'. p. 479. l. 22. ABRESCH. Proprie ἐπήβολος est qui rem aliquam ceu scopum propositam consequitur. Schol. Hom. Odyss. Β'. 316. νηὸς ἐπήβολος, exponit ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής· ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὅ ἐςι τοῦ σκόπου τυγχάνειν. Max. Tyr. Diss. XXIV. p. 285. edit. Cant. 1740. ὅτι πράγμα διττὸν, τὸ μὲν ἀρετῆς ἐπήβολον, τὸ δὲ μοχθηρίᾳ συμπεφυκός. GIAC. Iis nequaquam assentior qui scribunt a βάλλειν significante τυγχάνειν τοῦ σκόπου fieri βόλος ἤβολος, deinde ἐπήβολος, nec rursum iis qui ἐπήβολος dici putant q. ἐπιήβολος, sed ἐπήβολος, licentia poetica atque adeo sua dixisse Homerum. H. STEPH.

ϡ. 444. ΜΕΜΨΙΝ ΟΥΤΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΧΩΝ. His verbis aperte prodit, se diis tantum, non hominibus irasci, neque ab his ullo modo offensum esse. Quod quidem ut adderet, callide instituit Æschylus; ne spectatoribus vel levissimam causam præberet cur a Prometheo abalienarentur. SCHUTZ.

ϡ. 446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΕΒΛΕΠΟΝ ΜΑΤΗΝ. D. Lucas, viii. 10. Ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι. GIAC. Et similiter Isai. vi. 9. Matt. xiii. 13, 14. MORELL. Breviter et ornate designat brutam hominum stupiditatem, qui oculis et auribus recte uti nescirent. SCHUTZ. Videsis Th. Gataker de Novi Instrumenti stylo, p. 58. S. BUTLER.

ϡ. 447. ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΑΛΙΓΚΙΟΙ ΜΟΡΦΑΙΣΙ. Non de imbecillitate hominum capio, quemadmodum Pindarus σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, aut noster alibi senem imbecillum ὄναρ ἡμερόφαντον dixit, sed potius cum verbis sequentibus arctius copulandum censeo, ut sensus sit: *Homines haud secus ac in somniorum imaginibus fieri solet, in quibus vanissimæ species nulla veritatis ratione habita concursant, et alienissima visa nullo modo inter se apta et connexa consequuntur, ita diu omnia temere commiscebant, nihilque cum*

aliqua præteritorum memoria, aut prævisione futurorum agebant. SCHUTZ. Similiter Shakespearius:

——*We are such stuff*
As dreams are made of. JAC. TATE.

℣. 449. ΕΦΥΡΟΝ ΕΙΚΗ. Moschionis versus, quos laudat Stanleius, extant in Stobæi excerptis de R. N. edit Grot. p. 145. Integram ῥῆσιν, studiosorum in gratiam, e libro non ubique obvio hic transcribere libet.

Πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ,
Ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου.
Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα
Θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοὶ,
Ὀρειγενῆ σπήλαια, καὶ δυσηλίους
Φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν
Οὔτε στεγήρης οἶκος οὔτε λαΐνοις
Εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις.
Οὐ μὴν ἀρότροις ἀγκύλοις ἐτέμνετο
Μέλαινα καρποῦ βῶλος ὀμπνίου τροφός.
Οὐδ' ἐργάτης σίδηρος εὐϊώτιδος
Θάλλοντας οἴνης ὀρχάτους ἐτημέλει.
Ἀλλ' ἦν ἀκύμων κοὐδὲν ἐκφύουσα γῆ.
Βοραὶ δὲ σαρκοβρῶτες ἀλληλοκτόνους
Παρεῖχον αὐτοῖς δαῖτας· ἦν δ' ὁ μὲν νόμος
Ταπεινός· ἡ βία δὲ σύνθρονος Διΐ.
Ὁ δ' ἀσθενὴς ἦν τῶν ἀμεινόνων βορά.
Ἐπεὶ δ' ὁ τίκτων πάντα καὶ τρέφων χρόνος
Τὸν θνητὸν ἠλλοίωσεν ἔμπαλιν βίον,
Εἴτ' οὖν μέριμναν τὴν Προμηθέως σπάσας,
Εἴτ' οὖν ἀνάγκην, εἴτε τῇ μακρᾷ τριβῇ
Αὐτὴν παρασχὼν τὴν φύσιν διδάσκαλον,
Τόθ' εὑρέθη μὲν καρπὸς ἡμέρου τροφῆς
Δήμητρος ἁγνῆς· εὑρέθη δὲ Βακχίου
Γλυκεῖα πηγή· γαῖα δ' ἡ πρὶν ἄσπορος,
Ἤδη ζυγουλκοῖς βουσὶν ἠροτεύετο.
Αὐτοὶ δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισκεπεῖς
Ἔτευξαν οἴκους· καὶ τὸν ἠγριωμένον
Εἰς ἥμερον δίαιταν ἤγαγον βίον.
Κἀκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισεν νόμος
Τύμβοις καλύπτειν, κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν,
Νεκροὺς δ' ἀθάπτους μηδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἐᾷν,
Τῆς πρόσθε θοίνης μνημόνευμα δυσσεβές. BRUNCK.

℣. 453. ΗΝ Δ' ΟΥΔΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. Veteres sæpenumero tres tantum anni horas numerare, ver, æstatem, et hyemem, autumno quem sub æstate comprehendebant omisso, inter omnes constat. Βέβαιον τέκμαρ, *certus finis:* non habebant certa signa quibus anni tempora definirent. Ἀνθεμώδους et καρπίμου ornato propriorum epithetorum delectu. SCHUTZ. Sic de Germanis agens Tacitus,

c. 26. *Sola terræ seges imperatur. Unde annum quoque ipsum non in totidem digerunt species: hyems et ver et æstas intellectum ac vocabula habent: autumni perinde nomen ac bona ignorantur.* S. BUTLER.

ỳ. 455. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Sine delectu et observatione aliqua temporum, labores subibant. GARB.

ỳ. 459. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΕ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. H. e. docui quomodo omnes artes liberales et ingeniosæ essent conscribendæ, et memoriæ mandandæ, ad omnem posteritatem. Aut etiam docui excolere memoriam pro omnibus artibus addiscendis. Utitur vocibus admodum aptis et significantibus, pro vi memoriæ et bonarum artium exprimenda. GARB.

ỳ. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ' ΑΠΑΝΤΩΝ ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ' ΕΡΓΑΤΙΝ. Non tantum innuit λογισμὲς καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις, quæ Mnemosynes inventa sunt, sed omnino omnes artes et facultates quæ sine memoria ne existere quidem, nedum perfici potuissent. Μνήμη, h. l. physice, non mythice ponitur, etsi Mnemosyne dea est Musarum mater; hic vero artem memoriæ intelligit, eamque tantum μουσομήτορ' ἐργάνην, non τῶν Μουσῶν μητέρα appellat, ut significet, se tantum ad illam fabulam de Mnemosyne Musarum matre alludere, non autem ea sic, ut poetæ solent, in rem suam abuti velle. SCHUTZ. Alludit forte ad artem Memoriæ, cujus perfector fuit Simonides. Is. CASAUB.

ỳ. 461. ΚΝΩΔΑΛΑ. Hac voce significatione paulo latiori utitur Æschylus, pro quovis animali. Sic Suppl. ỳ. 1007.

Καὶ κνώδαλα πτερῦντα καὶ πεδοστιβῆ. S. BUTLER.

Jugum bubus, mulis, et equis imponebatur. Sic Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. ỳ. 813. ——καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι

Βυσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.

H. l. tamen κνώδαλα boves tantum, asinos, et mulos designat. Nam de equis deinde seorsim loquitur. SCHUTZ.

ỳ. 462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγλη significat illam jugi partem in quam inseritur collum jumenti. Hic usurpari videtur pro ipso collo, quo trahit jumentum; cui adjungit corpus, respiciendo ad naturam et usum boum, qui et collo et reliquo corpore inserviunt hominibus. GARB. Ζεύγλαισι accipiendum stricte de parte jugi: viri eruditi eas aliter atque aliter describunt, neque veteres sibi constant. Hic lora et retinacula jugi intelligerentur perbene. PAUW. Soph. Antig. ỳ. 358.

Λασιαύχενα θ' ἵππον ἐλῶν,
Ἄγετ' ἀμφίλοφον ζυγὸν,
Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

Vide ibi plura de solertia hominum his non absimilia. MORELL.

ỳ. 463. ΔΙΑΔΟΧΟΙ. Refertur non ad vocem neutram κνώδαλα, sed ad sensum ejus, quia usurpatur ἀντὶ τῦ θηρὸς. GARB.

ỳ. 465. ΑΓΑΛΜΑ. Ἄγαλμα est id, quo quis fruitur, oblectatur, gaudet. GARB.

Ibid. ΧΛΙΔΗΣ. Equos alere apud veteres semper divitiarum

indicium habitum est. Herodotus, VI. 35. ad splendorem domus Miltiadis Cypseli filii declarandum, eum fuisse ait Ἐξ οἰκίας τεθριπποτρόφου· *Ex familia quæ quadrijugos equos aleret.* Quam vero magni sumptus hoc idem Lacedæmonii habuerint, Scholiastes Aristophanis nos admonet ad Nub. ỳ. 12. Δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι, ἵππους τρέφειν, καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. Quam quidem imprecationem commemorat Suidas in v. Δακνόμενος, ad hunc modum, Οἰκοδομαί σε λάβοι καὶ ἐμβολαί· ὁ δὲ ἵππος, καὶ ἁ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. GIAC.

ỳ. 467. ΛΙΝΟΠΤΕΡ' ΕΥΡΕ ΝΑΥΤΙΛΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ. Ad ea loca quæ Stanleii diligentia excitavit, quibus currus marini notione navis describitur, adjungi possint Ovid. Trist. I. 3.

Aurigam video vela dedisse rati.

Virg. Æn. VI. 1. ——*classique immittit habenas.*

Eurip. Hippol. ỳ. 752.

Ὦ λευκόπτερε Κρησία
Πορθμίς.

Iph. Taur. ỳ. 410. Ναΐον ὄχημα. Med. ỳ. 1122. Ναΐαν ἀπήνην. Max. Tyr. Diss. XII. p. 129. de origine navigationis agens, Κατὰ βραχὺ δὲ προϊοῦσα ἡ αἴσθησις ὁμοῦ τῷ λογισμῷ ἐσοφίσατο, καὶ ἐξεῦρεν ὄχημα κοῖλον ἐρεσσόμενόν τε, κ. τ. λ. GIAC. Hæc attigerunt etiam vir elegans Anton. Muretus, Varr. Lectt. II. 11. Th. Gataker Advers. Misc. II. 17. Meurs. in Lyc. ỳ. 25. et ỳ. 1336. S. BUTLER.

ỳ. 469. ΑΥΤΟΣ ΟΥΚ ΕΧΩ ΣΟΦΙΣΜ'. Juxta Euripideum illud, inter Fragm. inc. CXI.

Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. S. BUTLER.

ỳ. 472. ΚΑΚΟΣ Δ' ΙΑΤΡΟΣ ΩΣ ΤΙΣ. Sulpitius ad Ciceron. Epist. Fam. IV. 3. *Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt.* Lucian. Apolog. pro Merced. Conduct. c. 7. ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἐοίκασιν, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. GIAC. Videndus de hac re Bernard. Martinus, V. L. I. 20. S. BUTLER.

ỳ. 473. ΣΕΑΥΤΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙΣ ΕΥΡΕΙΝ ΟΠΟΙΟΙΣ ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ ΙΑΣΙΜΟΣ. Contendit vir doctus in Miscell. Observ. Amstel. vol. VIII. p. 344. verbalia transitivæ significationis æque ac verba accusativum admittere; ex ἰάσιμος itaque σεαυτὸν pendere, ac si dixisset Æschylus οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις σεαυτὸν ἰάσῃ. Est autem Antiptosis illa Atticis usitatissima qua ponitur accusativus pro nominativo. Arist. Plut. ỳ. 55. Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ, τι νοεῖ. Ad quem locum plurima exempla ex ipso Comico et Euripide congessit Kusterus. Quibus addantur Soph. Electr. ỳ. 954.

Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
Ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν.
Nosti quam nulla sit amicorum nobis copia.

Et ỳ. 1107. Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι.
Dudum est cum quæro ubi Ægisthus habitat.

Et in Ajac. ỳ. 118.

Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;

Viden' Ulysse quanta sit potentia Deorum?

Vide Triclin. ad ỳ. 103. ejusdem tragœdiæ, qui eandem quoque formam solutæ orationis scriptoribus usurpatam monet. GIAC.

ỳ. 476. ΔΟΛΟΥΣ. Vox est μέση ideoque *dolus malus* dicitur Jurisconsultis. Is. CASAUB.. Vid. Cic. de Off. III. 14. Sic Œd. Col. ỳ. 1020. Δόλῳ τὰ μὴ δικαίῳ χρήμαθ'. S. BUTLER.

ỳ. 477. ΕΙ ΤΙΣ ΕΙΣ ΝΟΣΟΝ ΠΕΣΟΙ. Quod Chorus Prometheum cum malo medico comparaverat, id ei in memoriam revocat medicinæ rationes a se inventas. Aptissime itaque dialogi filum pertexit Æschylus; prudenterque etiam Prometheum inducit conscientia meritorum suorum ita elatum, ut ad ea, quæ Chorus reprehensionis causa dixerat, nihil regerere dignetur, sed occasionem tantum inde sibi capiat inchoatam narrationem persequendi. SCHUTZ.

ỳ. 479. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Ex πιστὸς, *poculentus*, facile deducatur πιστικὸς, hinc forte D. Johan. xii. 3. μύρον νάρδου πιστικῆς, reddi potest *unguentum nardi potabilis*. Nardi pyxide pretiosissimi, quo scilicet, ut et aliis exquisitis odoribus, vinum imbuere solebant delicatuli, ad Domini nostri pedes unguendos Maria in testimonium amoris usa est. GIAC.

ỳ. 480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Schol. Α'. Κατεφθίνοντο. Schol. Β'. Ἀπέθνησκον. Quod Latinis est *tabefacere*, id Græci verbis *exsiccare* vel *arefacere* significantibus exprimunt. Supra, ỳ. 147. Σὸν δέμας προσαυαινόμενον. Lucian. de Conscrib. Hist. c. 35. Διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, *ob id contabuit*. *Fame* autem vel *siti* interire, verbis κατασκλῆμι, ἀφαύομαι exprimunt Aristoph. Eccles. ỳ. 146. Δίψει γὰρ ὡς ἔοικεν ἀφαυανθήσομαι. *Siti enim, opinor, interibo.* Alciphron. IV. Epist. 3. p. 282. Μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. *Non etsi mihi contabescendum esset.* Sic αὖος etiam Epist. IV. 4. αὖος λιμῷ, *fame enectus*. De risu etiam Aristoph. Ran. ỳ. 1121. Ἀπεφαυάνθην γελῶν, *risu enectus sum*. De tædio ex importune interrogantibus concepto, Lucian. *Bis Accus.* c. 34. ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, *perpetuis enectum interrogationibus*. Et ut Hor. Epist. I. 7. 85.

Immoritur studiis et amore senescit habendi.

Lucian. Gall. c. 29. Κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Totus exaruit curis tabefactus*. GIAC.

ỳ. 483. ΤΡΟΠΟΥΣ ΔΕ ΠΟΛΛΟΥΣ. Tum enim in ignoratione veri Dei, et sine ejus verbo, homines mirifice torquebantur solicitudine futurorum, quoad vitam et præsentem et futuram: et ideo vaticinia in magno erant pretio. GARB.

ỳ. 484. Κ'ΑΚΡΙΝΑ ΠΡΩΤΟΣ. Enumerat Prometheus varia divinationis genera, et primum quidem e somniis, secundum ex ominibus, tertium e portentis in via occurrentibus, quartum ex auguriis, quintum ex extis, sextum ex sacrificiis, septimum e signis cœlestibus. SCHUTZ. Ὀνειροκριτικὴ, eademque auspiciorum auguriorumque ratio, scientiæ hieroglyphorum affinitatem habet:

docet illa queis sensuum objectis quæque futura præsagiantur, hæc quæ facta vel cogitata designentur. Jo. Muller.

ỳ. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Aves rapaces designantur quibus potissimum in disciplina augurali utebantur, hæ a proprietate naturali dicuntur aduncis unguibus præditæ. Schutz.

ỳ. 488. ΔΕΞΙΟΙ ΦΥΣΙΝ ΕΥΩΝΥΜΟΙ ΤΕ. H. e. *faustæ et infaustæ.* Notum est enim e veterum opinione, aliis a læva, aliis a dextera datum fuisse avibus ut auspicium facere possent. Schutz.

ỳ. 491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. Στέργηθρον proprie philtrum significat notante Hesychio; hic pro philtri effectu, benevolentia sumitur. S. Butler.

Ibid. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Verbum est augurale, contrarium διεδρία. Arist. Hist. Anim. IX. 1. sub med. τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. Ælian. de Anim. I. 48. Ὀττεύονται πρὸς τὴν (κόρακος) βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγὰς καὶ πτήσεις αὐτῶν. Adde III. 9. et VIII. 5. Hinc ὄρνις ἐκ εὔεδρος apud eundem XVI. 16. quo et pertinet ἔξεδρος. Vid. Spanh. ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pallad. ỳ. 124. Abresch.

ỳ. 492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Nempe diligenter observabant extispices an hostiarum exta, jecur potissimum, nitida atque plena, an vero horrida atque exilia essent. Cf. Cic. de Divin. II. 12. et seq. Nec vero colorem extorum negligebant. Schutz.

ỳ. 493. ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ. De his et similibus dicendi formulis, πρὸς βίαν, πρὸς ἔχθραν, πρὸς χάριν, κ. τ. λ. videndus cl. D'Orvillius in Charit. Append. VI, 4. Giac.

ỳ. 494. ΛΟΒΟΥ. Proprie ima aurium pars. Sed ἐν τῇ θυτικῇ, σημεῖόν τι ἐν τῷ ἥπατι. Is. Casaub. Hic idem, quod versiculis duobus antecedentibus generatim dixerat, ad propriam fellis et jecoris naturam transfert: haruspices enim accurate observabant quæ pars jecoris inimici, quæ pars familiaris esset, quod fissum periculum, quod commodum aliquod ostenderet; caput jecoris ex omni parte diligentissime considerabant an scilicet a cultro læsum esset, vel plane abesset. Centena talia vel ex uno Julio Obsequente antiquitatis studiosi cognoscent. Schutz.

ỳ. 497. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ. Ἐμπυρομαντείαν. Schol. Pind. Olymp. VI. 111. narrat, Apollinem hanc artem Iamo, Iamum Græcis tradidisse, igni scilicet impositis victimarum pellibus, secundum scissuras aut rectas aut obliquas, responsa consulentibus dabant. Vide etiam Schol. Eurip. Phœniss. ỳ. 1262. Giac. Duo sunt in hanc rem loca imprimis luculenta. Sen. Œd. ỳ. 309.

Utrumne clarus ignis, et nitidus stetit;
Rectusque purum verticem cœlo tulit,
Et summam in auras fusus explicuit comam;
An latera circa serpit incertus viæ,
Et fluctus ante turbidus fumo labat.

Et Stat. Theb. X. 593.

Sanguineos flammarum apices, geminumque per aras
Ignem, et clara tamen medio fastigia lucis
Orta docet; tunc in speciem serpentis inanem
Ancipiti gyro volvi, frangique rubore
Demonstrat dubio.

Eurip. Phœniss. ℣. 1072.

—— ἐμπύρους τ' ἀκμὰς
Ῥήξεις τ' ἰνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἢ δυοῖν ὅρους ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.

Vid. Valc. in loco. MORELL. Verius est intelligere fulgura aliosque ignes cœlestes. SCHUTZ.

℣. 498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Sic Suppl. ℣. 476.

Ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. SCHUTZ.

Sic primi homines gustatis pomis mysticis *aperuere oculos*. Jo. MULLER.

℣. 503. ΜΗ ΜΑΤΗΝ ΦΛΥΣΑΙ ΘΕΛΩΝ. Φλύειν proprie *fervere*, h. l. est *nugas loqui: vana jactare*. Similiter *ebullire* apud Cic. de Fin. V. 27. *Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam*. SCHUTZ.

℣. 505. ΕΚ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Præpositio ἐκ causam aut originem rei aliquando significat, ut grammaticis quoque observatum est. Itaque ἥκουσι intelligi potest, quasi dicat, Omnes artes a Prometheo ad homines venere. Quod etiam sine ellipsi Lucianus Gall. c. 15. Κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. GIAC. Vid. Joach. Camerar. in Decuriis, Probl. II. 2. S. BUTLER.

℣. 508. ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ ΕΤΙ ΛΥΘΕΝΤΑ. Vocabulum ἔτι, si jungas τῷ ἰσχύσειν, vacabit Attice; ut ℣. 906. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς ἔσται ταπεινός. Sin referas ad λυθέντα valebit, *posthac, olim*. ABRESCH. Τὸ ἔτι si ad ἰσχύσειν referatur non vacabit, sed eandam habebit significationem quam cum τῷ λυθέντα conjunctum habet—*olim, posthac*; sic et 906. S. BUTLER.

℣. 511. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Vel πέπρωται active intelligendum, ut sensus sit, *Non sane ista sic perficere decuit Parca*; quæ ratio mihi quidem optima et facillima videtur: vel si πέπρωται passive positum sit, interpretandum; *Non sane hæc ita Parcam perficere* constitutum, seu *fato decretum est*. Ut nominativus cum infinitivo, et verbo passivo constructus, accusativi cum infinitivo vicem expleat. SCHUTZ.

℣. 512. ΔΥΑΙΣ ΤΕ ΚΑΜΦΘΕΙΣ. Simili metaphora Psalm. lxviii. 24. Καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον. Et noster supra, ℣. 306.

Πημοναῖσι κάμπτομαι. GIAC.

Ibid. ΩΔΕ ΔΕΣΜΑ ΦΥΓΓΑΝΩ. Sibi constat ista dicens Prometheus, jam enim supra se, quæ sibi eventura essent, prævidere professus erat. SCHUTZ.

℣. 513. ΤΕΧΝΗ Δ' ΑΝΑΓΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ ΜΑΚΡΩι. Ex his

verbis colligitur, Chorum, saltem ut Prometheus ejus verba ceperit, spem suam de futura Promethei in pristinam salutem restitutione tantum in ejus calliditate positam habuisse. SCHUTZ.

Ibid. ΜΑΚΡΩι. Μέτρῳ supplendum esse monet LAMB. Bos. Ellips. Græc. p. 141.

ỷ. 514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Sept. Th. ỷ. 62.

Σὺ δ' ὥστε νεὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. S. BUTLER.

ỷ. 515. ΜΟΙΡΑΙ ΤΡΙΜΟΡΦΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΣ Τ' ΕΡΙΝΝΥΕΣ. Tres Parcæ. Μορφὴ enim hic personam significat. Parcæ autem fata decernunt, Furiæ exsequuntur. SCHUTZ. Erinnyas vero memorat, exsecrationis qua Jovem Saturnus devoverat haud oblitus. S. BUTLER.

Ibid. ΤΡΙΜΟΡΦΟΙ. Namque facta, præsentia, futuraque fato pendent. JO. MULLER.

ỷ. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. De Fatorum in Deos, et vero in Jovem ipsum potentia, Max. Tyr. Diss. XI. 5. Τίνα τοίνυν ἄποινα δόντες τῇ εἱμαρμένῃ ἐκλυσόμεθα ἑαυτοὺς τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ δεσμοῦ; τίνα χρύσου; τίνα θεραπείαν; τίνα θυσίαν; τίνα εὐχήν; ἀλλ' οὐδὲ ὁ Ζεὺς αὐτὸς εὕρατο παρ' ἐκείνης ἀποτροπὴν, ἀλλ' ὀδύρεται,

Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι. GIAC.

Cf. supra ỷ. 104. et quæ ibi annotata. S. BUTLER.

ỷ. 521. ΤΟΝΔΕ Δ' ΟΥΔΑΜΩΣ ΚΑΙΡΟΣ ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Poetam μυστὴν nullus dubito: inde theologiæ mythicæ vicissitudines auguratur, dicere nefas habet. JO. MULLER.

ỷ. 523. ΤΟΝΔΕ ΓΑΡ ΣΩΖΩΝ ΕΓΩ. Quod olim de Æschylo annotarunt quidam, eum in Prometheo Vincto quædam non satis concinne, nec apte, prout Tragœdiæ leges requirebant, confinxisse, eo illud vel maxime referendum putarim, quod in eadem fabula de futura Promethei liberatione tam ambigue atque perplexe loquitur, ut ipse sibi nequaquam constare possit. Nam cum de Promethei solutione duæ ferantur diversæ sententiæ, quarum altera eum a Jove, cum illum, ne Thetidem duceret, admonuisset, liberatum tradit; altera Herculi, cum quidem a Themide Jupiter admonitus fuisset, facinus hoc tribuit: Æschylus harum non alterutram, sed utramque simul et nunc hanc, nunc illam, permagna cum confusione sequitur. Ac de Jove quidem liberaturo, sic apud ipsum loquitur Prometheus:

——— τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

Et,

Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
Δύναιτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ, δεῖξαι σαφῶς.

Et,

Οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

De Hercule vero hæc ad Jovem profert,

Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς
Τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
Λύσει.——

Et ad ipsum Vulcanum initio fabulæ,

——ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.

Quid quod eodem in loco quodammodo utramque historiam Poeta confundit? ubi hæc sunt ejus ἀμοιβαῖα.

ΙΩ. Οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ (Ζηνὶ) τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;
ΠΡ. Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ·
ΙΩ. Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.

In Προμηθεῖ λυομένῳ certe Herculem videtur hujus liberationis auctorem fecisse, quantum ex ejus fabulæ fragmentis, quæ apud Strabonem, Halicarnass. et Galenum extant, colligere licuit. Id autem nequaquam ab Hercule Jovis jussu præstitum fuisse, ut volunt quidam, facile convincunt versus proxime citati, in quibus legitur ἄκοντος Διός. Quin et qui Jovi liberationem tribuunt, ut Lucianus, in ea Vulcani operam, non Herculis, intercessisse tradunt. CANTERUS, Nov. Lect. II. 19. Poetas quidem Græcos alios aliam mythologiam sequi notissimum est. Æschylus vero totam hanc Promethei fabulam aliter ac cæteri tractat, neque enim Prometheum Caucaso alligatum, neque ob ignem tantummodo suffuratum, sed alia quoque beneficia in mortales collata, pœna affectum tradit. Ut vero tollatur illa, quam doctissimus Canterus adnotavit, ambiguitas, quid si fingamus hanc Æschyli mentem fuisse, primum ut Prometheus quidem ab Hercule, Jove abnuente vel non probante, liberaretur, deinde, ut a vinculis, quæ sic illi liberato Jupiter indignabundus iterum circumdaturus esset, prolato de Thetidis nuptiis indicio, jussu ipsius Jovis in tanti beneficii gratiam solveretur. Haud absimili ratione Æschylus Prometheum nunc in Scythia Europæa vinctum facit; at ỷ. 1020 ad secundam religationem in Caucaso alludit, quæ plerisque prima notior est, forte ob famam Herculis. S. BUTLER.

ỷ. 530. ΘΟΙΝΑΙΣ ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΑ. Loquuntur Nymphæ de conviviis quæ Dii agitabant apud patrem Oceanum, laute et dapsiliter, mactatis bubus. Notissima sunt illa Homeri, Il. Α'. 423.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Θοῖναι igitur hic proprie sunt convivia, et θοίναις scriptum pro ἐν θοίναις. PAUW. Quo minus ita explicemus vocabulum ὁσίαις prohibet, cui pietatis significatio inest, quæ certe in θοινὰς non caderet, si *epulas* potius quam *sacrificia* notaret. Ut igitur Pauwii argumento occurramus, monendi sunt lectores, h. l. Æschylum humanæ vitæ consuetudinem ad Nymphas transtulisse; quemadmodum in Prometheo Soluto sanguinem Iapeti

filio tribuerat, quamvis ille humanum corpus humanumque sanguinem habere non crederetur. Probabiliter autem Nymphæ sacrificare finguntur, quia, quamvis Deæ, tamen cœlestium Deorum numine multo inferiores erant. SCHUTZ.

ỳ. 533. ΜΗΔ' ΑΛΙΤΟΙΜΙ ΛΟΓΟΙΣ. Promethei audaciam loquendi figit. SCHUTZ.

ỳ. 535. ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Videtur a scriptura in tabulis cereis petitum esse, quæ igni admoto aut solis radiis colliquescit, adeoque deletur. SCHUTZ.

ỳ. 536. ΗΔΥ ΤΙ. Talis religio et pietas efficiunt vitam diuturnam, tranquillam, fiducia plenam, et lætam. Contra video evenire illis qui negligunt pietatem et religionem; in quo cum cerno te dilacerari, *φρίσσω, inhorresco.* GARB. Ἡδύ τι, *Profecto dulce est.* Τί enim h. l. intendendi aut asseverandi vim habet. SCHUTZ.

ỳ. 547. ΦΕΡ' ΟΠΩΣ ΑΧΑΡΙΣ. Theocr. Idyll. ỳ. 37.

—— ἰδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει. GIAC.

Ibid. ΧΑΡΙΣ ΑΧΑΡΙΣ, Dupliciter dicitur χάρις ἄχαρις, hic enim est beneficium pro quo aliquis damnum reportat: at Choeph. ỳ. 40, est munus quod ei, cui fertur, parum gratum est. SCHUTZ. De ejusmodi oxymoro vide infra ad ỳ. 903. Pers. ỳ. 682. et sæpe alibi. S. BUTLER.

ỳ. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Hector gravissime vulneratus nec membris tantillum valens, Homero Il. Ε'. 843. ὀλιγοδρανέων dicitur: quod Barnesius reddit *animam agens,* melius *impotens,* ut ibi Scholiastes. Ὀλιγοδυναμῶν, ὀλίγον ἰσχύων. GIAC.

ỳ. 551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Soph. Œd. Tyr. ỳ. 1210.

Ὦ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.

Et Ajac. ỳ. 125.

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
Εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

Aristoph. Av. ỳ. 688.

—— φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ
Ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, εἰκελόνειροι.

Pind. Pyth. VIII. 135.

Ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔτις;
Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. MORELL.

Sic et Æschylus Britannus in loco illo sublimi ac notissimo, *Tempest,* Act. IV. ——*We are such stuff*
As dreams are made of. S. BUTLER.

ỳ. 553. ΤΑΝ ΔΙΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Dogma Pythagoricum. BENTL. Ὅρον, ἁρμὸν, et hinc θέλημα, ut exponit Schol. infra, ỳ. 620. Βούλευμα Δῖον. Alias simpliciter notat συμφωνίαν, unde de eodem Jove Aristid. tom. I. p. 9. σὺν ἁρμονίᾳ καὶ προνοίᾳ πάντα ποιεῖ. Vid. et Jul. Polluc. VI. 33. ABRESCH.

ỳ. 557. ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΜΕΛΟΣ. Potest etiam haberi pro parasceue ad sequentem actum, et ad Iûs lamentationem, ut jam aliquid de ea audierit. GARB.

Ibid. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. *Advenit.* Sic ỳ. 645.

Ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.

Soph. Ajac. ỳ. 283.

Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο. GIAC.

ỳ. 561. ΗΣΙΟΝΗΝ. Recte Schol. Α'. Τὴν ὁμοπάτριον ἡμῖν Ἡσιόνην. Erat enim Oceanis. At secundum Apollodorum, II. 1. Nauplii conjux, ex quo peperit Palamedem. Interpres Italus, nescio qua de causa, reddit *mia sorella* ERMIONE. S. BUTLER.

IV.

ỳ. 563. ΤΙΣ ΓΗ. Hæc quarta hujus Fabulæ pars est ἐπεισόδιον quoddam, in quo exprimuntur errores, fatum, et fortuna varia Iûs.—Non est hoc negotium alienum ab argumento fabulæ et Promethei negotio.—Utraque hæc persona, cum altera, ad solatium quoddam, communicat querelas de suis ærumnis ab eodem Jove acceptis; et tempus utriusque fortunæ fuit idem. Quin et ipse Prometheus ex posteris Ius erat consecuturus Herculem liberatorem sui. GARB. Commode Chori canticum interrumpitur Ius Inachidis interventione, ac ne longiore Chori et Promethei colloquio tædium spectatoribus obrepat, tempestive cavetur. Ius vero persona et apte introducitur, quoniam Inachi filia est, cujus sorores sunt Oceanitides, e quibus Chorus constat; et probabiliter, quia Io tot erroribus acta, facile etiam ad desertam hanc rupem, quamvis ab aliorum hominum vestigiis longissime remotam, aberrare potuit. Prima vero Ius μονολογία affectus et perturbationis plenissima est, mentis etiam furore concitæ imago verissimis coloribus expressa. SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΣ ΓΗ; ΤΙ ΓΕΝΟΣ; Secum loquitur Io. Nec *terram* ubi pedem ponit, nec *genus* Nympharum, nempe Prometheum circumstantium, agnoscit. SCHUTZ.

ỳ. 565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Soph. Trach. ỳ. 120.

——Τὸ δ' αὔξει βιότου

Πολύπονον, ὥστε πέλαγος Κρήσιον.

Eurip. Hippol. ỳ. 315.

Ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. MORELL.

Χειμαζόμενον proprie *hiemantem*, h. l. tralate *afflictum*, *laborantem*. Fieri tamen potest ut simul ad diuturnam Promethei captivitatem, atque ad frigora Scythiæ respexerit. SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΝΟΣ ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ ΠΟΙΝΑΙΣ ΟΛΕΚΗι.; Nihil enim aliud suspicari poterat Io, quam se latronem aliquem, aut similis forte sceleris reum videre, qui hic delictorum pœnas luat. SCHUTZ.

ỳ. 567. ΠΕΠΛΑΝΗΜΑΙ. Postquam hæc dixit Io, novo furoris accessu se agitari sentit. Videre enim videtur Argi umbram vestigiis suis insistentem. Egregie vero adumbravit Æschylus Ius animum spectri phantasia perterritum; ejusque oratio

mirabiliter ad anxietatem animi prodendam conformata, si justa præsertim actoris pronuntiatione fuerit adjuta, vehementem theatro terrorem incusserit necesse est. SCHUTZ.

ỷ. 568. Α, Α, ΕΑ, ΕΑ. Hæ interjectiones primum terrorem ex visione Argi conceptum apte et graviter signant. SCHUTZ.

ỷ. 569. ΧΡΙΕΙ ΤΙΣ ΑΥ ΜΕ. Quod dicit *iterum*, id scite et convenienter spectatoris cogitationem ad ea, quæ extra scenam gesta sunt, traducit. SCHUTZ.

Ibid. ΟΙΣΤΡΟΣ. Œstrum proprie est insectum armentis infestum, alias asilus. Virg. Georg. III. 147.

Asper, acerba sonans; quo tota exterrita sylvis
Diffugiunt armenta; furit mugitibus æther
Concussus, sylvæque, et sicci ripa Tanagri.
Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras
Inachiæ Juno pestem meditata juvencæ.

Nimirum poetæ qui Inachi filiam in juvencam a Jove mutatam esse tradunt, iidem quoque eam œstro sive asilo a Junone immisso agitatam fuisse narrant. At enim cum Tragicus noster metamorphosin Ius in vaccam non agnoscat, sed tantum faciem ejus deformatam et cornibus dedecoratam esse perhibet, οἶστρος, h. l. non de bestiola illa boves aculeo suo figente, sed de quovis terriculamento intelligendus; adeoque hoc vocabulum non propria sed translata significatione poni existimandum est. Cf. ỷ. 582. ỷ. 600. ỷ. 674. et seq. ỷ. 683. In quo iterum Æschylus, quam bene quid scenicæ fabulæ dignitatem deceat, perspexerit, ostendit. Variis enim spectris ac terriculamentis Inachi filiam in furorem agi, nobile erat phantasma, et cothurno dignum; si vero eam tanquam veram juvencam ab asilo actam in scenam produxisset, incredulus utique spectator ineptam hanc fabulam odisset, quæ forte ab aliquo metamorphoseωn scriptore probabiliter narrari poterat, in scena vero repræsentata sibilum potius hominum venustiorum quam plausum excitasset. Ceterum non nego in phrasi χρίει με οἶστρος, allegoriam ab aculeo illius bestiolæ ductam esse. SCHUTZ.

ỷ. 570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Nempe, collatis ỷ. 679. et seqq. donec vivebat Argus ipse miseram agitabat; postquam vero occisus erat saltem ejus umbra vagam puellam terrebat. Hoc autem spectro animus tantum Ius, non oculi feriebantur; neque vero spectatores hanc umbram, quasi propriam figuram et numen habentem, videbant; quanquam in Persis Darii εἴδωλον sic in scenam produxit, ut oculis a spectatoribus cerneretur, quod inter Anglos Shakespearius in nobilissima Hamleti Tragœdia, deinde, haud pari tamen successu, inter Francogallos Voltarius in Semiramide tentavit. Cæterum cum h. l. comparandum Œdipodis dictum apud Sophoclem. Œd. Tyr. ỷ. 1325.

——— οἴμοι
Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν. SCHUTZ.

Ibid. ΛΑΕΥ' Ω ΛΑ. Eodem verbo utitur Suppl. ℣. 537.

Ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας.

Quod nonnulli *mari immerge* perperam interpretantur. Addi possunt Sept. Theb. ℣. 87. ℣. 143. et Eumen. ℣. 877. Οἶ οἶ ἒε, φεῦ. S. BUTLER.

℣. 575. ΝΗΣΤΙΝ. Malim accipere a νὴ et στάσις, *errabundam*, quam a νηστεύω, *jejunam*. Sic mox, ℣. 601.

Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις
Λαβρόσσυτος ἦλθον.

Ubi vertendum *concitatis, errare facientibus*, quod ex contextu liquet. Cf. etiam Agam. ℣. 201. S. BUTLER.

Ibid. ΑΝΑ ΤΑΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΨΑΜΜΟΝ. Hæc imago solitudinis miseram Ius conditionem exaggerat. SCHUTZ.

℣. 576. ΟΤΤΟΒΕΙ ΔΟΝΑΞ. Plutarch. Περὶ ἀοργησίας, p. 810. Is. CASAUB. Ὑπὸ ὀττοβεῖ per tmesin pro ὑποττοβεῖ. Præpositio tamen ὑπὸ ut sæpe in compositis fieri solet, hic plane otiosa est. SCHUTZ. Equidem viro doctissimo vix assentior, idem enim inter ὀττοβεῖ et ὑποττοβεῖ interest, quod inter *canit* et *succinit*; et ὑποττοβεῖ de submissiore fistulæ admurmuratione somnum inducente libenter intellexerim. S. BUTLER.

℣. 577. ΑΧΕΤΑΣ ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Sic Aristoph. Pac. ℣. 1160. Ἡνίκ' ἂν ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον. MORELL. Ὑπνοδόταν νόμον vel ornandæ tantum imaginis causa adjectum est, vel, quod melius placet, ad miserationem commovendam. Cum enim Io molesto lassitudinis sensu premebatur, tum hoc accedebat ad ejus miseriam, quod fistulæ cantus somnum invitaret, quo tamen ob perpetuam Argi fugam frui non licebat. SCHUTZ.

Ibid. ΙΩ, ΙΩ, ΠΟΙ. Inde ab hoc versu dispelluntur Ius phantasiæ, jamque se colligit ex furore, et ad se redit. SCHUTZ. Ποῖ, ποῦ, πῆ, sunt ἰσοδύναμα, eaque hic copulantur ut omnia, quæ motum ad locum indicant, adsint quasi simul. Ita perturbati solent. PAUW.

℣. 582. ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΩι ΔΕΙΜΑΤΙ. Larvæ enim et intemperiæ virginem agitabant. Hanc insaniam, simul ac se ex furore recepit, flebiliter queritur, sicut Ajacem Sophocleum, postquam ad se rediit, eorum pœnitet, quæ furore percitus perpetraverat. SCHUTZ.

℣. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Suidas. Παρακοπὴ φρενῶν· Ἡ φρενιτίασις· Παραπλὴξ· τὸν νοῦν παρατετραμμένος· Noster Eumen. ℣. 330.

—— παρακοπὰ,
Παραφορὰ, φρενοδαλής. S. BUTLER.

Job. vii. 14. *Terrebis me per somnia, et per visiones horrore concuties. Quamobrem elegit suspendium anima mea et mortem ossa mea.* MORELL. Παράκοπον, *amentem*, nempe non ignorat se per intervalla furore corripi. SCHUTZ.

℣. 584. ΠΥΡΙ ΦΛΕΞΟΝ. Incredibiliter angit animum spectatoris, cum, ut se Jupiter igne potius comburat aut terra

abscondat aut in mare projiciat, optat; quam ærumnosam enim ac deplorabilem ejus vitam esse oportet, cui nullus mortis gradus adeo terribilis est, quin tali vita optabilior esse videatur! SCHUTZ.

ỷ. 585. ΔΑΚΕΣΙ ΔΟΣ ΒΟΡΑΝ. Suppl. ỷ. 274.

——'Ανῆκε γαῖα μήτη καὶ δίκη.—— S. BUTLER.

ỷ. 588. ΟΥΔ' ΕΧΩ ΜΑΘΕΙΝ. His verbis commodum sibi transitum parat ad colloquii cum Prometheo instituendi argumentum. SCHUTZ.

ỷ. 590. ΤΑΣ ΒΟΥΚΕΡΩ ΠΑΡΘΕΝΩ. Quærendum hic se offert an Io revera sub juvencæ forma in scenam prodierit, an metamorphosin istam pro imaginaria tantum haberi voluerit poeta, ac proinde eam virginalem speciem nihilominus retinentem spectandam exhibuerit. Priorem sententiam tuetur Dacierius ad Aristotelis poeticam; alteram P. Brumoy, rem nimis ridiculam esse causatus virginem sub specie bovina latentem. Et profecto quodcunque sic exhiberetur incredulus odisse debebat spectator. Mediam tamen quandam sententiam veriorem esse arbitror. Hanc enim metamorphosin intra imaginationem maxima ex parte constitisse patet ex hoc quod Prometheus Ioi, ỷ. 847. prædicit, Jovem sc. in Ægypto eam demum post errores finitos manu attrectantem ac palpantem ἔμφρονα, *mentis compotem*, redditurum; cum si revera in juvencam fuisset mutata, de forma pristina ei restituenda potius fuisset procul dubio locutus. Cornutam tamen frontem gessisse vel ex hoc versu verisimile est, ubi a Choro disertis verbis βουκέρως παρθένος appellatur. HEATH.

Ibid. ΒΟΥΚΕΡΩ. Lycophr. ỷ. 1292.

Οἱ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην
Λέρνης ἀπηρείψαντο. MORELL.

ỷ. 596. ΤΙΣ ΩΝ ΤΙΣ ΑΡΑ. Repetitio pronominis τίς in τίς ὤν, τίς ἄρα, admirationem significat. In his autem versibus collocatio verborum μογερᾷ, τάλας, τὰν ταλαίπωρον, ad misericordiam commovendam perquam apposita. Sperat enim Io, quia ipsum Prometheum ærumna laborantem videt, eum ad levandas aliorum miserias, si quo modo possit, promptum ac paratum fore. SCHUTZ.

ỷ. 600. ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙΝ. Tota hæc allegoria, in qua præclare servatus est translationis tenor, a similitudine equi stimulis ad cursus celeritatem excitati ducta est. Notandum vero est multis adjectivis, quæ alias intransitive ponuntur, Æschylum transitivam vim tribuere, ut enim hic φοιταλέος, quod proprie significat *errabundus*, h. l. est *in errores conjiciens*, *ad cursum concitans*; sic paulo post νῆστις, alias *jejunus*, ponitur pro *famem*, sive *inediam afferens*. Cf. Agam. ỷ. 201. SCHUTZ. At vero νῆστις nec hic nec supra, ỷ. 575. jejunum significat, sed *irrequietum* a νῆ et ἵστημι. S. BUTLER.

ỷ. 601. ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΩΝ ΑΙΚΙΑΙ. Nihil aliud sunt quam

πυρτήματα αἰκίζοντα, *saltus corpori nocentes*, sc. *corpus anhelitu et fatigatione exercentes.* SCHUTZ.

ỳ. 608. ΔΕΙΞΟΝ ΕΙΠΕΡ ΟΙΣΘΑ. Post δεῖξον apte a poeta additum εἴπερ οἶσθα, nondum enim norat Io Prometheum; adeoque, nisi hanc dubitandi formulam subjunxisset, eam a primo quoque obvio, futuri temporis exitum sciscitari mirum videri debuisset. SCHUTZ.

ỳ. 611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤ'. Eurip. Med. ỳ. 282.

Οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους·

et sic supra noster, ỳ. 520. ξυναμπίσχεις. GIAC. Optimus Stanleius dativum singularem vult esse, legens in notis αἰνίγματι; sed quia rarissima est istiusmodi apocope malim pro accusativo plurali habere, αἰνίγματα, ut sit, *Dicam, non ænigmata involvens, sed sermone simplici.* S. BUTLER.

ỳ. 612. ΟΙΓΕΙΝ ΣΤΟΜΑ. Non aliud significant hæ voces h. l. quam simpliciter *loqui*. Sic in SS. Judic. xi. 35. Jephtha filiæ suæ dicit, Ἤνοιξα κατά σου τὸ στόμα μου πρὸς τὸν Κύριον, καὶ οὐ δυνήσομαι ἀποστρέψαι. Cui filia respondet, Πάτερ, ἤνοιξας τὸ στόμα σου πρὸς Κύριον; ποίησόν μοι ὃν τρόπον ἐξῆλθεν ἐκ στόματός σου. Utroque in loco *aperire os* nihil aliud est quam *loqui*. Job iii. 1. Μετὰ τοῦτο ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα αὐτοῦ, *Post hæc Job aperuit os suum*, h. e. *locutus est.* Psalm. lxxvii. 2. Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, *Aperiam in parabolis os meum*, h. e. *loquar in parabolis:* qui locus citatur Div. Matthæo, xiii. 35. qui etiam dicit, v. 2. Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ. Sic etiam Act. viii. 35. et x. 34. et xviii. 14. Olearius de stylo Nov. Test. p. 249. Ebraismum hæc esse contendit, qualia apud Nov. Test. reperiuntur plurima, et ἀνοίγειν στόμα valere idem quod *libere loqui*. Schuartius etiam, qui collatis optimis apud Græcos auctoribus, Nov. Test. stylum tuetur, ἀνοίγειν στόμα exponit *libere loqui*, multasque affert dicendi formulas, αἴρειν φωνὴν, ῥηγνύναι φωνὴν, κ. τ. λ. quæ certe *simpliciter loqui* non significant. Hic vero Æschylum auctorem habemus nihil aliud esse ἀνοίγειν στόμα quam *simpliciter loqui*. GIAC. Sed Æschylus, πρὸς φίλους οἴγειν στόμα, *ad amicos*, h. e. *libere*. S. BUTLER.

ỳ. 613. ΠΥΡΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΟΤΗΡ'. Verbalia eundem regunt casum quem verba transitiva a quibus derivantur. Demosth. Philipp. I. Ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους, ubi quidam legunt τῶν τοιούτων ἀποστόλων, sed idem est ac τεθνᾶσι τῷ δεδιέναι τοὺς τοιούτους ἀποστόλους. Noster Sept. Theb. ỳ. 295.

Γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
Ζωπυροῦσι τάρβος
Τὸν ἀμφιτειχῆ λεών·

ubi τάρβος λεὼν idem est quod ταρβεῖν λεών. *Nam propinquæ cordi sollicitudines incendunt timorem populi circumdantis mœnia*, h. e. *faciunt vehementius ut* timeamus populum etc. Sed de his verbalibus plenius disputatum apud Observ. Misc. Crit. vol. VIII. tom. III. p. 345. GIAC.

τὴν ... ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ. H. e. quam mox petitura sum; nempe, quis te scopulo affixit. S. Butler.

℣. 619. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ Σ' ΩΧΜΑΣΕ. Supra, ℣. 4.

——τῶνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. S. Butler.

℣. 625. ΤΑΔΕ. Solent profecto Tragici ubi τόδε poni posset τάδε tamen præferre, in fine versuum potissimum. Æsch. Prom. Vinct. ℣. 625. Soph. Aj. ℣. 1297. Phili ℣. 539. 540. Eurip. Hec. ℣. 604. Orest. ℣. 600. ℣. 787. ℣. 1583. ℣. 1600. Hipp. ℣. 1257. ℣. 1327. etc. Valcken. ad Eurip. Phœn. ℣. 430.

℣. 626. ΜΕΛΛΩ ΠΑΘΕΙΝ. Dicam verbo. Aoristis pro futuris Græci utuntur millies, cum res futuræ vel certo evenient, vel cito: atque sic μέλλω non minus aorista quam futura amat ex ipsius linguæ certissima indole et notissimo usu. Pauw. Illa metri necessitas de qua loquitur Thom. Magister Stanleio in annotationibus citatus q. v. non ad particulæ ἂν omissionem, sed ad verbum παθεῖν pertinere videtur; Grammaticus nempe opinatur Æschylum scripsisse παθεῖν pro πάσχειν metri causa, quia si πάσχειν scripsisset, in ultima senarii regione spondæum admisisset; quod ut effugeret eum παθεῖν scribere maluisse. Schutz. Aoristum recte postponi post verbum μέλλειν docet etiam Pors. ad Eurip. Orest. ℣. 929. S. Butler.

℣. 628. ΓΕΓΩΝΙΣΚΕΙΝ. Hesych. Γεγωνίσκει· λέγει· quæ tamen interpretatio vim verbi haud satis exprimit: γεγωνέμεν et γεγωνεῖν eodem Hesychio sunt ἐξάκουστον φωνεῖν, ἐξάκουστον βοᾶν. Sic et γεγωνίσκειν apud Thucydidem, VII. 76. doctissimo Alberti laudatur ad h. l. Hesychii. Nec abludit Eustath. ad Il. Μ'. p. 909. Γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. Videndus Cl. Duker. ad locum Thucydidis allatum. S. Butler.

℣. 629. ΘΡΑΞΑΙ. A ταράσσω per syncopen. Soph. Œd. Tyr. ℣. 491. Markl. in Eurip. Suppl. ℣. 611. Morell.

℣. 632. ΜΗΠΩ ΓΕ. Quod h. l. Chorus Promethei narrationem interpellit, et Ius de causis morbi sui relationem exposcit, non solum ab ejus curiositate alienum non est, sed etiam ad variandum dialogi cursum utile, ne forte eadem persona diutius sermocinante auditoris attentio languesceret. Schutz.

℣. 636. ΥΠΟΥΡΓΗΣΑΙ ΧΑΡΙΝ. Apud Lucian. Contempl. c. 2. Mercurium alloquitur Charon his verbis, Ἀλλὰ δὸς ὦ Κυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν, cui respondet ille, ὑπουργητέον δὲ ὅμως, ubi intelligendum χάριν, ut ex h. l. patet. Similis est constructio verbi ὑπουργέω cum accusativo apud Soph. Electr. ℣. 463.

Ὅμως δ' ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
Κἀμοί τ' ἀρωγά.—— Giac.

℣. 643. ΚΑΙΤΟΙ ΚΑΙ ΛΕΓΟΥΣ'. Constructio est nominativi, qui a posteriore verbo pendet, in accusativum ab antecedente rectum commutati, q. d. Καί τοι καὶ αἰσχύνομαι λέγουσα, ὅθεν μοι σχετλίᾳ ... όσσοντος χειμὼν καὶ διαφθορὰ μορφῆς προσέπτατο. Schutz.

ỳ. 646. ΑΕΙ ΓΑΡ ΟΥΕΙΣ. Initio narrationis sæpe ponitur γάρ. Sic infra, ỳ. 828.

Ἐστὶ γὰρ ἐλθεῖς πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα.

Videndus cl. Hoogeveen de Doctrina Partic. in hac voce. S. BUTLER.

Ibid. ΠΟΛΕΥΜΕΝΑΙ. Ionice ut supra, ỳ. 122. κινουχνοῦσιν. SCHUTZ.

ỳ. 650. ΙΜΕΡΟΥ ΒΕΛΕΙ ΠΡΟΣ ΣΟΥ ΤΕΘΑΛΠΤΑΙ. Supra, ỳ. 592. θάλπει κέαρ ἔρωτι. Recte observat Schol. τῷ βέλει proprie subdi debuisse βέβληται vel τίτρωται, sed retulisse poetam ad amoris ignem, non sagittas. Nostrum aperte imitatur Soph. Antig. ỳ. 1098. Ἀφῦκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῇ.

Ἱμέρῳ πεπληγμένον habes in Agam. ỳ. 1213. et Eurip. Med. ỳ. 556. ABRESCH. Apud Horatium Od. Cupido dicitur,

Semper ardentes acuens sagittas
Cote cruenta.

Adde e pluribus Sil. Ital. II. 398. ubi Venus ad Cupidines:

Tyriam pubem tacitis exurite telis.

Ipsæ sagittæ sunt amoris ignis, illas enim aiunt urere, fovere. Vix video itaque quid sibi velit Abreschius. STRUCHTMEYER. Animadv. Crit. I. 12.

ỳ. 652. ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΙΣ. Metaphora ab equis ferocientibus, et quæ nocitura videntur repellentibus, de qua supra, ỳ. 323. S. BUTLER.

ỳ. 653. ΠΡΟΣ ΛΕΡΝΗΣ ΒΑΘΥΝ ΛΕΙΜΩΝΑ. Nimirum in vicinia fontis Lernæi convallis erat, in qua prata erant pascendis pecoribus idonea; his pratis vero colles imminebant. Βαθὺς λειμὼν est igitur *pratum in valle depressiore.* SCHUTZ. Interpres Gallicus, *Va dans les plaines fertiles de Lerne, dans les pâturages que ton père arrose; et contente l'œil amoureux d'un dieu infortuné.* Hæc ille quam solet licentius. Inachus enim non jam deus fluvialis, sed rex Argivorum erat. S. BUTLER.

ỳ. 655. ΤΟ ΔΙΟΝ ΟΜΜΑ. Sic ỳ. 620.

Βούλευμα μὲν τὸ Δῖον.—— S. BUTLER.

Ibid. ΟΜΜΑ ΛΩΦΗΣΗι ΠΟΘΟΥ. Per oculos sc. ad cor intrat desiderium. Itaque hic oculus pro corde. Nostrum imitatus Sophocles, Trach. ỳ. 557.

——ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
Ὀφθαλμὸς ἄνθος.

Bellissimi sunt Nostri versus, Suppl. ỳ. 1010.

Καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι
Πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον
Τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος.

Eurip. Hippol. ỳ. 525.

Ἔρως, ἔρως, ὁ κατ' ὀμμάτων
Στάζεις πόθον.

Max. Tyr. Dissert. XXV. 2. Ἀρχὴ ἔρωτος ἄνθος σώματος, ἐρχόμενον εἰς ὀφθαλμοὺς, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ῥέον, ὁδοὶ γὰρ κάλλους ὀφθαλμοί. GIAC.

℣. 656. ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Etymolog. Εὐφρόνη, ἡ νύξ· παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ. ἢ παρὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Vide illustrem Stanleium ad h. l. S. BUTLER.

℣. 659. ΟΔ' ΕΣ ΤΕ ΠΥΘΩ, Κ'ΑΠΙ ΔΩΔΩΝΗΝ. Recte Scholiastes anachronismi poetam redarguit. Est enim oraculorum omnium Dodonæum antiquissimum, Herod. II. 51. quod tamen non nisi post Deucalionis tempora a Pelasgis institutum creditur. S. BUTLER.

℣. 663. ΑΣΗΜΩΣ ΔΥΣΚΡΙΤΩΣ Τ' ΕΙΡΗΜΕΝΟΥΣ. Idem aliis verbis exprimit, quod jam vocabulo αἰολοστόμους significabatur. Quæ quidem synonimorum coacervatio et rem ipsam, sc. ambiguitatem oraculorum auget atque exaggerat. Sed etiam commotum Ius animum ostendit. SCHUTZ.

℣. 664. ΒΑΞΙΣ. Hesych. Βάξις· λόγος, φωνὴ, κληδών. Epitheton autem quod adjicit poeta, ἐναργὴς, minime est otiosum, nam βάξις vox est mediæ significationis. Soph. Electr. ℣. 638. κεκρυμμένην βάξιν· et ℣. 642. Σπείρῃ ματαίαν βάξιν. Et apud Nostrum Agam. ℣. 10. *rumorem*, et Suppl. ℣. 983. *popularem sermonem* indicat. S. BUTLER.

℣. 667. ΑΦΕΤΟΝ. Hesych. Ἄφετοι· οἱ ἱερόβόαι, καὶ ἀπολελυμένοι. Legendum ἱεροὶ βόες ex emendatione Kusteri, quem suadeo videas apud doctissimum Alberti in hac voce. Nimirum, ut ait ille, veteres animalia, quæ Deo alicui consecrassent, e custodia sua dimittebant et libere per campos sylvasque errare sinebant. Hinc peculiaris huic loco elegantia, Io enim, quasi Jovi dedicata, a patre dimittitur. Nec abludit apud eundem Hesychium Διὸς βοῦς· ὁ τῷ Διῒ ἄνετος βοῦς, ὁ ἱερός· ἔστιν δὲ ἑορτὴ Μιλησίων. Crediderim equidem poetam ex idearum consociatione quam vocant, Ioi in vaccam mutatæ hoc epitheton tribuisse, at quam eleganter! S. BUTLER.

℣. 672. ΑΛΛ' ΕΠΗΝΑΓΚΑΖΕ ΝΙΝ. Ἀλλὰ refertur ad ἄκων q. d. *invitus quidem, sed quid faceret,* etenim cogebat eum Jupiter. SCHUTZ.

℣. 674. ΕΥΘΥΣ ΔΕ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΦΡΕΝΕΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΙ. Soph. Aj. ℣. 449. ——ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι. ABRESCH.

℣. 676. ΜΥΩΠΙ ΧΡΙΣΘΕΙΣ. Suppl. ℣. 313.

Βοηλάτην μύωπα κινητήριον
Οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας·

ubi vide quæ ab illustri Stanleio sunt annotata. S. BUTLER. Ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα non interpretor *asilo acutam proboscidem habente compuncta*, sed potius *stimulo* furoris *acuto læsa*, quod omnino fictio de vero œstro, sive asilo, Ius vestigia persequente ab hac tragœdia ejusque œconomia abhorrere videtur. Cf. quæ diximus ad ℣. 568. et seqq. Et sicut κεράστις ad μορφῆς διαστροφὴν versu antecedente memoratam spectat, sic ὀξυστόμος μύωψ ad φρενῶν διαστροφὴν referendum est. SCHUTZ.

Ibid. ΕΜΜΑΝΕΙ ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΙ. Singularis hic numerus pluralis loco adhibitus perpetuitatem cursus absque intermissione signat. Cf. ỷ. 601, 602. SCHUTZ.

ỷ. 677. ΗΙΞΣΩΝ ΠΡΟΣ ΕΥΠΟΤΟΝ ΤΕ, κ. τ. λ. Io in vaccam mutata ad Cenchreæ irrigua et Lernæ pascua, ubi ποίμναι et βουτάσεις Inachi patris, ferebatur primo statim impetu θεοσσύτῳ, ut pars fieret gregis, et sic etiam, sed mutata πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα accessit virgo, quam amplexari ibi potuisset Jupiter, si Argus statim a Junone non fuisset appositus. PAUW.

ỷ. 679. ΑΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΗΝ. Sicut ἄκρατος οἶνος vinum merum est, hic ἄκρατος ὀργὴν meram bilem exprimit. Dignus est qui consulatur Ovidius, Met. I. 625. Et Val. Flacc. Arg. IV. 351. quem suadeo videas. S. BUTLER.

Ibid. ΠΥΚΝΟΙΣ ΟΣΣΟΙΣ ΔΕΔΟΡΚΩΣ. Et rurs. Suppl. ỷ. 310. πανόπτην οἰοβουκόλον Argum vocat. S. BUTLER.

ỷ. 681. ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΜΟΡΟΣ. Quo pacto id acciderit, in ambiguo relinquit Æschylus, fabulamque, quæ eum a Mercurio occisum esse perhibet, scire se dissimulat. SCHUTZ.

ỷ. 682. ΟΙΣΤΡΟΠΛΑΞ. Suppl. ỷ. 17.

—— τῆς οἰστροδόνου

Βοός.——

Et supra in hac ipsa tragœdia, ỷ. 591.

—— οἰστροδινήτου κόρης. GIAC.

ỷ. 683. ΜΑΣΤΙΓΙ ΘΕΙΑι. Simili metaphora LXX. interpretes Job xxi. 9. Μάστιξ παρὰ Κυρίου οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς. GIAC. Hom. Il. Ν'. 812. Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί. Solet μάστιξ pro quovis cruciatus genere sumi: unde nonnunquam pro ultione divina accipitur. Æsch. Sept. Th. ỷ. 614. Vid. Potter. in Lyc. ỷ. 436. MORELL. Μάστιξ θεία de divinitus immisso furore, ut antea, ỷ. 598. Θεόσσυτος νόσος κέντροισι φοιταλέοισι μαργαίνουσα. SCHUTZ.

Ibid. ΓΗΝ ΠΡΟ ΓΗΣ. Cicero Epist. ad Attic. XIV. 8. *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito.* Se longissime a discordiis civilibus, quas gliscere et serpere sentiebat, profugere velle dicit; id enim verbum illud Græcum significat usurpatum Æschylo; quo fit ut illas editiones probare non possem, quæ *pro* Latine scribunt, nec verisimile est unam ob syllabam Ciceronem voluisse bilinguem esse. TURNEB. Advers. IV. 5. Aristoph. Acharn. ỷ. 234. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε. Lucian. Pseudomant. c. 46. ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Ad quem locum Schol. Γῆν πρὸ γῆς. Τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν νῦν ἐκ τόπου. Et simili loquendi forma Noster Agam. ỷ. 1569. Ὀνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους. GIAC. Aristid. tom. II. p. 320. γῆν πρὸ γῆς φεύγειν. Adde Bergler. ad Alciphr. II. 2. Et Suid. in vocibus Πρὸ γῆς. Similes loquendi modos præbet præpositio ἐξ. Longus, Past. II. p. 35. Κλάδον ἐκ κλάδου ἀμείβειν. Basil. tom. I. p. 54. θύρας ἐκ θυρῶν. Idem, tom. II. p. 181. Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας καὶ ἐνιαυτὸν ἐξ

ἐνιαυτῷ ἀποστερεῖσθαι. Quod addita insuper τῇ εἰς protulit Herod. IX. 8. ἐξ ἡμέρης εἰς ἡμέρην ἀναβάλλεσθαι. Iterum Longus, III. p. 91. χρόνον ἐκ χρόνου ἕλκειν. Ut Æschines Orat. in Timarch. p. 14. ἀνεβάλλετο χρόνους ἐκ χρόνων. Idem de Falsa Legat. p. 51. πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτεύεσθαι, ut ἀλλάττεσθαι Themist. Orat. X. p. 140. ABRESCH.

ỹ. 686. ΝΟΣΗΜΑ ΓΑΡ ΑΙΣΧΙΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΦΗΜΙ. Eurip. Orest. ỹ. 40. Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. S. BUTLER.

ỹ. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Eurip. Hippol. ỹ. 486.

Τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται. GIAC.

Æschin. in Ctesiph. Πότερα τ' ἀληθὲς εἴπω, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκοῦσαι; τὸ ἀληθὲς ἐρῶ· τὸ γὰρ αἰεὶ πρὸς ἡδονὴν λεγόμενον, οὑτωσὶ τὴν πόλιν διατέθεικεν. MORELL.

ỹ. 691. ΑΜΦΗΚΕΙ ΚΕΝΤΡΩι. Hesych. Ἀμφήκης δὲ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος· ἢ κεραυνὸς, ἢ ξίφος. Noster infra, ỹ. 1043. Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, de fulmine. S. BUTLER.

ỹ. 692. ΚΕΝΤΡΩι ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Κέντρον quin bene timori rebusque metum excitantibus conveniat nemo, ut opinor, dubitabit. Id κέντρον apposite dicitur ἀμφηκὲς, quia hic de atrocibus malis sermo est, quibus haud leviter sed atrociter sauciatur animus, quemadmodum vulnera, quæ ab ancipiti gladio imprimuntur, periculosiora sunt. Hoc vero κέντρον dicitur ψυχὰν ψύχειν, quia stimulus timoris est, timor autem sanguis ut frigescat facit. Est igitur ψύχειν ψυχὰν i. q. Plautus dicit Pseudol. IV. 7. *cor perfrigefacere.* Ubi postquam Ballio, *Œdepol*, inquit, *næ istuc magis magisque metuo, cum verba audio:* respondet Simo, *Mihi quoque Œdepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.* SCHUTZ.

ỹ. 693. ΜΟΙΡΑ. Intelligit homines mirabili et investigabili serie causarum, involvi præter expectationem in difficultates. GARB.

ỹ. 694. ΠΡΑΞΙΝ ΙΟΥΣ. Reddidimus *la disgrazia:* πρᾶξις enim eandem habet significationem quam et verbum πράττω unde derivatur. Quod quidem secunda vel adversa uti fortuna significat, non solum cum adverbiis εὖ et κακῶς conjunctum, sed ex adjectivis etiam, quibus adjungitur, hanc vel illam significationem habet. Sic Aristoph. Eccles. ỹ. 104. Πράττει τὰ μέγιστα significat *ad summum fortunæ pervenit.* Et Eurip. Alcest. ỹ. 803.

—— νῦν δὲ πράσσομεν
Οὐχ οἷα κῶμον καὶ γέλωτος ἄξια·

ubi interpretandum, non ut Barnesius, *Nunc gerimus rem quæ comessatione et risu non est digna*, sed, *Non ea nunc utimur fortuna quam commessatio et risus deceat.* Et sic optime Buchananus,

Atqui familiæ præsens status
Nihil habet aptum risui et conviviis.

Plenius hanc verbi πράττω significationem tractavit Kusterus ad Aristoph. Plut. ỹ. 341. GIAC.

ỳ. 697. ΛΕΓ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Si Chorus reliquorum Ius infortuniorum enarrationem, non alio consilio quam audiendi cupiditate flagitasset, curiosior utique quam humanior videri debuisset. Itaque tempestive his verbis in memoriam ei revocat ipsam Ius petitionem, ỳ. 684. et seqq. prolatam, cumque gratum esse ægrotis ecquid supersit dolorum audire pronuntiat, simul se non sua magis quam Ius causa narrationem hanc exposcere declarat. SCHUTZ.

ỳ. 698. ΤΟΡΩΣ. Vox Æschylo et imitatori ejus Lycophroni familiaris. Cf. ỳ. 609 et 869. S. BUTLER.

ỳ. 699. ΤΗΝ ΠΡΙΝ ΓΕ ΧΡΕΙΑΝ. Res diserte proponitur, et per transitionem cum prioribus connectitur, in ipso exordio, et eo erudito gravi et apto, cui nihil deest artificii ex re ipsa prudenter petiti. GARB.

ỳ. 704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Quod Latini *stirpem*, Græci σπέρμα dicunt, ut ἐκ βασιλικοῦ σπέρματος, *e regia stirpe*, quamvis Liv. I. 47. *e regio semine*. GIAC.

ỳ. 705. ΘΥΜΩι ΒΑΛ'. Judith, xi. 10. Κατάθου αὐτὸν (λόγον) ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Et sic passim alibi in Sacris Literis. GIAC. Vide etiam infra, ỳ. 788. MORELL.

ỳ. 706. ΗΛΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΤΟΛΑΣ. Videndus omnino ad hunc locum cl. Valckenar. ad Phœniss. ỳ. 506. S. BUTLER.

ỳ. 707. ΣΤΡΕΨΑΣΑ ΣΑΥΤΗΝ. Quia Io videbatur septentrionem versus itura, Prometheus quem ita ad rupem Scythicam alligatum fuisse sumpsimus, ut facie versus Occidentem hybernum conversus esset, bene dicere poterat στρέψασα σαυτὴν, cum eam, ne versus Septentrionem pergeret, sed ad Orientem se converteret, admonebat. Itaque jam sic pergebat Io ut a sinistra in Scythas Nomadas incideret, qui Hamaxobii nominabantur, a dextra autem mare haberet. SCHUTZ.

ỳ. 708. ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Peripli Ponti Euxini auctor anonymus, p. 138. edit. Gronov. ἵππεα τε πλεῖστα ὁ δυνομασμένα, Νομαδικὰ δὲ καλύμματα,—οἰκοφόρα δὲ ὡς εἴρηκε. *Qui in equo et plaustro vivunt, ut dicit Tacitus.* GIAC.

ỳ. 709. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙ. Sic ỳ. 915.

Θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις.

Hesych. Πεδάρσιοι· μετέωροι· ὑψοῦ· ad quem locum et in voce Πεδα conferri jubet doctissimus Alberti, Æmil. Port. ad Eurip. Phœniss. ỳ. 1035. Stanleium ad Æsch. Choeph. ỳ. 587. Barnes. ad Eurip. Rhes. ỳ. 372. et Herc. Fur. ỳ. 819. Upton. ad Dionys. Halic. Περὶ Συνθέσ. p. 181. et D'Arnaud Animadv. Crit. p. 136. S. BUTLER.

Ibid. ΕΥΚΥΚΛΟΙΣ ΟΧΟΙΣ. Εὔκυκλοι ὄχοι non sunt *rotundi*, ut Stanleius vertit, sed *rotis facile mobiles*. SCHUTZ.

ỳ. 710. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Hesych. Ἐξηρτημένοι· Κρεμάμενοι· ἢ Κατεσκευασμένοι. Quamquam hoc sensu scribendum ἐξηρτυμένοι monet doctissimus Alberti. Paulo aliter disputat Abreschius Animadv. I. 6. super hac voce contra Th. Magistrum, quem vide.

Recte Garbitius, *Qui habent suspensos, et de se pendentes arcus*, nec abludit Stanleius. S. BUTLER.

ϒ. 712. ΡΑΧΙΑΙΣΙΝ. Hesych. Ῥαχία. Πᾶς πετρώδης αἰγιαλός. Etymolog. in voce Ῥάχις. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται· παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ὁ τῦ ὄρυς· παρ' ἑτέροις δὲ ὁ σύνδενδρος τόπος· εἴρηται ῥαχία παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι· ἢ παρὰ τὸ ῥάσσειν· ἢ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔῤῥαγον. Vide etiam in voce Δυῤῥάχιον. Et in voce Εὐραχήσαντες· ἥκοντες· ῥαχίας γὰρ ἐκάλυν τὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπυς. Cur vero, si ab Aoristo secundo ἔῤῥαγον productum legitur? Malim itaque ab Aor. I. passivo verbi ῥάσσειν. S. BUTLER. Ῥαχίαις ἀλίῤῥοις de Mari Caspio intelligo. PAUWIUS. Ῥαχίαις ἀλίῤῥοις maris alicujus viciniam designant: ac nisi Æschylum plane quid dixerit ignorasse statuerimus, necesse est eum sub ῥαχίαις ἀλίῤῥοις intellexisse littora Paludis Mæotidis, quæ utique si Io versus orientem pergeret, ei a dextra sita erant, quibusque si appropinquabat, effugere licebat Scythas Nomadas, qui longius a Palude Mæotide versus septentrionem recedebant. Tum vero Ioi ulterius proficiscenti a sinistra occurrebant bellicosi et inhospitales Chalybes. Et hos quidem alios fuisse necesse est, quam qui vulgo memorantur circa fluvium Thermodontem. Nempe observandum est Chalybum nomine complures olim gentes locorum intervallis dissitas nominatas fuisse. Hi igitur intra Borysthenem et Tanaim habitabant, in vicinia Scytharum Hamaxobiorum, ita ut eos a sinistra Io præteriret. SCHUTZ.

ϒ. 715. ΠΡΟΣΠΛΑΣΤΟΙ. Hesych. Προσπλάζει. Προσπελάζει. S. BUTLER.

ϒ. 716. ΗΞΕΙΣ Δ' ΥΒΡΙΣΤΗΝ. Scholiastæ vocabulum ὑβριστὴν appellativum esse putarunt, et Araxin eo nomine designari. Eos in versione Stanleius secutus est, qui sic reddidit h. l.

Pervenies ad fluvium insolentem haud falso nomine.

In quo miror eos non animadvertisse, ridiculam hanc esse viæ monstrationem, si quis erranti locum quendam, sive urbs aut oppidum, sive mons fluviusve sit, vel adeundum vel devitandum esse dicat, nec tamen ejus loci nomen proprium eloquatur, sed potius eum periphrasi ambigua nec satis insignitas ejus notas habente involvat. Nonne si ea mens Prometheo fuisset, Io statim eum verbis corripere, et quærere debuisset? Quis tandem sit ille fluvius insolens, aut quo nomine appelletur? Accedit quod Æschylus, ubicunque ad origines nominum quorundam alludit, nunquam non id ipsum, quod alicui rei seu personæ sive vero sive falso omine inditum esse pronuntiat, [quin] nomen proprium simul diserte proferat. Sic Sept. Theb. ϒ. 9.

——ὃν Ζεὺς ἀλεξητήριος

Ἐπώνυμος γένοιτο.——

Ibid. ϒ. 542. ——ἔτι παρθένων ἐπώνυμον

Φρόνημα——

quod sane obscurius dictum fuisset, nisi ipsum quoque Parthenopæi nomen expressisset. Id vero paulo post redditur,

ꝟ. 553. Porro in eadem tragœdia, ꝟ. 675. alluditur ad Δίκης Deæ nomen ejusque significationem; id ipsum vero non solum ante pronuntiatum erat, sed illo etiam versu denuo repetitur:

> Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
> Δίκη. ——

Nomen igitur huic flumini Hybristes fuerit necesse est, quanquam hodie quemnam fluvium eo nomine designaverit poeta, conjectura vix exputari potest, nedum certo definiri. Nec Araxes, ut Scholiastes, nec Aragus, ut Gallus interpres opinatur, h. l. intelligi potest. Uterque enim regiones a meridionali parte Caucaso subjectas perlabitur. Æschylum vero de septentrionali Caucasi vicinia loqui perspicuum est. Si conjecturis indulgere quicquam prodesset, opinari facile possemus Hybristen forte eundem fluvium esse qui Tanais appelletur. Falso enim olim, Strabone teste, a nonnullis creditum est, Tanaim per Caucasum labi versus septentrionem, inde ad Mæotidem Paludem reverti. SCHUTZ. Tanaim ex Riphæis montibus, quos Caucaseis continuari putabant, defluere antiquitus creditum est, hinc forte huic fluvio latissime regyranti, certe rapidissimo, cum per Mæotidem purus, non permistus transire putaretur, nomen Hybristes a quibusdam inditum. Æschylum profecto non ut Heathius, geographiæ imperitum, sed ipsis quidem geographis plane annumerandum esse arbitror, id quod ex scriptis ejus ubique patet. Sed remotiora, septentrionem versus et omnes Ponti et Mæotidis, et circa Colchidem Iberiamque regiones, minus exploratas Æschyli temporibus, incertis eum rumoribus hausisse credibile est, quippe quæ Græcis mercatoribus rarissime adita essent. Flumen cui nomen Alazon est, Hybristæ significatione simillimum, in mare Caspium effunditur, quod forte Æschylus in Mæotidem aut Euxinum effundi audierat. Is certe fluvius in Caucaseis montibus oritur. Pauwius Araxen illum, qui Caucaso oritur, intelligit. Nequeo tamen mihi persuadere, quin per Hybristen Æschylus Borysthenem fluvium intelligat, cujus sc. fontes in Riphæis montibus esse acceperat. Aliter quidem, maxima est in septentrionali Ius itinere describendo locorum perturbatio, et vix ac ne vix quidem aliquid constituas, quod ullam veritatis speciem præ se ferat. Sin autem per Hybristen Borysthenem intelligas, expedita erunt et sine ulla difficultate omnia. S. BUTLER.

ꝟ. 717. ΟΥ ΓΑΡ ΕΥΒΑΤΟΣ ΠΕΡΑΝ. In hac phrasi περᾶν adjicitur eodem genere pleonasmi quo ἄπαις παίδων ἀῤῥένων dicitur. SCHUTZ.

ꝟ. 718. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ. Πρὸς αὐτὸν Καύκασον non significat *ad Caucasum proprie sic appellatum*, nec αὐτὸς Καύκασος alii Caucaso nescio cui opponitur, nec denique somniandum est Prometheum in parte quadam Caucasi affixum, his verbis aliam ejus regionem designare. Sed αὐτὸς hic eodem modo ponitur quo *ipse* apud Latinos, cum v. c. dicunt *Triginta dies erant*

——ἀκύσαθ', οἷα χρὴ πάθη
Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα.

Hic in Jovem iniquior est propter ipsum infortunium suum. Pauw.

ỳ. 742. ΣΥ Δ' ΑΥ ΚΕΚΡΑΓΑΣ. Non cum Stanleio vertendum est, *tu rursus exclamas,* nam Io nondum antea super Promethei narratione ingemuerat. Sed Chorus potius, ỳ. 688. et seqq. querelas et suspiria effuderat, eumque quasi justo citius lamentantem, reprehenderat. Itaque αὖ h. l. *vicissim* significat. Schutz. Sic Aristoph. Vesp. ỳ. 27.

Ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.—— S. Butler.

Ibid. ΚΑΙΝΑΜΥΧΘΙΖΗΙ. Respicit ad bovis formam. Is. Casaub.

ỳ. 745. ΠΕΛΑΓΟΣ ΑΤΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Noster in Pers. ỳ. 433.

Αἲ αἶ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα. Giac.

Æschylus item Britannus dixit *A sea of troubles. Hamlet,* Act. III. 1. S. Butler.

ỳ. 746. ΕΜΟΙ ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Simili locutione usus est Apostolus ad Philipp. i. 21. Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χριστός· καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος. S. Butler.

Ibid. ΕΝ ΤΑΧΕΙ. Eodem modo dicitur ἐν μέρει, *vicissim,* ἐν καιρῷ, *opportune.* Thucyd. VI. 92. καὶ ἐν τάχει καὶ προθυμότεροι, *celeriter et impigre.* Soph. Œd. Tyr. ỳ. 185.

Πῶς δ' ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν.

Electr. ỳ. 389.

Ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

Item Xenophon. Cyrop. VI. p. 119. ἐν τάχει πάλιν πράγματα παρέχειν. Eadem forma utuntur LXX Interpretes, Baruch iv. 22. 24, 25. ubi Vulgata in ỳ. 22. hanc phrasin omittit, in ỳ. 24. reddit *in celeritate,* in ỳ. 25. *cito.* Giac.

ỳ. 747. ΕΡΡΙΨ. Notetur hic genuina Aoristi significatio inter præsens et præteritum ambigue fluctuans. Schutz.

Ibid. ΣΤΥΦΛΟΥ. Hesych. Στυφλὸν, ἢ Στυφελόν· τραχὺ, σκληρὸν, βαρὺ ἀργὸν στεῤῥόν. Et rurs. Στυφελοὶ πάγοι· ἀντὶ τοῦ σκληροί. S. Butler.

ỳ. 748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Hesych. Σκῆψαι· πεσεῖν. S. Butler.

ỳ. 751. ΦΕΡΟΙΣ. Optandi modus pro imperfecto indicativi hic usurpatur secundum Scholiasten et doctiss. Pott. ad Lycoph. ỳ. 9. Sed in optativis quædam est imperfecti notio in præsentibus. S. Butler.

ỳ. 752. ΟΤΩι ΘΑΝΕΙΝ ΜΕΝ. Μὲν particula ad Νῦν δὲ, ỳ. 754. referetur, interjecto versu 753. Ad illustrandum hujus versus sententiam Stanleius perperam ex Apollodoro fabulam affert, quam quidem Æschylus aut ignoravit, aut saltem non recepit; nec forte est quod magis in interpretatione poetarum cavendum sit, quam temeraria fabularum contaminatio. Schutz. Egregius Stanleius hanc fabulam ex diis solis constare dixit, et Prometheum unum ex Titanibus esse apertum est: itaque eum

hanc fabulam ex Apollodoro non inscitia quidem, sed humana negligentia ipsi minime usitata, nec Homero tamen incognita, confitendum est attulisse. S. BUTLER.

℣. 753. ΑΥΤΗ ΓΑΡ ΗΝ ΑΝ ΠΗΜΑΤΩΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗ. Chrysothemis apud Soph. Electr. ℣. 1013.

Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
Χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν. GIAC.

℣. 757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Soph. Œd. Tyr. ℣. 946.

——τὸ δ' ἔπος ἐξερῶ τάχα,
Ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν· ἀσχάλλοις δ' ἴσως. MORELL.

℣. 760. ΤΥΡΑΝΝΑ ΣΚΗΠΤΡΑ. Multis inserviit hic locus probaturis adpellativa poni pro adjectivis, atque ita quidem frequenter utuntur, Soph. Œd. Tyr. ℣. 590. Eurip. Hec. ℣. 815. Med. ℣. 1066. Hippol. ℣. 843. Androm. ℣. 3, et ℣. 303. Helen. ℣. 524. adde ad Troad. ℣. 464. Barnes. Sed usus nimium creber facit, ut suspicer revera esse adjectivum, uti δοῦλος, δούλη, δοῦλον, apud eundem in Ion. ℣. 550. ℣. 675 et ℣. 819. Alex. ℣. 15, et ℣. 19. Anticp. ℣. 82, et ℣. 84. itemque Soph. in Trachin. ℣. 306. et cujus comparativus extat apud Herod. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν δουλοτέρην ποιήσας. ABRESCH. Adjective usurpatur, sicut et apud Soph. Antig. ℣. 1183. Τύραννον σχῆμα, et apud Thucyd. I. p. 40. Τύραννον πόλιν. MORELL.

℣. 764. ΘΕΟΡΤΟΝ. *A dea motum.* Θεὰ non θεὸς in voce inest hic. Dea ad nuptias adigeret, non Deus. PAUW. Nescio quid sibi voluerit Pauwius. Γάμος θεόρτος est, *nuptiæ cum aliqua ex deorum stirpe initæ*, cui opponitur βρότειος. Notissimum vero est θεὸς, de deabus etiam, Homero aliisque tum Græcis tum Romanis scriptoribus usurpari. S. BUTLER.

℣. 773. ΤΡΙΤΟΣ ΓΕ ΓΕΝΝΑΝ. Ab Io ad Herculem tredecim fuere generationes. Ius enim filius 1 Epaphus, a quo 2 Libya, cujus filius 3 Belus genuit ex Anchinoe 4 Danaum. Inter hujus filias fuit 5 Hypermnestra, quæ ex Lynceo peperit 6 Abantem, cujus filius 7 Prœtus, nepos autem 8 Acrisius fuit. Acrisii filia 9 Danae, 10 Perseum peperit, cujus filius 11 Electryon, 12 Alcumenam genuit, 13 Herculis matrem. Cf. Apollodor. II. SCHUTZ.

℣. 788. ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΣΥ ΜΝΗΜΟΣΙΝ ΔΕΛΤΟΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. In scholis Philosophorum, in quibus sæpe versatus fuerat, audierat Æschylus multas, easque graves de animorum natura, de discendi reminiscendique et aliis eorundem facultatibus disputationes, et denique illos cum libro nonnunquam apprime comparari, ea potissimum parte, cui sensuum opera et ministerio, tanquam stylo inscripta ea omnia, quæ apud nos geruntur aut dicuntur, inhærent. Unde factum est, ut quoties se præbet occasio, de animo, et ea illius δυνάμει, quam memoriam vocamus, tanquam de libro aut tabula, cui aliquid inscribendum est, loquatur Æschylus, ut h. l. Prometheus Io jubet ea quæ

dicturus erat ἐγγράφειν μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, et Choeph. ỳ. 448. Τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶ γράφου, Supplic. ỳ. 187. Φυλάξαι τἄμ' ἔπη δελτουμένας. Denique Eumen. ỳ. 275. δελτογράφον φρένα appellat. Et hic quidem loquendi modus ut efficacissimus est, et rei intelligendæ aptissimus, ita etiam frequens est apud alios plerosque auctores, ut apud Soph. Philoct. ỳ. 1318.

Καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.

Et apud Aristoph. ỳ. 450.

Καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γε βωμολόχ' μνημονεύσας γράψομαι ἔγω·

nec poetis solum, sed etiam prosæ orationis scriptoribus usitatus. Martinius. V. Lect. IV. 5.

ỳ. 789. ΡΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΟΡΟΝ. Tanaïn, qui Europam ab Asia dividit. Dionys. Perieg. ỳ. 14.

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει. Giac.

Bosporus est ῥεῖθρον ἠπείρων ὅρον, non fluvius Tanaïs, de quo ne verbum quidem, ut constabit conferenti, ỳ. 728—734. cum ỳ. 789. quemque, transmisso Bosporo Cimmerio, a tergo jam relictum fuisse necesse erat. Maria autem et ipsum oceanum fluvios apud poetas Græcos appellari notissimum est. Vide Nic. Heinsii Epist. ad Muncker. Syllog. Burmannian. tom. V. p. 402. Heath.

ỳ. 791. ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΩΣΑ ΦΛΟΙΣΒΟΝ. Quid hoc? De Ponto Euxino accipi non potest; nam Tanaïm jam transierat; Io post trajectum Bosporum Cimmerium, et ex Europa in Asiam pervenerat. Accipiendum igitur de Mari Caspio, cujus littora stringeret Io in Orientem abiens, nam sic intelligo στείβουσα φλοῖσβον. Ipsum mare non transiret, sed prope ad ejus littora accedens, murmur aquarum audiret horridum, idque στείβουσα, altius in Orientem perveheretur, et inde tandem loca alia meridiem versus peteret, non πόντον sed φλοῖσβον πόντου στείβουσα. Pauwius. Ioi ad orientem solem a Bosporo conversæ *fluctus Ponti* trajiciendi erant, ita φλοῖσβον πόντου interpretor, qui enim fluctus trajicit, strepitum fluctuum trajicere dici potest; qui autem juxta maris littora iter habet, non strepitum fluctuum pertransire, sed prætergredi dicendus est. An autem pontus, quem ita trajicere debebat Io, pontus fuerit Euxinus, an mare Caspium, aut mare aliud quodvis, frivola esset disputatio, quandoquidem Poeta ignorantiæ suæ in re geographica probe sibi conscius rem totam tenebris spississimis de industria involutam reliquit, nec magis de mari isto aliquid certi pronuntiare possumus, quam de Cisthinæ vel Scythinæ situ, perinde enim est utrovis modo scribas, quæ nusquam, ut opinor, nisi in Poetæ cerebro extitit. Ejusdem farinæ sunt Phorcides, Gorgones in Africa, Grypes, Arimaspi in Scythiæ Europeæ parte septentrionali, a Mythologis veteribus collocati, vide Herod. III. IV. et Plutonis denique fluvius, quos omnes, aut eorum saltem viciniam, transire debebat Io, priusquam ad

Populum Nigrum, 'Solis fontes, et Æthiopem fluvium' pervenisset; juxta cujus fluvii ripas iter prosecuta ad Catabasmum usque, ubi Nilus se a Byblinis montibus effundit, hujus etiam fluvii cursum sequi debebat in Ægyptum et Deltam, ubi terminus demum erroribus suis imponebatur. HEATH. Facile fuit Heathio nodum secare quem resolvere non poterat. De geographia Æschylea nos alibi diximus, et nobis longe præstantior Stanleius in notis ad ỿ. 788. Verba πόντυ πεςῶσα φλοῖσζον de Bosporo Thracio intelligit Jo. Henr. Vossius, quem refutat Hermannus, Obs. Crit. c. 2. et Mare Caspium designari vult, quo trajecto, in septentrionem ad Phorcydas pergere debebat Io, sicut Hercules apud Apollodorum, II. 5. A Caucaso ad Hesperidas in septentrionem proficiscitur, loca nimirum hyperborea, inde autem septentrionalia omnia, cum Hesperidum sedibus, coarctatis mirum in modum regionibus, veteres continuabant. S. BUTLER.

ỿ. 792. ΠΡΟΣ ΓΟΡΓΟΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ ΚΙΣΘΕΝΗΣ. A Ponto trans Tanaim versus ortum profecturæ, nullam video Cisthenem in via, nisi per ignotos Arctoös calles ad orientale Caspii latus maris delapsæ Cissæa regna invenire licuerit. Quæ τῦ *Cousch* Hebræorum, eadem Cissæi ambiguitas nominis; utrumque interiori Africæ haud incognitum, in Africæ littoribus hæsit. Inde quas Gorgonidas alii in Libya, eas Æschylus, orienti Soli proximiores versus Chorasmiam habet. Enimvero qua late patuit incognita tellus, allegorica monstra suis stabulis gaudere possunt. JO. MUELLER.

ỿ. 793. ΔΗΝΑΙΑΙ ΚΟΡΑΙ. Hesych. Δηναίων· πολυχρόνιον, ἀρχαῖον. Noster infra, ỿ. 911. de Saturni regno dixit δηναίων θρόνων. S. BUTLER.

ỿ. 794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Possidebant κοινὸν ὄμμα, quia habebant parem et similem pulchritudinis speciem; aut quia omnino concordes et consentientes una vivebant, et viderentur tantum et oculum et dentem habere unum in suæ vitæ consuetudine et communitate; et quia omnino honestæ, castæ, et pudicæ nunquam conspiciebantur prodeuntes in hominum frequentiam. GARB.

ỿ. 798. ΓΟΡΓΟΝΕΣ. Prædicanda est Æschyli sapientia, quod ridiculam harum fabularum speciem quasi umbra quadam texit, et omnia tantum ad admirationem et terrorem convertere studuit. SCHUTZ.

ỿ. 802. ΟΞΥΣΤΟΜΟΥΣ. Ad rostri aduncitatem quo aurum effodiunt recte refert Pauwius. S. BUTLER.

Ibid. ΖΗΝΟΣ ΑΚΡΑΓΕΙΣ ΚΥΝΑΣ. Simili ratione infra, ỿ. 1020. aquilam Διὸς πτηνὸς κύων et Agam. ỿ. 139. Dianam πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς iratam dicit. Sic Aristoph. Ran. ỿ. 1327. aquilas κυνὰς ἀεροφοίτους vocat. De his animalibus quæ gryphes vocant, vide si tanti est, Ælianum de Anim. IV. 27. GIAC. Nemini non ad hunc locum Æschyli in mentem veniet nobilis Miltoni

comparatio, Par. Amiss. II. 943.

As when a gryphon through the wilderness
Pursues the Arimaspian, who by stealth
Had from his wakeful custody purloined
The guarded gold: so eagerly the Fiend,
O'er bog, or steep, through strait, rough, dense, or rare,
With head, hands, wings, or feet, pursues his way.

S. Butler.

ỳ. 805. ΝΑΜΑ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. Acheronta non Nilum hic intelligi putat Spanh. ad Callim. in Del. ỳ. 291. et ad Aristoph. Plut. ỳ. 727. et certe diversum a Nilo fluvium hic indicari satis ostendere videntur sequentia. Abresch. Difficile est hujus fluvii vel nomen vel situm dicere, quippe Scythæ per late patentes terras errabundi, certis sedibus definiri non possunt. Giac. Per montes Indiæ, auri feraces, quibus ad Arctum Arimaspi, Bocharæ sedibus, incubant, fictum Plutonis amnem, Gangem seu Occidentaliorem secutus Æschylus ad Æthiopas pervenit: quos duplices creditos ex Odyssea memineris. Nec vitio dabit, qui, exempli gratia, commentatorum Mosis nugas de Nili eodem quo Euphrates fonte sub maria terrasque labente, similiaque portenta viderit. Jo. Muller.

ỳ. 807. ΠΡΟΣ ΗΛΙΟΥ ΝΑΙΟΥΣΙ ΠΗΓΑΙΣ. Ut h. l. Æschylus extremos orientis terminos ἡλίου πηγὰς, sic apud Strabonem VII. p. 452. Sophocles terras extremas occidentales noctis fontes vocat, cum locum sc. indicat ad quem Boreas Orithyiam a se raptam abstulit:

Ὑπέρ τε πόντου πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς
Νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον. —— Giac.

Rectius tamen vidit Stanleius Æschylum Solis fontes eos appellasse in quibus Sol se et equos suos abluisse creditur, ad occidentem scilicet. Vide ejus commentarium ad h. l. S. Butler. Ego vero quanquam non ignoro ἡλίου πηγὰς de oriente bene dici, ut νυκτὸς πηγὰς de occidente, haud scio tamen an melius sit hanc phrasin h. l. de zona torrida interpretari, quæ purissimis, quasi a fonte, h. e. vehementissimis solis radiis objecta est. Schutz.

ỳ. 808. ΕΝΘΑ ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΙΘΙΟΨ. Niger sc. seu Nigris fl. cujus ripas Io secutura, tandemque ad Byblinos montes, ubi Nili erat catarracta, perventura erat. Byblini montes dicuntur quia ibi papyri, βίβλου seu βύβλου, magnus erat proventus. Schutz.

ỳ. 810. ΚΑΤΑΒΑΣΜΟΝ. Geographis Καταβαθμὸς more Ionum, qui teste Phrynicho, Mœride, et Thom. Mag. in voce Ἀναβασμὸς, βαθμὸν dicebant, Attici βασμόν. Abresch. Καταβασμὸς non est Καταβαθμὸς ille, nomine proprio sic dictus in Ægypti et Cyrenaicæ finibus, nec ipsum Nili catarractam sic vocari crediderim; sed nihil aliud h. v. significari puto quam κατάβασιν κελεύθου, viam seu locum excelsum, unde in planitiem descensus est.

Schutz. Is. Vossium ad Melam, p. 351. recte erroris coarguit o. G. Waltherus, Animad. Crit. et Hist. p. 278. de Catabathmo Africæ agens. S. Butler.

ỳ. 814. ΣΟΙ ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΤΙΣΑΙ. Telegono nupsisse onem; Epaphum ex Jove filium Memphi regnasse; plurimarum rbium ad ipsum posterosque originem referri, illud ex Apollodoro, II. 1. hoc ex Pindaro, Nem. X. 8. notum: ita ut Ius sidisque eandem fabulam Ovidius, in Metamorph. I. 747. utarit. Qua tamen in re falli nobis quidem videtur; omnis o ad Græcorum antiquissima commercia refertur, docetque uam latus iis orbis patuerit. Jo. Muller.

ỳ. 815. ΨΕΛΛΟΝ. Hesych. Ψιλλός· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, uoniam autem qui balbutiunt difficilius intelliguntur, Æschylus hoc verbo usus est ut rem difficulter intelligendam exprimeret. Giac. Idem Hesych. Ψελλίζειν· ἀσχήμως (rectius Suidas σήμως) λαλεῖν. Optime Giacomellius, *che tu non bene intenda.* . Butler.

Ibid. ΔΥΣΕΥΡΕΤΟΝ. Ut supra, ỳ. 774. Οὐκ εὐξύμβλητος χρησμῳδία. Chutz.

ỳ. 822. ΤΟ ΠΑΝ ΠΟΡΕΙΑΣ. Scite hic Prometheus a quæstione hori deflectit, non solum ut Ius historiam absolvat, sed etiam t respondendi necessitatem effugiat. Schutz.

ỳ. 826. ΟΧΛΟΝ ΛΟΓΩΝ. Sic Lucian. Amor. c. 39. Πυξίδων ὄχλος, *ulta pyxides.* Giac. Thucyd. I. Ὄχλον τῶν νεῶν. Morell.

ỳ. 831. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ ΔΡΥΕΣ. Suid. Προσήγορος· Ὅπως θνη- ν φανῶμαι μηδενὸς προσήγορος. Ad quem locum vide Kuster. . Butler.

Ibid. ΔΡΥΕΣ. Per metonymiam pro φηγῷ. Nam ex eo oracula ddebantur. Herod. II. Soph. Trach. ỳ. 175.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.

ide Schol. in loc. Morell. Deinde idem Sophocles, ỳ. 1174. iam in Sellorum luco vocalem quercum πολυγλῶσσαν δρῦν memorat. Chutz.

ỳ. 833. ΚΛΕΙΝΗ ΔΑΜΑΡ. Εἰρωνικῶς. Garb.

ỳ. 834. ΕΙ ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ ΣΕ ΤΙ. Cum amara quadam villatione dictum, qua tamen non tam Ius miseriis illudit, iam Jovis crudelem libidinem figit. Schutz.

ỳ. 836. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Schol. A'. Λέγει δὲ τὸν νῦν καλούμενον Ἰόνιον· ἰλαι γὰρ οὗτος Ῥέας κόλπος ἐλέγετο· καὶ Ἀπολλώνιος κρονίην ἅλα τὸν Ἰόνιον σιν· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο. Locus Apollonii est Argon. IV. 327.

Δὴ ῥα τότε κρονίην Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομόλοντες·

i Schol. τὸν Ἀδρίαν φησί· ἐνταῦθα γὰρ Κρόνον κατῳκηκέναι. Ionium are antiquitus ad ipsa Padi ostia in Adriatico patuisse notisnum est. Giac. Μέγαν κόλπον Ῥέας, vel universum mare Ionium, q. nunc Adriaticum, vel tantum intimum ejus recessum circa enetos et Aquileiam significare crediderim. Quod autem heæ sinus, μέγας κόλπος ab Æschylo dicitur, in eo non magis

argutandum est, quam cum Ionii Maris insulæ a Virgilio, Æn. III. 211. *Insulæ Ionio in magno* appellantur, ubi id omnino sic dici, ut *mare magnum, terra magna*, recte Heynius admonuit. SCHUTZ. Rheæ sinus, quemadmodum Saturnia tellus, Italia est. JO. MULLER.

ỳ. 837. ΠΑΛΙΜΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. De terrestri itinere dicitur, quod jam versus Orientem æstivum ei subeundum erat, ut ad Pontum Euxinum perveniret; sicut antea, cum ad sinum Maris Adriatici proficisceretur, versus Occidentem æstivum tenderet. Qui vero ita cursum mutat, ut cum prius ab Oriente in Occidentem, deinde ab Occidente versus Orientem pedem promoveat, ei recte tribuuntur παλίμπλαγκτοι δρόμοι. SCHUTZ.

ỳ. 840. ΤΗΣ ΣΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΜΝΗΜΑ. Τῆς σῆς πορείας non est interpretandum *tuæ trajectionis*, sed potius, *itineris tui*, *aditus tui*; illumque sinum Æschylus non quod Io eum tranaverit (quod alii scriptores comminiscuntur) sed quod eum adierit, seu usque ad eum cursu pervenerit, *Ionium* appellatum fuisse dicit. SCHUTZ.

ỳ. 844. ΛΟΓΩΝ ΙΧΝΟΣ. Metaphora a viæ decursu ad sermonem translatione eleganter facta; quæ etiam aliis familiaris est, quoties de sermonis, aut consiliorum, aut rerum agendarum methodo verba faciunt. Vide Potter. in Lyc. ỳ. 10. MORELL. Orationis filum, quod ỳ. 814. abruperat, resumit. SCHUTZ.

ỳ. 846. ΝΕΙΛΟΥ ΠΡΟΣ ΑΥΤΩι ΣΤΟΜΑΤΙ. Eustathius ad Iliad. Σ. quam plurima recenset vocabula de montibus, terris, fluminibus, usurpata, quæ ab animantium membris traducta sunt; quæ libentius commemoro, quia in Sacris quoque reperiuntur Codicibus, Gen. xxii. 17. Hebr. xi. 12. Luc. x. 49. vid. Gatak. Cinn. p. 356. MORELL.

Ibid. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Omne Delta ex aggesto Nili limo emersisse, provectumque, nemo ignorat. JO. MULLER.

ỳ. 847. ΕΜΦΡΟΝΑ. Cordatam et humanam. GARB.

ỳ. 849. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΔΕ. Sic apud Supplic. Chorus Danaidum. ỳ. 45.

Βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας
Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμίᾳ
Δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν

Et ỳ. 15.

Βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας
Διὸς εὐχόμενοι τετέλεσθαι. GIAC.

Euripidem in istiusmodi paronomasiis frequentem reprehendit Quintilianus de Orat. V. 10. Sophoclem iis parcius usum docet vir illustris Lud. Casp. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. ỳ. 639. Quod vero idem asserit se nescire num in Æschyleis præter hunc locum Promethei Vincti et Sept. Theb. ỳ. 583, et ỳ. 836 quidpiam tale inveniatur, id lapsu memoriæ a viro cl. videtur dictum fuisse. Iis enim abundat Æschylus. Vide hujus tragœd. ỳ. 86. loca Suppl. supra citata, Agam. ỳ. 698.

——Ἑλένας, ἑλανδρος, ἑλέπτολις·

et alia quam plurima, quæ in notis ad loca jam citata laudantur. Citat etiam Morellus 2 Reg. xxi. 25. Sirach, vii. 22. xlviii. Baruchi. 1. S. Butler.

℣. 853. ΠΕΜΠΤΗ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ ΓΕΝΝΑ. Generationes quinque, ex Epapho primo Libya, quæ Belum peperit, ex quo Danaus, unde Danaides. Giac. Aliter tamen Petitus apud Salvin. Russath. p. 81. qui per [illegible] intelligit, ut Io sit prima, secundus Epaphus, tertia Libya, quartus Belus, quintus Danaus, pluraque contra Stanleium disserit, qui inter [illegible] et [illegible] discrimen posuerat. S. Butler.

℣. 854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ ΓΕΝΝΑ. *Proles fœminina*, quia Danaus tantum filias, easque quinquaginta, genuerat. Schutz.

℣. 855. ΠΤΟΗΜΕΝΑΙ ΦΡΕΝΑΣ. *Insanientes, sc. amore.* Cf. Suppl. ℣. 114. ubi iis eandem ob causam tribuitur [illegible]. Schutz.

℣. 856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Eadem similitudine noster Suppl. ℣. 231.

—— ἑσμὸς ὡς πελειάδων

Ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ. Giac.

℣. 861. ΑΙΩΝΟΣ ΣΤΕΡΕΙ. Hesych. Αἰών: Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει, ἀπέπνευσεν αἰῶνα. Sic Latinis *ævum* pro *vita* dicitur. Phædr. Fab. I. 31.

Quare sollicitum potius ævum ducitis. Giac.

℣. 863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΥΣ. Solennis apud Græcos et Romanos averruncandi formula. Infra, ℣. 971.

—— Χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ

Ἐχθροὺς ἴδοιμι. Cf. etiam supra, ℣. 158.

Sic et Horatius in illo Carmine nobilissimo, Od. III. 27.

Hostium uxores puerique cæcos
Sentiant motus Orientis Austri, et
Æquoris nigri fremitum, et trementes
Verbere ripas.

Passim habes apud antiquos ejusmodi plurima, quæ nulla literarum cultura, nulla præcepta philosophiæ, donec lux Christianæ religionis effulsisset, humanissimas gentes dedocere potuerunt. S. Butler.

℣. 864. ΜΙΑΝ ΔΕ ΠΑΙΔΩΝ. Hypermnestram sc. quæ Lynceo marito suo pepercit. Atque sic ei contigit ut *in omne nobilis ævum* esset, ut ait Horat. Carm. III. 2. quem si tirones cum nostro comparaverint, aliud hujus fabulæ filum a Romano poeta texi, aliud ab Æschylo, facile observabunt. Schutz.

℣. 865. ΑΠΑΜΒΛΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἀπαμβλύνειν, ut et simplex ἀμβλύνειν de impetu animi retardato et fracto ponitur. Comparatio a retusa ferri acie ducta est. Sic Sept. Theb. ℣. 721.

Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Schutz.

℣. 868. ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ. Sc. Abantem, qui Danao expulso vel occiso, in regno successit. Garb. Eurip. Fragm. Archel.

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νεῖλον λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,——

Ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν,
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα. MORELL.

ϔ. 873. ΤΙΤΑΝΙΣ ΘΕΜΙΣ. Themin vocat Titanida, fortasse quia eam e Cœlo fingit genitam, ex opinione quorundam: alii ei patrem Neptunum attribuunt, alio sensu; sicut prisci pro suis argumentis variabant prudenter in suis fabulis detorquendis. GARB.

ϔ. 877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Σφάκελος proprie dicitur gangræna phegmonam consecuta: hic vero *mentis motionem* significat. Schol. A'. per σπασμὸν τοῦ ἐγκεφάλου explicat, ut apud Eurip. Hippol. ϔ. 1353.

Κατά γ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.

Et in Aristid. Orat. IV. in princ. p. 309. Καὶ σφάκελοι πυρώδεις ἐχώρουν εἰς κεφαλὴν ἄνω. Infra, ϔ. 1044. de ventorum turbine usurpatur. GIAC.

Ibid. ΦΡΕΝΟΠΛΗΓΕΙΣ. Infra, ϔ. 1053. φρενοβλαβεῖς. Hinc Æschylus dicitur φρενοτέκτων ἀνὴρ, quod ex semet voces illas grandiloquas in Tragœdiis formarit. Sic φρενώλεις. Sept. Th. ϔ. 763. φρενοδαλής. Eum. ϔ. 377. SPANHEIM. ad Aristoph. Ran. ϔ. 838.

ϔ. 878. ΟΙΣΤΡΟΥ Δ' ΑΡΔΙΣ ΧΡΙΕΙ Μ' ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπυρος h. l. idem sonat quod ϔ. 1083. ζάπυροι. S. BUTLER.

ϔ. 879. ΧΡΙΕΙ. H. Steph. in Thesauro de verbo χρίω agens, hanc cum aliis duobus hujus fabulæ locis, nempe ϔ. 569.

Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος·

et ϔ. 598. —— νόσον ὑπόμακος

Ἃ μαραίνει με χρίουσα

Κέντροις φοιταλέοις——

observat, in quibus χρίειν adhibeat Æschylus pro κεντεῖν seu κεντρίζειν. Addere poterat quartum, ϔ. 676.

—— ὀξυστόμῳ

Μύωπι χρισθεῖσ'.——

Originem verbi remotissime repeto ex χεὶρ, tot non Græcarum modo et Latinarum, sed et vernacularum vocum promæ condæ. Inde quippe deducerem χρᾶν, χρῆσθαι, χρέος, χρῆ, χρήζειν, etc. Propius huc spectat χρῶ, cujus primaria et nativa, et unde reliquæ quas exsequitur Etymologus defluxere, notio est *admovendi*, seu *adplicandi*: hinc χραύειν, χραίνειν, χρώζω, et χρίω, ex hoc per literarum quarundam accessionem consuetissimam distracta χρίπτω et χρίμπτω. Quæ omnia veluti totidem genuinæ illius filiæ maternam hæreditatem ita inter se divisam possident, ut τῷ χραύειν cesserit illa manus applicatio qua aut ipsa per se, aut munita quopiam durioris materiæ instrumento, ita aliquid tangit, ut stringat, ξύσῃ et ἀμύξῃ, unde usurpatur pro *leviter vulnero*, seu *saucio*. Reliquis obtigit admotio manus lenior, qua quid mollioris materiæ applicatur, inde χραίνειν, χρώειν, χραίνειν, et χρώζειν, ut plurimum valent *colore imbuere*, et quocunque alio modo *inficere, tingere, inquinare*, et *polluere*. Χρίειν tandem in speciei eam venit *imbuendi tingendique* possessionem, quod fit *oleo*

unguento, *pharmaco*, quæ quod ita fere soleant esse comparata, ut nisi infrictio adhibeatur, non ut alia liquida altius penetrent, hinc χρίσις eam proprie dicit inunctionem, quæ non superfuso simpliciter unguine, ut ἄλειψις, sed accedente insuper et primitus manus, deinde et alius cujusque instrumenti virtutisve ope, quo penitus descendat insideatque corporis partibus inungendis, absolvitur. Atque ut Æschylus simplex χρίειν de œstro, sic frequentius alii ἐγχρίειν usurpant de quibusvis animalibus ἰοβόλοις nec modo *punctu*, quod fert opinio, sed et *morsu* venenum instillantibus, atque adeo vere ea virtute urgentibus, qua χρίειν pollere probatum ivi. ABRESCH.

Ibid. ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπυρος Scholiastæ sic intelligunt, quasi α intensivum sit, et ἄπυρος i. q. πολύπυρος. Quamvis autem ad sensum bene diceretur *furoris telum ignitum*, tamen quia ἄπυρος ab Homero et Pindaro constanter negativo sensu usurpatur, in hoc genere elocutionis ambiguitas inesset valde incommoda. Garbitius ἄπυρος interpretatur *ignis expers*, quod significationi quidem vocabuli aptum est, sed sensui et verborum contextui parum respondet. Itaque h. l. verbis ἄρδις ἄπυρος nihil aliud significari puto quam *telum igne non factum*, h. e. non ferreum, sed incorporeum et invisibile. Ἄπυρος enim apud scriptores Æschylo antiquiores est i. q. *igni non admotus*, *sine igne factus*. Qui vero adjectivum illud hoc sensu hic positum parum venustum esse putaverit, is cogitet velim, non omnes veterum poetarum imagines ad nostræ ætatis sensum examinandas esse. In Sept. Th. ỳ. 209. *frena* equorum poeta appellat *igne cusa*, seu *fabricata*, πυριγενητὰς χαλινούς. Id epithetum, si ad nostrum sensum exegeris, valde frigidum et otiosum videbitur: at iis qui multo propius a prima ferri inventione, quam nos, aberant, omnes imagines a ferri fabrica petitæ novitatis gratia blandiebantur. Cur igitur Æschylus qui crebris ad ferri inventionem et fabricam allusionibus delectatur, ista præsertim ætate, ubi ea novitatis decore splenderet reprehensionem vereretur, si οὕτω ἄρδις ἄπυρος, cum respectu ad tela proprie sic dicta, h. e. ferrea et igni cusa, dixisset, et hoc adjectivo ἄπυρος, telum metaphorice dictum a proprie sic appellato discrevisset. SCHUTZ.

ỳ. 880. ΚΡΑΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩι ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Hic itaque φρένα proprie pro diaphragmate accipitur, quod cingit cor, quanquam in plurali numero plerumque φρένες usurpatur in hoc sensu. Hesych. φρένες· μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στήθους. S. BUTLER.

Ibid. ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Similiter *saltare* et *exilire* de corde vehementi metu permoto dicitur Hom. Il. Κ'. 95.

——κραδίη δέ μοι ἔξω
Στηθέων ἐκθρώσκει.——

Noster in Choeph. ỳ. 165.

Ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

Nec de timore, sed et aliis affectibus. Longus Pastor. I.

p. 17. ἐπιπηδᾷ μοι τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τέμνεται ἡ φωνή. GIAC.

ỷ. 881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ Δ' ΟΜΜΑΘ' ΕΛΙΓΔΗΝ. Phantasma verissimum et Ius affectioni perquam accommodatum; furibundi enim homines oculos misere distorquere solent. SCHUTZ.

ỷ. 883. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΜΑΡΓΩι. Erunt fortasse qui velint hanc allegoriam a navis procellæ vi disjectæ comparatione finxisse; quod nec mihi displicet, præsertim cum paulo post κυμάτων mentio fiat. SCHUTZ.

Ibid. ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Sentit nimirum Io linguæ usum liberum sibi impediri, adeo ut balbutire et hæsitare incipiat. SCHUTZ.

ỷ. 884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Id ex hisce non apparet, et ridiculus est poeta, ea proferens quæ contrarium probant aperte. Debuisset linguæ et mentis confusionem verbis exprimere. PAUW. Hypercriticum hic certe superat Pauwius, et solitum sibi supercilium plusquam Zoili rabie contrahit. S. BUTLER. Significat querelas, quas vix ore proferre valeat, nihil adversus calamitatem proficere. Εἰκῇ *frustra*. *Fluctibus obloqui* pro *loquendo nihil proficere* nota est metaphora. Cf. ỷ. 1000. SCHUTZ.

ỷ. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΤΗΣ. Supra, ỷ. 475.

δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. MORELL.

Hisce paucis verbis apte et accurate describitur paroxysmus furoris et siderationis desuper immissæ, cujus effectus conspicui appareant undequaque et in animo et in corpore. GARB. Incredibilis est vis et vehementia ultimorum Ius verborum, quibus dictis se spectatorum oculis subtrahit, attonitos eos calamitatis suæ magnitudine relinquens. Varietas nominum quibus furorem designat, σφάκελος, μανία, λύσσα, claræque naturalium furoris accidentium imagines, sanguinis accensi, cordis vehementer palpitantis, oculorum celeriter volutorum et distortorum, vagæ cursitationis, linguæ denique titubantis, hæ inquam imagines celerrimo quasi cursu concitatæ, ita terrent ac perturbant animum spectatoris, ut quo se vertat nesciat. Fac actionis quoque dignitatem ac veritatem accedere, nihil fingi potest vehementius. SCHUTZ.

ỷ. 889. ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. Hor. Od. IV. 11.

Semper ut te digna sequare, et ultra
Quam licet sperare, nefas putando
Disparem vites.—— IS. CASAUB.

Eurip. Antiop. ỷ. 90.

Κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών. GIAC.

Ovid. Epist. Her. IX. 32.

Si qua voles apte nubere, nube pari. A. MERIAN.

ỷ. 896. ΤΩΝ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ. Ad sensum nihil interest an Οὐρανοῦ h. l. nomen proprium sit an appellativum. Prius tamen cum Brunckio verius puto. SCHUTZ. Verum est illud quod

homines tot sententiæ. Τῶν ἐξ οὐρανοῦ latius pro cœlicolis accipiendum puto; quanquam si rem ad ipsam veritatem exigas, omnes cœlicolæ, Promethei temporibus, e Cœli posteris erant. S. Butler.

℣. 897. ΤΑΡΒΩ ΓΑΡ ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΝ. Παρθενίαν Ἰοῦς h. l. idem sonat quod Παρθένος Ἰώ, qua nulla apud Græcos loquendi forma usitatior. Deinde, ἀστεργάνορα secundum Scholiastem B'. explicandum *aversantem viros*, et mox cum Arnaldo (q. v. in Notis Varr. Critt.) pro πόνων, πονοῖν legendum est, ut sit sensus, *Exhorreo videns Io virginem aversantem viros laborare sævis Junonis erroribus.* Erunt tamen forte qui ἀλατείαισι πόνων per hypallagen dici malint pro ἀλατειῶν πονοῖς, aut per ἓν διὰ δυοῖν, *errores laborum*, pro *erroribus* vel *laboribus* simpliciter, cum *labores* atque *errores* Virgilio idem sonent. Æn. IV. 393.

Is locus urbis erit, requies ea certa laborum. Giac.

℣. 903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ. Horum verborum sensum, non valde tamen abstrusum, non perceperunt interpretes, quos meliora docere poterat Græcus enarrator. Ἀπόλεμος valet ἀκαταμάχητος, et ἄπορα πόριμος, in quibus ellipsis præpositionis εἰς valet πόρον διδοὺς, vel ἔχων εἰς τὰ δύσκολα, ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατος, qualem esse Cupidinem dicebat Phædra in Hippol. Παντόπορος, ἄπορος ἐπ' οὐδὲν, ut est in Antig. ℣. 359. Δεινὸς εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον, quod de Prometheo dictum supra, ℣. 59. *Inexpugnabile bellum illud est, quod qui intentat Amor, facile artes excogitat quibus se ex difficultatibus expediat.* Ἀπόλεμος varias induit significationes. In Medea, ℣. 645. Κύπρις ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζουσα, *placida conjugia, rixarum expertia.* Herc. Fur. ℣. 1136.

Ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις,

verti posset, ut hic vertit Stanleius, *bellum nebellum.* Denique ut ἄμαχος ponitur pro ἀκαταμάχητος, sic ἀπόλεμος pro ἀκαταπολέμητος, *invincibilis, inexpugnabilis.* Brunck. Plura hujusmodi antithetorum exempla ex Æschylo aliisque congessit Martinius Varr. Lectt. III. 9. Locum vero sic vertit doctissimus interpres Gallus, *On combat mal dans cette lutte; elle est pleine d'efforts et d'efforts vains*, cujus hic potius sensus est: *Bellum hoc est mihi non superabile*, non tangendum, in quo minor evadam necesse est, *per omnia enim ibit vel difficillima*, ut mihi omnino cedendum sit, *quid enim faciam? qua ratione Jovis consilia subterfugiam*, neque illi opponam? S. Butler.

℣. 904. ΠΟΡΙΜΟΣ. Aristoph. Pac. ℣. 1030. Πορίμῳ τόλμῃ. Sic Æsch. Ἄπορα πόριμος. Est enim proprie πόριμος, *perrumpere amans*, Horat. vel etiam *pervius.* Flor. Christ. in locum Aristoph. Πόριμος dexter, et felix ad consequendum; ἄπορα vel κατὰ ἄπορα, circa ea quæ sunt invia, inexplicabilia, et quæ non videntur effici posse. — Hoc valde est ἠθικὸν, ex singulari συμπαθείᾳ et συγγνωμοσύνῃ, ad quandam excusationem et defensionem ipsius Ἰοῦς, quæ ut virgo formosissima neque potuerit vitare primo, neque postea propulsare a se, amorem regis tam potentis. Garb.

V.

ỳ. 906. Η ΜΗΝ. Hic incipit ἡ τῆς τραγῳδίας λύσις. S. Butler.

ỳ. 910. ΤΟΤ' ΗΔΗ. Minus bene interpretes *tum jam* pro *tum demum*. Plato Theag. extr. τότ' ἤδη παραβυλευσόμεθα. Abbesch.

ỳ. 914. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΝΥΝ. Cum h. l. diligenter comparandi sunt, ỳ. 991. et seqq. ỳ. 1042. et seqq. ut intelligatur quam singulari arte tragicus noster ab humilioribus verbis gradatim ad superiora ascendat. Quam enim h. l. sententiam Prometheus submissioribus verbis eloquitur, eandem post ỳ. 991. et seqq. elatioribus et ardentioribus exprimit; donec tandem ỳ. 1042. in eadem repetenda audacius exsultet oratio, et omni genere amplificationis exardescat. Nec prætermittendum est, quod quamvis per se leve, tamen his locis non est ejusmodi, ut sentiri non possit, quod unaquæque harum periodorum, ad sententiam quidem similium, ad elocutionem vero quasi gradibus quibusdam altius surgentium a verbis πρὸς ταῦτα incipiat, quæ ratio, anaphoræ figuram imitans, hanc vim habet, ut animum non eorum solum quæ dicenda sunt expectatione, verum etiam antea dictorum recordatione feriat. Schutz.

ỳ. 915. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ ΚΤΥΠΟΙΣ. Pro tonitribus, forte cum contemptus aliqua significatione dictum: quasi tonitrua Jovis nihil aliud, nisi inanem quendam strepitum efficiant. Cf. ỳ. 922. Schutz.

ỳ. 919. ΤΟΙΟΝ ΠΑΛΑΙΣΤΗΝ. Non hic Hercules denotatur, ut putabat Brumœus, nunquam enim ille Jovem regno exturbavit, sed filius nunquam revera natus, qui vero nasci debebat, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter. Heath.

ỳ. 921. ΟΣ ΔΗ ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Hunc locum respexit Miltonus, Par. Amiss. VI. 490. J. Tate.

ỳ. 923. ΘΑΛΑΣΣΙΑΝ ΤΕ. Θαλασσίαν Stanleius ad νόσον traxit; concinnius autem est, commate illud a γῆς τινάκτειραν νόσον sejunctum, cum τριαίναν construere. Schutz.

ỳ. 930. ΔΥΣΛΟΦΩΤΕΡΟΥΣ. Δύσλοφον, quod est molestum collo, et toleratu difficile. Garb. Vide supra ad ỳ. 27. S. Butler. Minus bene vertit interpres Gallus, ubique fere feliciter operam navatus: *Oui; et ce ne sera que la moindre de ses peines.* Non enim dicit Prometheus, acerbiora passurum esse Jovem, quam quod dominum accipiat, sed acerbiora passurum esse quam quæ ipse nunc a Jove patitur. S. Butler.

ỳ. 935. ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Ad vitandam invidiam Græci solebant dicere, Προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν. Demosth. adv. Aristogit. I. p. 495. Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ, καὶ ἔχω τοῖς θεοῖς καὶ ὑμῖν πολλὴν τὴν χάριν τοῖς σωσάσιν ἐμέ. Plato de Rep. V. Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν ὃ μέλλω λέγειν. Giac.

ỳ. 936. ΘΩΠΤΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤ' ΑΕΙ. Quem tu putas semper Dominum fore, et qui sibi hoc persuadet. Garb. Observetur gradatio in his verbis, vehementiæ index, et acerba irrisio, cum eum æternum regem appellat, quem et antea, et paulo post,

℣. 939. mox regno excisurum affirmat. Schutz. Is quidem mihi videtur hujus loci sensus esse, ut Schutzio, plerumque felici, et eleganti critico assentiri non possum, per τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ intelligo ἕκαστον τῶν κρατούντων, nam id valet ἀεί. Diod. 169. παρεκάλει τὸν ἀεὶ προσιόντα ὑφάψαι τὴν πυρὰν. *Unumquemque.* Sic idem dicit οἱ ἀεὶ ὕπατοι. Fallitur igitur Scaliger in Catull. p. 178. vel jungi possit ἀεὶ θῶπτε τὸν κρατοῦντα, sed alterum magis placet. Hesych. Θώπτει· Σκάπτει· Θεραπεύει. S. Butler.

℣. 937. ΕΛΑΣΣΟΝ ΖΗΝΟΣ Η ΜΗΔΕΝ ΜΕΛΕΙ. Auctor anonymus apud Suidam in voce Ἧττον, Τῶν ἄλλων ἁπάντων ἧττον μοι μέλει, pro οὐδαμῶς, ut exponit. Et sic intellige hic loci: nam μηδὲν tantum adjicitur ob majorem despectum ostendendum. Cf. ℣. 1012. Abresch.

℣. 938. ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΒΡΑΧΥΝ ΧΡΟΝΟΝ. Comparatum cum æternitate: ita intellige et tempera, ut et sequens ὀ δαρόν. Tres annorum myriades, cæteroquin haud breve tempus. Pauw.

℣. 940. ΤΡΟΧΙΝ. Cum contemptu dictum, et servile Mercurii officium designat. Schol. A'. ad hunc locum. Τρόχιν, ἀπὸ τοῦ τρέχειν, δηλοῖ δὲ τὸν σπουδαῖον οἰκέτην, τὸν σπουδαίως πράττοντα τὰ προστάγματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μὴ βραδύνοντα καὶ χρονίζοντα. Liberi scilicet composito, servi citato gressu incedebant. Plautus, Pœnul. III. 1.

Liberos homines per urbem modico magis par est gradu
Ire; servuli esse duco festinantem currere.

Porro ex verbis τὰ προστάγματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ confirmari videtur Stanleii conjectura Scholiastem hunc fuisse Christianum. S. Butler.

℣. 942. ΑΓΓΕΛΩΝ ΕΛΗΛΥΘΕ. In ista forma loquendi, qua res ante præsens adest, quam loquatur, qui eam attulit, verbis veniendi participii futurum tempus adjungi solet. Sic Choeph. ℣. 708. ——Ἦλθον ἂν τάδ' ἀγγελῶν.

Supplic. ℣. 531.

Ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι.

Valck. ad Phœniss. ℣. 1082.

℣. 943. ΣΕ ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ --- ΠΑΤΗΡ ΑΝΩΓΕ Σ'. Τὸ σὲ repetitur ex more Attico. Sic Catull. Carm. XXXVI. 9.

Et hæc pessima se puella vidit
Joco se et lepide vovere divis.

Vid. ib. Scal. Is. Casaub. Alii autem conjunctum egunt jocose. Et profecto, si post λέγω, plenius distinguatur, ut in editt. omnibus, posterius illud σὲ pendet ab ἄνωγε, vel potius ἀνώγει, prius a λέγω. S. Butler.

Ibid. ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Vim juvenes animadvertant articuli, sæpius, apud tragicos præsertim, quum pronomini subjungitur, inservientis irrisioni quam exprimit indignatio. Soph. Aj. ℣. 1245. Electr. ℣. 1472. Antig. ℣. 447. Eurip. Med. ℣. 271. Valck. in Phœniss. ℣. 1637. Vid. sup. ℣. 120. Morell. Cum per omnem Promethei Vincti tragœdiam hoc egit poeta, ut nobis exemplar proponeret viri fortis cum mala fortuna com-

positi, tum in extrema scena summam vim et evidentiam addidit imagini justi et pertinacis viri, quem ne atrocissimæ quidem instantis tyranni minæ frangere, aut de solidæ mentis statu dejicere possint. Paribus incrementis ad finem usque pericula Promethei et spiritus augentur; nunquam ab admiratione requiescit spectator, nec tamen fatigatur gravitate spectaculi, nec prius remittitur intentio et cura, quam impavidus Prometheus montis cui affixus erat ruinis sepultus fuerit, oculisque spectatorum ereptus. SCHUTZ.

ṽ. 948. ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Supra dixit, ṽ. 606. τορῶς τέμνειν. Mox, ṽ. 611. ἁπλῷ λόγῳ, et οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα, id quod iis qui delectantur copia verborum observandum est. GIAC.

ṽ. 952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Salse ridet Mercurium servitio tanquam dignitatis fastigio superbientem. SCHUTZ.

ṽ. 954. ΝΕΟΝ ΝΕΟΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ. Facetum est quod una Jovem ejusque ministrum in his alloquitur, quæ proprie tantum ad Jovem pertinent. SCHUTZ.

ṽ. 956. ΔΙΣΣΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ. Primos mortales admiratione cœli perculsos (id Uranus,) post consuetudine, (Saturnus ævum est,) tandem ex mythologiæ politiori systemate, Deos coluisse dicit. Venturum, qui exempto audacter Superum metu, eripiat fulmenque Jovi Phœboque sagittas, Æschylus, Anaxagora jam docente, prævidere poterat. Nec sane hæc tragœdia pietatem spirat; adeo ut auctor, indigna passus, fessus labore vitæ, ex Promethei persona Deos ipse incusare videri possit. Scholiastes pro Urano ante Saturnum Ophionem gigantem inaui credit; ejus fabula obscuriori (Van Staveren ad Hygin. p. 4.) primos ex Diis terrores designari crediderim. JO. MULLER.

ṽ. 961. ΕΓΚΟΝΕΙ. Hesych. Ἐγκονέοντες· σπεύδοντες, ἐπειγόμενοι. Ἐγκόνως· ταχέως, ἐσπευσμένως. Ἐγκονεῖν de iis dicitur qui currendo κόνεως πληροῦνται. Aristoph. Acharn. ṽ. 1087. ut hic Æschylus, Ἀλλ' ἐγκόνει. GIAC.

ṽ. 964. ΚΑΘΩΡΜΙΣΑΣ. Καθορμίζειν proprie *Stationem subire, in portum appellere*, h. l. in malam partem de eo dicitur, qui suapte culpa malam fortunam subiit; translatione a navibus petita, quæ brevibus vadis deprehensæ hæreant, SCHUTZ.

ṽ. 965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Græca libertas mente (Prometheo) odium servitutis altissimum insidere vult. Major Æschylus in ea re vel Homero. Huic pro vita servitium tolerabile ex Odyss. Λ'. 488. cum pudore memineris. In Æschylo semper eum videbis, qui, Marathone pugnasse, ita sibi præ reliquis operibus gloriæ duxit, ut in sepulchri inscriptione hujus unius diei mentionem fieri voluisse, Pausanias in Atticis memoriæ prodit. JO. MULLER. Digna sunt quæ conferantur Solonis Epigr.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον.——

Miltonus, Par. Amiss. I. 260.

Here we may reign secure: and, in my choice,
To reign is worth ambition, though in Hell:
Better to reign in Hell, than serve in Heaven.

Mason in nobili tragœdia cui titulus Caractacus:

Thou art a King, a sovereign over men;
I am a Druid, servant of the Gods;
Such service is above such sovereignty. JAC. TATE.

ỳ. 971. ΧΑΙΔΩ. Quod subamaræ Mercurii quæstioni sic respondet, ut se his fortunis delectari neget, id ipsum magnitudinem ejus animi in clariore luce ponit. Etenim si non sensisset molestias, facilior ei fuisset ferocia. Nunc cum se acerbissimo malorum sensu angi haud diffiteatur, nec tamen ideo inimicis se submittat, sed iis illudere et male precari pergat, magnus ad fortitudinis existimationem cumulus accedit. SCHUTZ.

ỳ. 975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ ΕΥ. Alludit ad quæ supra dixerat, ỳ. 219. et seqq. de suis contra rebelles Titanas consiliis cum Jove cæterisque Diis communicatis. SCHUTZ.

ỳ. 976. ΚΛΥΩ Σ' ΕΓΩ. Schol. A'. exponit, νοῶ σε μεμηνότα. Schol. B'. κλύω interpretatur αἰσθάνομαι. Hesych. Κλύειν· ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι. Ut vero h. l. κλύω idem valet quod *intelligo*, sic etiam ἀκούω. Lucian. in Parasit. c. x. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τι ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων, *neque enim satis possunt intelligi nisi sæpius recitentur.* Hunc quidem Luciani locum corruptum esse suspicatur Solanus, et post eum Reitzius, quod verbum ἀκούω pro *intelligere* sensu plane inusitato accipiatur, et quidem Budæus in Comm. Ling. Græc. duobus tantum Galeni locis hanc significationem confirmat. At vero Noster supra dixit, ỳ. 447. κλύοντες οὐκ ἤκουον, i. e. *non intelligebant*: et apud Scriptores Sacros etiam hoc verbum eandem significationem obtinet, quod idiomati suo non est tribuendum. Ut apud D. Paul. 1 Cor. xiv. 2. οὐδεὶς γὰρ ἀκούει. D. Marc. ix. 33. καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν. D. Joann. vi. 60. σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν. GIAC.

ỳ. 979. ΩΜΟΙ. Sapienter tragicus semel hic ingemiscentem Prometheum ostendit, ut magnitudinem dolorum animadvertat spectator, qui ei, quamvis invito, tandem gemitum expresserint; id quod hanc vim habet, ut animi robur et generosum pectus, quod tantum malis ille opponat, eo magis admiretur. SCHUTZ.

ỳ. 984. ΚΑΙ ΜΗΝ Γ'. Hæc verba h. l. aliter ponuntur ac ỳ. 981. Ibi enim significabant, *atqui, attamen*, et exceptionem affirmationi generatim pronuntiatæ opponebant. H. l. vero inest concessio ejus quod ab altero dictum erat, addita oppositi ratione ironica, q. d. *Non errâsti, me Jovi nihil eorum quæ scire velit dicturum; quamvis ei propter beneficia, quibus me affecit, gratificari deberem.* SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΝΟΙΜ' ΑΥΤΩι ΧΑΡΙΝ. Ut in Agam. ỳ. 830. et sæpe alibi. ABRESCH.

ỳ. 990. ΔΕΣΜΑ ΑΥΜΑΝΤΗΡΙΑ. *Vincula corpus adfligentia,*

quod supra, ℣. 148. audaciori tropo expresserat Chorus ἀδαμαντοδέτοις λύμαις. SCHUTZ.

℣. 991. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΡΙΠΤΕΣΘΩ ΜΕΝ. Infra, ℣. 1079. in exitu tragœdiæ, quæ nunc prædicit generoso animo subit. S. BUTLER. Eurip. Phœniss. ℣. 524.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φασγάνου·

qui versus iisdem pene verbis et citatur ex ejus Soleo. ABRESCH. Cf. etiam Pors. in loco Phœniss. S. BUTLER.

Ibid. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ ΦΛΟΞ. Infra, ℣. 1081.

——— ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι

Στεροπῆς ζάπυροι.———

Hesych. Αἰθαλόεν· κεκαυμένον· λαμπρὸν, ἐμπεπρησμένον. S. BUTLER.

℣. 992. ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΗΜΑΣΙ ΧΘΟΝΙΟΙΣ. Tonitrua χθόνια quæ in terram pertingunt et terram quassant: sic χθόνια efficacissimum. Grammatici veteres notant, quævis μέγαλα et φοβερὰ dici χθόνια· et Hesych. eo respiciens in voce χθόνια· βαρέα, φοβερὰ, μεγάλα· χθονίαν λώβαν· ἀντὶ τῦ μεγάλην ὕβριν· χθόνιον, μέγα. Sed id minus efficax. PAUW. Eurip. Hippol. ℣. 1201.

Ἔνθεν τις ἠχὼ χθόνιος, ὡς βροντὴ Διὸς,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. MORELL.

℣. 1000. ΟΧΛΕΙΣ ΜΑΤΗΝ ΜΕ ΚΥΜ' ΟΠΩΣ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. Vide cl. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. ℣. 305. Nequeo tamen mihi persuadere quin hic locus cum Morello ita vertendus sit; *Tu mihi, velut fluctus, molestus es, persuadendo.* Occurrit nobilis Virgilii locus, Æn. VII. 586.

Ille, velut pelagi rupes immota, resistit,
Ut pelagi rupes, magno veniente fragore,
Quæ sese, multis circum latrantibus undis,
Mole tenet: scopuli nequicquam et spumea circum
Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga.

S. BUTLER.

Alteram rationem init interpres Gallus, Britannus alteram, *En vain tu m'importunes; je suis sourd comme les flots,* vertit Dutheilius. A nobis stat Potterus;

Thy counsels, like the waves that dash against
The rock's firm base, disquiet, but not move me.

Supprimitur scilicet aliud verbum quod ad κῦμα referri possit. Cf. supra, ℣. 21. et quæ ibi annotata.

℣. 1002. ΓΝΩΜΗΝ ΦΟΒΗΘΕΙΣ. Sententiam, quasi judicis, damnatoriam. SCHUTZ.

℣. 1007. ΤΕΓΓΗι. Hesych. Τέγγεσθαι· εἴκειν, ἐνδιδόναι. Sic etiam Suidas, metaph. scilicet ab quavis materia quæ arefacta durescit, humore autem facile flectitur. Hinc et ὑγρὸς pro *flexibili* sumitur apud Theocr. Idyll. I. 55. Pind. Pyth. I. 17. et alibi sæpius. S. BUTLER.

℣. 1008. ΩΣ ΝΕΟΖΥΓΗΣ ΠΩΛΟΣ. Comparatio de pullo equino gravis et loco aptissima est. Eadem occurrit in Fragm. Eurip. apud Galen. de Dogm. Hippocr. et Plat. p. 283. edit. Basil.

Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ
Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.
Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηρτυκὼς κακῶν.

Quod Cic. Tusc. Quæst. III. 28. sic vertit:

Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies,
Nec tam ærumnoso navigavissem salo,
Esset dolendi causa, ut injecto equulei
Fræno repente tactu exagitantur novo:
Sed jam subactus miseriis obtorpui. SCHUTZ.

ỷ. 1009. ΠΡΟΣ ΗΝΙΑΣ ΜΑΧΗι. Fræna pro vi urgente accipiuntur. Sic noster supra, ỷ. 673.

—— ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

Soph. Electr. ỷ. 1489.

Στόμια δέχεται τάμά.

Virg. Æn. XII. 568.

Ni frænum accipere, et victi parere fatentur. GIAC.

ỷ. 1011. ΑΥΘΑΔΙΑ ΓΑΡ. Soph. Antig. ỷ. 1040.

Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.

Œd. Tyr. ỷ. 557.

Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. GIAC.

ỷ. 1014. ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Recte monet cl. Giacomellius quod Scholiastes Aristoph. ad Ran. ỷ. 826. qui sex priores hujus fabulæ versus citat, Æschyleæ grandiloquentiæ specimen exhibiturus, melius hos vel viginti ultimos versus hujus tragœdiæ attulisset. S. BUTLER.

Ibid. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Psalm. cxxx. 1. *De profundis* citat MORELL.

ỷ. 1015. ΟΚΡΙΔΑ ΦΑΡΑΓΓΑ. Cf. ad ỷ. 14. h. l. tamen φάραγξ pro universa rupe dici potest. SCHUTZ. Cf. etiam, ỷ. 142. ỷ. 281. et ibi Varr. Lectt. S. BUTLER.

ỷ. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Recte Stanleius ἀγκάλη vertit sinus: ἄγκος, ἄγκη, ἀγκάλη· in κοιλώματι rupis Prometheus delitesceret diu, et inde tandem in lucem iterum prodiret. PAUW.

E la voragine
Ti sosterra colle petrose braccia.

Viva atque ardenti figura confinxit voraginem quasi brachiis Prometheum sustinere. Habaccuc. III. 10. secundum Vulgat. *Altitudo manus suas levavit.* GIAC. Quod hic πετραία ἀγκάλη, apud Apoll. Rhod. ἐρίπναι ἠλίβατοι.—κνημοί. Argon. II. 1251—1254. III. 851. MORELL. Πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει, non est, ut Stanl. vertit, *petrosus te sinus excipiet;* sed hoc significat Mercurius, Prometheum cum illo ipso scopulo, cui affixus erat, dejectum iri, adeo ut hærens quasi in amplexibus ejus præcipitetur. SCHUTZ.

ỷ. 1020. ΑΨΟΡΡΟΝ ΗΞΕΙΣ. His disertis verbis notatur altera

Promethei religatio, quam Æschylus in tragœdia Προμηθέως λυομένου in Caucaso factam esse finxit, quæ vincula cum a posteritate multo magis quam illa priora in Scythica rupe celebrarentur, occasionem dederunt recentioribus Grammaticis, ut et hujus dramatis Promethei Vincti scenam perperam in Caucaso quærerent. Schutz.

℣. 1021. ΠΤΗΝΟΣ ΚΥΩΝ. *Canis*, quod hodie convicium acerrimum est e profunda antiquitate venit. Sic enim satellites crudelissimorum tyrannorum vocat Prudentius, qui inauditis suppliciis in Christianos sæviebant. Vincentio:

His contra Levites refert,
Sævam tuorum perspicis
Languere virtutem canum.

Veteres autem servos hoc convicio notabant, velut humanitate cum libertate naturali amissa. Æschylus, Prometh. Vinct., Jovis canem vocat aquilam, quæ imperatis ipsius præsto erat. Barth. Advers. VIII. 14.

Ibid. ΛΑΒΡΩΣ ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. In hac Promethei captivitate fortasse prisci poetæ respexerunt ad illas difficultates curarum, sollicitudinum, laborum, et anxietatum, in quas mens humana est involuta, et intricata, primo defectionis vitio. Tum, quia viderunt interdum præstantes ingeniis viros domi extra frequentiam hominum, quasi in Caucasea quadam solitudine, intentos suis studiis et meditationibus, ita inhærere, ac si essent ad ea fatali quadam et potentissima vi adacti et adstricti: sicut Abderitani putabant Democritum suum insanire.— Ita volunt etiam quendam excellentem ingenio et amore sapientiæ virum in Caucasi solitudine perpetuo hæsisse, donec contemplatione corporum cœlestium conficeretur, tanquam ab aquila hepar ejus depascente. Garbit. De qua re est gravis et erudita Horatii, Od. II. 16. Morell.

℣. 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Hesych. Διαρταμῆσαι· Διελεῖν· κατακόψαι. Etymol. Ἄρταμος· ὁ μάγειρος· Ἦ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα κῆρυξ ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα· καὶ ἀρταμῆσαι, κρεακοπῆσαι. S. Butler.

Ibid. ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Ῥάκος μέγα σώματος idem, quod μέγα σῶμα ῥηγνύμενον, ἥλοις sc. et πασσάλοις, Te Prometheum et magnum corpus tuum clavis et cuneis ruptum ac laceratum. Pauw.

℣. 1023. ΑΚΛΗΤΟΣ ΕΡΠΩΝ. In ἄκλητος magnam vim habet λιτότης, q. d. non solum non vocatus, sed multum abominatus. Sic supra, ℣. 31. ἀτερπὴς πέτρα· et ℣. 143. φρουρὰ ἄζηλος. Schutz.

Ibid. ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ. Quem tamen tertio quoque die advolare facit in Prometh. Solut. Fragm. XII. Sed concedenda est Poetis ejusmodi licentia. S. Butler.

℣. 1024. ΚΕΛΑΙΝΟΒΡΩΤΟΝ. Elegans et robustum est illud κελαινόβρωτον, quod Schol. A'. perbene interpretatur, τὸ ἐκ τῆς βρώσεως

μελαινόμενον.—Hepar succrescens ex ipsa laceratione et ipso pastu nigrescebat. Pauw.

ỷ. 1026. ΘΕΩΝ ΤΙΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΟΝΩΝ. Nescio utrum hic Herculem intelligat, an quem alium heroa, qui sit mentem humanam liberaturus ab ipsius difficultatibus, tenebris, et anxietatibus. Huc tamen magis inclino. Et puto poetam hic intelligere liberationem cœlestem generis humani: de qua haud dubie cognorat quædam ex prophetiis et sapientia Hebræorum, sicut tum etiam in vaticiniis Sibyllinis multa de hoc mysterio celebrabantur. Garbit. Locus sane admodum mirandus, et erit operæ pretium diligentius considerare quid Garbitius in ỷ. 896, alibi; et Stanleius in ỷ. 1. de his protulerunt. Morell. Hoc vult Mercurius, nullus plane tibi erit finis ærumnarum. Conditionem enim liberationis addit, quæ nullo pacto erat expectanda. Similis figura dictionis in illo Terentiano, Andr. I. 2.

Verberibus cæsum te in pistrinum, Dave, dedam usque ad necem.
Hac lege atque omine, ut si te inde exemerim, ego pro te molam. Schutz.

Non ex iis sum quæ hæc mystice accipiunt, neque enim crediderim quicquam Æschylum ex Sacris literis vel fando hausisse, nec e Psalmis vel Prophetis, vel incerto hominum rumore et aura quadam, ut ita dicam prophetiæ quicquam accepisse, nedum ut descensum Christi ad inferos, rem sane Christianis obscurissimam, et sicubi in Scriptis Propheticis exstet tantum non tenebris immersam, respiciat. Adeant, qui volunt, præter Stanl. Comment. scriptorem anonymum, mystam quidem at elegantis ingenii et subacti judicii virum, qui in Ephemeride Britanna (Gentleman's Magazine, March, &c. 1796.) hanc fabulam tractavit. Itaque h. l. per θεός τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων, Herculem designari arbitror, qui quodammodo successor laborum Prometheo dicatur, non solum quod tot et tam ærumnosa atque ardua perpessus fuerit, sed quod in iis perferendis ad vitæ humanæ cultum ac convictum tot et tam præclara beneficia contulerit. S. Butler.

ỷ. 1028. ΚΝΕΦΑΙΑ Τ' ΑΜΦΙ ΤΑΡΤΑΡΟΥ. 'Αμφὶ pro adverbio: ἀμφὶ κνεφαῖα, *circumcirca tenebrosa.* Ad εἰς hoc etiam pendet. Pauw. At ista constructione nihil impeditius. S. Butler.

ỷ. 1031. ΨΕΥΔΗΓΟΡΕΙΝ ΓΑΡ. Num. xxiii. 19. 1 Reg. xv. 29. Tit. i. 2. 2 Tim. ii. 13. Psalm. lxxxviii. 34. Morell.

ỷ. 1035. ΗΜΙΝ ΜΕΝ. Chorus valde caute et moderate loquitur, ne magis exulceret quam sanet animum Promethei commotum. Φαίνεται λέγειν οὐκ ἄκαιρα, *videtur* dicere pro tempore et rebus præsentibus non incommoda et aliena.—Nec verbum ἱστορεῖν sine peculiari sensu usurpat, sed ut ostendat hanc εὐβουλίαν requirere singularem considerationem et discussionem, quæ sit penitior quædam rei perscrutatio et pensitatio. Garbit.

ỷ. 1038. ΣΟΦΩι ΓΑΡ ΑΙΣΧΡΟΝ ΕΞΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ. Parum sapientis præcepta aliis præbere, quæ non ipse exsequitur. In quam sententiam Eurip.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἐκ αὐτῷ σοφός.

Sed et verbo ἐξαμαρτάνειν eodem sensu, quo noster, in Electr. ỷ. 1045, usus est Sophocles, et totum Æschyli locum aute oculos videtur habuisse Antig. ỷ. 1035.

——— ἀνθρώποισι γὰρ
Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν.
Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος ὀυκέτ' ἔστ' ἀνὴρ
Ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει. GIAC.

ỷ. 1040. ΠΑΣΧΕΙΝ ΔΕ ΚΑΚΩΣ ΕΧΘΡΟΝ ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ. Apud Plutarchum post prælium ad Ægospotamos captus Philocles Lysandrum ἐκέλευσε μὴ κατηγορεῖν, ὧν οὐδείς ἐστι δικαστὴς, ἀλλὰ νικῶντα πράττειν, ἅπερ ἂν νικηθεὶς ἔπασχεν. Asdrubalis uxor ad Africanum minorem apud Appianum. Σοὶ μὲν ὦ νέμεσις, ὦ Ῥωμαῖε· ἐπὶ γὰρ πολεμίαν ἐστράτευσας. JOH. FR. GRONOV. Observ. III. 8.

ỷ. 1043. ΠΥΡΟΣ ΑΜΦΗΚΗΣ ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. Fulmen vehementissimum ad modum cæsariei complicatum. GARB. Crinis adpellationem e libris aruspicum erutam non absurde suspicabatur J. C. Scaliger. Val. Flacc. VIII. 247.

Protulit ut crinem densus luctatus in extis
Ignis, et ascendit salientia viscera tauri.

In Agam. ỷ. 314. dixit, φλογὸς μέγαν πώγωνα· ubi Schol. πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός. Eurip. Phœniss. ỷ. 1271. ἐμπύρους τ' ἀκμάς. Vid. Valc. in loc. et supra ỷ. 494. Ad eundem versum in Agam. refert Giacomellius; additque Eurip. Ion. ỷ. 212. MORELL. Pedo Albinov. Eleg. de Morte Drusi, ad Liv. August. ỷ. 253.

Flamma, diu cunctata caput contingere sacrum,
Erravit posito lenta sub usque toro.
Tandem, ubi complexa est sylvas, alimentaque sumpsit,
Æthera subjectis lambit et astra comis.

Silius autem Italicus, X. 550. pinum accensam vocat comantem:

Ipse, manu celsam pinum flammamque comantem
Attollens, ductor Gradivum in vota ciebat.

Hinc etiam appellati cometæ ignes illi coelestes qui neque certis neque statis temporibus apparentes, planetarum splendorem æmulantur, de quibus ita canit Manilius, Astronom. I. 832.

Nam modo, ceu longi fluitent de vertice crines,
Flamma comas imitata volat, tenuisque capillus
Diffusos radiis ardentibus explicat ignes:
Nunc prior hæc species dispersis ignibus exit,
Et globus ardentis sequitur sub imagine barbæ.

Hos autem posteriores cometas a similitudine τοῦ πώγωνος, πωγωνίας et πωγωνίτας Græci dixerunt. JO. VULP. ad Catull. Carm. LX. 78.

v. 1044. ΒΡΕΘΙΖΕΣΘΩ. Illud ἰρεθιζέσθω flaccescit hic, et aliud fortius adhibere debuisset Poeta. PAUW. Homericum autem est, et Eustath. ἰρέθω, unde derivatur, εἰς μάχην συμπλέκω, ab ἔρις. MORELL.

Ibid. ΣΦΑΚΕΛΩι. Σφάκελος, quia interdum etiam de spasmis seu convulsionibus animalium v. c. equorum usurpatur, h. l. insignite translatum est ad repentinos et vehementes ventorum ictus. SCHUTZ.

v. 1047. ΡΟΘΙΩι. Vid. Schol. in Aristoph. Thesm. v. 903. MORELL. Noster etiam in Sept. Theb. v. 366.

Πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
Γᾶς δόσις ὑπιδάνοις
'Εν ῥοθίοισι φορεῖται. S. BUTLER.

v. 1051. ΑΝΑΓΚΗΣ ΣΤΕΡΡΑΙΣ ΔΙΝΑΙΣ. Scholam Pythagoræ sapit, ut etiam supra, v. 105. de qua re plura in vita Æschyli. S. BUTLER. Scite comparavit hunc locum cum Pindarico doctissimus fragmentorum ejus editor Schneiderus. Is extat apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 64. Ἄπερ οὐκ ἐστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν, ἀλλὰ ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις ὥς φησι Πίνδαρος. SCHUTZ.

v. 1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. In tanto periculi Prometheo jam parati terrore suaviter poeta animum spectatoris recreat admirabilis Chori in eum fidei imagine, qui una cum amico quidvis potius pati, quam eum in summo rerum discrimine deserere malunt. SCHUTZ.

v. 1068. Κ'ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΟΣΟΣ. Vox Νόσος, quæ proprie *morbum* significat, h. l. pro *vitio* ponitur. Supra, v. 384.

Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν.——

Et sic Aristoph. Avib. v. 32.

Νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ.

Et Vesp. v. 80.

Αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

Sc. *ebrietas*. Sic etiam v. 76. et v. 87. Div. Matth. viii. 17. Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ νόσους ἐβάστασεν. GIAC.

v. 1071. ΘΗΡΑΘΕΙΣΑΙ. Metaphoram a venatione ductam v. 1077. pulchre persequitur. SCHUTZ.

v. 1078. ΥΠ' ΑΝΟΙΑΣ. His dictis, non solum Mercurium, sed et Chorum una e scena exire fingit interpres Gallus ut solus ad extrema patienda relinquatur Prometheus. Multum vero ad terrorem augendum valere potest Chori inter tonitrua et elementorum rabiem consternatio, patet etiam ex v. 1066. Chorum ad finem usque tragœdiæ in scena permansisse. S. BUTLER.

v. 1079. ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΡΓΩι Κ'ΟΥΚΕΤΙ ΜΥΘΩι. Solent invicem opponi ἔργον et μῦθος, ut apud Latinos *verbo quidem, revera autem*. Supra, v. 336.

——ἔργῳ κ' οὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.

Euripides apud Lycurg. Orat. contra Leocr. p. 160. edit. Steph. Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Dicitur etiam λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς

ut apud Lucian. in Revivisc. c. 6. et πρόφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς, ut apud Thucyd. c. 33. p. 399. edit. Duker. Et in Lysia contra Agor. p. 236. edit. Taylor. Idem infra, p. 237. inquit, ὀνόματι μὲν, τῷ δὲ ἔργῳ, et rursus pro Polystr. p. 364. Et Demosth. contra Lept. p. 367. edit. Aurel. Allobr. 1607. τῷ μὲν ἔργῳ, τῷ δὲ ῥήματι. Qui in falsa Legat. eodem, quo hic noster, modo. Κ'ου λόγος ἀλλ' ἔργον ἤδη. Giac.

ỷ. 1081. ΒΡΥΧΙΑ Δ' ΗΧΩ. Hesych. Βρύχιον· ὑποβρύχιον· βυθιζόμενον. Pers. ỷ. 397.

Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.

Est forte metaphora h. l. deducta a soni, tanquam fluctuum vel undarum impulsibus. S. Butler. Aristoph. Nub. ỷ. 288. Eurip. Hippol. ỷ. 1201.

Ἔνθεν τις ἠχὼ χθόνιος, ὡς βροντὴ Διὸς,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε φρικώδη κλύειν. Morell.

ỷ. 1082. ΕΛΙΚΕΣ Δ' ΕΚΛΑΜΠΟΥΣΙ. Ἕλικες hic proprie idem notant quod supra, ỷ. 1052. translate πυρὸς βόστρυχον dixerat. Schutz.

ỷ. 1087. ΞΥΝΤΕΤΑΡΑΚΤΑΙ Δ' ΑΙΘΗΡ ΠΟΝΤΩι. Ovid. Met. XI. 497.

Fluctibus erigitur, cælumque æquare videtur
Pontus, et inductas aspergine tangere nubes.

Psalm. cvi. 26. Ἀναβαίνουσιν (κύματα) ἕως τῶν οὐρανῶν. Virg. Æn. III. 422.

Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras
Erigit alternos, et sidera verberat unda. Giac.

Fluctus adeo alti volvuntur, ut cum nubibus quasi commisceri videantur; ut cœli pontique una eademque species appareat. Cf. ỷ. 1047. Ex hoc loco maxime intelligitur, eum Promethei locum, ubi affigeretur, a poeta designatum esse, ex quo, tanquam e specula, mare prospicere posset. Schutz.

ỷ. 1088. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΜΟΙ. Agnoscit Prometheus quam terribilia sint, quæ Jupiter moliatur, nec tamen de statu mentis dejicitur. Schutz.

ỷ. 1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ. Aptissime matrem Themidem justitiæ præsidem, tanquam judicem, Ætherem vero omnia cingentem, et Solis omnia contuentis viam, tanquam testem invocat injuriarum sibi a Jove allatarum. Schutz. Omnino conferenda sunt, ỷ. 88. et seqq. et quæ ibi annotata. S. Butler.

ỷ. 1092. ΩΣ ΕΚΔΙΚΑ ΠΑΣΧΩ. Garbitius non temere conjicit ex hac Promethei catastrophe, poetam nonnihil cognovisse ex Hebræis de fato Luciferi, qui ob superbiam suæ sapientiæ de cœlo præcipitatus fuit. Morell. In extremis adeo verbis, Prometheus animi constantiam et magnitudinem servat. Tantum abest ut supplex Jovi fiat, ut calamitatem deprecetur, ut animum despondeat, ut potius in extrema vociferatione impotentis tyranni crudelitatem injustitiamque accuset, omnesque non solum faces dolorum, sed etiam tonitruum fragores, fulmina cœli, terræ tremores, iras ventorum, fluctuum insanias, quasi in arce fortitudinis munitissima constitutus, despiciat atque

contemnat. Hæc igitur dicentem et cogitantem subito hiantes terræ fauces excipiunt, impavidumque disjecti, cui affixus erat, scopuli feriunt ruinæ. SCHUTZ.

DE TRAGŒDIÆ PROMETHEI VINCTI
CONSILIO ET ADORNATIONE.

Cum primum poeta animum ad scribendam hanc tragœdiam appulit, id potissimum fecisse nobis videtur, ut Atheniensibus acerrimum tyrannidis odium inspiraret, verumque libertatis, qua tum maxime fruebantur, amorem, tanti mali metu in eorum animis excitaret confirmaretque. Quo consilio Jovem, Deorum novum regem, tyrannum impotentem, finxit omnia pro arbitrio agentem, jura sibi data negantem, omnia suæ majestati arrogantem, inexorabilem, asperum, et in amicos quoque bene de se meritos, propterea quod suspectos omnes habeat, ingratum atque crudelem.

In Prometheo vero spectatoribus utilissimum hominis vere popularis exemplar proposuit, quem, ut ait Horatius, nec vultus instantis tyranni, nec civium ardor prava jubentium mente solida quatiat; qui propter generis humani caritatem præpotentis tyranni odium suscipere nullus dubitaverit; susceptum autem excelsa animi magnitudine ac robore sustineat. Itaque hujus humanitas cum Jovis crudelitate, illius cupiditas cum hujus bene de omnibus merendi studio, illius effrænata ferocia cum hujus moderatione ac fortitudine præclare comparatur. Jupiter universum hominum genus extinguere voluit, Prometheus, omnium mortalium vitæ ac felicitatis auctor, parens, deus, exstitit. Prometheus Jovis ad regnum obtinendum adjutor fuerat: Jupiter Prometheum, immemor beneficii, nec ullam aliam ob causam, nisi quod eum, ob nimiam humani generis caritatem, suspectum haberet, indignis modis vexat, acerbissimisque pœnis affligit. Jupiter in summo dignitatis et imperii fastigio constitutus omnia libertatis jura diis eripuerat, æquitatem ac justitiam negligebat, sanctissimas antiquissimasque leges pedibus conculcabat: Prometheus ne summa quidem miseria sic induratur, ut ingenitum humanitatis sensum ex animo amittat, non irascitur hominibus quorum propter amorem tanta se calamitate oppressum videt; non exuit pristinam miseris succurrendi voluntatem; et quanquam se immensis malorum fluctibus mersum videt, idem tamen se quam plurimos malorum socios optare candide negat. Jovem ne summa quidem potentia a timore liberat, id quod haud obscuro indicio prodit, cum vaticinio Promethei perterritus

Mercurium ad eum ablegat, omnibusque minis ac terroribus, pertinacissimum, quo ille nuptias Jovi periculosas premebat, silentium vincere atque expugnare cupit; Prometheum vero, quamvis omnibus artibus deligatum et constrictum, non Chori solicitudo benevolentiæ plena, non Oceani mitiora remedia suadentis amica consilia, non Ius miseris furoribus vagisque cursibus unius Jovis ob noxam agitatæ horrores, non sævæ Mercurii comminationes, non denique aeris marisque tumultus, non cœli terræque ruinæ, molliunt ac frangunt. Ecce justum illum ac tenacem propositi virum! Ecce virum fortem cum mala fortuna compositum!

Admirabiliter autem Æschylus Promethei imaginem sic efformavit, ut, quanquam semper tenet animi fortitudinem, eandam tamen pro diversa personarum, quibuscum componitur, indole atque ingenio aliis aliisque modis exserat atque declaret. In prima enim scena, præsentibus Vulcano, Robore, ac Vi, supplicii exsecutoribus, omne animi robur in gravissimo silentio cernitur, quo vincula, vulnera, cruciatus, ludibria perfert. Non enim supplex est Jovis ministris; non vociferatur, non ingemiscit illis præsentibus, Nempe quantum in ipso est, diligenter cavet, ne inimici fructum oculis ex casu suo capiant. Ne vero id aliter, ac verum sit, interpretarentur spectatores, illudque silentium ad immanitatem quandam in animo, et stuporem in corpore traherent, statim, ubi illi recesserunt, Prometheum poeta sic induxit loquentem, ut et acerrimum dolorum sensum, et summam animi mansuetudinem proderet. Neque tamen succumbit dolori; sed postquam se eum bene sentire ostendit, corripit animum, eumque ad virtutem ac malorum tolerantiam revocat. Supervenienti deinde Choro miserias quidem suas ac dolores exponit; sed ita, ut iniquitatem potius Jovis tyranni accuset, quam suæ ipsius fortunæ acerbitatem queratur. Cumque se ipsum recte factorum conscientia erigit, tum Jovem, quod sibi beneficia hominibus tributa vitio vertat, acerbe perstringit, eique venturum esse tempus ostendit, quo sponte sua Prometheum liberaturus sit, ut periculosa consilia, quæ sibi imperii jacturam portendant, ab eo resciscat. Et quamvis asperum se et acrem inimicis præbeat, ita tamen erga amicos se gerit, ut caveat, ne idem erga omnes morosus, difficilis, aut iracundus esse videatur.

Post Oceani in scenam ingressi benevolentiam quidem, dum se ei deprecatorem apud Jovem offerebat, agnoscit, veruntamen molestam ejus sedulitatem constanter amolitur, suboffensum se severa ejus objurgatione significans. Nihil autem sibi opus esse ejus vel monitis vel auxiliis libere profitetur, eumque omnibus se viis aggredientem infecta re discedere jubet. In sexta tragœdiæ scena Ioi, infelici puellæ, comitatem præstat, cum, quod illa rogaret, ut sibi, quæ superessent itinera, exponeret, haud cunctanter efficit: nisi quod initio, ne ejus animum novo

futurarum ærumnarum terrore exaugeat, eam narrationem humaniter detrectat.

In hoc autem colloquio nullam prætermittit occasionem, qua Jovis crudelitatem, superbiam, libidinem accusare possit. Suam quoque conditionem Ius fortuna multo acerbiorem esse ostendit; qua ratione spectatorem, qui flebiles Ius lamentationes auribus acceperat, in majorem sui admirationem rapit. Posteaquam vero Io discessit, ferocius Jovem insectatur, Choroque subinde timenti, se ab omni metu alienum esse profitetur. Vitam enim sibi, quicquid Jupiter moliatur, eripi posse negat, in eaque cogitatione nunc quidem consolationis argumentum quærit, etsi antea ubi cum Io colloquebatur, hanc immortalitatem multum sibi molestam esse fassus erat. Omnes autem animi nervos intendit, omnemque generosæ mentis vim exprimit, in extrema scena, ubi Mercurio, Jovis asseclæ, tanquam sorici palatii, acerbe illudit, et quo gravioribus minis hic eum opprimere ac vincere studet, eo liberius audaciusque exsultat: imo etiamsi Jupiter cœlum terramque misceat atque confundat, ipsamque, cui affixus erat, rupem disjiciat ac deturbet, se de statu mentis dejectum non iri posse non verbis solum ostendit, verum etiam ut spectator reapse experiatur, facit. In reliquarum vero personarum animis et moribus efformandis non magis egregiam inventionis ubertatem, quam eximiam artis calliditatem, Æschylus declaravit. Ac primum quidem cum inter dramatis personas, duæ inimicæ sint Promethei, Robur et Mercurius, quatuor autem amicæ, Vulcanus, Chorus, Oceanus, et Io, una tamen quælibet earum suum in Prometheum vel odium vel benevolentiam proprio quodam modo et suo testificatur. Robur enim ea asperitate est et immanitate naturæ, ut Promethei doloribus et cruciatibus lactetur, ut miseriis ejus illudat, ut supplicium urgeat, et, quantum fieri possit, augeri atque exacerbari velit. Quid multa? Carnificis ingenium dixeris. Mercurius vero mitiorem, politiorem, et callidiorem se adversarium præbet; nec demi quid de Promethei malis, nec addi aliquid cupit: verum id unice agit, ut majorum pœnarum minis, Prometheum ad prodendum, quod rescire Jovis intererat, secretum volentem nolentemve adducat. Vulcanus propter consanguinitatem et antiquam consuetudinem bene quidem Prometheo cupit, ejusque malis graviter ipse, si quis alius, adficitur: tantum tamen abest ut ei opem ferre adversus Jovem velit, ut potius necessitati parens, suæque ipsius saluti consulens, ipse supplicium puniendo amico a Jove excogitatum suis viribus ac manibus exsequatur. In Choro Oceanitidum naturalem quidem sexus muliebris timiditatem agnoscas: idem tamen et benevolentiam in Prometheum luculentius ostendit; et quantum Jovis crudelitatem et impotentiam abhorreat, subinde liberius prodit; et in extrema dramatis scena, generosam animi indolem illustri documento

probat, quod ultima cum Prometheo perferre ac pati mavult, quam eum in summo rerum discrimine deserere. Oceanus, quibuscunque rebus sine suo ipsius detrimento Prometheo inservire possit, h. e. quicquid precibus pro eo apud Jovem impetraturum se sperat, lubenti animo offert, cæterum callidus potius est ad avertenda pericula, quam ad sustinenda promptus aut paratus. Io denique Prometheum quidem ut communem humani generis benefactorem colit, et, ut æque miserum, ac se ipsam, miseretur; veruntamen suorum ipsius malorum sensu sic opprimitur, ut quomodo Promethei curas et fortunæ acerbitates aliquo modo leniat, ne cogitet quidem, sed ad ejus consilium ultro confugiat, in ejusque futurorum prævisione laborum sibi lenimen quærat. Deinde ut erga Prometheum, sic iidem interlocutores erga Jovem non omnes eodem modo sed alii aliter animati sunt. Κράτος ferum est, et barbarum tyranni mancipium, quod non alia lege, nisi ejus nutu atque arbitrio gubernatur, nec propter servilem animi indolem vel crudelissimis domini facinoribus offenditur, sed potius ad mandata ejus peragenda, qualiacunque fuerint, quo jure quave injuria mandata sint, alacri ac prompto animo fertur. Mercurius vero versutus est Jovis assentator, ex aulicorum numero, qui, quantum inter imperium et servitutem intersit, probe quidem intelligunt, nec tyrannorum sævitiam, pravitatem, ac superbiam ignorant, attamen servitutem opibus et honoribus affluentem egenæ humilique libertati longe præferunt; ideoque ad imperantis arbitrium nutumque totos se fingunt et accommodant. In ejus præterea sermone Æschylus reliquos aulicorum mores, astutias, cavillationes, innocentiæ simulationem, opprobriorumque, modo apud principem gratiosi sint, patientiam arte callidissima effinxit. Vulcanus ex eorum numero est, qui jugi a tyrannis sibi impositi molestiam sentiunt, non tamen id quamvis acerbum a corpore repellere, aut saltem collo jactare audent, sed potius iniquo animo servitutis frænis semel acceptis parent. Oceanus neutri parti immodice nec favet, nec adversatur; sed, tempori inserviendum esse ratus, propitium sibi tyrannum habere cupit, si nihil aliud, certe hoc lucraturus, ut et suæ saluti prospicere, et si usus venerit, aliis quoque, deprecando saltem, prodesse possit. Chorus regis potentiam metuit, iniquitatem adversatur, sed hactenus tamen, ut nec ultro adversus eum quicquam moliri, nec propter ejus metum officii sanctitatem deserere velit. Itaque iras ejus non provocat ille quidem, sed tamen cum officii tuendi causa suscipiendæ sint, non detrectat. Io denique propter Jovis libidinem in tot errores ærumnasque conjecta, ac furoris quoque stimulis identidem agitata, sic animo se fractam ac debilitatam esse ostendit, ut eum quidem oderit et abominetur, quo tamen pacto se in libertatem vindicet, aut malorum auctorem ulciscatur, plane non intelligat.

Atque quod Aristoteles pronuntiavit tragœdiam δι' ἐλέου καὶ φόβου, misericordia et metu tragicis phantasiis excitato, verarum ejusmodi perturbationum correctionem seu purgationem perficere (περαίνειν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν) i. e. efficere, ne homines in vita justo plus minusve ægritudine vel metu afficerentur, sed in his affectibus auream illam mediocritatem tenerent, id profecto in hac tragœdia sic instituit et perfecit Æschylus, ut in eam formam, quam animo comprehendit philosophus, nulla melius includi posse videatur. Magnam sane, quis enim neget? misericordiam excitat in spectatorum animis Promethei fortuna. Nam et indignitas malorum, quæ immeritum premebant, et vinculorum cruciatuumque diritas, et solitudo, et diuturnitas doloris, et amicorum imbecillitas, et inimicorum ludibria; hæc omnia cum singula per se miserabilia sunt, tum inter se conjuncta faciunt, ut spectatorem eo vehementiùs Promethei tot calamitatibus obruti misereseat. Ne tamen ultra modum ejus malis affligatur, excellens Promethei fortitudo prohibet, quæ misericordiam ærumnarum virtutis ejus admiratione temperat; ut si nobis optio detur, Promethei virtutem, quamvis adversa fortuna oppressam, Mercurii ignavæ et sordidæ felicitati multum simus anteponendam existimaturi. Cumque sub Jovis nomine tyranni cujusdam civium libertatem opprimentis effigiem adumbrare poeta voluerit, magnum quidem in spectatorum animis tyrannidis metum excitavit, ut nimirum Atheniensium populo angue caneque pejus vitandam esse tyrannorum impotentiam persuaderet; eosdem tamen etiam non nimis metuendum esse tyrannum, si cui quando contigerit remp. opprimere, sed, ut Prometheum Jovi resistere videbant, sic illi quoque fortitudinem animi opponendam, nec succumbendum malis civibus, sed potius renitendum atque obsistendum esse doceret. Ac nisi isto potissimum consilio hanc tragœdiam scripsisset poeta, ut invisum redderet liberis civibus tyrannicum imperium, parum abesset, quin totum illud cum Ione colloquium ἐπεισόδιον inane et præter rem arcessitum esse videretur. Si vero id, quod volumus, spectavit tragicus, appositissima est pars fabulæ de Ius erroribus ob insanum Jovis amorem ab irata ejus conjuge miseræ virgini impositis. In memoriam enim hæc revocabant plerorumque tyrannorum effrenatas libidines, a quibus nec maritis uxores, nec parentibus filias castas et pudicas, tueri licebat.

Reliquarum vero laudum, quibus in tragœdia poetarum vel ingenium vel artificium spectatur, huic Promethei Vincti dramati nullam equidem deesse censeo. Nam sive verisimilitudinem spectes, omnia vel ad historiæ veritatem, vel ad fabularum vulgo creditarum auctoritatem, vel denique ad populi opinionem, sic accommodata sunt, ut nihil amplius requiri possit; sive dignitatem scenicæ fabulæ, præsertim tragicæ, cogites, passim a nobis in commentario observatum quam

callide ab iis quæ tum circumferebantur de Ione et Prometheo fabulis, quicquid ridiculum esset, quicquid a cothurni gravitate discreparet, separaverit; sive ad ornationem universi operis, et partium singularum cum toto concentum examinaveris, nihil fere uspiam supervacuum, nihil mancum, nihil denique inchoatum reperietur, quod non idem sit laudabiliter perfectum; nec solum loci ac temporis, in quo quædam poetis licentia recte conceditur, sed etiam, quod majus est, actionis, in qua nihil placere potest, quod sit interruptum, aut male consarcinatum, admirabilis cernitur unitas atque simplicitas. Quid? quod in omni elocutione, quid styli tragici decor, quid dialogi veritas, quid interlocutorum partes postularent, sapientissime Æschylus intellexit. Ea certe est in tenuibus simplicitas, in magnis sublimitas dictionis, ut utriusque varietate, ac vicissitudine mirabiliter delectetur lector, qui quidem in his rebus recte sapiat: nec unquam, aut illam in sterilitatem, aut hanc in vitiosum tumorem abiisse deprehendat.

Quod vero Æschylus sub Jovis nomine, quem Deorum hominumque regem venerabatur populus, tyrannorum injustitiam et crudelitatem castigavit, id sane, si res ad veram ætatis nostræ de Dei numine philosophandi rationem exigenda esset, impium, et sceleratum, populique moribus perniciosum fuisset: cum autem istis de Jove opinionibus tota Græcorum natio dudum imbuta esset, non magis in poeta nostro, quam in Homero reprehendi debet, eum humana potius ad Deos, quam quæ vere divina essent, ad homines transtulisse. SCHUTZ.

IN FRAGMENTA

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI.

In Prometh. Igniferum.

Tit. An Πυρκαεὺς et Πυρφόρος titulus est unius ejusdemque dramatis? Ita censet Canterus [Nov. Lectt. IX. 21.] recte meo judicio: nam sic tres *Prometheos* Æschyli distinguere possumus commode. Δεσμώτης et Λυόμενος duo dramata fuerunt tragica: Πυρκαεὺς sive Πυρφόρος drama fuit satyricum: quale *Promethei* nomine recenset nobis Auctor hypotheseos in Persas, Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ· ıt recte animadvertit Casaubonus in libro de Satyric. Græc. Poes. Neque dubitare debuit vir eruditus, trajectionem mox ibi comminiscens, quæ omni fundamento caret, et errorem ejus exhibet apertum: nam Sophoclis Andromedam drama uisse tragicum, ut nihil aliud dicam, certo certius constat ex Eratosthenis Catasterismis. Quare non magis ex Æschyli Glauco, uam ex Sophoclis Andromeda, quibus Satyri et Sileni notaantur ut intemperantes, de argumento satyrico constare potest; t perperam omnino Theocriti Scholiastes ad trajectionem illam irmandam adducitur. Apud auctorem hypotheseos quarto loco tat Προμηθεύς, illeque eo ipso Σατυρικὸν sese prodit: Προμηθεὺς scil. Ιυρφόρος, qui et Πυρκαεύς, eoque nomine nunc citatus a solo Polluce, quia, ut suspicari licet, plures erant libri qui Πυρφόρος, uem qui Πυρκαεὺς exhibebant, et vox illa minus usitata cesserat lteri magis usitatæ: Πυρκαεὺς autem et Πυρφόρος inter Satyros rgumentum præbere potuit lepidissimum, ut quisque animadertit. Pauw. Diversas Meursius existimat utrasque tracœdias Æschyli, Προμηθέα Πυρκαία et Πυρφόρον, secus ac Canterus, ui sibi colligere videtur ex his Onomasticographi verbis undem esse Προμηθέα Πυρφόρον et Πυρκαία· quod tamen, me judice, on liquide constat ex auctore nostro, [Poll. Onomast. IX. 8. egm. 156.] et equidem ipse lubens eorum partibus accedam, ui diversas sentiunt tragœdias esse. Προμηθεὺς enim Πυρφόρος, qui gnem ætheria domo subductum fraude mala gentibus intulit,

ut cum Lyricorum principe loquar; Πυρκαεὺς autem, ὁ ἐμπρήσας, qui excitat incendium, ut Sophoclis Ναύπλιος Πυρκαεὺς, aut ignem facit: sic igitur hac fabula docuisse sentio de illati mortalibus ignis usu, quæque utilitas exinde, monstrante Prometheo, redundarit ad homines; ut itaque totam Promethei historiam, seu fabulam dicere malis, exhibuerit in scena atque docuerit Æschylus, Προμηθέα Πυρφόρον, Πυρκαέα, Δεσμώτην, Λυόμενον. Hemsterhus. ad Polluc. IX. 8. Segm. 156. Incerta res est, et magna est summi viri Tib. Hemsterhusii auctoritas, ut ab eo non nisi pudenter discedam. Sed contra stat Stanleius, cujus sub umbra me quoque tueri velim. Duplicem fuisse credo hujus fabulæ inscriptionem, Προμηθεὺς Πυρφόρος ἢ Πυρκαεύς. Idem quibusdam videtur in Supplicibus obtinuisse, ut inscriberentur Ἱκέτιδες ἢ Δαναΐδες. Id forte distinguendi causa additum, cum plures essent tragœdiæ quæ priori ac simplici titulo insignirentur. Ut ut illud fuerit, ex tertio hujus fabulæ fragmento quod asservavit Stanleius in notis, Προμηθέα Πυρκαέα satyricum fuisse drama certissimum est. Cum vero tetralogiæ veterum e trilogia constarent cum satyro, vellem aliquis hæc dramata, diversis docta temporibus, in unum collegisset, ut essent vel Προμηθεὺς Πυρφόρος, Δεσμώτης, Λυόμενος, cum Πυρκαεῖ, vel potius Προμηθεὺς Δεσμώτης, Ἱκετίδες, Προμηθεὺς Λυόμενος, cum Προμηθεῖ Πυρφόρῳ ἢ Πυρκαεῖ, tetralogia Æschylea de Prometheo, Προμηθειὰς dicta, sicut altera illa de Oreste, quæ Ὀρεστεία, sicut Philoclis tragici de Pandione, quæ Πανδιονὶς, sicut Euripidis de Alcmæone quam Ἀλκμαιωνίδος titulo restituit illi Bentleius ὁ θαυμαστὸς, in Epistola celeberrima, p. 17. S. Butler.

I.

ΣΙΓΑΙΝ Θ'. Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια, est in Choeph. ℣. 580. Et Φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια, in Sept. Theb. ℣. 625. Phrasis ista Æschylo fuit in deliciis. Pauw.

II.

ΛΙΝΑΔΕΣ, κ. τ. λ. Λίνα δὲ, πίσσα, καὶ ὠμολίνε μακροὶ τόνοι dedit Hemsterh. in loco Pollucis, quod monuit Pauw. Sed et μακρότονοι conjunctim scriptum se reperisse testatur Jungermannus, quod merito rejecit tamen. Totum versum sic legit Pauw.

——λίνα δὲ, πίσσα, κ'ωμολίνε μακροὶ τόνοι·

et sic eum Trochaici tetram. cat. majorem esse partem voluit. Hoc certe dixeris, sive Senarii sive Trochaici pars sit posterior, licentiam in metro adhiberi Comicam, satyris forte concessam, severioribus cothurni legibus non item. S. Butler. His verbis enumerasse Promethea puto, et mortales docuisse quid materiæ terrestris faceret ad conservandum et augendum ignem, quem subdole cœlo subduxerat. Hemsterh. ad loc. Pollucis. Crediderim potius Promethea de artium inventione et navium fabrica locutum fuisse. Sed incerta res est. S. Butler.

III.

ΤΡΑΓΟΣ. Ex Satyrico dramate fragmentum hoc proculdubio desumptum est, unde Æschylo tribuerim, quod suadet orationis et argumenti color, neque enim citatur auctoris nomen. Fabulam Promethei tractavit Sophocles, sed eam forte cothurnatam. Schol. Pind. Pyth. V. 35. Ὁ δὲ τούτου (Ἐπιμηθέως) ἀδελφὸς Προμηθεὺς, καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος. Διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, τοῦ Προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, (ita distinguit Brunck.) καὶ μὴ τῆς μεταμελείας. Hæc tragicum spirant. Sed et fabulam cui titulus Προμηθεὺς Epicharmum quoque docuisse testantur Athenæus, III. 9. Jul. Poll. X. 23. Etymol. in voce Στατήρ. Athenæi verba sunt, Πάλιν δ' ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ φησι,

Κἄν τις Ἑλλήνων τὸν ἄνδρά τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὅσσα·

quæ sic emendat Casaub. Ἐπίχαρμος ἐν Πυρκαεῖ Προμαθεῖ,

Καὶ τελλίναν τι κάνναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς (vel λεπάδ') ὅσα.

Hæc certe non sunt tragica, sed soccum præ se ferunt. Sed et ipsum fabulæ argumentum indicavit cl. Hemsterhusius, qui ad illa Pollucis, X. 23. Segm. 82. Παρὰ μέντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν Πυρκαεῖ Προμαθεῖ, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται, κύλικα, μαγίδα, λύχνον— a Casaubono prorsus dissentit. Quod enim pro Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ invexerat Casaubonus, Πυρκαεῖ Προμαθεῖ, illud, post Jungermannum hinc ablegat vir cl. recepta vetere lectione ex Athenæo et Cod. Pollucis, Πύῤῥᾳ ἢ Προμαθεῖ. Qua in fabula egisse Epicharmum de hominum origine uti a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti arbitratur, idque e Schol. Pind. Olymp. IX. 9. confirmari judicat. Sic enim ille, Πύῤῥα δὲ ἡ Δευκαλίωνος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως· καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος, ἀπὸ τῶν λίθων λαοὺς τοὺς ὄχλους φησὶν ὀνομάσθαι. Hinc Scholiasten ad hanc Epicharmi fabulam respexisse credit vir cl. Satis illud probabile quidem, hoc vero certissimum est, cum ex locis e Polluce et Athenæo laudatis cum ex altero illo apud Etymol. in voce Στατὴρ, Πολλοὶ στατῆρες ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς, Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ, fabulam illam quam Προμηθέως epigrapha inscripserat Siculus, Satyrum fuisse vel Comœdiam; Tragœdia certe non fuit, Satyrum fuisse nullus dubito. S. Butler.

IN PROMETHEUM SOLUTUM

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI.

Cum hæc Fragmenta typis mandarem amici cujusdam docti admonitu seriem temporis servandam institui, et ut quisque scriptorum unde hæc hausta sunt antiquior erat, ita quas asservavit reliquias ordine chronologico edendas curavi. Id vero etiam tum aliquid habere mihi videbatur incommodi, quod jam maximum esse intelligo. Sed ea erat viri vere amicissimi simul et doctissimi auctoritas ut refragari non poteram. Quod vero ille boni lucrari voluit ordini chronologico consulens, id multo majore incommodo compensatum est, quod argumenti seriem ac nexum penitus sustulerit. Jam vero si Fragmenta hoc ordine legere instituas, IV. II. XII. III. V. VI. I. IX. X. VII. ipsum fabulæ argumentum satis perspicuum erit. Primum enim in Fragmento IV. adsunt Titanes, (e quibus constat Chorus,) sicut in Prometheo Vincto Oceanitides: deinde regiones per quas venerint recensent. Hoc cum Fragmento II. aperte cohæret. Mox, ut in Prometheo Vincto suas ipse miserias Oceanitidibus ipsique Oceano narraverat, sic hic easdem cum Titanibus communicat. Huc spectat Fragmentum XII., quod ex Attio servavit Cicero. Nec abludit Fragmentum III., ubi beneficia mortalibus collata, ut in Prometheo Vincto, dinumerat. Ut autem Io in Prometheo Vincto, sic nunc intervenit Hercules iter ac labores suos docendus. Huc pertinent Fragmenta V. VI. I. IX. X. VII. De VIII. et XI. nihil certi dixeris, prius forte ad Fragmentum XII. pertinebit, alterum nihil spectat ad hanc tragœdiam. Denique de XIII. et XIV. quæ nos ex Achille Tatio et Isæo excitavimus, nihil aliud judicandum erit quam XIII. ad hujus tragœdiæ λύσιν, XIV. ad generalem Promethei historiam pertinere. S. Butler.

I.

ΗΞΕΙΣ ΔΕ. Apud Dionys. Halic. I. p. 27. extare monet Paul. Leopardus Emendat. V. 17. q. v. Quin et aliquanto plenius hujus loci argumentum ex Dionysii quam ex Strabonis verbis colligas. Sic enim ille, Δηλοῖ δὲ τὸν πόλεμον τόνδε τῶν ἀρχαίων ποιητῶν Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ· πεποίηται γὰρ αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς Ἡρακλεῖ τά τε

ἀλλα περιλέγων, ὡς ἕκαστον αὐτῷ τι συμβήσεσθαι ἔμελλε, κατὰ τὴν ἐπὶ Γηρυόνην στρατείαν, καὶ δὴ καὶ περὶ τοῦ Λιγυστικοῦ πολέμου, ὡς οὐ ῥᾴδιος ὁ ἀγὼν ἔσται· τὰ δὲ ποιήματα ὧδε ἔχει, Ἥξεις δὲ, κ. τ. λ. S. BUTLER.

Ibid. ΠΕΠΡΩΤΑΙ ΓΑΡ ΣΕ. Verte ad mentem Hygini, *Fato enim decretum est tela hic tibi defore.* HEATH.

Ibid. ΝΕΦΕΛΗΝ Δ' ΥΠΟΣΧΩΝ. Ὑπέρσχων mavult Casaub. ad Strab. l. c. quasi Jupiter cum vellet lapidibus pluere, nubem prius excitasset quæ Herculem hostium oculis eriperet; et sic Pauw. qui monet etiam νιφάδι pro σὺν νιφάδι positum esse ellipsi notissima. Contra vero vulgatam tuetur Salmas. Exercit. Plin. p. 42. locum sic interpungens ac legens,

Νεφέλην δ' ὑποσχὼν, νιφάδι στρογγύλων πετρῶν
Ὑπόσκιον θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ
Βαλὼν διώξεις, κ. τ. λ.

Quem sequitur Heath., locum sic interpretatus, *Nubem vero subtendens cœlo lapidum rotundorum imbre terram adumbrabit.* S. BUTLER.

Ibid. ΟΙΣ ΕΠΕΙΤΑ ΣΥΜ-ΒΑΛΩΝ ΔΗΙΩΣΕΙΣ. Οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν, quod voluit Salmasius, Pauwio quoque placuit; primum quod voces divulsas non ament Iambi, deinde quod ipsum βαλὼν melius sit quam συμβαλών. Recte illud quidem: recte quoque δηώσεις retinendum judicavit vir cl. cum illud amet sententia nec respuat versus, quia η ante ω corripi potest. Nec tamen emendatio Salmasii, διώξεις, deterior est. Cum Pauwio facit Heath. nisi quod βάλλων maluerit. Σὺ βαλὼν διώσεις, a διώθω, non displicuit P. Leopardo Emendat. V. 17. S. BUTLER.

II.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΕΔΟΝ. Ex Dionys. Halic. I. 41. suspicari possumus, verba hæc fuisse Promethei, qui Herculem in illa fabula præmonebat de iis omnibus, quæ ipsi erant exsequenda. Verum hæc, ut puto, a Choro pronuntiata sunt, qui dicunt se tantum terrarum esse emensum ut viserent Prometheum. Similisque omnino locus de Titanum adventu ad Caucasum, ubi erat Prometheus, ab Arriano in Periplo Ponti Euxini ex eadem tragœdia refertur. Ecquam autem Paludem Χαλκοκέραυνον Æthiopum poeta intelligat, non sane ipse intelligo. In libris veteribus παντοτροφῶν scribitur, non παντοτροφῶν. Quod ad Æthiopes attinet, etiam in Prometh. Vinct. ỳ. 807. eos πρὸς ἡλίου πηγαῖς collocat Æschylus. CASAUB. ad Strab. l. c.

Ibid. ΧΑΛΚΟΚΕΡΑΥΝΟΝ. *Æris instar coruscantem:* a Solis nempe fulgore. Similiter φοινικόπεδον præcedens accipiendum de rubro colore quo Sol inficit maris superficiem: mare rubrum: λίμνα ista haud diversa ab ἡλίου πηγαῖς, quarum mentio in Prometh. Vinct. PAUW. Malim intelligere de lacu quodam in quem fulmina crebro incidere credebantur, ut vertatur, *lacus æreo fulmine petitus.* Quis hic designatur lacus nemo forte dixerit; fuerit in Libya interiore. Jam vero collatis quatuor ultimis hujus

fragmenti versibus cum illis Prometh. Vinct. ỳ. 807. et seq. in ea sum sententia ut credam per ἡλίȣ πηγὰς occidentalis Oceani fluctus procul dubio intelligi. Nec me movent quæ sequuntur, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ veteres enim partes Libyæ occidentales mirum in modum coarctasse, et Nilum ingenti flexu Occidentem versus regyrari credidisse, notissimum est. Ut alios taceam, cf. Strabon. XVII. p. 826. τινὲς δὲ καὶ τȣ̃ Νείλȣ πηγὰς πλησιάζειν οἴονται τοῖς ἄκροις τῆς Μαυρȣσίας. S. Butler.

Ibid. ΠΑΝΤΟΤΡΟΦΩΝ. Ita scribendum ob versum, quem jugulat παντοτρόφων: et hic monometrum monometro miscetur. Pauw.

ΙΝ' Ο ΠΑΝΤΟΠΤΑΣ. Ἵν' ὁ παντεπόπτας ἥλιος habet Strabo, contra metrum, et sic etiam ἄμετροι decurrunt reliqui versus. S. Butler.

III.

ΙΠΠΩΝ ΟΝΩΝ Τ'. A Plutarcho bis adducuntur; semel in libro de Fortuna, semel in libro de Solert. Animal. In loco priori est ἀντίδωρα, in loco posteriore ἀντίδȣλα, ἀνδίκτορα. Xylander præfert ἀντίδωρα, nullo profecto jure: ἀνδίκτορα et ἐκδίκτορα nota. Pauw. *Verte equorum asinorumque vectiones et taurorum prolem*, boves scil. De coitu hic nequaquam agi constat ex versu sequente. Heath.

IV.

ΗΚΟΜΕΝ. Ἵκομεν metri gratia Heath. quod vereor ut sic salvum sit. Legerim vel ——— ἥκομεν

Ἄθλȣς τȣ̀ς σȣ̀ς τȣ́σδε———

vel ——— ἥκομεν * * *

Τȣ̀ς σȣ̀ς ἄθλȣς τȣ́σδε. S. Butler.

Ibid. ΠΗ ΜΕΝ ΔΙΔΥΜΟΝ. Versus Anapæstici sunt male cusi: Scribere potes, ——— Πῇ μὲν δίδυμον χθονὸς

Εὐρώπης μέγαν

Πῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

Clausula Anapæstica excipit monometrum Anapæsticum: malo autem τῇ, τῇ, quod ediderunt Angli, quam πῇ, πῇ, quod ediderunt Basilienses: δίδυμον μέγαν Φάσιν, τῇ μὲν Εὐρώπης, τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα. Verba ordino, ut ea melius de uno fluvio intelligas, et τῇ, τῇ etiam mecum probes. Vossio aqua hæsit, ideoque scripsit, Τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης Μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν: quo jure vides nunc. Pauw. Neque metri satis constat ratio neque structuræ; perperam enim juxta vulgata Phasis dicitur duplex Europæ terminus. Legendum igitur existimo,

Δίδυμον τῇ μὲν χθονὸς Εὐρώπης

Τῇ μέγαν Ἀσίας τέρμονα Φάσιν. Heath.

V.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΕΝ ΠΡΟΜΗΘΕΙ. Omnino addendum erat Λυομένῳ; sic enim Galenus, sive errore librarii sive lapsu memoriæ. S. Butler.

Si quando incideris L. B. in locum quendam Galeni, qui est in primo commentario in sextum ἐπιδημιῶν Hippocratis, in quo versus quosdam citat ex ea tragœdia quæ inscribitur Προμηθεὺς Δεσμώτης, (quæ primum locum in nostra editione, ut in omnibus antiquis exemplaribus, obtinet,) in illis hic quærendis oleum atque operam non perdas, nunquam eos reperturus. Profert autem Galenus illos, de significatione vocis πίμφιξ agens. Postquam enim ex Sophocle testimonia produxit, addit, Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ, Εὐθεῖαν ἐρπετὴν δὲ καὶ πρώτιστα μὲν βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοαῖσιν. εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω. Quæ verba, et depravata et confusa, sic mihi utcunque emendari et in ordinem versuum redigi videntur posse:

Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοαῖσιν, εὐλαβοῦ
Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω.

Primum versum si ita legeris, minima mutatione restituere poteris. De secundo amplius deliberandum censeo. Tertius autem minime mendosus esse videtur. Quarto deest syllaba aliqua. Sed quid, obsecro, suspicemur de his versibus? an eos in omnibus quæ nobis videre contigerit exemplaribus omissos esse? Certe si in iis omnibus omissi sint, nesciò in quo tandem eos repertum iri sperare possimus. Nam, ut de iis taceam quæ videre potuit Victorius, hoc affirmare ausim, non pauciora quindecim a me esse visa, partim Venetiis, partim Florentiæ, partim Romæ, partim etiam Neapoli; (sed in quorum bona parte tantum primæ tres tragœdiæ haberentur) quæ quum, ut eram curiosus, omnia pervolutarem, minime in ullo quicquam tale reperi. Atqui si ex hac tragœdia versus illos esse negemus, δυοῖν θάτερον, aut depravatum esse Galeni librum, et unius tragœdiæ titulum pro titulo alterius suppositum; aut ipsum Galenum perperam unum pro alio scripsisse, judicabimus. Vis libere dicam quod sentio? Crediderim ab imperitia scriptoris profectum non esse hunc errorem (si enim erat literarum rudis, unde didicerat esse Æschyli tragœdiam quæ Προμηθεὺς Δεσμώτης vocaretur?) sed esse Galeni, aliud cogitantis et in aliis rebus occupati, μνημονικὸν ἁμάρτημα. Quam multa autem reperiantur veterum auctorum Græcorum pariter et Latinorum hujusmodi μνημονικὰ ἁμαρτήματα, quid hic attinet commemorare? Ne ipse quidem Cicero, ut norunt omnes, ab iis vindicare se potuit: et ejus cum alii alios memoriæ lapsus animadverterunt, tum vero nuper ego primus quendam deprehendisse mihi videor; quem tamen hujus loci non est referre. Sed et nuperrime dum excuderem Maximi Tyrii philosophi Platonici Græcas disputationes, nunquam antea in lucem editas, offendi tale ejus μνημονικὸν ἁμάρτημα. quod quale sit si vis intelligere, vide Annotationes quas ad calcem illius libri adjunxi. Quæ quum ita sint, Galeno quoque hoc σφάλμα condonemus. At enim ex qua

tandem Æschyli tragœdia sumptos esse hos versus existimabimus? nempe ἐκ τοῦ Προμηθέως, sed Προμηθέως λυομένου. Tres enim scimus Æschyli fuisse tragœdias quæ eundem titulum, sed diversis epithetis distinctum, præferrent, Προμηθεὺς πυρφόρος, Προμηθεὺς δεσμώτης, Προμηθεὺς λυόμενος. Quo magis venia dignus est Galenus, quum valde proclivis fuerit in hujusmodi inscriptionum affinitate lapsus. Ut vero ἐκ τοῦ λυομένου Προμηθέως depromptos esse hos versus existimem, facit locus quidam Strabonis, quem ego totum proferam: (nam vel hoc nomine, quod Æschyli sit, dignissimus est a te legi:) deinde quibus conjecturis nitar explicabo. Ille igitur libro 4 τῶν γεωγραφουμένων, mentionem faciens πεδίου λιθώδους τοῦ μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ, cum alios testes, tum vero Æschylum citat: ait enim, Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν ἢ παρ' ἄλλου λαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε. φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῷ, καθηγούμενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας,

Ἥξεις δὲ Λιγύων ἐς ἀτάρβητον στρατὸν,
Ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν,
Μέμψῃ· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν.
Ἐνταῦθ' ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον
Ἕξεις. ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός.
Ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
Νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγύλων
Πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα.——
Οἷς ἔπειτα συμβαλὼν δηώσεις ῥᾳδίως Λιγὺν στρατόν.

Sunt autem hi versus in Aldino exemplari valde confusi: nam futurum μέμψῃ, quod principium tertii esse debet, illic finis est secundi; futuro item ἕξεις clauditur versus quartus, a quo incipere debet quintus. Quinetiam mendosa sunt illa verba θηρὸς περῶν, quæ tu ex quodam Henrici Scrimgeri, viri restituendis bonis auctoribus nati, exemplari (cujus ille te diu, ut spero, desiderium ferre non patietur) pulcherrime corriges, si legeris, θοῦρός περ ὤν. Cætera autem quæ in sequentibus versibus depravata sunt, in aliud tempus excutienda servans, quomodo locus hic conjecturam meam adjuvare mihi videatur, paucis exponam. Aiunt Æschylum fabulatum esse, Herculem, orbem totum peragrantem, quum ad Caucasum venisset, et Prometheum monti affixum vidisset, cujus jecur ab aquila roderetur, commiseratum ejus vicem, aquilam confodisse, deinde ipsum e vinculis liberasse. Quæ si admittimus, non video quomodo dubium ulli esse possit quin versus hi Æschyli, in quibus ait Strabo Prometheum Herculi viam a Caucaso ad Hesperidas indicare, ex ea tragœdia sint quæ nomen a Prometheo vinculis soluto et liberato accepit. Jam vero si versus hi sint ἐκ τοῦ Προμηθέως λυομένου, quid obstiterit, obsecro, quin et illi quos Galenus citat ex eadem tragœdia sint; adeo ut recte legi apud illum ἐν Προμηθεῖ, sed pro δεσμώτῃ, contra λυομένῳ legendum esse, credere debeamus? Verum enimvero dicat fortasse aliquis, Ut dem tibi carmina ea quæ Strabo

affert, ἐκ Προμηθέως λυομένου esse desumpta; unde conjicis inde esse etiam illos quos Galenus citat? Certe, inquam, ex eo quod quilibet, versus eos legens, intelligere possit, verba alicujus esse et ipsa καθηγουμένου τινὶ ὁδοῦ τινός· et quoniam in nostro quoque Prometheo Vincto prolixus erat sermo Promethei, indicantis ipsi Ἰοῖ viam quam tenere illam oporteret, erant et in Prometheo liberato verba multa ejusdem, ipsum Herculem viam quam sequi eum oporteret edocentis, atque ita hæ duæ tragœdiæ hoc simile habebant, quod utraque variorum locorum descriptiones contineret; Galeno erroris occasionem hoc dedisse, minime mirandum esse arbitror. Hæc sunt, lector, quibus omnem scrupulum, quem tibi locus ille Galeni injicere potuisset, eximere volui; in quibus si prolixior quam pro meo more tibi visus sum, existimato hæc a me non παρέργως explicari debuisse, qui meam, id est meæ editionis, causam acriter mihi tuendam putaverim; et modo non pro ejus auctoritate, tanquam pro aris et focis, si opus fuerit, dimicare paratus sim. Quomodo autem dignitatem illa suam servasset, aut apud ullum fidem in cæteris impetrasset, ac non potius suspecta ubique fuisset, si mancam eam ac decurtatam in ipso limine comperissemus? Et de his quidem hactenus. H. STEPH.

Ibid. ΠΡΟΣ ΠΝΟΑΙΣΙΝ, ΕΥΛΑΒΟΥ. Πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ post Vossium probant Pauw. Heath. recte: sed ut suum cuique tribuamus est revera conjectura M. Sophiani, teste Cantero, Nov. Lectt. III. 5. S. BUTLER.

Ibid. ΒΡΟΜΟΝ ΚΑΤΑΙΓΙΖΟΝΤΑ. Idem quod Strabo et Æschylus de hoc vento prodiderunt, dicit quoque Diodorus Siculus, et Cato apud Gellium: *Ventus Cercius cum loquare, buccam implet, armatum hominem, plaustrum oneratum, percellit.* VOSS. ad Melam. II. 5,

Ibid. ΠΕΜΦΙΓΙ ΤΡΕΨΑΣ ΑΦΝΩ. Haud dubie legendum πέμφιγι συστρέψας ἄφνω· συστρέψας ἀναρπάσῃ optimum est, et συστροφαὶ ἀελλῶν ipsi tirones tenent: ἄφνω autem accedens emphasin habet. Vossio bellatulum suum αἴφνω non invideo. PAUW. Pauwio accedit Heath. quibus assentior. S. BUTLER.

VI.

ΕΞΕΥΛΑΒΟΥ. Auctius hoc fragmentum exhibet Galenus in Comment. primo ad Hippocr. Epidem. VI. 29. Ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος (ita pro ῥαγιτίδος recte reposuisse videtur Gatakerus), ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ·

Ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλλῃ στόμα
Πέμφιξ, πικροὶ γάρ, κοὐ διὰ ζωῆς ἀτμοί. HEATH.

VII.

ΗΞΕΙ. Ἥξεις, quod voluit Stanl. probavit Pauwius, recte; nam videtur esse sermo Promethei ad Herculem conversi. Porro hi versus apud Steph. Byzant. corrupte exhibentur, et sic quidem:

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐν δικαιότατον
Ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον Γαβίως,
Ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος
Τέμνει δικέλλη ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. S. Butler.

Ibid. ΘΝΗΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ. Monet Pauwius hoc a Stanleio esse, cum Holstenius dederit ἀνδρῶν. Illud certe rectius. Idem vero γαπόνος pro eo quod est apud Stephanum, γατόμος, minus probat. S. Butler.

VIII.

ΕΙΣΑΦΑΣΜΑΤΑ. Locus Hesychii explicandus breviter: εἰσπτήματα recte legitur una voce: εἰσπτῆμα *involatus.* Ita quidam exponebant vocem, deducentes eam ab εἰσαφιέναι. Inepte, nam ab εἰσαφιέναι non potest fieri εἰσάφασμα: ἀφίω, ἄφιμα, ἀφήτωρ habemus; et sic ἀφῆμα habere etiam possumus. Sed unde ita ἀφῆσμα et ἄφασμα? Sine dubio ineptierunt qui vocem ita intellexerunt. Alii exponebant σπαράγματα: et hos sequi possumus. Ἅπτω, ἁφὴ, ἁφάω, ἁφάσσω, ἁφάζω, εἰσαφάζω, εἰσάφασμα. Ἁφάσσω notum est omnibus: ἁφάζω apud Hesychium perspicue est suo loco: Ἁφάζω, ἀναδέχεται, ἀπὸ τῆς ἁφῆς. Contrectationes sunt vel violentæ vel blandæ: inde ἄφασμα pro σπάραγμα: et auget εἰς præfixum, quod *intus* et ea quæ *sub cute* sunt designare potest. Sic non ineptiebant illi. Pauw. Nescio an huc spectet vox *adulat* in Fragmento XII. S. Butler.

XII.

Titanum. Ex Prometheo Attii desumptum esse elegans hoc fragmentum, potius quam ab ipso Cicerone conversum suadet Marcellus Nonius, qui in voce Adulatio, illa, *Et sublime advolans*, &c. ex Attii Prometheo citat, nisi quod *tui mei volans* dederit Ald. Sed nullus dubito quin hæc Attius ex Æschylo transtulerit. S. Butler.

Ibid. Sublime advolans. Puto cum aquilæ advolatum ante scripserit, avolatum ejus nunc narrandum esse. Ergo nulla tot editionum et mysticorum librorum verecundia ductus, veluti perfricta fronte, *sublime avolans* legendum esse perseverabo. Turneb. Advers. II. 9.

Ibid. Nostrum adulat sanguinem. Pro *adulatur;* h. e. lambit, ebibit, et intrinsecus penetrando populatur: sicut adulando faciunt adulatores, qui feriunt interiora ventris, ut inquit Hieronymus. Veteres *adulant* dixerunt, quod nunc dicimus *adulantur*. Lucret. ỿ. 1069.

Longe alio pacto gannitu vocis adulant.

Beroald. ad Cic. Tusc. l. c. *Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem,* Græciam olet: ut enim κολακεύω et θωπεύω cum accusationis declinatu Graii jungunt, sic et Latine fecit, secutus auctorem Attium, cujus versum e Prometheo mutuatus est

a Nonio prolatum, *Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.* Tragici igitur audaciam non est veritus æmulari. Sed quo tandem sensu hic *adulat* dicitur? Et audivi qui *adulare* per diminutionem pro *adorare* dictum crederet, et interpretaretur *sanguinem expetit, eique caudæ motu blanditur:* non deest qui *lambit* exponat. Ego tamen aliter interpretor: cum enim blandimentum caudæ adulatio sit et avolans aquila [vid. supra] soleat tractu caudæ sanguinolenta Promethei vulnera perstringere, cruorisque aliquid detergere, eleganter et venuste tactum caudæ attingentis et tanquam palpantis sanguinem, adulationem esse appellatum censeo, quod adulari proprie caudæ sit. TURNEB. l. c.

E QUO LIQUATÆ. Temporis longitudinem maximam significat, quod metitur a prima mundi origine, ex quo vel pluvia Caucasus irrigetur. Nam et pluvia liquescentes quædam stillæ sunt, a solis lumine. Vel, ex quo solis æstu nives liquefiant Caucasi. BEROALD. l. c. Puto dici e Promethei visceribus laniatis et solis ardore tepefactis et tabefactis, saniosas delabi in Caucasi cautes guttas: idque eo audacius affirmo, quod sciam auctores Græcos ex ea sanie oriri tradere herbam medicatam et veneficiis aptam, qua unctum a Medea Jasonem flamma taurorum æripedum nihil fuisse læsum, nec satis hydri dentibus terrigenarum ferro violatum: meminit et Seneca in Medea ita scribens:

Quæ fert opertis hyeme perpetua jugis
Sparsus cruore Caucasus Promethei.

Ex quo igitur ad Promethei corpus censeo referendum, non ad tempus. TURNEB. ubi supra.

XIII.

Pulcherrimam in templo Jovis Pelusiotæ tabulam, qua Promethei liberationem pictor Evanthes expresserat, describit Achilles Tatius de Clit. et Leucipp. III. p. 173. Locus est apprime lectu dignissimus, et ex Nostri fabula forte traductus. Δέδεται μὲν ὁ Προμηθεὺς σιδήρῳ καὶ πέτρᾳ, ὥπλισται δὲ Ἡρακλῆς τόξῳ καὶ δόρατι. Ὄρνις ἐς τὴν Προμηθέως γαστέρα τρύφᾳ· ἕστηκε γὰρ αὐτὴν ἀνοίγων, ἤδη μὲν ἀνεῳγμένην, ἀλλὰ τὸ ῥάμφος ἐς τὸ ὄρυγμα κεῖται· καὶ ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἧπαρ· τὸ δὲ ἐκφαίνεται τοσοῦτον, ὅσον ἀνέῳξεν ὁ γραφεὺς τὴν διώρυχα τοῦ τραύματος. Ἐρείδει δὲ τῷ μηρῷ τῷ τοῦ Προμηθέως τὰς τῶν ὀνύχων ἀκμάς· ὁ δὲ ἀλγῶν πάντη συνέσταλται, καὶ τὴν πλευρὰν συνέσπασται, καὶ τὸν μηρὸν ἐγείρει καθ' αὑτοῦ· εἰς γὰρ τὸ ἧπαρ συνάγει τὸν ὄρνιν. Ὁ δὲ ἕτερος αὐτῷ τοῖν ποδοῖν τὸν σπασμὸν ὄρθιον ἀντιτείνει κάτω, καὶ εἰς τοὺς δακτύλους ἀποξύνεται. Τὸ δὲ ἄλλο σχῆμα δείκνυσι τὸν πόνον. Κεκύρτωται τὰς ὀφρῦς, συνέσταλται τὸ χεῖλος, φαίνει τοὺς ὀδόντας. Ἠλέησας ἂν ὡς ἀλγοῦσαν τὴν γραφήν. Ἀναφέρει δὲ λυπουμένῳ Ἡρακλῆς. Ἕστηκε γὰρ τοξεύων τοῦ Προμηθέως τὸν δήμιον. Ἐνήρμοσται τῷ τόξῳ βέλος· τῇ λαιᾷ προβέβληται τὸ κέρας ὠθῶν· ἐπὶ μαζὸν ἕλκει τὴν δεξιάν, ἕλκων τὸ

νεῦρον κεκύρτωται κατόπιν τὸν ἀγκῶνα. Πάντα ἐν ὁμοῦ. Πτύσσεται τὸ τόξον, τὸ νεῦρον, τὸ βέλος. Ἡ δεξιὰ συνάγεται μὲν ὑπὸ τοῦ νεύρου τὸ τόξον· διπλοῦται γὰρ ὑπὸ τῆς χειρὸς τὸ νεῦρον, κλίνεται δὲ ἐπὶ μαζὸν ἡ χείρ. Ὁ δὲ Προμηθεὺς μεστός ἐστιν ἐλπίδος ἅμα καὶ φόβου, πῆ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἕλκος, πῆ δὲ εἰς τὸν Ἡρακλέα βλέπει· καὶ θέλει μὲν αὐτὸς ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἕλκει δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ βλέμματος ὁ πόνος. Hæc quam vivis coloribus depicta! S. BUTLER.

XIV.

Ludorum in honorem Promethei meminit Isæus, in Orat. super Apollodoro sub fin. S. BUTLER.

2

A

LETTER

TO

The Rev. C. J. Blomfield, A. B.

2

A

LETTER

TO

THE REV. C. J. BLOMFIELD, A. B.

One of the Junior Fellows of Trinity Coll. Cambridge:

CONTAINING

REMARKS

ON

THE EDINBURGH REVIEW

OF

THE CAMBRIDGE ÆSCHYLUS,

AND INCIDENTAL OBSERVATIONS ON

THAT OF

THE OXFORD STRABO.

BY THE REV. S. BUTLER, A. M.

HEAD MASTER OF SHREWSBURY SCHOOL, &c. &c.

CUM TABULIS ANIMUM CENSORIS SUMAT HONESTI.

Hor. Epist. II. 2. 110.

NEON NEOI KPATEITE KAI ΔΟΚΕΙΤΕ ΔΗ
NAIEIN AΠENΘH ΠΕΡΓΑΜΑ.—*Æsch. Prometh. v.* 954.

SHREWSBURY:

PRINTED AND SOLD BY W. EDDOWES,

Sold also by J. Mackinlay, 87, Strand; and Messrs. Longman, Hurst, Rees, and Orme, Paternoster Row, London; and by J. Deighton, Cambridge.—1810.

[*PRICE* 2s.6d]

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

A LETTER, &c.

DEAR SIR,

WHEN the twenty-ninth number of the Edinburgh Review reached me, I was sitting in a little back parlour (where I shall be very happy to see you) at my Living in Warwickshire, in the company of the most illustrious scholar now living, from whose friendship and society I derive no small satisfaction. I wish you had been of the party, for alas! I cannot describe to you how I became alternately pale and red, how I trembled, and started sometimes from my chair, sometimes dashed the book against the wall, and then picked it up again; sometimes clasped my hands, and sometimes should have torn my hair, if my head had not luckily been shaved, as I proceeded to read that profound and elaborate critique. Indeed, as the day was chill, the wind loud, and the clouds lowering, I should probably have set off in quest of the shade of Æschylus, by the help of a halter and a three-legged stool, had I not been comforted by the assurances of my eminently learned friend, that he saw nothing in the remarks of the Edinburgh

Reviewer, which induced him to change the favourable opinion he had been kind enough strongly and frequently to express in favour of my book.

A little cheered by these flattering declarations, I ventured, with the assistance of hartshorn and lavender drops, a bottle of port wine, and a white pocket handkerchief, whilst my learned friend was amusing himself with his pipe and the newspaper of the day, once more to peruse these formidable strictures. And never did I experience more satisfactorily, or more decisively, the truth of that proverb, which I need not tell you is to be found in a fragment of an antient Greek author "quoted by Vauvilliers," who says, that μουχ φαμιλιαριθη βρηδς κοντεμθ. For as I read, I felt re-assured. I threw my physic "to the dogs," and my port wine down my own throat, which wonderfully contributed to raise my courage, and by the time my much respected friend had finished his newspaper, I had laid aside all my fears, and all my intentions of setting off to visit the ghost of Æschylus. Still, however, this formidable Review, and the dread of severe castigation in the subsequent number, continued to sit heavy on my mind, to disturb my slumbers, and to poison my enjoyment. It was like the "destrictus ensis" which I have some faint recollection of having read of in some obscure Latin author, hanging over my impious head, and spoiling my Sicilian feasts. Fortune was again favourable to me; scarcely had my bookseller sent me the Edinburgh Review, No. xxx, when the same distinguished scholar, who had saved me from despair on a former occasion, came to spend a fortnight with me at Shrewsbury. You will perhaps conclude that I flew to him for consolation, and gave him the book, with

with eager intreaties that he would read it, and with much tragic declamation against the Reviewer's barbarity. No such thing, my dear friend. I recollected the examples of heroism displayed under persecution by Socrates, and Aristides, and Phocion, and Camillus, and other great men of antiquity, whom I had read of in Goldsmith's Grecian History, Langhorne's Translation of Plutarch, and Lempriere's Classical Dictionary, and I resolved to imitate them; and so far I did carry my magnanimity, that I assure you upon my honour, tho' the book lay upon a shelf in my study, within two inches of his chair, I never put it into his hand, or even mentioned the subject to him. Once, and once only, it was spoken of in strong terms of reprobation by a person who happened to come in; and then both he and I affected to laugh. I am sure you will congratulate me on having thus turned my classical education to *practical* account, which I attribute to a sentence from Cicero, whom I quote from the Eton Scriptores Romani, "O vitæ Philosophia dux, &c."

Well, my dear sir, with my mind cheered by the society of my friend, you may easily suppose that I forgot the E. R. in his learned and instructive conversation; and it is proper that I should now inform you, why I have recurred to it, and why I have chosen to address you on the occasion, and why I have not addressed you sooner.

On the first of these points I shall observe, that being alone, and the day being wet, and not feeling a disposition to sit down to graver studies, I have determined to amuse myself by dissecting a Reviewer. On the second, I beg leave to remark, that as you are one of those young men, towards whom I have both person-

Reviewer, which induced him to change the favourable opinion he had been kind enough strongly and frequently to express in favour of my book.

A little cheered by these flattering declarations, I ventured, with the assistance of hartshorn and lavender drops, a bottle of port wine, and a white pocket handkerchief, whilst my learned friend was amusing himself with his pipe and the newspaper of the day, once more to peruse these formidable strictures. And never did I experience more satisfactorily, or more decisively, the truth of that proverb, which I need not tell you is to be found in a fragment of an antient Greek author "quoted by Vauvilliers," who says, that *μουχ φαμιλιαριτη ϐρηδς κοντεμτ*. For as I read, I felt re-assured. I threw my physic "to the dogs," and my port wine down my own throat, which wonderfully contributed to raise my courage, and by the time my much respected friend had finished his newspaper, I had laid aside all my fears, and all my intentions of setting off to visit the ghost of Æschylus. Still, however, this formidable Review, and the dread of severe castigation in the subsequent number, continued to sit heavy on my mind, to disturb my slumbers, and to poison my enjoyment. It was like the "destrictus ensis" which I have some faint recollection of having read of in some obscure Latin author, hanging over my impious head, and spoiling my Sicilian feasts. Fortune was again favourable to me; scarcely had my bookseller sent me the Edinburgh Review, No. xxx, when the same distinguished scholar, who had saved me from despair on a former occasion, came to spend a fortnight with me at Shrewsbury. You will perhaps conclude that I flew to him for consolation, and gave him the book, with

with eager intreaties that he would read it, and with much tragic declamation against the Reviewer's barbarity. No such thing, my dear friend. I recollected the examples of heroism displayed under persecution by Socrates, and Aristides, and Phocion, and Camillus, and other great men of antiquity, whom I had read of in Goldsmith's Grecian History, Langhorne's Translation of Plutarch, and Lempriere's Classical Dictionary, and I resolved to imitate them; and so far I did carry my magnanimity, that I assure you upon my honour, tho' the book lay upon a shelf in my study, within two inches of his chair, I never put it into his hand, or even mentioned the subject to him. Once, and once only, it was spoken of in strong terms of reprobation by a person who happened to come in; and then both he and I affected to laugh. I am sure you will congratulate me on having thus turned my classical education to *practical* account, which I attribute to a sentence from Cicero, whom I quote from the Eton Scriptores Romani, "O vitæ Philosophia dux, &c."

Well, my dear sir, with my mind cheered by the society of my friend, you may easily suppose that I forgot the E. R. in his learned and instructive conversation; and it is proper that I should now inform you, why I have recurred to it, and why I have chosen to address you on the occasion, and why I have not addressed you sooner.

On the first of these points I shall observe, that being alone, and the day being wet, and not feeling a disposition to sit down to graver studies, I have determined to amuse myself by dissecting a Reviewer. On the second, I beg leave to remark, that as you are one of these young men, towards whom I have both person-

ally and by letter expressed very warm and sincere good wishes, and of whom I have always spoken in terms of approbation, I am happy for that reason to make this public declaration of my good-will towards you. Having also considered you as possessing, with talents highly creditable to a young man, and with academic honours similar to those which I had the good fortune to obtain, a degree of diffidence and modesty highly creditable, and an abhorrence of that pert flippancy and that coxcombry of learning which is apt to turn young heads, when having read a little beyond their common school books, they fancy they know a great deal—and for certain other reasons, some of which I need not declare, as being sufficiently obvious, and others of which will develope themselves in the course of this letter, I thought I could not do better than address myself to you; and I hope you and your friends will at least derive entertainment, if not instruction, from the resolution which I have adopted.

For the interval which has passed between my receipt of the E. R. No. 29, and the date of this letter, I can account also very satisfactorily. I could not answer it till I had seen the continuation of the subject in the subsequent Number. I have not yet possessed that Number three weeks, and my time since has been occupied in much more agreeable society; besides, I wished for the sake of decorum to wait till you were old enough to take Deacon's Orders, and of Academic standing enough to be reckoned among the Senior Bachelors, before I publickly *addressed* you; for in this respect I differ from our lamented late Greek Professor, whose general rule was to address his writings, and to bestow a

good

good deal of his society on the "Juventus Academica," from whom he could not fail to obtain undeviating homage, and unqualified applause. Wise, in my opinion, were those young men, who, after the example of the poets, when their great prototype was sick in Charon's skiff, treasured up all the fragments which they could collect of the deceased Professor. But on this subject allow me for a few minutes to be serious. I need not, I am sure, bear my most sincere testimony to the transcendant merits of that Colossus of critical learning now no more. None of the elder or younger members of his college, none of his most zealous advocates, of his most ardent admirers, and most attached disciples can more deeply feel, or more willingly acknowledge their respect for his profound learning, his keen discrimination, his unfailing accuracy, and his sagacious judgment. But I am not so far dazzled by this blaze of glory, as not to be aware also that these brighter parts of his character were shaded by some imperfections. Men who have been the highest ornaments of human nature have not been exempt from some of it's infirmities; of these I would speak with the reverence which is due to the illustrious dead; or rather, I would be wholly silent; but I cannot content myself without entering my fearless and vigorous protest against the narrow, jealous, dogmatizing, vindictive, and invidious spirit, which both you and I well know to be prevalent among his disciples, and which I doubt not you will join with me in reprobating, as especially unworthy of those who are engaged in studies, which professedly tend to humanize and enlarge the mind. His followers, absorbed in the contemplation of his greatness, seem, I think, but too much inclined to indulge in narrowness, which will not listen to investigation,

tion, in jealousy which will not admit a rival, in dogmatism which will not hear of fallibility, in envy which will not allow of praise. I do not recollect to have met with many passages in the writings of the late Professor, which tend to applaud his literary contemporaries; this could not arise from envy, because envy implies inferiority, which that great man could certainly neither have felt nor acknowledged. I should rather impute it in him to a fastidiousness of judgment, and a consciousness of the value of praise from one so far above the generality of mankind as himself. But whatever may have been the cause of this conduct, it has certainly had a bad effect in its consequences among his disciples, and has generated in them not unfrequently a certain narrowness or niggardliness of praise not altogether becoming liberal and candid men. But they are mostly young, and probably feel the want of this commodity so much themselves, that they have but little inclination to part with it to others.

I cannot easily conjecture, or at least cannot easily satisfy my mind, why the late Greek Professor, who was one of the greatest scholars that ever trod the earth, should have chosen to differ so greatly from one of his immortal predecessors in critical fame, who was in his day no less an ornament to Trinity College than himself, and whose memory is venerated by every British *and every Continental* scholar—I mean Bentley. His stupendous powers were not employed in addressing the "Juventus Academica;" but he wrote to the "primores populi," to scholars of maturer judgment and of riper years; among whom he was no less supereminent, than the late illustrious Professor among the "Academic Youth." In a common man there might

might have been something of condescension in such conduct; but in such a Colossal genius as Porson, there appears, I must confess, somewhat of contempt for his literary contemporaries, which I do not think wholly justifiable. I have ventured these remarks with seriousness and with fearlessness. They will not, I trust, offend any liberal scholar, and for the bigoted or narrow-minded I am not much accustomed to care. I shall now return to the E. R.

That the E. Reviewer is a Porsonian, admits not of a doubt. That he is amember of your very respectable college is equally certain; and this is another reason for my addressing you, that you may be on your guard against him, and avoid him. My dear Sir, let me advise you never to be seen in his company, if you can help it; he will do you no credit, and it is ten to one but he will make you a sharer in his disgrace. If he still pursues you, do try if you can escape him by clambering up the sides of a copper bottomed frigate, which is the best modern explanation I can find of that "*ærata* triremis" honourably mentioned in my Delphin Horace, page 163.

Before I enter into an examination of the critique itself, allow me to state to you two of the causes of the "capitale odium," which the E. Reviewer appears to entertain against me. You cannot be ignorant, my dear Sir, that one way by which a young man, panting after fame and eager for the precocious enjoyment of it, sometimes attempts to gain his object is, by attacking his seniors. I knew a writing-master who rose in this manner to immortality by a rampant assault on Sir Isaac Newton;

Newton; and more than one young gentleman of your college, who has given indisputable proof of his own wisdom by flatly denying that of those sound and sober critics, who have rather been content with the text of classical authors, when it afforded plain good sense, than indulged in the wild and excursive range of conjectural emendation. But this is not all. It happened that I was writing to our present Greek Professor soon after I had read the E. R. of the Oxford Strabo, and I freely expressed to him, what I did very unreservedly to every body, my opinion of the merits of that Review. I believe I said, that allowing it to be true, still it was ill-natured even to malevolence; that I thought it behoved the E. Reviewer, when he taxed the Oxford Latin so heavily, to take care of *his own*: that the specimens he had given of an improved version of the Oxford notes, were not always remarkable for their elegance; that I saw many objections started, which any body might easily make; but that I saw little done towards clearing up any points of History, Antiquity, Philology, or Geography, which, by the Reviewer's acknowledgement, were in the greatest need of illustration, and which none but a scholar could elucidate. I admitted indeed, that the Latin of the Notes was not elegant, or correct, or very scholar-like; but I added that it was not unintelligible, and that it was hardly fair or candid to *look* for faults in *note Latin*, where some indulgence should be allowed by a liberal critic, and by a fair scholar, who would be more anxious for the matter than the style. But above all I deprecated the narrow, jealous, illiberal spirit, which presumed to visit the faults of an individual on an University, and to call that the *Oxford* Latinity, which was in fact the Latinity of Mr. Falconer.

This

This perhaps is *one*, but by no means the *only* reason of the unfairness with which I have been treated in the E. R. This letter, by some mismanagement I suppose, never reached the Greek Professor, and possibly may have fallen into the hands of the E. Reviewer; at least that it never was received by the Professor I am morally certain, for it contained, besides these remarks, a request that he would accommodate me with the loan of a book of no great intrinsic value except to myself. Now I am sure, that his natural politeness would have induced him in the space of seven months since that letter was written, to favour me with a reply: especially, as nothing could exceed the civility, which he was so kind as to shew me when I was last at Cambridge, and which was returned on my part by every instance of *unfeigned* regard in my power.

It is to be remarked also, that in my letter to the Greek Professor, after I had expressed my sentiments pretty freely on the Edinburgh Review of the Strabo, I added, as nearly as I can recollect, that I supposed I should in my turn afford amusement to the Reviewer's worrying propensities, about which I was very unconcerned, and thought it extremely improbable that I should ever notice or reply to these critical assailants: so that possibly the Reviewer thought himself at liberty to indulge in his invectives with impunity.

The other cause is this; that I do verily believe this juvenile Reviewer is preparing an edition of Æschylus for the press himself, and that he has thought it advisable (a vile thought!) to make an attempt at securing

 a favourable

a favourable reception for his own edition, by running down and undervaluing mine.

To dissect, as I learn from my Ainsworth, is to cut open, or to cut in pieces: I shall therefore, after this definition, proceed to business, taking to pieces each paragraph, that I may meet the question fairly, and omit nothing, which may contribute to your amusement.

I find nothing remarkable, except the *display* of learning in the first paragraph, till I come to the Reviewer's declaration, that he has seen the collation of fourteen MSS. of Æschylus. I will help him to the place where he obtained this wondrous sight—It was in a little thin book with a blue paper cover, in the University library of Cambridge; an exact transcript of which is now lying before me, and of which I shall have occasion to speak in my preface to my Æschylus; and in a small 4to. bound book, of which I have also a copy.

The E. R. observes, that "there is reason however to believe that some of the libraries on the continent conceal manuscripts more valuable than any which have yet been collated by any editor; one in particular of venerable antiquity is preserved in the Medicean library at Florence; unless, as it is most probable, it has been conveyed with the other treasures of that city, to the vast museum of learning and the arts at Paris." Now from hence we must infer that the Medicean MS. has never been collated. The contrary is the fact; I have now two very accurate collations of that MS. lying before me, one of which is transcribed from the book already mentioned, and was made for Dr. Nediham, (h. e. Need-

Needham), by Salvini. Of this also I shall speak in my preface. But I have already mentioned it in my conspectus before the notes, and I refer to it in almost every note which I have written.—I put it therefore to you, my dear Sir, whether the Reviewer in this instance is not guilty of a most unfair and illiberal insinuation? He could not be *ignorant* of what must have stared him in the face in every note, he must therefore have been silent through the basest and most malevolent design. It is of this conduct that I shall have to complain in the progress of my examination. To fair criticism I have no objection. It is against hypocritical candour, against faint and "damning" praise, against wilful misrepresentation, against sly insinuation, against artful misquotation, that I denounce fierce and implacable war. The critic who fairly meets me, who throws down the gauntlet, and boldly bids defiance to his adversary, will never find me a sullen enemy if conquered, or an ungenerous one if victorious. But I hate and loathe *assassination*, and I dare say you will feel uncomfortable at the bare mention of it.

The next paragraph draws an insidious comparison between Professor Porson and myself. I shall only observe, that did I not acknowledge most sincerely, my great inferiority to that mighty scholar, I should deserve to be thought to be as vain as any young man of Trinity Coll. who has just launched his bark in the great ocean of literature, and thinks in his little cock-boat to run down a first-rate man of war.*—But while I grant *his* transcendent merits, why should his disciples, with that system of

 exclusion

* Lest the E. R. should chuse to affirm that I have been seeking in this passage for a compliment to myself, I beg to disclaim any allusion in the simile.

exclusion which they so generally adopt, admit nothing to have the least claim to attention which is not of the Porsonian School?* If Mr. Porson would not undertake the office, was it to be forbidden to all others? and if the University of Cambridge honoured me so far as to think me capable of executing the work, "arduous as it was," I was not so insensible of the distinction as to be deterred from undertaking it by the dread of Mr. Porson or of any man living. But on this subject I have a curious ANECDOTE, which I may possibly relate, when I come to speak of Professor Porson's Edition in my general preface.

The Reviewer is at a loss to conceive why Stanley's text was chosen as the basis of my Edition—I will tell him. It was originally my own wish to be released from Stanley's text, and though I was not very well contented with the determination of the Syndics when they insisted on my adopting it, I have found reason since to be fully satisfied with their decision. Without Stanley's text, Stanley's notes, both edited and unedited, would be absolutely unintelligible. Stanley was the greatest scholar of his age in this country, the greatest ornament of his time to the University of Cambridge; he was a liberal, a candid, and an upright Scholar, yet wholly free from vanity, from envy, and from self-importance. I venerate the memory of such a man, and it would have been an act of injustice to his merits, and disgraceful to the University, not to have brought forward his notes in the

* Teaching of their great master, like the Epicureans of old, that

— — — — omnes
Restinxit, stellas exortus uti ætherius Sol.

the clearest, the fullest, and the most intelligible form. I consider my edition as a monument to *his* honour; *his* learned notes form the most prominent and most important part of it; and I am glad that I did not garble and disfigure them by accommodation to a text altered according to my fancy. No references could have been made with any degree of accuracy had the text been changed; and as I take care invariably to point out any necessary alteration in my notes, a person may easily find what I consider to be the true text by consulting them. Had I proposed to publish a small edition of Æschylus with *my own notes only*, I should undoubtedly have given my own text; but when I had Stanley's notes to publish, I am persuaded that I could not have done justice but by adopting his text; and I am heartily glad that I did not suffer any foolish motives of vanity, or ostentation, to occupy my mind one moment on the subject. My own text is given in my own notes. It was my duty to let Stanley occupy the prominent situation.

I do not wish to deal in hypercriticisms, but as there is so much unfairness in the subsequent parts of this Review, I cannot but incline to suspect in the sentence, "Mr. Butler has had access to the MS. notes of Scaliger, Casaubon, and Stanley; as well as to the collations of nine MSS. made partly by the late Dr. Askew, and partly by some of *his* learned correspondents on the Continent," that the word *his* is designedly put in ambiguous situation, as leaving a doubt whether Dr. Askew or Mr. Butler is referred to. But I will not press this point; and if you should ever hear the E. Reviewer say, that he did not design an ambiguity, you may believe him.

When

When the E. Reviewer says *nine* MSS. he says the truth, but not the *whole* truth.—The Conspectus alluded to, prefixed to my notes, enumerates exactly *twenty* MSS. besides MS. notes. Of these *ten* MSS. are enumerated as collated by Askew, *two* by Stanley, and afterwards by Askew, that is in all *twelve* by Askew, *four* by Schutz, and *four* hitherto uncollated—two of which are collated by myself, and two communicated from Venice by the celebrated Abbe Morelli. Now this must have been obvious to the E. Reviewer, not only from the conspectus, but from reading the notes themselves; I therefore once more leave it to you to decide as to the epithet with which we are to characterize the Reviewer's candour and veracity; the MS. collations to which I declare I have had access being either *sixteen* instead of *nine*, or, including those quoted by Schutz, *twenty* instead of *nine*. And here I shall just observe, that the Reviewer, while he notices what he supposes to be the uncollated Medicean, says not a syllable about the much talked of Venetian MS. which was, if I mistake not, the foundation of Mr. Professor Porson's refusal to undertake the Edition of Æschylus. If I am rightly informed, the Professor wished the Syndics to send him to Venice for the purpose of collating this MS. and on their not feeling authorised to comply with this proposal, declined to proceed in the edition. The last account I had of this MS. is from the Abbe Morelli, who laments that it was carried off by the French from the library of St. Mark, and states that he hears it was seen afterwards in the hands of a French soldier in a common pothouse in Switzerland. I hope it has not shared the fate of the celebrated "chartaceous MS. of the Rev. Mr. Adams," to which the E. R. in a subsequent part of his remarks sarcastically alludes.

The

The extract I am now about to make is of considerable consequence; "To these are subjoined two commentaries, one critical, and the other illustrative; forming part of what we suppose is intended to form a complete 'Corpus Æschyleum,' comprehending the substance of all former commentaries, and OF COURSE including whatever is material in the notes of Robortellus, Muretus, Turnebus, Stephens, Garbitius, and later critics; together with some original remarks communicated to Mr. Butler by the celebrated historian Muller, who, whatever might have been his merits in other respects, was certainly but little qualified to comment upon Æschylus. We speak this however with deference to Mr. Butler, who, to use his own expression, adores from afar the footsteps of this great man." Here we have the object of the edition stated, and an admission by the words "OF COURSE," that it was incumbent on me, *while professing to publish a Variorum edition of Æschylus*, to give the notes, or at least the substance of the notes, of former commentators. A circumstance, which in the subsequent parts of this essay is frequently made the subject of unbecoming sneers, as if I was answerable for any errors or mistakes which they may have fallen into. With respect to the merits of Mr. Muller, I shall speak more fully at a future opportunity; I have only to say, that the expression which the E. R. is pleased to ridicule by a burlesque English translation, will probably give him less offence, as he extends his range of reading in his maturer years: he may then chance to stumble on it in a writer, who deserves to be more generally read—I mean Statius, Thebaid. XII. 817. It is singular, that in the very next sentence, the Reviewer says, "we wish that Mr. Butler had been contented with giving us this very

very useful synopsis of the different readings, with his own opinions and remarks, without subjoining the ponderous and often useless annotations which swell the volume to an alarming size."—So much for the Reviewer's consistency.

"From the arrangements also of the divisions, the reader is continually obliged to refer to no less than six different parts of the volume." The arrangements appear to be as convenient as the nature of the work would allow.—There are necessarily six divisions.—The question is, whether it is more eligible in an 8vo. or 4to. to have six divisions, each comprising every thing relating to the general object expressed in its title, or six little breaks or deformities in the page, occasioning the reader continually to refer forwards and backwards. In the former case, the reader knows under which head to look for the object of his enquiries; in the latter, he is under the perpetual necessity of reading one line of text in a page, and turning over half a dozen leaves before he can arrive at the conclusion of a sentence. They who have read the Dutch classics, where the text swims like a cock-boat in an ocean of notes, must be aware of this inconvenience.

"Mr. Butler professes to have collated four manuscripts, not previously consulted; but we have good reason to believe, that the two Codices Cantabrigienses were formerly in the possession of Dr. Mead; and that a collation of them, made by Dr. Askew in the year 1744, is noted in the copy of Stanley's Æschylus formerly in his possession, and now in the University library."—This is an instance of that malicious misrepresentation, which

which alone could have induced me to pay any attention to this Review, and against which, from a love of truth and honesty, I shall always wage unrelenting war. My title in the conspectus to the two Cambridge MSS. is, Codices *a nobis collati*;—to the two Venetian MSS. Codices *nobiscum communicati*. In my prefatory notice I say, Habes etiam VV. LL. non solum e plurimis codicibus quorum quatuor Ven. 1, 2, Cant. 1, 2, *nunc primum collati sunt*. This is strictly true. The E. R. is perfectly right in his conjectures about the two Cambridge MSS. having been collated by Dr. Askew, and entered in the margin of his noted copy of Stanley; and possibly you may have been present when the Reviewer examined those books; but I am sure your candid and ingenuous mind must have shrunk from the base and foul misrepresentation which he has made. Dr. Askew's collation of the two Cambridge MSS. as you well know, and as the Reviewer must have known, *was never made public* till I produced it; and I therefore might very fairly and reasonably call these uncollated MSS. But the Reviewer must either know or be ignorant that the two Cambridge MSS. were in fact not collated by Dr. Askew. That his collation of them is very imperfect. That the Codex Cant. 1, is by no means so fully collated by him as it has been by me; and that the Codex Cant. 2, has never been collated at all by him beyond, if I recollect, the middle of the Sept. Theb. or hardly so far; but as I write now at the distance of 150 miles from Cambridge, I cannot specify the exact line; that it has never been collated at all in the Persæ, and that the new and copious Scholia of the Persæ from the Codex Cant. 1, were never hinted at by Askew. Now if the Reviewer knew these facts, what are we to think of his

honesty? If, with the books before him, he could not find them out, what will you say of his abilities? To the collation of those two MSS. I owe a weakness in my eyes, which at the time was very serious, and from which I have never recovered. For I determined to examine them accurately, and I believe the scholia are written in as small a hand as is generally seen in Greek MSS. besides which there are a number of interlineal Scholia written originally in red, but now in pale pinkish ink, to read which I was obliged to use a large magnifier, such as watchmakers work by, and could only read when there was a full and bright sunshine on the book.

By the words "it may PROBABLY be unnecessary to inform Mr. Butler, that some of the conjectures of Casaubon, copied from a book in the National Library at Paris, and noted in the margin of this Stanley, have since been published with remarks by Vauvilliers," an insinuation is intended which I really think it unnecessary to repel. The place which I reserved for the mention of this circumstance is my preface, where it will be noticed. But I have only to observe at present, that with far more copious original conjectures of Casaubon, before me, it was hardly to be expected, that I should desert Casaubon's Autograph for the scantier, and less authentic supplies of Vauvilliers.

"Mr. B. conjectures that the three dramas on the subject of Prometheus, together with a fourth, perhaps the Supplices, formed a Tetralogia Promethea. We are rather inclined to believe the author of the argument to the Persæ, who probably derived his information from

from the Didascaliæ, when he tells us that Æschylus gained the prize in the Archonship of Menon by the following Tetralogy, The Persæ, Phineus, Glaucus Potnieus, Prometheus, i. e. the Prometheus Vinctus or the Prometheus Solutus; for the Prometheus Ignifer appears to have been a Satyric Drama, as was the Glaucus Potnieus." Here is a pert affecation of learning misapplied; and the Reviewer, conscious of having blundered, attempts in the subsequent number to correct himself, and flounders still deeper. So far from my conjecture being at all similar to that which the Reviewer is so obliging as gratuitously to attribute to me, I have formed no conjecture whatever on the subject—my words are so very plain that I could not imagine any tolerable scholar could be at a loss to understand them. "Cum vero tetralogiæ veterum e trilogia constarent cum satyro, vellem aliquis hæc dramata, DIVERSIS DOCTA TEMPORIBUS, in unum collegisset, ut essent vel Προμηθεὺς Πυρφόρος, Δεσμώτης, Λυόμενος,' cum Πυρκαεῖ; vel potius Προμηθεὺς Δεσμώτης; Ἱκετίδες, Προμηθεὺς Λυόμενος, cum Προμηθεῖ Πυρφόρῳ ἢ Πυρκαεῖ, tetralogia Æschylea de Prometheo, Προμηθειὰς dicta, sicut altera illa de Oreste, quæ Ὀρεστείας, sicut Philoclis tragici de Pandione, quæ Πανδιονὶς, sicut Euripidis de Alcmæone quam Ἀλκμαιωνίδος titulo restituit illi Bentleius ὁ θαυμαστὸς, in Epistola celeberrima, p. 17." Did I not observe that the E. R. either through wilfulness or incapacity, perpetually misunderstands the plainest sentences, I should hardly think it worth while to construe the beginning of this sentence for him. Vero *but* cum *since* tetralogiæ veterum *the tetralogies of the antients* constarent *consisted* e trilogia *of three tragedies* cum Satyro *together with a satyric drama* vellem *I wish* aliquis *that some one* collegissit

 in

in unum *had collected together* hæc dramata *these plays* docta ACTED diversis temporibus AT DIFFERENT TIMES, &c.—So far was I from supposing these plays to have been acted together, that I merely suggested a wish that they HAD AFTERWARDS been collected into a tetralogia Promethea, because they might thus more probably have been *preserved together*. My dear Sir, I am sure your indignation will be unbounded at this instance of gross misrepresentation!—When the E. R. says the Prometheus Ignifer appears to have been a Satyric drama, he seems to give his own discovery. He should in fairness have said for the Pr. Ign. "*as Mr. B. observes*, appears, &c."

"Mr. B. has not remarked, that the true reading (as the late Professor judged) in the 2d verse, viz. ἄβροτον, is preserved by the Venetian scholiast, Il. Ξ. 78 Eustath. p. 953, 42, Phavorin. in v. 'Αβρότη νύξ." I do not think this the true reading; on the contrary, I told the Greek Professor when he declared for it, that the common reading appeared to me to give good sense, and was countenanced by all the MSS. and Editions of Æschylus, and that I thought ἄβροτον at least an Homeric, if not an affected reading. Still I have no objection to any one's chusing the other, or ἀπρόσικτον which I should myself prefer; but as this is one of Professor Porson's inedited emendations, I shall say nothing on it till I come to the close of the Review in No. 30.

"In v. 59, πόρους is undoubtedly the true reading; to prove which we could produce various satisfactory testimonies omitted in the notes under consideration."—Who that reads this note would not suppose that I had

said

said πόρος was *not* the true reading, or at least had left it doubtful? My words are "sed *recte habent* πόρος, Schutz et Pors." Can any thing be plainer?—Are the instances plain and clear?—if they are, why adduce more, especially as there is a third brought by Stephens in a former part of this very note.—My constant rule is, when a thing is clear enough, to leave it so. I disdain the idle parade of learning when enough has been said already; and I can shew you, for the information of the E. R. pages upon pages of my own remarks crossed out, because when I came to arrange the notes, I found some preceding commentator had said enough already.—My aim is to instruct, not to make a *display*;—I leave that to little minds, and young Reviewers.

"We agree with a learned critic, who, in his remarks on Porson's edition of the Hecuba, stated the utility of noting in what parts of the antient authors any portions of the text in question are quoted. This certainly may be effected by great memory, or great industry; but we do not wonder that Mr. B. should have been deficient in this respect, considering the numerous and more important labours which he has had to accomplish in the capacity of editor."—To this must be added the remarks in page 160. "We will conclude our remarks on it, with a list of those passages in the play which are not noted by the learned editor, as being quoted by the antient authors. vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 44. 59. 60. 79. 105. 248. 250. 327. 329. 350. 355. 365. 378. 437. 457. 575. 592. 610. 611. 612. 667. 704. 730. 764. 803. 979."—These sentences are calculated to answer a double purpose; in the first of them, the reviewer, in the plenitude of his good nature, breaks my head, and then gives me

a

a plaister; in the second, he displays the superior extent of his own reading by quoting 32 passages quoted by antient authors but unnoticed by me. I may be allowed to doubt the necessity of loading pages with quotations uninteresting in themselves. The nature of my work is necessarily voluminous, and I have been obliged frequently to use the pruning knife in a manner which none but those who inspect my original papers can imagine. On this account my own notes are as short and confined as I could make them; for, having in view no ostentatious display of learning or talents, but merely a desire to instruct, I uniformly give the notes of preceding commentators where sufficient, without any additions. I make no excursions into the wide field of conjectural emendations on *other* authors—reserving all such remarks for my common-place book, and contenting myself with illustrating Æschylus alone. For I am sure, that such an illustration will of itself entitle me to find my proper rank, wherever it may be, among the scholars and critics of the present day, without an ambitious display of excursive reading; because it must be obvious, that without such reading I should be utterly unable to elucidate a single page.—I may perhaps, in my anxious desire of compression, now and then have omitted a passage of Æschylus which is quoted by an antient author, when it would have been better brought forward. But for this I must claim the indulgence of every equitable scholar, who knows the immense mass of materials which, after the utmost care, I am obliged to wield. In fact, I think it seldom necessary to refer to such passages, except in the case of a various lection,—and then I believe, I *generally* do it, unless it has been done before by some commentator whom I have quoted.

Let

Let me add also, and I add it in defence, not in ostentation, that probably no man ever undertook a work of this nature with so little assistance. Of the many thousand and ten thousand passages I have had to refer to in antient authors, not one has been pointed out to me by any learned friend; I have received no hints, no notes, no communications of any kind, except those which I have published with authors' names. I live in a remote provincial town, far from the seats of learning, the two Universities and the Metropolis. With the exception of my upper boys, I have no Porsonulettes at hand whose advice I can ask on intricate points, and to whom I may communicate my notes as I write them; nor have they ever been subjected to any eyes but that of an occasional amanuensis and the printer. Some indulgence therefore must be granted, if, with all these disadvantages, I do now and then omit a reference. One cannot always be equally alert, and I think almost every fair scholar will rather be inclined to give me credit for having done so much, than to blame me that I have not done more. So much for my own defence on this and all similar occasion.

Let us now see what the E. R's. boast amounts to. He says, "We will conclude our remarks on it with a list of those passages in the play which are not noticed by the learned editor as being quoted by the antient authors." vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 44. 59. 60. 79. 105. 248. 250. 327. 329. 350. 355. 365. 378. 437. 457. 575. 592. 610. 611. 612. 667. 704. 730. 764. 802. 979.—When he gives us this notable list, to what does it amount? Merely to thirty two *numbers*. I say *numbers*, not *passages*, for there is no specification.—I may write down 320 *numbers* and say that I give a list of passages quoted by antient authors.

authors. Who is to disprove me, unless he reads through every antient author without exception. To give a real air of scholarship and truth to his assertions, he should say, vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. Schol. Aristoph. Ran. V. 926. v. 2. Steph. Byzant. in Σκύθαι. Eustath: ad Dionys. Perieg. v. 74. &c. and so of the rest. By such specification he would have proved his accurate knowledge of the passages he alluded to.

But this is not all. Of the thirty two passages which the E. R. states to be *omitted*, fifteen are actually referred to by Stanley in his notes, and one by H. Stephens. Now it was obvious that I could not properly refer to these. This would be *actum agere*, a useless labour, if not a plagiarism. But that I may at least exempt myself from the charge of ignorance on this subject, I beg leave to inform the E. R. that I have now on the table before me a collection of passages, which I am willing to shew him or any other person who may chuse to look at them.

Supposing the E. R. to have pointed out 16 passages in which Æschylus is quoted by antient authors that have escaped my "reading and memory," he should in the whole 7 plays be able to point out 112 such passages. But in the list which I allude to, and which I have submitted to the inspection of a tribunal from which the E. R. can have no appeal, to no less a scholar than the friend I have alluded to in the beginning of this letter, I have just 829 such passages. Now I tell the Reviewer, that 358 of these, or thereabout, belong to the Fragments: therefore, according to Cocker (as the Reviewer would perhaps call him, not knowing that there is high critical authority for calling him Cocket, and still

still higher for Cockin, but I can forgive his want of "reading and memory" in this instance), if from 829 you subtract 358 there remain 471. Now the account of pedantry between the E. R. and myself stands thus:

E. R. in Account with Rev. S. B.

Rev. S. B. Cr.		Rev. S. B. Dr.	
By certain quotations from antient authors . . .	471	Quotations received or allowed for . . .	112
By fragments ditto . . .	358		
	829		
Received or allowed for in part of payment . . .	112		
Balance due to the Rev. S. B.	717		

So that, at present, the balance is considerably in my favour.

I do not think it worth while to follow the Reviewer through the remainder of this paragraph, as it is rather a *flourish* on extraneous subjects, than closely applicable to the merits of my edition.

"For κατισχνανεῖσθαι, v. 269, Porson preferred κατισχανεῖσθαι, quasi Ἀττικώτερον; and suggests that these are of the same class of words as ἰχθαίρω and ἐχθραίνω, ad Orest. 292. This we doubt; and are inclined to think that ἰσχαίνω, or rather ἰσχάνω, and ἰσχναίνω, are distinct words, not only in form, but in meaning and etymological origin. The scholiast, by his gloss δεσμεῖσθαι, seems to have read κατισχανεῖσθαι. But κατισχνανεῖσθαι, which was a conjecture of Stanley's, and is supported by one manuscript of good note, unobserved by Mr. Butler, is surely more in the style of Æschylus, and is besides confirmed by several similar passages."—This paragraph is

E not

not very intelligible, but the assertion in it is in direct opposition to the fact, and to the statement of my note, which says " Deest hic versus in Colb. 2. STANLEII EMENDATIONEM κατισχνανεῖσθαι, in textum receperunt Pors. Schutz. 2.

" In v. 354. the late Professor's certain correction was θούρους ὅστις ἀντέστη θεοῖς, omitting πᾶσιν, which is here a needless intruder, as are πᾶς and its cases in many other passages: see Valckn. ad Phœniss. 509. For πᾶσιν Mr. Butler would substitute μόνος; to which we have no other objection than that Typhon was not the only antagonist of the Gods."—It would seem from the first of these sentences that I had not considered πᾶσιν as a needless intruder, yet my words are " diutius consideranti visum est ejicere πᾶσιν, quam vocem glossatoris esse crediderim." I might say something in defence of my emendation μόνος, but I willingly acknowledge the beauty of the late Professor's emendation ὅστις, which is not unfrequently used in this manner for ὅς, and which may perhaps be well translated into latin by the words *qui quidem*. The remainder of this long paragraph, as having nothing to do with my book, I willingly omit. It contains a puerile ostentation of learning on a matter about as important as whether having once written the word *and* in three letters, we may ever be allowed to write it in the well known contraction.

" Mr. Butler has not remarked, that in v. 437, Porson's correction προυσελούμενον, is derived from a corrupt gloss of the author of the Etymologicon Magnum, who quotes a commentary on the Prometheus Vinctus."

The

The passage has been already quoted at full length by Stanley, in his notes.

" Nor is it noted that Valcknaer, in Theoc. Adoniaz. p. 354, adopts the common reading αἰίσυροι, in v. 451. for which much might be said: and the principal objection to it, viz. that the first syllable in σύρω is long, might with equal force be urged against διατριβὴ, παραψυχὴ, and similar words. We are, however, inclined to think with D'Arnaud ad Hesych. p. 6. (whose remark Schutz has pilfered) that ἀήσυροι is the genuine reading."—My note is, Αἰίσυροι Cant. 1. quod certe non est Atticum. Ἀήσυροι Turneb. eleganter, me judice, et sic Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. Arnald. Lect. Græc. l. 1. Nihili est emendatio Pauwii, αἰίσοροι, h. e. ipso interprete, *quæ in cavernis quasi sepultæ habitant semper*: credebat scil. vir cl. penultimam in αἰίσυρος produci, quia prima in σύρω producta legitur, at αἰίσῠρος a σύρω eadem analogia deducit Heath, qua a μαρτῠρομαι, μαρτῠρεῦμαι, μαρτῠρέομαι, a πορφύρω, πορφῠρῶ, πορφῠρέος. Quin, quod caput est ἀήσυρος apud Tryphiodorum in penultima corripi monet." After reading this note, I will request you to tell me where I am to look for the Reviewer's candour, or justice, or honesty.

" The punctuation of vv. 461. et seqq. which is referred to Porson, should have been attributed to Tyrwhitt." I profess to give the punctuation of Porson's edition, and I have given it accordingly. What would the Reviewer have said if I had *omitted* it?

 " Neither

"Neither Schutz, nor Brunck, nor Mr. Butler, remembered that the concluding verses of the fragment of Moschion, which they cite from Stobæus at v. 467, are corrected by Daniel Heinsius in his Crepundia Siliana p. 358." I have already answered this remark at p. 24.

"On v. 587 we differ from the learned editor, who prefers ἄδδην to ἄδην. We side with Aristarchus, who wrote the latter in his two editions of Homer, while Nicias doubled the δ."—I dare say you know that all this parade of learning is contained in Eustath. ad Il. Ε'. 203. (I am forced to quote from the Basil edition, for alas! I am not worth the Roman one, which is so precious to every scholar); and I trust you will smile with me at the solemn and condescensive gravity with which the stripling Reviewer proceeds to range himself under the banners of Aristarchus against Nicias. But to have referred the reader directly to the passage in Eustathius (which any body who lives in Cambridge can do by the help of the Roman edition), would have been to make him as wise as the Reviewer, and would have greatly lessened the importance of this magnificent and oracular declaration. To say nothing of the sly comparison which perhaps the Reviewer intended to draw between Aristarchus and himself. Homer's line is

Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

Eustathius observes that Nicias wrote ἄδδην with a lene and double δ, but that Aristarchus wrote it with an aspirate and a single δ. I believe that Aristarchus was right in so doing, when he derived it from ἅδω for ἥδω, rather than from ἄδος *satietas*; yet I rather incline to

range

range myself under the standard of Nicias in this instance, because I uniformly find the first syllable in ἄδην and its derivates short, and because I find the δ doubled not only in ἄδην but in some of its derivates even in prose writers and in lexicographers; which I consider as quite sufficient authority. Besides, if the Reviewer's argument proves any thing, it proves too much; for it will follow that if he sides with Aristarchus he must not write ἄδην, but ἄδην, so that he has not had the dexterity to make use of his materials properly: at least he has *displayed* his learning at the expence of his accuracy. So much for the Homeric passage; what are the opinions of modern commentators respecting it I cannot tell, as I do not possess Heyne's Homer, but I suppose he notices the variation. However, as to the point in question, my note is "Ἄδην, Brunck. Schutz. Pors. Retineo ἄδδην, quia in eo consentiunt codices, nec repugnat metrum. Hesych. Ἄδδην. εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονήν." The object, therefore, of my note is to acknowledge that *ἄδην is the more usual form*, and to give my reason, *not for preferring*, but merely *for not altering* that deviation, which may be supported by abundant authority, and which, if I were disposed to cavil, I could defend on stronger etymological grounds than the Reviewer is probably aware of.

"Mr. Butler seldom notices the Attic form of ει for ῃ (which in fact is only the most antient orthography, retained after the invention of the H), as προθυμεῖ 631; and often quotes passages without making this correction. At v. 723, he writes thus, '"Ιξῃ *Colb.* 2 *Ask. B. C. D. Cant.* 2. *Ar. Brunck. Schutz. Porson;*' whereas, in fact, Porson has ἴξει as usual."—I will confess to you, my dear Sir, I did *really* start up from my chair when I read this

this sentence, from astonishment at the Reviewer's temerity. At v. 34, I write "ΦΘΕΓΞΗι. Rectius Pors. φθέγξει, quam formam secundæ personæ in præsentibus et futuris vulgo in ει terminatis UBIQUE SERVAT; quin et ubi per metrum licet, ξὺν pro σὺν semper scribit, et simpliciter et in compositis; et γιγνώσκω γίγνομαι, QUOD SEMEL MONITUM SUFFICIAT. Porson's practice in observing these Atticisms being correct and uniform, after having once stated these well known circumstances I did not chuse to repeat them, usque ad nauseam, in every line. What critic living, except a schoolboy Reviewer, who perhaps thought these familiar Atticisms were Porsonian novelties, will not allow that I have said enough on the subject? When therefore I wrote ἴξῃ *Pors.* it was impossible for any human being not to know that I must mean Porson to have edited ἴξει. But why then did I notice it at all? Because Stanley's reading is neither ἴξῃ nor ἴξει, but ἥξεις. I am therefore not stating a difference between ἴξῃ and ἴξει, but between ἴξῃ and ἥξεις. For shame, young Gentleman, for shame!

"He commends Pauw for his alteration of φλογῶπας from φλογωπὰς, because the latter would have its last syllable long. His praise is rightly bestowed, but his reason is unfortunate; inasmuch as the accusative feminine of the plural number from φλογωπός, is φλογωπούς, and not φλογωπάς." This again is incorrectly stated. My remark goes to shew that Pauw is sometimes obliged to use accents, though he generally rejects them. Now I state, that φλογῶπας with the accent on its second syllable, will come from φλογὼψ, and have its last syllable short. But that *if we retain* the common reading φλογωπὰς, with the

the accent on the last syllable, it can only come from φλογωπὸς, φλογωπὴ, φλογωπὸν, but in that case it would have its last syllable long: therefore a spondee would be allowable in the first foot of a trochaic hepthemimer, or, if the Reviewer pleases, in the fourth place of an Iambic verse, which is impossible; therefore it cannot come from such a word as φλογωπὸς, φλογωπὴ, φλογωπόν. Q. E. D.

"In v. 802, Mr. Butler seems inclined to prefer 'Ακραγγεῖς, the lection exhibited by Aldus, and one MS. to the common reading ἀκραγεῖς, on the authority of Hesychius, and the Etymol. Magn. We will, however, venture to pronounce, that there is no such word as ἀκραγγὴς, which certainly appears *prima facie*, an anomalous compound, and is, we conceive, unsupported by any sufficient vouchers."—I shall be content with the authority of Hesychius and the Etymol. M. till the E. Reviewer produces better. Certainly his own ipse dixit will not satisfy me—and I will help him to some analogies which will vouch for ἀκραγγής. 'Ακραγγὴς is derived from α intensive and κράζω, which makes in the future κράξω. And κλαγγὴ, which I think the learned Reviewer will not maintain should be written with a single γ, comes from κλάζω, which makes in the future κλάξω. But why? since κράσω and κλάσω are the regular futures? The reason is obvious. Both verbs convey an onomatopœia: both were originally κλάγγω and κράγγω. Hence the futures κλάγξω and κράγξω, h. e. κλάγγσω and κράγγσω, hence κλαγγὴ and κραγγὴ, hence ἀκραγγής. In like manner, from an obsolete tense of φθέγγομαι comes φθογγή.

"The common reading of v. 677, Λέρνης ἄκρην τε is defended by Mr. Butler on geographical grounds; but

but we fear that the incorrectness of the construction is sufficient to condemn it."—Neither I, nor any other scholar whom I have had an opportunity of consulting, can perceive the incorrectness alluded to. Πρὸς governs the accusative ῥίος and the accusative ἄκρον, and I see nothing objectionable in the *situation* of the particle τε.

"For the sake of avoiding an anapæst in the fifth place v. 681, the learned editor supposes an extraordinary Syniresis [sic E. R] of ιο into one syllable, making αἰφνίδιος a trisyllable. This, however, we confidently state to be impossible, there being no analogy between this, and the Latin Arjete, Consiljum, Nasidjenus, Fluvjorum and the like, which are enumerated by Bentley ad Horat. Serm. II. 8. 1., and after him by the Reviewer before mentioned. As a similar instance, is adduced Αἰγυπτιογενὴς from the Persæ. 35, where Brunck, as Schutz remarks, 'acutely observes, that Αἰγυπτιογενὴς is a word of five syllables, as in Euripides, Phœn. 684. κτιλίοισι is to be so pronounced that λίοισι shall form a trochee.' This latter passage Musgrave has corrected, by reading εὐϊλίοισι, and it is surprising that Brunck, Schutz, and Mr. Butler, with the reading of the Codex Mosquensis and Turnebus before their eyes, viz. Αἰγυπτογενὴς, as it is printed also by Porson, should have persisted in retaining a word, which, independently of its false metre, is an anomalous compound; for we do not find Καδμειογενὴς, Κυπριογενὴς, Σουσιογενὴς, but Καδμογενὴς, Κυπρογενὴς, Σουσιγενὴς."—I certainly have written hastily here. The fact is, that I have constantly referred all I have to say on the subject, and I have much to say on it, to the Persæ v. 35; because Brunck has a note on that passage, in which I differ from him; and there I combat his opinions, and have, as the

E. R.

E. R. or any of his friends may see, if they wish to inspect my MS. most decidedly preferred Αἰγυπτογενής. I should therefore have written, est enim synalœpha in ιο DE QUA vide ad Persas, v. 35; for, while I oppose Brunck in the passage referred to, I adduce a good many instances of synalœpha and synizesis. But as this will come in the form of a regular note, I must not now anticipate it.

"Mr. Butler prefers Σὺ δ'; but we are of opinion that Brunck is right; for, by this alteration, we avoid a deviation from the idiom of the Tragœdians, which requires Ἰναχεῖον σπέρμα σὺ δέ. Stephanus Byz. in v. Ἰναχία has οἶ τ' Ἰναχεῖον σπ.; which is an evident corruption of σύ τ'." —A common practice among the Tragœdians, and indeed among other writers, is to put the vocative case first, and then the pronoun, and then the particle δὲ. So in this very play, v. 3. Ἥφαιστε σοὶ δὲ χρὴ.—But we have v. 652. σὺ δ' ὦ παῖ, for ὦ παῖ, σὺ δὲ. Pers. v. 834. Σὺ δ' ὦ γεραιά· Eumen. v. 89.

Σὺ δ' αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρὸς
Ἑρμῆ, φύλασσε——

There is no necessity therefore for adopting the reading of Brunck, and δὲ better *distinguishes* the conversion of the speech from the Chorus to the wretched Io.—Any Greek *scholar* must be intuitively sensible of this, without its being necessary for me to add a word more.

"V. 769. has sadly perplexed the critics. We shall pass over their various conjectures; observing merely, that Mr. Butler adopts the correction of Mr. Tate, πρὶν λυθῶ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν ἐγώ, to which we have the same objection as to that of Brunck, viz. that the transposition of ἔγωγ', and the changing it into ἐγώ, materially weakens its force. But, in our apprehension, the difficulty is to be surmounted by

 so

so certain and easy a correction, that we are surprized at its having hitherto eluded all the critics. Most of the MSS. and editions have πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Aldus, however, and Robortellus exhibit πρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ δεσμῶν λυθῶ. One MS. the Medicean, gives λυθεὶς; from which three variations the genuine reading is easily framed,—οὐ δῆτα πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς. The corruption proceeded from the ignorance of the copyists, who were offended by the recurrence of the ἂν. This particle, however, is repeated in a similar manner, Eurip. Hecub. 736; Med. 369; Alcest. 73; Helen. 299; as corrected by Porson; and ap. Stob. tit. xxi; and, after an interval even less than the present, Æsch. Supp. 778. Soph. in Phædra. ap. Stob. Floril. xliii. p. 163. Trachin. 755. as corrected in a MS. note by Porson—φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' αν ἀγένητον ποιεῖν; which correction was rendered necessary by the double ν. A similar remedy must be applied to a fragment of Sophocles ap. Plut. Sympos. Prob. 9. ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ, which Valcknaer. Diatr. p. 222. corrects ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ,—read τἀγέννητα. That great scholar has erred in a similar manner, Diat. p. 13, by reading πρός ἀγεννήτων for πρὸς τῶν ἀγενῶν in a fragment of Euripides. In the verse before us, λυθεὶς is edited by Porson, which introduces a fine aposiopesis."—There is much misrepresentation in this long and desultory note. My note is, "ΠΡΙΝ ΕΓΩΓ' ΑΝ. Πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Gud. apud Schutz. Guelph. Πρὶν ἂν ἔγωγ' Ald. Rob. Πρίν γ' ἔγωγ' ἂν Pauw. qui tamen haud negat πρὶν produci posse. Cf. v. 480.* Sed post πρὶν solet γε geminari, ut apud

* I beg leave to say, however, that I cannot agree with Pauw. My reading there is, Πρίν γ' ἐγώ. Nor do I know any instance where Πρὶν is used long in the tragœdians, except in a corrupted place.

apud Homer. sæpissime; itaque fateor πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν mihi placere, quod Heathio etiam placuit sed Morello improbatur. Πρὶν ἐγώ γ' ἂν Giac. Πρὶν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγὼ Brunck. Melius, me judice, vir doctissimus Jac. Tate πρὶν λυθῶ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν ἐγώ. Πρὶν † ἔγωγ' Pors. 2."—Hence it appears that I do not adopt the reading of Mr. Tate, to whom, as an excellent scholar, I beg leave to offer this public testimony of my respect. I merely say, that Mr. Tate's reading, Πρὶν λυθῶ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν ἐγὼ, *is better than* Brunck's reading, πρὶν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγὼ, in which I believe most scholars will join with me. But I say that the reading which I prefer is the simpler, πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν, and my reason for preferring it is, because the γ' elegantly qualifies the preceding broad assertion of ἅπαντα. —It would seem also from the E. R. as if I had neglected to notice Porson's reading and the aposiopesis, which is directly contrary to the fact. Though the reading is indeed not Mr. Porson's, but older than H. Stephens, whose note on it and the consequent aposiopesis I have given at full length. But I shall here hope to be pardoned, if I venture to investigate the real cause of this misrepresentation. You will be shocked to discover that this rogue of a Reviewer has been peeping into your common-place book, and though he praises his own conjecture with no small complacency, it is but justice to all parties that the world should know he has stolen it from the Rev. C. J. Blomfield, of Trin. Coll. This very conjecture, πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεὶς, was shewn to me when I was last at Cambridge as your's, by the Greek Professor, who at the same time told me of your intention to publish an edition of Æschylus. I then demurred to the correction, as I do still, thinking that which I have preferred (not Mr. Tate's, but Heath's) more probable.

 "We

"We are surprised, that, after the very probable correction of γάπιδα for δάπιδα, v. 828. suggested by Porson ad Orest. 324, Mr. Butler should quote the common lection in a note on the Supplices, as authority for δάπιδα. We may remark, that the passage of Stephanus Byzantinus, adduced by the late Professor, furnishes us with a correction of the Venetian Scholia ad Il. Α. 2. where, for κρηπίδα should be read κηπίδα. Hesych. Γάπεδα. ἄγροικοι καὶ οἰκῆται, read ἄγροι οἰκεῖοι; which conjecture is, we think, sufficiently established by the passages of Stephanus and the Scholiast just mentioned. The agreement of all the MSS. in δάπεδα is certainly a perplexing circumstance; but no doubt remains on our minds of the truth of the above correction, and we suspect that the copyists, who were much more versed in Homer than in the Attic writers, introduced this word for γάπεδα, which did not happen to be of their acquaintance."—Who will not be surprized on referring to my book to find that I have quoted the Professor's note at full length? but I must observe, that Professor Porson's correction is not proposed by himself as *necessary*. His words are, ad Orest. v. 324. 'Ανὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Æsch. Prom. v. 828. *aut si locus corruptus est, et hic & ibi legendum est* γάπεδον. Steph. Byz. in Voce Γῆ. λέγεται καὶ γάπεδον τὸ πρὸς ταῖς οἴκοις ἐν πόλει κήπιον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασί, δωρίζοντες. If this be true, we are to construe here Μολοσσὰ δάπεδα "*the little back-yards behind the houses in the cities of the Molossians,*" a sentiment extremely congenial to the dignity of the Æschylean buskin; and we are to construe (allowing the reading there to be true, which I deny) a passage in the Supplices hereafter to be noticed, in a more ridiculous manner, making "Jupiter look down from his heavenly little back-yard on sinful mortals."

The

The Reviewer confesses himself hampered with the difficulty arising from the uniform agreement of the MSS. in λάπιδα, and I, who see no reason for changing the MSS. when it makes good sense and is confirmed by a hundred other instances, am quite content with λάπιδα here, and quite unmoved by the Reviewer's argument, which in fact amounts to nothing.—His assertion of the transcribers being more used to Homer than Attic Greek, is quite a gratuitous assumption.

"In v. 837. χειμάζῃ passes unnoticed, though Porson and one MSS. have χειμάζει. We think that Hermann justly defends the common reading of v. 858.; but interprets it in a manner which the words, as they now stand, will not bear. The explanation given by Siebelis, Diatrib. ad Pers. p. 118. which Mr. Butler censures somewhat hastily, appears to us judicious and satisfactory."—The extraordinary difference between χειμάζῃ and χειμάζει is certainly so great that it was unpardonable not to have noticed it. For this I must be allowed to plead, as before, the "*quod semel monitum sufficiat.*" Good Heavens! can you, my dear Sir, sufficiently admire the felicity with which the Reviewer blunders? A various reading, as I conceive, means a reading different from the reading of the text. Now as the reading of the text, and the reading of "Porson and one MS." are exactly the same, I cannot see by what right I am to be blamed for omitting in the Varr. Lectt. to make a difference between "*you are driven*" and "*you are driven.*" Many things which appear "judicious and satisfactory" to "US," h. e. to a stripling Reviewer, do not appear "judicious and satisfactory" to me, who have a few more years over my head. The words

of

of Æschylus in Stanley's text, which Siebelis professes to follow, are

"Ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

The explanation given by Siebelis is, *Ægypti filii Danaidum venabuntur nuptias, sed illorum ipsis Deus invidebit corpora,* (non committet ut iis potiantur) *ipsorum vero* (Ægypti filiorum) *a fœminis cæsorum corpora terra teget Pelasgica.*" Now it does not appear to me "judicious and satisfactory," but clumsy, forced, and unnatural, to refer σωμάτων in one line to the person of the Danaides, and in the next line to the persons of the Sons of Ægyptus. And this was then, and is now, not my hasty; but my deliberate opinion; and till I can see in good writers similar instances of forced and harsh construction, I shall not receive the interpretation of *Charles Godfrey Siebelis,* whose merits as a Commentator on Æschylus, I have not been accustomed to consider as very "satisfactory."—The next paragraph I have already answered.

"We shall now offer a few remarks on the philosophical [philological] commentary. This opens with a long and curious note of Mr. Butler's friend Joannes Muller, written in most crude and inelegant Latin, which we are actually at a loss to construe, much more to comprehend. We wish that Mr. Butler, if prevented by respect for his illustrious correspondent, from consigning these remarks to his Adversaria, or the flames, had thrown them together in the form of an excursus, which, in company with those of Christian Godfrey Schutz, would have formed a pretty appendix to the volume. We highly approve

approve of this method, which has been pursued by commentators of the stamp of the late Mr. Muller, as it leaves the reader more at liberty as to the perusal of their crude and uninteresting speculations."—"Mr. Butler's friend Joannes Muller," was considered by every man of literary pretensions on the Continent, as one of the most profound and most universal scholars that ever lived in any age or country. The whole host of scholars bowed before him. Such was this great man, the stupendous depth and variety of whose learning obtained for him the *willing homage* of the whole lettered Continental world, of whom we are told, by a boy Reviewer, "We beg leave, however, to enter a vigorous protest against the publication of any more of the lucubrations of Mr. Muller; which, to speak the truth plainly, are most unqualified nonsense, and serve only to augment the bulk of commentaries already too voluminous."—Muller was called on the Continent the Tacitus of his age; his profound and philosophical mind led him to adopt the style of Tacitus, rather than of Cicero. Not because he wanted taste to appreciate the beauties of the latter, but because his congeniality of deep reflection naturally induced him to express himself in the sententious brevity of the former. The latin of the note in question is not crude and inelegant, but it is close and abrupt, rather than flowing and unconfined. If the E. R. cannot construe or comprehend the note in question, that is not my fault. I am able to construe and comprehend it myself, and I am not obliged to furnish him with intellect and capacity.*

The

* Mr. Muller's profound historical researches led him to consider the text of Æschylus philosophically rather than critically; and if he paid attention rather to things than to syllables, he is not the

"The philological notes of Mr. Butler himself are generally learned and useful; we regret that they are not more thickly scattered thro' this tedious mass of commentary; since there are still many singularities of language and construction, which are passed over in silence. We could have wished, also, that those passages and phrases of Homer had been noted, which Æschylus has imitated or adopted: these are not a few, and are worthy of remark, as Æschylus is known to have been a warm admirer of the father of Grecian song, and to have termed his own compositions 'crumbs of the Homeric banquet.' We cannot refrain from transcribing, for the edification and amusement of our readers, a note of John Muller's on v. 186. '*Quanta his Jobus æquivoca dixit! Magnitudo duorum auctorum summæ antiquitatis similitudinem habet; altior tamen AUSITIDENSIS;* (*i. e.*

the less instructive. I must say, not having in this instance the fear of the young Reviewer before my eyes, that I think, even where his interpretations may perhaps be considered as not strictly relative to the passage in question, there is such an air of learning, of deep thinking, and philosophical research in his notes, that to those who love to mix geographical, historical, or political knowledge with their more useful studies of genitive and dative cases, they will always be very acceptable. The late Mr. Bryant, who was much more eccentric in his disquisitions than "my friend Joannes Muller," in his notes upon Æschylus, was nevertheless, I suspect, almost as good a scholar as the E. Reviewer, who, with whatever disrespect he may be disposed to treat the singularities, or, as he might perhaps call them, the conundrums of that great man, will never persuade me, because I differ from him, to hold him in contempt. In fact, it is no uncommon thing for the most profound scholars to advance paradoxes, originating, not merely from a love of singularity and superiority above the vulgar throng, but from their discovery of the great uncertainty of all human knowledge. Many are the instances which might be adduced in proof of this, not only in philology, but in medicine, in theology, in history, and in every branch of science.

(*i. e.* the man of Uz.) *Græcus ad humaniorem* μυθολογίαν *delabitur.*' This is more in the style (we do not mean as to the Latinity) of Justus Lipsius and Vincentius Obsopæus, than any thing we have read in the labours of modern commentators, except some of the lucubrations of Schutz."—While I thank the Reviewer for his condescensive civility, I beg leave to say, that I believe my notes will be found as numerous as those of any other commentator. It is very difficult to say what are singularities of language. What one person, not widely conversant with the circle of Greek literature, may think a singularity, another, who has taken a more extensive range, and has enjoyed greater opportunities of remark, may think no singularity at all. I remember, when a boy, eagerly noting down such words as ὁτιῶν & νυνὶ & οὑτοσὶ in Aristophanes. A very few pages in that author made me smile at the unnecessary pains I had taken. With regard to Homer, my only fear is that too much has been brought forward. The Reviewer, in his critique on my notes, appears to have forgotten Stanley's, to which I beg to refer him, only remarking, that it would have been useless tautology in me to repeat what he had already said. Of Muller's note, I can only observe, that it appears to me a very judicious one. He compares certain expressions of Æschylus with others which are put into the mouth of Job; and asserts the superiority of the sacred above the heathen writer. Mr. Muller probably had in view, besides many other passages, Job ch. xix. and if the reader is not "edified and *amused*," and delighted, and awestruck, by the sublimity of that chapter, he must have certain defects of head and heart, which, if he values his *happiness*, he will do well to get cured of with all imaginable speed. Mr. Muller's com-

G

parison between the sacred and profane writers, and his judicious observations on the result of that comparison, I am sure will not be treated by any reflecting person with contempt; and I really do not think the writer of the E. R. would himself encourage flippancy on such an occasion. I am persuaded, that, even on slight reflection, he will join with me in wishing that sentence unwritten.

"We are surprised at the implicit deference which Mr. Butler pays to the authority of Hesychius, Suidas, and the author of the Etymologicon Magnum, whose lexicons are three of the most corrupt books extant in any language. Indeed it requires considerable caution and discernment to use the works of the lexicographists and grammarians with advantage," &c.—I pay no implicit deference to these lexicons; I frequently quote them, Hesychius especially, for reasons known to every scholar. Unquestionably the text of Hesychius is corrupt, but who does not know, that, by the labours of Alberti and Ruhnkenius, it is perhaps the *very best* edited book in the whole compass of Greek literature? Who does not know, that the words of Hesychius are taken, not at random, but from passages selected very largely from the tragedians? Who does not know, that his glosses in many instances lead to the specific passage? Who does not know, how much he has taken from Æschylus? Finally, if the Reviewer wanted authority for an English word, where would he direct his search rather than to Johnson's Dictionary? But it is quite futile to argue longer on such a subject, and the E. R. is ready enough to admit the authority of these very lexicographers, whenever it is convenient to him.

"A

"A singular etymology is proposed for νῆστις at v. 575. Mr. Butler derives it from νὴ and στάσις—'errabunda.' To this we demur, &c."—This Reviewer is not to blame me for proposing the etymology, but the Schol. β. (to whose authority, as it makes against him in this instance, I suppose he will demur), who says, ἐστερημένη σιτίων ἢ στάσεως, and again, v. 601, Ἐστερημέναις τροφῆς καὶ στάσεως. And the Schol. A. on v. 601, says, Γέγραπται δὲ καὶ νήστισιν διὰ τοῦ η, ἤγουν ποιούσαις ἐμὲ πλανᾶσθαι τῇδε κἀκεῖσε ἀπὸ τοῦ νη, στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ στάσις. With the remainder of this passage, introduced for no other purpose than a *flourish*, I have nothing to do; and I therefore omit it for the sake of brevity.

"No notice is taken of the learned illustration and interpretation of v. 862, by Ruhnken, who renders ἐν σφαγαῖσι '*in jugulo*,' and supports his opinion by a variety of references; nor of Porson's remark on the Hecub. 1125, concerning the active usage of πιστὸς in v. 925."—Gently, gently, my good lad! Wait till you come to Agam. v. 1608, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν, where you will find Heath translates ἀπὸ σφαγῆς *ex jugulo*, and where you will also find what I have to say on this matter. Yet even if I had overlooked a note in such an immense mass of materials as I have had to arrange, I should not have considered this as more than a venial error, for which I believe I should have readily found indulgence from any candid person. But what am I to say to the Reviewer, who not having such trouble of selection, and having my book, as I suppose, on the table, has in this very sentence committed an infinitely greater offence? Any man, in a far less difficult undertaking than mine, may be guilty of an *omission*, but

 what

what excuse has he for an insertion in direct opposition to truth? How will the Reviewer justify his declaration that I have taken *no notice* of the remark of Professor Porson on the Hec. v. 1125. when I refer him to my words, 'Πιρὸς defendit Heath ex Steph. Thesauro et Heathio longe doctior Porsonus, ad Eurip. Hec. v. 1115.' Surely he will not avail himself of the idle subterfuge that v. 1115 is printed by error of the press for 1125, especially as Porson has no note on v. 1115. I cannot think he will shelter himself under the meanness of a typographical quibble, especially as he commits more than a similar one in this very sentence, where, for 925, we should read 916.*

"We are somewhat surprised that Mr. Butler should coincide with Morell in his strange version of v. 1000. ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. '*Tu mihi, velut fluctus, molestus*

* I take this opportunity to apologise to the E. R. for my scanty display of Greek quotations in this letter. And to my readers in general, for any errors they may observe in the accentuation or even the orthography of the Greek words I have unavoidably introduced—In fact, though the printer of this pamphlet is very accurate and intelligent where his own language is concerned, yet living in a country town, he has little occasion for Greek types, and possesses but a very small supply of them; and the use of that small number is again cramped by the difficulty of setting them, a circumstance which has delayed the publication of this letter very greatly. I have therefore been obliged, greatly to my mortification, to abstain from quoting and emending a variety of FRAGMENTS from Achæus the Eretrian, Plato Comicus, Sopater, Astydamas, &c. &c. &c. &c. which, though very little to the purpose, yet if lugged in by the head and shoulders, would have served *to illustrate my extensive reading, and to astonish the unlearned.* I hope, however, if I should live to edit *a single play* of Euripides, to gratify the learned and overwhelm the unlearned world, with a copious inundation of *certain* conjectures and unexceptionable canons.

molestus es persuadendo,' in which they follow M. Apostolius. The usual and obvious mode of construing is confirmed to certainty, by similar expressions in the Andromache v. 538, and in Medea 28; see also Samson Agonistes 960."—I give my reason, because I think Virgil has imitated, and in his imitation has explained the passage; but the Reviewer in fairness should have stated that I give *both interpretations* and leave the reader to chuse which he pleases; either make good sense, and are supported by classical authorities, but from the use of the word ὀχλεῖς I conceive my interpretation somewhat preferable; if he was deaf as the waves he could not be *troubled* by the discourse of Mercury. Still I am not tenacious of my interpretation, in my notes, or even at present. I leave it to the taste of the reader. The remainder of this paragraph I may omit. For the sake of brevity I omit the next paragraph; which, with an air of condescensive impartiality, conveys the general language of complimentary civility. I shall only remark, that I have done what I considered my duty in referring rather to the original writers than to their successors of the Dutch school, but that (as is admitted by the Reviewer in the subsequent number) *I have extracted largely from the writers of that school*, whatever I found to the purpose. It is somewhat singular that the list of Dutch Worthies, Hemsterhusius, Valkenarius, Piersonus, Koenius, Ruhnkenius, occurs in one paragraph of a late publication, by a writer of whose learning and experience I entertain a much higher opinion than I do of the E. R. This, however, may be an accidental coincidence, for I do not mean to insinuate that the E. R. has been poaching for a list of the Dutch critics on that manor.

"The

" The copious enumeration of Various Lections which is contained in the critical commentary, will be of great utility to future editors of Æschylus, but we cannot help observing that although we are now presented with a very useful mass of collectanea, the volumes before us can scarcely be termed part of a '*new edition*' of Æschylus." The next paragraph and the subsequent quotation from Schutz are in direct opposition to the former part of this sentence, and are brought for the purpose of expressly contradicting it; the latter part of the sentence I really cannot understand. If an editor who gives a new constitution of the text, an original and copious commentary on it, collations of inedited MSS. and inedited remarks of the first scholars, on almost every line of the text, cannot be said to have given a *new* edition of a work, I would humbly ask the E. R. by what name he would designate his labours? The two next paragraphs are palpably contradictory of the preceding, and are as follows. " We will conclude our animadversions on the first volume, with a sensible remark made by Schutz in the preface to his edition of this author, p. vii. who, it appears, afforded a singular instance of being convinced of a truth and yet acting in direct opposition to it. Γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

'Tale editionum genus, utut plurima in iis bona insint, propagando inter eruditos homines Græcarum litterarum studio parum prodesse certe scio; meliusque, quamvis minus gloriose, de eo mereri arbitror, qui curent, ut correcta, quæ merum textum auctorum habeant, exemplaria, exiguo pretio venalia in manus studiosorum veniant.'

I can

I can only account for this singularity by conjecturing that the E. R. has here disclosed the object of his whole critique, which I presume to have been no other, than to prepare the world for the really *new edition* of Æschylus, by the Rev. J. C. Blomfield, "quæ merum textum auctoris habens, exiguo pretio venalis, in manus studiosorum veniat." Which I am thus very happy to assist in advertising.

"We should not omit to observe, that for a knowledge of the corrections which we have stated as the late Professor Porson's, we are indebted to the kindness of a learned friend, to whom they were originally communicated."—I shall have more to say on this subject in a subsequent remark; in the mean time, I beg to ask whether this is a *fair* statement? Being *the truth* and *the whole truth*? Whether, with these corrections, certain *remarks* or references have not also been communicated, which greatly assisted the Reviewer to *flourish* on this occasion? *

I now come to the second part of the performance in the E. R. No. xxx. but having dwelt much longer on the first than I had intended, I shall be more concise in my notice of it. The first paragraph is occupied in correcting a blunder, which the Reviewer acknowledges himself to have made in the preceding number. In doing which he commits another—and another.

"We have before mentioned our disapprobation of his [Mr. Butler's] notion, that these three, with the Supplices, formed a Tetralogia Promethea, but in doing so we inadvertently committed a mistake. The author of the

* Συνδίκοισι. H. e. To the *intended Select Committee* of inspectors of the Porsonian treasures purchased for Trinity College Library.

the argument to the Persæ states, that Æschylus gained the prize in the Archonship of Menon, by the following tetralogy, Persæ, Glaucus Potniensis, Phineus, and Prometheus, 'that is,' we said, 'either the Prometheus Vinctus or Solutus; for the Prometheus Ignifer seems to have been a Satyric Drama, as was the Glaucus Potniensis.' We should have said, the Glaucus Pontius, or Marinus; for the other was a tragedy: the Phineus was probably the Satyric Drama of the Tetralogy."—Here we have blunder the first continued, and confirmed, for an exposition of which see p. 21. We have also the following statement:

First of all the Tetralogy is said to consist of the Persæ, Glaucus Potniensis, Phineus, and Prometheus (Vinctus or Solutus); in which tetralogy there were of course three tragedies and one Satyric Drama, which the Reviewer conjectures to have been the Glaucus Potniensis. *Now* he tells us, that he should have said the Glaucus Pontius or Marinus; for the other (meaning the Glaucus Potniensis) was a tragedy, (and therefore the Glaucus Pontius was a Satyric Drama). Not content with this, he subjoins, "the Phineus was probably the satyric drama of the tetralogy." Therefore the tetralogy consisted of two tragedies and two satyric dramas. I shall leave the learned Reviewer to reconcile this mass of inconsistency as well as he can. In the subsequent observation there is better sense and judgement, yet some of the titles of Epicharmus's plays are Γᾶ καὶ Θάλασσα — Κύκλωψ — Προμηθεύς Πυρκαεὺς sive Πύῤῥα, these are surely *suspicious* titles.—The Reviewer proceeds "to supply the deficiencies in my edition of the Fragments, taking for the basis of his remarks the text of

of Stanley," against my use of which in the preceding number he so loudly declaims. The material part of the addition to the Prom. Ign. FRAGM. 1. is anticipated by Stanley and Pauw, whose words I have quoted.

FRAGM. II. None of the emendations proposed by the Reviewer seem to me happy, and all are, as even the Reviewer seems fully aware, open to the strongest objections; the sense which I have given after the emendation of Pauw, which, however futile, happens to come from the Dutch School, and from no less a man in it than Hemsterhusius, appears to me the easiest and most natural.

FRAGM. III. When the Reviewer says, "The introductory words of Plutarch prove that this was a satyric drama, of which indeed the fragments themselves contain internal evidence;" the natural inference is, that I have maintained a contrary opinion, at least no one would suspect that I had both quoted the passage from Plutarch, and maintained the very same positions which the Reviewer seems to advance as his own.

In respect to the fragments of the Prometheus Solutus, the Reviewer says that, "I do not mention that in Dionysius is σὺ οἶδα for σάφ' οἶδα, which is true; or μέμψει for μέμψῃ, which of course I had no occasion to give, as it is the same word, vide p. 22, or θοῦρός περ ὢν for θουρὸς περῶν, as H. Stephens had corrected the words in Strabo. Now as θοῦρός περ ὦν are the words of the text as quoted from Strabo by Stanley, and θοῦρός περ ὢν are the words of the text in Dionysius, and as the Reviewer professes to take Stanley's text for the basis of his re-

 marks,

marks, I am puzzled to understand why I should have noted θοῦρός τις ὢν as a variation from θοῦρός τις ὤν, to which it seems as like as identity can make it. And as to my not having noticed Stephens' reading of θηρὸς πτερῶν, I can only say, that, if my eyes do not deceive me, I have given it at full length in Stephens' own words, p. 220.

"Secondly, he gives Salmasius the credit of σὺ βαλὼν διώξεις for συμβαλὼν δηώσεις, which is the correction, and an elegant one it is, of Paulus Leopardus, Emend. v. 17."—Now it so happens, that I quote the emendation of Paulus Leopardus at full length, which is *not* σὺ βαλὼν διώξεις, but σὺ βαλὼν διώσεις, from διώθω; and hence it follows that I have *not* attributed the emendation of Paulus Leopardus to Salmasius, but have given suum cuique, each his own, with more fairness and more accuracy than I can always find observed by the Reviewer. With regard to the alteration of the word στρογγυλῶν I must leave it to the sagacity of the Edinburgh Reviewer, only remarking, that I quite agree with him in rejecting γογγύλων.

The arrangement of FRAGM. IV. is palpably obvious, no man can take credit to himself for so insignificant an exploit. I am, therefore, willing to resign the glory of it to Toup. in Suid. I. p. 94.

"FRAGM. V. συστρέψας is Bentley's correction, and not Pauw's. Epist. ad Mill. p. 50."—What is that to me, good Mr. Reviewer? I have given Pauw's note as an editor of Æschylus, with his name printed in capitals after it; and you and he, young Gentleman, must settle the matter.—I now come to the Supplices.

"V. 4.

" V. 4. Mr. Butler has not remarked that Porson retained the old reading λεπτοϐαθῶν, without the article; τῶν does not appear to us to be indispensable, tho' it improves the verse."—Here I must once more apostrophize the Reviewer, and say, My good Lad, I profess to give Varias Lectiones, varias *different* lectiones *readings.* Now the reading in the text of Stanley is Λεπτοβαθῶν, without the article, and the reading in the text of Porson is Λεπτοβαθῶν, without the article, and as Λεπτοβαθῶν looks to me very like Λεπτοβαθῶν, I did not conceive it to be a different reading, and for that reason I did not notice it. This is not the first nor the second time that I have had occasion to remark the hypercritical accuracy of the Reviewer, in trying to lay sins of omission, though groundlessly, to my charge. The remaining part of the sentence, in which the Reviewer says that τῶν is not indispensable though it *improves* the verse, reminds me of that judicious criticism in the Spectator, where the commentator has but two foolish reasons for preferring a certain reading; first, because the rhyme, and secondly because the sense, was preserved by it.

Passing over the intervening matter, which is not my immediate concern, I come to v. 84, which the Reviewer reads ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες, as if it were so printed in the text; whereas it is ἑτοίμως in the text, and ἐτύμως is a Var. Lect. his conjecture, however, that ὦ should be added, deserves consideration, though his interpretation by no means satisfies me.

" An excellent conjecture of Bothe's, in v. 101, is unnoticed; he reads δαπίδον for δ' ἀπιδὼν."—I never can believe that Æschylus, who uses δάπιδον with the first

long

long in the two instances in which it occurs, Prom. v. 828, and Choeph. v. 796, would here use it short, tho' it is short in Homer. But if δάπεδον be an allowable reading here, why is γάπεδον forsooth the true reading in the other two instances, see p. 38. But what becomes of the much wanted δὲ, if we read δαπέδων, and what becomes of the metre, if we read δὲ δαπέδων? And why is not the sense good enough from the common reading?

"There is a dismally tedious note on v. 130, in which a conjecture or two is set forth in the form of a query: Nec tamen placet, says Mr. Butler; which observation, with regard to ourselves, is strictly true."—The note on v. 130, is, I fear, dismally tedious, and the sneer with which the Reviewer closes his remark on it, is, I fear, but too well founded. Yet what could I do? The passage is deplorably corrupt. I have collected all that preceding commentators have written on it; and shewn where they failed. I have added my own observations, and given whatever hints I could, towards its elucidation. I have confessed the difficulty, and the dissatisfaction I feel, after all that has been done; and I have recommended the passage to better scholars, who may come after me. The Reviewer has no reason to expect that I should enliven a critical commentary with a country dance, and I do not observe, notwithstanding the contempt he expresses for all that I have done, that he has offered any thing of his own. So much easier is it to find a fault than to correct one.

"Schutz is certainly right in taking δοςὸς with ἀχεί-μαλον, notwithstanding that the learned editor on this occasion 'desiderates Mr. Schutz's wonted elegance.'

But

But where, in the name of fortune, did Mr. Butler learn to talk of the *elegance* of this commentator, which is a topic he insists on in frequent laudatory remarks? May we not expect to hear of the *elegant* Le Clerk, the *elegant* Pauw, the *elegant* Bothe? What possible claim an editor can have to this epithet who possesses neither learning, taste, nor literary honesty, we are at a loss to conceive."—I would ask the Reviewer if he *does* hear of the elegant Le Clerc, the elegant Pauw, or the elegant Bothe? Or if I have in fact applied that epithet to them in any instance? But this passage only affords too striking an instance of the narrow spirit which prevails among some of the disciples of the late Greek Professor. From his own unrivalled height, that truly learned man looked down on inferior scholars with too much fastidiousness. But if he, from his acknowledged pre-eminence, had a right to consider the generality of scholars as beneath him, and if, with a weakness which certainly one could have wished he had not indulged, he sometimes spoke of them too slightingly, are his juvenile disciples entitled to the same liberty?

> An quodcunque facit Mæcenas, TE quoque verum est
> Tanto dissimilem, et tanto certare minorem?

It has been my great object, throughout my whole work, to treat no scholar with asperity—to indulge in no petulant sneers—no flippant sarcasms—no contemptuous irony. A scholar ought to be a gentleman. He ought to have his manners and his disposition humanized by the studies in which he is engaged; and if in the pursuit of them he only acquires a certain number of hard words, and scattered fragments, and long and short syllables, he had better have employed himself in some useful mechanic

chanic occupation, for he has obtained no knowledge that will justly entitle him to respect. All *wanton and unprovoked abuse*, which we so often see scholars apt to lavish on those who happen to differ in opinion from them, is a disgrace to themselves, and on their own heads be the folly and shame of it. The late Greek Professor, in my humble opinion, very much undervalued the talents of some of the continental scholars, who, tho' not equal to him in acuteness or depth of learning, were yet no contemptible men. His imitators, with the usual servility of that tribe, affect a superciliousness, which is neither warranted by their learning nor their experience, and which I shall certainly use my humble and ceaseless efforts to oppose. When I am made to say "that I *desiderate Mr.* Schutz's wonted elegance," the youthful Reviewer has translated the words "ubi solitam elegantiam viri cl. desidero." This I will maintain, in defiance of a triple phalanx of Edinburgh Reviewers. Schutz has done more than any preceding commentator except Stanley. He has explained many passages before left in obscurity, and has explained them well. Where a passage is capable of two interpretations, he has generally preferred the better—the more natural—the more pleasing—or the more poetical. —On these grounds I maintain, and will maintain the justice of my expression. Schutz had not great metrical skill, great accuracy in collation, or great confidence in his own powers; yet he has done a great deal. His want of literary honesty is unpardonable and notorious; and whoever takes the trouble to read my note on v. 213, will see my opinion fairly stated. But he will find no abuse there. He will find certain facts affirmed—and the proof of these facts adduced—and the inference left

left to the reader—and a candid acknowledgement of the merits of Schutz in other respects. This, however, is a subject which more properly belongs to my preface, where it will be discussed fairly and temperately.

With regard to my interpretation of ἄλα στέγων δορὸς, it would not have been "superfluous to prove it false," as to me it is evidently true. And I might more justly find fault with the Reviewer for having omitted to assign a reason, than he blames me for having said, ἴστω Porsonus quod quis non prætulerit? Surely in using such an expression I cannot have left the least possible doubt on the mind of the reader which I thought the true reading; and why was I to go out of the way to state that which no tiro in the language can be ignorant of. But the Reviewer is here guilty of Hypercriticism with a vengeance; he finds fault with what he acknowledges to be right, merely that he may have the opportunity of displaying his lore in a matter, which not only every scholar, but every boy who begins to make Greek verses, must know. Does he suppose that I have not even schoolboy information enough to know that the last syllable in φρονήσαις is long? Could not even the accent have discovered this to me, if I had been ignorant of the prosody? And have I not in a hundred previous instances remarked the law of the terminating trisyllable? and can it be necessary then to give a solemn decision between two readings, where one makes a false quantity and the other does not? Would it not be a περιεργία, a superfluous expense of time and paper? It has been my general rule to make a remark on such occasions, where there is any discrepance of opinion or room for error. In the space of the very single page opposite to that which contains the note in question, I have omitted

omitted to observe—first, that γέφυρα is the true reading, not γάφυρα, as in Ald.—2. That προμηθείαν is the true reading, not προμηθίαν, as Guelph. Ald.—3. That τἄμ' ἴσῃ διλλημένας is the true reading, not τἄμ' ἐπιδιλλημένας, as Rob.—4. That ἀξονήλατοι is the true reading, not ἀξονείλατοι, as Ald. And so in many other instances, amounting in the whole, in the single page preceding the note, to no less than twenty eight: and in like manner in every page. For in giving the Varr. Lectt. it surely could not be necessary to interpose my own judgement in cases which are so evident as to speak for themselves. What would be the use of saying Γάφυρα Ald. quæ vox corrupta videtur. Τἄμ' ἐπιδιλτημένας Rob. quod per metrum fieri non potest, (a case in point) 'Αξονείλατοι Ald. H. et EI scil. in Codd. sæpe confunduntur. I *might* have said all this, but would it have improved any reader qualified to sit down to Æschylus?—Surely no.

I should have thought such wise saws, delivered with such solemnity, on such a case, an indirect proof that the commentator had no real learning in store for real difficulties. Indeed, the Reviewer, *who generally takes occasion to make a display when there is no difficulty*, is not less astonished at the profundity of his own knowledge, than the poor Welchman in the ASTEIA of the modern Hierocles, who having never seen a piece of gold, and being paid 15s. 6d. for work done at Bristol, in half-a-guinea and two half-crowns, hastened home with his treasure, and exclaimed, casting a farewell look of commiseration on the distant spires of the city, 'Ah poor Pristol, poor Pristol, one more such plow and its all over with thee!' So mighty was the treasure which this honest

honest Welchman conceived himself to possess, because he had never seen so much before.

"For [illegible], v. 228, we think [illegible] should be read."—And I think [illegible] should not be read. And I think *I think* is as good authority as *we think*, whatever the Reviewer may think on the occasion.*

"If we mistake not, Porson's correction was [illegible]."—Would it not have been fair to have stated that [illegible] was my conjecture on the subject, however inferior it might be to Porson's?

"The Strophe and Antistrophe which Mr. Butler has arranged at v. 639, are capable of a much more Rhythmical division, but we shall forbear to suggest it, as our hints will probably have been superseded by the appearance of Dr. Burney's work on the choric metres of

* I am not unconscious of the advantage which I am giving the Reviewer here, who will probably urge this passage as an instance of my ignorance of grammar, or my deficiency in arithmetic, notwithstanding I have "*flourished*" so magnificently about Cocker, and shewn myself acquainted with at least addition and subtraction in p. 27. What? may the Rev. say, does "this friend of Joannes Muller" pretend to edit *Æschylus*, when he cannot tell the difference between *I* and *we*?—I believe *I know* the difference, though I may not chuse, myself, *to state it*. I have not the least doubt it will be *found out* in due time. However, for the benefit of the uninformed or uninitiated, I shall state that in a Review, WE means I, and US means ME, and OUR opinion means MY opinion. The reason of which is, that if an author were supposed to meet a Reviewer on equal grounds, the public opinion might as often incline to the Author as to the Reviewer in any disputed point. But when these *paper pluralities* are brought in to aid, comfort and abet said Reviewer, the reader is naturally entrapped to be on the stronger side, as if a Junta of greybearded sages had decided the case.

Æschylus before these remarks can issue from the press."—This is a rare instance of modesty in a stripling Reviewer. He says, that a more rhythmical division might be made, but he very wisely forbears the attempt, and remains guarded by his own general assertion. If it is objectionable, the Reviewer should have specified his objections, and shewn that he *could* have done better. But no—in his great modesty he thinks *his* hints will have been superseded by Dr. Burney.

" The commentators have made sad work with v. 568, and Mr. Butler halfucinates with the rest.—ὃν τ' ἐπέρχεται Τυφῶ μένος Ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον. Pulcherrime says Mr. B. interpres Gallicus *Ou se repand amenée par Typhon l' eau du Nil*: this may be beautiful, and it is new, but it is not true; and, till the French translator or the English editor has explained to us the construction and the meaning which they have adopted, we shall continue to think Νείλου the antecedent to ὅν."—How far the Reviewer understands French I know not, perhaps as well as he does Greek, in which case it will be superfluous in me to hint to him that he *has continued to think* Νείλου the antecedent to ὅν, *as the French translator thought before him.* But as I have commended the French translation, and am called upon to explain it, I must venture on this work of supererogation. I must, in order to do this clearly, premise the interpretation of Stanley. *He* makes λειμῶνα the antecedent to ὅν, and his construction is, ὃν μένος Τυφῶ ἐπέρχεται (ἐπιλάμπει) τὸ ὕδωρ (τὸ) Νείλου νόσοις ἄθικτον. And certainly this is not bad sense, nor am I very angry at those who adopt it as the *most obvious* explanation of the passage in question. There are, however, in my mind, two objections, sufficient

cient to incline me to the more recondite interpretation; these are, the presence of the particle τὶ, and the use of the words Τυφῶ μένος as applied to the Nile. For, if we take the more recondite interpretation, and make ὃν refer to Νεῖλον, we shall have the particle τὶ in its place, and the words Τυφῶ μένος, applied to the furious hot winds, still, I believe, in that country called typhoons or tufaons: *the snow-fed plain* (for so I would chuse to construe it, alluding to the increase of the Nile from the snows on the Æthiopian mountains) *and the salubrious waters of the Nile* which (Nile) *the furious Typhon invades.* Now this is exactly in conformity with the doctrine of Plutarch De Is. & Osir. p. 366, who tells us (from the scarcity of Greek types I am obliged to translate the passage) that Typhon signifies the principle of heat or dryness, destroying that principle of humidity which causes the increase of the Nile. And the queen of the Æthiopians, who is said to be his auxiliary, signifies the south winds from Æthiopia, for that, when these south winds prevail over the Etesiæ, or periodical north winds which drive the clouds towards Æthiopia, and by such prevalence hinder the rains, which cause the increment of the Nile from falling there, then Typhon continues to act on the Nile till he diminishes it by evaporation, and prevailing entirely, DRIVES, OR CONDUCTS THE NILE, contrary to its usual form, contracted and flowing in a low and hollow channel, to the sea. In the words *amenée par Typhon*, we have the very expression of Plutarch; and I leave to any man, who knows the rudiments of grammar, to determine whether, when the French translator says 'amenée par Typhon l' eau du Nil' *he can possibly make* ὃν *the relative to any thing but* ὕδωρ τὸ Νείλου. Is it not exactly as if he had said, l'eau du

Nil qui est amenée par Typhon, or l' eau du Nil que Typhon amene?

"V. 814. The passage from Ælian adduced by Abresch, is nothing to the purpose, we are surprised that Mr. Butler should not have illustrated the phrase."—I have here quoted Abresch, as I was bound to quote any other commentator, not as approving. What does the Reviewer mean by complaining that I have not illustrated the phrase? I have quoted a similar passage in Eurip. Androm. where αἰχμῇ corrupts the metre, where ταμιεῖ preserves it, and where τέμνω is used in the sense of αἰχμάζω. If to have chosen the most apposite passage in the whole compass of Greek literature, be not to illustrate it, I will beg the favour of the Reviewer to give a specimen of *his* illustration.

The Reviewer exhibits the first sixteen lines of the deplorably corrupt monostrophics at v. 815. sqq. which he reduces to Antistrophics. I shall here confess that I am not deeply infected with the Antistrophico-mania, which is very prevalent among the Porsoninians and Porsonaccians of the day,* which yet their really great master does not seem to have indulged in. I cannot think that after the torture of transpositions, rejections, and insertions in every line, we are likely to have much of the sense or many of the words of the Greek Tragoedians, though we may be very much edified by the lucubrations of Messrs. —— and —— A. B.s or Under-graduates, who facetiously nickname them Greek Choruses.

* The Reviewer, who no doubt is as well versed in Italian as in French, will understand the value of these terms.

ruses. I am very cautious in firing my canons, but I think I can venture to discharge one with great advantage, as it will afford them an unerring guide to all the corruptions of the Greek MSS. And in doing this, I shall be more liberal than some of the graver doctors of the Hermetic art, who used to wrap up their alchemical arcana in mysterious and impenetrable obscurity. My receipt for the "opus magnum" carries its own recommendation, in its simplicity and perspicuity, and here it is;

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Shake these letters all together, transpose and transverse them secundum artem, coque celeriter in cerebello asinino, adde Σφλεγμοβλαβεω, satis confidentiæ, doctrinæ parum, et sic facies

QUIDLIBET ex QUOLIBET.

Probatum est.

For instance, A SOW'S EAR. For O,W,'S, read I,L,K, and for EAR read PURSE, and thus, with no trouble, you will have accomplished a greater labour than ever was ventured on by Hercules, and in defiance of the wisdom of ages and the infallibility of the adage, you will have made A SILK PURSE of a SOW's EAR.

But to return to the Monostrophics.—It is true, that sometimes a line and sometimes a whole strophe is misplaced in a chorus, but it does not necessarily follow that all monostrophics are reducible to a regular form; and I am sure they were not all designed so. For instance, will any man affirm that the wild ravings of Io in the Prometheus were written Antistrophically? I shall believe him when he is able, by any method but that

that of my *patent canon*, to reduce them, and to prove that in such regularity there is more truth and nature than in their present form. Still I do not deny that in various instances the Monostrophics have been well and successfully arranged, but that is no reason for attempting them all. The Tragœdians, comparatively speaking, rarely employ trochaics for the dialogues; are we therefore to cut down all trochaics to Trimeter Iambics? Let us see how we shall succeed according to the *patent canon:* Æsch. Pers. v. 159.

Λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους
Θεοῦ τε κἀμοῦ κοινὸν εὐνατήριον.
Κραδίαν δ' ἀμύσσει φροντὶς ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ.

ΛΙΠΟΥΣ'. Ταῦτα δὴ λιποῦσ' adscripsit Græculus, quod aperte vitiosum. ΘΕΟΥ ΤΕ ΚΑΜΟΥ Insigniter hic errarunt librarii. Pro θεοῦ in omnibus Codd. scriptum est καὶ τὸ Δαρείου, metro invitissimo.—Et sic inepte edidit Porsonus; nos θεοῦ dedimus nostro periculo. Qua quidem emendatione nihil certius aut felicius, ut e versu superiore patet, ubi Atossa θεοῦ εὐνάτειρα Περσῶν dicitur. Hoc explicare voluit Græculus cujus scholium irrepsit in textum. ΚΡΑΔΙΑΝ Δ' sic nos; antea scriptum erat, inani περιεργίᾳ, Καί με καρδίαν. However, for the satisfaction of the Reviewer, I will confess to him, that I think these Monostrophics possibly were once regular; and that I myself very boldly and successfully antistrophized just as much of these Monostrophics as he has. And because I could not get any farther without the patent canon, which I lend to my friends, but am not fond of firing myself, I thought it better to leave the whole in its monostrophic state, than to convert it into a Butlerian Chorus instead of Æschylean Monostrophics; for tho' I have the highest veneration for my own abilities, and should be sorry not to write better

Greek

Greek verses than ever came from the pen of Æschylus, yet I do not think it fair to give my choruses to the public under his name. Suum cuique is my motto, as it was the Reviewer's, I suppose, when he stole your famous reading of πρὶν ἂν ἔγωγ' ἄν. But on this subject it is but fair to refer to my note on v. 917.

"We scarcely know what to say of v. 855, &c. except that the conjectures of Mr. Butler and his learned friend are equally inadmissible, since μεθίεσθαι requires a genitive case."—The Reviewer is right. My friend made a blunder, which I too hastily passed over—and I thank him for this opportunity of amending it, for I disdain to conceal it, or to call to my aid the ἐκεῖνο after μεθήσομαι in Phœniss. v. 522, which Porson has rightly corrected. But to say the truth, I did not sufficiently disengage my attention from another passage of Euripides *illustrative* of this (see p. 62) Med. v. 558, μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον, and I must therefore request the reader to read here μεθεῖναι instead of μεθίεσθαι, with the rest of my conjecture, till he can extricate himself from this most corrupt passage by the help of the patent canon, or some better aid.

V. 879. Here is a long and insulting note of the Reviewer, in which he assumes what he has no right to assume, that I do not see any corruption in a corrupt passage of Hesychius, which he is so good, partly by the help of the commentators on Hesychius, in imitation of no less a man than Bentley, to explain *at his peril*. I must once more remind him, that I make no excursive criticisms in my notes, for substantial reasons already assigned.*

V. 899,

* I must be allowed to remark that I am sure, from various passages

that of my *patent canon*, to reduce them, and to prove that in such regularity there is more truth and nature than in their present form. Still I do not deny that in various instances the Monostrophics have been well and successfully arranged, but that is no reason for attempting them all. The Tragædians, comparatively speaking, rarely employ trochaics for the dialogues; are we therefore to cut down all trochaics to Trimeter Iambics? Let us see how we shall succeed according to the *patent canon:* Æsch. Pers. v. 159.

Λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους
Θεοῦ τε κἀμοῦ κοινὸν εὐνατήριον.
Κραδίαν δ' ἀμύσσει φροντὶς ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ.

ΛΙΠΟΥΣ'. Ταῦτα δὴ λιποῦσ' adscripsit Græculus, quod aperte vitiosum. ΘΕΟΥ ΤΕ ΚΑΜΟΥ Insigniter hic errarunt librarii. Pro θεοῦ in omnibus Codd. scriptum est καὶ τὸ Δαρείου, metro invitissimo.—Et sic inepte edidit Porsonus; nos θεοῦ dedimus nostro periculo. Qua quidem emendatione nihil certius aut felicius, ut e versu superiore patet, ubi Atossa θεοῦ εὐνάτειρα Περσῶν dicitur. Hoc explicare voluit Græculus cujus scholium irrepsit in textum. ΚΡΑΔΙΑΝ Δ' sic nos; antea scriptum erat, inani περιεργίᾳ, Καί με καρδίαν. However, for the satisfaction of the Reviewer, I will confess to him, that I think these Monostrophics possibly were once regular; and that I myself very boldly and successfully antistrophized just as much of these Monostrophics as he has. And because I could not get any farther without the patent canon, which I lend to my friends, but am not fond of firing myself, I thought it better to leave the whole in its monostrophic state, than to convert it into a Butlerian Chorus instead of Æschylean Monostrophics; for tho' I have the highest veneration for my own abilities, and should be sorry not to write better

Greek

Greek verses than ever came from the pen of Æschylus, yet I do not think it fair to give my choruses to the public under his name. Suum cuique is my motto, as it was the Reviewer's, I suppose, when he stole your famous reading of πρὶν ἂν ἔγνωγ' ἄν. But on this subject it is but fair to refer to my note on v. 917.

"We scarcely know what to say of v. 855, &c. except that the conjectures of Mr. Butler and his learned friend are equally inadmissible, since μεθεῖσθαι requires a genitive case."—The Reviewer is right. My friend made a blunder, which I too hastily passed over—and I thank him for this opportunity of amending it, for I disdain to conceal it, or to call to my aid the ἐκεῖνο after μεθήσομαι in Phœniss. v. 522, which Porson has rightly corrected. But to say the truth, I did not sufficiently disengage my attention from another passage of Euripides *illustrative* of this (see p. 62) Med. v. 558, μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον, and I must therefore request the reader to read here μεθεῖναι instead of μεθέσθαι, with the rest of my conjecture, till he can extricate himself from this most corrupt passage by the help of the patent canon, or some better aid.

V. 879. Here is a long and insulting note of the Reviewer, in which he assumes what he has no right to assume, that I do not see any corruption in a corrupt passage of Hesychius, which he is so good, partly by the help of the commentators on Hesychius, in imitation of no less a man than Bentley, to explain *at his peril.* I must once more remind him, that I make no excursive criticisms in my notes, for substantial reasons already assigned.*

V. 899.

* I must be allowed to remark that I am sure, from various passages

"V. 899. With regard to βᾶ, μᾶ, and ὤᾶ, about which interjections Mr. Butler seems to be in doubt, all that we could tell him about them has been anticipated by Valcknaer, in Adoniaz. Theocr. p. 382, to whom we refer him."—Does the Reviewer positively and seriously mean to assert this, which is to affirm that he knew all Valcknaer knew, but that Valcknaer had the good luck to tell it first? This reminds me of an impudent French master, who used to assert that Shakespeare stole all his good things from Voltaire. With regard to Porson's conjectures, which are mentioned, they are, like every thing from that great man, truly admirable. But the Reviewer confirms Schutz's, not Porson's conjecture, respecting ἐξύ, and I cannot say that I am prodigiously enchanted with the hiatus of his own emendation. As to the ἢ 'ται, which is indeed admirable, he should in fairness have added, that Porson had the hint from Heath, who read Εἴ 'τιν τάδ'. The third of these conjectures is a splendid instance of the sagacity and acuteness of the late Greek Professor.

"We

passages of the Review, that the Reviewer did not suppose I had read the two Epistolæ criticæ of that admirable scholar Ruhnken. When I refer him to pp. 171, sqq. pp. 176, sqq. of that work, Edit. Mitscherlich, he will, I hope, change his opinion. The Reviewer no doubt will, at some period, oblige the world with emendations which may eclipse those two most splendid monuments of critical sagacity, to which I cannot but observe *that he is under the greatest obligations*. Not only as to his flourishes about λι, λα, & νι, but on various other occasions. From the same source, pp. 221. sqq. come all his objections to Hesychius and the Lexicographers, in which, however, he has omitted the introductory passage "Hesychii auctoritati, fateor tribuendum esse plurimum. Est enim ejus Lexicon incomparabilis Græcæ eruditionis Thesaurus, quod nunquam fere de manibus pono, semper doctior ab ejus lectione recedens."

"We cannot refrain from expressing our surprise, that none of these emendations which the late Professor communicated to his friends, should have reached Mr. Butler's ears; for we cannot help thinking that he might have come to the knowledge of them without much trouble. Such is the veneration which we feel for the name of Porson, that we think it a duty incumbent on every English Scholar, who is preparing an edition of a Greek author, to enquire diligently what has been said by that incomparable scholar on the subject, and to record his opinions with deference and fidelity."—My dear Sir, whatever the Reviewer may think on this subject, I am sure *you* will feel obliged to me. The surprise of the Reviewer may cease, when he learns that I did see the late Professor's emendations. The book was put into my hands in Trinity Coll. Cambridge. But I was told at the same time, that you was then preparing an edition of Æschylus for the press, and that you possessed these emendations. They were not offered to me—and I did not ask for them, because I thought, by so doing, I should disappoint your hopes of producing an attractive novelty to your edition. I had no jealousy lurking in my mind that your edition might possibly interfere with mine, which was just coming out; and had you, when I saw you, in a fair and manly way, said that you were about such a work, I should have told you that I thought the world quite wide enough for you and me, and should have been the last person living to have endeavoured, by insidious depreciation, by a sly anonymous cavil in a Review, or by any other means whatever, to injure your feelings, or your reputation, or your advantages.—If I had reviewed your book, and I very possibly might have done so, it would have been in the spirit of a

 scholar.

" V. 899. With regard to βᾶ, μᾶ, and αἶ, about which interjections Mr. Butler seems to be in doubt, all that we could tell him about them has been anticipated by Valcknaer, in Adoniaz. Theocr. p. 382, to whom we refer him."—Does the Reviewer positively and seriously mean to assert this, which is to affirm that he knew all Valcknaer knew, but that Valcknaer had the good luck to tell it first? This reminds me of an impudent French master, who used to assert that Shakespeare stole all his good things from Voltaire. With regard to Porson's conjectures, which are mentioned, they are, like every thing from that great man, truly admirable. But the Reviewer confirms Schutz's, not Porson's conjecture, respecting ὀξύ, and I cannot say that I am prodigiously enchanted with the hiatus of his own emendation. As to the ἢ 'στι, which is indeed admirable, he should in fairness have added, that Porson had the hint from Heath, who read Εἴ 'στιν τάδ'. The third of these conjectures is a splendid instance of the sagacity and acuteness of the late Greek Professor.

" We

passages of the Review, that the Reviewer did not suppose I had read the two Epistolæ criticæ of that admirable scholar Ruhnken. When I refer him to pp. 171, sqq. pp. 176, sqq. of that work, Edit. Mitscherlich, he will, I hope, change his opinion. The Reviewer no doubt will, at some period, oblige the world with emendations which may eclipse those two most splendid monuments of critical sagacity, to which I cannot but observe *that he is under the greatest obligations*. Not only as to his flourishes about λι, λα, & να, but on various other occasions. From the same source, pp. 221. sqq. come all his objections to Hesychius and the Lexicographers, in which, however, he has omitted the introductory passage " Hesychii auctoritati, fateor tribuendum esse plurimum. Est enim ejus Lexicon incomparabilis Græcæ eruditionis Thesaurus, quod nunquam fere de manibus pono, semper doctior ab ejus lectione recedens."

"We cannot refrain from expressing our surprise, that none of these emendations which the late Professor communicated to his friends, should have reached Mr. Butler's ears; for we cannot help thinking that he might have come to the knowledge of them without much trouble. Such is the veneration which we feel for the name of Porson, that we think it a duty incumbent on every English Scholar, who is preparing an edition of a Greek author, to enquire diligently what has been said by that incomparable scholar on the subject, and to record his opinions with deference and fidelity."—My dear Sir, whatever the Reviewer may think on this subject, I am sure *you* will feel obliged to me. The surprise of the Reviewer may cease, when he learns that I did see the late Professor's emendations. The book was put into my hands in Trinity Coll. Cambridge. But I was told at the same time, that you was then preparing an edition of Æschylus for the press, and that you possessed these emendations. They were not offered to me—and I did not ask for them, because I thought, by so doing, I should disappoint your hopes of producing an attractive novelty to your edition. I had no jealousy lurking in my mind that your edition might possibly interfere with mine, which was just coming out; and had you, when I saw you, in a fair and manly way, said that you were about such a work, I should have told you that I thought the world quite wide enough for you and me, and should have been the last person living to have endeavoured, by insidious depreciation, by a sly anonymous cavil in a Review, or by any other means whatever, to injure your feelings, or your reputation, or your advantages.—If I had reviewed your book, and I very possibly might have done so, it would have been in the spirit of a

 scholar.

scholar. I should not have contented myself with writing two Numbers full of *objections*. I should indeed have objected to what appeared worthy of blame, but I should not have diligently sought for opportunities of blaming; I should not have distorted, misquoted, or misrepresented you. I should not have insinuated, in almost every sentence, something to my own credit, and to your disadvantage. I should not have dealt in petulant provocations, in contemptuous sarcasms, in quibbling mistatements. I should have pursued also a very different conduct from the E. R. in looking rather for occasions of commendation than of censure, and in fairly bringing forward some specimen of your literary merits, by quoting some of your own notes. It is singular, that in the whole Review of my book, there is not a single quotation, by which the reader may form any thing like an opinion of it. One note alone, and that note only consisting of two lines and a half, is quoted in the whole review of twenty pages, and that note is not mine but Muller's, and quoted for the purpose of a petulant and unbecoming remark, which, if the Reviewer has any sense of shame left, he will blush to have made.—I should have pursued the conduct of a liberal and very judicious scholar, whose review of my work in the Eclectic Rev. for Nov. 1809, renders me very desirous of having at some time or other the honour of knowing him. His opinion, I am glad to remark, respecting the notes of "Joannes Muller," is not quite in unison with the E. R.—He does not think him "unusually facetious;" but he says, "Mr. B. has also enriched the edition with many admirable observations, philological, historical, and antiquarian, communicated by the celebrated Historian M. Muller, of Vienna;" and again, the "communications

nications of Professor Muller are pre-eminent in value. Schutz, it must be confessed, notwithstanding his delinquencies toward Mr. Porson, is often a happy and elegant annotator, as he is an acute critic." (Here the Reviewer expresses exactly my own sentiments.) "Muller displays taste, good temper, and extensive erudition admirably applied; and he appears most honourably superior to the false and infidel philosophy which has infected the men of letters in Germany."

But to return to the subject of the Porsonian emendations. Part of the Reviewer's "surprise" will perhaps be abated, when he finds that nearly the whole, I believe the whole within about twenty pages, of the volumes I have published, were printed during the life-time of the late Greek Professor—I shall therefore be very much surprised to hear that I was in fault for not having obtained these λείψανα. And having endeavoured to relieve his surprise in this particular, I am much concerned that I must probably now increase it, by stating what would have been my conduct had I been in the situation of the Professor or of his friends. If I had intended to accompany my own edition of Æschylus with notes, I should have kept my own emendations to myself. This would have been but fair—and as I perhaps know an anecdote with which some of the late Professor's friends may not be acquainted, relative to his intentions with respect to notes and a preface, I certainly do not give any opinion as to his actual conduct, by my present declaration. Had I intended to give notes, and had I believed my emendations worth communicating, I would freely have sent them, together with such information as might be serviceable, to any scholar whom I knew to be engaged in

an elaborate edition of the work to which they related. Had I been a friend of the late Professor, in possession of such readings at his death, and having no positive injunction to the contrary, I would also have communicated them.—So much for the line of conduct which in such circumstances I should have adopted—now for that which I have pursued. Delicacy towards you, my dear Sir, prevented me, as I have already said, from making such application:—and I must add, that altho' this motive was alone sufficient, I should have found another, had that been wanting, from respect to myself. I could not have reconciled it to myself to go scrap hunting, and soliciting from strangers as a favour, what I do think might more properly have been offered to me. And I know more than one respectable scholar whose opinion I am proud to say coincides with my own. Indeed I never mentioned the circumstance without finding an unanimous assent in this respect.

"The arrangement of a chorus by Dr. Burney, which is given at v. 1019, from the Monthly Review, Jan. 1798, is a sufficient proof of the metrical skill of that eminent scholar. But the conjecture of Bothe, θέλκτορι, for θεάκτορι, v. 1048, appears to us quite indisputable, inasmuch as it improves the rhythm and the sense, and is confirmed by v. 1063, σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον."—Who would not suppose that I had either objected to, or omitted Bothe's reading? At least no one would suspect that I had quoted and approved it.

"On the metrical notes of Mr. Butler it is difficult to decide: we do not believe that the metres of Æschylus can ever be defined with certainty, except in a few instances."

stances."—This is the happiest way of overcoming a difficulty I ever knew. Do you not think, my dear Sir, that the Reviewer was afraid of pledging himself to any thing till Dr. Burney's book appeared, and that he kept this remark snug till the end of the Review, in the hope that he might be able to say *something?* In which being disappointed, he has crept out by this convenient and sapient refuge, not unlike Sir R. Coverley's remark, "That there was much to be said on both sides."

"Mr. Muller's remarks on the first part of the Supplices are unusually facetious. We were somewhat startled by his expression "Curiosam Apidis historiam. *The curious history of Apis.* This we conceive to be *curious* Latin at all events."—Mr. Muller was probably deceived by imperfectly recollecting a passage in Cicero, where the word curiosus is used with historia, but in a different sense. Tusc. I. 45. *Chrysippus ut est in omni historia curiosus.*

"In v. 559. Stanley seems to imagine, that Λύδια γύαλα are the plains of Lydia; and adds, "Planam fuisse Lydiam innuit adagium, Λυδὸν εἰς πέδιον προκαλεῖν."—In the first place, γύαλον always signifies *a hollow;* and, in the proverb adduced, Λυδὸν is, *a Lydian;* and the meaning of it is, "*to challenge a Lydian (i. e. a coward) to the fight.*"—This note belongs rather to Stanley than to me, so that I shall merely observe, that γύαλον signifies properly the palm of the hand, hence it signifies any small or moderate hollow—a country abounding with these is certainly not mountainous, and may of the two rather be called plain. But the error, if it be one, is not Stanley's, it is that of a greater man than even Stanley was, or, if possible,

possible, than even the E. Reviewer will be, when he has tarried at Jericho till his beard has grown, of Joseph Scaliger in his Conjectanea in Varron. p. 17, who uses the very words which Stanley has quoted from him.

To the rest of the remarks I have little to say. The "chaff" consists of the notes of all the learned men, who have written on Æschylus expressly or incidentally, from the time of the Edit. princeps to the present day. The "wheat" I am proud to suppose consists of the lucubrations of your most faithful servant, as it is said to occur in the Notæ Criticæ, which I have had the honour to compose, and of which the Reviewer is graciously pleased to say, "that they are worth consulting, perhaps *must* be consulted by him who would study the text in its purest form." This little anodyne, so judiciously applied, has been sufficient to soothe all my irritation, and to make me part with the Reviewer on good terms, assuring him that if I have laughed at him, it was because I could not think it worth while to be angry—I could not prevail upon myself to break a butterfly upon a wheel, or, in a language perhaps more intelligible to a Scotch Reviewer (vide E. R. No. xxvii. p. 41.) to knock down a flea with a sledge hammer.* I assure you I do not wage

* Dr. Goldsmith, in his Natural History, gives as a measure, *the breadth of the black of his nail.* Hence it was inferred that the Dr. did not very often wash his hands. From the lively and minute description which the Edinburgh Reviewer has given in this passage of the various means by which certain animalcula are "caught and cracked," evidently written *con amore*, may we not infer that he now and then amuses himself with practical experiments in Psyllagreumatics and Phtheiroctony. For these he may plead high classical authority. Aristophanes, Nub. 144. sqq. has recorded the ingenious experiments made by no less a philosopher than

a πόλεμος ἄσπονδος, but I here lay down my cæstus, and if I may be allowed to continue the allusion, I am glad to find that I resembled Entellus of old in having killed a calf instead of a hero.—If the E. R. has any wish for farther

than Socrates, in consequence of a surprising leap of one of these little animals from the eyebrow of his friend Chærephon to his own bald pate.—Even the grave XENOPHON, in his Symposium, introduces one of the company alluding to this instance of Socratic ingenuity. See also LUCIAN Prometh. c. 6. and Philopatris c. 12. It is singular that the doctrine of "catching and cracking," maintained by the Reviewer, is exactly that of HERMES TRISMEGISTUS, who says, in a fragment preserved by STOBÆUS, Eclog. Phys. xxv. Περὶ Κόσμου, that these little animals are created for no other purpose but to be "cracked." Ἐφ' ἕτερον δὲ οὐδὲν γέγονεν ἢ ὅτι μόνον φθαρῇ ——— τὸ γένος τῶν ψυλλῶν. There is a most curious passage in LUCIAN Ver. Hist. I. 13. (a work, by the way, to which Swift, in his four voyages, is under the greatest obligation) descriptive of a whole army of Psyllotoxotæ, who, he says, CAME FROM THE NORTH!!! (ἀπὸ τῆς ἄρκτου) and who rode upon fleas each as big as twelve elephants. I much regret that my "memory and industry" do not enable me to discover in Lucian, or in any fragment of a Greek author, the method of fattening and breeding these enormous animals. If with the size of twelve elephants they combined the usual activity of their species, these Psyllotoxotæ must have been a most formidable corps. I am at a loss under what description of force to include them; I think they cannot, without a catachresis, be called *light* horse, however active in their evolutions. I beg to recommend the farther investigation of this interesting subject to Sir Joseph Banks, Bart. &c. &c. &c. whose elaborate researches into the history of fleas are already recorded to his immortal honour, and whose dignified letter to the National Institute at Paris, I frequently read with great edification and delight. Should the E. R. in his thirst for blood have a desire to learn other modes of destroying the Socratic animalcule, besides that of "cracking," I beg leave to recommend him to PLINY N. H. xx. 14. who recommends the combustion of the flowers of the herb called pulegium, or penny-royal—an infusion of the herb cunilago, or moth-mullen, N. H. xx. 16.—of the seeds of the tribulus, a species of thistle, xxii. 10.—of pounded elder shoots, xxiv. 8. In order to escape the punctures of these little creatures there is an admirable receipt in the

farther vengeance, I beg to remind him that he may glut himself with the blood (ink I mean) of my three remaining volumes. I shall not hereafter think it worth my while to answer any remarks which he may put forth. And what I now say to the E. R. I mean to say *generally*,

the ANTHOLOGIA, p. 129. Edit. H. Steph. which is to put out the candle, that they may not see you.

So much for the more active of these little creatures. I shall now gratify the Reviewer with a disquisition on his other favourite little animal, drawn also from the purest sources of antiquity. HERODOTUS tells us of A NORTHERN NATION!!! who were so fond of "*cracking*" these little gentry, that they did not use the thumb but the teeth for that purpose, being Phthcirophagists, or devourers of them. We all know that Homer lost his life because he could not solve a riddle proposed to him by some fishermen upon this very subject. Vide HEROD. de Vita Homeri, p. 760. Edit. Wesseling. And we find the account of these Phtheirophagists confirmed by STRABO Geogr. XI. p. 491. and again p. 499. And by PLINY N. H. VI. 4. It is a very curious fact, that by the help of the Edinburgh Reviewer and of EUSTATHIUS ad Iliad B'. 868. p. 283. Edit. Basil. I am able to find why a particular species of fir has the epithet *Scotch* prefixed to it. I am sorry that from the paucity of Greek types I can only give the substance of the passages instead of the Greek itself, but as I shall quote the names of the authors in capitals throughout this note, I may make *some flourish*, though less than I could wish. Could I conveniently quote the Greek passages at full length, and use the plural instead of the singular pronoun, substituting WE for I, there would be a great deal more ostentation in this disquisition. EUSTATHIUS tells us, on the authority of the ETHNOGRAPHIST, for so he calls STEPHANUS BYZANTINUS, that there is a mountain in Caria near Miletus called φθειρῶν ὄρος, a name so portentous that it made "my hair to stand on an end," as of late has happened to a much greater man than myself, in the British senate. These φθεῖρες, however, my friend Eustathius is so good as to assure us are not real animalcula, but only the seeds of certain pine cones called φθεῖρες from their resemblance to those little creatures, which PAUSANIAS in his Lexicon has called ὄσχοι. CHŒROBOSCUS tells us that it was bona fide spelt φθειρῶν ὄρος in general, but that HERODIAN the Grammarian (whose hair probably underwent the senatorian

ly, should the mimic Porsons of the rising generation attack either the present or subsequent volumes of my work in the countless ephemerides which issue from the press. I know that by the freedom of my remarks I

L

have

senatorian horrification) dropped the ε and used to spell it with a single ι. In compliment, however, to the E. Reviewer, I shall range myself under the banners of EUSTATHIUS and CHŒROBOSCUS rather than HERODIAN, since he derives it from one Φθὶρ the son of Endymion, but others from φθεὶρ, the animal born, as HERMES TRISMEGISTUS assures us, merely to be "cracked." We may draw the inference, however, from EUSTATHIUS, that this animal was very formidable to the ancient Carians, for he tells us that they sometimes used the word to signify a destructive wild beast. *Nearly* the same story is told by TZETZES in Lycophron. v. 1383. And we learn from STRABO, Geogr. xiv. p. 635, that HECATÆUS thought it to be the same with Mount Latmus. Nor do "my good friends THE LEXICOGRAPHERS fail me upon this occasion," though I forbear to quote them, from the scarcity of Greek types. See, however, HESYCHIUS in Φθειρῶν ὄρος, and the learned note of VERWEY. See also SUIDAS in Φθεὶρ, where KUSTER'S "reading and memory" seem to have failed him, for '*he has omitted to note*' that the gloss of SUIDAS occurs in Eustathius, and is well explained in the MINOR SCHOLIAST ad Homer. l. c. Compare also the ETYMOLOGIST on Φθεὶρ & Φθειρῶν ὄρος, where SYLBURGIUS does not seem to have had his eyes quite open.—I now return from this digression upon SCOTCH FIRS, which I have no doubt grew upon mount Phtheiron (I am ashamed to translate this word) in Caria, to indulge the E. R. with a few more classical anecdotes about his little favourites. I find that the most accomplished, the most valiant, and the most invincible prince that ever lived, even HOMER'S own Hero, the matchless and immortal Achilles, had a great fancy for talking about them. In the courtly language of the day he tells Agamemnon, Iliad ix. 378, that he values him *exactly three skips of a louse*; for so EUSTATHIUS, p. 659, edit. Basil. informs us that this passage was antiently read and interpreted. I am sorry to add, that if the E. Reviewer has tasted any oil in which an ewet has been drowned, he will, as ÆLIAN tells us, Hist. Animal. ix. 19. abound in these creatures all his life. If he should find them multiply faster than he can conveniently "catch and crack them," I recommend him to PLINY, H. N. xxvi. 16, who recommends the juice of the

uva

have disturbed the τύμβον σφῆκας ἐφεζομένας, the whole nest of the aspirants to the Porsonian throne. But I care not— I shall not be at the trouble of arming myself even with a fly-flapper to drive them away. I have other and better

uva taminea which GALEN and DIOSCORIDES called staphysagria, whence it is known in English by the name of Stavesacre. See also PLINY xx. 12. and xxxv. 15. Yet it may be some comfort to the Reviewer, while labouring under the inconveniences of a too numerous population, to learn, that in that case I shall be certain not to mistake him for an ass or an ox, since we are told by PLINY, H. N. xi. 33. that of all hairy animals asses and oxen alone are exempt from their visitations. Pilos habentium asinum tantum immunem hoc malo credunt & boves. Yet some here read oves, sheep, and ARISTOTLE Hist. Animal. vi. 31. who has a vast fund of interesting information on the birth, parentage, and education of these domestic little creatures, certainly does appear to confirm that reading; but I must own I rather lean to boves. ARISTOPHANES Pac. v. 739. alludes to those who wage war against these little animals, but I hardly think that the E. Reviewer, when he dwelt on the necessity of "catching and cracking" them, had either that passage of the Comedian in his eye, or a practical joke of no less a man than the great Agesilaus, King of Sparta, who, as PLUTARCH tells us, Apophthegm. Lacon. p. 208. when sacrificing at the altar of Minerva Chalciœcus, was interrupted by the unseasonable morsitation of one of these animalcula. That great man, however, says my author, "CAUGHT AND CRACKED" his enemy in the presence of all the assembly, observing, that it was a charming thing to avenge oneself upon an assassin and a traitor, even at the altar. The E. R. need not be surprised that I have translated ἐπίβουλον an assassin and *a traitor*, for the same PLUTARCH, de Adul. et Amici Discrimine, p. 49. gives us an instance of their treachery, observing that they forsake their old friends when dying, just as rats forsake a falling house or a sinking ship. I shall only add, that PALLADAS of Alexandria has written an epigram, in which he declares his belief in the divinity of these little familiars; having found a certain number of them taken inwardly to be an infallible cure for the ague.—Probably the old women of modern times, who I am told have recourse to this very charm, never heard of PALLADAS, H. STEPHENS, or BRODÆUS. I could say much more from COLUMELLA, from MARTIAL, from the fragments of EUDEMUS, and a hundred other authors,

better employment for my time than to give importance to these youthful journalists by engaging in controversy with them. And in return for the E. R.'s parting civility, I beg to tell him, that I shall consider it but goodnatured to let the greatest fool have the last word, and that I shall leave him to the quiet possession of his own pages, where he may sing or say over my three remaining volumes just what he pleases. Βασιῦμαι τὰν Ἐμὰν ὁδὸν, I shall go on as I have begun, bestowing not a thought on his censure or applause: and admitting such of the "lucubrations" of the "facetious Jo. Muller" and the "chaff" of the preceding commentators on Æschylus, as I think my readers have a right to expect in a Variorum Edition. My own notes I shall studiously endeavour to confine to the points in question, not scattering my shreds and morsels of criticism on other authors, while my business is *to illustrate Æschylus.* I thank the Reviewer for having given me an opportunity of making this single reply, because I have been enabled to state my sentiments on many subjects of at least as much importance as δ' or τ', and to explain some parts

thors, but I observe the E. Reviewers always like to glean after me, and are as anxious to pick up every straw which I have dropt as if it were a whole sheaf, therefore I will not deprive them of that satisfaction on the present occasion.—I am sure I have furnished them with a banquet from the purest classical sources, and I hope that they and all my readers will cry out in the words of the Mantuan Swan,

"In tenui labor, at tenuis non gloria."

If the Reviewer wishes to see the praises of his little favourites, he may read the Encomium Pulicis and the Laus Pediculi, written by the most eminent scholars that have adorned the republic of letters, in the Amphitheatrum Sapientiæ of Dornavius; who, if he had lived in these days, would I hope have consigned this disquisition to an honourable place among the lucubrations he has there collected.

parts of my plan, and some circumstances relative to my work, more fully and more advantageously than I could have done in my general preface. And having done this, I am sure I have done enough.—My work, if good, will sell in spite of all misrepresentation, and if bad, will never add to my reputation in the opinion of *real* scholars, tho' be-praised in all the Reviews that are manufactured by the A. B.'s of Trinity College, and sold in London and Edinburgh. I now take my leave of the Reviewer, and subscribe myself, Dear Sir,

Your obedient servant,

S. BUTLER.

SHREWSBURY,
APRIL 9, 1810.

Eddowes, Printer, Shrewsbury.

